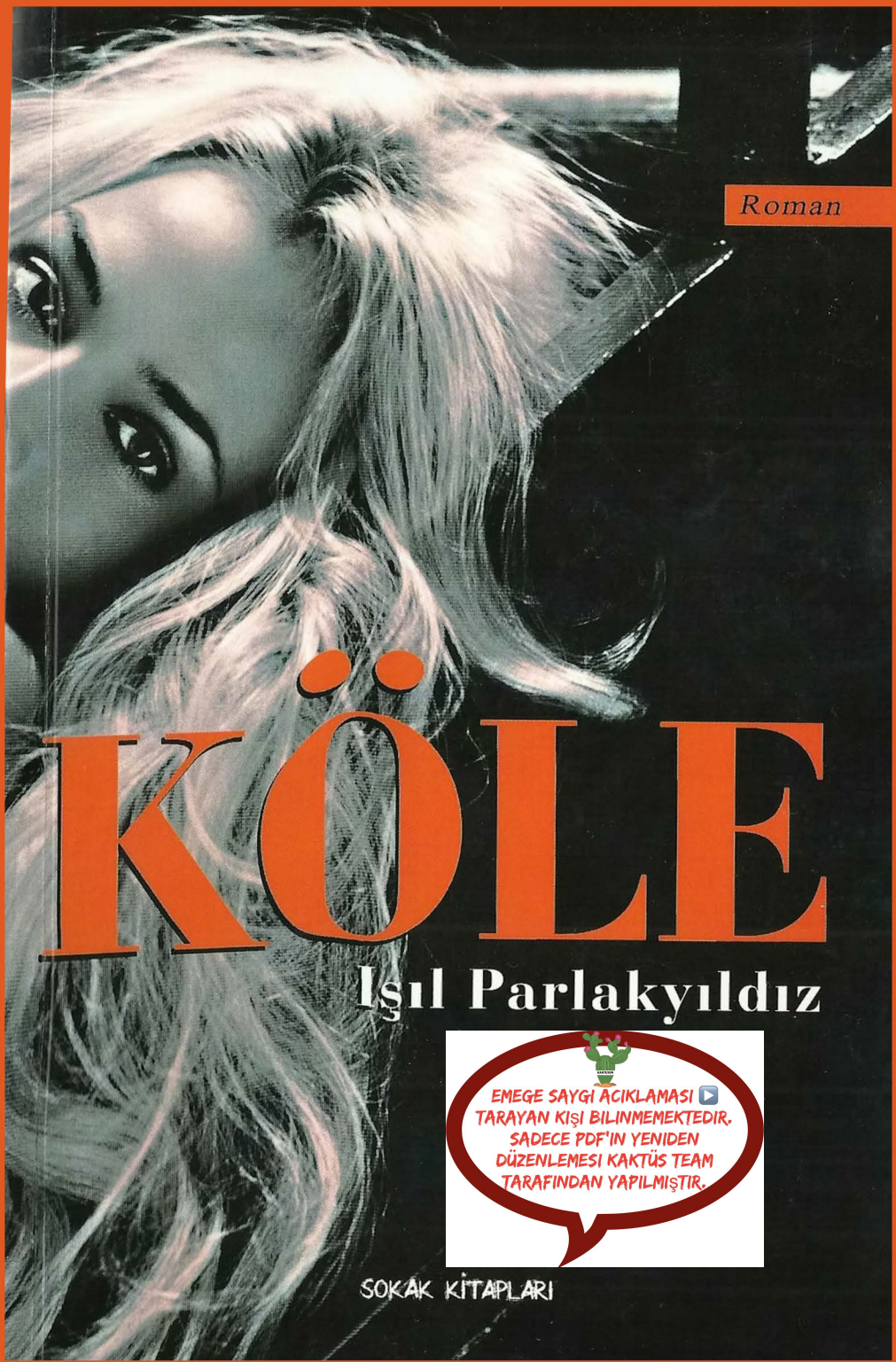

Roman

KÖLE

Işıl Parlakyıldız

EMEGE SAYGI ACIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

SOKAK KİTAPLARI

Kudretli bir prensin bir köleye duyduğu tutku... Bir kölenin efendisine olan aşkı...

Aslında Prens Edward'ın aklını kurcalayan sorunun yanıtı gayet basitti. İkisi de sadece bedenlerinde özgürdüler. Edward ne prensti, Jaymie ne bir köle. Dudakları, gözleri, elleri özgürce konuşuyordu. Birbirlerine haykıramadıkları, söylemek isteyip susmak zorunda kaldıkları cümlelerdi sevişmeleri.

Veliaht Prens Edward yatağını nice kadınlar süslerken tutkuyu kölesinin gözlerinde bulduğunda âşık olabileceğini hiç düşünmemişti. Her istediğini elde etmiş bencil Prens, Köle Jaymie'nin aşkıyla baş edebilecek mi? Aşkı için savaşırken onu sırtından kimler vuracak? Kaybedişi, intikamı ve pişmanlığı bulacağınız romanda iliklerinize kadar sevgiyi yaşarken, roman aşkın her halini size sunacak. Sizi şehvetin, masumiyetin ve acının derinliklerine çekecek...

Gözyaşlarınız akarken tutku teninizi ısıtacak...

ISBN: 978-605-148-002-2

15₺

SOKAK KİTAPLARI YAYINLARI

KÖLE
IŞIL PARLAKYILDIZ

Yayın Hakları:
Sokak Kitapları Yayıncılık
Yayıncı sertifikası:18268

1.Baskı
Şubat 2013
ISBN: 978-605-148-002-2

Kapak Tasarımı: DMS Tasarım

Matbaa sertifikası: 13723

Mizanpaj: DMS Editörlük Hizmetleri
Tashih: DMS Editörlük Hizmetleri
Redaksiyon: DMS Editörlük Hizmetleri
Rasim Paşa Mahallesi Siftah Sokak N:19
Kadıköy\İSTANBUL
Telefon: 0 216 405 10 88 Faks: 0 216 540 46 14

info@sokakkitaplariyayincilik.com
www.sokakkitaplariyayincilik.com

5846 sayılı fikir ve sanat eserleri kanunu gereğince eserin yayın hakları Sokak Kitapları Yayıncılık'a aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan eserin tümü veya bir bölümü çoğaltılamaz, dağıtılamaz, satılamaz.

Her şeyim, hayat arkadaşım Tekin ve parçam Nehir'ime…

Teşekkürler...

Çocukluğumun tebessümü canım Arzu'm... Elimi hiç bırakmadığın... Özlemini duyduğum kız kardeşin eksikliğini hiç yaşatmadığın... Her zaman yanımda olduğun...

Ve

İkimizin hayallerine tutunduğun için...

Ayrıca gösterdiği sabırdan dolayı eşin Alper'e, meleklerin Oğuzalp ve Defne'ye...

"Neden olmasın?" sorusunu sorduğu andan itibaren hayatımı değiştirdiği ve verdiği destek için canım dostum Merve'ye...

Huzur durağım Sunheyday.com ailesine...

Beni destekleyen herkese...

Ve son olarak dedem Ethem HOCALAR... Kalem tutmama kıyamazken... Şimdi bak sayfalar dolusu yazdım canım dedem... Seni özlüyorum...

Ruhun şad olsun...

Işıl Parlakyıldız

Hayal ettiğin kadardır her şey.

Saray odasının kapısı gürültüyle açıldığında genç kız saygıyla eğildi. Kraliçe ve nedimeleri, yüzlerinde yine aynı aşağılayıcı bakışlarla içeri doluştular. Kimi elbisesinin kıvrımını düzeltirken kimi kendinden bir o kadar emin, kibrini koruyordu. Yüzlerindeki aynı elden çıktığı belli olan makyajın sadece tonları farklıydı. Nedimelerin hepsi kumral ya da esmer kızlardı. Kraliçe'nin yanında asla sarışın bir nedime olamazdı, tek sarışın o olmalıydı ve onun bu takıntısı saraydaki çoğu sarışın kadının olmadık eziyetlere katlanması ya da saçını başka renge boyatması anlamına geliyordu.

Kraliçe ve nedimelerin aşağılayıcı bakışları genç kızın kiloları yüzündendi ki; bunu, bazen sesli olarak da dile getirirlerdi. Genç kız içinden gülümserken yüzünde, her zaman takındığı aptal ifade belirdi.

Nedimeler güzellikleriyle övünürken köle olduklarını unuturlardı. Oysa sarayda güzel olmanın zor olduğu bir gerçekti. Güzelseniz kimin yatağına gireceğiniz belli olmaz, yaşlandıkça değeriniz düşer ve hizmetçi bir köle olarak hayatınız biterdi. Dünya ne kadar refah ve adaletle yönetilirse yönetilsin saray içinde bu geçerli değildi. Güçlü her zaman kazanır, güçsüz her zaman ezilirdi.

Eğilip saygıyla selamını verirken odaya giren Kraliçe ve nedimelerinin arasında kız kardeşinin de olması onu şoka uğratmıştı. Kraliçe onun önünde durdu ve kalkmasını emretti. Genç kızın elleri buz tutmuş, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kardeşi onun kadar şaşkın ve korkmuş görünüyordu. Daisy'nin altın sarısı saçları dağılmış mavi gözleri korkuyla daha irileşmiş, yüzü ise üzerindeki gri köle elbisesiyle neredeyse aynı renk olmuştu.

Kraliçe yüzünde inanılmaz bir memnuniyetle konuşmaya başladı.

"Aşk olsun Jaymie bana neden bir kardeşin olduğunu söylemedin?" dedi Kraliçe. Jaymie o anda ne diyeceğini

bilememiş "Ben bildiğinizi sanıyordum Kraliçem," diyebilmişti sadece, köleliğin getirisi her zaman suçu kabul et kuralına uyarak.

"Seni affediyorum. Tabii senin yanlışın yüzünden kardeşini cezalandıracak değilim. Aksine onu ödüllendireceğim." Gözleri kısılmış, yüzünde hain bir sırıtış vardı. Jaymie meraklanmış ama kafası hâlâ eğik, önüne bakıyordu. Kraliçe merakını gidermek ister gibi konuşmaya devam etti.

"Kardeşine talih kuşu kondu. Bu gece prensin yatağına girecek. Onu güzel hazırla!" dediğinde genç kızın başından aşağı kaynar sular dökülmüştü.

Tek hayali kardeşiyle birlikte özgürlüğünü elde edip bu saraydan kurtulmaktı. Şimdi kurduğu bütün hayaller üzerine yıkılıyordu. Önüne eğdiği kafasını kaldırdı ve ilk defa Kraliçe'nin gözlerine baktı.

"Efendim o daha on üç yaşında." diyebildi.

Kraliçe iki adım attı ve elindeki yelpazeyi yüzüne geçirdiğinde genç kız sendeleyerek yere düştü.

"Seni iğrenç yağ tulumu! Sen Prens'ten fazla yüz almışsın. Beceriklisin diye buradasın bunu sakın unutma. Ayağını denk al." derken sinirli hali birden mutlu ifadeye büründü. Elindeki yelpazeyi açıp sallarken korkuyla bekleyen küçük kıza döndü. Anne şefkatine bürünmüşçesine bir kolunu Daisy'nin omuzlarına atıp diğer eliyle kızın yüzünü gözlerini görecek şekilde kendine çevirdi."Sen ablana aldırma küçüğüm senin güzelliğini kıskanıyor. Prens'e kendini ispat et. İnan bana değerin bir hayli artacak." derken nazikçe ondan ayrıldı. Şeytani bir hırsla yerde hıçkırıklarını içine atıp donup kalmış genç kızı saçından yakaladı."Çeneni tut! Bu gece kız kardeşinin burada olduğunu kimse bilmeyecek. Prense sürprizimi bozma. Eğer... Eğer duyulursa kız kardeşini öldürürüm. Benimle işbirliği yapacaksın." Genç kız evet anlamında kafasını güçlükle salladığında Kraliçe "Güzel!"

dedi. Nedimelerine dönüp "Sizler de hazırlıklara başlayın akşam davet var," dedikten sonra yüzünde sinsi bir tebessümle odadan ayrıldı.

Küçük kız gelip ablasına sarılırken ikisinin de gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Daisy, nasıl seni görmesine izin verdin?"

"Benim suçum yok. Kreşteki çocuklara oyun oynatıyordum. Küçük prens düşüp kolunu kırdı. Marie'yi çağırdım sonra Kraliçe'yle kreşe geldiler. Kraliçe kimin suçu diye bağırınca ben kimse suçlanmasın diye ortaya çıktım," dedi Daisy suçlu suçlu. Jaymie kardeşine gözyaşlarıyla sarılırken "Senin hatan değil. Seni nasıl prensin yatağına sokar! Bunda bir iş var. Bekle beni Marie'yle konuşup geleceğim bir yolunu bulacağız."

Jaymie prensin dairesinden fırlarcasına çıkarken koridordaki nöbetçilere aldırmadan ilerliyordu. Telaştan etrafına bakmıyor ona selam verenleri duymuyordu. Sarayda kendini sevdirmiş birçok dostu vardı. Kimin başı derde girse yardım eder sorunlarını çözmeye çalışırdı. Şimdi kendi başı dertteydi ve bunu çözebilecek aklına gelen kişi Marie'di. Koridorda Marie'yi görünce hıçkırarak ona sarıldı.

"Marie beni dinlemelisin! Kraliçe Daisy'i..." derken Marie telaşla etrafına baktı ve onu hızla kameraların olmadığı bir koridora soktu.

"Üzgünüm Jaymie yapabileceğim bir şey yok. İnan Kraliçe'yi ikna etmeye çalıştım ama nafile. Daisy'nin güzelliği onu cezbetti."

"Nasıl yapabileceğin bir şey yok."

Marie sıkıntıyla "Kraliçenin bir şeyler planladığı kesin. Prensin kadınlara olan zaafını kullanacak, Daisy'i bu gece gizlice yatağına sokmakta kararlı."

"Prense bunu anlatabilirim." dedi Jaymie.

Marie "İspat edemezsin. Kraliçe inkâr eder. Sence Prens sana ne kadar inanır? Tabii sonrasında Daisy ya

başka bir krallığa satılır ya da..." diyerek sustu düşüncelerini dile getirmek istemedi. Jaymie çaresizliğiyle sessizliğe gömülmüş düşünürken Marie "Bir yol var..." diyerek derin bir nefes alarak devam etti. Jaymie umutla Marie'nin ellerini tuttu.

"Onun yerine sen geçeceksin." cümlesi Marie için bile sıkıntı doluydu ama başka çareleri yoktu.

"Nasıl?"

"Bu gece Kraliçe'nin daveti var, Prens büyük bir ihtimalle içkili olacak. İçkili olmasa bile bu şişko halinden kurtulup kendi halini aldığında seni tanıyamaz. Sen bir odalık gibi hazırlan."

"Ben bunu nasıl yaparım? Ben yapamam," dedi Jaymie korkuyla.

"Kardeşinin yerine geçmekten başka çare yok! Kimseye güvenemeyiz."

"Kaçabilirim. Daisy'i de alır kaçarım," dedi Jaymie umutla. Marie delirmiş gibi canını yakmaya aldırmadan kolunu sıktı.

"Hayır! Ömür boyu saklanamazsın. Hayatınızı mahvetmene izin veremem. Kardeşinin yerine geçmekten başka çaren yok." Jaymie ani almak zorunda kaldıkları bu kararla donup kalmıştı. "Ben nasıl yaparım? Korkuyorum Marie," diyebildi.

"Biliyorum Jaymie ama Daisy çok küçük bunu ondan bekleyemeyiz."

"Asla buna izin vermem," dedi Jaymie hırsla. Marie ona sarılırken "Tek çare; Kraliçe'nin prensin yatağındaki kızın Daisy olduğuna inanması."

Jaymie koridorda duyulan saatin çan seslerinden gitmesi gerektiğini anlamış "Benim dönmem gerekiyor yemek hazırlamalıyım," diyerek uzaklaşırken Marie gözyaşlarıyla hareme dönmüştü.

Jaymie prensin dairesine geldiğinde Daisy yemek odasındaki masayı kuruyordu. Jaymie onun saçlarını

okşadı ve "Daisy hadi benim odama geç ortalarda görünme Prens gelir şimdi." dedi ve sevgiyle alnından öptü.

Elleri titriyor, hazırladığı yemeğin son kontrollerini yapıyordu ama kendinde değildi.

On iki yaşında korkarak geldiği bu saray evi bildiği tek yerdi. Kaçma fikri beyninde yankılanırken annesiyle babasını düşündü ve vazgeçti. Daisy anne ve babası öldüğünde sekiz yaşındaydı. Marie onları sarayın kreşinde büyütmüş, Jaymie zamanla yemek yapmakta hevesli olduğunu göstermişti. Jaymie büyüdükçe Marie onun güzelliğinin sorun çıkaracağını anlamıştı. İyi bir planla onu Prens'in hizmetine verdiğinde bunun geçici bir çözüm olduğunu anlaması uzun sürmedi. Jaymie her ne kadar yasal olarak Prensin kölesi olsa da bu saray çalışanları dâhil alt ve üst rütbeli askerlerden korunması gerektiği gerçeğini örtmüyordu. Çare ararken televizyonda gördüğü bir kostüm yardımıyla ona özel bir kıyafet hazırladı. Hazırlaması iki ayını alırken özel tasarım bu kıyafet boyundan aşağısını olduğu kilosunun iki katı fazlasını gösteriyordu. Jaymie ilk zamanlar tenine yapışan bu silikon kıyafeti giymek istememiş Marie'nin baskısıyla giymişti.

Zamanla ağır olmayan, hareketlerini kısıtlamayan kıyafete alışmıştı. Artan boyu ve kilosuna göre her yıl Marie kıyafeti tekrar düzenliyordu. Kıyafetin onu rahatsız eden yönlerini Marie'ye aktarıp kendine göre rahatlatırken yaz kış giydiği külotlu çoraplarla köle kıyafetine uyarlamıştı.

Becerikliliğiyle Prens'in üç hizmetçisinin yerini almıştı. Böylelikle prensin beş yüz metrekarelik dairesinde yalnız başına rahat hareket edebiliyor internetten okula gider gibi eğitim alabiliyordu.

Jaymie küçük bir çocukken geldiği dairede ilk gün kaybolmuştu. Marie antrede durduklarında bütün kapıla-

rın hangi odalara açıldığını ona anlatmış, onu yalnız bıraktığında Jaymie her kapıyı korkuyla açmış, her gördüğü odaya hayran kalmıştı.

Dairenin girişindeki beyaz devasa kapıda her zaman beyaz fraklı muhafızlar beklerdi. Bu muhafızların kafalarında satranç taşlarını andıran sarı püsküllü şapkaları bulunurdu. Kapıyı sadece Kral ve Prens için açar diğer girenleri kontrol etmekle kalırlardı. Muhafızların birinci görevi Prens'i korumak, onun emirlerini kayıtsız şartsız yerine getirmekti. Kapı girişinin yan tarafında bir yaver odası ve sekreteri için ayrı bir oda bulunuyordu.

Antreye girildiğinde ilk göze çarpan renkli camdan yapılma geniş Fransız pencerelerin ardındaki uçsuz bucaksız orman manzarasına bakan terastı. Terasın mermer korkuluklarının her bir sütunu Kraliyet armasını taşıyordu. Yüzyıllar önce yaptırılan bu sütunlar tarihin ünlü heykel ustalarının elinden çıkmıştı. Terasta duran iki kişilik yatak biçimindeki sedir, tüller ve güneşlikleriyle küçük bir tahtırevan gibiydi. Sedirin yan tarafında duran yemek masası aynı tarz beyaz altın şeritli sandalyeleriyle eşsiz manzarada misafirlerini bekler gibiydi. Sedir ve masanın kapladığı yer dışında rahatça elli kişinin hareket edebileceği alan vardı. Yatak odasından terasa geçişi sağlayan ikinci kapı prens dairesinde değilse kapalı olurdu.

Terastan antreye geçen balkon kapısının renkli camları, insanda sihirli bir dünyaya girdiği hissi uyandırırdı. Kapıya ayrılan geniş alanın dışında, antrede, gelen misafirleri karşılamak için bulunan beyaz oturma grubunun çaprazında kış aylarında sürekli yanan bir şömine mevcuttu. Şöminenin hemen karşısında çeşitli içkilerle donatılmış mini bar, Prens'in içkiye olan düşkünlüğüyle her hafta yenilenirdi. Zemin açık gri renk halıyla döşenmiş, perdeler daha açık tonda zeminle uyumluydu. Duvarlar

beyazın tonlarına göre gölgelendirilmiş, Prens'in zevkiyle seçilmiş yağlı boya tablolar duvarları süslüyordu.

Mini barın hemen yanındaki çift kanatlı kapı Prens'in yatak odasına açılıyor, karşısında kalan başka bir kapı ise hizmetli odasının ve mutfağın bulunduğu ayrı bir alana açılıyordu.

Mutfağa malzeme getirilmesi hariç Jaymie'den başkası girmezdi. İki günde bir Jaymie mutfak dâhil her ihtiyacını listeler Marie'ye verirdi. O kendi düzenini kurmuş Prens'in ne beğenip yiyeceğini bilir ona göre menüyü hazırlardı. Gün boyu en çok vakit geçirdiği yer mutfak olurken orası odasından sonra sevdiği ikinci yerdi. Mutfak masasında her zaman acil durumlar için börek, kek ve tatlı bulundurur, ani misafirler için hazırlıklı olurdu. Mutfaktaki kullanılmayan boş dolaplar yıllardır çalıştığı ders kitaplarını saklamakta en büyük yardımcısıydı. Yemek yaparken ders çalışmak, müzik dinlemek mutlu olmasını sağlar, küçük dünyasına tutunmasına yardımcı olurdu. Mutfaktan, başka bir kapı ile yemek odasına geçilebiliyordu. Yemek odasındaki barın hemen önünde ahşap yine beyaz altı kişilik oturma grubu çay ve kahve saati için konulmuştu. Ahşap oturma grubunun çaprazında on iki kişilik yemek masası gümüş şamdanlıklarla süslenmişti. Duvarlar oymalı sarı altın şeritli desenlerle bezendiğinden herhangi bir tablo asılmasına izin vermiyordu. Perdeler halının krem rengiyle uyumluydu ve kahverengi Kraliyet armalarını taşıyordu. Yemek odası dairenin en özensiz döşenmiş yeri denilebilirdi. Jaymie kendi odasının bile yemek odasından daha güzel dizayn edildiğini düşünür bu ona mutluluk verirdi. Yemek odasında en sevdiği şey boyu bir metreyi bulan müzik sistemiydi. Prens yemek yerken tınısı onu rahatsız etmeyecek, klasik eserleri dinlemeyi severdi. Jaymie kimsenin gelmediğinden emin olduğu zamanlarda bu

müziklere kendini kaptırır dans ederdi ki çoğu zaman partneri Daisy olurdu.

Otuz metre karelik odası ona göre dairenin en güzel yeriydi. Odasında kendini huzurlu hisseder, orada vakit geçirmek onu mutlu ederdi. Beyaz rengin hâkim olduğu odasında bir dolabı, yatağı ve çalışma masası mevcuttu. Odada bulunan koltuk takımı pencerenin manzarasına göre konumlandırılmıştı çünkü Jaymie için yıllardır aşina olduğu orman manzarasını seyretmek paha biçilmezdi. Perdesinden yatağına hatta halının rengine kadar canlı bütün renkler odasını süsler, Jaymie'ye özlemini çektiği özgürlük hissi verirdi. Yaz geceleri penceresinin altına oturur yıldızları seyreder, ormanın sesi ona ninni olur, annesini hatırlatırdı. Jaymie odasını Prens'in odasıyla kıyaslar, zevklerinin ne kadar farklı olduğunu düşünürdü. Ona göre odası Prens'in kasvetli, bir o kadar siyah yatak odasının yanında bahar aylarını anımsatan çiçek bahçesi gibiydi.

Dairenin Prens tarafından en çok kullanılan bölümü yatak odasıydı. Yatak odasının her bir detayı dairede olduğu gibi Prens'in isteğine uygun tasarlanmış ve yerleştirilmişti. Dairenin diğer odalarının aksine yatak odasında ondan izinsiz hiçbir eşyanın yeri değişmezdi. Prensin odasına girerken Jaymie alışkanlık olarak kapının hep çift kanadını kullanır hızla açtığında yüzüne gelen serinlik onu ferahlatırdı. Bir keresinde Prens onunla alay etmiş *"Kilo vermeli ve kapının tek kanadını kullanmalısın."* demişti. Jaymie o gün sinirle bütün gece uyuyamamış Prens'in karşısında silikon kıyafetinden kurtulmak istemişti.

Prens, dairesinin aksine yatak odasında keskin hatları ve koyu renkleri sever, yerlerde halı istemezdi. Yer ekru renk mermerle kaplıydı. Odanın kapı girişinde, yatak etrafında mumlar bulunur, gece gündüz yanardı. Prensin yatağı olağandan büyük ve sertti. Siyah tonlarında çar-

şaflar her gün değişir yatak odası yaz kış serin tutulurdu. Yatağın her iki yanında siyah iki çekmeceli konsollar bulunuyordu. Konsolların üstünde mumlar ve başucu lambaları bulunurken çekmecelerde genelde Edward'ın yatağa girerken çıkardığı kol saatleri bulunurdu. Sabah kendi kendine uyandığında gözlerini açmadan uzanıp çekmeceden eline gelen saati alırdı. Jaymie birkaç kez saatleri kaldırmış en son Prens onu azarladığında bir daha çekmecedeki hiçbir şeyi kaldırmamıştı. Çekmeceler zamanla anlamsız eşyalarla dolmuştu. Vitamin ilaçları, tırnak çakıları, piller, kulaklıklar, cep telefonları ilk göze çarpanlardı. Yatak odasında konsollar haricinde tekli televizyon koltuğu vardı. Odanın geri kalanını kaplayan kuyruklu siyah piyanoyu Edward sadece kendi için çalar, onu dinleyebilen sadece Jaymie olurdu.

Banyoya açılan kapının yanında giyim odasına açılan bir kapı vardı. Giyim odası spot ışıklarla güneş ışığını aratmayacak şekilde donatılmıştı. Yirmi metre karelik boş alanıyla duvara gömülü dolapları aynalarla kaplanmıştı. Jaymie her odada kendine zaman geçirecek bir şey bulmuş, giyim odasında aynalar sayesinde kendini her açıdan görmeyi bir oyun haline getirmişti. Prens'in günlük değiştirdiği kıyafetler haricinde giyim odasındaki her şey on günde bir baştan aşağı temizlenmeye gider, geri gelirdi. Bunun yanında ayda bir kere modacı gelir son trendleri ve giyim odasında atılması gereken kıyafetleri Jaymie'ye gösterir Prens'e iletmesi gerekenleri sekreteriymiş gibi ona not aldırırdı. Jaymie için en sıkıntılı iş Prens'e modacısının söylediklerini iletmekti ki zamanla Edward'ın modacısı yerine onu azarlamasından bıkmış, vazgeçmişti. Çareyi, modacının söylediklerini yazıp o gittikten sonra çöpe atmakta bulmuştu. Prens'in tarzını öğrenmişti ve modacısının söylediklerini dikkate almadan her şeyini o ayarlıyordu.

Giyim odasının aksine karanlığın renklerinin hâkim olduğu yatak odasında duvarlar açık gri boyanmış, ruhun dinlenmesi açısından hiçbir tablo asılmamıştı. Yatağın karşısında bir insan boyu televizyon ve projektör vardı. Pencerelerdeki gri tüllere siyah fon perdeler eşlik ediyordu. Terasa açılan balkon kapısı içeriden kilitli bulundurulur, şifresini Jaymie ve Prens'ten başkası bilmezdi. Yatak odasında antreye açılan kapı haricinde çalışma odasına açılan bir kapı, banyosu ve küçük bir mutfağı vardı. Jaymie küçük mutfakta gece için aperatif bulundururken Prens sabah yatağına kahvaltı istediğinde küçük mutfaktan çıkarabiliyordu.

Prens çalışma odasında yokken kapısı her zaman kilitli durur; çalıştığı zamanlarda ise yatak odasından gelen klasik müziği duymak için kapıyı aralık bırakırdı. Odanın iki duvarı boydan boya kitap doluydu. Beyaz meşe rengindeki dağınık çalışma masası, sekreterinin haftanın iki günü gelip evrak yerleştirip dosyalamasıyla anca toplanır, bir gün içinde eski halini alırdı. Prensin çalışma odasının temizliğini Jaymie'den başkasının yapması yasaktı. Jaymie en çok kitapların tozunu almayı sever, merak ettiği kitapların sayfalarında kaybolurdu. Çoğu kez kitap okurken uyuyakalır Prens'e yakalanır, yüzü kızarır sessizce Prens'in olduğu yerden ayrılırdı. Çalışma masasının karşısındaki duvarda on üç ekran vardı, bu ekranlar on üç krallığa görüntülü konferans sistemiyle bağlıydı. Prens nadir olarak çalışma odasının kapısını kapatır Jaymie her şeyini bildiği adamın kapıyı neden kapattığını merak ederdi.

Yatak odasındaki banyo Prens'in kendi tasarımıyla şekillendirilmiş küçük bir spa merkeziydi. Saunası, küçük hamamı, masaj odası ve yere gömülü olan bir jakuzisi vardı. Banyo ahşap maun tarzda döşenmiş, yerleri zemin ısıtmalıydı. Prens her ne kadar yaz kış soğuk suyla duş alıp jakuzi suyu ona göre ayarlansa da banyonun

ısısı kışın sıcak, yazın soğuk olurdu. Jaymie'nin en sevmediği iş Prens'in sabah akşam yaptığı soğuk duşları ayarlamaktı ki; Prens her duştan çıktığında banyonun temizliği bütün vaktini alır, bu da Jaymie'ye boşa geçirilen zaman gibi gelirdi. Banyonun bir duvarı boydan boya siyah puslu ayna ile kaplı olup yanları prensin parfümleriyle doluydu.

Jaymie dairede sabahın erken saatlerinde başlayıp akşam saati belli olmadan oradan oraya koşuşturur, Prens'i memnun etmek için uğraşırdı. Prens zamanla onun yemeklerinden başkasını yemez olmuştu, Jaymie'nin hizmetinden gayet memnundu. Banyo suyunun ısısı, elbiselerinin uyumu, kahvesinin şekeri, sabah uyandırılması gibi birçok şey Jaymie'nin görevi haline gelmişti. Jaymie'nin görev tanımı zamanla tam teşekküllü köle tanımına uyuyordu ki sabah Prens uyanmadan geceden kalma odalıkları hareme geri gönderme işini bile Jaymie yapıyordu. Jaymie, onun her şeyini harfi harfine ezberlemişti ve bir bakışıyla ne demek istediğini derhal anlıyordu. Prens'e giyinirken yardım etmek, banyoda havlusunu vermek, hastayken ateşini kontrol etmek onun için doğaldı. Prens'in yatağına sokmak için hazırladığı odalık adı verilen köle kızlar kalıcı olmak için ellerinden geleni yaparken Prens'in gece köleyi beğenip ikinci gece çağırması çok nadir sayılan bir durumdu.

Bütün gün beş yüz metrekarelik alanda koşuştururken geceleri uyumak üzere yatağa girdiğinde hayatının çok farklı olabileceği hakkında hayaller kuruyordu. Annem ve babam yaşasaydı ile başlayan hayaller sabah gözlerini açmasıyla son buluyordu. Anılar onun için yüzündeki tebessüm olarak hafızasında yaşıyordu. Anne ve babasını dün gibi hatırlıyordu. Yolları trafik kazasında ayrılana kadar küçük mutlu bir aileydiler. Şehrin dışında küçük bir kasabada yaşıyorlardı. En büyük mutluluğu babasıyla

balık tutup gölde yüzmek olan küçük bir kızken şimdi kardeşiyle esaret altında yaşamaya mahkûmdu.

Gireceği üniversite sınavına bir yıldan az bir zaman kalmıştı. Kazanırsa özgür olacak kendiyle birlikte kardeşini de kölelikten kurtaracaktı. On sekiz yaşına altı ay vardı ve kardeşinin velayeti ancak yaşını doldurduğunda tam anlamıyla ona verilebilirdi. Özgür olduğunda küçük bir ev tutacak parası vardı. Marie kölelik maaşını harcamasına izin vermiyor okul kitaplarına kadar o alıyordu.

Düşünceleriyle boğuşurken antre kapısının açıldığını duydu. Neredeyse koşarak antreye geçti. Prens dairesine girdiğinde her zamanki gibi ellerini karnında birleştirdi ve eğilip selam verdi.

Prens yorgun ve mutsuzdu. Kravatını eliyle çıkarırken düğüm olunca Jaymie'den yardım istedi. Genç kadın gidip onu boynunda düğüm olan kravattan kurtardı. Jaymie karmakarışıktı. Korkudan elleri titriyor bu geceyi düşündükçe kalbi duruyordu. Ona kalsa kardeşini de yanına alır bu saraydan uçarak uzaklaşırdı.

Düşüncelere dalmışken Prens'in sorusuyla kendine geldi "Bir sorun mu var?" dedi. Ona bakmıyor üzerini çıkararak yatak odasına geçiyordu.

"Hayır efendim. Yemeğiniz hazır," dedi Jaymie. Prensin ceketini çıkardı. Gömleğinin düğmelerini açarken Prens aynaya döndü ve kendi çıkartmaya başladı.

"Banyomu hazırla!" dedi Edward sinirle.

"Peki efendim. Yalnız mı olacaksınız?"

"Bugün kimseyi istemiyorum."

Jaymie eğilerek banyoya geçti ve küveti doldurup sıcaklığını ayarladı. Edward banyoya girdi ve kendini iç çamaşırından kurtarırken sordu.

"Bugün sende bir sorun var. Jakuzi istediğimi hatırlamıyorum."

"Özür dilerim efendim hemen duşunuzu hazırlarım." Duşa yöneldiğinde genç adam jakuziye girmişti. Jaymie olağan dışı bu olayla iyice panik olmuştu.

"Efendim masörünüzü çağırmamı ister misiniz?" dedi konuyu değiştirmek için.

"Hayır."

Havlu elinde beklerken genç adam gözlerini kapatmış günün yorgunluğunu atıyordu. Edward jakuziden çıktı. Duşa girip köpüklerinden kurtuldu. Jaymie havlusunu ona uzattı ve genç adam havluyu beline sardı. Genç kız hazırladığı diğer havluyu genç adamın geniş omuzlarına bıraktı ve banyo kapısını açtı. Jaymie yatağın üzerindeki tişört ve şortu genç adama tek tek verdikten sonra mutfağa geçip yemek servisini hazırladı.

Edward masaya oturduğunda elinde gazete vardı. Genç kadın çorbasını koymuş her zamanki gibi iki adım gerisinde kapının önünde duruyordu.

"Dikilme Jaymie başka bir şey istemiyorum, kıyafetlerimi hazırlayıp dinlenmeye çekilebilirsin."

Jaymie "Peki efendim. Gece sizi beklememi ister misiniz?" derken nefesini tuttu ve gelmemesi için dua etti. Gelmediği takdirde Kraliçe'ye bunu bahane olarak sunabilirdi.

"Bekleme! Başımın çaresine bakarım, yarın aynı saatte uyandır işim var." dedi Edward.

"Efendim odalığınız gelsin mi?"

"Bugün ne kadar çok soru sordun!"

Genç adam genç kızın yüzüne baktığında Jaymie kafasını öne eğdi.

"Yüzüme bak Jaymie!"

Jaymie ağlayacak gibi oldu ve kafasını kaldırdı.

"O çok güzel ama bir o kadar suratsız yüzünle gülmeye ne dersin?"

Genç adamın gözleri ifadesiz ve soğuk bakıyordu.

"Emredersiniz!" dedi ve eğilerek çaresizce mutfağa gitti. Ne yapacağını bilmeden hareket ediyor mutfağı toplamaya çalışıyor daha çok karıştırıyordu. Sıkıntıyla durdu ve derin bir nefes alıp "*Sakin ol!*" dedi ağlama isteğini bastırarak. Prens'in gittiğini anladığında saat dokuz olmuş, masayı yeni toplayabilmişti. Daisy'e gidip onun odasında uyumasını söylerken gece için hazırlanmak üzere banyoya geçti. Korkuyla midesi bulanmaya başlamıştı.

Birçok gece hevesli odalık kızların hazırlanmasına yardım etmiş Edward'ın neleri sevip neleri sevmediğini çok iyi biliyordu. Odalık gibi hazırlanma sırası şimdi kendindeydi. Bu kadar eziyet çekip yıllarca kendini saklamış, üniversiteyi kazanıp saraydan gitmesine bu kadar kısa zaman kalmışken işler alt üst olmuştu. Her şeye rağmen kardeşini korumak zorundaydı.

"*Başarabilirim*," dedi kendini yatıştırmak için ve ilk önce hizmetçi kıyafetlerini çıkardı. Sonrasında neredeyse derisine yapışmış silikondan kıyafetten kendini kurtardığında teninin nefes aldığını ve bedenindeki yükün azaldığını hissetti. Kıyafetini gizledi ve bedenini esnetirken "*Özgürlük bu olsa gerek.*" dedi mırıldanarak. Uyuşan kollarına masaj yaparken gözlerini kapattı ve odalık kızları nasıl hazırladığını düşündü. "*Tüyler,*" dedi ilk duşun içine girip bacaklarını jiletlemeye başladı. İçinden ağlamak geliyor geceyi düşündükçe; ruhu daralıyordu. "*Daisy'i alıp kaçmalıyım. Korkuyorum,*" dedi sıkıntıyla. Duşun içinde elinde tıraş bıçağı gözlerinden yaşlar akmaya başladığında kendini susturması kolay olmadı. Suyun altında en azından yarım saat kaldı. Duştan çıktığında kendini daha iyi hissediyordu. Kıyafetin bedeninde sürtünerek yara yaptığı bileklerine krem sürdü. Banyo dolabını açtı. Prensin sevdiğini bildiği çiçek kokulu parfüm ve kremlere baktı ve sürmeden kapattı. Gidip isyan eder gibi kendi parfümünü sıktı. "*Bu da çiçek kokusu ve*

benim sevmem önemli," dedi sinirle. Üzerinde havlu giyinmeden önce saçlarını kurutup şekil verdi. Saçlarını topuz yaptığında tanınmaktan korktu ve açık bıraktı. Odalıklar için hazırlanan özel iç çamaşırlarının durduğu dolabın önünde durduğunda eline aldığı hiçbir şeyi giymeye cesaret edemiyor, çığlık atarak kaçmak istiyordu.

En masum iç çamaşırını bacaklarından geçirdi ve onun takımı ipek geceliği giydi. *"Yarısı bitti işte."* dedi kendini kandırır gibi. Sinirden avuçları terliyor prensin bu gece gelmemesi için dua ediyordu. Saate baktığında erken hazırlandığını fark etti. Yemek yemeyi unutmuştu, midesi bulanıyordu. Mutfağa gidip ağzına biraz üzüm tıkıştırdı. "*Prensin üzerine kusarsam...*" Sinirleri bozulmuş gülüyordu. Jaymie ne zaman heyecanlansa midesi bulanırdı. Başka bir şey yemedi. Gidip dişlerini fırçaladı. Odasına girdiğinde gülümsedi. Sevgiyle Daisy'nin açılan üzerini örttü. Yaptığının doğru olduğunu biliyordu. Jaymie alnına bir kere daha öpücük kondurdu. Sandalyeye oturup onu seyrederken hayalleri onu esir almıştı, özgür olunca neler yapacağını düşünüyordu.

Saat on ikiyi geçmişti, o sırada çalan telefonla oturduğu yerden sıçradı ve antreye geçti. Kalbi hızla atarken telefona cevap vermişti.

Telefondaki Kraliçe'nin kendisiydi. Sesi meraklı, bir o kadar temkinliydi.

"Ne durumdasın?"

"Kardeşim hazır ama prens gelmeyebilir," dedi Jaymie umutla.

"Az önce partiden dairesine gelmek üzere ayrıldı. Sakın bir hata yapma Jaymie. Kardeşinin yerinde olmak isteyecek bir sürü kız var, böyle düşün. Yoksa sana ve kardeşine akla hayale gelmeyecek şeyler yaparım," dedi ve kapattı.

Jaymie buz gibi olmuş telefon elinde bir süre kendine gelmeyi beklemişti. *"Prens geliyor."* dedi panikle. Hızla

prensin yatak odasının ışıklarını kapatıp mumlarla karanlığın loşluğuna bıraktı. İçerisi neredeyse karanlıktı.

Edward bu gece aniden ortaya çıkan Kraliçe'nin davetinde içkiyi fazla kaçırmasa da anlamsız bir baş dönmesi yaşıyor, bir an önce kendini yatağa bırakmak için sabırsızlanıyordu. Koridorda yürürken Kraliçe'nin babasının yanında ona yaptığı aşırı seviyesiz hareketlerini düşündü. "*Aşağılık kadın*" dediyse de babasının karısıydı ve yapabileceği bir şey yoktu.

Dairesinin kapısında bekleyen muhafızların ona eğilerek selam vermesiyle kapı iki yana açıldı. Edward içeri girdiğinde kafasında muhafızlara selam verip vermediğini hatırlamaya çalışıyordu. Üzerindeki sıkıcı kıyafetleri çıkarmaya başlayarak yatak odasına girdi. Odaya girdiğinde mumlar hoşuna gitmiş karanlık ona huzur vermişti. İçkinin rehavetiyle kendini kıyafetlerinden kurtardı ve yatağa uzandı.

Jaymie onu görmüş yatağına uzanmasını aralık kapıdan seyretmişti. Titreyerek yatak odasına geçti. Ayakları ses çıkaracakmış gibi temkinli bir o kadar korkak genç adamın uyuyup uyamadığına eğilip bakarken Edward yastığı alıp sarıldığında ödü patlamış geriye doğru kaçmıştı. İstediği en son şey uyanıp onu görmesiydi. Cesaretini topladı, birkaç mum daha söndürüp usulca yatağın kenarına oturdu. Ne yapacağını bilmiyordu, avuçları ter içindeydi. Kalktı ve odanın içinde başka yollar aramaya başladı. Şimdi kardeşini alıp kaçabilirdi. Ya sonra...

Annesi ve babası aşkları uğruna saraydan kaçmış, öldükleri halde iki kızları köle olmaktan kurtulamamıştı. Kaçması kölelikten kurtuluş değildi."*Ne zamana kadar korkuyla saklanabiliriz? Hayır, buradan okulu kazanıp çıkacağım, kardeşimi Kraliçe'ye yem etmeyeceğim. Marie haklı!*" diye düşünürken derin bir nefes aldı ve Edward'ın yanına uzandı. Gözleri prensi an be an takip ederken kalbinin yavaşlaması için kendine izin verdi.

Prens'e sokulduğunda genç adam ona yanaşan sıcak teni karşılıksız bırakmadı ve sarıldı. Prens ona bir an dev gibi göründü. Ona neler yapabileceğini düşündüğünde korkuyla taş kesildi. Saraydan kaçma fikri bir anda daha cazip geldi. Genç adamın belini saran kolundan kurtulmak için bileğinden kavradığında genç adam gözlerini açmadan söylenmeye başladı.

"Birini istemediğimi söylemiştim." derken sesi çatlak çıkmış, yanında uzanan altın sarısı saçları fark etmeden üzerine kafasını koymuştu. Jaymie tuzağa düşmüş yaralı ceylan misali kıpırdamıyor kesik kesik soluyor, burnuna değmekte olduğu genç adamın içkiyle karışık ten kokusu geliyordu. Edward yanında yatan sıcaklığa iyice sokulmuş yastık misali bacağının birini genç kızın üzerine attığında Jaymie çıkış yolu arıyordu. Bir süre sonra genç adam bedenini uykunun tesiriyle ondan uzaklaştı. Jaymie aklından *"Ya şimdi kaç ya hiç..."* diyerek hızlıca doğruldu. Oturduğu yerden kalkacakken korkudan titreyen bacaklarının yürüyebileceğine emin değildi. Prens'i tanıyordu *"Kraliçe bir şey içirmiş olmalı yoksa şimdiye uyanırdı."* dedi içinden.

Genç adam yanındaki sıcaklığın uzaklaştığını hissetti ve gözlerini açtı. Mum ışığının aydınlattığı yatağın içinde ona sırtını dönmüş, sarı saçlarının ince belini kapattığı, sırtında çapraz siyah geceliğin askıları kalçalarına kadar inen kadınla karşılaştı. Pürüzsüz teni mum ışığında parlayan, ince belli kadını kavramak isteğiyle doldu. Bel oyuğu, yatağa oturmasıyla şekil alan dolgun kalçaları gecenin mum aleviyle onu etkilemişti. Geceliğin ipeği içini gıcıklarken daha fazlasını görmek istedi Edward.

Genç kadın yatağa elini dayamış bir şeyler düşünüyordu. Edward kadını karanlıkla görebildiği kadar inceledi. Karanlıkta bile seçilen bileğindeki morluk dikkatini çekti. Morluk yaraya dönmüş kölelik damgasını bile örtüyordu.

İçine düşen şehvet ateşiyle gülümserken gözlerini kapatarak yavaşça uzanıp genç kadını kalçalarından kavrayıp yanına çekti. Kızda aşina olduğu bir koku aldı. Temiz, kendinden bir kokuydu tanıdık bir çiçek kokusuydu. Huzur doluydu aldığı koku. Jaymie kendine uzanan elle ürkmüş, genç adam gülümsemişti. Nefes alışverişleri hızlanmış genç kadını sarıyordu.

"Korkma!" Yavaşça uzun, kaslı kollarıyla genç kadının ipek geceliğinde gezdi elleri.

İstek ateşi iyice alevlendiğinde "Tanıdık bir kokun var," dedi Edward. Jaymie tanıdık kelimesiyle korkudan dünya değiştirebilirdi. Hiçbir soru sormadı Edward. Oysa onu istemeyen hiçbir kadına dokunmazdı. Bulanıklaşan aklı istek ateşine odaklanmış, bedeni şehvetin kollarında, bilinçli elleri kadının geceliğinin askılarına yöneldiğinde Jaymie'nin bilinci taş kesilmiş, kıpırdayan bedeni sanki ondan habersiz hareket ediyormuş gibiydi.

Genç adamın elleri geceliğin askılarını indirmiş Jaymie'nin çıkarmasını bekliyordu. Elleri geceliği çekiştirirken Jaymie emir gibi askılarını çıkardı. Edward "Evettt." dedi istekle. Gecelik bel kısmına inmiş Edward kendinden memnun çıplaklığa kavuşan göğüslerinde dolanıyor her kıvrımında gezinirken Jaymie nefes alamıyordu. Genç adamın gözleri kapalıydı fakat uykusu açılmış, arzularını söndürmeye başlamıştı. Jaymie son kalan iki mumdan başucundakine uzandı. Dudakları hızla alıp verdiği nefesle söndürdü mum alevini.

Genç adam elleriyle görür gibi hazzına ayak uyduruyor, bedeninde dolanıyordu. Belindeki gecelik Edward'a engel olmaya başlamış Jaymie hâlâ çıkarmamıştı. Edward mırıltı gibi "Çıkar şunu hadi." dedi. Jaymie hiçbir şey düşünemiyordu, kalçasını kaldırıp bacaklarından sıyırdı.

Bedeni çıplaklığa kavuşurken genç adamın ellerine katılan boynunda gezen dudakları onu ürpertmeye başla-

dığında titremesi nöbet halindeydi. Edward zayıf, bir o kadar onu kışkırtan bedenin çok güzel olduğunu anlamış kokusuyla başı dönmüştü. Dudakları göğüslerinde gezerken elleri kalçalarında dolanıyor, memnuniyetini kelimelere döküyordu. "Her yerin kıvamında." dedi istekle. Merakına yeniliyor gözlerini açıyor kızı görmek isterken, anlamsız sersemliği gözlerini kapatıp şehvete karışmasını sağlıyor bu hoşuna gidiyordu. Elleri kadında dolanırken kadının titremesini arzularının getirisi sanıyordu. Oysa bir kuş kadar ürkek, yeni doğmuş bir bebek kadar masumdu Jaymie.

Edward geceyi uzatmak için fazla yorgundu. Belini tutup kendine çektiğinde genç kadının titreyen bedeni ona hapsolmuştu. "İç çamaşırın çok seksi, ipleri severim ama çıkarmalısın." Sesindeki sabırsızlığı Jaymie'den başkası anlayamazdı. Jaymie aldığı emirle iç çamaşırını çıkarırken Edward'ın elleri çoktan kasıklarını bulmuştu. Bacakları kasılmış aralanmıyor genç adamı engelliyordu. Bilinmezlikti onu kaskatı yapan. İki arada kalmış Araf'ı yaşıyordu. Korku ve karşısındaki arzu dolu adamla savaşmaktı bedenini titreten.

Genç adam bedeninin altında titreyen kadınla daha çok alev alırken genç kızın kasılan bacakları onu daha bir istekli hale getiriyordu. "Hadi ama... Bırak oyunu." derken Edward durdu ve gülümsedi. Yıllardan beri ilk defa sevişirken çaba harcadığını fark etti. Genç kızın oyun sandığı kasılmalarıyla, kendini kaçırmasıyla memnuniyeti artarken nazik dokunuşlarıyla altındaki bedeni gevşetmeye çalışıyordu.

Şımarıktı sevişirken, on iki yaşındaydı kadın teniyle tanışalı. *"Prens'in erkekliği kudretidir. Bereket saçmalı; kadınları mutlu etmelidir,"* demişti babası. O günden sonra Edward'ın yatağı hiç boş kalmadı. Kadın bedenini nazik kullanmayı öğrenirken tam bir aşk tanrısı halini aldı. Erkekliği dillerden dillere kadınların düşlerini süs-

lerken o fani dünyada bereket tanrısını aratmadı. Bir süre sonra her şeyin rahatına alıştı. Yatağına giren kadınlar onu memnun edebilmek için her yolu denerken bu gece enteresan bir şekilde durum farklıydı.

Uykusunu kaçıran, her şeyi ondan bekleyen bu kadın hoşuna gitmişti. Edward, onun oyun oynadığını sanıyor, istekle oyuna katılıyor, kadını kandırmaya çalışıyordu. Jaymie utançla uzaklaşmak istedi. Edward bir kere daha uzandı kendinden uzaklaşmaya yeltenen bedene ama yine istemsizce uzaklaştı Jaymie. Aklından kadının istemediğini hiç düşünmeden bencilce *"Tanrım..."* diye geçirirken bir yanı sinirlendi, bir yanı zevkle doldu. Genç kızın yüzünü kendine çevirip karanlıkta görebildiği kadar yüzüne baktı. Hayal ve karanlığa karışmış dudaklarını gördü. Gözleri kapanmak için savaşırken çoktandır yapmadığını yaptı. Dudaklarının aralık kesik kesik soluk aldığını hissettiği kadının ağzını kapadı kendi dudaklarıyla. Genç kadının tadı hoşuna gittiğinde öpüşleri öptükçe fazlalaştı. Ağzında gezinmeye, ihtirasla öpmeye başladığında Jaymie verebildiği kadar cevap verdi başını döndüren dudaklara. Aklı karmakarışıktı, genç adamın öpüşleri onu etkiliyordu. Bedeni ısınmaya başlamış genç adamın dudaklarını öpmesinin yasak olduğunu biliyor tanınmak korkusuyla bir şey söyleyemiyordu.

Prens genç kadının dudaklardan ayrılıp kadının üzerindeki bedenini yatağa bıraktı ve derin bir nefes aldı. Kendini olmadığı kadar iyi hissederken tekrar uzandı yanındaki kadına. Çenesinden tutup yüzünü kendine çevirdi ve bir kere daha dudaklarını buldu. Elektrik yüklü gibiydi genç kadının dudakları; her öptüğünde tadını alıp tüyleri ürperiyordu. Her dudak hareketi bir sonraki öpüşünü arzulamasına sebep oluyordu. Dudakları ısınmış artık reddederken öpüşmeyi genç adam titreyen bedende zevkin kat kat fazlasını yaşıyordu bu gece.

Jaymie ona değen dudaklarla neye uğradığını şaşırmış, ne hissedeceğini algılayabilecek durumda değildi. Karşılık verdikçe Edward fazlasını istiyordu. Ağzının içinde alev gezerken cennette olduğunu düşündü. Dudakları aklı gibi çoktan sahibine teslim olmuşken acemi tirkek bedenine izin verdi. Genç adam dakikalarca öptüğü dudaklardan ayrıldığında bedenindeki bütün kan dudaklarına çekilmiş gibiydi. Altındaki beden öpüşleriyle rahatlamış kasılmıyordu. Bir kere daha pürüzsüz teni uzun uzun okşayarak bacaklarını aralamak için yeltendi, genç kadın nefes almıyordu. Parmakları keşfe çıkarcasına gezindi arzuladığı gizli diyarlarda. Parmakları alev olmuş diyarların hazır olduğunu anladığında yerleştirdi zevki yaşamak adına kendini genç kadına. Edward usulca bedenlerini arzularıyla birleştirirken genç kadın sıkıca sarıldı ona sahip olan bedene. Tarifsizdi yaşadığı acıyla karışık doygunluk hissi Edward kendini verdikçe Jaymie acıyla karışık soludu, sessiz çığlıkları bedenini titretirken duyguları inanılmazdı. Yaşadığı acı zevk olarak ona dönüyordu.

Edward'ın hareketleri istek, şehvet ve haz doluydu. Kadının bedeninde var olurken tutku genç adamdan genç kadına aktı. Genç adam uzatmak istercesine yavaşladı gittikçe. Oysa on dakika öncesinde yorgundu bedeni. Ellerinin altındaki kadın bütün yorgunluğunu almış, bu gecesini eşsiz geçiriyordu. İstemedi tükenmek... Uzatabildiği kadar uzattı yaşadığı şehveti. Dudaklarına uzanıyor, kendini çekip onda yerini tekrar aldığında yaşadığı zevki kelimelerle ifade ediyordu. Jaymie, Prens'in ondan uzaklaşmasıyla tedirgin oluyor, bedeninin sızısına rağmen devamını isterken Edward onda bir kere daha var olmaya başladığında yeniden dünya değiştiriyordu. Genç adam ondan kendini çektiğinde dudakları devreye giriyor, öpüşleri kadının bedeninde var olma isteğini arttırıyordu. Uzun soluklar almak için dudaklarına izin verip

erkekliğini kadına verdiğinde kadının tenini koklayarak özümsüyordu.

Kadının belli belirsiz hareketleri onu deli ederken sızlanırcasına iniltileri yayıldı sessiz geceye. Jaymie sessiz kalmak istedikçe Edward onda var oldu sesini duymak istercesine. Edward tükenirken insanlığı karşı çıkmadı doğasına nefesi kesilip doruklardan indi gerçek dünyaya. Yüzünde memnuniyet, aklında genç kadın vardı. Ayrılmadı bedenden bir süre hazmetti ona sunulan tanrının vergisi, tadına doyamadığı kadını. Bir kere daha uzandı genç kadının dudaklarına. Son kez bastırdı kendini daha çok istercesine.

Bir ilke daha izin verdi kibirli Prens; genç kadına sarıldı ve dudaklarına uzanırken son cümlesi "Sabah kahvaltıya kal!" oldu. Jaymie ona uzanan dudaklara cevap verirken bedeni alev alev yanıyordu. Genç adamın onu bırakmasını istemiyordu. Bedeni sızlarken dudakları kırmızının tonlarına bürünmüş onu öpen dudakları öpüyordu. Gözleri, duyuları açık genç adamın kollarında ter içindeydi.

Bu muydu senelerce korktuğu? Kendine yıllarca yaptığı eziyet, çirkin diye aşağılanması. Şişko bir bedene bürünüşü, bu zevki tatmamak niyeydi dedi aklı... Marie'ye kızdı. Genç adamın bedenine sokuldu ve onu saran kolları hissetti. Kasılmak, stres bildiği duygulardı. Ya tutku... Bir erkeğe sahip olmak... Yaşadığı zevk ona yabancıydı. Yabancılık yerini daha fazla isteğe bırakırken genç adamın güçlü kolları anlatamadığı bir güven verdi, hiç çıkmak istemedi koynundan. Büyülenmiş, yeni bir dünya keşfetmiş gibiydi. Bir saat sonunda genç adamın uykuya dalmasıyla ayrıldı genç adamın kollarından.

Odayı, Prens'in istediği ısıya getirip ürperirken sessiz, usul usul etrafı temizledi ve odasına geçti. Banyo yaparken teninde gezen parmakları düşündü durdu. Dudaklarına dokundu usulca. Sevmediği halde soğuk suyun onu

serinletmesine izin verdi. Sızlayan bedenindeki yabancı duygu hoşuna gitti. Ona kalsa tekrar yanına gidip genç adamda kaybolurdu ama bu risk göze alamayacağı kadar korkutucuydu. Gecenin dördü olmuştu. Kız kardeşine sarılıp uyumaya çalışırken bütün duyuları, bedeni uykuyu reddediyordu. Prens'in onu kendi gibi yalansız dolansız görmesini diledi kalbi. Karmakarışık duyguları yeni tanıştığı şehvetle doluydu. Prens adeta onu büyüleyip bedeni gibi ruhunu da köleye çevirmişti. Sıyrıldı kızdığı düşüncelerinden, gözlerini sıkıca yumdu ve uyumaya çalıştı. İçinde bulunduğu duygu yoğunluğu uyumasını engellerken saat çalmadan altı gibi kalktı yataktan. Silikon kıyafetini giyip görevlerini yapmaya başladı, banyo ve kahvaltı hazırlığını bitirdi. Prens'i uyandırmak için odaya girdiğinde genç adam yastıklara sarılmış çıplak bedeniyle uyuyordu. Genç adamdan gözlerini alamadı bir süre. Kıvrımlı kaslarına, gece kalbini dinlediği göğüs kafesine, bedeninde gezen ellerine takıldı gözleri. Ne kadar uzun zaman sürdüğünün farkına varmadan bütün gece teninde dolanan, bir piyanistin zarafetine sahip ellerini seyretti. Oysa bu zamana kadar Prens'e hiç bu gözle bakmamış sadece yakışıklı olarak nitelendirmişti. Prens Jaymie'in gözünde asabi, diktatör ve korkutucuydu. Onun için bir erkeği beğenmek çok farklıydı. Bu zamana kadar sakin, kibar bir o kadar nazik erkekler ilgisini çekerken şimdi Edward bütün benliğiyle onu kendine çekmişti. Hissetmek, tenini arzulamak, kadını olmak bu sabaha kadar ona yabancıydı. Derin bir nefes aldı. Gözlerinin genç adamın üzerinde dolaşmasına izin verdi bir süre daha. Gözlerini kapatıp geceyi düşündü. Genç adamın onun iki katı bedeni bir o kadar kibardı, geniş omuzlarından uzanan kollarının onu sarışını hatırlarken kendine pay çıkardı, "*Çok nazikti.*" dedi utanarak. Karanlığın kendi gibi onu da saklamasına kızdı. Hatırlamaya

çalışırken sinir oldu. Onu öpen dudakları tekrar tekrar istedi ve genç adamın gözlerini açmasıyla sıçradı.

"Günaydın efendim." Jaymie yüksekten düşmüş gibi kendine geldi. Arkasını dönüp yerdeki kıyafetleri toplarken konuşmaya başladı.

"Saat altı kırk beş. Kahvaltınız ve banyonuz hazır. Benden istediğiniz ekstra bir şey var mı?"

Jaymie yüzüne bakamıyor onu tanıyacakmış gibi hissediyordu.

Edward yatağa baktı "Geceyi benimle geçiren kız nerede?" Jaymie duraksadı. Yüzü kıpkırmızıydı ve korkmaya başlamıştı.

"Ben kızı görmedim, odanıza girdiğimde kimse yoktu. Gece siz bana..." Edward sinirle lafını kesti.

"Kim olduğunu bul. Akşam yanımda istiyorum."

Sinirle ve yataktan hızla kalkıp bedenine doladığı çarşafla banyoya girdi. Jaymie bir süre kıpırdamadı. Sonra hızla yanına gitti. Banyodan çıkması uzamış, genç adam duştaydı. Jaymie buzlu camdan Edward'ı seyrederken artık başka bir gözle bakıyordu. Genç adamın her yerinde dolaşan gözleri onu utanca boğarken vücudunu ateş basıyor, karnına ağrılar giriyordu. Bütün gününü onunla yatakta geçirebileceğini düşündü."*Tanrım bana Meryem Ana'nın sabrını ver.*" derken "*Şimdi soyunup yanına girsem ne olur?*" Sorusuna cevap bulmak hayallerinde çok basitti. Kendine kızarak düşüncelerinden sıyrıldı. Genç adam duştan çıktı ve yine sinirliydi. "Benim emrime karşı geldi! Ben ona sabah burada ol demiştim! O kızı istiyorum Jaymie duydun mu?"

Jaymie havluyu elinden düşürdüğünde elleri titriyordu. Bu neydi şimdi? Prens bu zamana kadar kimseyi böylesine kafasına takmamıştı. "Efendim özür diliyorum. Bana odalıkla ilgili bir bilgi gelmedi. Siz istemiyorum demiştiniz. Adı neydi?" dedi Jaymie başka bir havlu alırken.

"Ne bileyim adını sormadım. Hiçbir şey sormadım..."

Edward kendi kendine "Rüya mıydı acaba?" diye yorum yaparken, Jaymie bir kurtuluş yolu buldu.

"Efendim haddimi aşıyorsam söyleyin gerçekten rüya olabilir. Yani içkili gelmişsiniz."

"Sen benim içkili geldiğimi nereden biliyorsun?"

Jaymie panikle "Efendim içmeyi seviyor." diye toparlamıştı.

Edward gülümsedi ve belindeki havluyla kahvaltıya oturdu. Jaymie genç adama bakamıyor, bakışlarını kaçırıyor baktığı anda kollarında olduğu saatler onu sarıyor, bedenini saran anlamsız kasılmayla irkiliyordu. Kahvaltı sofrasındayken kapısı çalındı. Gelen Kraliçe'ydi. Jaymie kapıda ona merakla bakan gözleri gördü ve kafasını eğip selam verdi. Yine içi korku doldu. Prensi bir rüya gördüğüne inandırmış gibiydi, ya şimdi ne olacaktı?

"Efendim Kraliçemiz." dedi sesi titriyor adeta ellerine ayak uyduruyordu.

Edward kafasıyla gelmesini onaylarken bornozunu giymişti. Kraliçe meraklı gözlerle kahvaltı masasına otururken Jaymie ona servis açıyordu.

"Nedimeleriniz yok mu anneciğim?" dedi Edward alayla. Üstüne basa basa söylediği anne kelimesiyle Kraliçe'nin ona sinir olduğunu hissediyordu. Edward yirmilerini bitirmek üzereydi ve Kraliçe ondan beş altı yaş büyüktü.

"Onları senin yanına gelirken getirmiyorum Edward, hepsi hayran hayran sana bakarken rahat edemiyorum."

"Normalinde bir işe yaradıklarını görmedim. Bu arada sadece onlar mı bana hayran?"

"Bu egon ve kadınlara olan zaafın bir gün sonun olacak."

O sırada Jaymie servis yaparken Kraliçe rahatsız oldu ve "Dikkat et sersem şey. Çek o koca kolunu önümden!"

diyerek onu azarladı. Jaymie geri çekilirken Edward Jaymie'e bakınca güzel yüzünün bembeyaz olduğunu gördü.

Edward Jaymie'nin hizmetinden memnundu. Genç kız çok konuşmazdı, her zaman sakin ve sessizdi. Beş yıldır onun neredeyse eli ayağı olmuştu. Sekreterinin bile yükünü hafifletmiş, randevularını ayarlayacak kadar tertipliydi. Marie ona Jaymie'yi getirdiğinde Edward başında kavak yelleri esen on sekiz yaşında bir delikanlıydı. Jaymie o saraydan kaçtığında, her çılgınlığında arkasını kollamış bir dediğini ikiletmemişti. Onun yerine azarlanmış hatta bir keresinde Edward sarayda hapis cezası aldığında sabah olmak üzereyken odasına geldiğinde Jaymie'yi yatağında uyurken bulmuştu. Jaymie'nin kendi kılığına girdiği açıklamasıyla Prens kahkahalara boğulurken onu hayatı boyu yanında tutabileceğine o an karar verdi ve Jaymie o zamandan beri onun yanında kaldı.

Jaymie'yi sarayda ayrı bir yerde tuttuğunu herkes bilir, ona kimse karışamazdı. Sözü geçen bir Prens olduğunda herkes onun otoritesini kabul eder hale geldiğinde Jaymie de bundan yararlanmıştı.

Burnundan soluyarak Kraliçe'ye dik dik baktı.

"Jaymie bu seferlik size hizmet edebilir ama o bana özel biliyorsunuz. Konuşmalarınıza dikkat edin. O sizin azarlayabileceğiniz biri değil."

Kraliçe birden hırsla genç kıza döndü.

"Evet, bunu bilmeyen yok Prens. Bir köle için kalbimi kırıyorsun." Kraliçe bu sözlere tepki olarak tabağını parmağının ucuyla itti.

"Jaymie bir köle olabilir ama benim için değerli."

Otuzlu yaşlarının ortalarında olan Kraliçe, Kral'ın ikinci eşiydi. Kral'ın hemşireliğini yaparken alımlı, yaşını göstermeyen ince yapısıyla Kral'ın gönlünü çalmaya başarmıştı. Kraliçe'nin babasından bir oğlu olmuştu.

Şimdi tek amacı veliaht prens olan Edward'ın ilgisini çekmekti. Edward ona yüz vermedikçe hırslanıyor ve onu saraydan attırmak için planlar yapıyordu.

"Merak ediyorum Edward bu düzene karşı gelirken nimetlerinden yararlanmak nasıl bir duygu? Gecelerini nice kadınlar süslüyor."

"Konuyu durup durup benim seks hayatıma getirmeniz ilginç. Sizce yatağıma gelenlerin kaçı istemeyerek geliyor? Ben cevap vereyim: Hiçbiri." dedi ve çayından bir yudum alıp masadan kalkarken Jaymie'ye baktı. Genç kız gözlerine baktığında ne demek istediğini anladı. Yatak odasının kapısını açıp onun arkasından içeri girerken Kraliçe'nin son sorusu duyuldu.

"Gecen nasıl geçti?" dedi Kraliçe'nin sesindeki merak hissedilebilirdi.

Edward biliyordu ki Kraliçe'ye yüz verse yatağından çıkmazdı. Açık bir dille ifade etmese de genç adamı istediğini defalarca belli etmişti. Edward asla böyle bir ihanete girmezdi. Ruhunu doyuracak birini bulmasının imkânsız olduğunu bilecek kadar çok kadınla birlikte olmuş ve hepsinde hevesi kelebek ömrü kadar sürmüştü. Aşkı bilmeyen bir adamdı ve bundan gayet memnundu.

Nişanlısı Lisa'yı düşündü. Lisa prosedür kuralları çerçevesince kurul tarafından seçilen bir gelindi. Ona erkek çocukları verecek ve tahtta yanındaki Kraliçesi olacaktı hepsi bu.

Kraliçe'nin sorusuna rüya mı gerçek mi olduğunu algılayamadığı, bütün gece zevki yaşadığı ince belli kadını düşünerek cevap verdi.

"Rüya gibi," dedi Edward.

Kraliçe bu cevapla planlarının tıkır tıkır işlediğini zannederek yüzünde zafer edasıyla odadan ayrılırken Edward'ın aklı Jaymie gibi dün gecedeydi. Jaymie Edward'ın rüya gibi lafıyla ister istemez gülümsemişti.

Genç adam yatağına uzandı "Tanrım gerçekten rüya olmalı." dedi seslice.

Ona tanıdık gelen kokuyu tanımaya çalıştı. Jaymie başında dikilmiş ona bakıyordu.

"İyice delirdim artık kadınlardan uzak durmalıyım. Beni uyar olur mu?" Jaymie'ye bakarak.

Jaymie hiç sesini çıkarmadı. Mutfağı toparlamak için selam verip ayrıldı. Bir saatin ardından Prens onu yanına çağırdığında düşünceliydi. Jaymie kıyafetlerini giymesine yardım ederken aklı gecenin rüya olup olmadığını tartıyor, öyle bir zevki yaşatan kadının gerçekten rüya olabileceği kanısına varmasına sebep oluyordu. Geceyi düşündükçe aklı karışıyor içinde anlamsız boşluk oluşuyordu.

"Keşke gerçek olsa." dedi seslice. Jaymie'yle göz göze geldiklerinde gözlerini kaçıran her zamanki gibi genç kız olmuştu. Genç adam düşünce hülyasında akşam gelmek üzere ayrıldığında Jaymie apar topar kardeşine olanları anlatıp, Kraliçe'ye söylemesi gerekenleri ezberletti.

"Dişini sık Daisy bir süre sonra özgürüz. Söylediklerimi unutma çarşafı göster anladın mı?" dedi heyecanla.

Daisy korkmuş, elinde kanlı çarşaf bekliyordu. Prens gider gitmez kapı açıldı. Kraliçe ve sekiz nedimesi içeri daldı.

"Konuş küçük kadın!" diye kahkaha attı Kraliçe. Daisy ablasının gözüne baktı ve konuşmaya başladı. Jaymie'nin öğrettiği gibi son cümlesi "İçkiliydi gözlerini bile açmadı. Gece sonunda izin istedim, kalkarken Prens rüya gibi olduğunu söyledi." oldu.

Sonra elindeki çarşafı uzatsa da ne nedimeler ne Kraliçe elinden almadı. Yüzlerinde görünen memnuniyetle odadan ayrılırken zafer şimdilik Jaymie'nindi. Jaymie olanları heyecanla Marie'ye anlatırken yaşlı kadın suskundu. Genç kızın gözleri ışıl ışıl parlıyor yaşadıklarını

nefes almadan anlatırken yüzü kızarıyordu. Korkuyla Edward'ın onu öptüğünü atladı.

"Şimdi nasılsın? Ağrın var mı?" dedi Marie. "Ben iyiyim. Bedenim sızlıyor o kadar." dedi Jaymie kırmızıya bürünürken.

"Kendini ona kaptırıp sakın yatağına bir daha girme Jaymie!" dedi Marie. Jaymie attan düşer gibi yüzü mosmor oldu. "Bunu da nereden çıkardın Marie?"

"Prens'in cazibesine kapılmayan onun erkekliğini arzulamayan biri yoktur. Bunları biliyorsun. İlk seferinde seni bu kadar etkileyen birine hayır demek zordur." derken Marie gözlerinin içine bakarak Jaymie'nin nabzını ölçüyordu. Jaymie Marie'nin söylediklerleriyle yaşadığı inanılmaz geceyi düşünmeye dalmıştı. Marie hâlâ gözlerine bakıyor, onları nasıl koruyabileceğini düşünüyordu. Olayların bitmediğinden endişe ediyor, karşısındaki, güzelliğinin farkında olmayan dalgın kıza bakıyordu. Marie ne kadar ağır yükler taşıdığını anlamayan, on sekiz yaşını bile doldurmayan torununa endişelerinden bahsetmedi. Sadece Daisy'yi Krallık'tan uzak, güvenli bir yere göndermeleri gerektiğini söyledi.

"En azından olaylar durulana kadar," dedi.

Jaymie'ye mantıklı geldi ve Daisy o gün mızmızlık yaparak Marie'nin himayesinde uydurulan bir geziye çıktı. Prens o akşam arkadaşlarıyla dışarı çıkmış, yatağına giren güzelliği unutmuştu. Marie'nin Daisy'le uzaklaşmasıyla iyice yalnız kalan Jaymie bir hafta süresince rahat etmişti, Prens fazla uğramamış geceleri gelmiyordu. O da fırsattan istifade ders çalışıyordu.

Bir haftanın sonunda bir gece Prens gelmiş, yanındaki siyahî, uzun bacaklı, kömür rengi saçlı kadınla baş başa yemek yemiş, Jaymie hizmet ederken olmadığı kadar mutsuzdu. Genç adamın kadına istekli bakışlarını yakalıyor bu içini acıtıyordu. Kadın Edward'ın ağzına düşecek gibi ona kur yaparken Jaymie hiçbir zaman böyle

seksi olamayacağını düşündü. Edward kadını salona yönlendirip müzik açarken "Jaymie banyo!" dediğinde genç kız yerlere kadar eğildi. Genç adam kollarında dans ettiği kadına istekli bir bakış atıp "Hemen dönerim," dedi. Jaymie banyodayken Edward da banyoya gelmiş, soyunmaya başlamıştı.

"Banyodan sonra dinlenmeye çekilebilirsin"

"Peki efendim," dedi Jaymie. Havluları hazırlarken genç adam duşa girmişti. Duşu kısa tutup altına eşofman ve tişört giydiğinde Jaymie'nin meraklı bakışlarını fark etmişti. "Bakma öyle, niyetim belli!" dedi alayla. Jaymie kızaran yüzüyle bakışlarını kaçırırken içinde ağlama isteğini bastırmakla uğraşıyor, nedenini çözemiyordu. Edward, siyahî, uzun bacakla salonda oyalandıktan sonra odasına çekilirken Jaymie ana mutfağı toparlıyordu. Gürültüyle açılan kapıyla yerinden sıçradı ve antreye koştuğunda Kral odada avazı çıktığı kadar "Edward!" diye bağırıyordu.

Jaymie, Kral'ın önünde yerlere kadar eğilirken "Efendin nerde?" diye kükredi Kral.

"Hemen haber vereyim Kralım."

"İki dakikası var!" dedi Kral yine kükreyerek.

Jaymie, Edward'ın yatak odasına girerken kasılmıştı. Yataktaki manzarayı görmek istemiyordu. Kapıyı araladığında Edward yatakta çıplak ve muhteşem kalçalarıyla arkasını dönmüş uyurken, kadın hâlâ neden bacaklarında olduğunu anlayamadığı jartiyeriyle süslenmiş dantel iç çamaşırlarıyla balkonda sigara içiyordu. "Çok güzel" diye kıskançlıkla kadına bakarken muhafızların onu seyrettiğini düşünmeden edemedi.

"Efendim babanız geldi sizi bekliyor acele etmelisiniz, çok sinirli." dedi Jaymie. Genç adama doğru eğilmiş, sessizce konuşuyordu. Edward burnuna gelen tanıdık kokuyla geçirdiği o geceyi hatırladı. Gözlerini açtığında aplik ışığıyla aydınlanmış loş odada Jaymie'nin

seramik ustalarının başyapıtına benzettiği kusursuz yüzüyle karşılaştı. Dolgun dudakları sanki öpülmek için vardı. Edward kendine kızarken "Yok artık ben iyice kendimi aştım," derken doğruldu. Edward'ın yatağında asla şişman bir kadın profili yer alamazdı. Jaymie'nin hantal bedenine rağmen onun dudaklarını öpmek istemesini kendi kadın tutkusuna bağladı. Jaymie'ye bakarken "Bana bir ruh doktoru ayarla yarın bana kadınlardan nasıl uzak duracağımı söylemesi lazım!" derken bir yandan saçlarını karıştırıyor, kirli sakalını ovalıyordu.

Jaymie arkasını dönüp gülümserken Kral'ın kükreyen sesi duyuldu. Edward yatağında doğrulmuş "Kral'ın nesi var?" diye yorgunlukla esnerken "Babanız çok sinirli. Giyinmeli ve yanına gitmelisiniz." dedi Jaymie. Genç adamın çıplak bedenine gömleğin kolunu uzattı ve Edward giymeye başladı. Jaymie aceleyle düğmelerini iliklerken genç adam saçlarını düzeltiyordu. Jaymie pantolonunu uzattı ve çoraplarını ve ayakkabılarını getirdi. "Yaver'e haber ver ve Jaymie bayanın gitmesini sağla," dedi, balkonu işaret ederek. Jaymie içinden *"Ne kadar duygusuz,"* diye geçirirken onu bilmediği için şükretmişti.

Edward yatak odasından babasının yanına geldiğinde olanları anlamaya çalışıyordu. Jaymie eğilmiş selam verirken Kral o kadar sinirliydi ki neredeyse ağzından köpükler çıkıyordu.

"Edward bunu nasıl yaparsın?" derken yaşlı adam bitmiş umudu tükenmiş koltuğa çökmüştü.

"Konu nedir efendim?"

"On üç yaşında küçük bir kızla geceni geçirdiğin söyleniyor," dedi Kral, gözlerinde bir umut vardı.

Edward gülerek cevap verdi. "Komik, bu imkânsız Ben bir sapık değilim."

"Delilleri var. Yarın kurulun önüne çıkman uygun görüldü. Umarım suçsuz bulunursun."

"Ne zaman olmuş bu?" diye sorarken hâlâ gülüyordu.

Kral tarih verip davetin olduğu geceyi hatırlattığında Edward'ın gülen yüzü solmuştu. Kral kapıdan çıkarken hiçbir şey söylemedi. Jaymie ne yapacağını bilmiyordu. O sırada tamamen unutulan, yatak odasından kırgın ve kızgın çıkan siyahî kadın Edward'a bakarken Edward Jaymie'ye döndü.

"Rüya değilmiş! Sana söylemiştim. O gece yatağımda biri vardı, ama bir çocuk asla değildi. Olabilir mi? Tanrım çok karanlıktı on üç mü?" diye odanın içinde dört dönmeye başladığında Jaymie titriyordu.

"Jaymie muhafızlar arabayı hazırladı mı?" dedi siyahî kadına bakarken burnundan soluyordu. Jaymie "Evet, efendim" diyebildi. Siyahî uzun bacak kızgınlıkla antrenin kapısını vurup çıkarken ne Jaymie ne Edward'ın ilgisini çekemedi.

"Bu bir tuzaksa birlikte olduğum kız ortada yok. Onu şahit göstereccekler... Doğru olabilir mi?" derken giyinmiş çıkıyordu.

Jaymie hemen telefona sarıldı. Çalan telefona cevap veren Marie konuşmasına fırsat vermedi. Konuşamadığı belliydi.

"Evet, Leydim sizi ziyarete gelemedik. Gezimiz yarım kaldı Kraliçe'nin emriyle dün saraya döndük." dediğinde Jaymie dizlerinin üzerine yığılmış telefon elinden çoktan düşmüştü. Prens haklıydı, Daisy'i şahit gösterip kurulun önüne çıkartacak Edward'la yüzleştireceklerdi.

Marie ve Daisy'le bir şekilde konuşmalıydı. İki saatin sonunda beyni uğuldamaya başlamıştı.

Aklına gelebilecek her yere baktı fakat onların nerede olduğunu bulamadı. Kraliçe'nin onları sakladığı ve yarına kadar çıkartmayacağı kesindi. Sarayın içinde oradan oraya koşturup bir çare arasa da bitmiş bir şekilde daireye döndü.

Edward o gece adamlarıyla araştırma yaptırmış olayın içinden çıkamamış, hiçbir iz bulamamıştı. Prens'e anlatmak istedi ve onun sinirli halini gördükçe korktu ve vazgeçti.

Jaymie, ne Marie'ye ne Daisy'e ye bir daha ulaşamamış çıkmazdaydı. Bütün gece Edward odasına kapanırken, Jaymie odasında dönüp durdu. Sabah olduğunda hiç uyumadan kalkıp kahvaltıyı hazırladı ama Edward kahvaltı etmeden çıktı.

Öğlene doğru kurul toplanmış neredeyse saray çalkalanıyordu. Sarayın mahkeme salonu dolmuş, kalabalık iki yüz elli kişi kadardı. Bütün saray mahkeme havasına bürünmüştü. Yargılanan herkesin nefesinden ürktüğü Prens Edward'dı. Fısıltılar Edward'ın yargılanmasına memnun olan kurul üyelerinin kahkahalarına karışırken Jaymie odanın içinde dört dönüyordu. Daisy'nin bakire olduğu anlaşılırsa Kraliçe çok büyük darbe alır, acısını onlardan çıkarırdı. "Onu korumalıyım," dedi Jaymie.

Marie ve Daisy'nin bu işin içinden nasıl çıkacağını düşünüp dururken aceleyle odadan çıkıp mahkeme salonuna gitti.

Kapıdaki nöbetçi önüne geçip içeri girmesini engelledi.

"Nereye köle?" dedi asker.

"Kurul toplantısına," dedi Jaymie.

"Bu senin girebileceğin bir toplantı değil hadi git buradan!" dedi asker.

Jaymie içindeki bütün siniri bastırıp askere "Yargılanan Prens, hadi ama seyretmeme izin ver." dediğinde asker gözlerine baktı.

"Sakın sesini çıkarma, içeri girdiğini ben görmedim," dedi ve kapıyı açtı.

Jaymie mahkeme salonuna ilk defa geliyordu. Yuvarlak salon dizaynı gereği yerden yatay çizerek tavana kadar çıkan koltuk sıralanacak şekilde tasarlanmıştı.

Kahverengi ahşap rengin hâkimiyetindeki bu yer insanın içini sıkıyordu. Elips şeklindeki zeminin duvar bölümünde kocaman Kral tahtı bulunurken sağında Edward, solunda Kraliçe oturuyordu.

Jaymie perdenin arasından kardeşini Kral'ın karşısında dikilirken gördüğünde nefes alamadı. Daisy'nin minik bedeni korkudan daha da küçülmüş, yüzü bembeyaz olmuş, dudakları ağlamamak adına titriyordu. Başı önde elleri birbirine kenetlenmiş parmaklarını ovuşturuyor, korkusunu bastırmaya çalışıyordu. Yanında Marie vardı. Onunda endişesi grileşen yüzünden belliydi. Kral bağırırken Edward kanı çekilmiş gibi oturuyor, Daisy'den gözlerini alamıyordu. Daisy ona yöneltilen soruya bir o kadar korkak ve titreyerek cevap verirken onun doğruyu söylemediğini anlayabilecek Marie ve Jaymie'den başkası değildi.

"Evet bendim. Prensime hizmet ettim. Bunu ben istedim ve yatağına girdim." dedi Daisy. Ağzından çıkan cümleleri Kraliçe'nin ona söylettiği açık ve netti. Söylerken başını öne eğiyor Kraliçe neredeyse onunla birlikte tekrar ediyor ama kimse fark etmiyordu. Daisy'nin gözü cümlesini kurduktan sonra istemsizce Kraliçe'ye kaymıştı. Kraliçe onay verircesine başını memnuniyetle öne eğmiş salon isyan edercesine ayaklanmış uğultular yükselirken Kral'ın kudretli sesi duyuldu.

"Tamam kesin! Edward sen ne diyorsun?" dedi Kral. Genç adam allak bullaktı. Karşısındaki çocuk diyebileceği kız gerçekten sarı saçlı ve rüyasındaki gibi ince belliydi. Çok güzeldi ama daha bir çocuktu.

Dudakları öptüğü dudaklar gibi kalın ve cezp edici dururken kendinden tiksindi. Kusmak üzereydi. Yerinden kalktı. Küçük kızın yanında durdu. O katı kurallı, aksi biri olabilirdi. Kadınlara düşkündü ama bir yalancı asla değildi.

"Ben suçlu olabilirim. O geceyi hatırlamıyorum," diyebildi. Kral, oğlunun bu hakaret dolu karalamadan sıyrılmasına yardımcı olmak ister gibi;

"Çok mu içkiliydin?" diye sordu. Salon sessizliğe bürünmüş 'içkiliydim' ifadesini beklerken Edward "Hayır, efendim çok içki içmedim." Dediyse de o gece bedenindeki anlamsız uyuşmanın kafasındaki nahoşluğun tanımını yapamadığı için konuya girmedi. Kraliçe'nin yüzünde zafer belli olurken salon şoka uğramışçasına uğuldamaya başladı.

Kral kederle tahtından kalkıp konuştu. Hüzünle oğluna baktı.

"Sen Edward! On üç yaşında bir çocukla birlikte olmaktan suçlu bulundun. Veliaht olman dolayısıyla kurul yerine cezanı ben vereceğim. Cezan veliahtlığın kendini affettirene kadar elinden alınması olacak. Saraya benim rızam olmadan ayak basmayacaksın. Sarayla ilişiğin ben söyleyene kadar bitmiştir." diyerek Daisy'e döndü.

"Sen köle! Aklının başına gelmesi ve içindeki şehvetin kuruması için manastıra gönderileceksin. Cezan beş yıl." dedi. Jaymie duyduklarını inanamıyordu. Ne yaptığını bilmeden saklandığı yerden haykırarak çıktı.

"Bunu yapamazsınız! Kardeşim suçsuz!" diyerek Kral'ın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Marie telaşla yanına gelip onu kaldırırken fısıltıyla "Jaymie yapma!" dedi ama genç kızın onu dinlemeyeceği belliydi. "Kralım kardeşim korkusundan yalan söylüyor. Yalvarırım beni dinleyin." diye haykırdı. Marie panikle ne yapacağını şaşırmıştı. Daisy'yi bir şekilde oradan kaçırabilirim diye düşünürken Jaymie'nin olaya dâhil olması planlarını mahvediyordu."Jaymie çabuk özür dile ve git," dedi Marie gözleri yalvarır gibiydi. Jaymie ona bakarken kör olmuş gibiydi. Salondaki kalabalık Kral dâhil herkes şaşkınlıkla bakarken Kraliçe, Jaymie'yi tehdit eden gözlerle ona bakarken ayağa kalktı. Planları yolunda gider-

ken içi korkuyla dolmuştu. Nazikçe Kral'ın kolunu sevgiyle okşamaya çalıştı.

"Kralım kızın ablası perişan tabii. Küçük kıza merhamet edin. Onu burada ben terbiye edebilirim." dedi telaşla.

"Hayır, yaptığının cezasını çekecek! Prens'in geleceğiyle oynamakla kalmadı onu küçük düşürdü. Bilerek ve isteyerek yatağına girmiş bu cezayı hak ediyor." dedi Kral gözlerini küçük kızdan alamıyor, birine benzetiyor ama çıkaramıyordu. Jaymie'nin suratına dikkatle bakıyor, ruhunu anlamsız bir karanlık kaplıyordu. Ablasının kollarında titreyen küçük kız büyüdüğünde inanılmaz derecede güzel olacağının sinyallerini veriyordu. Marie Jaymie'yi kolundan tutup neredeyse sürükleyerek çıkarmaya çalışırken genç kız yalvararak tekrar diz çöktü.

"Marie lütfen! O benim kardeşim ve suçsuz biliyorsun!" Marie o karmaşanın içinde ona "Sana sus dedim! Kardeşini bir şekilde oradan çıkaracağım!" dedi.

"Ya çıkaramazsan?" dedi Jaymie gözlerine bakıp devam etti. "Lütfen onu benden ayırma!" derken Marie çaresizce onu bıraktı. Jaymie dizlerinin üzerinden kalkıp derin bir nefes aldı ve sakin tavrını korumaya çalışarak Kral'ın karşısına geçti. Konuşmaya başladığında kurul merakla ona bakıyordu.

"Kardeşim suçsuz Kralım. Yemin ederim o gece Prens'le birlikte olan bendim. Bana inanmanızın zor olduğunu biliyorum. Kardeşime hiçbir erkeğin eli değmedi. İsterseniz kardeşimi doktor kontrolünden geçirin," derken bütün salon koro halinde kahkaha atıyordu.

"Bu kızı konuşturmaya bile gerek yok! Kendine gel köle! Haline bak! Prens'e hakaret gibisin." dedi Kraliçe aşağılarcasına. Biraz rahatlayarak tahtına yerleşti. Edward Jaymie'nin kardeşini kurtarmak için böyle inanması güç bir yalan söylemesine acıyla gülümsedi. "Kanıtlayabilirim." dedi Jaymie. Kraliçe'nin gözlerine meydan

okurcasına baktığında Edward o anda Kraliçe'nin yüzünün nasıl şekil değiştirdiğini gördü.

Marie bir kere daha şansını denedi. "Yapma Jaymie! Lütfen her şeyi berbat ediyorsun!" dediyse de genç kız onu aşağılayan, kahkaha atan insanların önünde gözlerinden akan yaşlarla ayağa kalktı ve elbisesinin düğmelerin açmaya başladı. Soyundukça atılan kahkahalar yerini sessizliğe bırakırken elbisesini çıkardığında garip bir o kadar tenine yapışan silikon iğrenç görünüyordu. Kalabalıktan ayağa kalkanlar elleriyle yüzlerini kapatanlar adeta donmuştu. Kral bile bu görüntüyle ayağa kalkmıştı. Şaşkınlık yerini gürültü ve uğultuya bırakınca Kral bağırdı.

"Sen... Bu da ne?"

"Size Prens'in o gece benimle birlikte olduğunu kanıtlıyorum efendim." derken vücudunu saran özel silikon kıyafetin üst kısmını bedeninden ayırmış iç çamaşırıyla kalmış bacaklarından çıkarıyordu. Manzara bir kelebeğin kozasından çıkmasını andırıyordu. Slikon tamamen bedeninden ayrıldığında Marie son olarak onun saçlarını açtı. Bütün salon uğulduyordu. Bütün gözler Jaymie'ye dikilmiş, genç kız iç çamaşırlarıyla titriyordu.

"Efendimle o gece birlikte olan bendim. Kardeşim bana çok benziyor, Prens'im bu yüzden emin olamadı. Eminim nedime Jenna bu olayı planlarken içkisine bir şey karıştırmıştır." dediğinde kimse onu dinlemiyor gibiydi.

Bütün kurul, Edward, hatta Kraliçe karşılarındaki güzellikle sarsılırken Kral yıllar önce âşık olduğu Anabel'i hatırladı. Jaymie onun kopyası gibiydi. Nefes alamadı ve kendini toparlayarak "Sessizlik!" diye kükredi. Bütün herkes sessizliğe gömülürken şaşkın dolu bakışlar Jaymie'nin bedeninde hayranlığa dönüşüyordu. Dünya üzerinde bütün uyumlar Jaymie'nin bedenine tutunmuş ahenkle güzellik oluşturmuştu. Kimse gözünü bile kırp-

mıyor, kıpırdamıyor yüzünün güzelliği ekru iç çamaşırının içinde titreyen dolgun göğüslerin ince belini tamamladığı, uzun bacaklarının bir o kadar uyumlu yuvarlak kalçalarıyla ahenk kurduğu bedeniyle birleşmiş olan Jaymie'ye bakıyordu.

Kurul şoka uğramış gibi sessizliğe bürünürken Marie sessizce Jaymie'nin kulağına eğildi. "Devam et!" dedi. Her nasılsa güzelliği olayı kapatmış gibiydi. Kraliçe şok olmuş, adeta dili tutulmuştu. Karmaşanın içinde yanına çağırdığı nedimesine bir şeyler fısıldadı.

Edward bile ne diyeceğini bilmiyordu. O gün film şeridi gibi aklından geçerken Jaymie'nin beş sene onu nasıl bir salak yerine koyduğunu düşündükçe kendini aptal gibi hissetti. Sinirli hali ruhundaki şaşkınlığı örtemiyor, gözlerini karşısındaki güzellikten alamıyordu. Kral bu karmaşaya son verdi. "Herkes dışarı!" diye bağırdı. Edward, Kral'dan böyle bir tepki beklemiyordu. Kral, geleceğin kralı olacak oğlunun anlamsız bir olayın içinde yara almasına izin vermeyecekti.

"Sen kal Edward. Marie sen de. Kararı ben vereceğim, kurul karışmayacak. Kraliçem siz de yoruldunuz odanıza çekilin!" dedi ve Kraliçe'ye gitmesi için elinle işaret etti. Kraliçe çıkarken yüzü beyazlaşmıştı. Edward bu olayda onun parmağı olduğunu yüzünden anlayabiliyordu. Salon boşalırken çıkan üyelerin hayranlıkla karışmış istekli bakışları Jaymie'nin üzerindeydi. Jaymie üyelerin çıkmasını başı önde bekliyor Daisy yanına gelmiş neredeyse onun arkasına saklanır haldeydi. Marie üzerindeki şalı genç kızın bedenine sararken Kral kederle yerinden kalktı.

"Bu kıyafet neden? Onu niye giyiyordun?" dedi Kral konudan sapmış aklı karışmıştı.

"Benim suçum efendim," dedi Marie telaşla.

"Marie bu kızlar kim bana söyle?" dedi Kral. Marie başını öne eğdi ve "Anabel'in kızları efendim." Jaymie

annesinin ismini duyarken başını kaldırdı ve Edward'la göz göze geldi. Genç adam afallamış adeta bozguna uğramıştı. Yıllardır yüzünün güzelliğine hayran kaldığı becerikli, bir o kadar sessiz kölesi, karşısında tarif edilemez bir güzelliğe bürünmüştü. *"Nasıl bu kadar kör olabilirim? Nasıl beni böyle kandırmasına izin veririm?"* diye kendine söyleniyor genç kadının onunla birlikte olduğunu ona baktıkça hatırlıyordu. Elleri kor gibi onun bedeninde gezdiği dakikalar beyninde can bulurken ürekekliği, titremesi, dudakları... Edward'ın beyni patlamak üzereydi.

Yolunu kaybetmiş bir peri kadar güzeldi Jaymie. Yüzü yine hüzünlü, bu sefer gözleri yaşlıydı. Edward Kral'ın sesiyle gözlerini çekti genç kızdan.

"O nerede? Neden benim bunlardan haberim yok? Ne zaman yakalandılar?" dedi Kral. O kudretli Kral gitmiş yerine üzgün, yaşlı bir adam kalmıştı.

"Anabel ve koca..." derken yarım bırakıp özür dilemiş "Yani diğer erkek köle bir trafik kazasında ölmüşler. Jaymie ve kız kardeşi yapılan araştırma sonucu on üç ve sekiz yaşlarındayken buraya ait olduklarına karar verilip bana getirildi. İlk Kraliçe eşiniz bunu size söylememem gerektiğini bana emretti."

Kral kederle iki kıza bakarken Marie devam etti.

"Affedin Kral'ım. Jaymie'ye bu aklı veren, onu korumaya çalışan benim. Amacım geçmişte olan acıların yaşanmasını önlemekti. Siz de görüyorsunuz ki iki kız kardeş annelerinin kopyası ve çok taliplerinin olması sarayda kaos ortamı doğurur." Kral sesini çıkarmadı. Gözleri buğulu Jaymie ve Daisy'ye bakıyordu. "Anlat!" dedi Kral Jaymie'ye bakarken.

Jaymie Kraliçe'nin adını vermeden onun nedimesi Jenna'nın ismini verdi. O sırada salona saklanmış Kraliçe'nin casusu olanları dinliyordu.

"Nedime Jenna o gün kardeşimi sürüklcyerek Prens'in odasına getirdi. Kardeşimin çok güzel olduğunu ve Prens'in bir derse ihtiyacı olduğunu söyledi." diyerek hikâyeyi Kraliçe'nin adına ağzına almadan değiştirerek anlattı.

"Nedime Jenna neden böyle bir kumpas kursun?" dedi Kral.

"Prens'im onu reddetmiş, o gün kullandığı ifade buydu." Jaymie gözlerini kaçırarak konuşuyor bedenini küçük şalla örtmeye uğraşıyordu. Kral Edward'a baktığında sinirle gözlerini devirdi. Perdelerin arasına saklanmış Kraliçe'nin casusu sinsice kurul salonundan çıkıp Kraliçe'nin yanına gitti.

"Efendim, kız bütün suçu Nedime Jenna'ya attı. Sizin adınız geçmedi." dedi. Kraliçe bir kahkaha patlatırken gözler arkasında dikilen sekiz nedimeden biri olan Jenna'ya döndü.

"Üzgünüm Jenna, Senden son bir iyilik rica edeceğim." dedi başka bir kahkahayla. İşaretiyle diğer nedimeler Jenna'yı kıskaca alırken Kraliçe "Hiç yoktan iyidir." dedi kendine. Ölü biri konuşamazdı.

Kurul salonunda Kral hüzünle anlatılanları dinlerken aklı yıllar önce onu reddedip başka bir köleye âşık olup kaçan Anabel'deydi. Gözünü Jaymie'den alamıyordu. Sinirle Edward'a döndü.

"Sen nasıl bir prenssin! Kimi nasıl yatağına aldığını bilemeyecek kadar şuursuz musun?" dedi.

"Ben..." dedi Edward. Jaymie kendini tutamayarak "Eminim nedime Jenna efendimin içtiği içeceğe bir şeyler karıştırmıştır. Efendimin o gece gözlerini açacak hali yoktu" dedi Jaymie yüzü kırmızının tonlarına bürünürken Kral sessiz kalmıştı. Jaymie, Kral'ın ona inanmadığı hissine kapılıp devam etti.

"İzin verirseniz o gece efendimin benimle birlikte olduğunu kanıtlayabilirim." dedi Jaymie. Marie ne demek istediğini anlamıştı. Konuya girmek zorunda kaldı.

"Jaymie bakireydi Kral'ım. İşareti hâlâ duruyor, bunu söylemek istiyor. Ve Daisy hâlâ bakire." dedi Marie başını öne eğerek. Kral bir şekilde oğlunun suçsuzluğunu kanıtlayan kıza minnettardı. Karşısındaki kız onu çok şaşırtmıştı. Kendini, kardeşini korurken oğlunu da koruyordu. Gönlü ceza vermek istemiyor olsa da ortada bir yanlış vardı.

"Olanları anında gelip anlatmış olsaydın şimdi burada bu halde olmazdık. Yarın cezanızın ne olduğuna karar vermiş olurum. Bana Jenna'yı getirin." dediğinde Jaymie korkuya kapılmış, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Marie'nin ağlama sesini duyduğunda iyi bir kararın onları beklemediği açık ve netti. Marie umutsuzca "Efendim onları affedin, yaşları çok küçük," dedi bir ümitle.

"Yarın kararımı bildireceğim." dedi Kral ve daha fazla Jaymie'nin yüzüne bakmaya kıyamadı ve hızla kurul salonundan ayrılırken oğluna onunla gelmesi için işaret edince Edward onunla gitmek zorunda kaldı.

Jaymie, Marie'ye baktı "Özür dilerim bunu yapmak zorundaydım."

Marie gözyaşlarıyla ona sarılırken elinden hiç bir şey gelmiyordu. Yıllardır onları korumak için sürdürdüğü çabalar boşa gitmişti, şimdi torunları tehlikedeydi. Aklından onları bu gece saraydan kaçırmak geçerken hareme gelmişler, üçü de ölüm sessizliğine bürünmüş başlarına gelecekleri bekliyorlardı.

Marie gözyaşlarıyla odasına geçtiği sırada Jaymie dayanamadı. Haremden hızla çıkarken Daisy "Jaymie nereye?" dedi korkuyla. Jaymie ona cevap vermezken Daisy Marie'ye haber verdi. Marie, Jaymie'nin az çok

nereye gittiğini tahmin etmiş koşarak ona yetişmeye çalışıyordu.

Kral'ın kapısının önünde bekleyen muhafızlar karşılarında belinden aşağı uzanan sarı saçları, üzerinde küçük bir şal ile soluk soluğa duran ve bir periyi andıran kızı görünce sersemlediler.

"Kral'la görüşmek istiyorum" dedi Jaymie, titremesini bastırmak için dişlerini sıkıyordu. Marie o sırada nefes nefese ona yetişmişti.

"Jaymie yalvarırım yapma! Yapabileceğimiz bir şey yok!" dedi Marie. Jaymie yalvararak "O suçsuz Marie!" dedi isyanla. Edward babasıyla konuşurken kapıdaki gürültüler dikkatini çekti. Babasıyla göz göze geldikten sonra kapıya yönelip hızla açtığında bir kere daha Jaymie'yle göz göze geldi. Edward'ın gözünün takıldığı dolgun, aralık dudakları, can alıcı bir pembeye bürünmüştü.

Jaymie Marie'den sıyrılıp Kral'ın ve Edward'ın önünde diz çöktü.

"Kardeşim küçük, bana istediğinizi yapın ama o Marie'nin himayesinde kalsın yalvarırım."

"Kararımı yarın bildireceğimi söylediğimi hatırlıyorum." dedi Kral. Ellerini arkasında birleştirmiş, Jaymie'yi gördüğünde aklına gelen Anabel'in hayaletinle uğraşıyordu. Jaymie cesaretini iyice toplamış "Kendim için af dilemiyorum, suçluyum. Her türlü cezama razıyım ama kardeşim suçsuz o burada kalmalı. O daha bir çocuk." dedi çaresizce. Kardeşi yanında olamasa da Marie'nin onu her ne olursa olsun koruyacağını biliyordu. Gürültüler yüzünden Kraliçe yan odadan çıktığında Edward babasının yanına doğru yürüdü ve yanında durdu. O da ellerini arkasında birleştirirken konuşmaya başladı.

"Ben de sizinle bu konuyu görüşecektim. Hemen bize gelmese de ne Jaymie ne Daisy'nin bir cezayı hak ettik-

lerini düşünmüyorum. Jaymie kardeşini korurken beni de bir tuzaktan kurtarmış Kral'ım. Ceza verilmesi adaletsizlik olmaz mı?" dedi Edward. Kral hüzünlü bakışlarla Jaymie'ye bakarken Kraliçe takındığı anaç rolle yanına geldi.

"Ahh Kral'ım utanç içindeyim. Çok sarsıldım. Sizden Jenna adına özür dilerim," dedi gözlerine sahte gözyaşları ekleyerek kollarını açıp ona sarıldı. Sarılırken Edward'a keskin bir bakış atarak "Senin adına çok üzgünüm. İyi bir hizmetçin vardı." dedi. Kadınsı bir işveyle kollarındaki Kral'dan uzaklaşırken gözlerine bakıp bütün cazibesiyle "Kralım memnuniyetle bu iki küçük kızı himayeme alırım. Böylelikle bir kaos ortamı yaratmayacaklarını size temin ederim," dedi. Amacı Jaymie'yi kendine yakın tutup sakladığı sırrın ortaya çıkmamasını sağlamaktı.

Edward'ın yüzünde her şeyi biliyorum bakışı belirirken Kraliçe'ye bakarak "Jaymie gerçekten benim için bir hizmetli olarak vazgeçilmez." dedi.

"Ama hizmetliler yatağına giremez." dedi Kraliçe.

"Çok haklısınız anneciğim." dedi Edward kurduğu tuzağa düşen Kraliçe'ye.

"Odalığım olarak kalabilir." dedi ve içinden "*Şah mat!*" derken bunu Kraliçe'nin yüzüne söylemek için fırsat kollaması gerektiğini düşündü. O sırada babası ve Kraliçe dâhil hepsi şok olmuş ona bakıyordu. Edward doğru yolda olduğunu anlamış Kraliçe'nin gözlerine bakarken bu olaydan kârlı çıktığının bakışını sergiliyordu.

Kral oğlundan açıklama beklerken geçmişte Jaymie'nin annesine yaptığı eziyetler vicdanıyla hesaplaşmasını sağlıyordu. Kraliçe öfkelenmiş Kral'dan "*İmkânsız*" demesini ümit ederken konuştu: "Bu bir skandal olur. Ayrıca ortada her ne olursa olsun kandırılmış bir Prens var." dedi Kraliçe, Jaymie'ye bakarak.

Kral dalgınca boğulmuş gibi dudaklarından çıkanları fark etmedi. "Jaymie bir köle değil!" dedi Kral mırıltı ve kederle. Sinirle ilk önce Kraliçe'ye "Ortada sizin seçip aramıza aldığınız nedimenizin oğluma kurduğu bir kumpas var." diye çıkıştı ve sıkılmış gibi Edward'a bakarak "Bir odalığın olması Lisa'yı rahatsız etmez mi?" dedi.

"Sorun olmaz efendim. Kardeşini de hizmetçim olarak yetiştirebilir." derken Kraliçe adeta morarmıştı.

Jaymie hayatları hakkında karar veren sahipleri yüzünden kafasını öne eğmiş, kaldıracak gücü kalmamıştı. Edward'ın ne yapmaya çalıştığını anlamamış olsa bile bir şekilde onları koruduğunu biliyordu. Son gücüyle Marie'ye baktı gülümsediğini gördü ve içi rahatladı.

Edward, Kraliçe'nin yüzüne bir an bakıp bakışlarını Kral'a yöneltti ve "Sizin de onayınızla Jaymie ve kardeşi benim himayemdedir ve bütün hakları dün olduğu gibi benimdir. Bu arada Nedime Jenna'yı ben sorgulamak isterim." dedi. Edward odayı terk ederken Jaymie'nin yanına geldi.

"Ayağa kalk Jaymie." dedi. Jaymie telaşla ayağa kalkarken "Seninle sonra konuşacağız." Ses tonunu ayarlama gereği bile duymadı. Edward gözlerini ondan ayırmadan "Marie kızları benim daireme götür." Marie eğilerek "Emredersiniz!" dedi ve Jaymie ve Daisy'yi Prens'in emriyle onun dairesine götürdü. Hiçbirisi konuşamıyor, ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı.

Daisy gülümsedi "En azından hâlâ birlikteyiz." dediğinde üçü birden birbirlerine sarıldılar. Marie ne olursa olsun alınan kararlardan memnun ama tedirgindi. İki torunu şimdilik ondan ayrılmayacakları gibi hâlâ özgür kalabilme şanslarına sahiptiler. Marie, Edward'ı tanır, adaletine inanırdı. Adaletinin yanında merhametli ve kadınları hor görmeyen hoşgörüyle yaklaşan bir prensti. Onları koruyacağına güveniyor, himayesinde olan torunlarına kimsenin kolay kolay el süremeyeceğini biliyordu.

Edward sorunlardan kaçış yolu olarak bildiği ahıra geldiğinde arkasında Lord Thomas vardı. Edward ona aldırmadan çizmelerini giydi ve atını hazırlamaya başladı. Lord Thomas'ın onu rahat bırakmaya niyeti yoktu.

"Selam Edy. Kuruldan yırtmışsın." dedi dalga geçercesine.

"Evet, yırttım Thomas, orada değil miydin? Bu senin için ne büyük kayıp." Ona aldırmadan hazırlıklarına devam etti.

"Oradaydım. Ben böyle bir şov beklemiyordum. Şu kölen nasıl birden zayıfladı onu anlamadım. Sarayda herkes ondan bahsediyor. Kız için değer biçilemiyormuş," dedi alayla.

"Yeter Thomas sıktın ama..." Sinirle soluyor, aklında Jaymie'nin ona söyledikleri canlanıyordu.

"Haklısın yıllarca bu şekilde kandırılsam ben de kızardım." dedi ve kahkahalarının arasında Edward'ın yanından uzaklaştı. Edward öfkeliydi. Kandırılmıştı. Thomas'ı yakalayıp gırtlağını sıkıp rahatlayacağını düşündü ve ata binmekten vazgeçip Jaymie ile hesaplaşmak için saraya geldi.

Sekreteri onu saray kapısında bekliyordu. "Ne var?" dedi sekreterinin ne zaman yanına gelse bir sorun olduğunu bilerek.

"Efendim size danışmadan bir cevap vermek istemedim," dedi sekreter. O sırada Marie hızla onlara doğru geliyordu.

"Konu neymiş? Savaş mı çıktı?"

Sekreter soruya ne diyeceğini bilemeden "Konu kurulda olanlar efendim. Birçok kişiden kız kölelere talep var. Değeri sizin belirlemenizi kabul ediyorlar." Marie yanlarına geldiğinde Edward'ın sesi sarayın bahçesinde yankılanıyordu.

"Hangi kendini bilmez benim köle ticareti yaptığımı düşünmüş! Böyle saygısız tekliflere cüret edenleri uyar! Bir daha affetmem." diye bağırırken Marie'ye döndü.

"Söyle Marie yine ne var?" dedi Edward.

"Ben sadece size teşekkür etmek istiyorum efendim." dedi Marie. Amacı Edward'ın nabzını ölçmekti.

"Marie seni bu günün sabahına kadar severdim. Jaymie'ye de güvenirdim ama..." diye devam ederken Marie konuşmasına izin vermeden

"Benim hatam, onları korumak için yaptım. Bütün saraydan hatta sizden de korumak istedim. Düşünün size yıllar önce şişko bir kız getirmeseydim şu ana kadar belki kaç kişinin yatağını süslerdi. Onlar benim torunlarım. Bana göre güzellikleri bir lanet. Siz de gördünüz eşsizler." dedi Marie.

Sekreterine söylediği cümleleri Marie'ye bir kere daha bağırarak söyledi.

"Ben ne zaman köle sattım! Hangi kölemi isteği dışında birine verdim. Kim benim köleme eziyet edebilir? Söyle Marie!" mavi gözleri sitemkârdı.

"Ya siz? Bunca zaman onu yatağınıza almadan durabilecek miydiniz?" dedi Marie düşünmeden verdiği cevapla.

"Sonuç değişmedi. Yine benim yatağıma girdi." Yüzünde bu sefer anlaşılmaz bir sırıtış belirmiş dudakları düz bir çizgi halini almıştı

Marie düşünmeden ağzından çıkan cümle için "Özür dilerim sizi suçlamak istemedim." dedi ve devam etti "Söylemek istediğim engel olamayacağınız şeylerin olabileceğiydi. Onların güzelliği normal bir güzellik değil," dedi çaresizce.

"Ne istiyorsun Marie? Beni beş sene boyunca aptal yerine koyduğunuz için tebrik mi?" gözleri öfke saçarken Marie açıklama yapmaya devam ediyordu.

"Hayır, sadece anlamanızı bekliyorum. Onlar benim torunlarım. Bugüne kadar torunlarım olduğunu siz dâhil kimse bilmiyordu. "

"Benzemiyorsunuz."

"Oğlumun kızları." dedi Marie.

"Bu uzun bir hikâye ve bugün daha fazlasını kaldıracağımı sanmıyorum." Marie, Edward'ın öfkeli olduğunu ve bunu bir şekilde Jaymie'den çıkaracağını anlamıştı. Edward onu dinlemiyor yürümeye devam ediyor Marie adeta arkasından koşuyordu.

"Babanızın âşık olduğu kadın Anabel'di, Jaymie ve Daisy'nin annesi" diyerek sustuğunda Edward durdu ve Marie'ye döndü. Marie ilgisini çekebilmişti.

"Anlat," dedi. Edward küçükken anne ve babasının kavgalarıyla büyümüştü. Annesi kendi mutsuzluğunu yaşarken gözyaşlarıyla babasının başka bir kadına âşık olduğunu bu yüzden onları ihmal ettiğini söylemişti. Çocukluğu yalnız başına geçerken anne sevgisini Marie'nin kollarında bulmuştu. Annesi günlerinin çoğunu içkinin kollarında geçirirken yakalandığı umutsuz hastalıkla hayata gözlerini yummuştu. Annesinin hüzün dolu, bal rengi gözleri aklında belirdi.

Marie "Kral'ın söylediği gibi aslında Jaymie ve Daisy köle değiller yani aslında..." dedi ve derin bir nefes alıp hikâyeyi baştan anlatmaya başladı.

"Anabel aslında bir köle değildi. Küçük bir kıyı kasabasında babasının hurda dükkânında çalışan, kendi halinde özgür biriydi. Babanız bekâr bir prensken onu görmüş ve illegal yoldan onu kendine köle yaptığında hesaplayamadığı ona âşık olma ihtimali olmuştu. Anabel babanızı hiç sevmedi hatta ondan nefret ediyordu denilebilir. Babanız ona âşık olup sevgisini kazanmaya çalıştığı dönemde zorla annenizle evlendirilince olaylar karışmaya başladı. Anneniz, babanızın saplantı derecesindeki aşkından haberdar olduğunda büyükbabanız Anabel'i

saraydan göndermeye karar verdi. O sırada Anabel oğlumla tanışmış, birbirlerine âşık olmuşlardı. Kaçmasalardı zaten Anabel birine satılacak ya da hediye edilecekti. Anabel'in kaçtıktan sonra bulunamaması Kral'ın aşkını, onu bulma umudunu söndürmedi. Anabel ve oğlumun hikâyesi kaçıp küçük bir kasabada mutlu on üç yıl ve iki çocukla geçirdikleri trafik kazasında ölmeleriyle son buldu. Anneniz çok merhametli biriydi. Kızlar saraya geldiğinde ona yalvardım. Kral'a söylememem karşılığında onları benden ayırmadı. Sizden de ricam onları ayırmayın. Onlara sahip çıkın tıpkı anneniz gibi." dedi ve elini Prens'in kalbinin üzerine koydu.

"Annem neden Anabel'in öldüğünü babamdan saklamış olabilir ki?" Marie "Bu da onun intikamı olsa gerek." dedi gözlerine bakarak ve devam etti.

"Yüreğinizi biliyorum. Sizi ben büyüttüm." Edward kalbindeki eli alıp dudaklarına götürürken birçok gece annesizliğin acısını Marie'nin kucağında geçirdiğini hatırladı. Dairesine gitmek için ayrıldı. Yürürken Marie'nin anlattıklarını düşündü. Marie haklıydı. Jaymie doğaüstü bir güzelliğe sahipti ve Daisy ablasının güzelliğine büyüdükçe sahip olacaktı. Korunmaya ihtiyaçları vardı. Marie yalan dolan ya da her neyse bütün bu seneler içinde onları korumuş, sırasını açık açık söyleyerek Edward'a devretmiş gibiydi.

Jaymie ilk defa Prens'in odaya gelmesini istemiyordu. Ne diyecek, nasıl davranacak, gözlerine nasıl bakacaktı hiçbir fikri yoktu. İki saat önce Marie onları odaya bırakıp apar topar çıkarken eskisi gibi davranmasını tembih etmişti. Nasıl eskisi gibi davranabilirdi ki? Prens onu gerçek yalansız dolansız haliyle biliyordu. Kollarından çıktığı gece onu olduğu gibi bilmesini dilemişti ve dileği gerçekleşmişti, şimdi ne olacaktı? Panikle oradan oraya ne yaptığını bilmeden koşturuyor anlamsızca ant-

reyi toparlıyor, eşyaların yerini değiştiriyor kendi kendine konuşuyordu.

"*İnsan dilek dilerken ne istediğini bilmeli.*" dediğinde düşünceleri Edward'la geçirdiği geceye kayarken kırmızının bütün renkleri yüzünde belirdi. Ateşi çıktı, kendi kendine gülümsedi. Sonra Marie'nin dediği gibi davranmaya karar verdi.

Onu seyreden Daisy'e "Hadi yemeğini ye ve benim odama geç." dedi. İki kız mutfağa giderken antre kapısının açılmasıyla donup kaldılar. Edward'la karşılaşmayı beklerken karşılarında Kraliçe'yi gördüklerinde Daisy küçük dilini yutmuş gibi korkuyla Jaymie'nin elini tutmuştu. Jaymie, Kraliçe'den ölesiye nefret ettiğini düşündü.

"Hoş geldiniz efendim!" dedi Jaymie soğukkanlılığını korumaya çalışarak. Kraliçe arkasında allak bullak, korkudan yüzleri bembeyaz olmuş nedimelerle içeri girdi. Jaymie bir an onlar için üzüldüğünü hissetti. Kraliçe'nin gözleri ilk önce Daisy'e takıldı.

"Daisy küçük bakire..." dedi Kraliçe alayla. Jaymie Kraliçe'nin gözlerine bakarak "Daisy sen mutfağa git!" dedi kararlı bir ses tonuyla. Kraliçe "Ben izin verdiğimi hatırlamıyorum." dedi tehditle. Aralarında soğuk bir savaş hüküm sürmeye başlamış, rüzgârı nedimeleri donduruyordu. Daisy gitmekle kalmak arasında korkuyla Jaymie'ye baktı.

"Daisy artık sizin emir verebileceğiniz bir köle değil." dedi Jaymie ve kardeşini gitmesi için sırtından itekledi. Daisy hızla mutfağa koştu. Kraliçe kızgınlığını saklamak ister gibi poker yüzünü takındı ve Jaymie'nin etrafında turladı.

"Seni küçük sürtük! Demek bunca yıl kıyafetin altında gizlendin. Çok merak ediyorum seninle alay edilirken nasıl hissediyordun? "

Jaymie en azından bir süre Kraliçe'nin ona dokunamayacağını biliyordu. "Sizin gözünüzdeki değerim artmış. Şişkoluktan sürtüklüğe terfi etmişim efendim." dediğinde Kraliçe duyduğu cümleyle genç kızın meydan okuduğunu fark etti. Kraliçe yılların profesyonelliğiyle genç kızın önünde durdu ve kafası öne eğilmiş Jaymie'nin çenesini yelpazeyle kaldırıp gözlerine baktı.

"Bana iyi bir nedimeye mal oldun. Jenna kendini astı. Onu severdim." derken gözlerindeki canilik belli oluyordu. Jaymie, Jenna'nın ölüm haberiyle titremeye başladı. Nedimelerin neden korkuyla baktıklarını şimdi anlıyordu. Çok güvendikleri Kraliçe kendini kurtarmak için Jenna'yı öldürtmüştü. Kraliçe'ye duydukları sadakatle onun her dediğini yerine getirmiş, krallıkta çok kişinin nefretini kazanmış nedimeler şimdi korkuyla yanında duruyorlardı. Jaymie emindi ki fırsatları olsa arkalarına bile bakmadan kaçarlardı. Düşüncelerinden Kraliçe'nin sesiyle irkilerek çıktı.

"Planlarımı alt üst ettin ama yine de seni affediyorum. Artık bana Jenna'nın yerine sen yardım edeceksin." dedi Kraliçe. Jaymie, Kraliçe'nin nasıl bu kadar kayıtsız, bir o kadar yüzsüz davranabildiğine şaşırmıştı. "Üzgünüm kraliçem. Bu isteğinizi yerine getiremem." derken korktuğunu belli etmemeye çalıştı. Belli ettiği takdirde Kraliçe'nin kuklası olacak, ne kardeşini ne de kendini koruyamayacaktı. Kraliçe sinirle yelpazeyi kaldırdı tam vuracakken Jaymie yelpazeyi tuttu ve ilk defa sinirle Kraliçe'nin gözlerine bakarak "Sizce bu kadar salak mı görünüyorum Kraliçem? Bugün sizi korudum ama ilk fırsatta Prens'e bu olayın ardındaki gerçek kişi kim söyleyebilirim. Beni ve kardeşimi rahat bırakmazsanız inanın bana anlatırım. O zaman Jenna boşuna ölmüş olmaz mı?" derken Kraliçe'ye farkında olmadan savaş açıyordu.

Kraliçe şok olmuş, nedimeleri artık neye, kime korkuyla bakacaklarını şaşırmıştı. Duraksama yaşanmış

Kraliçe'nin yenilmiş bakışıyla nedimeler Jaymie'nin üzerine gelirken onları durdurdu.

"Bir köleye mi inanacak bana mı?" dedi Kraliçe son kozuyla. Jaymie zaferle gülümsedi.

"Verdiğim Jenna ismine inandılar ve bunun kanıtı şu an saray morgunda yatıyor. Kendini asmış bunu siz söylediniz. Neden suçsuz biri kendini assın ki. Ben kendimi kanıtladım." dedi ve yıllarca ona çektirdiklerini ödetmek için devam etti "Ayrıca Prens'in kölesi olabilirim ama geceleri onun yatağında olacağım kraliçem. Rüya gibi dediğini unutmayın. Bence bana inanacaktır." Kendine, söylediklerine inanmıyor, bedeninde yükselen heyecanın onu sardığını hissediyordu.

Kraliçe kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Jaymie kıskanılacak kadar güzeldi, bunu göz ardı edemezdi.

"Tebrik ederim güzelliğinin yanında akıllısın. Seninle iyi dost olabiliriz." dedi Kraliçe taktik değiştirircesine. O anda içeri Edward girdi. Nedimeler kapının önünde selam verip eğilirken Edward, Kraliçe ve Jaymie'ye doğru yürüdü. Kraliçe gülümserken Jaymie eğilmiş selam veriyor yüzü kızarmış Prens'e bakamıyordu. Kalbi bando takımının başına geçmiş davul gibi hızla çarpmaya, içinden dualar etmeye başlamıştı. Ne yüzleştiği Kraliçe ne de Jenna'nın ölümü onun böyle anlamsızca korkmasını sağlayamamıştı.

Edward gelip bakışlarını Kraliçe'nin gözlerine dikti. Ellerini avuçlarına alırken hareketleri bir o kadar yavaş ve manidardı. Elini nazikçe dudaklarına götürürken nedimeler olmadığı kadar üzgün ve başları öndeydi. Kraliçe tenine değen ıslak dudakların yansımasını dudaklarının iyi yana kayarak belli etmesini engellemedi.

"Kraliçem bütün kötü niyetli kişilerin sizin etrafınızda toplanması ne büyük acı. Bu olaydan en fazla zarar gören siz oldunuz. En kârlı çıkan da ben." dedi sesi duru bir o kadar alaylıydı. Elini aynı nezaketle bıraktı.

"Ben ne kendi zararımı ne senin kârını anlamış değilim." dedi Kraliçe burnundan solurken. Edward'ın zevkle attığı kahkaha, sinirleri bozacak desibele ulaşmış konuşmaya başladığında Jaymie'ye bakıyordu. Kraliçe'nin gözünden kaçmayan bakışlarındaki hayranlık kayda değerdi. Jaymie içinden "*Bu bakış hiç iyi değil*" derken avuçları terlemişti.

"Nedime Jenna'dan oldunuz. Bense böyle bir güzellik kazandım." dedi memnuniyetle. Kraliçe sanki son cümleyi duymamış gibi derin bir nefes aldı.

"Edward, Kral'dan ve senden nasıl özür dilesem diye düşünüyordum ki aklıma Jaymie geldi. Kendi adıma ona teşekkür ederken bundan sonra ona her konuda memnuniyetle yardım edebileceğimi söylüyordum."

Kraliçenin samimiyetten uzak sesi neredeyse sinirden gerilmişti.

Edward başını önüne eğmiş, ellerini önünde birleştirmiş olan Jaymie'ye doğru geldi "Gerek yok, Jaymie yeterince deneyimli. Ayrıca bütün imkânlar bu günden itibaren onun hizmetinde olacak."

"Ne kadar incesin, bütün imkânlar büyük iki kelime."

Edward Kraliçe'ye kıskançlık vermek ve Jaymie'ye biraz korku salmak için genç kızın etrafında dönerken "Kraliçem sizce böyle bir güzelliğe bütün imkânları sunmak haksızlık mı?"

Kraliçe bir şey söylemek isterken "Bu trajediyi burada kapatalım. Siz bundan sonra nedimelerinize dikkat edin ki Jenna'nın kaderini paylaşmasınlar."

Edward nedimelere göz gezdirdiğinde hepsinin yüzü gözü korkudan birbirine girmişti. Bu Edward'ın hepsine verdiği açık bir ihtardı. Kraliçe, Jenna konusunu açmadan "Anladığım kadarıyla bu küçük köle sizi çok mutlu edecek." dedi iğnelercesine.

Edward kahkahayla "Hem de çok! İzninizle, şimdi mutluluğa yelken açma zamanı." Bu Kraliçe'yi kibarca

kovmaktı. Jaymie duyduklarına inanamıyordu. Edward'ın konuşmalarının bir yanı onu korkuturken bir yanı gökyüzüne çıkarıyordu. Tek bildiği Kraliçe'nin ağır bir darbe aldığıydı. Kraliçe, Prens'e âşıktı ve onu elde edemediği için yaptığı sayısız plan başarısız olurken artık zıvanadan çıkmış, Prens'i yok etmeye çalışıyordu.

Kraliçe odadan çıkarken Jaymie, Kraliçe'yi selamlamayı ihmal etmedi. Kapı kapanıp yalnız kaldıklarında Jaymie üzerindeki bakışları hissederken kalbi durabilirdi.

Jaymie'ye uzun gelen bir sessizlik oldu. Ne demesi gerektiğini düşünürken Edward banyoya yöneldi. Hiçbir şey yokmuş gibi peşinden hiç olmadığı kadar hızlı yanına gitti. Edward elini yıkadı ve yüzünü yıkarken "Elbisen bol gelmiş." dedi ve onu baştan aşağı süzerken gözleri yüzünün güzelliğini tamamlayan bedeninde geziyordu. Kırk altı beden siyah hizmetçi elbisesi otuz altı beden için aşırı büyüktü. Elbisenin içinde Jaymie havası alınmış bir balon gibi duruyordu. Jaymie ne söyleyeceğini bilemedi. Edward sinirle bağırdığında ne olduğunu anlayamadan yerinden sıçradı. "Cevap ver!"

Genç kız korkuyla geri iki adım attığında titreyen sesini düzenlemeye çalışıyordu. Prens'in bu kadar kızmış olabileceğini düşünmemişti. "Marie küçüğünü getirecek efendim." diyebildi. Neden bağırdığını anlamamış sersemlemişti. Edward "Söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye bağırırken Daisy ablasının odasında korkuyla bağrışları dinliyordu.

"Yok... Yok, efendim." Genç adam üzerine doğru yürürken genç kız çoktan duvara yapışmış elinde havlu vardı.

"Beni aptal yerine koymanın nasıl bir duygu olduğundan bahsedebilirsin. Sonra yatağımdan çıkıp "*rüya olabilir efendim, adını bilmiyorum efendim bana kimse bilgi vermedi*" yalanlarına yenilerini de ekleyebilirsin!"

diye bağırırken Jaymie kafasını öne eğmiş ona bakamıyordu, korkuyla karışmış utancından ölebilirdi.

"Eski Jaymie en azından saygıyı hak ediyordu." derken iyice sinirlendi ve "Yüzüme bak!" diye kükrediğinde Jaymie'nin buğulanmış yeşil gözleri bir kez daha sinirden grileşmiş mavi gözlerle buluşurken genç adam gözlerindeki hüzünle karşılaştı. Kadının gözleri dolmuş fırtına kopacak okyanus yeşiline bürünmüştü. Siniri hayranlık ve arzu dolu bir bakışla değiştiğinde "Sana iyi davranmamın karşılığı bu mu? Beni burnunun ucunu göremeyen biri olarak rezil ettin sen." Sesi alçalmaya başlarken genç kadına doğru usulca yaklaştı. Sağ elini belini yerleştirip kendine çekerken sol eliyle yüzünü çene altından kavradı başparmağıyla dudak kenarından yanağına doğru okşadı. İçini kaplayan anlamsız coşku istek onu ele geçirmek üzereydi. İçinden geçen "*Öpmek istiyorum*" kelimelerini uzaklaştırırken "Ağlayacak mısın?" diye sordu boğuk bir sesle. Kadının derin nefesleri onu etkilemiş bedeni hiç hissetmediği bir arzuyla yanarken Edward alt üst olmuştu. Jaymie büyülü gibiydi. Baktıkça girdap gibi onun güzelliğine kapılıyordu. Aklı birbirine girmiş, genç kadının güzelliği yine başını döndürmüştü. Jaymie hayır anlamında kafasını sallarken genç adam hırsla havluyu elinden çekti ve banyodan çıktı.

Jaymie apar topar kendine çeki düzen verip banyodan çıkarken burnu kızarmış ve tıkanmıştı. Ağlamayı engellemek onun için hep sorun olurdu. Ağzından nefes alıp vermeye başlamış, sesi çatallaşmıştı.

"Kardeşin nerede?" dedi Edward.

"Benim odamda efendim."

"Gelsin."

Jaymie hızla odasına gitti ve korkuyla bağrışları dinleyen Daisy'le göz göze gelirken kardeşine güçlü gö-

rünmeye çalıştı. "Sesini çıkarma. Korkma yanında ben varım." dedi kendide inanmayarak.

O sırada antre kapısından Edward'ın çağırdığı yakın koruması ona bağlı askerlerin başı Marlon odaya girdi. Jaymie ve Daisy, Edward'ın yanına geldiğinde ikisinin de başı öndeydi. Marlon karşısında korkuyla dikilen eşsiz güzelliklere bakarken kurulda yaşadığı şoku bir kere daha yaşıyor gibiydi. Elinde olmadan Jaymie'den bakışlarını çekemiyor, gözleri bedeninde istemsizce dolanıyordu. Bol gelen köle elbisesi bütün boynunu açıkta bırakırken göğüslerinin birleştiği çizgi kafa dağıtıcıydı. Kurulun karşısında iç çamaşırının saklayamadığı bedeni aklına geldikçe Marlon pişmanlığında boğuluyordu. İçi sızlamış, içinde keşkeler birbirine girerken "*Çok geç. Çok geç*" diyerek kendine kızıyor, hayıflanıyordu. Prens çalışma odasına geçerken üçü birden onu takip etti.

Marlon, Jaymie'yi saraya geldiği günden beri tanıyordu. Kendisinin genç bir delikanlı olarak girdiği sarayda Jaymie'yi ilk gördüğünde o, küçük bir kız çocuğuydu. Marlon, Prens'in dairesinde yaşamaya başlayan küçük kızın büyüdükçe anlamsızca kilo almaya başladığını takip etmiş, onun becerikli haline hayran kalmıştı. Jaymie zamanla daha çok içine kapanmış sarayda birkaç kişiyle selamlaşır ve konuşur olmuştu. Jaymie saray çalışanlarının ve kölelerin aksine muhafızlardan daha da bir uzak durur, yüzlerine bile bakmazdı. Şimdi nedenini anlıyor, kendini korumaya çalıştığını biliyor içinden bir kere daha "*Keşke!*" demesi bir anlam ifade etmiyordu. Marlon yıllarca uzaktan takip ettiği şişko kıza zamanla kalbini kaptırmıştı. Jaymie'nin ağır başlı oluşuna ve gülen yüzüne âşık olmuş, ondan şişko haliyle etkilenmişti. Birçok kez ona açılmak istemiş, konumu gereği cesaret edememiş, uzaktan onu izlemişti. Şimdi karşısında duran kıza hayranlıkla bakarken üzüntüsünü içine gömmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. İki kız kardeş Prens'in

önünde eğilip selam verirken Edward çalışma masasına oturmuştu.

"Daisy!" dedi Edward küçük kız başını kaldırdı. Daisy'nin yaşadığı korku dolu saatlerle gözünden yaşlar akmaya başladı. Jaymie "Daisy susmalısın!" dedi yavaşça.

Edward masadan kalktı ve bir bardak su doldurdu, yanına gelip Daisy'e "İç hadi." dedi. Daisy kafası önde gözlerini kaldırabildiği kadar Edward'a bakarken bardağı aldı.

"Korkma geçti artık sana kimse bir şey yapamaz." Daisy daha bir çocuktu, safça "Siz de mi efendim?"

Edward gülümserken "Ben bana doğruyu söyleyen kimseye bir şey yapmam Daisy." Dik dik Jaymie'ye bakarak devam etti. "Bunu sana kim yaptırdı?" dedi Edward masaya geri oturken.

Daisy sessiz kalırken Edward "Cevap ver!" diye bağırdığında küçük kız korkuyla elindeki bardağı düşürdü. Kristal bardak kırılmadan yerde zıplarken iki kız bardağı yerden almaya cesaret edemediler.

"Söyle Daisy bunu sana kim yaptırdı?" Daisy dişlerini sıkıyor doğruyu söylemekle yalan söylemek arasında kaldığı belliydi. Jaymie korkuyla "Jenna efendim, kurulda söylediğim gibi Jenna." Gözleri yere bakıyor, parmaklarıyla oynuyor, titremesiyle baş etmeye çalışıyordu.

Edward yerinden kalktı ve Jaymie'nin önünde durdu ve "Daisy odaya git!" diye bağırdı. Daisy ablasına bir şey olmasın diye ağlayarak konuşmaya başladığında sesi titriyordu.

"Bize bunları yaptıran Kraliçe efendim. Jaymie'yi planlarına uymazsa beni öldürmekle tehdit eden Kraliçe. Yoksa Jaymie asla yalan söylemez." dedi Daisy ablasını korumak için. Marlon gülümsemekten kendini alamazken Edward arkasını dönmüş gülümsüyordu. Marlon Jaymie'nin korkuyla renk değiştirdiğinin farkındaydı.

Jaymie dehşete kapılmış "Daisy!" diye bağırsa da artık çok geçti. Edward, Jaymie'ye doğru döndü. Gözlerini Jaymie'den ayırmadı ve tekrarladı.

"Odaya git Daisy." Daisy korkuyla yanlarından ayrılırken Edward hâlâ Jaymie'nin önünde duruyordu. "Akıllanmalısın, bunu benim için değil kendi iyiliğini için yapmalısın. Yoksa seni Kraliçe'nin ellerine bırakırım."

"Şimdi çık dışarı!" dediğinde Jaymie neredeyse uçarak Marlon ve Edward'ı yalnız bıraktı. Edward Kraliçe'nin bu kadar ileri gitmesine sinirlenmiş olsa bile bütün yolları kapanmıştı. Sessiz kalmayı tercih edecekti. Babası ona inansa bile Jaymie ve Daisy bir kere daha tehlikeye girecek, olaylar içinden çıkılmaz bir hal alacaktı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Marlon'a bakarak.

"Bu dünyadan değil gibiler." Marlon dalgın, aklı Jaymie'ye kilitlenmişti. Edward hayretle ona bakarken gülümsedi.

"Evet. Beni nasıl beş sene boyunca kandırdı ben de şoktayım." dedi sinirle gülümseyerek.

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz efendim?"

"Jaymie bütün yolları kapattı. Şu an Kraliçe'ye hiçbir şey yapamam." Marlon'un sorduğu sorunun cevabı bu değildi. O Jaymie'yi ne yapmayı düşünüyorsunuz anlamında sormuştu. "İsterseniz bir kumpas ayarlayabilirim. Kimsenin ruhu duymadan..." derken Edward, Marlon'un sözünü kesti.

"Babamı üzmek istemiyorum."

"Nasıl isterseniz efendim." dedi Marlon selam vererek ayrıldı.

Jaymie yemeği hazırlarken elleri titriyordu. İşler yine karışıyordu. Kraliçe, Edward'ın gerçeği öğrendiğini duyarsa kesin ikisinin de kellesini uçururdu. Panikle yemeği hazırlarken Edward çalışma odasındaydı. Yatak oda-

sından yükselen Paganini keman konçertosu Jaymie'nin daha çok sinirlerini germişti. Aklı karışmış, yatak odasındaki mutfak ona daha yakınken o büyük mutfaktan tabak ve yemekleri taşıyor, ne yaptığını bilmiyordu. Edward yemek hazırlığı uzayınca merak edip yemek salonuna gelmiş koltukta elindeki kâğıtlarla uğraşıyor bir yandan Jaymie'yi seyrediyordu. Onu hiç böyle telaşlı görmemiş bu hali garip şekilde hoşuna gitmişti.

"Yemek hazır efendim." dedi Jaymie. Edward kalkıp masaya oturdu.

"Umarım bu olay sana ders olmuştur. Bir daha bana yalan söylemek yok."

"Efendim, Kraliçe'nin konuyla yakından uzaktan alakası yok. Daisy daha bir çocuk ne dediğini bilmiyor."

"Senden daha dürüst olduğu kesin, insanları kandırmak gibi bir meziyete sahip değil."

Jaymie kafasını eğmiş kaldırmıyordu. İzin isteyerek yemek servisini yapmaya başladığında elleri yine olayların karışmasıyla titriyordu. Servisini yaptı, iki adım geri çekilip her zamanki yerinde beklemeye başladı. Edward'ın suyu bitmiş bardağı boşalmıştı.

Jaymie yanına geldi ve suyunu doldururken Edward bileğini gördü. Geçirdikleri gece aklına gelirken morarmış bileğini hatırladı. Sürten silikon etini kaldırmış açık yara halindeydi. Canını çok yaktığı belliydi.

"Bu yara neyin nesi?" dedi Edward. Elini uzatıp genç kadının kolunu tuttu. Bol gelen elbisenin kolunu sıyırdı ve yaraya baktı. Jaymie tedirgindi.

"Elbiseden."

"Doktora görünmelisin." dedi gözlerine bakarak canının yanması adlandıramadığı bir duyguyla canını sıkmıştı.

"Peki, efendim." derken Jaymie elini çekmek istedi. Edward sinirlendi, genç kızı kolundan çekip bir nefes yakınına hapsettiği sırada antreden zil sesi duyuldu. Sık-

tipi kolunu bıraktığında Jaymie yemek salonundan çıktı ve antreye kapıyı açmaya yöneldi. Jaymie kolunu sıvazlarken içinden *"Niye kötü davranıyor!"* deyip ağlamasını bastırmaya çalışarak kapıyı açtı. Kapıdaki bembeyaz yüzü Marie'nin "Neyin var? Sorusuyla birleştiğinde gözünden iki damla yaş süzülmesini engelleyemedi.

Geçen son iki hafta endişe ve korku onun için normal hale gelmişti, işkenceye dönen hayatında tek iyi şey kardeşiydi. Hâlâ onunlaydı ve bir zarar görmemişti.

"İyiyim yok bir şey sonra!" dedi kısık bir sesle.

Marie, Prens'in odada olabileceğini düşünmeden heyecanla konuşmaya başladı. "Tanrı'ya şükür bedenine uygun forma bulabildim. Umarım iyi olur. Bu arada Kraliçe sarayda terör estiriyor. Herkes Jenna'ya bağlıyor. Eline geçirse ne seni ne de Daisy'yi yaşatmaz. Prens'in yanında size dokunamaz ama biz yine de daha dikkatli olalım." Jaymie elini kolunu sallayarak onu susturmaya çalışırken arkasında duran Edward'ı görmüyordu. Marie o saatte, Prens'in dairesinde oluşuna şaşırmış, eğilmiş selam veriyordu. Jaymie, Marie selam verirken panikle arkasını döndü ve göz göze geldiler.

"İzninizle üzerimi değiştireyim." dedi Jaymie kaçmak için.

Edward "Sonra," derken sesi yine öfke doluydu. Eliyle onların gelmesini işaret ederek yemek salonuna geçip masanın başına oturdu. Çatalını aldı ve yine sert bir tonda "Oturun." dedi. Genç adam yemeğini yerken konuşmaya başladı.

"Bu konuyu şimdilik kapatıyorum. İkinizden biri bir daha benden gizli kapaklı iş çevirirse o zaman canınızı yakarım. Marie; bu aralar Jaymie ve kardeşinin bu odadan dışarı çıkmasını istemiyorum. Kendini yeterince herkese gösterdi. Tekrar ediyorum... Birinin benden bir şey gizlediğini öğrenirsem o zaman benden korksanız iyi olur. Şu an Kraliçe elini kolunu sallayarak dolanabiliyor-

sa bu sizin suçunuz. Haberim olsaydı Kraliçe gereken dersi alırdı." Marie'ye bakarak devam etti.

"Jaymie'nin neye ihtiyacı varsa karşılamanı istiyorum. Artık buranın hizmetçisi olmadığına göre hizmet için uygun birini bul. Anlaşıldı mı? "dedi Edward sert bakışları odayı buzhaneye çevirmişti.

"Evet, efendim." dedi Marie.

"Marie, eğer birilerini korumaya çalışıyorsan bırak sana yardım edeyim." dedi Edward, Marie'yle yaptıkları konuşmanın bir cevabı gibi. Sesi yumuşamış tehdit dolu olsa da güven vericiydi. Marie mavi gözlere baktı minnettarlıkla "Teşekkür ederim efendim," dedi. Jaymie, Marie'nin kalkmasıyla yerinden kalkarken duvardaki saatine baktı. Prensin bakışlarını yok sayarak günlük programına uymak için konuştu. Bu saatlerde saraydaysa ata binerdi. "Efendim atınızı hazırlatmamı ister misiniz?"

"Hayır, uyumak istiyorum," dedi Edward. Uykusuz ve gergin geçen gece onu iyice yormuştu. Jaymie hızla yatak odasına geçerken kapının bir kolunu açıp içeri girdiğinde Edward kendi kendine gülümsedi. *"Zayıfladı."* dedi alayla.

Jaymie odanın sıcaklığını kontrol ederken çıplak ayaklarından bedenine yayılan ürpertiyi yok saydı. Yatak odası her zamanki gibi serindi. Yatağını hazırlayıp odayı bir düğmeyle karanlığa gömerken sönmüş mumları yaktı. Edward yatak odasına girmiş, boğazındaki kravatıyla uğraşıyordu. Jaymie her zamanki gibi ona yardımcı olmak için gelip kravatını açmaya koyuldu. Mavi gözleri hissettiğinde Prens'e bu kadar yakın olmasının doğru olmadığını düşündü. Prensin o geceki gibi onu sarmasını, içini kaplayan o doluluk hissiyle kıvranmak istedi. Kaçamak bir bakışla Prens'e baktığında dudaklarını seyreder buldu. Yüzünü ateş basmış, kırmızıya büründüğünün farkındaydı. Edward onun kokusunu aldığında yaşa-

dikleri aklında belirirken sinirlendi ve hırsla soyunup yatağa girdi. Jaymie "İyi uykular efendim" diyerek odayı terk etti.

Sonraki günler Edward gündüzleri saraya uğramamış, Jaymie ve Daisy daireden hiç çıkmamışlardı. Edward'ın yattığı geceleri hiç boş kalmazken, Kral rahatlamış her şey normale döndüğü için huzurluydu. Jaymie üzerine uygun köle elbisesini giymiş hizmetçiliğe devam ediyordu. Edward ona daha asabi ve hırçın davranırken Marie mutluydu. Kraliçe şimdilik sessizliğe gömülmüş Edward onu izlettiriyordu. Nedimelerden birkaçı sağlık sorunlarını bahane ederek Kraliçe'nin hizmetinden azledilmek isterken, bazıları da evlenmiş, kölelikten kurtulmuştu. Kraliçe bir ay kadar hazımsızlık çekerken yeni nedimeler bulması gecikmemişti.

Bir sabah Jaymie, Edward'ın yatağındaki kadını göndermiş odayı topluyordu. Edward gözlerini açmış onu seyrederken Jaymie yatağa doğru döndüğünde gözleri birleşti. Jaymie'nin ürkekliği ve kokusu aklından çıkmazken her kadında yaşadığı gecenin getirilerini arıyordu. Kadınlar ona kendilerini beğendirmek adına ispata girerken genç adam sinirleniyor bu onu çılgına çeviriyordu. Öte yandan Jaymie ona hırçın davranan Prens'ten iyice ürkmüştü, diken üstünde duruyordu ve her an stresten ölebilirdi.

"Günaydın efendim, banyonuzu hazırlamamı ister misiniz?" Derin bir nefes aldığı halde sesi çatlamıştı.

"Bu işlerle senin ilgilenmeyeceğini söylediğimi hatırlıyorum."

"Ben..." dedi Jaymie ve ne diyeceğini şaşırdı. Her şey normale dönmüş gibiydi. Şimdi bu neydi?

"Senin emirlerime hâlâ uymadığını görüyorum. Bir aydan fazladır bekliyorum ama senin hiç oralı olduğun yok." Jaymie ne diyeceğini bilemedi. Edward yataktan telefona uzandığında Jaymie kıpırdamıyordu. Tuşlara

basıp bekledi ve bir an bile gözlerini Jaymie'nin üzerinden çekmedi.

"Marie neden hâlâ buraya bir hizmetçi bulunmadı?" dediğinde Marie de Prens'in söylediklerine şaşırmıştı.

"Ben sanıyordum ki Jaymie..." dedi Marie ve Edward konuşmasına izin vermeden "Jakuziyi ayarlaması için birini gönder!" dedi ve cevabını beklemeden kapattı. Edward yatağında ayılmaya çalışırken Jaymie odanın pencerelerini açıp gün ışığına kavuşturdu. Temiz hava odaya dolarken Edward ara ara kendini Jaymie'yi izler buluyordu. Uzun sarı saçları yine tepeden topuz yapılmış beyaz biyeli siyah köle elbisesi beline otururken dizlerine kadar iniyordu. Pilili elbise sıkı kalçalarının muntazamlığını kapatmak için çaba sarf ederken Edward gibi kadın sarrafı birinden hiçbir detayı kaçmıyordu. Bu vasatlık bile Edward'ın ona hayranlıkla bakmasını engellemiyordu.

Antreden gelen birini haber veren zil çalarken Jaymie hızla yatak odasından çıktı. Yirmi beş yaşlarında iri yapılı, yakışıklı denilebilecek bir erkek köle geldi. Üzerine yapışan sembolik siyah köle tişörtü ve aynı ton siyah pantolonun altında kölelere özgü çıplak ayakları bir o kadar aşağılayıcı duruyordu. Kölenin çalışmaktan oluşan kasları onu savaşçı gibi alımlı gösterirken arkadan bağlamış olduğu uzun siyah saçları vardı. Jaymie ona yolu gösterip yatak odasına girdiklerinde saygıyla selam verirken gözleri hâlâ Jaymie'nin üzerindeydi.

Edward gözünden kaçmayan bu bakışla Jaymie'nin ilk görüşte herkesi büyülediğinin farkına vardı. Tek büyülenen kendi olmadığını anlayınca rahatladı. Jaymie'den neden uzak durmaya çalıştığını kendine sorarken, Jaymie köleyi banyoya soktu ve kapıyı aralık bıraktı. Edward yataktan kalkmış siyah eşofman altını giyerken aralık kapıdan erkek kölenin Jaymie'ye hayran bakışlarını yakalamış, rahatsız olmuştu. Kendine anlam

veremezken Jaymie'nin anlattıkları kölenin pek umurunda değildi, sadece onu seyrediyordu. Jaymie onu dinlemediğini anladı ve "Beni dinliyor musun?" dedi fısıltıyla. Köle gülümsedi. "Sana bakarken dinlemek çok zor, söylediklerı kadar güzelsin,"

"Elini çabuk tutmalısın yoksa birazdan ikimizi bu jakuzide boğabilir." "Umarım sana iyi davranır, artık odalığı olduğunu duydum. Peki, bu üzerindeki köle elbisesi neyin nesi?" dedi üzüntüyle.

Jaymie hüzünle ona bakıp onun gibi köle olan birinden bu sözleri duymanın iyi geldiğini hissetti. Saray içinde alışmış olduğu özgürlükten bir aydır mahrum kalmıştı. Marie hariç kimseyle tek kelime etmemiş Marie de onu her gördüğünde Prens'ten uzak durması gerektiğiyle ilgili nasihatler verip uyarmış, bunaltmıştı.

Gözleri birbirlerine bakarken aralık kapı açıldı. Edward banyoya girdi. "Daha hazır değil mi?" dediğinde köle hızlanmış, Jaymie havluları hazırlıyordu. Köle her fırsatta kaçamak bakışlarını Jaymie'nin üzerinde gezdirirken Edward'ın kıskançlık ruhunu sarmış köleye Jaymie'nin onun olduğunu kanıtlamak istiyordu.

"Jakuzide yalnız olmak istemiyorum." Jaymie hiç üstüne alınmadan "Peki efendim." demişti. Köle bir an durdu ve Jaymie'yle göz göze geldiklerinde Jaymie Prens'in ne demek istediğini düşünüyordu. Biraz öncesinde Edward'ı uyandırırken ona söylediklerini hatırladı. Yüzü kırmızıya dönerken Edward soyunmak üzere banyodan çıkmıştı.

Jakuzi hazırlığı bittiğinde Jaymie suyun olması gerekenden sıcak olduğunu anlamış, soğuk suyu açtığında erkek köle yanına gelip fısıldadı.

"Ne yapıyorsun? Su çok soğudu."

"Prens sıcak suyu sevmez sana söylemiştim." derken bir yanı Prens'in söylediği jakuzide yalnız olmak istemiyorum cümlesine takılmıştı.

"Ellerin titriyor. Onu istemiyorsun."

"Öyle bir şey demedim." dedi Jaymie bunalmış, Prens'in dedikleri beynini kurcalarken bir de köleyle konuşmak istemiyordu.

"Yani o seni etkiledi öyle mi?"

"Sen ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Adım Sam, iki yıla kadar özgür biri olacağım. Özgür biri seni buradan kurtarabilir biliyorsun."

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun yani?" dedi duraksayarak ve ister istemez güldü.

"Evet, biraz ani oldu." dedi Sam gülerek. Edward içeri girdiğinde aralarında gülüştüklerini gördüğünde kan beynindeydi. Çıplak bedeniyle suya girerken köle Jaymie'nin yüzüne baktı. Bir şansı olabileceği ümidi sardı içini. Söylemek istediği onca şeyi başka bir fırsata bırakmalıydı.

Saygıyla eğilirken "İzninizle." dedi ve çıktı. Edward gerginlikle gözlerini kapatıp huzuru dinledi. Jaymie'nin gerçek haliyle ortaya çıkışından sonra saray hareketli günler geçirmiş, her şeyin normale dönmesi bir ayı almıştı.

Jaymie derin bir nefes alıp banyo telefonundan haremi aradı ve bir odalık istetirken Edward'ın sesiyle telefon elinde kaldı. "Neden haremden odalık istiyorsun? Biraz önce yeterince açık konuştum." Jaymie ne yapacağını bilemedi. "Ben anlamadım efendim."

"Benim bir odalığım var Jaymie unuttun mu?" Zevkle gözlerini ona dikmiş bakarken dudakları haince sırıtıyordu.

Jaymie telefonu kapattı "Hayır unutmadım efendim." diyerek elindeki havluyu katlamaya başladığında Edward onun ne kadar huzursuz olduğunu anlamış, banyonun içinde bir oraya bir buraya gidip gelen kızı izliyordu.

"Su fazla sıcak bir dahaki sefere başka birini göndersinler," dedi Edward aynı rahatlıkla.

"Peki, efendim."

O sırada telefon sesi duyuldu. Jaymie telefonu banyodan cevapladığında arayan Kral'ın yaveriydi. Jaymie dinleyip kapattı.

"Efendim babanız bir saat içinde onunla toplantı salonunda buluşmanızı emretmiş." İçinden Edward gideceği için rahatlamıştı. Edward yüzünü buruşturarak on dakika sonunda jakuziden çıkıp köpüklerden arınmak için duşa girdi. Duştan çıktığında Jaymie ondan gözlerini alamıyordu. Edward'ı izliyor kaçamak bakışlarını bedeninde gezdiriyordu. Onunla birlikte olup onun teninde mutluluğu yakalayan biri için duygularını bastırmak çok zordu. Bedeni ona ilgi duyan bütün kadınları kendinden geçirecek kadar mükemmeldi. Buğdayın bronza kaçan ten rengi, her zaman dağınık açık kahve saçları ve okyanus mavisi gözleriyle can alıcı görünüyordu. Jaymie onunla birlikte olduğu zaman Prens'in yatağına giren kadınlara hak vermişti. Kadınların *"Prens bizim için bir ödül."* dediği kadar vardı. Uzun boyu ve aralıksız yaptığı dövüş egzersizlerinden oluşan biçimli kaslarıyla tezat, yatakta bir o kadar kibar ve nazikti. Hayranlık uyandıran merak dolusu yatağı onunla birlikte olan her kadının dilindeydi.

Jaymie yüzünün kızardığını yanaklarından çıkan alevlerden anlamış, saklamaya çalışırken havluyu açıp beline sardı. Jaymie çok kısa boylu biri değildi fakat Edward'ın yanında ufak kalıyordu, boyu genç adamın göğüs hizasına geliyordu. Edward başını kurulamak için ikinci havluyu aldı ve yatak odasına geçerken Jaymie onu takip etti. Genç adam yatağa uzanmış, gözleri kapalıydı. Jaymie siyah takım elbise içine gri bir gömlek ve ona eş çorap, ayakkabılar ve kemerle yatağın önünde durdu.

"Efendim geç kalacak." dedi Jaymie her zamanki gibi. Edward uykuya yenilmek üzereyken başında dikilen genç kadınına bağırdığında yine sesi sarayı çınlattı. Ayağa kalkmış genç kadının üzerine yürüyordu. "Bu işlerle senin ilgilenmeyeceğini söylemedim mi?"

Jaymie üzerine gelen genç adamla geri doğru giderken "Peki, efendim." dedi, elindeki kıyafetleri koltuğun üzerine bırakıp dışarı çıkmak için kapıya yürüdü. Sersemlemiş, genç adamın neden ona devamlı bağırdığını çözmeye çalışıyordu. Bir yanı öfke doluydu. Eskiden Edward ona hiç bağırmazdı. Şimdi değişen neydi anlam veremiyordu. Aksine onu bir tuzaktan kurtarmış sayılırdı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Edward kapıdan çıkmak üzere olan kıza.

"İçeri efendim."

"Kıyafetlerim ne olacak?" dedi Edward. Jaymie iyice aptallaşmış neyle ilgilenip ilgilenmeyeceğini bilmiyordu.

"Ben odalık ne iş yapar ne yapmaz onu hemen öğrenip gelirim efendim." dediğinde Edward'ı iğnelemekti niyeti. Oysa Jaymie odalığın sadece Prens'i memnun etmek için prenses taklidi yapan kölcler olduğunu biliyordu.

"Bilmiyor gibi davranma!" dedi Edward. Jaymie içindeki öfkeye yenilip çenesini tutamadı.

"Peki, efendim! Sizi şimdi memnun etmemi ister misiniz?" dedi ve ağzından sinirle çıkan cümle için çoktan pişman olmuştu.

Edward gülümserken, Jaymie başını öne eğmiş "Ben öyle söylemek istemedim." diye geri adım atmıştı. Genç adam telefonu eline aldı ve sekreterini aradı. Bakışlarını Jaymie'den ayırmazken yüzündeki istek görülmeye değerdi.

"Kral'a söyleyin acil bir işim çıktı, toplantıya gelemiyorum." dedi ve telefonu kapattı. Genç kadının yanına

geldi elinden tutup banyoya götürürken Jaymie artık biliyordu ki Edward'ın ne gücüyle ne zekâsıyla baş edilemezdi.

Edward yüzündeki alaycı bakışla tekrar jakuziye girdiğinde "Su tam istediğim kıvama gelmiş," dedi beklentiyle.

Genç kız artık yapması gerekeni biliyor, kıpırdayamıyordu; adeta felç olmuş gibiydi. Edward'ı alaycı bakışları yüzünden jakuzinin içinde boğabileceğini düşündü.

"Hadi yanıma gel ve beni memnun et!" dedi Edward. Jaymie kırmızının bütün tonlarına sırayla bürünürken bir iki dakika bocaladı. Düşündü ve bir kaçış yolu buldu.

"Ben sizi memnun edemem."

Edward gülümsedi ve jakuziden kalkıp köpük içinde genç kızın yanına geldi. Jaymie'nin üzerindeki elbisenin fermuarını açması yeterli oldu. Elbise yere düşerken Jaymie penye iç çamaşırlarıyla kaldı. Genç adam onu elinden tutup jakuziye soktu. Göz göze gelirken kaslı kollarında kaybolan kadının, yeşil gözlerinin ondan kaçmasıyla o gece öperek istek dolduğu dudaklarına kilitlendi.

"Neden memnun edemezmişsin?" Sesindeki arzu Jaymie'nin tüylerini ürpertmişti.

Jaymie ne demeliydi düşünürken "Yüzüme bak" dedi Edward.

Jaymie ona baktı ve gözleri genç adamın dudaklarına değerken hemen çekti bakışlarını. Biraz önce sinirlenip jakuzide boğmak istediği adamı arzuladığını hissetti. Aklı genç adamın öpüşlerini düşünürken kalbi hız sınırlarını zorluyordu. Edward gülümsedi. "Onca yıl seni nasıl fark etmedim..." derken usulca dudakları dudaklarına değerken uzun zamandır ilk defa istekle bir kadını öpüyordu. Dili arzuladığı kadını keşfe çıkacakken Jaymie başını öne eğerek çekti kendini. Edward nedenini merak ederek gözlerine bakıyordu.

"Ben... Sizi öpemem. Bu yasak..."

"O kurallar benim için geçerli değil. Ben istiyorum." dedi Edward ve genç kıza sarılırken içi titredi. Dudakları tekrar tadını aldığı, unutamadığı dudaklardaydı. Daha istekle bu sefer arzularını bitirmek isterce kapadı dudaklarını. Dişleri diline yardım ederken kendini kaybetmiş gibiydi. Elleriyle iç çamaşırın kilidini açıp çıkarması saniyeler aldı. Çıplak bedeni ona değerken zevkle inledi. Jaymie sersem gibiydi. Nasıl davranması gerektiğini kestiremiyor elini kolunu koyacak yer bulamıyor, elleri genç adamın tenine dokunmak istiyor ama cesaret edemiyordu. Köpükler bedenini saklarken ilk seferki karanlık yoktu. Banyo aplikleri onları aydınlatıyor güneş ışığı renkli camlardan içeri sızıyordu. Edward gözlerinden gözlerini ayırmazken nefesi hızlanmış erkekliği kadında var olmak için sabırsızdı. Elleri genç kadının teninde dolanıyordu. Jaymie'nin nefesini tutmaktan başı dönmüş, bedeninde dolanan ellerin ne kadar güzel hareket ettiğini düşünürken Edward onu bir hamlede kucağına aldı. Dudaklarını çekmiş bedeni Edward'ın elinde küçük bir oyuncak gibiydi. İri cüssesi Jaymie için heybetli bir o kadar seksiydi. Kollarında bütün kötülüklerden uzak olduğu hissi ruhunu sararken onun olmak isteği sardı benliğini.

İstemesi heyecanı korkusu ve utancı birbirine girmiş titriyordu. "Üşüyorsun." dedi Edward yüzüne baktığında. Sıcak suyu açarken genç kadının rahatladığını hissetti. "Soğuğu sevmiyorsun." Arzuyla sesi yumuşamış sabırsızlık onu ele veriyordu. Edward da sıcağı sevmiyordu. Yaz kış neredeyse soğuk suyla duş alır, jakuzi bile ona göre ayarlanırdı. Gülümseyerek "Ortada buluşabiliriz ılık ikimize de uygun." Jaymie evet anlamında kafasını salladı. "Bir kere daha benim olmanı istiyorum Jaymie." Sesine hayır demek o kadar zordu ki. Jaymie gözlerini kaçırırken Edward onu kendi yüzüne doğru

çevirdi. Hayır derse ne yapacağını bilmiyor, evet demesi için kıvranıyordu. "Bunu sen de istemelisin." Edward nefes nefese gözlerine bakarak. Jaymie karmakarışıktı. Mantığı ve aklındaki Marie'nin sesi *"hayır"* derken diğer bütün benliği, bedeni *"evet"* diyor, genç adamın olmak istiyor ama korkuyordu.

"Söyle Jaymie, benim olmak istiyor musun?" derken kıvranıyor genç kadını kollarında zor tutuyor dudaklarını teninde gezdiriyordu.

"Bu yanlış." dedi Jaymie.

Edward ona daha çok sokulup dudaklarını kışkırtarak ağzına alıp gezinmeden önce "Benim olmanın nesi yanlış?" dedi. Jaymie nefesi kesilmiş zorla ondan uzaklaşmış "Sizinle bir ilgisi yok efendim." dediğinde Jaymie daha fazla onun kollarında kalırsa teslim olacağını biliyordu. Hızla aralarındaki mesafeyi açmış Edward şaşkındı.

Köpükler bedenini saklarken pembeleşmiş dolgun dudakları neredeyse heyecandan titriyordu. Yeşil gözleri Edward'a bakamıyor Marie'nin sesi "*Çabuk o jakuziden çık!*" diye kulaklarında çınlıyordu. Edward'a reddedilmek birden ağır gelmiş, ne diyeceğini bilememişti. Hayretle "Sen istemiyorsun" dediğinde Jaymie sessiz kaldı. İstiyorum demek onun için utanç vericiydi. Edward derin bir nefes aldı "Peki" dedi. Bakışlarını kaçırıp onu reddeden kıza nasıl davranacağını bilemedi ve öfke anlamsızca onu ele geçirirken jakuziden çıktı. Jaymie büyülü dakikaların onun sayesinde kâbusa döndüğü hissiyle ağlamak istiyordu. Suda öylece durmuş ne yapacağını bilmiyordu. Evet deseydi şu an rüyalarına giren sevişmelerinin tekrarını yaşayabilirdi. Jakuziden çıkıp odasına gidip çarşafın altına saklanma isteğiyle doldu.

Çıplaktı ve Edward duşa girerken hiçbir duygu okunmayan sesiyle "Orada mı kalacaksın?" dedi ve duşa girdi.

"Hayır, efendim!" Jaymie hızla sudan çıkıp üzerine havluyu aldı. Hızla kurulanıp yerdeki köle kıyafetini eline aldığında ıslak olduğunu gördü. "*Harika!*" dedi içinden. Odasına gidip yenisini alacakken Edward duştan çıktığında dondu.

Edward onu küçük havlunun içinde süzerken "Nereye?" dedi.

"Elbisem ıslanmış yenisini alacaktım." Hızla eline büyük bir havlu alıp Edward'ın beline sararken başka bir havluyu omuzlarına bıraktı. Edward omuzlarındaki havluyla bedenini kurularken bakışlarını genç kadından çekti. Jaymie telaşla "İzninizle ben elbisemi giyinip geliyorum." Edward sinirle gülümsüyor "*Beni reddetti.*" derken Jaymie'nin onu reddetmesini hazmetmeye çalışıyordu. Hızla giyinip Jaymie dönmeden kurul toplantısına gitti.

Kurul üyeleri önünde saygıyla eğilirken aklı ona devamlı "*Beni reddetti*" diye tekrarlıyordu. Üyelerin konuşmaları kafasında uğuldarken tek kelime anlamamıştı. Sorulan soruları duymazken babası "İyi misin?" dediğinde kendine gelip aklını toplantıya verebilmişti. Toplantıdan çıktığında içinde anlamsız bir hazımsızlık ve öfke vardı. "*Onu istiyorum.*" kelimesi beyninde can bulduğunda kendini tanıyamıyordu. Sarayın uzun koridorunda yürürken kendi kendine güldü. "*Tanrım! Beni sınıyor musun*?" dedi içindeki isteği bastırmak istercesine. Dairesine gidecek cesareti bulamadı.

Cep telefonuyla Lord Thomas'a ulaşıp kafa dağıtmak için dışarı çıkmak istediğini belirtti. Araba garajından hiç tarzı olmayan üstü açık spor siyah bir BMW alarak hız yaparken gecenin serini onu sakinleştiriyordu. Rüzgâr tenine vurdukça gaza bastı. Hızlı müziğin etkisine kendini bırakıp düşüncelerinden uzaklaşmanın yolunu ararken aslında tek istediği Jaymie'ye olan isteğini bastırmaktı. Lord Thomas onu barın kapısında beklerken

yanında iki bayan vardı. İçeri girenler Lord Thomas'ın yanındaki kadınların güzelliklerine hayran kalırken Edward yanına geldiğinde hepsi saygıyla eğildi. "Yalnız oluruz diye düşünmüştüm." Lord Thomas alayla "Yalnızız," dedi. Edward bara girdi ve her zaman ona ayrılan yere oturduğunda yanına Lord Thomas'ın yanındaki kızlardan biri oturdu. Kadın oldukça can alıcı, uçuk pembe bir elbise giymişti. Bacaklarımın güzelliğine güveniyorum der gibi bacak bacak üstüne atmış bütün hünerlerini sergilerken Edward'ın gözünden kaçmayan kadının iç çamaşırı giymemiş olmasıydı. Servis için garson gelmiş, Edward'ın içkisini hazırlıyordu. Kadın sohbeti başlatmak için "Lord Thomas bizi birebir tanıştırmadı Prensim Adım Lelia Fransız büyükelçisi Sör Mackenze'nin kızıyım" Edward boş muhabbetlere gelemeyen yapısıyla ne kadar çenesini tutmak istemiş olsa da "Adını söylemen yeterliydi Lelia" dedi. Yanında oturan kadının dağılmış yüzünü toparlamasını seyretmemek için gözlerini piste çevirdi. Boş boş bakarken pistte dans eden saçları belinden aşağı uzanan bir kadın gördü. Hızla kalkıp yanına gitti. Kadını kendine doğru çevirdiğinde ilk Jaymie'nin yüzünü görse de sonrasında delirdiğini düşündü. Sinirle "*Beni nasıl istemez*?" diyerek bar kapısından hızla çıktığında Lord Thomas "Edward işte," dedi ve Lelia'nın onun yanına gelmesini işaret etti.

Edward, valenin saygıyla eğilerek verdiği anahtarı aldı. Hatırı sayılır bir bahşiş bırakmayı ihmal etmedi. Hızlı müzik ona eşlik ederken saraya geri döndü.

Jaymie bütün gün rüyada gibi gezmiş Edward'a nasıl hayır dediğini düşünürken doğruyu yapabildiği için kendiyle gurur duymuştu. İçi içine sığmıyor, genç adamın dudaklarını düşlerken kaçan uykusuyla kardeşine sarılmış yatağında öylece dururken antreden gelen zil sesiyle irkildi. Prens'in sekreteri bugün otelde kalacağını bildirmiş Jaymie merakla bu saatte kimin geldiğini görmek

için sabahlığını üzerine geçirip hızla çıkmıştı. Antrede kimseyi görememiş Edward'ın geldiğini anladığında aralık kapıdan içeri baktı. Genç adam ayakkabılarını bile çıkarmadan yüz üstü yatağına uzanmıştı. Jaymie sızmış olduğunu sandı. Onu ayakkabılarından ve çoraplarından kurtardı. Birçok kere onu içkiliyken soymuş ve yatağına yatırmıştı. Yine öncesi gibi yatağın üzerine çıktı ve Edward'ı bir çuval gibi yüzüstü çevirdi. Yatağa diz çöküp gömlek düğmelerini açarken derin bir nefes aldı ve fısıltıyla "Çok güzel öpüyorsun." dedi itiraf eder gibi. Edward gülümserken gözlerini açtığında Jaymie öylece kaldı. "Uyuyan birinden faydalanman çok ayıp." dedi sırıtırken. Jaymie "Ben... Sizi..." dedi ve Edward doğrulup dizlerinin üzerinde duran kızın saçlarını yanaklarından çekti. Yanağına sıcacık bir öpücük kondurup koklarken ellerini tuttu. Kendine inanamıyordu, karşısındaki kızı kandırmak için neredeyse onunla flört edecekti.

"Güzel öpmemin sırrı sensin Jaymie. Dudaklarını istekle öpüyorum çünkü çok güzel." dedi nefesi derinleşmiş genç kadını iyice sarmıştı. Jaymie yanmaya başlamış kalbi hız sınırlarını zorlarken "Özür dilerim içkili olduğunuzu..." dedi Edward'ı duymamış gibi.

"Jaymie, seni öpebilir miyim?" dedi Edward kendine bir kere daha şaşırarak. İçinden "*İzin istiyorum.*" diye avaz avaz yankılanan sesine aldırmadı.

Jaymie masumca sorulan bu soruyla istek ateşini daha fazla durduramadı ve genç adama yaklaştı. Edward ona uzandı ve eritircesine öpmeye başladı. Nazik yavaş bir öpüştü. Usul usul tadına vararak içilen bir su gibi. Jaymie nefes almak için Edward'tan koptuğunda tedirgin olmuş, yatağın içinde diken üstünde gibiydi. Kendini yine uzaklaştırırken Edward yine şaşkın bir o kadar hüsrana uğramış gibiydi. Nasıl olur bir kadın onu reddederdi, anlayamıyordu.

Jaymie yataktan kırmızının tonlarına bürünüp hızla kalktı ve "Banyonuzu hazırlamamı ister misiniz?" derken eli ayağı birbirine dolaşmış kalbi bir kuş gibi çırpınıyordu.

Edward başını evet olarak sallarken soğuk suyun onu söndürebileceğini biliyordu. Jaymie banyoyu hazırlayana kadar Edward öylece durdu. Uzuvları hareketsizdi ve sanki aklı başında değildi.

"Hazır efendim!" dedi Jaymie, ellerini önünde birleştirip selam verirken. Edward hiçbir hareketini bozmadan eskisi gibi devam ettiren Jaymie'ye yine hayretle baktı ve banyoya yöneldi. Jakuzide gözlerini kapattığında Jaymie içeri girmiş havluları hazırlıyordu.

Edward burnundan solurken "Bana haremden birini göndersinler."

Jaymie havlular elinde durduğunda birkaç saniye duyduğunun doğru olup olmadığını düşündü. Genç adamın bedeninin başka bir kadında var olması düşüncesi Jaymie'ye işkence gibi gelmişti. Dudaklarında dolanan adamın başka bir kadını böylesine istekle öptüğünü düşünmek onu iyice kızdırırken gözleri dolmuştu. Edward gözlerini açıp ona baktığında yüzündeki ağlamaklı ifadeyi gördüğünde paranoyaklaştığını hissetti. Göz göze geldiklerinde Edward isteğinin sadece Jaymie olduğunu kendine itiraf ettiğinde "Vazgeçtim git uyu Jaymie, beni yalnız bırak!" dedi neredeyse suya kafasını sokup kendini boğmak ister gibi bir hali vardı. Jaymie biraz evvel onu öpen adamın neden bir odalık istediğini anlayamıyordu. Onu yine yumruklamak isteğiyle doldu ve odasına gidip uyumak için gözlerini sıkı sıkı kapattı. Sabaha kadar huzursuzca dönüp durdu. Sabah erkenden kalkıp havayı kontrol etti ve güneşli bir hava olduğunu anlayınca kahvaltıyı terasa hazırladı. Saat sekiz gibi sekreterden günlük planı alıp okudu ve Prens'in kıyafetlerini hazırla-

dı. O sırada Edward'ın sekreteri sıkıntıyla geldi ve "Prens'in bu aralar nesi var Jaymie?" dedi sinirle.

"Bilmiyorum bana bir şeyi var gibi gelmedi."

"Dün toplantıda beni çok kötü azarladı. Bugün öğlen saat iki gibi hazır olması gerekiyor," dedi Sekreter.

"Daha saat on. Endişelenme!"

"Hadi uyandır artık. Ancak hazır olur." Jaymie yatak odasına girerken yine serin havayla ürperirken soğuk taşlar çıplak ayaklarını buz gibi yapmıştı. Jaymie, Edward'a bakmadan geceden kalan havluları topladı, sonrasında Prens'in uyandığında giyeceği tişört ve şortu hazırladı. Mutfaktan sabahları uyanınca içtiği ılık suyu alıp geldi. Konsola bıraktı ve pencerenin bir kanadını açıp güneş ışıklarının içeri dolmasına izin verdi. Edward'ın başına gelip "Günaydın efendim, saat on." dedi usulca.

Adamın yüzünün güzelliğine hayranlıkla baktı Jaymie. Kirli sakalı uzun kirpikleri ve onu her öptüğünde kalbinin hızla çarpmasını sağlayan dudakları muhteşemdi. Sert mizacı, açık kahve saçlarıyla yumuşarken Jaymie onun saçlarını nadiren taranmış olarak görürdü. Bazen eline tarak alıp taramak ister, kendi kendine gülerdi. Bir kere daha yaklaşıp derin bir nefes aldı. "Efendim uyanmalısınız kahvaltınız hazır." dedi. Edward sızlanır gibi "Kalkmak istemiyorum. Git başımdan."

"Sekreteriniz ikide hazır olmanız gerektiğinizi söyledi. Spor eğitmeniniz üç gündür aramanızı beklediğini iletmemi istedi." dedi Jaymie. Uyanması için her zamanki gibi üzerindeki çarşafı yavaşça açtığında Edward'ın muhteşem çıplak bedeniyle yüzü kırmızıya büründü. Eskiden aldırmazken şimdi kalbi onun her hareketiyle yerinden çıkacak gibi hızlanıyor, karnına ağrılar giriyordu. Yüzüstü yastığa gömülmüş başı kollarının arasındaydı. Kolları küçük dağ tepeciklerini andıran kaslarıyla parmaklarını dolaştırmak için her şeyi verebilecek kadar

cezbedici duruyordu. Gözü kalçalarına kaydığında Jaymie ruhunu teslim edebilirdi. Giydiği pantolonlardan göründüğünden daha harika bir göz banyosuydu. Jaymie gülümserken Edward döndüğünde gün ışığı onu rahatsız etmişti.

"Jaymie kapat şunu!"

"Efendim uyanmanız gerekiyor." dedi Jaymie şortu alıp bacaklarından geçirirken Edward sinirle yatağın ucunda elinde şort, eğilmiş kıza doğru hızla kalktı.

"Tamam, beni öp o zaman." dedi. Jaymie eğildiği yerde kalmış donmuştu. Bu ateşe daha ne kadar dayanabilirdi bilmiyordu. Genç adam ona bir ödül gibiydi. Onun öpüşleri bütün gün aklından çıkmazken normale dönmesine bu öpücükler hiç yardımcı olmuyordu.

"Bu yanlış ama..." dedi çaresizce. Jaymie doğrulmuş elinde şort bir adım geri atarken Edward çıplak bedenine aldırmadan kalkmış ona doğru bir adım atmıştı.

"Ben doğru mu yanlış mı diye sorduğumu hatırlamıyorum." dedi yüzündeki istek Jaymie'nin ona hayır demesini engelliyordu. Usulca belinden çekip dudaklarını bulurken "Benim olmanı istiyorum hem de çok." Parmakları usulca kadının yanaklarına değip kulaklarının arkasından ensesini bulup yavaşça kendine doğru çektiğinde Jaymie onun yörüngesine girmişti. "Aklımdan çıkmıyorsun." dedi fısıltıyla. Daha fazla dayanamamış dudaklarını kendine esir ederken Jaymie'nin bütün kasları gevşemiş genç adama akıyordu.

Edward onu kucağına alıp banyoya götürürken "Ben..." Edward ona fırsat vermeden dudaklarını tekrar bulduğunda banyonun ışıklarını azaltırken Jaymie hâlâ kucağındaydı. Sonra onu yere bırakıp kollarıyla sararken dudaklarından ayrıldı. Bir süre kendine zaman tanıyıp sabırsızlığını kontrol altına aldı. Koltuğa otururken kendiyle birlikte Jaymie'yi kucağına alıp dudaklarına uzandı. Daha temkinli, daha ustaca kullandı dudaklarını.

Kendi kendine şaşırıyor, bu ona tarifsiz bir mutluluk veriyordu. Dakikalarca ayrılmadı ondan, Jaymie'nin başı dönüyordu, o ne derse yapacak durumdaydı. Edward'ın elleri elbisesinin fermuarını açmış, Jaymie'nin ondan uzaklaşmaması için dudaklarından ayrılmıyordu. Omuzlarından elbiseyi indirirken Jaymie kıpırdansa da Edward aldırmadı. Kendiyle birlikte onu ayağa kaldırdı. Jaymie'yi elbisesinden kurtardığında "Gitmeliyim..." dedi Jaymie. Edward yine onu bırakacağını anlamış bu sefer istediğini almaya kararlıydı. "Seni istiyorum..." dedi arzuyla ve dudaklarını buldu. İtiraz etmesine fırsat vermeden kucağındaki kadını jakuziye soktu. Genç adam onu öpüyor boynu dudakları çenesi güzel öpüşlerde kayboluyordu. Antrenin zili çaldığında Jaymie korkuyla sıçradı. Göz göze geldiklerinde "Korkma!" dedi Edward derin bir nefes alırken; sabırsız halini örtüyordu. Onu daha bir sararken elleri iç çamaşırına kaymış omuzlarından askılarını çıkarıyordu. Jaymie iç çamaşırını çıkaran adamın elini tuttuğunda "Bunu yapamam!" dedi isteksizce. Edward büyülenmiş gibiydi elini çekip dudaklarına götürürken "İstiyorsun." dedi ve kadının ellerini kendine dolayıp dudaklarına uzanırken iç çamaşırını çıkardı. O sırada zil bir kere daha çaldığında Jaymie kurtuluş olarak gördü. Kalkmak isterken Edward "Bırak çalsın!" dedi kısık istekli sesiyle. Jaymie çalan zille kasılmış Marie'nin kapıda olabileceği aklına geldikçe istekli hali panik haliyle yer değiştirmişti. Edward hissetmiş ve "Korkuyor musun?" derken dudaklarından kopmuş boynunda dolanıyordu. Jaymie ne demeliydi bilmiyordu. Korkuyordu ama istiyordu. Korkuyordu ama yanıyordu. Korkuyordu ama bekliyordu. Boynunda dolanan dudaklar onu ürpertirken Edward'ın elleri kadınlığını keşfetmeye başlamış Jaymie bedenine yayılan zevki sunan genç adama daha fazla karşı koymak istemedi. Kendini yavaşça genç adama yaklaştırıp onu istediğini belli etti-

ginde "Gerçekten istiyorsun." dedi Edward. Dünyalar onun olmuş gibi istekle bacaklarının arasında dolanmaya başladı. Hissettikçe zevkle kıvrandı, usulca gözlerini kendine çevirip bir kere daha dudaklarına uzanırken iç çamaşırından kurtardı arzuladığı kadını. Daha fazla dayanamadı, erkekliğini Jaymie'ye verirken alev almış bedenleri birleşmiş rüyalar âlemindeydiler. Jaymie nefes almıyor bedeni Edward'ın gibiydi. Gözlerini kaçırıyor, genç adam erkekliğinde kaybolmuş kadını izliyordu. Onu ele geçiren erkekliğe karşı büyük bir zevk duyuyordu.

Edward "Yüzüme bak" dedi iniltilerinin arasında kesik nefeslerle. Jaymie bakamazken genç adam yüzünü eliyle kendine çevirdiğinde hareketlerini biraz daha yavaşlattı. "Canın yanıyor mu?" dedi Edward. Jaymie sıkıca sarıldı daha çok hissetmek istercesine hak sahibi bedene. Nefes nefese hayır anlamında başını sallayabildi. Edward daha çok sardı kollarıyla. Daha bir istekle aldı alacaklarını ince, narin elinin altında kaybolan genç kadından. Jaymie için temiz bir buluttu yaşadıkları, pembeydi. Hayatındaki güzel olan bütün renkleri sayabilirdi genç adamın kollarında. Genç adamın, ilk gecenin özrünü diler gibi, daha nazik, daha ağırdı hareketleri. Bedeninin gücünü genç kadında hissetmeden özümserken, kucağındaki bedenle görünmez köprüler kuruyordu kalpleri. Jaymie kaçırıyordu gözlerini, utancıyla istekleri arasında sıkışmış kalmıştı. Edward yüzünü kendine çeviriyor, kadının iniltileriyle zevk alıyor, duymak istiyordu. Onu memnun etmek için çaba harcıyor, bilmediği ateşi sunuyordu buzlar tanrıçasına. Eritmekti niyeti kendi bedeninde buz tutmuş, bilgisiz ruhunu.

Jaymie genç adamın kudretiyle tanışmıştı on üç yaşında. Otoritesini hissetmişti uzun zaman önce. Şimdi güzel dokunuşları, baş döndürücü dudaklarıyla tanışıyordu. Hissettiği erkekliğiyle ilk gecenin acısı kaybol-

muş bütün bedeni zevklerin en güzelini yaşarken yılan edasıyla kıvrılırken buluyordu kendini. İpek gibiydi genç adam onun için. Teninin her kısmına değmesini ister buluyordu kendini, arzuyla kıvrılıp genç adamı hissettiğinde.

Bir süre sonra su, bedenlerini rahatsız etmiş, kucağındaki bedeni kaldırıp duşa sokmuştu. Onları örten köpükler suyla akarken Edward daha bir hayran kaldı sahip olduğu yanındaki tanrıça güzelliğine. Kumaş parçaları hakaret gibiydi bu bedene. Jaymie'nin saç lastiğine uzanıp çıkarırken ellerinin bedeninde dolanmasına izin verdi. Kalçalarına değen saçlardan arındırdı köpükleri. Zevkti her teline dokunmak, genç kadının tenine olan özlemiydi dudaklarının sızısı. Vücudunda gezerken elleri arzu yine erkekliğini ateşlemiş genç kadına koşuyordu.

Kendine inanamayarak "Bu inanılmaz." dedi gülerken. Jaymie yine gözlerini kaçırdığında Edward yüzünü kendine çevirdi. Gözlerinde tehditkâr hava belirdiğinde hâlâ nazikti elleri. "Kaçırma gözlerini. Benden utanmanı istemiyorum." dedi arzuyla. Jaymie gözlerine bakarken suların damla damla yer ettiği dudaklarını buldu genç adam. Genç kadının duygularını merak ediyor, bu merak onu çılgına çeviriyordu. Hiçbir duygu okunmuyordu gözlerini ayırmadığı genç kadından. Bedeninden belliydi genç adamı istediği. Yoksa sözlerine güvenip sahip olmazdı genç adam onu istemeyen bir kadına. Jaymie'nin ürkekliğine hak verdi genç adam. Acemiydi. Temiz bir sayfaydı yazılması gereken. İlkiydi Edward. Ona zaman tanımalıydı.

"Çıkalım." dedi genç adam.

Jaymie havluyu ona uzattığında genç adam önce genç kadını sardı ve kendine şaşırdı. Jaymie başka bir havlu alıp prensin beline sararken Edward hâlâ kendi kendine şaşırıyordu.

"Ben üstünüzü hazırlayayım," Jaymie banyodan çıkarken. Edward elini tuttu. "Gitmiyorum," dedi gözlerine kölesi gibi bakarken. Jaymie ona bakamazken Edward onu elinden tutup yatağa götürmüş kendiyle birlikte oturtmuştu. Jaymie yatak odasının serininde ürpermiş ıslak saçlarıyla titremeye başlamıştı. "Üşüyorsun" dedi Edward oda sıcaklığını fazlalaştırdı. Jaymie'nin elinde tuttuğu havluyu alıp yatağın kenarına koyarken kendiyle yatağa çekti genç kadını.

"Kollarımda uyumanı istiyorum" dedi Edward. Gündüz saat on biri bulmamış, Jaymie şaşkın ona bakıyordu. Jaymie'yi ıslak havludan kurtarırken çarşafı çekti üzerine, saçlarını toparladı. Jaymie mutluluk sarhoşu olmuş zevkle kavrulmuştu. Bedeni yorgun düşüp yatağa gömülürken aklı hâlâ genç adamı istemekle meşguldü. Onun sıcağına sokulmuş, titremesi geçmiş bedeni rahatlamıştı. Marie'nin kızgın sesi içinde yankılanırken onu Edward'ın kollarında susturmak bir o kadar kolaydı. Keşke binlerce kere onun olabilseydim diye içinden geçirirken genç adamın belindeki ıslak havlu değdi tenine ürperdi genç kadın. "Sizin havlunuzu da çıkarsak, ıslak" Elleri havluya gittiğinde izin bekliyordu.

"Bu bir istek mi?" Edward muzipçe gülümserken sivri bakışlarında bir arzu vardı. Jaymie'nin kızarmış yüzündeki tebessümü yakalarken "Doğru anladım buna eminim."

Havluyu üzerinden çıkartıp genç kızın bacaklarının arasına usulca yerleştirdi kendini. Ahenkle aşkın dansına başlarken Jaymie'nin nefesi kesildi. Zevkin sıcaklığı yavaş yavaş yayılırken genç adamın bakışları yine gözlerindeydi. Genç kadının dilekleri gerçek olmuştu. Arzularına yenilmiş, bacaklarının arasında onu dolduran genç adama teslim olmuştu. Edward elleri yatağan üzerinde altındaki ürkek kadının onun oluşunu seyrediyor, seyretmek ona başka bir zevki sunuyordu. Kalçası kadının

bacaklarının arasında ona kendini bastırırken Jaymie istekle kabul ediyor gözlerini kaçırıyordu."Isındın," dedi Edward. Gülümsemesini saklayan dudaklara eğilip ağzında eritircesine öperken gün ışığı Jaymie'nin bütün çıplaklığını gözler önüne seriyor, istekleri ve utancıyla savaşıyordu. Ürkekçe karanlığa gömmek isterken utancını, panjurların düğmesine uzanırken Edward engelledi.

"Utanma. Benim oluyorsun, sadece benim." dedi. Bedeninin her köşesini ezberlercesine sahip olurken Jaymie bütün zevklerle tanışmış, kadınların neden onun yatağına girmek için sıraya girdiklerini şimdi daha iyi anlıyordu. Öğlen saat biri bulmuş, Edward'ın gözleri kapalıydı. Jaymie üzerindeki çarşafla kalkıp pencere kenarındaki otomatik düğmeye bastığında oda gece karanlığına büründü. Genç adam gözlerini açarken Jaymie odadan çıkıyordu.

"Nereye?" meraklı gözlerini kapının önündeki kadına dikmiş bakıyordu.

"Ben sizi rahatsız etmek istemedim."

Prens yatağında gündüz kimseyi istemezdi. Edward cliylc ona gelmesini işaret ederken Jaymie beyaz çarşafın içinde peri gibiydi. Genç adam kendine inanamıyordu. Defalarca genç kadında hayat bulmuş arzuları hâlâ canlıydı.

"Senin uykun yok mu?" dedi koynuna giren kadına.

"Şimdi uyursam gece..."

"Gece uyuyacağını kim söyledi?" Edward gözlerini kapatmış bir kabuk gibi genç kadını sarmıştı. Jaymie gece onunla uyuyacağını anladığında gülümsemiş bir yanı panik olmuştu. Ya Marie gelir de onu Prens'in yatağında görürse...

"Kahvaltı ettin mi?"

"Evet, efendim."

"Ben de etmek istiyorum ama seninle."

"Kahvaltınız terasta hazır efendim."

"Tamam. Bir şeyler yemek iyi gelecek," dedi Edward ve başucundaki düğmelerden birine bastığında güneş bütün ışıltısıyla odayı aydınlattı. Jaymie çıplaktı ve yatağın içinden nasıl çıkacağını düşünüyordu. Edward "Ne arıyorsun?" dedi sırıtışına engel olmadan

"Hiç efendim." dedi Jaymie telaşla. Edward gündüz gözüyle kendini saklamaya çalışan eşsiz güzelliğe hayranlıkla bakıyordu. Jaymie ne yapacağını bilmezken Edward yatağın kenarındaki tişörtünü ona uzattı. Jaymie telaşla gözlerine bakarken uzatılan tişörtü üzerine geçirdi.

"Ben giyinip hemen geliyorum efendim."

Edward onu bileğinden tuttu. "Böyle kal!" gözlerinde yine arzu kıvılcım haline gelmiş, yakacak bir yer arıyordu. Jaymie ayağa kalktığında baldırlarına gelen tişörtle kendini kötü hissetti. Birlikte terasa çıktıklarında Jaymie tedirginliği yüzünden belliydi. Saçları tişörtün boyunda, bacakları açıkta, rahatsız olmuştu. Edward halinden gayet memnun masaya oturmuş, Jaymie ona portakal suyu koymuştu. Çay servisini hazırlarken Edward Jaymie'nin bacaklarına sonra ince tişörtün kapattığı yuvarlak dolgun kalçalarına hayranlıkla baktı ve "*Tanrım!*" dedi zevkle. Jaymie çayını hazırlamış masaya bırakmış her zamanki gibi Edward'ın iki adım gerisinde beklemeye başlamıştı. Edward "Jaymie!" dediğinde geldi ve genç adam onu kucağına aldı. Elleri bacaklarında gezerken "Sen bir hizmetçi değilsin biliyorsun." Jaymie iyice huzursuz olmuş, terasta olmak ve yarı çıplak bir halde olmak hoşuna gitmemişti. Edward "Rahatla" dedi gülümserken aralanmış bacaklarında dolandığında "İç çamaşırın yok." dedi memnuniyetle. Jaymie kırmızının tonlarına bürünürken "Benim fırsatım olmadı." Utançla bacaklarını birleştirip tişörtü çekiştirdi. Edward daha bir istekle ellerini engelleyip bacaklarını daha fazla aralarken boynuna gömdü dudaklarını, elleri dolandı pürüzsüz bacaklarında.

Burnundan ateş solurken elleri yukarıya kayarken Jaymie utanç içinde kıvranıyordu "Uslu dur" kelimeler ağzından istekle çıkarken elleri kadını bulmuştu. Dudaklarına uzanıp öperken Jaymie yanıyor, bedeninde kelebekler onu uçuyordu. İstekle aralanan bacakları Edward'ı çıldırtmış titriyordu.

Edward kollarında zevkten titreyen kadınla elini çekip parmaklarını ağzına götürdüğünde Jaymie kıpkırmızıydı. Gözlerini titremesine engel olmak için kapattı derin bir nefes aldı. Edward "Güzel miydi?" dedi cevap bekler gibi. Utançla sessiz kalırken "Cevap ver Jaymie" Jaymie kısık utanç dolu bir "Evet" diyebildi. Genç adam onu şaşırtıyor, bilinmez yolları gösteriyordu Edward kulağına eğildi. "Çok leziz. Devamını istiyorum," dedi. Jaymie ne diyeceğini bilemedi. Korku, telaş, istek, yine birbirine girmiş yasaklar birer birer çiğneniyordu. Kahvaltı, Edward'ın aklından uçup gitmişti, onu kucaklayıp yatak odasına götürürken "Seninle işim bitmedi" diyordu.

"Kahvaltı?" gözleri merakla Edward'a bakarken gülümsemesine engel olamadı.

"Sonra." dedi Edward. Jaymie ürkek bir o kadar istekle artık ona evet demişti. Edward onu şehvetin doruklarında dolaştırmış, bedeni artık sızlarcasına zevkle yorgun düşmüştü. Uykuya dalan zihinleri birbirlerini sararken genç adam saatler sonra çalan telefonla sıçradı uykusundan, genç kadın kollarında derin derin uyuyordu ve kolları uyuşmuştu. Uykusunda onu bırakmamış sarmış sarmalamış rahatsız olmamıştı.

Babası telefonda "Neredesin saat ikideki toplantıya katılmadın bari yemeğe katıl." dedi ve kapattı. Edward memnuniyetsizce gerinirken, Jaymie gözlerini açmıştı; onun da boynunun tutulduğu her halinden belliydi. Eli farkında olmadan tutulmuş olan boynuna giderken Edward elini tuttu ve gözlerine baktı.

"Acıyor mu?"

"Birazdan geçer efendim." Edward ondan kaçan gözlerin sahibi dudaklara eğilip buseler bırakırken elleri genç kızın boynuna masaj yapıyordu. Elleri omuzlarını kapatacak kadar narindi bedeni, Jaymie şaşkınlıkla ona bakarken Edward'ın yeri göğü inleten otoriter yapısını, düşmanlarına korku salan halini düşündü. Babası demokrasiye inancının oğlunun otoritesiyle birleştiğinde mükemmel bir huzur ortamı doğacağını söylerdi. Birçok Krallıkla yapılan savaşlarda galip gelmiş dünya barışını korumak için gerekeni yapmıştı.

Şimdi Jaymie dünyayı korkuyla titreten adamın küçük buselerinde kayboluyordu. Prens'in sesiyle kendine geldi.

"Senin ilacın benim ellerim, ama gitmeliyim." Jaymie gözlerini kaçırıp içindeki kelebeklerle uçabileceğini düşündü. Bütün sabah defalarca onun olmuştu. Genç adam ona zevklerin her türlüsünü yaşatmış, adeta kendinden çok onu düşünmüştü.

"Ben kıyafetlerinizi hazırlayayım." derken üzerine giydiği tişörtle yataktan kalktığında genç adam yastığa gömülüp tek arzusunun Jaymie'ye sarılıp uyumak olduğunu düşünürken gülüyordu. Jaymie elinde hazırladığı lacivert takım elbise yatağın ucuna geldiğinde "Efendim bir şeyler yiyecek misiniz?" Aslında uyanık olup olmadığını kontrol ediyordu. Genç adam yataktan kalktı.

"Evet, ama ilk önce banyo..." dedi ve elini uzatıp Jaymie'nin tutmasını bekledi. Jaymie çekinerek gelip elini uzattı ve Edward sırıtarak elini tuttu. Banyoya yürürken Jaymie "*Nasıl yani?*" dedi içinden sonra kendi isteğinin de bu olduğunu hissedince güldü ve durdu. "Efendim!" dedi, geç kalabilirsiniz diyecekti ama Edward ondan önce "Seninle banyoya girersem gitmekten vazgeçerim" dedi Edward. Onu dudaklarına hapsedip nefesini kestikten sonra istemeyerek ondan ayrıldı ve banyoya girdi. Edward duş alıp çıkmış Jaymie giyinme-

sine yardım ederken dokunuşları ve öpmeleriyle uğraştı durdu. Yüzü kızarıyor, gülümsemesine engel olamıyordu. Edward da ona gülüyor dalga geçiyordu.

"Hâlâ kızarıyor olamazsın." dedi kahkahayla. Jaymie hiç cevap vermedi. Edward konuşmaya devam ederken o da onun kravatını düzeltmiş, kol düğmelerini getirmişti.

"Üzerindekiyle burada uyumalısın," dedi kulağına eğilip fısıltıyla ve genç kadını yatağa sürüklerken Jaymie de onu reddetmiyor, kendini kaptırmış bir halde "Efendim geç kalacaksınız." deyip gözleri kapalı, dengesini bulmaya çalışıyordu. Kravatına uzanıp çıkarırken belinden kavradığı kadını yatağa götürmüştü bile. Jaymie'nin gözleri ışıl ışıldı. Genç adamı kıyafetlerinden kurtarıp kendini onun ellerine bırakırken Edward yine gözlerine bakıyordu. Şaşırıyor, yeni yetme delikanlılar gibi Jaymie'yi bırakmak istemiyordu. Sabahtan beri yataktan çıkmamış, hiçbir kadını defalarca bu kadar arzulamamıştı. Kendini frenleyemiyor genç kadında bulduğu mutluluğu her an yaşamak istiyordu.

Kadın onun olurken; gözlerine bakmak, dudaklarını teninde hissetmek onu haz tepelerinde koşturuyordu. Genç kadının üzerinden kendi tişörtünü çıkartırken kendine güldü. Hiçbir zaman bir kadının soyunmasına yardım etmemişti. Kendine hayret ederken içindeki isteği bitirmek için daha arzulu ve aç davranıyor saatlerce genç kadından ayrılmıyordu. Buna rağmen arzuları genç kadına her sahip oluşunda fazlasıyla geri dönüyordu.

Akşamın saat yedisi olmuş, Jaymie Edward'ın kollarında uyuyordu. Genç adam farkında olmadan onu seyre dalmışken Jaymie gözlerini açtı. Edward içinden geldiği gibi dudaklarına uzandı. Bütün benliğinde hissedercesine dudaklarında gezinmeye başladı. Elleri yüzünden saçlarını uzaklaştırıp dudakları yanaklarında boynunda dolaşırken Jaymie nefes almak için uzaklaşıyor, Edward gözlerinin içine bakıp nefes almasına izin veriyor, tekrar

ufak buselerle başlayan öpüşleri şehvetle bitiyordu. Jaymie'nin başı dönüyor acemice ona cevap vermeye çalışıyordu.

Dakikalar yetmezken telefon çalmaya başlamış Jaymie kendini çektiğinde "Bırak çalsın" demişti Edward fısıltıyla. Burnundan aldığı nefesle gözleri kapalı yaşadığı zevki kaybetmek istemeden kapattı dudaklarını. Jaymie sardığı adamı kendine çekip bacaklarını aralarken Edward aralarındaki çarşafı uzaklaştırdı. "Benim olmaya ara vermelisin. Canın yanacak." dedi gülümserken elleri ince belini sarmış, kendini kadına hazırlıyordu. Telefon ısrarla tekrar çalmaya başladığında Edward sinirle uzandı ve açtı "Ne?"

Sekreteri "Efendim özür dilerim Lord Thomas ısrarla randevusu olduğunu söylüyor. Bu arada babanızın bir notu var."

Jaymie kollarında kokusunu içine çekerken "Lord Thomas beklesin, yarım saat sonra geleceğim. Babam ne diyor?"

"Toplantı ve yemeğe katılmadığınız için kızgın."

"Ne dedi?"

"Brezilya'yla savaş çıkarsa ilk onu savaşa göndereceğim haberi olsun dedi efendim."

Edward sinirle telefonu kapatıp Jaymie'den uzaklaştı. Sonra aklına bütün gün bir şey yemedikleri geldi. "Karnın acıkmadı mı?" dedi merakla.

Jaymie en son Edward banyoya girerken yemek hazırlayabileceğini söylemiş sonra unutmuştu. Yemek yemek aklına gelmezken bütün gün genç adamda kaybolmuştu.

"Ben hemen bir şeyler hazırlarım efendim. Siz de acıkmış olmalısınız." Panik halinde doğrulurken üzerine Edward'ın tişörtünü geçirdi. Edward onun bu tedirgin haline uyuz olsa da sesini çıkarmadı gülümserken "Fazla uğraşma. Hatta buraya getirebilirsin." dediğinde Jaymie

çoktan kalkmıştı. Üzerinde Edward'ın tişörtü eğilerek selam verdi "Peki efendim." Edward yastığa başını gömdüğünde Jaymie yatak odasındaki mutfağa geçti. Hazırlığını yaparken Edward'ın sevdiği peynirden kalmadığını anlamış büyük mutfağa geçmek için antreye girdiğinde son anda üzerindeki gözleri hissetti ve Lord Thomas'la göz göze geldiğinde korkuyla sıçradı.

Lord Thomas'ın şok olmuş, hayranlık dolu bakışlarıyla paniklemiş, ne yapacağını şaşırmıştı. "Günaydın" dedi Lord Thomas akşam olmasına rağmen. Jaymie telaşla eğilip hızla odasına geçti. Köle kıyafetini giyerken "*Utanç verici*" dedi kendi kendine saçlarını topuz yaptı. Mutfağa geçip peyniri aldı ve antreden geçerken "Bir şeyler içmek ister misiniz efendim?" diyerek sorarken başı öndeydi.

"Daha sonra belki, hatta baş başa..." dedi sesinin tonunda gizli mesajları hissettirerek. Jaymie yatak odasına girdiğinde Edward üzeri çıplak altında eşofman gazetelere bakıyordu.

"Neden giyindin?" dedi Edward.

"Lord Thomas gelmiş efendim." Jaymie tepsiyi masaya bıraktı. Aklında Lord Thomas'ın iğrenç gözleri ve kinayeli sözleri vardı. Edward onu izliyordu, Jaymie tam bir hizmetçi havasındaydı. Derin bir nefes alıp Jaymie'ye sinir olduğunu belli etmedi.

"Salonda yiyeceğim." dedi Edward kalkıp "Tişörtüm nerede?" dedi kasten. Jaymie tepsiyi eline almış "Benim odamda efendim. Yenisini..." dedi ve Edward "Onu istiyorum." dedi hainice.

"Ama..."

"Onu giymek istiyorum" kaşları havaya kalkmış şımarık bir çocuk gibiydi. Jaymie, Lord Thomas'ın bakışlarını yok sayıp tepsiyi salona bırakıp hızla gidip tişörtü aldı. Yatak odasına döndüğünde Edward yatağın üzerinde oturuyordu. Göz göze gelirken Edward'ın yanına gel-

di. "Temiz bir..." Edward katlı tişörtü alıp kafasına geçirirken Jaymie ona yardım etti. Sarılıp Jaymie'yi kucağına aldı "Kokun beni deli ediyor." Jaymie gülümserken onu öpmek istese de kendini tuttu.

Edward, Lord Thomas'ın yanına geçerken Jaymie mutfağa geçip içkileri hazırladı. Lord Thomas için misafir servisi açtı. Edward masaya oturmuş bir şeyler yerken Thomas yanındaydı. Sırıtıyor, Edward'a anlamlı anlamlı bakıyordu.

"Ne... Söyle!"

"Bu tişörtten kaç tane var?" Jaymie gelmiş içecek servisi yapıyordu. Edward sinirle Jaymie'ye baktığında Thomas'ın onu gördüğünü anlamıştı. Genç kadının yüzü kızarmış, mutfağa geçmişti.

"Bir." Edward yüzüne bakıp sakın başka bir şey söyleme der gibi tehdit ederken.

"Kölene daha çok yakışmıştı." dedi kahkahayla.

"Buraya lüzumsuz konuşmalar için gelmedin Thomas. Şu ticaret borsasında neler dönüyor bana anlat. Yoksa o borsa binasını içindekilerle birlikte yıkıp tekrar inşa edeceğim." İş mevzuları konuşulmaya başlanmış Jaymie mutfak antre yatak odası arasında gidip geliyor. Thomas'ın gözü ondan ayrılmıyordu. Edward sinirlenmişti ama bir şey söylememek adına konuşmayı yarım kesti.

Thomas "Hadi çıkıp eğlenelim." "Yorgunum Thomas, başka akşam."

"Haklısın. Onunla baş etmek zor olsa gerek. Safkan bir yarış atı gibi." dedi. Edward daha fazla sinirlerine hâkim olamazken "Thomas bu gece şansını fazla zorlama istersen. Sana göstermiş olduğum yakınlığı kaybetme." dedi bakışları ateş olurken. "Hadi ama şaka yapıyorum. Çıkıyor muyuz?" dedi masadan kalkarken "Hayır." "Tamam, sen bilirsin." Edward, Lord Thomas'a kızmış olsa da asıl sinirini bozan şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Keyfi kaçmış dışarı çıkmanın iyi geleceğini düşünürken Jaymie gelmiş selam vererek masayı topluyordu. Edward'ın sinirli olduğunu anlamış, tişörtle görünmesine kızdığını düşünüyordu. Edward sinirle masadan kalktı ve yatak odasına geçti.

Jaymie gelip yatağı hazırlarken Edward onun hizmetçi tavırlarından sıkılmıştı. "Dışarı çıkıyorum." Bu kıyafet hazırla demekti. Jaymie etrafta jet hızıyla dolanırken ona spor bir gömlek ve kot getirdi üzerine kahverengi deri mont ve uygun ayakkabı kemer ve çorapları ihmal etmedi. Edward gömleğini giymiş konsolun üzerindeki davetiye gözüne çarptığında duraksadı.

Jaymie gömlek düğmelerini iliklerken genç adam isyan gibi "Beni sinirlendiriyorsun." Jaymie kafasını kaldırdığında "Özür dilerim efendim hatam nedir?" Jaymie gözlerini hemen çekti. "Bir saat önce kollarımda hiç olmamışsın gibi davranıyorsun ve bu beni uyuz ediyor." Jaymie ne diyeceğini bilemedi. Durgunlaşmış cevap ararken Edward "Hazırlan sen de benimle geliyorsun." Jaymie donmuş ona bakarken "Hadi çabuk. Bu arada takım elbise giyeceğim." Jaymie kıpırdamazken "Neden hâlâ duruyorsun?"

"Sizi bekliyorum."

"Hazır mısın?"

"Ben ..." dedi Jaymie ne demesi gerektiğini düşünürken

"Böyle mi geleceksin? Bu kıyafetle mi?"

"Efendim ben çok saray dışına çıkmadım." dedi çaresizce. Edward telefonu eline alırken Jaymie heyecanlanmıştı. Dış dünyayı çok tanımıyor ama deli gibi merak ediyordu. Dışarı çıktığı zamanlar sadece Marie'nin onu gizli saklı sınavlara götürdüğü zamanlardı. Arabadan inip sınav yerine giriyor, sınavdan çıkıp arabayla aynı şekilde saraya dönüyorlardı.

Çoğu şeyi televizyondan görmüş ve öğrenmişti. Marie'nin özgür kaldığında zorluk çekmemesi için öğrettiği gerçek hayatı biliyor ama hiç tanımıyordu. Şimdi nereye gideceğini merak ederken Edward'ın sesiyle kendine geldi.

"Bana otuz altı beden gece elbisesi ve iki nedime gönderin." dedi ve telefonu kapattı.

Yarım saat içinde on tane elbise giysi demirine asılı iki nedimeyle birlikte antredeydi. Edward elbise ona gösterilen beşinci elbisenin içinde Jaymie'yi hayal ederken keyiflenmişti. Kadınlar saygıyla eğilirken Edward takım elbisesini giymiş, papyonunu takmış, antrede, elinde viski bardağı ile oturmuş, Jaymie ise karşısında dikiliyordu.

"Jaymie hadi!" dedi Edward. Nedimeler ondan şaşkın odaya girdiklerinde hepsi birbirine bakıyorlardı.

Jaymie panikle "Ben giyinebilirim." dedi utançla. Marie haricinde onu çıplak gören Edward'tan başka kimse olmamıştı. Kendi kendine *"Kurulu saymıyorum"* dedi o korkunç günü hatırlamak istemiyordu. Elbiseyi alıp banyoya geçti. Elbisenin kumaşı ipek gibi yumuşak bir o kadar göz alıcıydı. Yumuşaklığı kumaşın tenine değmesiyle şekil alıp onun bir parçası gibi hareket ederken Jaymie bacaklarından kalçalarına yerleştirdiği elbisenin içinde kendini prenses gibi hissetti. Kalçalarını saran etek kısmı baldırlarına doğru daralıyor her attığı adımda elbise bedenine göre şekil alıyor onunla hareket ediyordu. Askılarını kollarından geçirirken elbisenin kendinden iç çamaşırı olduğunu anladığında "Muhteşem." dedi kıkırdayarak. Sırtını kalçasına kadar açıkta bırakan dekoltesi onu rahatsız ederken kapıyı araladı ve içeri geçti.

Nedimeler ona bakarken "Çok mu kötü?" dedi, gözleri endişeyle doluydu.

"Sen kendinin farkında değilsin." dedi nedimelerden biri.

"Sırtım." dedi Jaymie dönerek. "Evet, Çok seksi." dedi nedimelerden bir diğeri. Jaymie yüzünü buruşturduğunda "Saçların, saçlarını açarsak bence olur" dedi ve Jaymie hızla saçlarını açtı. Nedimelerden biri gelip saçlarını taradı. Düz, uzun saçları sırtını örttüğünde daha rahattı.

"Periler seni kıskanmalı." dedi nedime.

"Teşekkür ederim." Yanakları renklendirilirken "Yeter Prens fazla makyajı sevmiyor bunu biliyoruz."

Nedimeler yatak odasından çıktıklarında Edward'a selam verip hızla daireden ayrıldılar. Edward bir süre Jaymie'yi beklemiş yatak odasından çıkmayan kızı merak etmişti. Kapıyı açıp "Jaymie" diye seslendiğinde Jaymie hızla banyodan çıktığında ayakkabılar elinde yüzündeki telaş okunabiliyordu. Edward onu görünce yutkunmuştu, gözlerini ondan ayıramıyordu.

İnce askılı, şampanya rengi elbise kumaşın özelliğiyle sim ışıltıları veriyordu. Elbise ince beline, kavisli kalçalarına otururken uzun düz sarı saçları aşırı sırt dekoltesini saklıyor olsa bile kalça çizgisine kadar inen dekoltesi inanılmaz seksiydi.

"Ben... Ayakkabılar..." ne yapacağını bilmez halde. Edward gelip onu elinden tutup yatağa oturttu. Elinden ayakkabıları aldı ve eğilip Jaymie'nin ayağına ayakkabıları giydirip tokasını iliklerken bacaklarına dokunma isteğini bastırırken gülümsedi. Jaymie şaşkın, kıpırdamadan ona bakarken Edward "Hazırsın." dedi. Bakışları derinleşmiş hayranlık doluydu.

"Ben bu ayakkabılarla yürüyebileceğimi sanmıyorum efendim."

"Seni bırakmam." Edward gizli geçidin şifresini girip araladığında elini uzattı. Jaymie donmuş ona bakarken uzandı ve elini tuttu. Gizli tünellerden ışıklar yürüdükçe

yanıyor Jaymie şaşkın, Edward'tan gözlerini alamıyordu. Hareketlerine şaşırıyor yeni bir Edward tanıyor gibiydi. Tünel çıkışında spor siyah camlı Jeep çalışır durumda onları bekliyordu. Marlon kapıları açarken Jaymie'ye baktığında nefes alamadığını hissetti. Saniyelik bir duraksamayla Edward'ı selamladı ve onun kapısını açmak için diğer tarafa geçti. Jaymie ve Edward arkaya otururken Marlon şoför koltuğuna geçti.

"Efendim hazırız." dedi Marlon.

"Gidelim." Yola çıktıklarında Jaymie tedirgin bir halde sokakları seyrederken Edward onu seyrediyor, Marlon ara ara dikiz aynasından onlara bakıyordu.

"Saraydan hiç çıkmadığını biliyorum." dedi Edward. Jaymie yalan söylemeyi beceremeyen biri olarak anlamasından korkup sessiz kaldı. Gerçi hayatı boyu saysa saraydan beş altı defa anca çıkmıştı.

Geniş bir arazinin ortasına yapılmış devasa yapının anfi tiyatro olduğunu büyük ışıklı tabelanın yazısından anladı. Meraklı bakışlarına engel olamıyor, araba durduğunda çıkması gerektiğini unutmuş gibiydi. Edward inmiş, Marlon, Jaymie'nin kapısını açmıştı.

Edward araba kapısında onun inmesini beklerken "Sorun ne?" dedi eğilerek. Jaymie hızla inerken "Hiç efendim." Topuklu ayakkabılar onu tedirgin ederken yürümesi gerçekten sorundu. Topuklu ayakkabılarla kendini ipte yürür gibi hissediyordu. Edward onu elinden tuttuğunda Marlon, Jaymie kadar şaşkındı. Kırmızı halı döşeli merdivenlerden girişe kadar smokinli adamlar onları selam vererek karşılarken içeri girdiklerinde Edward'ın geldiği duyulmuş, girişte bir panik havası vardı. Yetkili olduğunu belli eden adam kendisini takip eden dört beş kişiyle hızla yanlarına gelip saygıyla eğilirken "Efendim bu bizim için bir onur."

"Burada olmaktan mutluyum."

Adam eğilerek Jaymie'yi selamlarken ona baktığında hayranlığını gizlemeye vakit bulamamıştı. Edward yine sinirine yenilmemeye çalışıyordu. Jaymie tedirgin olmuş asil olduğu belli olan adamın eğilip ona selam vermesiyle elini Edward'dan hızla çektiğinin farkında değildi. Edward sesindeki kızgınlığı saklamadan "Yürümeyi öğrendin herhalde," dediğinde Jaymie sessiz kaldı. Edward, Marlon'le göz teması sağladığında Marlon hızla yanına geldi. Edward ona doğru eğilip kulağına "Gazetelerde Jaymie'yi görmek istemiyorum" Marlon "Emredersiniz," dedi ve geri çekildi.

Edward'ın yanına birçok kişi gelip selam verirken meraklı gözleri Jaymie'yi süzüyordu. Fark edenler bileğindeki kölelik işaretiyle dehşete kapılıyor yüzlerindeki hayreti gizlemiyorlardı. Jaymie köleliğin göstergesi bileğindeki işaretten utanmış, bileğinde olmamasını dilemişti. Edward gelenlerle konuşurken Jaymie yavaşça geri çekildiğinde Marlon yanına geldi. Cebinden küçük beyaz bir fular çıkardı ve "Bu rahat etmeni sağlayabilir." dedi bileğine sararken. Jaymie ona minnettarlıkla bakarken karşısındaki esmer adamın ne kadar samimi olduğunu düşündü. Edward arkasına döndüğünde onları gördü. Marlon'a yaklaştı ve "Neler oluyor?" diye sordu. "Efendim köleliği dedikodulara yol açabilir." dediğinde Edward Jaymie'ye bakıyordu. Jaymie kızdığını anlamış yine sessiz kalmıştı. Edward elini uzattığında Jaymie yanında yerini aldı. Girişten asansör kapısına yürürken bekleyen insanlar saygıyla eğiliyor, merakları yüzlerinden okunabiliyordu. Marlon onları takip ederken asansöre üçü birden bindi, Edward Jaymie'nin avucundaki elini havaya kaldırıp fular takmış bileğini baktı ve fuları söktü. Jaymie kafası karışmıştı. Edward'ın kölesi olduğunu sakladığı için kızdığını sandı. İçinden "*Bir gün bende özgür olacağım*" dedi sinirle. Asansörden indiklerinde

Marlon görevlinin gösterdiği locaya onları yönlendirirken çoktan güvenlik önlemleri alınmıştı.

Locanın kapısı açıldığında Jaymie oda ferahlığına sahip balkonda yalnız olacaklarını anladı. Locada sahneyi görebilecek şekilde yerleştirilmiş iki koltuk vardı, koltukların önündeki masada bardaklar duruyor, küçük bir bar, rengârenk içki şişeleriyle ev rahatlığını aratmıyordu. Locanın hemen sağında hilal şeklinde rahat bir koltuk vardı. Jaymie balkon kısmına doğru ilerlerken Edward öndeydi. Koltuğa oturmadan önce locanın hemen önüne doğru yürüdü ve kendini gösterdi. Jaymie'nin siniri saman alevi gibi kaybolmuş, merakla onu seyrediyor, ne yaptığını izliyordu. Bir adım attığında tiyatronun kavisli zemininde yukarıdan aşağı sıralanan koltuklarda oturan insanların kalkıp onu selamladığını gördü. Edward başıyla onları selamladı ve koltuğuna oturdu. Jaymie ayakta durmaya devam edip etrafı seyrederken müzik başlamıştı. Edward ayağa kalktığında müzik durdu. Herkes ona bakarken o nazikçe Jaymie'yi yanına çekip koltuğa oturttu. Müzik tekrar başladığında Jaymie başka bir dünyada gibiydi. Yüzlerce müzik aleti ahenkle çalınıyordu. Orkestra şefi müziğin ritmine ayak uydurmuş, yönettiği notalara kendini kaptırmıştı. Jaymie etrafı seyrederken Edward'ın gözü istemsizce bacaklarına kaydı. Daha önce onu sarayın dışında hayal etmişti ama Jaymie hayalinden daha farklıydı. Hiçbir erkeğin ona bakarken masum bir şey düşünemeyeceği düşüncesi aklından geçerken nedimelere ve kendine elbise seçiminden dolayı küfürler savurdu. Boynunda gezdiği bakışları çene çizgisinde dolanırken dudaklarına kaydı gözleri. Bakışları gece öpmekten bıkmadığı dudaklarına kilitlendi. Etrafı merakla izleyen, korkak, ürkek, derin bakışlarında kaçamak da olsa aşkı gördüğü gözlerine takıldı bir süre. Tereddüt etmeden uzanıp omuzlarından düşen elbise askısını düzeltirken Jaymie'yle göz göze geldiler. Jaymie ortamın

büyüsüne kapılmış hoşnut olduğu her halinden belliydi. "Çok güzel." dedi gülümseyerek. "Beğendiğine sevindim." dedi Edward onun bu haline gülümserken. O sırada bekleyen servis görevlisi Edward'ın içkisini getirdi. Jaymie'ye bakarak "Efendim siz ne alırsınız?" dedi.

Jaymie efendim kelimesiyle gerilmiş, gülümsemesi kaybolurken Edward'la göz göze geldiklerinde "Ben hallederim. Sen çık." dedi Edward. Görevli telaşlansa da selam verip çıkmıştı. Jaymie servis yapmak için ayağa kalkacakken "Otur!" dedi nazikçe. Aralarındaki aşamadığı uzaklık aniden ortaya çıkmıştı. Edward Jaymie'nin ona sergilediği uzaklığa sinirleniyor yakın davranması Jaymie'yi çizgisinden uzaklaştırmıyordu. Kadınların ilgisine, ona gösterdikleri işveye alışmış duyguları Jaymie'nin uzak duruşuyla sekteye uğruyor, bu onu sinirlendiriyordu. Jaymie'nin bardağına uzanmak için eğildiğinde Jaymie de ona doğru eğildi. Aralarındaki mesafe kapanmış Edward, Jaymie'nin kokusuyla başka diyarlara ayak basarken boğazının kuruduğunu hissetti. Dudaklarını boynunda gezdirip kokusunu içine çekerken kendini toparlayabildiği kadar "Ne içeceksin?" dedi sesinin arzusu Jaymie'nin tüylerini ürpertmişti.

Jaymie çekinerek "Ben hiç içki içmedim efendim." Edward gülümserken votka şişesine uzanıp bardağı doldurdu. Jaymie'ye bardağı uzattığında Jaymie gözlerine bakarken "Bunu dene!" dedi. Jaymie ilk koklarken bir yudum aldığında yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Midesi yanarken insanların bunu nasıl içtiğini düşündü. Edward kahkahayla gülerken "Sen gerçekten bu dünyadan değilsin." dedi Marlon'un dediğini anımsarken. Jaymie neredeyse öksürük şurubu niyetine içtiği votkayı zorla bitirdi. Edward kadehini yeniden doldururken istemediğini söylemeye cesaret edemedi.

Işıklar kapandığında sahneye üzerindeki kırmızı kabarık tüllerin yerleri süpürdüğü elbisesiyle etine dolgun

bir kadın geldi. Kadının yüzü kireç beyazına boyanmış yanakları kırmızı büyük yuvarlak boyayla işaretlenmiş gibiydi. Saçları kıvırcık bir avizeyi andırırken Edward'a bakarak selam verdi. Sonra tiyatro salonunu selamladı. Orkestra şefinin işaretiyle sesi yükselmeye başladığında Jaymie hayranlıkla dinliyordu. Kadının sesi tiyatroda yankılanırken sahnenin ışıkları karardı ve loş ışıklar sırayla yanarken sahnede üç erkek belirdi. Hepsi sırayla tüyleri ürperten bir şekilde kadının okuduğu aryaya katılırken Jaymie büyülenmiş gibiydi. Arka fonda yerden yükselen balerinler bir ayrılığı canlandırıyordu. Geçen yarım saatin ardından ara verildiğinde ışıklar sönerken balerinler kuğu gibi yere gömülen bir havayla kayboldular. Üç erkeğin sesi alçalarak kaybolurken sahnede sadece kırmızılı kadını gösteren ışıklar kalırken kadın ahenkle kayboldu. Edward aydınlanan locada Jaymie'ye dönüp baktığında yanaklarından süzülen yaşları fark etti. Kapıdaki görevliye locanın perdelerinin kapatılması emrini verdi. Jaymie'ye yaklaşıp yüzünü ellerinin arasına alıp parmaklarıyla yaşlarını silerken dudaklarını buldu. Dudaklarıyla gözyaşlarının tadını alırken için için eriyor Jaymie'de bulduğu yeni duyguları anlamaya çalışıyordu "Dudakların öyle yumuşak ki..."

Ondan ayrıldığında "Çok mu hüzünlüydü? İstersen gidebiliriz." dedi gülümserken. Jaymie hayır anlamında başını sallarken burnunu çekmiş Edward ona peçete uzatmıştı.

Genç adamın ağzında başka bir tat bulmuş utançla bardağını doldurup içkiyi bitirirken kapı çalınmış görevli "Efendim sizi selamlamak isteyen misafirlerimiz var. Kabul edecek misiniz?" dediğinde Edward istemese de görünmesi gerektiğini biliyordu. İsteksiz bir halde yerinden kalktığında Jaymie'yi elinden tutup kaldırdı. Jaymie ayağa kalktığında başı dönmeye başlamış içinde anlamsız bir rahatlık vardı.

Edward "Hadi kokteyl salonuna geçelim." dedi. Jaymie kafasını toparlamaya çalışarak elini bırakmadı. Kapıdan çıktıklarında Edward Jaymie'nin yanaklarının kızardığını fark etti. "İyi misin? İçki mi dokundu? Jaymie "İyiyim." derken kokteyl salonunun kapısı açıldığında donup kaldı. Titremiyordu ama şaşkındı. İçki ona anlamsız bir güven vermişti. Herkes bir kere daha saygıyla eğilirken Jaymie, Edward'ın elini bıraktı. Marlon yanlarında belirdiğinde Jaymie farkında olmadan ona gülümsedi ve "Selam Marlon" dedi. Edward'ın gözünden kaçmayan bu sıcak gülüş ve selamlamayla sert bakışları Marlon'un üzerinde dolandı.

Edward selamları kabul ediyor, yanına gelenlerle sohbet etmek zorunda kalırken bir yandan Jaymie'nin üzerindeki gözlerden rahatsız olup iyice gerilmişti. Jaymie içkinin de etkisiyle üzerindeki ilgiyi fark edecek durumda değildi. Yine Edward'ın bir adım arkasında kalmaya özen gösterdiğinde Marlon yanındaydı. Edward başlama anonsuyla ona doğru dönüp elini uzattığında gözleri buluştu ve Jaymie elini tuttu. Edward gergin ve öfkeli olmasına bir anlam vermeye çalışıyordu. Jaymie'nin hareketlerine sinir oluyor, bir şey söylemek istiyor ama mantıklı kelimeler bulamıyordu. Locaya geri döndüklerinde Jaymie çoktan koltuğa oturmuş ona bu anlamsız mutluluğu veren içkiden içmek için bardağını dolduruyordu. İkinci bölüm Jaymie için daha dramatik, daha gözyaşı dolu geçerken Edward onu seyrederken gülümsemekten kendini alamıyordu. Operanın bitmesine yakın Edward dayanamadan onu kendine çekip sırtından sarıldı. Jaymie korkuyla dikleşirken kendini çekti. "Efendim!" dedi telaşla, etrafa bakıyor birinin görüp görmediğini anlamaya çalışıyordu. "Ne?" Edward belinden onu iyice sararken Jaymie "Efendim, lütfen bu yasak yalvarırım." Edward kolunu hırsla tutup canını yakarken onu görebilecek şekilde kendine çevirdi ve dudaklarını

bulduğunda ağzındaki viski tadı Jaymie'nin dudaklarına karışmıştı. Daha önce öpmediği kadar istekli ve arzu doluydu. Gözleri kapalı, dakikalarca ağzında gezinmiş nefesi, hızlanmış dudakları, dili yetmiyor dişleriyle kadının dudaklarının tadına varıyordu. Jaymie'nin bedeni yanmaya başlarken cevap veriyor Edward'ın istekli hali başını döndürüyor başına gelecekleri düşünürken titriyor başı dönüyordu.

Edward ondan kopmayı başardığında Jaymie kollarındaydı. Nefesini düzenlemek için birkaç dakika bekledi ve gözlerini açtı. Jaymie'yi görebileceği şekilde kollarından uzaklaştırdı. Öptüğü kırmızılaşmış dudaklara bir kere daha uzanıp sıkı bir öpücük kondurdu ve arkasına yaslandı. Jaymie utançla önündeki bardağa uzanıp büyük bir yudum alıp boğazından aşağı kaymasına izin verdi. Bu ona iyi gelmişti. Kırmızılı kadının sesine konsantre olamazken bardağını çabucak bitirdi ve Edward'a fırsat vermeden bir kere daha doldurup hızla içmeye başladı. Bitirdiğinde bedeni iyice ısınmış içkinin rehavetiyle uykusu gelmişti.

Esnemekten kendini alamıyor, esnedikçe gözleri sulanıyor derin rahatlama nefesleri alıyordu. Dinlediği arya ona bir ninni melodisi gibi gelirken anlamsızca kıkırdadığında Edward ona bakıyordu.

"Benim başım dönüyor."

"Hızlı içtin." dedi Edward kızgınlıkla. Edward görevliye locanın perdeleri kapatmasını söyledi. Ayağa kalktı ve Jaymie'yi elinden tuttu. Jaymie ayağa kalktığında başı ilk seferden daha fazla dönüyordu. Yukarı çıkan eteğini düzetmeye çalışırken Edward "Kaç bardak içtin?" Jaymie ilk beş parmak gösterse de öteki elini de havaya kaldırıp parmaklarını ayarlayıp sekizde karar kıldı. Gülmeye başladığında her şey birbirine girmiş yaptığı şeyler bilinçli gelmiyor ama kendini kısıtlayamı-

yordu. "Aryayı söyleyen kadın bir köle değil değil mi?" dedi birden.

"Hayır." dedi Edward merakla Jaymie'ye bakıyordu.

"Ne kötü." dedi Jaymie kapıya ilerlerken "Nereye?"

"Saraya." dedi Jaymie gülerken. Kapıyı açtığında Marlon'la karşılaşmış "Selam Marlon. Saçlarına bayıldım," dedi ve arkasını dönerek yüzünü buruşturdu ve "Ayakkabılarımı çıkarmak istiyorum. Acıyorlar."

Marlon'la Edward göz göze gelirken "Efendim basın büyük ihtimalle aşağıdadır. Siz önden gidin ben ilgilenirim."

Edward, Jaymie'nin yanına gelmiş "Beni burada beklemeni istiyorum." dediğinde Jaymie kıkırdayarak "Olur." dedi ve dudaklarına uzandığında Marlon başını öne eğmiş Edward şaşkın ama Jaymie'nin dudaklarıyla ürpermiş ona cevap veriyordu. Sonsuz bir açlık duyar gibi Edward'ı kendine hapsetti ve öptü. Dudaklarından koptuğunda elleri hâlâ genç adamın boynunda kıkırdıyordu ve kulağına eğilip "Müthiş öpüyorsun." dedi.

Edward yüzüne yayılan gülümsemeyle ondan ayrılırken usulca "Bekle." dedi ve onu koltuğa oturttu. Jaymie elini kaldırıp okey işareti yaparken Edward kahkaha atıyordu. Koltuğa yayılıp canını yakan ayakkabılarla yüzünü buruşturmuş uğraşırken kendi kendine söyleniyor, bir türlü el göz koordinasyonunu sağlayamıyordu. Marlon beklediği kapıdan yanına geldi ve önünde eğildi "Sana yardım edeyim." dedi ve ayakkabı tokasını açmaya başladı. Jaymie neredeyse kahkaha atıyordu. "Bu ayakkabılar sihirli gibi ben ellemiyorum ama birileri giydirip çıkarabiliyor."dedi. Marlon ilk önce Jaymie'nin ayakkabılarını Prens'in giydirip giydirmediğini merak etse de Prens'in böyle bir şey yapmayacağına karar vermişti.

"Benim tuvalete gitmem lazım." Yüzünü buruşturmuş, yardım istiyordu. Marlon ona yardım ederken Jaymie locadaki özel tuvalette yüzünü yıkadığı halde

kendine gelememişti, saçlarını toplayıp locaya döndüğünde Marlon'un onun için hazırlattığı kahve masada onu bekliyordu. Bu sırada Edward aşağıda kalabalık nedeniyle yarım saatten fazla oyalanmış yukarı çıkarken boynundaki papyonu çözüyordu. Jaymie Edward geldiği sırada içtiği kahveyi bırakıp ayağa kalkmak bile onun için işkenceydi. Edward ayaklarının çıplaklığını fark etmiş Jaymie'nin açıkta kalan sırt dekoltesini süzerken "Otur Jaymie!" dedi ve gelip yanına oturdu. "İyi misin?"

"Midem bulanıyor." dedi Jaymie şirinlikle.

"Benim hatam."

"Evet, çok içirdin." dedi mızmızca. Edward onun bu haliyle gülümserken Jaymie elindeki kahve için "Bu çok acı içmeyeceğim." "Tamam. Saraya dönmeye ne dersin?"

"Evet." dedi anlamsız bir kahkahayla. Ayağa kalkarken sehpaya çarpıp özür dilediğinde Edward ayaklanmış, Jaymie'yi tutuyordu. Elleri açıkta belini sararken gözleri birleşmiş birbirleri için can atıyorlardı. Derin bir nefes aldı "Seni bu şekilde yürütemeyiz." dedi ve "Şişşş, tamam öp." dedi Jaymie boynuna sarılmış dudaklarını büzmüş öpmesini beklerken. Edward şaşırıyor genç kadının farklı bir halini tanıyordu. O ürkek, sessiz hali, gözlerindeki hüzün gitmiş, yerine mutlu, bir o kadar mızmız bir kız gelmişti. Edward onu kucağına aldığında Jaymie bir kedi gibi sıcağına sokuldu. "Çok güzel kokuyorsun." dedi burnunu genç adamın boynuna sürterken. Edward içkinin tesiriyle hareketleri özgürleşen Jaymie'nin haliyle kendini çok mutlu hissetti. Asansörü kullanmadan merdivenlerden çıkış kapısına yürürken kucağında kıkırdayan kızın Jaymie olduğuna inanamıyordu. Jaymie'nin gözleri ağırlaşmış, içki iyice etkisini göstermişti.

Arabaya geldiklerinde Marlon ona kapıyı açtı. Edward Jaymie'yi ön koltuğa oturttu. Marlon'a dönerek

"Ben hallederim saraya dön." Marlon onları seyrederken kendi şoför koltuğuna geçti. Jaymie'nin gözleri kapalı, eli başındaydı. Edward gaza bastığında Jaymie pencereden gelen temiz havayla daha iyiydi. Kendi kendine düzgün davranması gerektiğini telkin ediyor ama yüzündeki anlamsız mutluluğu hissedebiliyordu. Edward geçirdiği farklı, bir o kadar eğlenceli akşamı düşünürken gülüyordu.

Gizli geçidin önünde durduklarında Jaymie arabadan indi, çıplak ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken Edward geldi ve onu kucakladığında "Seni bu kadar içirmemeliydim," dedi Jaymie, Edward'ın kollarında olmanın verdiği mutlulukla sessiz kalıp başını göğsüne dayadı. Birden "Ayakkabılarım." dedi telaşla kucağından inmeye çalışarak. Edward kahkahasına bir kez daha izin verirken "Sorun değil Marlon arkamızı toplayacaktır," dedi. Geçitte Jaymie burnunda aşina olduğu genç adamın kokusuyla baş dönmesinin verdiği rahatsızlıkla gözlerini kapattı.

Daireye girdiklerinde "Banyo mu? Yatak mı?" dedi Edward. Jaymie "Banyo." dediğinde dudakları hâlâ içkinin kontrolünde gibiydi. Burnunu Edward'ın boynuna gömmüş kokluyor, kondurduğu ufak buselerle özgürlüğünü yaşıyordu. Edward onu istemese de kucağından indirmiş gülümserken gördüğü yakınlık şaşırtıcıydı.

Edward duşun suyunu açmak için Jaymie'den uzaklaşmış döndüğünde Jaymie elbisesinin fermuarıyla uğraşıyordu. Gelip kalçasındaki fermuarı açtığında Jaymie gülümseyerek ona döndü ve gömleğinin düğmelerine uzandı. Birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmışlar, Edward onun rahat hareketleriyle iyice keyiflenmişti. Jaymie Edward'ı elinden tutup duşun altına soktuğunda "Çok soğuk" diye neredeyse çığlık attı. Edward suyu sıcaklaştırırken onu kollarına almıştı, Jaymie onun gözlerine bakarak dudaklarına uzandığında sabah içkinin arkasına

saklanabileceğini düşündü. Genç adamı özgürce kendine çekerken Edward onu duvara yaslayıp dudaklarını buldu. Duştan çıktıklarında Jaymie kollarında uykuya dalarken "İyi geceler efendim." dedi mırıltıyla. Edward eğilip kulağına "Rüya gibisin," dediğinde kıkırdıyordu.

Genç adam sabah çalan telefonla gözlerini açtığında kollarında alışkın olmadığı şekilde ona sarmaş dolaş sarılmış Jaymie vardı. "Uyandım." dedi ve kollarındaki kadını incelemeye başladı. Boşta kalan elinin çarşafın altında kadının çıplak bedeninde gezmesine izin verdiğinde istek ateşi onu ele geçirmeye başlamıştı ama gitmesi gerekiyordu. Gülümserken Jaymie'yi uyandırmadan kalktı.

Jaymie öğlen gözlerini açtığında yatakta çıplaktı. Baş ağrısı inanılmaz canını yakarken karşısında ona suçlayıcı bakışlarla bakan Marie'yi gördüğünde adeta yataktan fırladı. "Sana ondan uzak dur demiştim." dedi Marie bağırarak. Jaymie üzerine çarşafı alırken yüzünü örten uzun sarı saçlarını toparlamaya çalıştı. Marie sinirle odanın içinde dönmeye başladı "Ne zamandan beri yatıyorsun onunla?" diye bağırdı. Jaymie ekmek çalmış hırsız bir çocuk gibi başını öne eğmiş üzerinde çarşaf ayakta dikiliyordu.

"Dün... dün..." diye yalan söyledi.

"Dün gece ilk defa içki içtim ne oldu hatırlamıyorum bile." dedi yalanla. Marie, Jaymie'nin telaşlı haline dayanamayarak yumuşamıştı. "Özür dilerim sana bağırmamalıydım. Senin bir suçun yok biliyorum." dedi suçlulukla. Jaymie yalan söylediği için kendinden utanmıştı. Dün gece yaptıklarının bir kısmı aklındayken bilinçli ve isteyerek Edward'ın olduğu bir gerçekti. Genç adamın olmakla kalmamış onu ayartmış tam bir odalık gibi davranmıştı.

"Jaymie özgür olmak istiyor musun?" Jaymie utançla "Evet." dedi.

"Kardeşinin özgür olmasını istiyor musun?" Jaymie ağlayacak gibi oldu ve evet anlamında başını sallayabildi.

Marie "O zaman Prens'ten uzak durmaya çalış," dedi ve eline aldığı, dün gece Jaymie'nin üzerinde olan gece elbisesini soru sorar gibi ona doğru tuttu.

"Giymemi istedi." dedi suçlu gibi, operaya gittiğini söylemek istemedi. Marie'den çekiniyor onu anlamayacağını biliyor, utanç duyuyordu.

Marie "Tanrım!" diyerek kızgınlıkla kapıyı vurup odadan çıktı. Jaymie, Marie gittikten sonra o günü mutsuz ve baş ağrısıyla geçirdi.

Edward akşam içinde karşı koyamadığı duygularla erkenden dairesine döndü. Bütün gün Jaymie'nin geceki hallerini düşünmüş, kendini onun yanında bulmuştu. Dairesine girdiğinde Jaymie onu antrede karşılamış, üzerinde köle kıyafeti ona bakmadan "Hoş geldiniz efendim!" dedi. Edward anlamsızca "*Bu ne şimdi*?" der gibi ona bakarken yatak odasına geçtiğinde neden içinde hüsran vardı bilmiyordu. Hüsran kızgınlıkla yer değiştirirken Jaymie onun soyunmasına yardım etti. "Yemek yarım saate hazırlanır efendim." dedi, bütün resmiyetiyle. Genç adam sesini çıkartmamış, Jaymie kızgın olduğunu anlamış, meraktaydı. Aceleyle mutfağa gidip yemeği hazırlamış, yatak odasına geri dönmüştü.

"Efendim yemek hazır," diyerek selam verdiğinde Edward Jaymie'yi baştan aşağı süzdü ve oturduğu koltuktan kalkıp yemek odasına geçti. Masaya oturduğunda "Müzik." dedi Jaymie'ye bakmadan. Jaymie müzik çaların düğmesine aceleyle bastığında başlayan son hız hip-hop parçasıyla eli ayağına dolaştı. Kapatmak isterken daha fazla sesini açtığında korkudan ölebilirdi. Nihayetinde Edward'ın sevdiği Mariah Carey buğulu sesiyle 'After Tonight' şarkısını seslendirmeye başlamıştı. Yüzü

endişeyle masanın yanına gelip Edward'ın iki adım gerisinde beklemeye başladı.

Edward hiç konuşmadan eliyle ona gelmesini işaret etti.

"Sen de beni rahatsız eden bir şey var." Jaymie ne diyeceğini bilemedi ve sustu. Edward ondaki suskunluğa sinirlenip ayağa kalkıp önünde durdu. Yavaş ama sinirle kolundan tutup onu daha da yakınına çekti. "Ürkekliğin beni huzursuz ediyor olabilir. Ya da soğuk davranışların." derken Jaymie'nin başını kaldırıp yüzüne bakmasını sağladı. Jaymie'den cevap bekliyordu. "Ben hata yapmaktan korkuyorum. Ben odalık olarak doğru kişi değilim."

"Bu zamana kadar böyle bir şey yoktu." Sesi anlayış ve tutku doluydu.

"Ben hizmetçi bir köle olarak yetiştirildim efendim. Odalık kurallarını bilsem de..." Edward gülerken konuşması yarım kaldı. Edward rahatlamış bir şekilde sandalyeye oturdu Jaymie'yi kucağına alıp kulağına eğildi.

"Hatalarını birlikte düzeltiriz." Genç kadını koklayarak boynunda gezdirdi yüzünü. Jaymie gözlerini kapatmış tenine değen nefesle başka dünyalara yol alırken Edward çoktan dudaklarını bulmuştu. Fonda çalan parçanın sözleri sanki bulunduğu anı anlatıyor gibi fısıldıyordu. *Ne kadar tatlı ve narin...*

Jaymie ürkekçe kendini çekerken "Efendim kurallara uymam gerek... Lütfen, sizi öpmem bir suç," dedi gözlerini kaçırarak.

"Ben seni öpüyorum. Ve senin de bana karşı gelme gibi bir lüksün yok."

Edward bir kere daha kanıtlarcasına dudaklarını bulduğunda Jaymie sözünü dinlemişçesine onu öpmeye başladığında genç adamın başı dönmüştü.

"Seni hep içirmeliyim." dedi geceyi hatırlayarak. Jaymie kızarmış hiçbir şey söylememişti. Sandalyeyi

çekip Jaymie'yi yanına oturttu. Jaymie gözlerine bakıp ürkekçe kalkacakken "Otur Jaymie!" diyerek önüne konmuş tabaklardan birini alıp Jaymie'ye uzattı. "Benimle yemeni istiyorum." Jaymie şaşkınlıkla ona bakarken uzatılan tabağı aldı ve Edward önündeki çatal ve bıçaklardan uzattı. Jaymie onları da almak zorunda kaldığında "Ne yiyeceksin? Sonuçta sen hazırladın ve hepsinin tadını biliyorsun."

"Ben..." Jaymie çaresiz bir o kadar ürkekti. "Çorba güzel kokuyor." dedi Edward. Jaymie gözlerini kaçırıp çorbaya uzandı ve Edward ona boş bir çorba kâsesi uzattı. Jaymie çorbasını koyup kaşığı eline aldı. İçemeyeceğini biliyordu. Bir yudum aldığında kusacağına emindi. Heyecan ve korkudan midesi kasılmış sanki taşlaşmıştı.

Edward çorbasını bitirdiğinde "Fransız mutfağını seviyorum. Breton çorbası mükemmel. Bunun içinde fasulye vardı değil mi ?"

Jaymie "Evet efendim." dediğinde Edward'ın devamını beklediğini biliyordu.

"Mütevazı bir çorba, içinde un, soğan, ek olarak et suyu var."

Edward köle çizgisini bozmayan kadına sinir olurken Jaymie hâlâ çorbayla oynuyordu. Edward ona aldırmadan uzandı ve Jaymie'nin Fransız usulü pişirdiği dana ciğeri yanında beşamel sosla kapladığı karnabahar ve brokoliyle birlikte tabağına aldı.

Edward çatalla ağzına götürdüğü etin tadı karşısında "Leziz" diyerek memnuniyetini ifade ederken Jaymie kendiyle gurur duymuş, gülümsemişti. Edward düz çizgi haline gelmeye çalışan dolgun dudaklara takılıp durgunlaşırken Jaymie yine kırmızıydı. Yemeğini bitirip bacaklarındaki servis peçetesini masaya bırakıp Jaymie'yi elinden tutup kaldırdı ve yatağa götürdü. Hiçbir şey söylemeden Jaymie'nin fermuarına uzanıp onu köle elbisesinden kurtarıp iç çamaşırlarıyla kalmasını sağladı. Elin-

den tutup yatağa uzandıklarında Jaymie geceyi onun kollarında uyuyurak geçirdi.

Marie sabah uyandığında huzursuzdu, Jaymie'nin Edward'la birlikteliğini öğrenmiş, torunu için endişeleniyordu. Prens'in dairesine gelip kapıyı çalmış, kimse cevap vermeyince yatak odasının kapısına kadar gelmişti. Kapı aralıktı ve Jaymie, Edward'ın kollarındaydı.

"Beni kızdırıyorsun." dedi Edward sakince.

Jaymie "Özür dilerim. Niyetim sizi kızdırmak değil" Edward dudaklarına uzanırken "Beni dudaklarından mahrum bırakmana izin veremem." diyerek ona uzandığında Marie şok olmuş, eli ayağı titrerken Prens'in daha bir ay olmasına karşın Jaymie'yi öptüğünü anladığında nefes alamıyordu. Jaymie özrünü dudaklarına yansıtmış ağzının içinde kor olmuş onu yakan ateşe karşılık verircesine öpüşürken Marie kendine hâkim olamamıştı, hırsla kapıyı çaldı "Özür dilerim efendim konuşabilir miyiz?" diye seslenirken sinir sesine yansıyor, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Jaymie kendini Edward'tan telaşla çekerken gözleri genç adamın gözleriyle buluştu.

"Sakin ol!" derken bir kere daha Jaymie'nin dudaklarına uzansa da Jaymie karşılık veremedi. Sinirle gözlerine baktı ve eşofman altını giyip yatak odasından çıktı. Jaymie utançla Marie'nin dediklerini hatırladı. Ona bir daha prensin yatağına girme demişti.

"Ne var Marie? Bu kadar acil olan ne?" Üzerine tişörtünü geçirirken Marie sekreterinden duyduğu nişanlısı Lisa'nın gelişinden yola çıkarak bir bahane üretti.

"Efendim affınıza sığınıyorum. Nişanlınız bu sıralar saraya gelmek istiyormuş. Ben de düşündüm ki Jaymie'yi haremе alsam iyi olur en azından nişanlınız burada olduğu sürece. Hem babanız..." Edward onu eliyle sustururken saçlarının arasında kafasını karıştırıyor antredeki bara girmiş, kendine meyve suyu dolduruyordu.

"Marie sence bunlar benim ne kadar umurumda?"

"Efendim ben..." Edward sözünü kesti. "Marie ben zevklerimde kaybolmuş durumdayım. Gerisinin benim için önemi yok." dediğinde Marie'nin içi burkulsa da bu cümle rahat etmesini sağlamıştı. Yatağın içinde konuşmaları duyan Jaymie ister istemez duyduğu son cümleyle kalbine batan bıçağı çıkarmakla uğraşıyordu. Prens'in yatağını süsleyen bir zevkti. Beş dakika önceki zevk dolu Prens'in yatağı şimdi ona mezarı gibi gelmişti. Marie içi biraz olsun rahatlamış, çıkarken Jaymie giyinmiş yatağı düzeltmiş yüzü kül rengini bulmuş, etrafı topluyordu.

Edward içeri girmiş Jaymie'ye doğru gelirken telefonu çaldı ve Jaymie o arada tepsiyle yatak odasından çıktı. Jaymie hızla odasına geçti, saçlarını topuz yaptı. Antreyi toplarken Edward telefondaki son cümlesini tamamladı ve Jaymie'yi yanına çağırdı. Hazırlanırken ikisi de sessiz kalmıştı, aralarındaki soğukluğun nedeni Jaymie'nin uzak duruşuydu. Edward düşüncelerini içine gömdü ve dairesinden ayrıldı.

Jaymie bütün gün Marie'nin Prens gittikten sonra söylediklerini düşündü, haklı olduğunu bildiği yaşlı kadını dinlemesi gerektiğini biliyordu. Jaymie Prens'in geliş saatinden dakikalar önce "Marie merak etme ondan uzak duracağım." derken samimiydi. İçinden "*Haklı, uzak durmalıyım...*" diyerek kendini hazırlayan rahatlatıcı derin bir nefes aldı.

Edward geri döndüğünde saat akşam sekiz olmuş, Jaymie yemek hazırlıyordu. Antreye gelip Prens'i selamladı ve "Yemek hazır. Hemen servise başlayabilirim," dedi. Edward hazırlanan sofraya oturmadan sinirini saklamak ister gibi üzerini değiştirdi ve çıktı.

Kendisini büyük salonda bekleyen babasıyla erken buluşmaya karar verdi. Büyük salona vardığında Kral endişeli görünüyordu. Bastırmak istediği kaygılarını bir

aşağı bir yukarı yürüdüğü siyah beyaz kaplı zemin taşlarından çıkarmak isteyen hali vardı. "Bu yüzyıllardır bir ilk. Böyle bir saygısızlığı kabul etmemiz bize olan güveni sarsar," dedi Kral, aldığı duyumları aktarırken olası bir savaş ihtimaline karşı ne yapmaları gerektiğini konuşuyorlardı.

"Brezilya'ya gitmeme izin vermelisiniz." dedi Edward, kararlı bakışları babasıyla buluşmuştu. Kral salonu turlamaya devam ederken oğluna hak veriyordu. Savaşın ismi bile kurdukları düzenin sarsılmasında etkili olabilirdi. Brezilya diğer ülkeler gibi onlara bağlı bir alt krallıktı. Yüz yıl önce dünya savaşları bittiğinde barış bayrakları dalgalanırken dünya Edward'ın soyu başta olmak üzere on üç krallığa bölünmüş ve barış sağlanmıştı. On üç krallık onlara sadık ve bölünmez kuvvet oluştururken ipler her zaman Edward'ın atalarında olmuştu. Adaletli ve barış içinde yönetilen dünya zamanla bu monarşiye ayak uydurmuştu. Şimdi bu 'Özgür Brezilya' söylentilerine karşı gidip önlem alınmalıydı.

Gece saat on gibi sekreter Jaymie'yi aradı ve Prens'in Brezilya'ya gideceğini bavulunu hazırlaması gerektiğini söyledi.

Edward aklında yapacağı yolculuk dairesine geldiğinde Jaymie bavulu hazırlarken o evraklarla ilgileniyordu. Jaymie tam bir hizmetçi havasına bürünmüş Edward'a yaklaşmıyordu.

Edward oradaki birliklerle irtibata geçmesi için Marlon'a bilgi vermiş, neredeyse üç uçak dolusu ekiple yola çıkacaktı. Bütün hazırlıklar gece yarısı bittiğinde son olarak Marie'yi yanına çağırdı. "En ufak bir sorunda beni aramanı istiyorum. Kahramanlık yok. Kraliçe size bir şey yapmaya cesaret edemez. Yine de uyarıyorum Marie ona bir şey olmasın."

"Emriniz olur efendim." dedi Marie saygıyla eğilirken Edward'ın bakışları o sırada yatak odasından çıkan Jaymie'deydi.

"O benim için değerli Marie sakın aklından çıkarma!"

Marie bu cümleyle buz gibi oldu, Jaymie'nin onları duymadığından emin olduktan sonra "Efendim. Onun sizin için değersiz bir köle olduğu hatırlatırım." Edward'ın sinirini bilirdi, söylemek istedikleri bu cümlede gizliydi.

"Anlamadım." dedi Edward sinirle.

"Ben gayet iyi anlattım. Siz geleceğin Kralısınız ve o bir köle."

"Ben kurduğun cümledeki imayı anladım Marie. Ben duygularımla hareket etmem. Bunu biliyor olmalısın. Devamlı bunu bana ima etmene gerek yok. Jaymie benim için hep değerli oldu."

"Karşınızda normal bir güzellik yok efendim."

"Benim de pek normal olduğum söylenemez değil mi?"

"Haklısınız efendim." Marie, saygıyla eğilerek odadan ayrıldı.

Jaymie son hazırlıklarını tamamladığında ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Edward'ın yanında rüya gibi geçen günlerden sonra onun gitmesini istemiyordu. Bir köleydi, Edward'a kırgındı ama gitmesini istemiyordu. Yaşadıklarını çözemiyor, yeni tanıştığı güçlü kolların getirisi sanıyordu. Jaymie düşünceleriyle boğuşurken odasına gitmişti.

Edward giderken Jaymie'yle karşılaşmak istemedi. Marie'nin söylediklerini önemsememiş olsa bile kalbinin derinliklerinde küçük bir ses ona acaba diyordu. Odasından çıktı ve onu bekleyen araca binerken sarayın üst katlarında camdan onu görmeye çalışan Jaymie'yi fark etmedi. Daisy, Prens'in gidişine neredeyse dans ederek sevinirken Jaymie suratı asık geçirdiği iki günün ardın-

dan vaktini Daisy'le ve internetten ders çalışmakla geçiriyordu.

Edward uzun süren uçak yolculukları, toplantılar ve gövde gösterileri arasında kaybolmuştu, bir ay boyunca yaptıkları günün her saati haber kanallarında duyulurken aklı sürekli Jaymie'deydi.

Brezilya'da ona ait sarayda düzenlenen ziyafetten sonra Brezilya Kralı barış jesti olarak gece yarısı odasına bir köle göndermişti. Edward oda hizmetçisinin ona eğilerek odalığı sunmasını göz ucuyla izlerken karşısında çikolata renkli, kıvırcık saçları yukarıda toplanmış, kışkırtıcı bir gülümsemeyle selam veren genç kadına baktı. Saraydan ayrıldığından beri kimseyle beraber olmamış, Jaymie'den başka teni hissetmemişti. Bu zaman zarfında bir kadına arzu duymamış, sabahları yalnız uyanır olmuştu. Aklı ona Jaymie diye haykırırken o yalanlamak istercesine hizmetçiye çıkmasını söyledi. Köle kabul edilmenin verdiği memnuniyetle gülümserken Edward ona doğru geldi.

"Adın ne?"

"Rita, efendimiz." dedi Köle.

"İsteyerek mi buradasın?" Edward kadının etrafında dönerken bedenini inceliyor kendi kendine yalan söylüyordu.

"Bu benim için bir ödül efendim."

Edward önüne geçip onu belinden kavradığında genç kadın gömlek düğmelerini açarken ustaca kendini genç adama yapıştırmıştı. Edward gömleğinden kurtulmuş pantolonuyla kalırken köle kadın, karşısındaki adamın çıplak bedenine bakarken nefesi kesilmişti.

Kadın arkasını dönmüş, yılan gibi kıvrılıp kalçalarını Edward'ın kasıklarına dayadığında tam bir aşk kölesiydi. Edward, Jaymie'nin kokusunu ararken duraksadığında Rita ona doğru döndü ve onu yatağa oturttu. Üzerinde bulunan ipek elbisenin boynundaki kurdelesini çekti.

Elbise ikiye ayrılıp yere düşerken kadın mürdüm rengi iç çamaşırıyla kaldığında Edward manzara karşısında gayet memnundu. Rita aynı esneklikte eğilerek gözlerini genç adamdan ayırmadan onu ayakkabılarından ve çoraplarından kurtardı. Edward karşısındaki kadına odaklanmak istiyor ama iç sesi istemediğini bağırırken o inadına devam ediyordu. Hiçbir çaba göstermeden kölenin onu kendiyle birlikte çıplaklığa kavuşturmasına izin verdi. Yatağa uzanıp üzerine çıkan melez kadını kendine hapsetmek isterken yüzünü buruşturdu. Aniden kucağından kadını indirdi ve doğruldu.

"Çık dışarı!" diye bağırdığında köle korku ve şaşkınlıkla kapıdan çıkmıştı bile. Kan beynine çıkmış sinirden elleri titriyordu. Aklı, kalbi, bedeni Jaymie'yi istiyordu.

Ertesi gün Brezilya Kral'ı olanları öğrenmiş kahvaltı sonrasında telaşla Edward'ın yanına gelmişti. "Efendim bir hatası mı oldu? Hemen cezası verilir." dedi kulağına eğilerek.

"Hayır. Sadece benim ihtiyacım olan kadın değil, dövüşe ihtiyacım var."

"Size layık bir organizasyon ayarlayabilirim isterseniz." Edward başıyla onay vermiş, kendi kendine gülümserken telefonu eline almış Marlon'u arıyordu.

***

Marie sabah gelmiş, Jaymie'nin ara sınavlarına nasıl gidecekleri konusunda konuşmaya başlamıştı.

"Sınava gitmek için bahanemiz hazır." dedi gülümseyerek. Jaymie mutfak masasında Daisy'yle yemek yiyordu.

"Saraydan nasıl çıkacağız? Ben tünelin şifresini biliyorum ama sonrası yok." dedi çaresizce.

"Tüneli kullanamayız kameralar var. Ayrıca gerek de yok. Hemşire şehir merkezindeki büyük hastanede kont-

rol olmamı istedi. Ben de refakatçi olarak seni götüreceğim." dedi gülümseyerek.

"Peki ya kontrollerin?"

"Sorun değil sen sınavdayken gidip gelirim." Jaymie bu ara sınavına girerse son bir sınavı kalıyordu. Kazanacağına emindi Edward'dan fırsat buldukça ders çalışıyordu. Son zamanlarda genç adamla çok vakit geçirmiş boş vakit bulmada zorlansa da kendine güveniyordu. Bütün gün yine deliler gibi ders çalışıp test çözerken akşam rahatlamak için oturmuş, Daisy ile birlikte televizyon seyrediyorlardı. Çalan zil ile gelen kişiyi görmek için antreye geçmişti. Marie gelmiş, yüzünde gayet üzgün bir ifade vardı. Yanında iki kadın köle ve yabancı formalı bir muhafız vardı.

"Hazırlan!" dedi Marie.

Jaymie korkuyla ne olduğunu anlamaya çalıştı ama Marie sinirle hiçbir şey söylemedi. Jaymie apar topar köle kıyafetlerini giydiğinde kadınlardan biri ona siyah bir pelerin uzattı. Jaymie gözünde biriken yaşlarla Marie'nin elini tuttu.

"Satıldım mı?" dedi korkuyla. Marie, Prens'e kızgınlığını adeta torunundan çıkardı. "Beni böyle dinlememeye devam edersen yakında o da olur." diye adeta bağırdı. Jaymie korkuyla suratına bakarken Marie pelerinin başlığını kafasına geçirdi. "Çıkarma!" dedi ve sinirle yanından ayrılırken yabancı formalı muhafız onu sarayın arka kapısından büyük, resmi bir arabaya bindirdi. Jaymie başına ne gelecek diye korkarken Daisy geldi aklına, satılsaydı o da onunla gelmek zorundaydı. Ama nereye gidiyordu. Otobana çıkınca araba iyice süratlenmiş on dakikanın içinde havaalanında olduklarını anladığında şaşırmıştı. Arabadan korkuyla indi ve önünde beliren iki muhafızın onu yönlendirmesine izin verdi. Özel olduğunu anladığı kapılardan sorgusuz sualsiz hızla geçerken daha önce televizyondan gördüğü devasa demir kuş kar-

şısında duruyordu. Uçağın yakınında sigarası elinde Marlon'u gördüğünde rahatladı. Aklına Marie'nin pelerini çıkarma demesi gelirken sessiz kaldı. Yanındaki muhafız ona "Uçak kalmak üzere." dediğinde sessizce uçağa bindi.

Sıkıntı, merak içini kaplamış aklında sadece neler olacağını düşünmek vardı. Elleri buz gibi olmuş, korkuyla hareket ediyor satıldıysa bundan sonra neler olacağını tahmin etmek bile içini ağlama isteğiyle dolduruyordu. İki saatlik uçuşun ardından gecenin dördü olmuş, o yine bir arabanın içindeydi. Şehir ışıkları yerini ormana bıraktığında Jaymie iyice ürkmüştü. Aklından bin bir senaryo geçiyor Senaryoların hepsi başka bir adamın yatağında bitiyor bu Jaymie'nin nefes almasını zorlaştırıyordu. Demir kapıların ardından yine on dakikalık yolun sonunda bir kalenin girişinde durdular, kapının açılmasıyla muhafız yine ona yol gösterdi. Jaymie üzerindeki pelerine basıp düşecekken Marlon onu düşmekten kurtardığında başı açılıp saçları gecenin karanlığında savrulurken Marlon şaşırmış ona bakıyordu, büyülenmiş gibiydi.

"İyi misin?" dedi Marlon. Jaymie, Marlon'un Edward'ın baş muhafızı olduğunu biliyordu. Marlon'un opera gecesi ona fular vermesini hatırlayıp cesaretini topladı. Başına pelerini geçirip, saçlarını olabildiğince saklamaya çalışırken

"Neredeyiz? Benim burada ne işim var? Satıldım mı?" dedi ürkekçe. Pelerinin izin verdiği kadar kafasını kaldırıp Marlon'un siyah gözlerine baktığında güvenle doldu. Belki düşerken onu tutması belki de gözlerindeki koruyuculuk ona güvenmesini sağlamıştı.

"Brezilya'dayız. Sen Prens Edward'ın isteğiyle buraya getirildin." Jaymie rahatlamış, ister istemez gülümsemişti. Marlon yıllardır gördüğü şişko bedenin kurulda nasıl şekil değiştirip bir tanrıçaya döndüğüne bizzat şahitlik ederken bir yanı daha çok âşık olmuş diğer yanı hayal

kırıklığı yaşamıştı. Şimdi pişmanlığı onu ele geçiriyordu ama çok geçti.

Marlon sohbet etmek için bir şeyler demek istiyor aklına hiçbir şey gelmiyordu. Yürürken bilerek yavaş yürüyor, Jaymie bir an önce Edward'ın yanında olabilmek için hızlı yürümek istese de ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Aklı Edward'ın onu buraya getirtmesindeydi, yüzü gülümsüyor, içi içine sığmıyordu. Aklında ne yarın gireceği sınav ne de özgürlük vardı. Marlon ne sorarsa cevap veriyor ormanlık alana yayılan uzaktaki ışıklar dikkatini çekiyordu. Orman alabildiğine gecenin karanlığında ürkütücü dururken yol kenarlarını aydınlatan lambalar ateş böceklerinin çıkardıkları sesle bir müzik aletini andırıyordu. Usta bahçıvanların elinden çıkma şekil verilmiş çalılar ona yaşadığı sarayı anımsatmıştı. Neden arabayla saray önüne gitmediklerini merak ederken Marlon "Çoktandır sarayda seni göremiyorum," dedi.

"Saray içinde dolaşmam yasaklandı." Marlon gülümsedi ve bu Jaymie'yi meraklandırdı.

"Neden güldün?" Marlon'la nasıl aniden samimi konuşma içine girdiğini çözmeye çalışıyordu.

"Ben çıkamadığını biliyorum. Sohbet için..." dedi gülümsemesine engel olmaya çalışarak. Bir süre konuşmadan yürüdüler ve Marlon "Eski halinle bir şansım olabilirdi oysa şimdi..." dedi ve sustu. Marlon'un artık ümidi kalmamıştı, bu yüzden duygularını dilediği gibi dışa vuruyordu. Jaymie neredeyse durmuş hayretle ona bakıyordu."Şişkoyken mi?" dedi şaşkınca. Marlon gözlerini ondan kaçırdı. Jaymie şişko haliyle korkusuzca sarayda dolanır, herkes onu görürdü. Birçok köle ve hizmetliyle arası iyiydi. Mutfak, hamam ve diğer bölümlerde arkadaşları bile vardı. Oysa şimdi kimseyi göremiyor, sohbet dahi edemiyordu.

"Sen yani... Beni o halimle beğeniyor muydun?" dedi Jaymie şaşkınlıkla.

"Sence her şey dış kabuk mu?" Jaymie doğru söylediğini biliyordu.

"Çok naziksin." Yüzü kızarmış, kibar adamın ona kur yapmasına izin vermişti.

"O siyah pelerinin ardında senin olduğunu bilseydim uçakta daha fazla sohbet edebilirdik."

"Senin her şeyden haberin olur sanıyordum." dedi Jaymie tebessümle.

"Bana bir odalık getirildiği söylendi." Marlon üzülmüşçe. Jaymie gözlerine bakarak "Ben de bir odalığım."

"Benim için yerin ayrı" dedi Marlon duygularını belli ederek. Jaymie silikon kıyafetinden kurtulduğundan beri ki o zamandan bu zamana fazla bir zaman geçmese de rahatsız edici bakışlara alışmış, Lord Thomas tarafından imalı bir şekilde tacize uğramıştı. Marie'nin neden *"Güzelliğin bir lanet."* dediğini daha iyi anlamaya başlamıştı. Oysa Marlon bir o kadar güvenli, bir o kadar huzur dolu bakıyordu.

Kalenin girişine geldiklerinde sağında kalan, ışığın ve gürültülerin yükseldiği çadır dikkatini çekmişti. Geniş alana yayılmış futbol sahası büyüklüğünde bir çadırdı. Çadırdan gelen kalabalığın yüksek sesi birçok insanın içinde olduğunu belli ederken Jaymie oraya doğru yürümeye başladı.

"Kaleye girmeliyiz."

"Orada ne var?"

"Kendine güvenen dövüşçüler kurulan arenada para ya da şöhret için dövüşür. Aslında asıl amaç asillerin bahis oynaması." dedi Marlon küçümseyerek.

"Bakabilir miyim?"

"Bu iyi bir fikir değil."

"Bu dövüşleri biliyorum, hep merak etmişimdir." dedi Jaymie.

Marlon, Jaymie'nin sesindeki heyecanı fark etmiş onu kırmak istemeyerek "Tamam." demişti.

Jaymie, Marlon'un yardımıyla çadıra girip kalabalığın içine karıştığında bir adam kanlar içinde yerde yatarken onu öldüren adam elindeki kılıçtan akan kanla tahtın önünde dikiliyordu. Çadırın içi tıklım tıklımdı. Jaymie bağırarak "Çok kalabalık." dedi Marlon'a gülümseyerek. Jaymie'nin heyecanlı hali onu sarmış, mutlu etmek hoşuna gitmişti.

"İki bin resmi davetli. Hadi biraz öne doğru gidelim, buradan pek bir şey belli değil." dedi Marlon aynı tebessümle. Jaymie kafasını tamam anlamında salladı ve öne doğru insan selinde yürümeye devam etti. En öne geldiğinde kalabalık onu rahatsız etmişti. Marlon neredeyse kükreyerek "Yer açın!" dediğinde Jaymie'nin etrafı boşaldı. Jaymie kalabalıkta sesinin bu kadar nasıl gür çıktığını düşünürken gözü bir kere daha Marlon'a takıldı. Ondan ürkmemek hata olurdu. İri yapısı üzerindeki muhafız üniformasıyla birleşince tüyleri ürpertiyordu. Jaymie rahatlamış, merakla etrafı seyrederken gözü merdivenlerden çıkıp tahta oturan Edward'a takıldı. Her şey bir anda yok olmuş yer gök Edward'tı. Onun yatağındaki adam olduğuna inanması güçtü. Oturduğu tahtta bir o kadar kudretli duruyor, bakışları bir o kadar soğuktu. Jaymie içinden "*ama yakışıklı*" diye geçirse de tehlikeli sularda yüzdüğünü biliyor, yanlış olduğunu bildiği duygularına ket vuramıyordu. Jaymie dehşetle etrafa baktığında insanların birden coşkuyla neden bağırdığı fark etti. Bir metre yakınındaki bir kadın neredeyse zevkten çığlık atıyordu. Gözleri o anda kılıcını yere atan adama takıldı. Gözleri Edward'dan başkasını görmemiş arena hiç aklına gelmemişti. Şimdi dehşetle arenaya bakıyor ölü birini ilk defa bu kadar yakından görüyordu.

Arenadaki adam Edward'ın biraz aşağısında Brezilya Kralı'nın oturduğu tahta gelip selam verdi.

"Hak edileni istiyorum efendim." derken sesi çadırı inletecek kadar kalındı. Edward'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Brezilya Kralı telaşlı gibiydi çünkü dövüşçü onunla konuşuyor Edward'a selam bile vermiyordu. Edward sakince otururken gözlerini adamdan ayırmadı.

"Saygısızlık etme Kralına selam ver!" dediğinde dövüşçü zorla Edward'a selam verdi. Söylediklerini Edward'a bakarak tekrar etti.

"Hak edileni istiyorum."

"Onursuz dövüştün. Rakibini öldürmemeliydin," dedi Edward.

"Kazanan benim!" Yüzü gözü öldürdüğü kişinin kanına bulanmıştı.

"Onurunu kazandığında hak ettiğini alırsın." dedi Brezilya Kralı.

Brezilya Kralı, Edward'ın sinirlendiğini anlamış olaya müdahale etmişti. Kalabalık susmuş merakla adamın Edward'a karşı gelişini izliyordu.

"Arenayı terk et!" dedi Brezilya Kralı. Dövüşçü iyice çıldırmıştı.

"Kapat çeneni seni Kukla Kral!" İşaret parmağını havaya kaldırıp Edward'a doğru sallayarak devam etti.

"Sen o koltukta oturup dövüşten bihaberken ben yıllardır dövüşüyorum. Brezilya özgür bir ülke ve senin gibilerin esareti altına girmeden yönetilmeli. Barış zırvalığına halkım artık inanmıyor." diyerek yere tükürdü.

Brezilya Kral'ı muhafızlara dövüşçüyü yakalatacakken Edward engel oldu. Üzerindeki ceketi çıkartıp tahttan indiğinde korumaları yanında belirdi. Korumalar etrafını saracakken eliyle durdurdu. Dövüşçü onun ne yaptığını anlamıştı.

"Saygıdeğer Prens bana pamuk elleriyle meydan mı okuyorlar?" dedi alayla. Yerden bir kılıç alırken gülüyordu.

"Kendine bu kadar güveniyorsan seninle bir anlaşma yapalım." Dövüşçü konuşmasını dinlerken kahkaha atıyordu.

"Beni yenersen Brezilya başlı başına bağımsız bir millet olacak ve sen istediğin konuma geleceksin. Ben bütün ordularımı buradan çekip halkı kendi yönetimine bırakacağım."

Dövüşçü "Kral olmak istiyorum." diye bağırırken halktan zafer nidaları yükseldi. Dövüşçünün iyice kendine güveni yerine gelmişti.

"Tamam, kabul." Brezilya Kral'ı karşı çıkmak istediyse de korumalar ona izin vermedi. Edward ağır adımlarla arenaya inerken kalabalık nefesini tutmuş, çadırda sessizlik hâkimdi.

Birbirlerine bakarak arenada daire çizmeye başladılar. Dövüşçü birkaç kere kılıç salladı ama Edward'ı ıskaladı. Sinirlenip kılıcı havaya kaldırıp hedefe ilerlerken Edward kıpırdamıyordu.

Ona gelen kılıç tutan eli havada yakaladı ve bir hamlede kolunu kırarken dövüşçü dizlerinin üzerine çökmüştü. Kalabalık ölüm sessizliğine bürünürken elindeki kılıcı alan Edward adamın kalkmasına izin verdi. Dövüşçü kolunun acısına aldırmadan koşarak yerdeki diğer kılıca uzandı. Ve son hız Edward'a doğru koşmaya başladı. Tek bir kılıç sesi kulakları tırmalarken adamın kafası göğe yükseldi ve yere yuvarlandığında kafasından ayrılan bedenden kanlar fışkırıyordu. Edward'ın üzeri adamdan fışkıran kanla yıkanmış gibiydi. Kalabalıktan ses çıkmıyor kimse kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Adamın bedeni yere yığıldı ve Edward'ın sesi duyuldu.

"Benim Krallığıma saygısı olmayan kimse merhamet göremeyecek." dedi ve elindeki kılıcı adamın üzerine atıp arenanın demir kapısına yöneldi. Çadırda uğultular yükselirken Brezilya Kralı'nın emriyle çadır boşaltılmaya başladı. Edward koşarak yanına gelen muhafızın

Marlon'u işaret etmesiyle yön değiştirdi. Marlon'un iri yapısı hemen dikkat çekiyor Jaymie siyah pelerinin içinde görünmüyordu. Edward Marlon'a doğru ilerlerken arenayı halktan ayıran beton paravanın üzerine çıkıp halkın bulunduğu tarafa atladı. Herkes saygıyla eğilip yer açarken korkuyla titredikleri belliydi. Marlon selam verdiğinde Edward Jaymie'nin orada olabileceğini tahmin etmiyordu. "Geldi mi?" dedi heyecanla. Jaymie seyrettiği dövüş sonrasında dehşete kapılmıştı, Edward'ın yanlarına gelmesiyle titremeye başladı. Edward her zaman korkulan biri olmuştu ama onun birini böyle bir vahşice öldürebileceğini hiç düşünmemişti. Kıyafetleri, elleri başka bir adamın kanına bulanmış gözlerinde şimdiye kadar görmediği bir karanlık vardı. Marlon Jaymie'yi gösterince Edward'ın yüzündeki kara bulutlar dağılıp sevgiye dönerken kanlı ellerine aldırmadan pelerin başını açtığında kalabalık hâlâ onu izliyordu.

Muhafızlar onları çembere alırken Edward dayanamadı. Genç kızın dudaklarını bulduğunda Jaymie bembeyazdı, aldığı kan kokusu dudaklarını bile felce uğratmıştı. Onu öpen, ona sarılan kollar biraz önce vahşice birini öldürmüştü. Dövüş başladığında Edward için endişelenmiş ona bir şey olmaması için dua etmişti. Oysa arenanın toprak zemininde yatan dövüşçünün başını gövdesinden ayıran kişi Edward olmuştu. Seyrettiği dövüş Jaymie için vahşetti. Edward soğuk dudaklardan ayrılıp gözlerine baktı.

"Üşümüşsün." Marlon'la göz göze gelirken muhafızlar kalabalığı yararak onlara yol açıyorlardı. Edward önde yürüyor Jaymie saklanmak isterce pelerini başına geçirmiş onu takip ediyordu. Kaleyi andıran saray girişinde Marlon onlardan ayrılırken Jaymie çaresizce merdivenleri çıkıp Edward'ın peşinden gitti. Edward'ın dairesine girdiklerinde Jaymie pelerini çıkarmıştı. Edward Jaymie'nin durgun ve soğuk davranışlarının nedenini

merak etti. Soğukluğu Edward'ın ona sokulmasını engelliyor genç adamın yine alışık olmadığı bu tavırla duyguları sekteye uğruyordu.

"Uzun bir yolculuktu."

"Evet, efendim." dedi Jaymie. Edward yüzüne baktığında Jaymie gözlerini kaçırdı.

"Banyo yapmalıyım yardım etmeni istiyorum."

"Peki, efendim." Jaymie banyo olduğunu anladığı kapıya ilerledi ve banyo hazır olunca gelip eğilerek "Duşunuz hazır efendim." Edward sıkıntıyla "Tamam." dedi. Genç adam duşa girmiş üzerindeki kandan arınırken Jaymie suyla akan kana bakıyor kanın bir insana ait olduğunu bilmek onu dehşete düşürüyordu.

Düşünce karmaşasında Prens'in yanında olmak istemediğini hissetti. Kafasında yarattığı hayali dünya birden yok olmuş gerçekleri çağrıştırıyordu. Kardeşiyle küçük bir hayat kurma istediği tekrar canlanırken, kollarında olmak için can attığı Prens gözünü kırpmadan birini katletmişti. "*Benim yarın sınava girmem lazım. Burada ne işim var?*" diye düşünürken kendine gelmiş, ağlama isteğiyle başa çıkmaya çalışıyordu.

Korkuyor, Prens'in kızdığında neler yapabileceğini artık daha iyi anlıyordu. Banyodan çıkan Edward'ın yüzü asıktı. Jaymie'nin bu soğuk haline sinirlenmiş onu gördüğünde tam bir âşık gibi davranmıştı, dudaklarını tutkuyla öperken genç kadın dudaklarına cevap vermemiş olması daha bir sinirine gitmişti. Şimdi ilk anın heyecanı geçmiş normale dönüyordu. Genç kadının elinden havluyu alırken Jaymie bir kere daha gözlerini kaçırdı. Edward içinde onu kollarına alma isteği duyarken kendini engelliyor ona normal bir köle gibi davranmaya çalışıyordu.

Yatak odasına geçtiğinde kendine içki aldı. Gözleri Jaymie'yi takip ederken bardağı tek yudumla bitirdiğinde "Yemek yiyelim."

"Peki, efendim." dedi Jaymie yine gözlerini kaçırarak.

Yemek salonunda hazır olan masaya oturduğunda Jaymie iki adım gerisinde beklemeye başladı. Edward içi içini kemirirken arkasında bekleyen kıza "Neyin var?" dedi sorarken bir yandan sorduğu için kendine kızıyordu.

"Hava değişimi efendim. Ben ilk kez uçağa bindim ondan olmalı." Edward hiçbir şey söylemeden masadan kalktı. Yatak odasına geçerken Jaymie arkasında onu takip ediyordu.

"Yorgunum." Belindeki havluyu çıkarıp çıplak bedeniyle yatağa uzandığında isteklerini bastırmak için kendi içinde savaş veriyordu. Jaymie yatak odasını muhteşem bulurken detayları inceliyordu. Oda çok genişti ve çok az sayıda eşya vardı. Duvarların birini kaplayacak büyüklükte bir şömine vardı ki yandığında sıcaklığı bütün sarayı ısıtabilirdi. Ana saraydaki odanın aksine burada yerler yumuşak bir halıyla kaplıydı. Sanki Gulliver'in odası gibiydi. Yatak olması gerekenden büyüktü ve peri masallarındaki gibi tavandan sarkan tüllerle örtülüydü. Oda sarayın soğuk duvarlarının tam tersi mavinin tonlarına bürünmüş gökyüzünü anımsatıyordu.

Edward başını kaldırıp sesini düzenlerken "Bütün gece orada dikilecek misin?" diye çıkıştı. Jaymie yanına gitmek istemiyordu.

"Emredin efendim." Edward hışımla yataktan kalkıp Jaymie ne olduğunun farkına varamadan karşısında dikildiğinde korkudan ölebilirdi.

"Benim ol!" dedi sesindeki istek hissedilecek kadar çoktu. Edward, Jaymie'yi yavaşça kendine çekerek dudaklarını bulduğunda hızlı hali özlediği tadı alınca yerini sevgi dolu öpücüklere bıraktı. Jaymie titriyordu. Edward'ın bir şeylerin ters gittiğini anlaması uzun sürmedi. Ellerini tuttuğunda buz gibi olduğunu fark etti. Sinirli

yapısı konuşmalarına yansıyor, alışık olmadığı reddedilmeyle sakin davranamıyordu.

"Ne?" dedi sinirle. Jaymie korkuyla sıçradı. Edward gözlerine baktığında Jaymie'nin arenadaki halini seyrettiğini anladı.

"Marlon'u öldürmeliyim Tanrım!" Yine başkasına suçu atarak kendini çekti ve sinirle odada dolanmaya başladı. Ne diyebilirdi ki. Jaymie iyice ürkmüş, odada turlayan genç adamı izliyordu.

"Benden korkuyorsun."

"Sizden korkmak size saygı duymaktır efendim. Ben uçaktan..." derken yarım kaldı. Edward sinirle giyim odasına girdi Jaymie telaşla yanına geldiğinde Edward eline ne geçerse giymeye başladı. Jaymie iyice telaşlanmıştı.

"Efendim özür dilerim ben..." dedi ve Edward kotunu giymiş odadan çıkarken "Orada olmamalıydın." diye kükredi, gözlerine bakarken Jaymie başını öne eğdi. Edward bütün gece gelmemişti. Jaymie korkuyla yarı uyanık onu beklerken gün doğmuştu. Edward dokuz gibi kapıdan girdiğinde Jaymie oturduğu sandalyeden kalktı ve selam verdi.

Edward "Kahvaltı?" dediğinde sesi kanını donduracak kadar soğuktu.

"Kahvaltınızı hazırlayamadım, burada telefon yok ve muhafızlar çıkmamın yasak olduğunu söylediler," dedi telaşla.

Edward onu seyrederken telefon elinde odada dolanıyor, Jaymie elleri önünde birleşmiş başı önde bekliyordu. Edward gözlerini ondan alamazken siniri iyice öfkelenmesine neden oluyordu. "Kahvaltı neden gelmedi?" diye neredeyse bağırdı.

"Ben olsam da olmasam da istiyorum." dedi sinirle ve kapattı ve çalışma odasına geçti. Evraklarla ilgilenmeye çalışıyor Jaymie'yi düşünmemeye çalışıyordu. Kahvaltı

gelmiş Jaymie masayı hazırlamıştı. "Efendim kahvaltınız hazır."

"O senin." Jaymie bir şey söylemeden masadaki kahvaltıyı tepsiye topladı ve mutfağa götürdü. Canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Edward sıkıntıyla evraklardan sıyrıldı ve Jaymie mutfaktayken çıktı. Dün onu gördüğündeki heyecanını düşündükçe daha çok kendine kızarken Jaymie için bütün planlarını değiştirdiğini anımsadı. Bugünü onunla geçirecek belki de yataktan çıkmayacaklardı. Sinirle güldü ve Jaymie'yi buraya getirmenin bir hata olduğunu düşünüp kuzey bölgesine yapması gereken seyahate gitti.

Edward iki gün boyunca gelmemiş, Jaymie sıkıntıdan patlamış Edward'ın korkusuna kapıyı bile açamamıştı. Sınava gidemediği için okulunun bir dönem daha uzama ihtimali vardı. Bir köle tarafından yemeği geliyor başka hiçbir şey söylenmiyordu. Canı hiçbir şey yapmak istemiyor bir yanı Edward'a haksızlık ettiğini düşünürken diğer yanı ölesiye ondan korkuyordu.

Yatak odasındaki devasa yatakta uyuyamayınca küçük ikili koltukta uyuyakaldığı gece Edward gelmiş koltukta oturuyordu. Edward onu seyretmeye dalmış doğru olanın onu saraya geri göndermek olduğunu kabul etmiş kalbinin bir bahaneye ihtiyacı vardı.

Genç kadının onu istemediğini biliyor ama kendine itiraf edemiyordu. Aklı şimdi uyandırıp yatağa götürsem beni reddedemez derken bir yanı ondan korktuğunu ve köleliğinin mecburiyeti olarak onunla birlikte olduğunu bağırıyordu. İsteyerek onun oluşu aklına geldiğinde *'Yanılmış olabilirim.'* diye acı bir itiraftı içindeki.

Jaymie gece yarısı uyanmış, karanlık onu ürkütmüştü. Koltuğun yanındaki apliğe uzanıp açtı. Edward'ın gözleriyle karşılaştığında korkudan neredeyse bayılacaktı.

"Hoş geldiniz efendim." Hızla ayağa kalktı.

"Uyumak için güzel bir yer." Jaymie sesini çıkarmazken Edward yatak odasına geçti. Kendini giysilerinden kurtarırken Jaymie ona eşofmanını ve tişörtünü verdi. Yatağa uzandığında genç kadın kıyafetlerini toparlıyordu.

"Işıkları azalt Jaymie ve bana bir odalık ayarla!" dedi. Jaymie öylece kalakaldı. Neden gücüne gitmiş, neden canı yanmıştı bilmiyordu. Edward'ın telefonundan aşağıyı aradı ve çıktı. Yatak odasına bir daha girmedi.

Odalık ve harem görevlisi geldiğinde Jaymie antrede onları karşıladı. Harem görevlisi gelip Jaymie'nin etrafında bir tur atarken "Sen şu kuruldaki kızsın." dedi sinsi bir gülümsemeyle.

"Efendim seni bekliyor." dedi Jaymie odalığa dönerek.

"Sen efendine hizmet etmiyor musun?" dedi harem görevlisi. Jaymie'yi baştan aşağı süzüyor elleri Jaymie'nin kollarında dolanıyordu. Jaymie köleliği boyunca üstlerine karşı çıkmamayı öğrenmiş her zaman aklıyla tehlikeleri savuşturmuştu.

"Efendim ne isterse o olur." dedi Jaymie yerdeki halıyı düzeltme bahanesiyle adamın ellerini kollarından çekmesini sağladı.

Odalık yatak odasına girdiğinde Edward uzanmış televizyon seyrediyordu. Mavi gözlü, sarışın köle hemen hemen Jaymie ile akrandı ve saçları kalçalarına uzanıyordu, bu haliyle Jaymie'yi andırıyordu. Jaymie'nin onu reddedişleri artık onda sinir yapıyor, içinde patlamaya hazır olan öfkesine yenilmek istemiyordu.

Köle "İyi geceler Prensim." dedi işveyle. Edward hiç bir şey söylemeden kadını eliyle yanına çağırdı.

"Adın ne?" Yatakta doğrulurken eliyle gelmesini ve yatağa oturmasını işaret etti.

"Marline." Gelip Edward'ın yanına otururken "İznizle." dedi. Kadının köle dövmesinin olmadığı Edward'ın dikkatini çekmişti.

"Köle arman nerede Marline?"

"Ben kendi rızam ile borçlarımdan dolayı köleleştirildim efendim."

"Peki, Marline gerçekten beni istiyor musun? Yoksa görev mi? Dürüst ol!"

"Sizin şöhretinizi duymayan yok efendim. Meraktayım."

"Akıllı birisin Marline." Genç kadın oturduğu yerden kalktı ve onu tişörtünden kurtarırken Edward tek isteğinin Jaymie olduğunu fark etti. Kadını engellerken köle gözlerinin içine baktı.

"Efendim rahatlayın izin verin."

"Gerek yok Marline çıkabilirsin."

Marline eğilerek dışarı çıktığında Jaymie ortalarda görünmüyordu. Kısık kısık ağlama sesleri duyduğunda istemsizce mutfak tarafına geçti. Aralık kapıdan elinde bıçak olan harem görevlisinin Jaymie'yi duvara yapıştırmış, taciz ettiğini gördüğünde ilk önce koşarak uzaklaşmak istedi. Sonra ona sürekli eziyet eden harem görevlisinden kurtulabileceğini düşündü. Bu olayı lehine çevirebilirdi. Koşarak Prens'in odasına girdi.

"Efendim, affedin içerideki köleniz zor durumda..." dediğinde Edward hızla kalkmış kadını takip ediyordu.

Jaymie boğazına dayanmış bıçakla kıpırdayamıyor, kıpırdadıkça bıçak boynunu zedeliyordu. Yanaklarından yaşlar süzülürken zenci adamın kokan nefesi boynunda, elleri vücudunda canını yakarcasına dolanıyordu. Adam iç çamaşırıyla uğraşırken Jaymie ona yalvarıyordu.

"Lütfen yapma! Yalvarırım lütfen, Prens seni öldürür." diye inledi Jaymie.

"Kendimi nasıl bir riske atıyorum delirmiş olmalıyım! Ama sen dayanılmazsın. Haberi olmayacak! O şimdi

Marline'le rüyalarda, tıpkı bizim gibi. Uslu dur güzelim. Senin için değer biçilemiyor ben bedavaya sahip oluyorum."

Jaymie korkuyla titrerken ne sesi çıkıyor ne de kıpırdayabiliyordu. Marline ve Edward mutfağa girdiklerinde Edward gördüğü manzarayla deliye dönmüştü. Jaymie'nin üzerinden adamı alması saniyeler sürmüş adam neye uğradığını şaşırmıştı. Jaymie dizlerinin üzerine çökerken Marline yanına gelip onu kaldırıp mutfaktan çıkarmıştı.

Edward kendinde değildi, dokunmaya kıyamadığı Jaymie'ye başka eller dokunmakla kalmamış canı yanmıştı. Adamı öldüresiye tekmelerken o sırada çıkan gürültülere ve Marline'nin çığlıklarıyla içeri muhafızlar dolmuş, Marlon başlarındaydı. Edward diz çökmüş, kölenin boynu ellerindeyken Marlon devreye girdi.

"Efendim bu kolay bir ölüm olur." dediğinde Edward adamı duvara çarptı. O sinirle mutfaktan çıkarken Marlon harem görevlisini sürükleyerek dışarı çıkarıyordu. Bu sırada Jaymie, Marline'le banyodaydı. Gözyaşları durmuyor, bedeni titreyerek sarsılıyordu.

"Bu böyle olmayacak, seni duşa sokalım su sana iyi gelecektir." Jaymie'nin kıyafetlerini çıkarttı. Jaymie soğuk duşun altında titremesi artarken kendine gelir gibi oldu. O sırada içeri Edward girdi. Marline eğilerek kenara çekilirken "Dışarı!" diye kükredi.

Jaymie başını öne eğerken Edward ona doğru yaklaşıp suyun sıcaklığını arttırdı. Jaymie'yi iç çamaşırlarından kurtarıp suyu kapattı. Aldığı havluya onu sararken yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. Genç kızı kucağına alıp yatağa uzatmış, yanından kalkarken Jaymie elini tuttu.

"Gitme!" dedi gözyaşları arasında. Edward şefkatle çenesini tuttu "Hemen geleceğim. Korkma."

Antreye çıktığında Marline başı önde üzerindeki mürdüm rengi ipek gecelik sırılsıklamdı.

"Teşekkürler Marline. Borçlarından feragat edildin eski yaşamına geri dönebilirsin." Kadın eğilirken hızla kapıdan çıktığında sarayda sesi avaz avaz duyuluyordu. Marlon yanına geldiğinde "Nerede?" diye bağırdı. Marlon, Edward'ın harem görevlisini sağ bırakmayacağını biliyordu. Brezilya Krallığı ile sorunlar yeni durulmuşken, dövüşçünün öldürülmesiyle tekrar huzursuzlaşan halk, ikinci bir ölümü kaldıramaz; bu, yeni yapılan barış anlaşmasını zora sokardı.

"Efendim gereken dersi inanın sabaha kadar bizzat kendim vereceğim. Şu an onu öldürmek size bir şey kazandırmaz." Edward hiçbir şey söylemeden dairesine girdi. Yatak odasına girdiğinde Jaymie yüzü gözü kızarmış, yatağın içinde dizlerine sarılmış oturuyordu, hâlâ yaşadıklarının etkisinde olduğu belliydi. Yatağın kenarına oturup onu kucağına aldığında Jaymie bir kere daha gözyaşlarını serbest bıraktı.

"Korkma! Bir daha asla sana kimse zarar veremeyecek." dedi hırsla. "Geçti, ağlama artık." elleriyle gözyaşlarını silerken Jaymie'nin uzanmasına yardımcı oldu. Yanına uzanıp onu kollarına aldığında Jaymie bir kedi gibi sıcaklığına sokuldu. Ağlayarak uyuyakaldığında Edward onu kollarından hiç bırakmadı. Jaymie gece sabaha karşı sıçrayarak kalkınca Edward da uyanmıştı.

"İyi misin?" Jaymie ona sokulup yüzünü göğsüne gömdüğünde Edward'ın içi erimişti. Genç kızın yüzünü kendine çevirdi.

"Boynun acıyor mu?" dedi çenesini boynuna bakmak için kaldırdı. Bıçağın izi teninin kızarmasına yol açmıştı. Jaymie hayır anlamında başını salladığında Edward dudaklarını acısı almak isterce kızaran yere usulca yerleştirdi. Kokusunu içine çekerek küçük buseler koyup bir kere daha sarıldı. Parmakları genç kadının saçlarında

dolanırken amacı Jaymie'yi sakinleştirmekti. Jaymie boynunda gezen masum öpücüklerle kelebekler benliğini sararken genç adamın kollarının gücünü hissetme arzusuyla doldu. Bedenini ona daha yaklaştırıp sıkıca sarıldı. Edward'ın dudakları tenine değerken aklı başından gidiyordu. Marie'nin söyledikleri beyninin bir köşesinden duyulurken mantığı kaybolmuş istekleri içindeki sesi bastırıyordu. Edward Jaymie'nin alnına küçük buseler koyup omzuna uzanmasını sağladı. "Kıyafetleriniz..." derken gözleri birleşti. Edward üzerini değiştirmemiş, kotu ve gömleğiyle uyumuştu. "Fırsatım olmadı," derken ikisi de gülümsüyordu. Jaymie doğruldu ve genç adamın gömlek düğmelerini, kemerini ve fermuarını açarken Edward gözleri Jaymie'nin havluya sarılı bedeninde geziyordu. Jaymie kalçasını kaldıran genç adamı pantolonundan kurtardı. Çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarıp gömleğini çıkarmak için doğrulmasına yardım ettiğinde genç adamla burun buruna geldiklerinde Edward daha fazla dayanamadı. Eğilip dudaklarına uzandığında nazik ve yavaştı öpüşleri. "Benden korkma." diye fısıldadı dudakları genç kadının boynunda dolaşırken. Jaymie dizlerinin üzerinde elleri genç adamın avuçlarındaydı. "Ben..." dedi Jaymie ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Edward bir kere daha uzandı onu deli eden dudaklara. Ara ara duruyor gözlerine bakıp genç kızın isteyip istemediğini kontrol ediyordu. Jaymie dudaklarından ayrılmadan oturan adamı yatağa uzatıp üzerine uzandı. Ona sarılıp öpen dudaklara karşılık veriyor, arzularını belli ediyordu. Edward'ın elleri usul usul sırtında dolanırken içi titredi genç kadının. Edward nefes almasına izin verirken kulağına fısıldadı. "İstemiyorsan..." derken gözlerine baktığında onun da istekli olduğunu hissetti. Jaymie rahatlamış gülümserken dudakları, boynu, omuzları, elleri, gözleri, burnu Edward'ın dudaklarından nasibini alıyordu. Genç adamın bakışları derinleşmiş bütün isteği

gözlerinden okunabiliyordu. Jaymie onun bu bakışıyla dünya değiştirip her istediğini şartsız yerine getirebilirdi.

"Benim olmanı istiyorum." dedi Edward bir kez daha. Jaymie evet anlamında başını sallarken Edward gülümsemiş, kabul görmek onu rahatlatmıştı.

"Seni özledim." dediğinde Jaymie gördüğü vahşeti, yaşadığı saldırıyı yaşamadığına yemin edebilirdi.

Genç kadını havludan kurtardığında Jaymie gözlerine bakıyordu. Yanan bedeni fazla beklemiş ve sabırsızdı. Jaymie onda yerini alıp erkekliğinde kayboluşların en güzelini yaşarken Edward genç kadının konuşmasını istiyor, düşüncelerini merak ediyordu. Üzerindeki kadına uzanıp doğrulduğunda nefesleri birleşmiş Edward onu kollarına hapsetmişti.

"Mutlu musun?" dedi yine kendine inanmayarak. Jaymie narince Edward'ın üzerinden kalktı ve yatağa uzanıp arkasını döndü. Mutluluğunu kısıtlamak nefes alamamak gibiydi. Edward sırtından ona sarılırken "Canın mı yandı? Boynun mu?" dedi dudakları ensesinde dolanırken. "Hayır, efendim ben hiç bu kadar iyi olmamıştım." dedi kaçamakça. Edward ellerini özgür bırakıp kalçalarında dolanırken "Daha iyi olmanı sağlayabilirim." Jaymie gülümserken Edward dudaklarının kalçalarında dolanmasına izin verdi. Jaymie'nin yüzüstü dönmesini sağlarken belinden tutup kendine doğru çektiğinde genç kadın nefes alamıyor istekle bekliyordu. Kalçaları Edward'ın kasıklarıyla buluşurken Jaymie içinde hissettiği Edward'la yine göklere çıkıyordu. Nefesi hızlanmış Edward'ın hızlı bir o kadar nazik hareketleriyle birlikte nefes alıp veriyordu.

"Daha değil!" dedi Edward Jaymie'den kendini uzaklaştırıp onu kendine çevirdi ve dudaklarını buldu. Jaymie hızlı hızlı solurken yüzünde memnuniyet gülümsedi. "İstiyor musun?" Jaymie gözlerini kaçırıp ona yaklaşırken cevap vermedi. Edward bir kere daha dudaklarına

uzandı. Bacaklarının arasına girip kendini ona yavaşça iterken Jaymie içindeki dolgunlukla bir kere daha cennetteydi. Ayak uydurucasına birlikte dans ederken Edward bir kere daha duraksadı ve kendini çekti. Jaymie sersemlemiş çılgına dönmüş gibi yarım kalan hazlarıyla nefesini düzenlemeye çalışarak genç adama bakıyordu.

"Hoşuna gidiyor mu?" dedi Edward ikinci sorusuydu. Edward alamadığı cevaplarla sinirlenirken Jaymie hazzının yarım kalmasıyla şaşkındı.

"Sorularıma cevap bekliyorum." Edward onu bir oyuncak gibi döndürüp omuzlarını öperken elleri sırtında dolanıyor kalçalarına iniyordu. Jaymie ona dokunamıyor bütün kontrol Edward'daydı. Jaymie ona doğru dönmek isterken Edward onu engelledi. "Hadi cevap ver," dedi elleri kalçalarından kendine çekerken "İstiyorum. Mutluyum hem de çok." dedi Jaymie.

Edward sesindeki arzu ve isteği anlayıp kadının mutluluğunu hissetmişti. Kadının kendi göğsüne dayalı sırtını öne doğru eğip kollarını yatağa dayadı. Dizleri üzerinde durmasını sağladı ve elleri bir süre kalçalarında, kadınlığında dolanırken Jaymie istekle bekliyor utançla kasılıyordu. Edward onun bu halini bir süre keyfini çıkararak seyretti. Bir ilke daha izin verdi. Dudakları tadını almak için kurumuş adeta boğazı istekle kavruluyordu. "Tadını merak ediyorum." dedi hevesle. İçinden bin bir duygu dalgasını savuşturarak kurumuş boğazının ihtiyacını gidermesine izin verdi. Üzerine eğilip dudakları kalçalarında gezerken elleri kadınlığının sıcağında dolanıyordu. Jaymie istekle inlerken Edward onun bu haliyle daha bir zevke geldi. Belinden kavrayıp sırtüstü uzanmasını sağladı ve sabırsızca bacaklarında dolanan dudakları kadınlığını bulduğunda Jaymie kalçasını çekip kendini kaçırması saniyeler alırken Edward "Ne?" diye bağırdığında ikisi de birbirlerine dokunmuyorlardı. Aralarındaki mesafe açılmıştı. Jaymie hızlı soluklarını düzenlerken

çarşafı üzerine çekmiş, isteği ve utancı birbirine girmiş, öpülmekten pembeleşen dudaklarıyla daha çekici duruyordu. Yatağın diğer ucuna neredeyse kaçmış yüzünü örten saçlarını çekmeye bile korkan bir haldeydi.

"Bu... Yasak!" dedi Jaymie korkuyla yataktan çıkmaya çalışırken Edward onu hırsla bileğinden yakalayıp kollarına hapsetti. Edward'ın sinirli hali onu kollarına aldığında yerini arzularına bırakmıştı. "Bana yasak yok Jaymie. Sadece isteyip istemediğini söyle." Edward'ın soluk alış verişleri değişmişti.

"Söyle hadi!" dedi Edward kadının da istediğinden emin bir sesle.

"İstemiyorum." dedi Jaymie bir solukta. Edward yine reddediliyordu hem de aynı kadın tarafından "İstemiyorsun." dedi Edward kahkahayla. Jaymie hayır anlamında başını sallarken Edward hırsla dudaklarına uzandı ve öpüşlerinin arasında Jaymie'yi altına almış, ustaca bacaklarının arasına süzülmüştü. "Beni reddediyorsun! İnanılmaz" derken kendini genç kadına bastırdı. Aşkın dansı Jaymie'nin bedeninde devam ederken Edward'ın fısıltıları devam ediyor dudakları kadının benliğine işlercesine öperken gözlerini bulmuş "Benden korkmanı istemiyorum." Kendini altındaki bedene biraz daha bastırdığında geceyi yırtan inleme sesleri aşkın dansının müziği gibiydi. Altındaki kadının isteklerini görebiliyor, daha bir zevk duyuyordu. Bedenleri değildi birleşen ruhlarıyla sevişiyorlar bir bütünü tamamlıyorlardı.

"Benimsin ve benim kalacaksın." Jaymie bir cevap gibi üzerindeki adamın biraz daha kalçalarına doğru yerleşmesini sağladı. O gece ikisi için eşsiz geçerken Jaymie öğlene doğru gözlerini açtığında Edward yanında onu seyrediyordu.

"Günaydın efendim." Jaymie üzerine çarşafı almış yatağın içinde doğrulmuştu.

"Daha iyisin." dedi Edward muzipçe. Jaymie utançla gözlerini kaçırırken Edward ona doğru eğilmiş Jaymie yatağa uzanmıştı.

"Boynun nasıl? Kesik yok ama kızarmış." Edward boynuna eğilip öperken koklamayı ihmal etmedi. Jaymie onu koklayan adamla kızarmış ürpermişti. Edward her seferinde aldığı kokuyla yeniden doğuyor gibiydi.

"Acımıyor." dedi Jaymie. Edward dudaklarına uzanırken Jaymie onu hevesle kendine çekti. "Sen inanılmazsın." dedi Edward. Öğlene doğru Jaymie uyuyakalmış Edward onu uyandırmadan giyinmiş antreye geçmiş Marlon'la konuşuyordu.

"Efendim karar sizin Brezilya Kral'ı çok mahcup, affınıza sığınıyor."

"Benim olana el sürüldü. Elleri kesilecek." Jaymie uyanmış, yatakta yalnız uyandığı için tedirgin olmuştu. Üzerine aldığı çarşafla banyoya gidecekken Marlon ve Edward'ın sesini duydu. O sırada Brezilya Kral'ı odaya girmiş yanlarında Harem görevlisi elleri arkadan bağlı muhafızların yanındaydı.

"Efendim, ağzınızdan çıkan her kelime benim için emirdir. Bundan sonra asla böyle bir şeye izin vermeyeceğim. Kadın köle emrinizle özgür bırakıldı."

"Götürün." dedi Marlon. Muhafızlar adamın haykırışlarına aldırmadan sürüklerken Edward, Brezilya Kralı'nı dinlemeden yatak odasına hızla girdiğinde Jaymie'yle yüz yüze geldi. Genç kızın yüzü bembeyazdı. Edward gelip yüzünü ellerinin arasına aldı. "Uyanmışsın," dedi sevgiyle baktığını bilmeden.

"Efendim bu çok ağır bir ceza. Yalvarırım affedin."

"Onun sana neler yapabileceğini düşündün mü?" Jaymie'nin gözünden yaşlar akarken.

"Bir şey yapamadı beni kurtardınız." Edward ona sarılırken telefonu çıkardı ve Marlon'u aradı.

"Bizimle saray hapishanesine geliyor. İnfazı durdur." dedi ve kapattı Jaymie gülümseyerek ona baktığında Edward dudaklarına yerleşmiş onu özümsüyordu. Ondan koptuğunda "İstemeni bekleyeceğim. Tadını merak ediyorum." dedi muzipçe. Jaymie neredeyse mor rengi alırken Edward gülümsüyordu.

On gün sonunda Edward ve Jaymie birbirlerinde kaybolmuş neredeyse yataktan hiç çıkmamışlardı. Edward işlerini halledip koşarak ona geliyor ikisi de birbirlerinde bütün duyguları yaşıyorlardı. Jaymie Edward'ın bütün içten davranışlarına sessiz kalıp, onu öperek karşılık veriyor, ileriye gitmeyip sınırlarını koruyordu. Bir sabah "Bütün gün burada olmayacağım." diyerek yatakta uzanırken Jaymie'nin yine yüzünde hiçbir ifade yoktu. Edward sabırla Jaymie'nin ona samimi davranmasını bekliyor sabahları ümit ederek uyanıyor ufakta olsa hüsrana uğrayıp umutlarını bir başka güne bırakıyordu.

"Hadi birlikte kahvaltı edelim." Kalkarken Jaymie'ye kendi tişörtünü giydirmeyi ihmal etmedi. Bu onların arasında bir oyun olmuştu. Jaymie gülümserken genç adam masaya oturdu ve onu kucağına aldı.

Jaymie, Edward'ın sevdiği gibi ekmekleri hazırlarken Edward Jaymie'yi seyrediyor saçlarıyla oynuyordu. Odanın kapısı vurulduğunda göz göze geldiler.

"Sen yemeğe devam et" dedi Edward onu kucağından kaldırdığında kapıya yönelip antreye geçti.

Gelen Marlon'du ve Edward'ın ziyaretçisi vardı. Jaymie aralık kapıdan gelen sesleri merak edip kapıya yaklaştığında Edward Marlon'a emirler veriyordu. Edward kalede olmayacağını ve o yokken neler istediğinin direktiflerini verirken Marlon eğilerek "Peki efendim." dedi.

"Bugün kalede bizden olmayan adamlara izin ver, Jaymie'nin rahat dışarı çıkmasını istiyorum. Sen de ona eşlik et, yalnız kalmamalı. Yine söylüyorum Jaymie'ye

kimsenin yaklaşmasını istemiyorum. Onu huzursuz edenin canını yakarım."

"Bana güvenebilirsiniz efendim." Marlon ve o sırada genç kadını gördü. Üzerinde bacaklarını örtmeyen tişört kalçalarını kapatmış, saçları altın bir pelerin gibiydi. Onu peri gibi gösteren saçlarıyla yeşil gözleri merakla onlara bakıyordu. Marlon için onu görmemiş gibi yapmak çok kolay olmuş ama ruhu genç kadına aşkını bağırıyordu. Yıllardır ona duyduğu sevgi son zamanlarda Jaymie'nin sürekli yakınında olmasıyla daha da çoğalmıştı. Neredeyse Prens o ve Jaymie beraber büyümüş gibiydiler ama Marlon hep bir gölgeydi. Babası Kral'a kurulan bir komploda öldürülünce sarayda eğitim almak hayatındaki en büyük şansı olmuştu. Eğitimini başarıyla tamamlayıp on sekiz yaşında Prens'in yakın koruması olmak büyük bir şerefti. Sonraki günlerde Jaymie'yi görmüş, genç kız hep onun hayallerini süslemişti. Şimdi o şişko kız tanrıçaya dönüşmüştü. "*Keşke dönüşmeseydi.*" diye geçirdi içinden. O zaman onunla bir şansı olabilirdi. Şimdiyse âşık olduğu kız Prens'in yatağını süslüyordu. Marlon bir kere daha kapı aralığından onları dinleyen genç kıza baktı. Kalbini rahatlatan kelimeler aklında belirdi. "*O bunu seçmedi. Başka şansı yoktu.*" Kararını vermişti. Kalbi verdiği kararla hızlanırken Edward emirlerini bitirdi ve gidebileceğini söyledi.

Edward yemek salonuna döndüğünde Jaymie ayaktaydı.

"Yemiyor musun?"

"Yedim efendim, Siz?"

"Gitmeliyim." Mutsuzdu, gitmek istemediği her halinden belliydi. İkisi birlikte yatak odasına geçtiklerinde Jaymie onun gömleğini seçerken Edward sinirliydi. Gitmek istemiyor içinde Jaymie'ye anlamsız bir öfke duyuyordu. Gitmeyebilirdi ama gitmeliydi. Ne istediğini o da

bilmiyordu. Jaymie gömleğini getirmiş giymesine yardım ederken Edward sinirle sordu.

"Neden seninle yataktan çıkamadığımızı biliyor musun?" Jaymie ani gelen bu soruyla kızarmış yine gözlerini kaçırmıştı. Normalde bu soru onu mutlu edebilirdi ama Edward sinirle sormuştu. Ne diyeceğini bilemedi.

"Ben... Ben... Bilmiyorum." deyiverdi.

Edward daha bir sinirle "Paylaştığımız başka bir şey olmadığı için." Jaymie ifadesizce suratına bakmıştı. Geleceğin Kralı'yla bir köle ne paylaşabilirlerdi ki?

"İstekleriniz benim için emirdir." Edward yumruklarını sıkmış, istediği cevapları alamadığı için iyice zıvanadan çıkmıştı. Genç kadının yüzünü nazik ama sinirle ellerinin arasına aldı.

"Akşam geldiğimde yataktan başka paylaşacak bir şeyler bulsan iyi olur." Edward ceketini alıp çıktı. Jaymie öylece kalakaldı.

"Ne bulmalıyım? Birlikte neyi paylaşabiliriz ki?" diye düşünürken ne kadar ayrı dünyanın insanları olduklarını bir kez daha fark etti. Düşünceleriyle kıyafet dolaplarını karıştırıp bir kot ve tişört giydi.

Edward'la neyi paylaşabilecekleri sorusu kafasını kurcalarken küçük şeyler bulurken gülümsüyor Edward'ı öyle hayal etmek bile hoşuna gidiyordu. Tabii gerçekte hiçbir şey bulamıyordu. "Beraber yemek yeriz. Sonra..." dedi ve ardında koca bir "Off!" dedi sıkıntıyla ve kapı çalındı. Jaymie kapıyı açtığında karşısında takım elbisesinden kurtulmuş Marlon gülümsüyordu. Üzerinde siyah tişört ve kot pantolon vardı ve bedenine yapışan tişört kaslarını ortaya çıkarmıştı. Uzun boyu ve arkaya taranmış gür siyah saçları onu film yıldızları gibi göstermişti.

"Selam Jaymie."

Jaymie gülümsedi.

"Prens saray sınırları içinde dolaşabileceğini söyledi. Zevkle eşlik ederim." Jaymie çıkmak istemese de sarayı merak ediyordu gezmek eğlenceli olabilirdi.

"Ben pelerin alayım." dedi Jaymie. Marlon'un, karşısında ona gülümseyen kadın yüzünden nutku tutulmuş gibiydi.

"Gerek yok. Rahatça dolaşabilirsin. Tabii ayakkabı giyersen iyi olur."

Jaymie'nin yüzü iyice aydınlandı. Hızla gidip dolapta gördüğü babetleri ayağına geçirdi. Kapıya geldiğinde "Gidebiliriz," dedi.

Marlon'la bahçeye çıkmışlar, kalenin etrafında tur attıklarında bir saat geçmişti. Jaymie yürüyüş yaparken Edward'la el ele yürüdüklerini hayal etti.

"*Bu asla olmaz.*" dedi içinden. Yürüyüş saçmaydı. Bunu söylemeye bile cesaret edemezdi, sıkıntı doldu. Genç kadının sessizliği Marlon'u meraklandırmıştı.

"Düşüncelisin, bir sorun mu var?" Jaymie'nin gözlerine öyle bir bakmıştı ki, ne olursa olsun ona yardım etmek için orada olduğu hissini verdi. Jaymie yeni tanıştığı adama kimseye duymadığı bir güven duymuştu.

"Seni daha önceden tanıyorum, Prens sana çok güveniyor"

"On sekiz yaşımdan beri ben de seni tanıyorum," dedi Marlon gülümseyerek. Jaymie gülümsediğinde Marlon "*Ölebilirim...*" dedi içinden.

"Sorunun ne olduğunu söylemedin. Belki bir çözüm üretebiliriz."

"Bu biraz özel ama şöyle söyleyebilirim. Off neyi saklıyorum ki..." Sabahın dokuzundan beri düşünüp hiçbir şey bulamamıştı. Birine anlatmak iyi gelecekti.

"Benim, akşam Prens gelene kadar yapacak bir şey bulmam lazım."

Marlon anlamadı ve "At binebiliriz. Sonra küçük bir göl var. Seni oraya götürebilirim." dedi heyecanla.

"Hayır hayır. Akşam Prens'le yapacak bir şey bulmam lazım." Sıkıntısı yüzüne yansımış utanmıştı. Marlon neredeyse bembeyaz oldu karnına bıçaklar batarken.

"Pek anlamış değilim."

"Saydığın şeyler gibi... At binmek, göle gitmek. Ben de bunun gibi bir şeyler bulmalıyım ama benim onunla paylaşabileceğim bir şey yok ki. Bir köle sahibiyle ne paylaşabilir..." Sıkıntısını atmak istercesine yüzünü güneşe çevirdi.

"Normal biri olsa ya da ikimiz eşit olsak..." Dilek diler gibiydi. Hüznü gözlerine yansımış çaresizliği belliydi. Marlon onun için o kadar üzüldü ki kalbine saplanan bıçağın döne döne canını yakmasına izin verdi ve konuşmaya başladı.

"Anladığım kadarıyla Prens sana sınırları aşmaman konusunda bir şey söylememiş."

"Onu benden daha iyi tanıyor olmalısın. O sınırlarla yaşayan biri değil."

"O zaman sorun yok bulduğun şeylerin seni rahatsız etmesi önemli değil. Onun beğenmesi önemli. Film seyretmeyi önerebilirsin." diyerek cümle kurmuştu ama cümleyi kurmak boğazına demir çubukları sokmak gibiydi. Sesini normal tutmaya çalıştıkça genç kadın ona daha bir gülümseyerek bakıyor samimiyetleri fazlalaşıyordu.

"Bu açıdan düşünmemiştim. Çok korkutucu, ben Prens'le aramızdaki ilişkinin köle sahip ilişkisinden çıkmasını istediğimden pek emin değilim." Bu kadar rahat konuşabilmek, içini dökmek karşısındaki nazik adamı merak etmesini sağlıyordu. Düşüncelerinin onu boğmasından uzaklaşmak istercesine merak ettiği adamı tanımaya yönlendi.

"Her zaman böyle sakin biri misin?" yeşil gözleri meraklı ve derin bakıyordu. Marlon gülümsedi.

"Bilmem. Zamanla buna kendin karar verirsin olmaz mı?"

"Benimle arkadaş olmak istediğin anlamını çıkarmalı mıyım?" Jaymie kurduğu cümleyle kendini suçlu hissetmişti.

"Arkadaştan da öteye geçmek isterdim," dedi Marlon gözlerinin siyahı iyice koyulaşmış aşkını anlatır gibiydi. Jaymie Edward aklına gelince korkuyla doldu. İleri gittiğini biliyordu. Marlon'un nasıl böyle bir şeye cesaret ettiğine anlam veremezken "Bu konuşma... Sana ve bana zarar verebilir... Ben..." dedi telaşla. Marlon ürktüğünü anlamış "Tamam unutalım. Her şeyi zamana bırakılım. Dost muyuz?" dedi elini uzatırken.

Jaymie gülümserken genç adamın gözleri onu korkutmuyor, içine çekiyordu. Huzurlu bir liman gibiydi, Jaymie gülümseyerek elini sıktı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlar, öğleden sonra olmuştu. Marlon ona saray dışında geçirdiği çocukluğundan, ailesinden bahsederken göl kenarında bir kayanın üzerinde oturuyorlardı. Marlon ayrılma vakitlerinin yaklaştığını biliyor, duygularını açıklamak için cesaret toplamaya çalışıyordu. Kısa süren bir sessizliğin ardından Marlon derin bir nefes aldı ve:

"Jaymie prense âşık mısın? Onun ismini duyduğunda gözlerin ışıl ışıl oluyor." dedi korkuyla. Jaymie'nin yüzündeki gülümseme solmuş, yüzleşmekten kaçtığı soru sesli olarak kulaklarında yankılanmıştı.

"Bu akılsız birine sorulacak bir soru. Bir prense âşık olmak ölümle anlaşma yapmaktır." derken sesi boğuklaşmıştı.

"Aşk ne kral tanır ne köle Jaymie bunu unutma."

"Ben özgürlük istiyorum. Gerçekler rehberim olduğu sürece duygularım gerçeklere sığınacak ve mantıklı olanı seçecek."

İçinden "*Sana özgürlüğünü verebilirim*" dese de şimdilik bu düşüncesinin kendine sakladı. Marlon genç ka-

dının güzelliğinin yanında bir o kadar akıllı olduğunu düşündü. İkisinin de hesaba katmadığı Prens'in kendine itiraf edemediği, saplantı derecesinde Jaymie'ye âşık olmaya başlamasıydı. Marlon'un telefonu çaldığında geri dönüş için patika yola sapmışlardı. Telefonu dinleyip kapattığında mutsuzdu.

"Prens dönmüş."

Jaymie gerçeklere sığınıp aşkını bastırsa da gözleri ışıl ışıldı. Yürüyüşlerine hız verdiklerinde Edward saray kapısında bekliyordu. Jaymie ve Marlon gelip karşısında selam verdi. Jaymie "Hoş geldiniz efendim!" dedi. Edward sinirle ona bakarken hiçbir şey söylemeden içeri girdi. Jaymie hızla arkasından çıkarken Marlon kendine kızıyordu. Jaymie'nin büyüsüne kapılıp bütün gün onunla vakit geçirmişlerdi. Prens'in kulağına gitmiş olduğunu biliyordu, Jaymie için endişelenmeye başlamıştı. Ona hislerini açmış Jaymie'nin ürkmesine sebep olmuştu. Kendi kendine kızdı.

Edward odaya girdiğinde Jaymie'ye bakmadan yatak odasına geçti ve soyunmaya başladı. Jaymie neden kızdığına pek anlam veremese de Marlon'la yaptıkları küçük konuşmayı düşündükçe içi korkuyla doldu. Kıyafetlerini çıkaran Edward'a hangi kıyafeti vereceğini bilemedi. Edward banyoya girerken Jaymie arkasından gitti. Genç adam elini yüzünü yıkıyordu.

"Dışarı çıkacak mısınız efendim?" dediğinde Edward hızla ona döndü. "Buldun mu?" Jaymie gözlerindeki ateşin sinir olduğunu biliyordu. Gözleri ona böyle öfkeyle baktığında bakışları onu sadece korkutuyordu. Bütün gün bulduğu şeyleri söylemektense gerçeklerle yüzleşmesi ve sınırlarını koruması gerektiğine karar verdi.

"Hayır ben... Yani tam olarak buldum sayılmaz." deyiverdi. Edward ıslak yüzüyle kolunu sıktığında bütün kudretiyle bağırıyordu.

"Gün boyu orman gezisi yaparken düşünmeye fırsat bulamadın mı?" Jaymie kolunun acısıyla gözlerini kapattığında onu sinirlendirmenin iyi bir fikir olmadığını artık biliyordu. Neden sinirlendiği belli olmuştu.

"Dışarı çıkabileceğimi söylemişsiniz. Ben çoktandır kapalı kalmıştım. Saatin farkına varamadım." Edward Jaymie'nin sözleriyle kendine gelirken kolunu bıraktı. Sinirle ondan uzaklaşıp yine kapıları çarparken Jaymie onun arkasındaydı. Kolu sızlıyordu. İçindeki ağlama istediğini bastırışı yüzüne yansımış gözleri dolu doluydu. Prens'e karşı beslediği sevgiden ve düştüğü ikilemden sonra böyle canını yakması onu ruhen yaralamıştı.

"Bulamadın demek." Edward'ın yine kan beynine çıkmıştı. İçi içini yiyordu. Marlon ve Jaymie'nin bütün günü yalnız geçirmeleri içini kemirirken iyice gerilmişti. Jaymie çıkardığı kıyafetleri panikle yerden toplarken Edward önünde durdu. Jaymie korkuyla geri bir adım attığında Edward üzerine yürüdü. "Bir sürü şey bulabilirdin," dedi ve hırsla yemek salonuna geçti. Jaymie korkuyla arkasından gitti. Sanki Edward'ın hayatında kıskançlık hissi Jaymie'yle var olmuştu. Kanını kaynatıp onu saldırgan hale getiriyor, kendi kontrolsüz davranışlarına şaşırıyor, Jaymie onu yatıştırmak için ne söyleyeceğini düşünürken daha çok sinirlendiriyordu. Söyledikleri mantıklıydı ama Edward deli gibi genç kadınla normal paylaşımlar istiyordu.

"Ben bulamam demedim efendim. Prensimin bir köleyle ne paylaşabilir onu düşünme cesareti gösteremedim." dediğinde Edward bunu haddini bildirme olarak aldı. Jaymie'nin ifade etmek istediği açık ve netti. Edward sinirle hazırlanmış yemek masasını yerle bir ederken, eline aldığı gümüş atı rastgele fırlattığında büfenin camına isabet etmesiyle yer yerinden oynadı. Böyle gürültülere alışık olmayan saray muhafızları Prens'in odasına doğru hareket ederken onları durduran Marlon'du.

Kendi gidip odanın kapısını çaldı. Edward iyice zıvanadan çıkmış, Jaymie korkudan odanın ortasında taş kesilmişti. Elleri, bedeni zangır zangır titriyor, başını önünden kaldıramıyordu. Kapı çaldığında bu kâbusun bitebileceği ümidiyle kapıyı açmaya yeltendiğinde yine kükreyen ses genç kadını yerine çiviledi.

"Sakın kıpırdama!" diyerek antreye geçti. Edward genç kadına olan zaafını kendine itiraf etmek istemiyor, bu içini çürütüyor, suçlu sadece kölelikğin getirisini yapan Jaymie oluyordu. İtiraflar beynini delip su yüzüne çıkarken hırçınlığı bütün egosuyla etrafa korku salıyordu.

Marlon içeri bakmaya çalışıyor ama göremiyordu. "Efendim iyi misiniz? İstediğiniz bir şey var mı?"

Edward "Hayır!" diye bağırıp kapıyı kapatırken Marlon iyice delirmişti. Elinden bir şey gelmiyordu. İçeri girip onu kurtarmak, gözyaşlarını silmek için neler vermezdim diye düşünürken kapının önünden ayrılmadı.

Edward'ın sinirli sesi duyulduğunda Jaymie'nin önünde duruyordu. "Defalarca benim olurken, senin teninden başkasına dokunamazken seninle paylaşabileceğim şeyler olmalı. Sana şu an binlerce şey sayabilirim ama senden duymak istiyorum hepsi bu."

Jaymie iyice sinmiş, yüzü beyazın tonlarında, başı öndeydi. Gözlerinden akan yaşlar yüzüne değmeden yere düşerken Edward ileri gittiğini biliyordu ve pişmandı. Onu kollarına alırken eliyle yüzünü kaldırıp gözlerinin içine baktı. Jaymie, Prens'in korkuyla insanları nasıl muma çevirdiğini bu akşam anlamıştı. Şok olmuş, teninde gezen ipek dokunuşlarının özlemini duyduğu adamın o olduğuna inanamıyordu. Kızarıp tıkanan burnu sesini değiştirirken ağlama isteği sesini boğuklaştırmıştı. Gözlerinden süzülen yaşlar onun teslimiyetiydi. "Yürüyüş yapabiliriz. Film seyrederiz. Sonra size yemek yapmayı öğretebilirim. Piyano çaldığınızı biliyorum sizi dinleye-

bilirim. Sonra oyun oynarız, mesela scrable." Kurduğu cümleler onunla yapmayı deli gibi istediği bir rüyadan ibaretti. Prens'le bu kadar yakın olamaması gerektiğini biliyordu. Edward söyledikleriyle sakinleşmiş içini anlatılmaz bir mutluluk kaplamıştı. "Başka?" dedi istekle. Mavi gri gözleri yeşil gözlerle buluştu. "Olabilirliğini bilmediğim paylaşımlar da var. Dışarı çıkmak, dansa gitmek gibi yemeğe belki de denize gitmek gibi. Belki birlikte bir kütüphaneye gideriz ben... Ben kitap okumayı severim." derken ikisi de arzuladıkları şeylerin dile gelmesiyle sakinleşmişlerdi.

Edward her kelimesinde ona daha çok sarılırken Jaymie'nin gözyaşları daha çok artıyordu. Gözyaşları arttıkça Edward başparmağıyla siliyor diğer parmakları yanaklarını okşuyor hırçınlığı duruluyordu. "Bunlara bir sürü yapamayacağımız şey ekleyebilirim efendim." Edward'ın başı dönmüş genç kadına yakınlaşıp göğsüne sokulmasını sağladı ve saçlarını arasında kaybolurcasına koklarken gözleri kapalıydı. Jaymie'nin kelimeleri onda uyuşturucu iğne etkisi yapmış gibiydi. Duymak istediği kelimelerle genç kadına aşkı su yüzüne çıkıyordu.

"Neden? İstemen yeterli, seninle her şeyi yaparım. Bunlar seninle yapmak istediğim şeyler aynı bedenine duyduğum arzu gibi." Marlon duyduklarıyla nefes alamıyordu. Prens, Jaymie'ye âşıktı. Jaymie onu frenlemeye çalışıyor sınırlarını koruyordu. Ama Prens'in buna izin vermeyeceğini biliyordu. Bir ceset misali kapıdan uzaklaşırken Edward elleriyle Jaymie'nin gözyaşlarını silerken dudaklarını buldu. Bir dakika önceki adam şimdi onu ipek gibi öperken dokunmaya kıyamıyordu.

"Titreme Jaymie. Titreme... Beni aptal âşıklara çevirdin." Jaymie yaşadığı korku dolu dakikaları ona değen dudaklarla büyülenmiş gibi unuturken genç adamın kucağında yatağa doğru gidiyordu. Edward ona bir kere daha ezberlercesine sahip olduğunda Jaymie onun kolla-

rında yine hiçbir korku barındırmıyordu. Kollarında her şey siliniyordu, Jaymie sadece Edward'la var olmuş gibiydi.

Aslında Edward'ın sorusunun cevabı gayet basitti. Jaymie neden yataktan çıkamadıklarını biliyordu. İkisi de bedenlerinde özgürdüler. Edward ne prensti, Jaymie ne bir köle. Dudakları, gözleri, elleri özgürce konuşuyordu. Gündüz haykıramadıkları söylemek isteyip susmak zorunda kaldıkları cümlelerdi sevişmeleri.

Jaymie genç adamın göğsüne gömdüğü yüzünü kaldırıp dudaklarına uzandı daha bir istekle öptü genç adamı. O öptükçe Edward daha bir aşkla sardı genç kadını. Jaymie saçlarının arasında gezdirdiği parmaklarıyla tenindeki dudaklarla ürperiyor, genç adamın gücünü bir kere daha hissetmek için istek doluyordu. Edward nefesiyle ürpertiyor kadının istekli haline gülümsüyordu. Göğüslerinde gezen elleri dudaklarına izin verircesine çekilirken Jaymie utançla arkasını döndüğünde Edward çıplak bedenini kadına yaslayıp gülümsedi.

"Ne?" dedi Edward bilinçlice. Jaymie ses çıkarmazken yüzündeki gülümseme artmıştı. Dudakları sırtında dolanmaya başlamış elleri kalçalarını avuçlarken "Bir kere daha." Jaymie kıkırdamaya başlarken tutkuyla onu kendine çekip dönmesini sağladı.

"Bende hiç bitmiyorsun." dediğinde Jaymie'nin içi içine sığmıyordu. Jaymie dudaklarına uzanırken "Yorgunsunuz." dedi fısıltıyla.

"Yorgunum ama hâlâ seni istiyorum." Genç kadının tenine kafasını gömüp dudaklarını gezdirirken.

"Film seyretmek ister misiniz?" Edward kafasını kaldırırken Jaymie'nin teklifiyle yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu.

"Tamam." dedi. Film seçimi yirmi dakikayı bulmuş, Jaymie hiç karışmamıştı. Gülümsüyor, elleri genç adamın teninde dolanıyordu. Kollarında olmak hayatında

yaşadığı en güzel duyguydu ama korku doluydu. Âşık olduğunu bedeni itiraf ederken aklına itiraf ettirmek korkutucuydu.

Film başladığında gece iki olmuş Marlon onların penceresinin altında volta atıyordu. Duygularını bastırmak, Jaymie'yi ondan kurtarmak için bir sürü plan yapmış ve seslerin kesilmesiyle merakı iyice büyümüştü. Edward son bir aydır olduğu gibi karmakarışıktı ve filme konsantre olamıyordu. Jaymie filmin ilk saniyesinden itibaren başlayan dövüş sahneleriyle sıkılmış bir süre sonra uykuya dalmıştı. Edward filmi kapatıp bir süre turkuaz yeşili saten çarşafların içine saklanan güzelliği seyretmeye daldı. Duyguları, aklı karmakarışıktı. Kalkıp kendine içki doldurup terasa çıktı ve bir süre gecenin serinliğinde ayılmaya çalıştı. Jaymie hayatına girdiğinden beri kendini tanıyamaz haldeydi. İnkâr "*ama neyi inkâr*" dedi öfkeyle. Boşluk onda mutsuzluğa yol açıyor amaçsızca savruluyor hayatındaki değişimlerin neden kaynaklandığını anlamaya çalışıyordu. İçeri girip yatakta onun tişörtü üzerinde uyuyan kadın baktı. İçinden onu uyandırıp onda kaybolmak geçerken gülümsedi. Antreye geçti ve elinde viski şişesi bardağa ihtiyaç duymadan içmeye başladı. Konsolun üzerindeki kitap dikkatini çektiğinde apliğe uzanıp yaktı ve kitabı alıp koltuğa oturdu. Kitabın kapağında zenci bir erkek eli vardı. Adamın avuçlarında bir papatya ve yaprağından kan damlıyordu. Kitabın ayracı son üç sayfada kalmıştı. Arka kapağını çevirip okuduğunda konusu ilgisini çekti. İlk elli sayfasını ara ara atlayarak okumuş, sinirle elinden fırlatıp merakıyla tekrar alıp okumaya başladığında şafak sökmek üzereydi.

Son yirmi sayfa kala iyice ruhu daralmış sinirleri bozulmuştu. Kitabı hırsla bırakıp yatak odasına geçtiğinde Jaymie yataktan çıkmış üzerinde Edward'ın tişörtü terastan içeri giriyordu.

"Günaydın efendim. Bir şey mi istediniz?" dedi Jaymie merak utanç birbirine girerken yüzü yine kırmızıydı. Edward'ın ilk sinirli hali dikkatini çekmemişti.

"Hayır, tek isteğim uyumak" dedi Edward sinirle. Jaymie ne yapacağını bilemedi. Edward yatağa girip sırtını döndüğünde Jaymie öylece kalakaldı. Yatağa girmekle içeri gitmek arasında kararsız kalırken "Sen uyumayacak mısın?" sorusu geldiğinde Jaymie usulca yatağa girdi ama Edward'a yanaşmadı. Tedirgince ona doğru dönüp gözlerini kapattı. Edward içindeki fırtınalarla hırsla ona doğru döndü ve "Kitap..." Jaymie'nin gözleri açılmış merakla bakıyordu. "Kitap?" dedi sorarca. Edward yatakta doğrulurken sinirli bir çocuğu andırıyor burnundan soluyordu.

"Okuduğun kitabın sonu nasıl bitiyor?" derken neredeyse bağırıyordu.

"Ben sonunu bilmiyorum daha bitirmedim." neden böyle kızdığını anlamamış sersemlemişti. Açıklama gereği duydu.

"Ben onu burada buldum. Çekmecedeydi. Sıkıntıdan..." derken Edward sinirle "Üç sayfan kalmış."

"Evet, efendim" Yine merakla ona bakarken ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu.

"Böyle saçma bir kitabı nasıl okuyabiliyorsun?" Söylemek isteyip söyleyemedikleri onda sinir yapıyordu. Jaymie köle cevaplarından birini verdi "Özür dilerim efendim. Bir daha olmaz" dediğinde tabii ki bu Edward'ın duymak istediği bir cevap değildi ve Edward bir kere daha çıldırdı. Patlama noktası bu olsa gerekti. Bedeninin üst kısmı çıplak buğday teni altındaki gri eşofmanla çekici bir görüntü sergilerken yatak odasında o duvardan bu duvara dolanmaya başlamıştı. Jaymie onu seyrederken yataktan çıkamamış korkuyla kıpırdayamıyordu.

"Zırvalık!" diye homurdanırken "Saçma!" diye bağırdı. Sonrası çorap söküğü gibi gelirken Jaymie odanın içinde deli danalar gibi dönüp duran adamı izliyordu. "Bu nasıl bir kurgu saçma değil mi?" dedi Jaymie'ye bakarak. Jaymie artık korkmaya başlamıştı. "Hangi kurgu? Efendim ben anlamıyorum. Kitaptaki mi?"

"Evet, senin hoşuna gitmiş anlaşılan son üç sayfan kaldığına göre..."

"Ben boşluktan..."

"Tamam, o zaman bana hak veriyorsun saçma değil mi?" Beklenti içinde gelip yatağa oturup Jaymie'nin gözlerine umutla baktığında genç kadın iyice şaşırmıştı. Kitabın konusunu aklından geçirdiğinde Edward'ın neden bu kadar sinirlendiğini ilk anlamadı. Kitap on dördüncü yüzyıl İngiltere'sinde bir köyde geçiyor, köyün zengin ailesinin oğlu fakir bir kıza âşık oluyor, onların aşklarını anlatıyordu. Zengin ailenin oğlu sonunda pes edip kendi mevkiinden biriyle evlenmek zorunda kalıyordu.

Jaymie ne söyleyebilirdi ki.

"Cevap ver saçma değil mi?"

"Evet, efendim." İnandırıcı olmadan Edward'ın istediği cevabı vermişti.

"Sonunda kıza ne oluyor?" Merakını gizlemek isterken sinirini belli etmek ona iyi geliyordu.

"Kız ölüyor efendim."

"Trajikomik." dedi Edward sinirle gülerken. Daha da sinirlenip "Asıl düşünceni istiyorum."

Jaymie tedirgindi ama konuşmaya başladı. "Kız biraz olsun kendini frenleyebilseydi ölmek zorunda kalmazdı. Haddini bilmeliydi. Hayaller kurmak ona zarar verdi. Evet, siz haklısınız saçmaydı." Edward duyduklarıyla bedenindeki bütün damarları atmaya başlamış neredeyse kriz geçirecek hale gelmişti. Sesi boğuk ama öfke doluy-

du. "Senin yaptığın gibi." derken gözlerine bakıyordu. Jaymie kabullenir gibi başını öne eğdi.

Aralarında soğuk rüzgârlar esmeye başladığında Edward onu çenesinden tutup yüzüne sabitledi ve "Umurumda değil." dedi hırsla dudaklarına uzanıp onu ihtirasla öpmeye başladığında kelimeler bitmiş açığa çıkmaya başlayan duygular etrafta kol gezerken Jaymie bir kere daha genç adamın olmuş, gözlerini kapatıp genç adamın kalp atışı ve nefesiyle ritim tutturmuş, uyuyakalmıştı.

Saat onda gözlerini açtığında Edward yanında yoktu. Yastığındaki notta "Mutfakta bekliyorum." yazıyordu. Jaymie apar topar duş almadan giyindi, aceleyle moraran kolunu görmemişti. Kapıyı açtığında karşısında Marlon vardı.

Marlon aniden gelip yanında durdu ve kolunu ellerinin arasına aldı. "O mu yaptı? Benim yüzümden." Gözleri dolmuş, sesi huzur vericiydi. Jaymie hiçbir şey demedi.

"Buranın mutfağı nerede Marlon?" Marlon Prens'in orada olduğunu biliyordu.

"Seni götürmek için buradayım." dedi Marlon kederle. Jaymie onun çok üzüldüğünü anlamıştı.

"Hadi üzülme! Acımıyor, Prens isteyerek yapmadı, sinirlerine hâkim olamıyor." dedi gülümserken. Marlon önünde durdu ve yürümesine engel oldu. "Hayatta hiç bir şey bilinçsizce yapılmaz Jaymie."

"Senin de bilinçli olman gerekiyor. Lütfen kendine zarar verecek düşüncelere girme," dedi Jaymie bakışlarını kaçırırken.

"Sen ne istiyorsan ben oyum Jaymie. Bir arkadaş bir dost belki sonra..." diyerek sustuğunda Jaymie "Dostluğun her zaman benim için çok değerli olacak. Sen çok iyi bir arkadaşsın, umarım hep görüşebiliriz."

"Sen istediğin sürece."

Mutfak kapısına geldiklerinde içerden tava, tabak gürültüleri duyuluyordu. Marlon kapıyı açtığında Jaymie gözlerine inanamadı. Edward üzerinde önlük üzeri çıplak altında lacivert eşofmanı ve ayakları çıplak ocağın başında duruyordu. Jaymie içinden "*Çok seksi*" dedi kıkırdamasını bastırmak için dişlerini sıkması gerekti. Aşçılar panik olmuş etrafında pervane gibiydiler. Edward Jaymie'yi görünce hızla yanına geldi elindeki kepçeyi masaya bıraktı ve dudaklarını bulurken Marlon'un gözlerine bıçaklar giriyordu. Jaymie utanmış, dudaklarından ayrıldığında selam verdi. "Günaydın efendim." Edward ondan uzaklaşıp ocağın başına giderken Jaymie saçlarını topluyordu ve Edward kolunu gördü. Birden yüzünde kara bulutlar oluşurken Marlon hâlâ kapının oradaydı. Jaymie gülümseyerek ocağın yanına geldiğinde Edward elindekileri bıraktı ve kolunu tutup dudaklarını moraran yere yerleştirip öperken Jaymie "Tenim hassas." Marlon bu görüntüyle kahroluyordu. Edward onu kollarına alırken kulağına eğildi. "Özür dilerim." Jaymie gözlerini kaçırdı ve "Yanıyor." dediğinde üç aşçı panik oldu. Edward sinirle "Çıkın tamam, hepiniz dışarı! Benim aşçım geldi, beceriksizler."

Jaymie gülmeye başlamış, tavayı ocaktan alırken Edward ona önlük giydiriyordu. Jaymie diğer tencereyle uğraşırken gözleri ona takılmış göz banyosu yaparken Edward "Ne?" dedi. Jaymie kızararak bakışlarını çekerken tencereyi karıştırmaya başladı. "Hiç."

"Söyle Jaymie!"

"Hiç efendim," dedi ona bakamıyor ağzına gelenleri söylememek için zor duruyordu.

"Söyle yoksa ben sana söyletirim," dedi sırıtarak. Jaymie nasıl olduğunu merak ederken "Mutfak tezgâhı benim için ideal. Tadına burada bakabilirim," dedi gözlerindeki arzu Jaymie'nin ürpermesine sebep olmuş elinde kepçe bedeni yanmaya başlamıştı.

"Ben... Ben... Çok seksi olduğunuzu düşünüyordum hepsi bu efendim," dedi rengi atmış Edward'ın ne tepki vereceğini bilmiyordu. Edward kahkaha atarken halinden memnun "Sana böyle görünmeme sevindim. Yoksa ümitsizliğe düşmek üzereyim."

"Ben anlamadım." Jaymie kendini toparlamış tencereye yönelmişti. Edward kulağına eğildi "Beni devamlı reddeden biri olarak böyle hissetmem gayet normal," dedi ve kulağının arkasını öptü ve uzaklaştı. Jaymie eli ayağına dolaşmış konuyu değiştirmek için "Bugün sarayda mı kalacaksınız efendim?" diye sordu. Kalması için dua ediyor, içinden genç adamdan ne kadar uzak kalması gerektiği hissi geçse de kendine engel olamıyordu.

"Evet. Saraydaki herkes benim yaptığım yemekleri yiyecek." dedi Edward. Sonraki iki saat boyunca gülüşmeleri, öpüşmeleri devam etmiş Edward arada yemeği bitirmekle uğraşmıştı. Jaymie yemek masasında oturan kişileri görünce gülmekten kendini alamamıştı.

Otuz kişilik masada Marlon dâhil aşçılar, bahçıvanlar, sarayda görevli herkes vardı. Masanın başında Edward oturuyor sağında Jaymie onun karşısında Marlon vardı. Hizmetliler yemekleri servis ederken Edward'ın afiyet olsun demesiyle herkes çekinerek çatalını aldığında Jaymie gülümsüyordu. Yemeğinden ikinci kaşığı alanlar çoğunluktayken Edward dayanamadı.

"Beğenmeyen var mı?" Kimseden ses çıkmadı. Gerilen herkes kendini cevap vermemeye adapte etmişti.

"Beğenen var mı?" dediğinde Marlon'dan başkası elini kaldırmayınca Jaymie gülmeye başladı. Edward ona bakıp kahkahalarla gülerken herkesin eli havadaydı. Ayağa kalkıp hepsine oturmasını söylerken Jaymie'yi elinden tutup masadan kaldırdı.

"Gidiyoruz." Marlon onlarla kalktığında Edward sesini çıkarmadı. İçinde Marlon'la Jaymie arasında geçen

bir günün ardından ona Jaymie'nin kendisinin olduğunu göstermek gibi bir isteği vardı.

Marlon'a güven duysa da bir gün dünyayı yalnız yönetecek kadar güvensiz olmayı kabullenmek durumundaydı. Ülkeyi duyumlar ve hisleriyle yönetmek ona göre değildi. Deliller önce gelir kimseyi duyduklarıyla yargılamazdı. Büyükannesinin cümlesi aklında belirmiş ve Marlon'un arkalarından gelmesine ses çıkarmamıştı.

'Duydukların bazen doğru olabilir... Ya gördüklerin...' Edward iki ay bu cümleyi düşünmüş sonra büyükannesiyle yapılan sohbetlerinin ardından anlam kazanmıştı. "*Gördüğün her şey doğru olmak zorunda değildir. Mühim olan ona nasıl baktığındır.*" demişti eski Kraliçe. Düşüncelerinden Jaymie'nin elini tuttuğunda sıyrılmış, eline daha bir kenetlemiş yürümeye devam etmişti. Edward rüyada gibiydi. Hayatında böyle şeyler yapmamış, insanların alt üst diye sınıflandırıldığı toplumda büyümüştü. Şimdi ise asil olmayan bir kadının kölesi haline gelmişti.

"Yemeği beğenmedin."

"Beğendim efendim." dedi Jaymie gülümseyerek. Edward önünde durdu.

"Gülüşünü seviyorum." Jaymie kendine engel olmak istese de ağzından çıkan "Ben de." kelimeleri Edward için dünyaya bedeldi. Marlon onları on metre arkalarından takip ediyordu. Edward hiç kimsenin yanında hareketlerini kısıtlayan biri olmamıştı. İstediğini yapar, istediği gibi hareket ederdi. Edward daha çok gülümserken, zar zor samimi kelimeler duyduğu kadının gözlerinde kayboluyordu. Sessizce yürüdükten sonra Edward geçmişiyle ilgili sorular sormaya başladığında Jaymie gerilmişti.

"Marie sekiz yaşına kadar normal bir hayat sürdüğünü söyledi." Jaymie gerilmiş, yüzü birden soğumuştu. "Evet, efendim." demekle yetindi.

"Nerede yaşıyordunuz?"

"Cotswolds'ta küçük bir çiftlikte."

"Güneydoğu Londra."

"Evet efendim. Kırsal alanları, tarlaları ve küçük sevimli köyleriyle meşhur hem Güney sahilinin yakınında, yabani at, koyun ve ineklerin dolaştığı koruma altına alınmış fundalık bir alanı içeren New Forest'a çok yakın."

Birden, fazla konuştuğunu düşünerek pişman oldu.

"Orayı özlüyor musun Jaymie?"

"Ben üşüdüm," dedi Jaymie sorulardan kaçarca. Geçmişi anlatmak, içini açmak gelecekten bahsetmekti ki bu en son istediği şeydi. Anı yaşayıp gelecceğe umutla bakmaktı her zaman yaptığı. Hayatında keşkelere yer vermiyor, ona göre karar verip uyguluyordu. Küçük mutluluklarla geçirmişti bunca senesini.

"Yine kaçıyorsun." Jaymie elini bırakıp kotunun cebine ellerini sokup yürürken "Benim geçmişimde bir şey yok ki. Köle hayatı efendim. Öncesi yok." dedi gülümseyerek. Edward durmuş Jaymie'yi kollarına almıştı.

"Ben geçmişi ya da geleceği konuşmak istemiyorum efendim. Şimdi kollarınızda olmam yeter." Marlon bir kere daha genç kadını Prens'in kollarında görünce kederle çevirdi başını.

"Senin hakkında her şeyi merak ediyorum." Jaymie "Benim her şeyimi biliyorsunuz efendim." dedi gözlerini kaçırarak. Edward kulağına eğilip muzipçe "Tadını bilmiyorum." dediğinde Jaymie yine renk değiştirmişti.

Kaleye geldiklerinde yaverlerden biri misafirlerin olduğunu söylerken Marlon, Jaymie'ye yol gösteriyor, yukarı çıkarıyordu. Görülmesi bir skandaldı, odalıklar saraydan ayrılmaz, her sarayın kendine has haremi ve odalıkları olurdu. Rio'ya gelen arkadaşları onun sarayda olduğunu öğrenmiş ziyarete gelmişlerdi.

Edward'ı selamlarken kahkahalar eşliğinde sarılmaları bir oldu.

"Brezilya'da olduğunu biliyorduk Rio'ya gelmişken yüzsüzlük edip geldik," dedi Vanselt elindeki kadehi havaya kaldırdığında Edward okul arkadaşına sırıtıyordu.

"Brezilya'ya geliş nedenimi biliyorsun."

"Biliyorum karnavala." dedi alayla.

"Her sene karnavala gelmezsem olmaz." dedi Edward aynı tonda.

Vanselt "Karnavala geldiysen neden saraydan hiç dışarı çıkmıyorsun ona anlam veremiyorum." dedi kinayeyle. Diğer misafirlerden aralarında konuşanlar ikisinin sohbetine dikkat vermişlerdi. Yakın çevrede dedikodular yayılmış tabii yanlış duyumlarla Prens'in Brezilyalı bir güzelle gününü gün ettiği yolundaydı. Edward gülümsedi.

"Saraydan çıkmamam iyi olmuş yoksa sizi kim karşılardı?" dediğinde herkes gülüyordu.

Yenilen akşam yemeklerinin ardından Vanselt ve Edward, Brezilya olaylarını konuşurken Vanselt her zamanki gibi konuyu demokrasiye getiriyordu.

"Benim senin yanında olduğumu bilirsin. Benim derdim yüzyıllardır süre gelen tabular." Vanselt cümlesini kurarken Edward'la göz göze gelmiş onunla aynı fikri paylaştığını biliyordu.

"Dünya tam anlamıyla özgürlüğü kaldıramayacak kadar dejenere oldu. Çok uluslu bir yönetim dünyanın batmasından başka bir işe yaramaz Vanselt." dedi Edward. Vanselt onun haklı olduğunu biliyor ama kendi fikirlerini savunmaktan vazgeçmiyordu. Edward ve Vanselt'in konuşmaları herkesin dikkatini çekmiş, hepsi neredeyse pür dikkat onları dinliyorlardı. Vanselt her zamanki gibi özgürlüğünü ifade eden ceketi, ceketinden sarkan kareli gömlek ve ona uygun mavi bir kot giymiş topluluğa is-

yan ederken Edward'ın da ondan aşağı kalan bir yanı yoktu. Üzerindeki açık taba renkli kadife gömlek koyu kahve tondaki kotla uyum sağlarken Jaymie'yle dolaşmaya çıktığı botları hâlâ ayaklarındaydı.

"Bu Kralların ve asillerin refah içinde hüküm sürerken yıkıcı bir güç oldukları gerçeğini örtmüyor." Her ne kadar arkadaş gezmesi gibi görünen bu küçük topluluk demokrasinin geleceğiydi. Vanselt her fırsatta fikirlerini beyan edip ileriye dönük konuşmalar yapmaktan çekinmiyordu.

Edward "İşte bu yüzden biz varız. Yıkıcı gücün kontrolü bizim elimizde, yoksa dünyayı düşünmek bile istemiyorum. Biliyoruz ki halk monarşiyi yüzyıl öncesinden kendi kabullenmiştir. Aramızda dünya tarihini bilmeyen olmadığını sanıyorum yine de Vanselt tarih bilimci olarak bize seve seve bahsedebilir." dediğinde Vanselt'in yüzünde hain bir gülümseme belirdi. Edward'ı tanır onun özgür ruhlu, haksızlıklara başkaldıran biri olduğunu bilirdi. Fikir ayrılıkları olmasına rağmen onun destekçisi olur yine de muhalefet olmaktan kendini alamazdı.

Vanselt konuşmaya başladığında herkes onu dinlemeye başladı. "Çıkar ilişkileri..." dedi güldü Vanselt kadehini Edward'a kaldırdı ve konuşmaya başladı. "Her zamanki gibi hırs ve çıkar ilişkileri halkı canından bezdiren savaşları başlatan şeydi. Eski dünya devletlerinin aralarında süre gelen sayısız güç savaşı, anlamsız politikalar dünyayı ve dünya halkını yok etme noktasına getirdiğinde bir adam çıkıp Kral olduğunu ilan etti. Edward'ın atası Edward." dedi elindeki kadehi kölenin doldurmasına izin vermedi. İçki şişesini aldı ve kendi doldurdu. Edward bu hareketiyle gülümserken lafa girdi "Barışı vaat etti ve sözünde durdu." dedi sırıtırken. Vanselt onaylarca doldurduğu kadehi Edward'a uzatıp havaya kaldırdı "Saygımız sonsuz." diyerek konuşması-

na kaldığı yerden devam etti. "Ülkeler arasında bitmek tükenmek bilmeyen savaşlar sona ermiş dünya monarşi rejimini benimsemişti. Bu kabulleniş savaştan bıkan dünya halkının seçimiydi. Halk, barış getireceği sözünü veren Kral'ın izinden gitti ve böylelikle monarşi devri başladı. Kral dünyayı barış dolu bir geleceğe hazırlarken soyunun onun izinden gitmesi için elinden geleni yaptı. Birçok ülke terör, sömürgelik ve sefaletten onun getirdiği radikal kararlarla kurtuldu. Dünya normale dönüp tekrar yapılanmaya girdi. Yüzyıl sonra torunlarının çocukları onun izinden giderek dünya barışını korudu ancak hiçbiri yoksulluğun getirisi olmuş savaşla pekişmiş köleliğin önüne geçemedi. Zaman içinde dünya elektronik çağa ayak uydururken kölelik sorunu aşılamaz bir tabu olarak kaldı. Kölelik asillerin yüz karasıdır ama işlerine geldiği gibi..." dediğinde topluluktan Leydi Helen sinirle araya girdi.

"Asillerin neden işine gelsin ki zaten istedikleri kişiyi parayla çalıştırabilecek konumdalar. Kölelik bence bir gelenek ve bunu bozmaya gerek yok."

Vanselt gülümserken kadının yanına doğru geldi. Edward, Leydi Helen'le göz göze gelirken "Neyin geleneği? Bir bez parçası mı? Bir atasözü? Geçmişten gelen öğütler mi? Biz burada günahının sadece bir köleden doğması olan insanlardan bahsediyoruz. Hanginiz yatağına aldığı kölenin bunu isteyip istemediğini soruyor? Hanginiz ona ne istediğini soruyor? Bir hayatı, bir ailesi olabiliyor mu?" dediğinde etraf buz kesmiş gibiydi.

Leydi alayla "Benim bu konuşmalarınızdan tek anladığım sizin bir köleye âşık olduğunuz." dedi kahkaha atarken.

"Anlayışınız sizin ne kadar dar görüşlü olduğunuzun bir kanıtı leydim." dedi Vanselt. O sırada Edward olaya müdahale etmek zorunda kaldı.

"Vanselt kölelik yasalarının esnetildiğini biliyorsun. Köleliğin kalkması için çalışmalar sürüyor ve ben kısa zamanda sonuç alacağımızı umuyorum." derken Leydi Helen duyduğu hakaretin acısını çıkarmaya çalışıyordu.

"Siz haremlerdeki tek işi sahiplerini memnun edip yan gelip yatan kadınları özgür kıldığınızda genelevlerini dolduracaksınız." dedi sinirle ve devam etti "Bir yerde size katılıyorum Sör Vanselt, kölelik erkeklerin yüz karası kadınların değil."

Edward sinirleri tepesine çıkmış Vanselt'e izin vermeden konuşmaya başladı. "Bu da bir mantık ama atladığınız bir şey var Leydim. Modern çağ kölelik ne kadar devam ederse etsin, kadınları özgür kıldı bunda hemfikiriz. Saraylarda anneden gelme kölelik devam ediyor buna da tamam. Saray ve üst seviye mensubu insanlar köle sahibi olma haklarını koruyorlar bunda da bir sorun yok. Ama dış dünyada her ne kadar asil insanların köle sahibi olabileceğine dair yasalar varsa da artık halk bunu reddediyor. Hal böyleyken bizim elimizi kolumuzu bağlayan örf ya da gelenek yani yasalar. Bir o kadar bağlayıcı unsur yok olacak. Düşünün bunların hepsi silinecek."

"Yani Prens'im?"

"Yani size bu konuda katılamadığım için üzgünüm. Sizin dediğiniz gibi bir nesil kadın genelevlere düşse bile, kölelik kalktığında bir daha köle doğmayacak." Vanselt kahkaha atarken "Bence Leydim likörün kokusu size ağır geldi." dedi alayla. Leydi sinirle Vanselt'e bir şey söyleyecekken "Bu güzel sohbet için hepinize teşekkür ederim. Uzun bir gece oldu. Ben odama çekiliyorum." Hepsi ayaklanıp selam verirken Vanselt yüzündeki zaferle Leydi Helen'e bakıyordu. Herkes dağılmış Vanselt, Edward'la merdivenlerin başında konuşuyordu.

"Leydi Helen'in köle tüccarı olduğunu sanıyorum." dedi Vanselt sırıtarak.

Edward neredeyse kahkaha atarken "Ataları." Yakın iki dost iyi geceler diyerek ayrılırken Edward kölelik hakkında düşünüyordu. Köleliğin kalkması için birçok kere yasa tasarısını kurula sunmuştu, on üç krallıktan sadece iki tanesi ona destek vermiş üyelerle karşı karşıya kalmıştı.

Odaya geldiğinde Jaymie yoğun geçen günün ardından Edward'ı beklerken koltukta uyuyakalmıştı. Edward bir süre koltukta Jaymie'yi seyrederek sessizliği dinledi. Huzurun dinginliği onu bulurken üzerini değiştirip Jaymie'yi yatağa taşırken bile uyanmamış yanına girip kollarına alıp sardığında Jaymie kedi gibi sokulup onu koklamış ve uykusuna devam etmişti.

Edward genç kadına bakarken bile içinin eridiğini, bambaşka duyguların onu sardığını biliyordu. Rahatsızlık veren duyguları, uykusuzluğu peşinden sürüklerken genç kadının uykusunu bozmamak için kıpırdamadı saatlerce. Gece şafağa bürünürken kalkmış gökyüzünü seyrediyordu. Uykusunu getirmesi umuduyla içmeye başlamıştı. Genç bir delikanlıyken hayat onun için daha heyecanlıydı. Asiliği, babasının mantıklı konuşmalarıyla yerini yönetimin taktik savaşı olduğunu anlamasına dönerken yapısı itibariyle tam bir politikacı olamadı. Çıkış noktası insanlar üzerinde kurduğu baskıydı. O fikirlerini baskı ya da ezici gücüyle insanlara kabul ettiriyor bir otorite sağlıyordu. Adaleti, ezici gücünü kabullendiriyor insanlar ona hayranlıkla saygı duyuyorlardı.

Elindeki içki şişesinin sonuna gelmiş ama sarhoş olamamıştı. Jaymie gözlerini açtığında oda karanlık, Edward yanında yoktu. Onu gördüğünde uykulu gözlerle yanına gelip ayakta durdu.

"Uyumamışsınız." Edward gözleri kısık, saçı başı dağılmış kadını kucağına çekti.

"Siz biz efendim. Sınız. Mınız. Gerçekten bunlar gerekli mi?" dedi gülümserken. Jaymie yine sessiz kalırken

Edward kucağındaki kadına uzun uzun baktı ve "Yarın saraya dönmeni istiyorum." Jaymie ayrılık acısıyla yüzleştiğinde rüya gibi geçen günler yanına kâr kalacaktı.

"Siz nasıl isterseniz."

Edward kalkıp elinden tuttu ve onu kollarına alıp yatağa uzandı. Kolları genç kadının bedenini sevgiyle sararken Jaymie sıcağıyla uykusuna kaldığı yerden devam etti. Durgun geçen kahvaltının ardından Edward sessizdi Jaymie'den iyi kötü bir tepki bekliyor ama yine göremiyordu. Etrafı toparlayan Jaymie tam bir kölelik sergiliyor, ona verilen görevleri harfi harfine yaparken hiçbir duygusunu belli etmiyordu. Edward sinirle giyinirken "Döndüğüne seviniyorsun."

Jaymie yine ne diyeceğini bilemedi ve suskun kalırken Edward yine küplere bindi.

"Sana bir şey söyledim." dedi ona gömleğini giydiren kadına.

"Ben kardeşimi göreceğim için seviniyorum." dedi Jaymie kaçamak bir cevapla. Edward elindeki çorabı hırsla çekerken Jaymie başını öne eğmişti. "Sen de giyin birazdan yola çıkacaksın" derken odadan çıktı. Jaymie köle kıyafetlerini giydi ve antreye çıktığında Marlon oradaydı. Edward yanına gelip yüzünü ellerinin arasına aldı ve "Dikkatli ol. Marlon yanında olacak." Pelerini giymiş Edward, Jaymie'nin başını örtmüştü. "Peki, efendim." Edward dudaklarına uzanıp uzun uzun öptü. Marlon işkence gibi başını öne eğip gözlerini kapattı. Edward dudaklarından ayrılıp gözlerine bakarken "Marlon her şey hazır mı?"

"Evet, efendim gitmeye hazırız."

Edward ve Jaymie saray kapısına kadar sessizce yürüdüler. Muhafızlardan biri kapıyı açmış beklerken Marlon arabanın yanındaydı. Genç kadın Edward'a bakmadan arabaya bindi.

"Dikkat et ona bir şey olmasın."

Marlon başıyla selam verdi. Araba hareket ederken Edward Jaymie'nin gitmemesi için bahaneler üretiyor, mantığı sessiz kalmasını söylüyordu. Kendini zorladı ve hızla saraya girdi. İçinden Jaymie'nin köle olmasaydı şu an onunla sarayda özgürce vakit geçirebileceği duygusu geçtiğinde saçmaladığını düşündü ve kahvaltıya yöneldi.

Sabah kahvaltı bitmiş misafirlerini yolculamış, ricasıyla Vanselt kalmıştı. "Kendini özlettin."

"Nedense ben seni hiç özlemedim." dedi Vanselt alayla.

"Köleleri hâlâ el altından özgürlüklerine kavuşturuyor musun?" dedi Edward birdenbire.

Vanselt "Neden sordun?" derken ciddileşmişti.

"Hadi ama gelip işlerini bozacak değilim. Yapsam çoktan yapardım. Kölelik karşıtı olduğumu biliyorsun."

"Evet, ama direk yapmıyorum. Yardım ediyorum." Dün gece aklına gelirken kahkahayla "Leydi Helen'in köleleri çok mudur?" demekten kendini alamadı. Edward da kahkahalarla ona katıldığı sırada ilerleyen arabada Jaymie hüzne boğulmuş sessizce otururken Marlon ara bölmeyi açmış onunla konuşmaya başlamıştı.

"Brezilya'yı nasıl buldun?" dedi Marlon sırıtarak.

"Saray çok güzel." dedi Jaymie gülümseyerek düşüncelerinden sıyrıldı. Uçağa bindiklerinde sohbetleri devam ederken Jaymie, Marlon'la zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Çocukluğundan, köle oluşundan, şişko Jaymie olma hikâyesinden bahsederken tuhaftı.

"Sen sihirli gibisin. Şu kısacık zamanda sana her şeyimi anlattım inanamıyorum." dedi Jaymie gülümserken.

"Böyle düşünmene sevindim Jaymie." İnme vakti geldiğinde Marlon'un yüzü asıldı.

"Kimsenin neredeydin sorusuna cevap vermene gerek yok. Senin yokluğunu fark ettiklerini sanmıyorum. Soru sorarlarsa kim olduğunu Prensim bilmek istiyor. Bana bilgi verirsin. Sana numaramı verdim."

Jaymie kafasını sallarken Marlon ona sarayın arka kapısından odasına kadar eşlik etmişti. Kapı önünde devam eden sohbetleri Marie'nin gözünden kaçmamış onları bir süre izlemişti. Jaymie kapıyı kapatıp yüzünde gülümsemeyle pelerini çıkarırken Marie'yi görünce sıçradı.

"Marie beni korkuttun. Prens'in dairesinde ne yapıyorsun?"

"Bu gezi beklediğimden iyi geçmiş, gülümsüyorsun. Girmediğin sınavına üzülmediğin belli." dedi Marie sırıtarak.

"Kendi isteğimle götürülmedim. Peki, sen niye gülüyorsun?" sinirlenmişti ancak belli etmiyor, odasına ilerlerken Daisy'yi arıyordu.

"Marlon'la aran iyi olmalı. Kapının önüne yarım saat sohbet ettiğine göre." Jaymie sesindeki imayı anlamış tüyleri ürpermişti. Edward'ın yanlış anlaması halinde olacakları düşünmek bile korkutucuydu.

"Marie nasıl böyle bir şey düşünebilirsin. Tanrı bizi Prens'ten korusun."

"Bu gayet normal Prens'in yatağını paylaşıyor olman seni onun karısı yapmaz. Sen onun için sadece zevksin. Hem Marlon sana uygun bir eş olabilir. Yakışıklı, kariyer sahibi ve özgür biri. Onunla evlenirsen her şey kolaylaşır. Odalık olmaktan kurtulur, sınavlara rahat rahat hazırlanırsın. Benim yanımda çocuklara ders verirsin, ayrıca özgürlüğün garantilenir."

"Tamam Marie. Kapı önü sohbetini nerelere getirdin." dedi Jaymie sıkıntıyla.

"Marlon bütün saray kadınlarının hayran olduğu bir asker, herkes onu kafeslemek için neler yapıyor ama ben onun şimdiye kadar kimseye yüz verdiğini görmedim. Bırak konuşmayı selam bile vermez. Evlenirsen Prens karışamaz kuralları biliyorsun." Jaymie ona bütün gün süren uzun sohbetlerini anlatsa Marie herhalde düşüp

bayılabilirdi. Yorgundu ve Edward'ı özlüyordu. Aklı, bedeni, ruhu genç adamda kalmıştı. Marlon umurunda değildi.

"Daisy nerede?"

"Merak etme çocukların yanında birazdan gönderirim. Bu arada Prens'le aran nasıl?"

Jaymie gözlerini kaçırdı. Ne yalan söyledi ne doğruyu. "Karışık." dedi ağzının içinde. Tabii Marie sinirlendi.

"Karışık olan ne? Sen kölesin, o Prens. O ne isterse yapacak ama resmi olacaksın bunu kafana sok. Böyle olmazsa zarar gören sen olursun. Onun hiçbir şey umurunda olmaz. İkimiz de ona kapıldığını biliyoruz. Hayır deseydin Edward kendini geri çekerdi. Onu tanıyorum ve bunun için artık çok geç."

Jaymie gözlerine baktığında Edward'ın *"Umurumda değil!"* kelimelerini hatırladı. "Haklısın." diyebildi. Marie haklıydı ama Jaymie'nin kalbi haklıyı haksızı ayırmıyordu.

***

Edward Jaymie'nin gidişinin ardından iki gün sonra Vanselt'in kaleden ayrılışıyla asabi haliyle daha da çekilmez olmuştu. Marlon, Jaymie'yi bırakıp o gün dönüş yapmış Edward'a iyi olduğunu, saraya gittiklerinde kimsenin bir problem çıkarmadığını söylemişti. Edward işlerine hız vermiş, saraya dönmek için çalışıyor ama yine kendine itiraf edemiyordu. Marlon onun bu sakin, işkolik hallerine şaşırıyordu. Öncesinde her gece yatağına giren kızları görür sabahları kızları tahliye etmek, evlerine bırakmak ya da sorunlarla baş etmek ona kalırdı. Şimdi Prens yalnız uyuyor, işten başka bir şey düşünmüyordu. Bu hallerinin Jaymie ile ilgili olduğunu biliyor köle kız için sonucun kötü olmasından korkuyordu. Edward'ın köleye olan aşkı duyulduğu takdirde babası ya o köleyi

sağ bırakmaz ya da suçlayıcı bir şey bulup en kötü yerlere sürgüne gönderebilirdi. İki hafta geçmiş dönüş yolculuğu sırasında uçakta Marlon gazete okuyor Edward telefonla Jaymie'yi arıyordu.

Jaymie odasında yoktu. Edward, Marie'yi aradı ve Jaymie'nin yanında olup olmadığını sorduğunda Marie bildiği halde bilmiyorum demişti. Genç adam sinirle telefonu kapatırken Marie'ye kızgındı ve sinirle yerinden kalkıp hırsla uçakta yürümeye başladı.

"Ona ne? Ona ne? İşime burnunu sokmasa olmaz. Yaşlı cadı." Edward hırsına yenik düşerken haksızlığını biliyordu. Marlon sesini çıkarmadı.

"Bir şey söyle Marlon!" Her zaman Marlon'un sohbetlerini sevmiş fikirlerine değer vermişti.

"Ben konuya vakıf değilim."

"Jaymie, Marie'nin yanındaydı ve ona telefonu vermedi. O Marie'nin torunu. Beni Jaymie'den uzak tutmak için elinden geleni yapıyor ve ben buna uyuz oluyorum." dedi Edward liseli çocuklar gibi. Marlon sakince:

"Onu bir emrinizle Jaymie'den uzaklaştırabilirsiniz." Edward'ın vicdanını ölçüyor konuya üst ast olarak bakıyordu.

"Yapamam. Tek amacı onları korumak ama benden bir zarar gelmeyeceğini anlayamıyor." dedi Edward sinirle.

"Marie bu köleye kapıldığınızı anlamış ne de olsa o sizi büyüten kişi. Torununu korumaya çalışıyor anlaşılan."

"Ben Jaymie'ye kapılmadım öyle bir şey yok. O güzel, sadece aşırı güzel bir köle o kadar." diyebildi. Marlon daha ileri gitti.

"Köleyle olan ilişkiniz ciddileşmiyorsa sorun yok. Zamanı geldiğinde köle sizin isteğinizle yanınızdan ayrılacak. Yanınızda tutmanız Kraliçeniz olacak kişiyi rahatsız eder." dedi Marlon nabzını ölçercesine.

Edward'ın aklından Jaymie'yi başka bir yere götürüp orada kalmasını sağlamak fikri belirirken Marlon'un sözleri kalbine bir sürü bıçak batırmaya başlamıştı. Doğruları duymak onu boğmuştu. Neden boğmuştu bilmiyordu.

Marlon devam etti "Onu satabilirsiniz ki siz hiçbir kölenizi satmazsınız. Ya onu birinin himayesine vereceksiniz ya da hediye edilecek. Sizin himayenizde bile güzelliği kötü niyetli kişileri durdurmazken kölenin işi gerçekten zor."

"Yeter biz neyi konuşuyoruz. Ben ne istersem o olur." sinirle yerine oturup televizyonun sesini sonuna kadar açtı. Uçaktan indiklerinde Edward allak bullaktı. Saraya gitmek istemedi.

"Otele gidelim," Marlon tamam anlamında eğilirken sarayda Jaymie mumla süslenmiş bir masa hazırlamış seksi bir elbise giymiş ilk defa genç adama yakın davranmayı düşlüyor, gülümsüyordu.

Bir hafta öncesinde geleceğini öğrenmiş, bütün hafta Edward diye içi içine sığmamıştı. Marie akşamüstüne kadar kalıp beynini yemiş, Prense karşı hareketlerine dikkat etmesini söylemişti. Jaymie uyuyacağını söyleyerek onu kovarcasına odadan çıkarmış ve hazırlık yapmıştı. Marie, Jaymie'nin son zamanlarda mutlu yüzüyle iyiden iyiye endişelenmeye başlamış Prensi kötü göstermesi, kadınlara olan düşkünlüğünü anlatması bile işe yaramamıştı. Jaymie onun döneceği haberini alır almaz bulutların üzerinde gibiydi. Marie sessiz kalıp gerçekleri kendinin görmesi gerektiğine inansa da koruyucu tarafı harekete geçiyor Jaymie'yi uyarıyordu. Jaymie ilk önce yemeklerini hazırlamış Edward'ın en sevdiği pastadan yapıp üzerine minik kırmızı bir kalp şekli koyduğunda kıkırdamayı ihmal etmemişti. Sonra hızla banyoya girmiş güzel sıcak bir duş almış, saçlarını topuz yapmış, iç çamaşırlarını jartiyerle süslemiş, kısa seksi bir elbise

giyip beklemeye başlamıştı. Saatler geçmiş Jaymie masada sıkıntıyla beklemiş Prens ona hayal kırıklığı dolu bir gece bırakmış, gelmemişti. Gecenin birinde mumları yana yana bitmiş masanın başında öylece oturdu. İlk kötü bir şey olmasından endişelense de bu haberin hemen duyulacağını biliyordu. Sonra Marlon aklına geldi heyecanla kalkıp telefon açtı. Marlon çalan telefonla otel odasında uzandığı yerden telaşla kalktığında arayan yerin saray olduğunu görünce iyice panik yaptı. Duyduğu sesin Jaymie olduğunu anladığında gömleğini geçirmiş gitmek için iki dakikaya ihtiyacı vardı.

"Jaymie iyi misin? Geliyorum."

"Ben iyiyim... Özür dilerim rahatsız ediyorum. Ben neden gelmediniz onu merak ettim." Marlon aptal biri değildi. Jaymie'nin prensten etkilendiğini biliyordu. Hüzünle anlamazlığa vurdu.

"Sohbetlerimi mi özledin?" dedi Marlon kinayeyle.

"Hayır... Yani tabii ki evet merak sadece." dedi Jaymie aptalca. Marlon her ne kadar dürüst bir yapıya sahip olsa bile kıskançlık onu esir almış, otelde olduklarını çarpıtarak söylemişti. Bir yanı Prens için vicdan azabı duyarken bir yanı yalanını savunuyor Jaymie için doğru olan bu diyordu.

"Geldik ama prensimin bir misafiri var. Oteldeyiz." Birkaç saniye ses alamadı ve Jaymie'nin boğuklaşmış sesi duyuldu.

"Bayan misafir mi?"

"Evet, üç dört gündür yanında." Jaymie sesini normal tutmak için uğraşırken Marie'nin ne kadar haklı olduğunu anladı. Aptal hayaller kuran kendiydi. İçinden kendine bin bir küfür ederken yine ifadesizdi.

"Tamam. Gelince görüşürüz." diyebildi. Marlon iyi geceler dileyerek telefonu kapattığında Jaymie iki damla gözyaşı döktü.

"*Ağlama.*" dedi kalbine "*Kes şunu artık yeter.*" Hınçla kalkıp masayı temizledi. Sinirle üzerinden gece elbisesini çıkardı. Aynaya baktığında kokteyldeki kadınların saçı gibi topladığı saçlarını yolar gibi açtı. Öfkesini çıkarırca iç çamaşırlarını çıkarıp kendi tarzı penye alt çamaşırını ve atletini giydi. Kardeşinin yanına gidip sıkıca gözlerini yumdu. Sonraki üç gün Edward otel odasında neredeyse kapalı kaldı. Kendine yalanlar söyleyerek Jaymie'ye normal bir odalık ya da köle muamelesi yapabilirim diyerek saklandığı yerden çıktı. Düşüncelerini sesli ifade etmek ona iyi geliyordu. "*Ona kapılmış değilim.*" dedi kendine ve saraya giderken yine istekleri ve mantığı birbirine girmişti.

Saray bahçesine giren arabasıyla saray ahalisi panik olmuş yine onun otoritesi hissediliyordu. Neredeyse kurulun yarısı dizilmiş onu Brezilya başarısından dolayı kutlarken babası yaptığı gezinin detaylarını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Babası oğluyla gurur duyuyor, Edward'ı iyi bir Kral olarak yetiştirdiğini biliyordu. Edward büyük salonda kurul üyelerine ve babasına yaptığı geziyle ilgili notlarını aktardı. Kurul toplantısı iki saate yakın sürerken Edward iyice gerilmişti, yorgunluğu hissediliyordu. Gece, adına verilen yemeğe katılamayacağını söylediğinde babası olmadığı kadar anlayışlıydı.

"Seninle gurur duyuyorum Edward." dedi Kral.

"Kimin oğluyum hiç gerek yok," diye yanıtladı, alaylı ifadesini saklamadan.

"Yalnız bir konu var yanında bir mahkûm getirmişsin."

"Bana kalsa çoktan ölürdü ama..."

"Tanrı'ya şükür bir ceset Brezilya için yeter."

"Konu neydi?"

"Köleye eziyet ederken yakalandı." Konuyu çarpıtarak anlatmakta bir sakınca görmedi. Sonuçta Jaymie'nin buradan ayrıldığını söylemek istemiyordu.

"Köleliği kabullenmelisin Edward."

"Bu zamana uymayan, bizim alnımızdaki kara leke baba. Er geç birilerinin dur demesi gerekecek bu neden bizim yönetimimizde olmasın?"

"Bunu değiştirmeyi inan senden fazla ben istiyorum. Ama dünya daha köleliğin kalkmasına hazır değil."

Edward yüzündeki küçümseyici bakışla "Hazır olmayan rahatına düşkün, parası olan zavallılar." dediğinde Kral sessiz kaldı. Edward izin isteyerek oradan ayrıldığında mutsuz bir o kadar sinirliydi. Dairesine girdiğinde Jaymie'nin gülümseyen yüzünü görmek için sabırsızlandığını hissetti. Jaymie geleceği haberini almış, Prens için hazırlanan yemeğe katılmadığını öğrenince hızla bir şeyler hazırlamıştı. Köle kıyafetlerinin içinde açılan kapı sesiyle antreye geçmişti. Edward'ın yüzüne bakmadan başı önde selam veriyordu.

Edward ondaki bu soğuk karşılamayla bütün kurduğu kalkan duvarların teker teker çöktüğünü hissetti. O soğuk davranacak, Jaymie kovalayacaktı fakat Jaymie'nin kovaladığı falan yoktu. *"Neden Tanrım? Neden?"* içinden.

"Hoş geldiniz efendim."

Prens'e bakmadan köle çizgisinde ilerliyordu. Edward sinirle ona bakarken cevap vermeden yatak odasına geçti. Jaymie peşinden giderken sekreterinin bıraktığı notları iletiyordu.

"Dinlenmeniz için yarın toplantı ayarlamadığını iletmemi istedi. Sadece sizin yakın arkadaşlarınızdan Lord Winnes'in nişanı varmış gidip gitmeyeceğinizi sormak istedi..." diye devam ederken Edward sıkıntıyla "Sus!" dediğinde ruhu daralmıştı. Jaymie susmuş eğilerek odadan çıkmak üzereydi.

"Nereye?" diye hırslandı Edward. "Ben... Yemeğinize..."

"Banyo." derken niyeti bahane bulmaktı.

"Özür dilerim efendim. Banyonuzu yemekten sonra alırsınız diye düşünmüştüm."

"Hayır, şimdi." Jaymie bu sefer banyoya yöneldi. Jakuzi suyunu doldururken Edward geldi. Üzerindeki kıyafetlerden kurtuldu ve suya girdi. Yüzü asıktı, suratından mutsuz olduğu okunabiliyordu.

"Başka bir emriniz var mı?" dedi Jaymie yine ona bakmadan. Edward "Hayır!" dediğinde Jaymie selam vererek yemeğe bakmaya gitti.

Edward ondaki bu değişimi, üzerindeki köle kıyafetlerini Marie'nin Jaymie üzerinde kurduğu baskıya bağladı ve böylesinin daha iyi olacağı doğru gelirken genç kadının ona soğuk davranışları hırslanıp ona öfke duymasını sağlıyordu. Defalarca onunla sevişirken ona o kadar samimi davranmış Jaymie hâlâ buz gibiydi. Banyodan çıktığında belinde havlu yatağa oturdu, sakinleşmeye çalıştı. İçinde Jaymie'ye doğru çekilen benliğini bastırmak için harcadığı çaba işkence gibiydi.

O sırada antre kapısının çaldığını duydu. Aralık olan yatak odası kapısına yöneldi. Gecenin bu saatinde kimin geldiğini merak etmişti. Marlon gelmiş, elindeki bir kitabı Jaymie'ye uzatıyordu. Jaymie'nin yüzü mutlu, gözleri ışıl ışıldı. Kapı önünde yapılan küçük sohbetleri Edward'ı çileden çıkaracak cinstendi. Fazla samimi olduklarını görünce sinirleri iyice gerildi.

Marlon "Ne zaman ne istersen bana söyle. Ben sana şehirden alır gelirim."

"*O benim.*" dedi Edward içinden dişlerini sıkıyor ruhu bedenine dar geliyordu. Biliyordu ki Jaymie ona Marlon'a gösterdiği samimiyeti asla göstermeyecekti. Edward kendini kaybedecek duruma geldi. Jaymie aylardır aradığı kitabı bulmanın mutluluğuyla ve

Marlon'un ne kadar ince biri olduğunu düşünürken kapıyı kapattı ve arkasını döndüğünde havlu üzerinde gözünden ateşler çıkan Edward'la karşılaştı.

"Buyurun efendim." Jaymie geldiğinden beri ilk defa göz göze gelirken "Kim geldi?"

"Marlon efendim."

"Eee..."

"Kitap... Kitap getirmiş." dedi Jaymie elindeki kitabı gösterirken.

"Ne zamandan beri birilerinden bir şeyler istiyorsun?" dedi Edward dişlerini sıkarak. Jaymie'nin yüzü bembeyaz olmuştu.

"Özür dilerim sizi anlayamadım."

"Neden Marlon'dan istiyorsun?" diye bağırırken Jaymie bir adım geri attı. Jaymie aptallaşmış, genç adamın dengesiz tavrını çözmeye çalışıyordu. En iyi kaçış yolu suçu üstlenmekti, kölelik buydu.

"Affedin efendim."

"Sana her şeyini Marie temin edecek demiştim."

"Peki, efendim." Başını önüne eğmiş elleri önünde duruyordu.

"Bir isteğiniz var mı?" dedi Jaymie buz gibi. Edward daha fazla dayanamadı yanına gelip "Neyin var?" Kolundan tutup yine sertçe kendine çekerken ona kapılıp rüzgârında savrulmak istiyordu. Teslim olma hissi sardı benliğini. İçi içini yerken kendini tutamıyor hırçın halini Jaymie'ye yansıtıyordu.

"Hiç efendim, bir daha kimseden bir şey istemem. Marie rahatsızdı o yüzden şehre inemedi. Ben de... "

"Konuyu saptırmayı iyi biliyorsun." Derin bir nefesle ruhunu dikenli tellerden çekercesine ayırdı ellerini Jaymie'den "Seni görmek istemiyorum odana git!" Jaymie dehşetle baktı Edward'a. Yüzü beyazın beyazına karışırken selam verdi ve arkasını döndüğünde gözleri

dolmuştu. Genç adamın hışmından yine nasibini almış, korkmuş, yüreği kırgındı.

Edward'ın söylediği cümleler kendi kalbine batarken Jaymie'nin yüzü bütün gece gitmedi aklından. Geçen bir hafta boyunca Jaymie neredeyse sadece eski zamanlardaki gibi hizmetçi rolünü üstlenmişti. Aralarında eskisinden daha fazla bir köle sahip ilişkisi vardı. Jaymie Edward'dan iyice uzaklaşmış, kızmaması ona bağırmaması için elinden geleni yapıyordu. Edward az uğruyor ara sıra odasında kalıyordu. Jaymie kapı dışarı çıkamıyor kimseyle görüşemiyordu. Marie gelip Jaymie'nin mutsuzluğunu görse de bu durumdan memnundu.

Jaymie iki gün sonra çalan telefona cevap verdiğinde karşısında Marlon vardı.

"Selam Jaymie nasılsın? Ben çok yoğunum seninle görüşemiyoruz." dedi gülümseyerek. Jaymie moralinin bozukluğunun sesine yansımasına izin verdi. Konuşmaya ihtiyacı vardı ve neredeyse daireye hapsedilmişti.

"Artık görüşebileceğimizi sanmıyorum."

"Neden?" Marlon oturduğu yerden kalkmış meraklanmıştı.

"Prens kimseyle görüşmemi istemiyor."

"Buna benim dâhil olduğumu sanmıyorum." dedi rahatlamış bir sesle.

"Özellikle sen Marlon." dedi Jaymie mutsuzca.

"Bu telefonda görüşmemizi kapsıyor mu?" Başka bir seçenek sunar gibi. Jaymie ister istemez gülümserken "Bilmem ki sanırım kapsamıyordur."

"Tamam, o zaman seni ararım." Sesi mutlu bir o kadar huzur vericiydi.

"Anlaştık." dedi Jaymie telefonu kapatırken keyfi yerine gelmişti. Yarım saat sonra telefon çalmıştı, arayan Marlon'du. Anlamsız sorular ve esprilerle onu güldürmüş ve yarım saatlik bir zaman dilimini konuşarak geçirmişlerdi. Jaymie telefonu kapattığında kahkaha atı-

yordu. Günler geçiyor Jaymie bu telefon sohbetlerinde huzur buluyor, biraz olsun sıkıcı hayatı renkleniyordu. Marlon'la bulduğu huzurun aksine Edward onu korkudan titretir haldeydi.

Jaymie'nin bir bakışı, bir kelimesi içinde büyüyüp kocaman bir dünya meselesi halini alırken, Jaymie'nin ona karşı uzak duruşu içinde koca bir kara delik oluşturuyordu. Genç kadının ondan korkmasıyla öfkesi diniyor ona yok yere bağırışları sarayı inletiyordu. Sarayda herkes Jaymie için üzülüyor ama Prens'in neden yok yere bu kadar öfkelendiğini çözemiyordu. Jaymie sabah erken uyanmış, banyo yapmış Marlon'dan gelen telefona cevap verirken Daisy'i uyandırmamak adına mutfağa geçmişti. Mutfak masasının üzerine oturmuş bir elinde telefon bir elinde bacaklarına sürmeye uğraştığı krem vardı.

Edward içki dolu bir gecenin ardından kötü bir sabaha uyanmıştı. Jaymie'nin onu uyandırmasını yasaklamış sekreteri telefonla kalkmasını sağlıyordu. Gözlerini açtığında Jaymie'nin yüzünü aklında belirince yatağı yumrukladı ve kalktı. Uyanma saatine bir saatten fazla vardı. Duşu ve kahvaltısı hazır değildi. Jaymie ortalarda görünmüyordu.

Kalkıp sersemce önce antreye sonra salona baktı. Mutfak tarafından gelen konuşmaları takip ettiğinde Jaymie'nin gülüşünü duyduğunda içi merakla doldu. Duyduğu cümleler samimi bir o kadar yakındı. Jaymie yüzünde kocaman bir gülümseme Marlon'a cevap veriyordu.

"O filmi seyrettim. Kitabını okumalısın. Hayır, bire bir olması imkânsız film o zaman beş saat sürerdi herhalde." Sessizliğin ardından Jaymie tekrar samimi konuşmalarına devam etti. "Ben de istiyorum ama bu imkânsız. Ne önemi var hepsi küçük hayallerden ibaret. Tamam, belki bir gün neden olmasın? Hayır, aramaların rahatsız etmiyor ama şimdi kapatmalıyım." Jaymie gü-

lerken krem sürmeyi bitirmiş öylece durup telefon konuşmasına odaklanmıştı.

Masadan kalktı ve kapıya döndüğünde Edward'ı görünce donup kaldı. Edward telefonun ucundakinin Marlon olduğunu biliyordu. Bir yandan haftalardır uzak durmak için savaş verdiği bedenden gözlerini alamazken bir yandan kıskançlık bedenini sarmıştı. Pembe tondaki dudakları, yeşil gözleriyle ona korkuyla bakıyordu.

"Kimdi o?" Jaymie korkuyla ne diyeceğini bilemedi.

"Kim kimdi?" düşünmek için zaman kazanıyordu.

"Yüzüne mutluluk verip, senin böyle yakın konuşmalarını hak eden kimdi?"

"Marlon."

Jaymie yalan söyleyemezdi, bir şekilde prens yalan söylediğini anlardı. Edward hızla gelip onu kolundan tuttu. Aldığı genç kadının kokusuyla her şey birbirine girdi. Kreminin kokusu özlemini duyduğu kokuydu. Jaymie korkuyla dururken bir elinle bilinçsizce havlusunu sıkı sıkı tutmuş canı yanıyordu.

"Ne o şimdi de kendini mi benden saklıyorsun? Marlon için mi yanıyor bedenin?" dedi Edward havluyu üzerinden çekerken. Jaymie duyduklarıyla sersem gibi olmuştu.

"Hayır, efendim." diyebildi. Edward'ın elleri genç kadının sırtında dolaşırken ıslak saçlarına değiyordu. Edward'ın bakışları yumuşamış, kokusu, teni, dudakları yine Jaymie'nin onu esir almasını sağlamıştı. Eğildi ve yerden havluyu alıp Jaymie'nin bedenine sardı. Genç kadını kendi odasına götürdüğünde yatağa oturup onu kucağına aldı. Derin nefeslerle gözlerini kapatıp genç kadını koklarken sakinleşmişti. Sesi boğuk, arzu dolu ama tehditkârdı. "Anlaman gereken bir şey var Jaymie. Benden başka birinin sana dokunmasına izin vermem. Sakın hayallere kapılıp kendini üzme. Benimsin anlıyor musun?" derken Jaymie'nin bir yanı duyduklarıyla mut-

lu olurken diğer yanı Edward'dan uzak durması gerektiğini bağırıyordu. Dudaklarına uzanırken Jaymie tedirgindi. Dudaklarını çekmiş korkuyordu.

"İstemiyor musun? Marlon mu?"

"Hayır efendim. Köle kurallarına uymak zorundayım."

"Dudaklarından uzak duramam. Dudakların da benim. Köle olup olmaman umurumda değil. Sen benimsin. Biliyorsun değil mi?" derken yüzünden ıslak saçlarını uzaklaştırıyor, genç kadını kışkırtırca omzunu yumuşakça öpüyordu. Jaymie onun bu âşık hallerine dayanamazken tenine ulaşan nefesi meltem gibiydi. Edward dudaklarına ulaştığında Jaymie'nin elleri saçlarının arasında geziyordu.

"Cevap ver Jaymie. Benimsin biliyorsun değil mi?"

"Siz benim tek sahibimsiniz." derken genç adamın özlemine cevap verme isteğiyle doldu. Usulca kendini geniş omuzların sardığı kollardan kurtardı ve kucağından kalkıp dizlerinin üzerinde yatakta dikleşti. Edward ondan böyle bir tepki beklemiyor, gözlerine bakıyordu. Jaymie oturan genç adamın tişörtünü çıkarttı ve Edward onu izlerken elleriyle ıslak saçlarını topladı. Kendini havludan kurtardığında Edward'ın nefesi kesilmiş Jaymie'nin çıplak kıvrımlarında gezdiği gözleriyle alev almaya başlamışken Jaymie ayağa kalkıp önünde eğildi ve Edward'ın şortunu çıkardı. Önünde diz çöküp dudaklarını bulurken elleri genç adamın göğsünü kollarını okşarken erkekliğini bulmuştu. Genç adamın boynuna eğilip dudaklarını ustaca kullanırken zevkle soluyordu. Edward onu öpen, dokunan parmaklarda kaybolmuş, haftalardır içindeki boşluğu yine özgürce doldururken onu delirten genç kadına daha fazla dayanamadan tek hamlede altına hapsetti. "İzin ver. Tadını istiyorum." dedi Edward. Jaymie nefesini düzenlemeye çalışırken Edward konuşmasına izin vermeden ağzını dudaklarıyla örttü. Boynu-

nun her kıvrımında gezinirken "Bana izin ver." dedi fısıltıyla. Gözleriyle bir nevi tehdit ederce tekrar tekrar doyamadığı dudakları buldu. Nefes almak isterken ayrıldı dudaklarından ve boynunda gezindi bir gezgin misali, soluğu hızlanmış sesi bir o kadar cüretkâr ve baskı doluydu.

"İstemiyorum." Jaymie sesi kısık, karşı geldiği için ürkekti. Edward gözlerine bakıp dudakları yana kıvrılıp gülümserken "Bana doğruyu söylersen istediğini yapacağım." Jaymie ondaki arzuyla sersemlemiş ne demek istediğini tam anlamamıştı. Dudakları başını döndürürken genç adamın ustalığı her defasında onu kendinden geçiriyordu. Jaymie kıvrak zekâlı olabilirdi ama Edward kadar hin zekâlı olamayacak kadar kendini kaptırmıştı. Dudaklarını hissetmenin eşsiz olacağını düşünürken "Ben kurallara uymalıyım zaten..." dedi nefes nefese. Edward doğru yolda olduğunu anlamış "Burası benim yatağım ve sen benim kadınımsın. İstiyorsun biliyorum." Ses tonu bir o kadar ikna ediciyken aynı zamanda nasıl cezbedici olabiliyordu, Jaymie bu karmaşanın arasında merak etmekten kendini alamadı. "Cevap ver." Edward dudaklarını dudaklarında gezdirirken "Sıcaklığını istiyorum Jaymie hadi gerçeği istiyorum." Jaymie sessiz kalırken Edward konuşmayı bitirmiş sevişmeye başlamıştı. Boynunda gezdi bir süre, bedeni ısınmış genç kadında kendini kaybederken göğüslerinde bir süre mola vermişçe gezindi dolgun avuçlarını kaplayan diyarlarda.

"Basit iki kelimeden birini seç Jaymie." "Ben istiyorum ama bu..." Edward "Şişşş ama yok!" dedi. Yüzünde memnun ifade "İstiyorsun ve istediğini alacaksın." Jaymie şok olmuş bedeni Edward'ın altında kıpırdayamıyordu. "Ama... Demiştiniz ki..." Edward konuşmasına izin vermeden dudaklarına eğilip onu öperken daha sevecen daha nazik ve kışkırtıcıydı. "Söz kimseye söylemem." Dudaklarını ağzında hissedip bıraktı. Dizlerinin

üzerinde doğruldu. Gözleri arzuyla bedeninde gezerken elleri bacaklarında sıcaklığın yolunu arıyor gibiydi. Jaymie hayır anlamında başını sallarken Edward sağ ayak bileğini kaldırıp baldırlarında ellerini gezdirirken Jaymie gözlerini kapatmış kalbi istekle atmaya başlamış duygularını kontrol etmeye çalışıyordu. Beklentisi karnına ağrılar sokarken Edward'ın dudakları bacaklarını öpüyor kokluyor nefesi ona yol açıyor gibi yaklaşırken Jaymie heyecandan çarşafları yırtacak gibi sıkı sıkı tutunuyordu. Edward sıcaklığına ulaştığında dudakları susuz kalmış, suya ulaşmış kana kana içer gibiydi. Dili ona yarenlik ederken Jaymie kıvranıyor bedenindeki kemiklerin her biri kırılırcasına sarsılıyordu. Kendini çekiyor Edward kalçalarından tutup onu kendine hapsederken Jaymie artık tükenmiş, titriyordu. Edward dakikalar sonra dudaklarında tadı yüzünde yaramaz bir sırıtış doğruldu ve Jaymie'nin bacaklarının arasında yerini alırken Jaymie'nin kulağına "Enfes" diye fısıldadı. Jaymie kıkırdamaktan kendini alamazken istekle bacaklarını aralayıp erkekliğini kabul ederken istekleri bedenlerine hız verdi. Sabırsız, bir o kadar aç doymaz iki beden gibi seviştiler. Jaymie yine bulutlarda aşkı özgürce yaşadığı adamın kollarında şehvetindeydi. Edward başı dönmüş haftalardır verdiği savaşa yenilmiş teslim olmuştu. "Hoşuna gitti."

Jaymie gözlerini kaçırdığında Edward yüzünü kendine çevirdi "Fazlasıyla efendim." dedi kırmızı bir tona bürünmüşken. Zevkleri tepelerden kuş gibi süzülüp yatağa konarken "Seninle yaşadıklarımı hiçbir kadınla yapmadım Jaymie. Kimsenin tadını bilmiyorum." derken elleri dudaklarının değdiği bedenindeydi. Jaymie kırmızıya dönerken Edward yumuşamış gülümsüyordu. Sıkıca sarılıp uykuya daldıklarında Edward bütün gün odadan çıkmamıştı. Bütün gece birbirlerinde kaybolup bedenlerinde aşklarını yaşamış sabah saat on bir gibi Edward

zorla yataktan çıkmış banyo yapmış giyiniyordu. Jaymie hazırlanmasına yardım ederken araları ısınmış birbirlerine yakınlaşmışlardı. Edward uzanmış onu öpecekken Jaymie kapının çalan ziliyle ondan uzaklaştığında genç adam sinirlendi ve sertçe kolunu tuttu.

"Önce ben!" Edward gözlerine bakarken konu Jaymie olunca olmadığı kadar bencildi. Merhameti, sabrı, egosu Jaymie'nin ufak bir hareketiyle yok olabiliyordu.

Jaymie ani gelen tepkiyle ürktü. Edward gözlerindeki korkuyu gördüğünde kolunu bıraktı ve "Git hadi." Gelen günlük gazeteler, dergiler ve davetiyeleriydi. Sekreteri balo ve davetleri düzenler, davetiyelerini görmesi için Edward'a gönderirdi. Sekreterin işi çıkmış sabah Jaymie'ye bırakmak istemişti.

Edward odaya dönmeyen Jaymie'yi merak edince antreye geçmişti. Gözü masanın başında arkası dönük duran merakla gazete ve dergilere bakan Jaymie'ye takıldı. Üzerindeki ipek sabahlığın kemeri ince belini sararken, kıvrımlı kalçalarını ortaya çıkarmıştı. Edward kendine inanamıyordu, "*Delirmiş olmalıyım*" dedi kendi kendine. Jaymie Edward'ın yanına geldiğini fark etmemiş dergide 'Barbie gelin yakışıklı Prens'le baloda boy gösterdi' yazan sayfayı okuyordu. Sayfadaki fotoğraflara bakarken Edward onu arkasından sardı ve "Ne yapıyorsun?" dediğinde Jaymie elindeki dergiyi kapatsa da Edward neye baktığını görmüştü. İçinden genç kızın düşüncelerini merak ederken sormaması gerektiğini biliyordu.

"Özür dilerim efendim günlük haberler dikkatimi çekmişti, sizi beklettim." dedi telaşla. Onu saran kolların ısındığını fark etmiş, kalçalarına sürten sertlikle gülümsemekten kendini alamamıştı. Edward çarpık gülümsemesini yüzüne yerleştirdi ve dudaklarına uzanıp genç kızı buz dağlarını eritircesine öptüğünde Jaymie'nin başı dönmüştü. "Gitmeliyim." Sesi isteksizdi. Jaymie yüzün-

de gülümseme içinden "*Gitme!*" dediyse de evet anlamında başını sallamıştı. Ne zaman Prens'in olsa bir kere daha diyerek ayrılıyor, ona doyamıyordu. Onu her öpüşünde kendini onda kaybetmek istiyordu.

"Gitmeliyim." diye tekrarlardı Edward *'Gitme!'* demesini bekler gibi. Dudakları ağzında gezerken Jaymie'yi masaya oturttu. Jaymie istekle bacaklarını aralarken "Yarım saat geç gidebilirsiniz." dedi kendine inanamayarak. Edward "Olabilir." İstekli haliyle gülümsedi. Jaymie'nin sabahlığını aralamış elleri bacaklarından yukarılara kayıyordu. Jaymie kemerini çözerken Edward tek eliyle masanın üzerindeki dergileri yere fırlattı. Pantolonunu indirirken Jaymie şaşkındı. Onu masaya iyice yerleştirip erkekliğini verdiğinde "Zaman kaybetmeyelim." derken gülümsüyordu. Jaymie istekle ona cevap verirken gömleği, ceketi üzerinde onunla sevişen adamın her halinin muhteşem olduğunu düşündü. Sırtı siyah mermer masanın soğuğunda Edward onu belinden kavramış erkekliğine hapsetmişken zevkle kıvranıyor aç ruhunu doyurur gibiydi. Edward tükenip Jaymie'ye doğru eğildi ve burnunu göğüslerinin arasına yerleştirdi. Jaymie saçlarını elleriyle avuçlarken zevk bedeninde yeni yeni yeryüzüne inmesini sağlıyordu. Edward gülümserken kendiyle birlikte Jaymie'yi masadan kaldırırdı. Pantolon fermuarını çekti ve Jaymie'nin iç çamaşırını giydirdi. "Bu halin müthiş" dedi Edward Jaymie nasıl olsa kızaracaktı. Jaymie yine gözlerine bakamadan "Size kıyafet getiriyim. Banyonuzu hemen hazırlarım." dedi. Edward onu kendine çekti ve "Kokun bende kalsın." derken gömleğini düzeltiyordu. Çıkarken genç kadının yanağına uzanmış "Çok güzeldi." diyerek kapıya yönelmişti.

Edward kapıdan çıktığında genç kadın masaya oturdu, nefesi ancak düzene girmiş, beş dakika öncesinde bir kere daha Prens'in olmuş ama ona yetmemişti. Dergileri

yerden topladı ve hiçbir zaman özenmediği, ona milyonlarca yıl uzak hayatın fotoğraflarına bakmaya başladı. Edward'ın nişanlısı kültürlü, asil bir prensesti. Jaymie aralarında bir aşk olmadığını biliyordu. Prens'in yatağına giren onca kadın olmasına rağmen nişanlısı dairesine hiç gelmemişti. Kalkıp banyoya girdi ve bütün sıkıntılarından arınıp çoktandır ihmal ettiği günlük işlerini yapmaya koyuldu. Toplamaya yatak odasından başlarken ilk işi yatağın çarşaflarını değiştirmek oldu. Sonrasında banyo temizliğini bitirdiğinde saat on olmuş kapının önünde mutsuzlukla ona bakan kardeşiyle gözlerini devirdi.

"Hadi orada öyle dikilme, bize yiyecek bir şeyler hazırla bugün işimiz çok." dedi Jaymie. Günlük işlerini yaparken mızmızlanan kardeşiyle uğraşmak ayrı bir sorundu.

"Burada kapalı, ölüp gidiceğiz."

"Balkona çık o zaman," dedi Jaymie sinirle.

"Daireden neden çıkamadığımızı bir türlü anlamıyorum. Hem Prens çıktığımızı nereden bilecek, hadi bak bugün yılsonu şenlikleri var. Ne kadar eğlenceli olduğunu ikimiz de biliyoruz. Lütfen Jaymie. Gidelim söz veriyorum bir sorun çıkmayacak."

"Daisy sadece bizim değil Marie'nin de başını derde sokacaksın."

"Ona soralım o zaman." dedi ve telefonu eline alıp konuşmaya başladı. Kapattığında yüzü gülüyordu.

"Bize bir koruma verecek. Zaten bugünkü şenlikler kadınlara özelmiş. Düşünsene kaç aydır kimseyi görmüyoruz." dedi sevinçle. Jaymie de Daisy'ye hak veriyor ama korkuyordu.

Jaymie "Marie aklını kaçırmış olmalı." derken Daisy çoktan hazırlanmak için seke seke odaya gitmişti. Jaymie rutin işlerini bitirip yemek yaptı. Prens bugün gece dokuzdan önce gelmeyecekti. Öğleden sonra saat ikide kapı çalınmış, Daisy mutlulukla kapıyı açtığında

Marlon sırıtarak ona bakıyordu. Jaymie çok şaşırmıştı. Onunla görüşmesi neredeyse yasaktı.

"Marlon burada ne işin var?" Marlon ona özlemle bakarken o korkuyla bakıyordu."Marie size eşlik etmemi söyledi." dedi Marlon sırıtarak.

"Biz gitmekten vazgeçtik." dediğinde Daisy çığlığı bastı. Marlon sakince "Jaymie bu kadınlara özel bir parti. Ben içeride değil dışarıda olacağım. Kraliçe de yok. Rahatça eğlenin. Prens şehir dışında."

Jaymie gözlerindeki güvenle gülümsedi ve "Peki." dedi. Hızla sarayın orta kademe çalışanların tarafına geçtiklerinde Jaymie kendini mutlu hissetti. Karşılaştığı herkes onu mutlulukla kucaklarken yakın arkadaşları onları da kandırdığı için sitemlerini belirtmeyi unutmadılar. Parti hazırlığı yapılmış, kimse Jaymie'nin geleceğinden haberdar değildi.

En büyük salon hazırlanmış, yerlere minderler atılmış, yere atılan kısa bacaklı masalarda piknik ortamı sağlanmıştı. Arap kökenli müzik çalarken Daisy bir ara ortadan kaybolup üzerini değiştirdiğinde kafasında bir fes üzerinde şalvar ve ona uygun büstiyer vardı. Jaymie gülmekten kendini alamazken Marie de onlara katılmıştı. Parti kalabalıklaştıkça Jaymie üzerindeki gözlerden rahatsız olmaya başlamıştı. Ona kıskançlık, merak hatta korkuyla bakanlar vardı. Marie sarayda kölelerin en yüksek rütbesine sahipti ve Jaymie onun yanındaydı. Jaymie tedirgin olmuş Marie bunu anlamıştı.

"Buna alışmalısın. Güzelliğin bu gözleri her zaman üzerine çekecek." Onu elinden tutup dans etmeye kaldırdı. Daisy ve Jaymie çocuklar gibi eğlenirken yakın arkadaşları onlara katılmış Arap müziğinin egzotik havasında kahkahalar havada uçuşuyordu.

Edward yorgunluğu bahane ederek saraya erken dönmüş, odasına girdiğinde Jaymie'yi göremeyince içini

anlatamadığı boşluk kapladı. Daisy'yi de göremeyince Marie'yi aradı ama ulaşamadı.

Muhafızlara verdiği emirle kameralara bakıldı ve nerede oldukları bulundu. Edward ilk kez sarayın diğer tarafına geçerken onu görenler şaşkınlıktan eğilmeyi bile unutuyordu. Arkasında on kişilik bir muhafız grubu Edward duyduğu müziğe doğru yaklaşırken kapıda bekleyen Marlon'u görünce ikisi de şaşırmıştı. Marlon saygıyla eğildi.

"Efendim."

"Neler oluyor?"

"Kadınlara özel bir yılsonu partisi efendim. Dadınız Marie onlara eşlik etmemi istedi. Güvenlik için."

"Güvenli olduğuna emin misin?" "Efendim ben kullanmadım ama paravan merakınızı giderebilir."

Edward diğer bir bölmeye geçtiğinde örgülü ahşap bir paravandan kadınların bulunduğu yeri görebiliyordu. İlk önce zıplayıp hoplayan Daisy'i görünce onun hâlâ bir çocuk olduğu kanısına vardı. Marie müziğe ayak uydurmaya çalışırken vals yapar gibiydi. Kadınlar el ele tutuşmuş yöresel bir dans yaptıkları belliydi. Jaymic'yi aralarında gördüğünde Edward onun böyle güldüğünü daha önce görmediğini düşünmüştü. Üzerinde bedenine oturan uçuk mavi elbise yine ince belini sarıp kalçalarına yerleşmişti. Omuzlarındaki kalın askılar kare şeklinde göğüslerine pencere olmuş dekoltesi cüretkârdı. Edward kıskançlıkla dolarken istek ateşi bedenini sarıyordu. Uzun saçları atkuyruğu bir tutam saç kulağının arkasına atılmış bu Edward'a çok seksi gelmişti. Gülümsemekten kendini alamadı. Diğer kadınlar bile ona kıskançlık ve hayranlıkla bakıyorlardı.

Edward onu seyretmeye dalmışken birden kesilen müzikle herkes yerlere kadar eğilirken gelenin Kraliçe olduğunu anlaması uzun sürmedi. Arkasında sayılarının gittikçe arttığı nedime sürüsüyle gelip herkesi süzüyor-

du. Jaymie'nin önünde durduğunda genç kız başı önde selam verirken Marie iki adım gerisinde duruyordu.

"Gözde odalığımız da buradaymış. Prens burada olduğunu biliyor mu? Bence bilmiyor." dedi Kraliçe. Marie lafa atladı

"Benim iznimle buradalar efendim." Kraliçe kahkaha attı.

"Ne zamandan beri bir köle bir köleye izin veriyor?"

"Efendim ben hemen odama dönerim." dedi Jaymie ve Daisy arkasında belirdi. Kraliçe elindeki yelpazeyle onu durdurdu.

"Eğlence yeni başlıyor. Bu acele niye?" dediğinde içeri otuz kadar muhafız girdiğinde herkes korkuyordu. Marlon, Edward'ın yanından müdahale etmek için ayrılırken Edward onu durdurdu.

"Bekle!" Sesi öfkeli ve beklentiliydi.

Herkes neler olduğunu anlamaya çalışırken "Bunlar benim yakın korumalarım. Onları eğlendirin ve ne isterlerse yapın. Yeni yılınız kutlu olsun." diye bağırdığında herkes dehşete düşmüş gibiydi.

"Bunu yapamazsınız burada çocuklar ve saray çalışanları var efendim merhamet edin." dedi Marie haykırarak.

"Kapat çeneni! Hepsinin eğitime ihtiyacı var. Jaymie hadi sen de bir asker seç." diye kahkaha atarken dört beş asker Kraliçe'nin yanında belirmişti bile.

"Efendim bu küçük köle için anlaşmazlık yaşıyoruz." dediğinde Marie çıldırmış gibiydi.

"Haddinizi bilin o Prens'in kölesi!"

Askerlerden biri "Kraliçem." dedi ve Kraliçe onay verdi. Daisy'e doğru biri yeltenirken Jaymie yer masasının üzerinde duran bıçağı aldı ve kardeşinin önüne geçti.

"Sakın! Sakın ona dokunma!" dedi sakinleşmeye çalışıyor elinin titremesinin anlaşılmaması için dua ediyordu. Kraliçe zevkle kahkaha atarken asker Jaymie'nin

üzerine yürüyordu. Marie dehşetle kapıya yönelip yardım çağırmak istediğinde bir asker onu tutmuş bırakmıyordu.

Marlon gerilmiş daha fazla dayanamamıştı.

"Efendim!" dedi hırsla.

"Bekle Marlon, bekle!" dişlerini sıkıyor ama bekliyordu. Muhafız ustalıkla Jaymie'nin elinden bıçağı alıp saçlarından tutup onu yakaladı, Kraliçe'nin önünde diz çöktürdü.

"Seni küçük pislik! Benimle işbirliği yapmadığına pişman olacağını söylemiştim. Acaba Prens'e yemek hazırlayacak gücün kalacak mı?" dedi ve muhafızlar Jaymie'ye doğru gelirken Jaymie üzerine gelen muhafızın birini tekmelemesiyle adam kasıklarını tutarak yere yığıldı. Kraliçe kahkaha atarken

"Hiçbir yerinde iz istemiyorum. Prens'in öğrenmesini istemem." Derken kapılar bir kere daha açıldı ve Edward arkasında muhafızlar içeri girdi. Kadınların ağlamaları hıçkırıkları kesilirken Kraliçe, nedimeleri ve muhafızları şok olmuştu.

Kraliçe'nin otuz askeri anında toplatılıp Prens'in önünde diz çöktürülürken Edward, Jaymie'nin yanına gelmişti. Jaymie başını öne eğmişti, ikinci kez kurtulmuş yine Edward'ın korkusuyla yüzleşiyordu.

"İyi misin?" Sesi endişeyi çıkmış ona aşkla bakıyordu. Marie bu bakışı görmüş, beyninden vurulmuşa dönmüştü.

Jaymie ona bakmadan evet anlamında kafasını salladı. Bu arada Kraliçe hiçbir şey olmamış gibi yanlarına geldi. "Prens'im eğlenceye hoş geldiniz. Biz de..." derken Edward, Kraliçe'nin gırtlağına yapışmıştı, Kraliçe'nin sesi fısıltıyla çıkarken boğulmak üzereydi.

"Seni sadece babam için hayatta bırakıyorum." dedi ve onu adeta yere fırlattı. Nedimeleri başında toplanırken "Onu götürün. Ben söyleyene kadar odasından dışarı

adımını bile atmayacak." dedi. Kadınlar yavaşça ayaklanmış yaşadıkları şoku atarken Edward diz çöken Kraliçe'nin korumalarının yanına geldi.

"Hepsini öldürün." dedi. Diz çöken muhafızlar yalvarırken Marlon'un bir işaretiyle parti alanı boşaltıldı. Edward kapıdan çıkarken arkasına bakmadan duraksadı ve Jaymie ve Daisy iki adım arkasında belirdi.

Dairesine geldiklerinde Daisy yarım yamalak bir selamlamayla odasına kaçarken Jaymie üzerinde hırpalanmış uçuk mavi elbisesi, saçı başı dağınık Edward'ın karşısında duruyordu. Edward onu elinden tutup banyoya götürdü. Jaymie gözlerine bakıyor, o hiçbir şey söylemiyordu. Kendi soyunurken "Kıyafetlerini çıkar." Jaymie hızla soyundu. Edward suyu ayarlayıp onu yanına çekti. "Su nasıl?" dedi yine sertçe. Jaymie "İyi efendim." dedi ona bakamadan. Edward onun yıkanmasına yardım ederken ne konuştu ne de onu öptü. Elinde köpürttüğü duş jelini bedeninde gezdirdi. Saçlarını yıkayıp omuzlarını sertçe sıkarken Jaymie rahatlamıştı. Edward'ın elleri yaşadığı gerilimden sonra ona ilaç gibi gelmişti. Kendi yıkanırken Jaymie "Yardım edebilir miyim?" dedi ürkekçe Edward gülme isteğini zorla bastırdı ve "Hayır" dedi sertçe. Banyodan çıktıklarında Edward telefon açıp yemek hazırlamalarını söylerken Jaymie ayakta sersem gibi ne yapacağını bilemedi. Edward'ın giyim odasına gitti. Kendine zaman tanırken genç adamın neden bağırıp çağırmadığını merak ediyor bir yanı korkuyordu. O sırada Edward giyim odasına geldi.

"Burada ne yapıyorsun?" öylece duran genç kıza bakarak bir cevap bekliyordu.

"Kıyafetlerinizi alıyordum." Edward geldi ve Jaymie'nin üzerindeki havluyu çıkarttı. Eline aldığı tişörtü üzerine geçirdi ve kendi havludan kurtulurken bir tişört ve eşofman kendi giydi. Jaymie gülümsemekten

kendini alamadı ve hatta kıkırdadı. Edward onun sesiyle içinde büyüyen bir mutluluk hissetti.

"Ne?" dedi Edward gülümseyerek.

Jaymie ona sarılırken Edward şaşkındı. Genç adamın dudaklarına uzanıp onu sevgiyle öptü, kısa ve korkak bir öpücük olsa da sıcacıktı. Edward onu dudaklarına hapsedip dolgun dudakları eritircesine ağzında hissederken yemek servisinin yapıldığı haberi geldiğinde giyim odasından çıkmışlardı.

Edward'ın ertesi sabah ilk işi Kral'ı ziyaret etmek oldu. Otuz askerin neden infaz edildiğini açıklaması gerekiyordu.

"Onlar bizim kadınlarımız ve içlerinde çocuklar da vardı. Bunlar benim askerim olamaz." dedi Edward.

"Senin orada ne işin vardı?" dedi Kral.

"Ne önemi var?"

"Şu köle kız değil mi?" Edward sinirlenmeye başlamış ama sesini çıkarmamıştı, babası devam etti.

"Edward ona zarar veriyorsun. Benim düştüğüm hataya düşme. Onu bir an evvel kendinden uzaklaştır." dediğinde Edward'ın sinirden gözleri kararıyordu. Duymak istemediği gerçekleri itiraz edemeyeceği birinden dinlemek işkenceydi.

"O benim himayemde hepsi bu." dedi Edward kendi de inanmayarak.

"Kendine dürüst ol Edward, yolunu çiz. O bir köle bunu unutma. Sana söyleyeceklerimin bir fayda sağlamayacağını biliyorum. Zarar gören o olacak. Bu her zaman böyle oldu." dedi Kral ve konu kapandı. Kral'ın dairesinden çıktığında o sinirle Kraliçe'nin dairesine geldi. Kapıda kendi adamları nöbet tutuyordu.

"Kraliçe dışarı çıktı mı?"

"Hayır efendim. Nedimeleri de içeri sokmadık." dedi muhafız. Edward içeri girdiğinde Kraliçe camın kenarında oturuyordu. Edward'ı görünce sinirle ayağa kalktı ve

yatak odasına girerken Edward onu kolundan yakalayıp sarstı.

"Senin derdini biliyorum. Vazgeç, benden istediğini sana veremem." Edward'ın gözlerinden ateş çıkıyordu.

Kraliçe gevrek bir kahkaha attı. "Sen kendini fazla önemsiyorsun Edward." Genç adam Kraliçe'nin sıktığı kolunu elinde yumuşattı ve diğer kolunu nazikçe kavrayıp dudaklarına eğildi. Kraliçe süt dökmüş kedi gibi ona gelen dudaklara kilitlenmişken Edward onu yere fırlattığında ne olduğunu şaşırdı.

"Kendine değer veriyorsan uslu durursun. Yoksa ölümün elimden olacak haberin olsun. Bir daha Jaymie ya da Daisy ile uğraşmaya kalkarsan seni babam bile kurtaramaz."

"O küçük kız senin sonun olacak."Aşağılanmış, hırsını alamamış, nefretle Edward'a bakıyordu.

"Senin de istediğin bu değil mi? O zaman sorun ne?" derken Kraliçe ayağa kalkmıştı. Edward kapıdan çıkarken Kraliçe'nin bir süre onu ve Jaymie'yi rahat bırakacağına emindi.

Edward takip eden iki gün evrakların içinde boğulurken dairesinin içinde bir oraya bir buraya koşturan Jaymie'yi seyretmekle geçti boş vakitleri.

Nişanlısı Lisa yılsonu şenliği olayıyla çoğalan dedikodulardan rahatsız olmuştu, bir sabah Jaymie çalan kapıyı açmaya gitti. Edward giyiniyordu. Jaymie kapıyı açtığında televizyon ve dergilerden gördüğü 'Barbie gelin.' diye basının isim taktığı Lisa'yı tanımıştı. Lisa daireye girdiğinde gözündeki ışıltı yerini hüsrana bırakmıştı. Öfkeliydi ama belli etmiyordu. Jaymie' nin güzelliğini duymuş karşısında görünceye dek önemsememişti.

Kendine güvenen, iyi eğitimli, güzel bir kadındı. Egosu prensesliğiyle iyice tavan yapmış güzelliğini kullanmasını bilirken; bakım, kıyafet ve makyaj onu kusursuz hale getiriyordu. Şimdiyse bütün bu çabaları boşa gitmek

üzereydi, karşısında gördüğü doğal haliyle kapıyı açan köle kız yüzünden tehlike çanlarının çaldığını hissetti. Bu güzelliğin hiçbir bakıma, hiçbir kıyafete, gram makyaja ihtiyacı yoktu. Kim olursa olsun büyülenmesi için ona bakması yeterliydi.

Lisa kendini toparlayıp yapmadığını yapıp genç adamın yatak odasına girdiğinde onu takım elbiseyle görmesi içini rahatlatmıştı. Nişanlanalı bir yılı geçmiş, Edward'ın odasına ikinci girişiydi. Önceleri Lisa her şeye hazır olduğunu belli etmiş, dile getirmiş, genç adam kibarca "*Siz benim Kraliçem olacaksınız aceleye hiç gerek yok.*" dediğinde beklemeye karar vermişti. Edward'ın kadınlara olan düşkünlüğünü görmemezliğe geliyor evlenince bitmek zorunda olduğunu biliyordu. Diğer dedikoduların aşağılamasını yaşarken şimdi Prens odalık sahibi olmuş ve bu köle doğaüstü bir güzellikteydi.

Genç adam aynada kravatını düzeltirken Jaymie'yle içeri giren nişanlısı Lisa'yı görünce hiç kıpırdamadı. Lisa gelip aynayla arasına girdi ve kravatını düzeltmeye başlarken dudaklarına uzanıp sıkı bir öpücük kondurdu. Edward Jaymie'nin odada olmasından rahatsızlık duydu.

"Jaymie sen odana çekilebilirsin." Edward'ın sesi bozulmuş, iyice hırçınlaşmıştı. Jaymie eğilerek selam verdi ve kendini aşağılanmış hissetti, odadan çıktığında yine hiçbir duygu barındırmıyordu gözleri.

"*Ben bir köleyim.*" diye yüzlerce kere tekrar etti ve duşa girdi. Lisa bozguna uğramış, sinir bozukluğunu örtmeye çalışıyordu.

"Prensim." Sesi hiç bir şey yokmuş gibi en cazibeli haline bürünmüştü. Edward, Lisa'ya gülümserken genç kadını aynanın önünden kenara çekerken "Prenses." dedi duruca. Aynaya bakıp kendine çeki düzen veren Edward "Seni burada görmek ne güzel." dedi ifadesizce Lisa duygularını daha fazla bastıramadı.

"Dünyanın diline düşen kölenizin güzelliğini gözlerimle görmek istedim." Edward aynadan yüzünü ona çevirdiğinde Lisa bakışlarındaki tehdidi anlamıştı.

"Beni anlamalısınız Prens'im. Ben duygusuz biri değilim. Sizi kıskanmak benim en doğal hakkım."

"Kıskançlıklarını kendi içinde yaşarsan çok memnun olurum. Kendini bir odalıkla aynı kefeye koyman senin problemin." Edward ayakkabılarını giymek için oturup eğilmişti. Lisa bu kadar aşağılanmaya dayanamadı.

"O normal bir kadın değil!" dedi Lisa bağırarak. Edward hızla kalkıp yanına gelmişti, Lisa'yı kolundan tutarken sarsıyordu.

"Sakın! Sakın bir daha bana sesini yükseltme!" diye bağırdığında Lisa'nın gözlerinden yaşlar akıyordu. Edward ellerini gevşettiğinde kapıya yöneldi. "Seni bu gece görmek istemiyorum. Sarayına dön sevgili nişanlım, bir daha sakın bana karışmak gibi çocukça şeylerle buraya adımını atma." Derken kol düğmelerini taktı ve çıktı.

Lisa çantasının altın kaplama klipsini hızla açtı ve içinden altın yaldızlarla nakışlanmış mendilini çıkarıp makyajını bozmadan gözyaşlarını silmeye çalıştı. Sakinleşmek için aynanın karşısına geçti ve turkuaz rengi takımının eteğini düzeltip beline oturan kruvaze ceketi aşağı doğru çekti. İçindeki gömleğinin yakasını düzeltirken derin bir nefes aldı. Beyni ona telkinler veriyordu. Çocukluğu Prens Edward'a olan aşkıyla geçmişti fakat Prens'i tanıdıkça bencil yapısı egosu ve ona karşı duygusuzluğu yüzünden kafası karmakarışıktı. Ne olursa olsun evliliğinin garanti olduğunu biliyor, bunun rahatlığını yaşıyor böylece Edward'ın kadınlara olan ilgisiyle başa çıkabiliyordu. Hayali olan kraliçeliğe bu kadar yakınken bir köle yüzünden vazgeçemezdi. Yatak odasından çıkıp antreye geçti. Jaymie'yi göremeyince masanın üzerinde duran zili hızla çalmaya başladı.

Jaymie banyodan çıkmış, dolaşmış saçlarını tarıyordu. Zili duymasıyla şaşırdı. Hızlıca üzerini giyindi. Saçlarını toplamaya çalışırken antreye koştu. Karşısında Lisa'yı görünce şaşırmıştı.

Eğilip selam verirken "Buyurun efendim. Ben çıktığınızı sanmıştım." Lisa aşağılayıcı bir gülümsemeyle bakmaya çalışsa da kıskançlığını örtemiyordu.

"Edward kafamdaki soru işaretlerinin yok olması için seninle konuşabileceğimi söyledi."

Jaymic kafasını kaldırıp şaşkınca ona baktı. "Sorularıma düzgün cevap ver. Seninle iyi anlaşacağımızı düşünüyorum. Sonuçta benim olanı memnun ediyorsun. Tabii bu ben onunla evlenene kadar sürecek." dedi Lisa hırsla. Jaymie başını öne eğmiş Marie'ye bir kere daha hak vermişti. Edward her zamanki gibi onu hüsrana uğratmış yaşadığı hayal kırıklıklarının yerine bir yenisi daha eklenmişti.

"Evet, efendim." diyebildi.

"Onunla mı uyuyorsun?" Jaymie genç kadının öfkeyle dolu olduğunu anladığında yalan söylemeye karar verdi.

"Hayır, efendim"

"Seni öpüyor mu?" dedi Lisa soruları içine bıçak gibi saplanırken istediği cevapları duymak istiyordu.

"Hayır efendim! Prens'in dudaklarının size ait olduğunu herkes bilir." Yüzyıllardır bu kural vardı ama nice âşık köle ve sahibi gibi Edward ve Jaymie için bu geçerli değildi.

"Kaç kere seninle birlikte oldu?" Jaymie içinden saymaya çalıştı, beceremedi çünkü defalarca genç adamın olmuştu.

"Ben odalık olduğumdan beri iki kere efendim."

Lisanın yüzü aydınlanırken "Bugün onlardan ikincisiydi herhalde." dedi Lisa bir açığını arıyordu.

"Efendim yorgundu. İstedi ama olmadı." Dikkat dağıtmak için zeki bir yalandı. Lisa zevkle kahkaha attığında Jaymie doğru yolda olduğunu biliyordu.

"Demek onun da güçsüz dönemleri varmış." dedi Lisa kahkahayla gülerek odayı terk ederken mutluydu.

Jaymie içinden "*Tanrım söylediğim yalanlar için beni affet.*" Yemeğe yalnız geldiğini gören babası Edward'a nişanlısının burada olması gerektiğini bildirdi. Edward'ın sekreteri Lisa'yı arayıp daveti hatırlatmıştı. Lisa on dakikanın içinde neşeyle Edward'ın yanında yerini almıştı. Ona işveyle baktı ve "Prensim size aşkla bağlıyım. Dudaklarınızın bana ait olduğunu öğrenmek beni memnun etti." dediğinde Edward ilk önce bir anlam veremedi. Lisa huzur dolu ve mutluydu. Edward yaşlı devlet büyüklerinin arasında kalmıştı, yemek sıkıcı bir havada ilerlerken Lisa'nın kahkahaları bir ışık gibi insanları etrafına topluyordu. Kraliçe bile Lisa'nın bu anlamsız neşesini merak etmiş yanına gidip merakına yenilmişti.

"Neşen ışık saçıyor." dedi Kraliçe.

"Evet, o kölenin prensimi o kadar etkileyemediğini öğrenmiş bulunuyorum." dedi sevinçle. Kraliçe küçümseyici bir bakışla gülümsedi ve "Ben o kadar emin olmazdım." diyerek yanından ayrılırken elinde onun bir uzvu halini alan yelpazesini sallıyordu. Lisa ona aldırmayıp gecenin tadını çıkarırken Edward, Lisa'nın anlamsız neşesini çözmeye çalışıyordu. Öğlen dairesinden sinirle çıkarken Lisa'yı orada bıraktığını düşündü ve genç kadının neşesinin kaynağını bulması zor olmadı. Balo bitip Edward sıkıntıyla odaya girdiğinde saat gece iki olmuştu. Jaymie onun odasında yoktu. Bir kere daha içi sıkıntıyla dolarken Jaymie'nin onun yatağında olmamasına kızmıştı. Neler olduğunu Jaymie'den öğrenemeyeceğini biliyordu. Aklına kameralar geldi. Hızla odadan çıkıp sarayın kamera odasına gitti. Muhafız hızla ayağa kalkarken "Beni yalnız bırak," dedi hışımla.

Dairesine ait kamerayı şifresiyle çalıştırıp geri sardığında Lisa ve Jaymie'nin konuşmaları ekrana geldi. Edward duyduklarıyla şok geçirirken Jaymie'nin zekiliği onu şaşırtmıştı.

Son kurduğu "Yorgundu, istedi ama olmadı." cümlesi gülmesine neden olurken, zekâsına kendini korumasına hayranlık duymuştu. Onu tanıdıkça her hareketini hesaplayarak yapan, kıvrak zekâlı biri olduğunu anlıyordu. Tek atladığı genç kadının kıvrak zekâsı, âşık olduğunu bilmediği adamın yanında çalışmıyordu. Odaya döndüğünde onu kollarına almak istese de kendine engel oldu yatağına gidip onu nasıl bu kadar etkileyebildiğini bulmaya çalışırcasına düşünmeye başladı.

Cevabı inkâr ederken *"Güzelliği hepsi bu benim yerimde kim olsa ona kapılır."* dedi kalbini yalanlayarak. Aklından atamadığı, bedeninde kaybolduğu arzularını, genç kadının güzelliğine bağlarken mantıklı yalanlar bulmak çok zor olmuyordu. *Böyle bir güzellik kimin elinde olsa her saniye tadına varmak ister* diye düşünerek huzur buldu ve uyuyakaldı.

Jaymie sabah yatağından mutsuzca kalkarken Daisy'i uyandırmadı. Onun sıkıldım patlıyorum kelimelerini duymaktansa uyumasını tercih etti. Jaymie, Lisa ile yaptıkları konuşma aklına geldikçe kendini daha kötü hissetti. Prens'ten uzak durmalı ve köle kurallarına uymalıyım diye kendine direktifler verdi. *"Bu defa kararlıyım ondan uzak duracağım. Dudaklarına, ellerine, bakışlarına kanmayacağım"* derken çoktan yenilmiş olduğunu kendine itiraf edemiyordu.

Onun odasına gitmeden dağılan etrafı toparlamış jakuzi suyunu boşaltırken Prens'le jakuzide geçirdiği saatleri düşünüp iç geçirirken jakuzinin suyunu boşaltmadığını anladı. Telefon edip birini göndermelerini istedi. Jaymie'ye evlenme teklif eden köle fırsatı değerlendirip görevi üstlendi ve koşarak geldi. Sabah saat dokuz olmuş

Prens hâlâ uyuyordu. Sam adlı köle gelmiş yine ona hayranlıkla bakarken jakuziyle yarım yamalak ilgileniyordu.

Genç kadının ıslak saçları dikkatini çektiğinde içi sızladı. Prens'in yatağından çıktığını sandı. Kendini soru sormaktan, bu güzelliğin istemediği bir adamla birlikte olduğunu düşünmekten alamıyor, acılarına merhem olmak istiyordu.

"Mutsuz görünüyorsun." Jaymie merakla jakuziye bakıyordu.

"Anlamadım." Sam elindeki işi bıraktı ve yanına geldi.

"Prens seninle beraberken canını yakıyor mu?" O sırada Edward banyodan gelen su gürültüleriyle Jaymie'nin banyo yaptığını sanmış gülümseyerek yanına girecekti. Tabii aralık kapıdan konuşmaları duyunca durdu.

"İşini yap ve git başını belaya sokacaksın. Bunlar özel şeyler. Prens kötü biri değil. Tanrım neden herkes burnunu sokuyor." dedi Jaymie telaşla. Onu kırmak istemiyor, ne yapmaya çalıştığını anlıyordu. Kölelerin çoğu onun kadar şanslı değildi. Birçoğu eziyetle günlerini geçirmek zorundaydılar.

"Anlıyorum. Evlenirsen odalık olmak zorunda kalmazsın. Teklifim hâlâ geçerli." dedi Sam üzüntüyle.

"Senin bir şey anladığın yok, evlenmek falan istemiyorum. Aklından zorun mu var? Hadi bittiyse git artık. "

"Beni dinle. Hayatın boyunca odalık kalamazsın Prens evlenecek, seni bu güzelliğinle kreşe vermezler herhalde."

"Ben halimden memnunum." dedi Jaymie sessizce.

"Prenses seni göndermek için saraya taşınıyormuş."

"Yapacak bir şey yok." dedi Jaymie kalbine batan aşağılamayla.

"Güvendiğin kişi Marlon mu?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Ne duyduğunu kendine sakla ve git." Edward aralık kapıyı açıp kendini belli ettiğinde ikisi de şok olmuştu. Öfkesi gözlerinden fışkırırcasına belli olurken Sam öylece dikildi, başına gelecekleri biliyordu.

Edward, Jaymie'nin suçsuz olduğunu bildiği halde öfkesine engel olamıyordu.

"İçeri git!" diye bağırdığında Jaymie banyodan hızla çıktı. Beş dakika geçmeden muhafızların köleyi sürükleyerek götürdüğünü gördü. Edward yine deli gibiydi. Hırsla salona geldi.

"Üzerindeki ne? Yoksa köleye ben hizmetçiyim Prens'in yatağına girmiyorum ayaklarına mı yatıyordun. Bir daha bu elbiseyi üzerinde görmek istemiyorum. Sen benim hizmetçim değilsin." derken genç kadının burnunun ucuna gelmişti. Jaymie'nin bakışları yerde gözleri dolmuş azarlanıyordu. Edward'ın son cümlesi açık ve netti.

"Evlenip benden kurtulacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Kocanı ellerimle öldürür yine seni kendime köle yaparım bunu aklından çıkarma." diye kükredi. Marlon meselesi durup durup önüne geliyordu. Bir çözüme kavuşmalıydı. Prens Marlon'dan böyle bir şey beklemiyor olsa bile son zamanlarda Jaymie'den adını çok duyarken onun etrafında dolaştığı herkes tarafından bilinen bir gerçekti. Jaymie diyecek bir şey bulamadı. Prens onu yalancı olarak biliyordu. Konuşmasına devam ederken hızla giyiniyordu.

"Telefon yok. Benden habersiz dışarı çıkmak yok, buraya birini çağırmak yok. Marie eşliğinde birisi gelir işini yapar ve gider." Edward hızla antreye geçti.

Jaymie arkasından gelirken "Yalancılıkta usta olduğunu bir kere daha kanıtladın. Gözetim altında olacaksın." Jaymie içine batan cümlelerden kendini korumak

istiyor susması gerektiğini biliyor ama kendini durdura mıyordu.

"Ben size hiçbir zaman yalan söylemedim." Gözleri dolmuş kurduğu cümleyle rahatlarken Edward ona doğru hırsla gelirken konuştuğuna pişman olmuştu bile.

"Öyle mi? Beş yıl boyunca beni kandırmak yalan söylemek değil mi?"

"Kendimi korudum." Artık çenesi açılmıştı. Edward şaşırmıştı.

"Benden mi kendini koruyordun?" dedi şaşkınca.

"Her isteğinizde sizin olduğuma göre..." Edward hayrete düşmüş ama konuştukları için hoşnuttu. Jaymie üstü kapalı da olsa onu istediğini belli etmişti.

"Jenna dedin ama kumpası kuran Kraliçeydi."

"Kurul bana inanmazdı." dedi Jaymie hırsla.

"Dün yine bir sürü yalan uydurdun." dedi Edward gelip nefes kadar ona yaklaştığında. Jaymie anlamamış soran gözlerle ona bakarken Edward'ın sesi alçalmıştı.

Edward, Lisa'nın Jaymie'ye yönelttiği soruları tekrar sorarken cevapları kendi veriyordu. Gözlerine bakarken nabzı kadınında atmaya başlamıştı.

"Onunla uyuyor musun?"

"Evet. Sarmaş dolaş."

"Seni öpüyor mu?"

"Dudakları hissetmeyecek hale gelene kadar."

"Kaç kere seninle birlikte oldu? "

"Defalarca."

"Bu ikincisi miydi? "

"Sayamadım." derken dudakları kulağından boynuna uzanmış, tenini bulduğunda "Soruların cevapları bu olmalıydı." dediğinde Jaymie kıpkırmızıydı.

"Bu cevapları veremezdim." dedi Jaymie ona değen dudaklar nefesini keserken elleri istemsizce genç adamı sarıyordu. Artık kendini eskisi kadar kasmıyor arzularına yenik düşüyordu.

"Neden?"

"Doğrular her zaman insanların duymak isteyeceği cevaplar olmuyor."

"Ben gerçekleri duymak istiyorum Jaymie. Bana sakın yalan söyleme ve sakın başka bir erkeği aklına sokma. Yazık olur." Edward genç kadını kucağına alıp yatak odasına götürürken Jaymie boynuna sarılmış onu öpüyordu.

"Peki, efendim." dedi öpüşlerinin arasında. Edward normal giden konuşmanın efendim kelimesiyle bozulan büyüsüyle yatağa uzattığı kadından çekti kendini. Jaymie sersemlemiş ondan ayrılan dudakları özlerken Edward yataktan sinirle kalktı.

"Odana git!" dedi aniden.

Jaymie'nin gözleri doldu, hızla yataktan çıkması saniyeler aldı. Odasına gitti. Küçük odada tek kişilik yatakta yatan kardeşini uyandırmadan pencereyi açıp yanan bedenini serinletirken Prens'in dengesizlikleri onu ikileme itiyordu.

"Yoruldum artık." dedi isyan edercesine. Prens'e her defasında teslimiyetine kızıyordu. Soğuk davranmalı prensi öpmemeli, deli gibi onun olmamalıydı ama o hiç birini beceremiyordu. Prens ne zaman ona sahip olsa o daha fazla arzu ve ihtirasla kendini ona veriyordu.

"Bu... Bu aşk olamaz... Ben ona âşık değilim. Beni bu kadar üzen birine âşık olamam," dedi seslice. Kapıldığı şeyin adını koyduğunda daha iyi hissetti. Kendine yalan söylemek en iyi kaçış yoluydu.

"*Benimki sadece seks.*" diye düşünmek ona iyi gelirken Edward çıkmış Jaymie kendini günlük işlere kaptırmıştı. Birkaç hafta Prens nerdeyse hiç uğramamıştı. Bir gece saat üçü geçtiğinde gelmiş Jaymie'yi uyandırmadan yatmıştı.

Jaymie bir sabah erkenden kalkmış, kendine kahve yapıp odasına gelmişti. Edward'ın ona bağırmasından

sonra hiçbir şeyiyle ilgilenmiyordu. Sabah Prens'in Lisa'yla birlikte bir yardım kuruluşunun açılışına gideceğini biliyordu. Prens'in sekreteri Edward'ı uyandıramamış, Jaymie hınzırca gülümserken bana ne diyerek omuz silkmişti. Ne kahvaltısını hazırlanmıştı ne de banyosu... Hizmetçi değilse bunları yapmıyordu. Bütün gün neredeyse sadece ders çalışıyor, Daisy'le günleri sıkılmakla geçiyordu.

Jaymie keyifle kahvesini yudumlarken Edward'ın sesi duyulduğunda yine saray inliyordu. Edward barut gibi ortada dolanırken dairesinde beş kişi panikle Jaymie'nin yaptıklarını ancak yapabiliyorlar ama onu memnun edemiyorlardı.

Jaymie'nin yüzündeki gülümseme Edward'ın bağırarak kapısını açtığında yerini telaşa bırakmıştı. Genç kadın üzerinde kısa şort göbeğini açıkta bırakan atletle ayağa fırlamış bekliyordu. Edward gözlerini alamazken neye bağırdığını unutacak durumdaydı.

"Beni neden uyandırmadın? Kate uyandıramamış."

"Bunların benim görevim olmadığını söylemiştiniz efendim." Edward gelip kolundan tuttu ve "Sen... Sen..." dedi, sinirlenmeye çalıştı ama sinirlenemedi. Onu bırakıp salona geçtiğinde Jaymie arkasından gitmesi gerektiğini biliyordu. Salona geldiğinde köleler kaçamak da olsa Jaymie'ye bakıyorlar, yüzlerindeki hayranlık kendini belli ediyordu. Edward etrafta aptalca oradan oraya dolanan beş köleye "Defolun!" diye bağırırken Jaymie korkuyla ona bakıyordu.

Herkes çıkmış Edward usulca gelip çocuk gibi Jaymie'ye sarıldı. Süngüsü düşmüş asker gibi konuştu.

"Kabul ediyorum kimse senin gibi benimle ilgilenemiyor. Banyo suyumu bile ayarlayamıyorlar." dedi yaramaz çocuklar gibi. Jaymie'nin gözleri ışıl ışıl olurken genç adam gözlerini kapatmış saçlarını kokluyordu.

"Seni özledim." Jaymie başı dönerken yine kendine kızsa da onu koklayan adamın kollarında mest olmuştu. Nasıl bir şeydi aralarındaki bilmiyordu. Onu yanından kovup yalancılıkla suçlayan adam hiçbir şey yokmuş gibi onu kollarına alıyor özlemini dile getiriyordu.

"Artık her şeyinizle ben mi ilgileneceğim?" dedi Jaymie sesi bir başka çıkmış memnundu.

"Hayır."

"Yemek ve banyo, bir de kıyafetlerim sonra bir de beni sabah öperek uyandırabilirsin." derken yüzü plan yaparcasına şekil alıyordu.

"Peki, efendim."

'*Efendim*' kelimesiyle kasılan Edward hiçbir şey demedi. Genç adam giyinirken kahvaltı tabağı hazırlayıp Edward'ı çağırdı. Edward kahvaltıya oturduğunda genç kadını kucağına almıştı.

"Harikasın!" dedi iştahla tabağı tek eliyle yemeğe uğraşırken. Jaymie dayanamadı ve aceleyle reçeli taze ekmeğe sürüp Edward'ın ağzına soktuğunda genç adam mutluluk sarhoşu olmuş, Jaymie'nin yaptığı en ufak sevgi gösterisiyle başının döndüğünü hissettiğinde durgunlaşmıştı. Jaymie yine yanlış bir hareket yapmış ve pişman olmuştu. Kendini toparladı ve "Siz rahat edin efendim ben de size ekmek getireyim." derken kalktı.

Edward '*Bana neler oluyor?*' diye düşüncelerle boğuşurken Lisa yine kapıdaydı. Jaymie kapıyı açtığında genç kadın onu bakışlarıyla oracıkta öldürebilirdi. Lisa her ne kadar kendine hâkim olmaya çalışırsa çalışsın Jaymie'yi her gördüğünde güzelliğiyle bütün hırsı yüzüne yansıyordu. Kısacık şortu, üzerindeki atletiyle mükemmeldi.

Edward Lisa'nın bakışlarını fark etti ve "Günaydın!" dedi.

"Günaydın Prens'im." dedi Lisa. Edward Jaymie'nin getirdiği ekmekten bir dilim alırken "Jaymie odana gide-

bilirsin." dedi Edward. Lisa yine hayretle kendini tutamadı.

"Hizmetçiliğini de mi yapıyor?" dedi Lisa. Edward sessiz kalmış bir nevi Jaymie'nin söylediği yalanı sürdürmeye devam etmişti. Lisa artık iyice mutlu olmuştu ama yerine oturmayan tek şey Edward'ın güzel kadınlara olan zaafıydı. Nasıl olur da bu kadar kayıtsız kalabilir diye düşünürken sormaktan kendini alamadı.

"Bu güzelliğin başını döndüreceğini düşünmüştüm." Edward gülümsedi. "Güzellik elde ettiğimde anlamını yitiriyor." dediğinde Edward'ın kafasında şimşekler çakmıştı. Jaymie'yle ilgili aradığı sorunun cevabını kendi kendine verirken elindeki bıçağı bıraktığında boğazına takılan ekmekle zihninde yeni sorular belirdi.

Hayat Edward için güzel olan neyse arzulamak ve elde etmekti. İstediğini alır ve biterdi. Arzuladığı ne olursa olsun bir köşede kalır geriye bakmazdı. Jaymie'yi isteyip alana kadar her şey kuralına uygundu. Ya sonra... Sonrası yoktu her yeni gün ilk gün kadar arzu doluydu.

Onu boğan düşünceyle silkindi. Ayağa kalktı ve "Hadi çıkalım." dedi.

Arabaya binerken Edward şoföre inmesini söyledi ve direksiyona kendi geçti. Düşüncelerinden kaçarcasına gaza basmaya başladı. Aklının ve bedenin usanmadan özlemediği bir saniyesi geçmediği kadınını düşündü.

Jaymie onu değiştiriyor bilmediği bir kalıba sokuyordu. Kendindeki değişimleri yakalıyordu. Uzun zamandır tek bir kadınla birlikte oluyor ona doyamıyordu. Yatakta kendini değil onun mutlu olmasını düşünmek onu daha bir zevke itiyordu. Arzuları bedeniyle sınırlı kalmıyor, onunla vakit geçirmek istiyordu.

Mutluluğu Jaymie köle tavrını koruyup onu deli edene kadar sürüyordu. Sonrası Edward'ın bağırması ve Jaymie'nin ondan uzaklaşmasıyla bitiyordu. Dengesizliklerinin Jaymie'ye yaptığı eziyetlerin hepsinin nedeni

aşkı kabul görmediği içindi. Edward onun ağzından çıkacak tek bir samimi kelimeyle yeniden doğabiliyordu. Genç kadın davranışlarından ödün vermezken Edward'ın ona kızgınlığı saman alevi gibi hemen sönüyor, kalbi hislerini itiraf etmeye zorlarken beyni reddediyordu.

"*Bu imkânsız.*" dedi Edward boğazını sıkan kravatı gevşetirken. Lisa anlamsızca ona bakıp elindeki çantasını karıştırıp rujunu buldu ve tazeledi. Edward bütün gün oradan oraya katıldığı iş görüşmelerinden sonra yine kendiyle bir savaşa girdi. İtiraf etmekten kaçtığı aşkına inat kokteylde tanıştığı genç mimar kadınla saraya geldi. Bir şekilde kendine Jaymie'ye kapılmadığını ispata giriyordu. Odaya girdiğinde Jaymie antrede oturmuş televizyon izliyordu. Kapının açılmasıyla ayağa kalktığında ilk önce kızıl saçlı, beyaz tenli, uzun boylu bir kadın gördü.

Edward arkasından girerken Jaymie eğilip selam verdiğinde yine bir hayal kırıklığı yaşadı. Sabah kötü ayrılmış sayılmazlardı. Neden başka bir kadın getirdiğini düşündü. Edward ona daha bir farklı bakıyordu bu akşam. Genç kadın hüzünlü bakışlarını kaçırmakla yetindi.

Oysa genç adam onun tepkisini kontrol ediyor içten içe neden tepki vermiyor diye sinirleniyor, cevabını bildiği halde Jaymie'nin onu kıskanmasını, sahip çıkmasını istiyordu. Edward, Jaymie'nin kayıtsız kalışına iyice sinirlendi. Başıyla dışarı çıkmasını işaret ettiğinde Jaymie yüzüne bakarken içinden kendine bir kere daha küfürler yağdırdı.

Sessizce odayı terk ederken Marie'nin bir kere daha haklı çıkmasını kendine yediremiyordu, Marie'nin sözleri kulaklarında çınlıyordu. "*Köleler sahipleri için hiçbir şey ifade etmez.*" demişti Marie. Jaymie odadan çıktığında derin nefesler alarak gözyaşlarını dindirmeye çalışıyordu. "*Güçlü olmalıyım.*" diyordu kendine. Prens'e karşı hislerini kontrol altına almalı, yaşadığı gelgitlerden

kurtulmalıydı. Prens'in emirlerine uyacak, duygularını bastırıp bir an önce saraydan kurtulacaktı.

İçeriden gelen konuşma seslerinden cesaret alıp yanlarına gitti "Bir şeyler içmek ister misiniz efendim?" dedi gülümsemeyle. O sırada Edward ve genç kadın sarayın mimarisi hakkındaki görüşlerini paylaşıyorlardı. Edward Jaymie'nin rahatlığıyla daha çok sinirlenmiş ama belli etmiyordu. Genç mimar kadın kokteyl isterken Edward bir şey istememişti.

Jaymie odadan çıkarken Edward kendini kendi kazdığı kuyunun içine düşmüş gibi hissetti. Sakinleşmeye çalıştıkça hırsına yenik düştü ve hızla mutfak tarafına geçti. Jaymie kokteyl siparişini saray mutfağına söylemiş gelmesini beklerken meyve tabağı hazırlıyordu.

İçinden Edward'ı bir daha öpmeyeceğine, ona sarılmayacağına dair yeminler ediyordu. Olması gerekenden fazla meyve soymuş, sinirle kendi de yiyordu. Arkasını döndüğünde korkuyla sıçradı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Edward gözlerinden ateş çıkarken "Ben size meyve hazırlıyorum." Edward ne demeliydi? Açıkça beni kıskanmanı, bağırmanı, hatta kafama bir şeyler fırlatmanı, beni seni sevdiğim gibi sevmeni istiyorum diyemezdi.

"En kısa zamanda senden kurtulmam lazım." dedi Edward gözlerinin içine bakarak.

"Ben özür dilerim efendim suçum nedir? Ben hizmetli burada olmadığı için yoksa hizmetinize bakmıyorum..." derken tedirgin olmuş, aklına Daisy gelmişti. Kendisi satılırsa otomatik olarak o da satılmış olacaktı. Jaymie sorusuna cevap alamamış, öylece yüzüne bakarken Edward içeri gidip kızıl kadının yanına oturup ona daha çok sokulmuştu.

Jaymie korkmuş satılmamak için ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Tabakları alıp aceleyle içeri girdi. Sehpanın üzerine servis açarken mimar kadın onu incele-

yordu. Jaymie'nin üzerindeki basit kalın askılı bedenine oturan elbise bile onun mükemmelliğini örtmüyordu. Jaymie saçlarını atkuyruğu toplamış gayet doğaldı.

"Köleniz eşsiz bir güzelliğe sahip." dedi kızıl saçlı kadın.

Edward "Evet, öyle ama onu hediye etmeye karar verdim." dediğinde Jaymie'nin elinden tabak yere düşmüş parçalara ayrılmıştı. Edward'la göz göze geldiklerinde Jaymie'nin gözleri dolmuş iyice panik halindeydi. Hızla eğildi, yerden meyveleri ve kırılan tabağı toplamaya başladı. Gözyaşları görmesini engeller haldeydi. Eline cam battı. Derin kesilen eliyle acıyla kıvrandığında Edward panikle yanına gelmiş elini tutmuştu.

"Canın yanıyor mu? Doktora haber verelim." Jaymie istem dışı çekti elini. "Gerek yok efendim!" dedi ve yerdekileri toplamadan mutfağa giderken Edward onu kolundan tutmuştu. Jaymie hızla kolunu çekmiş odadan çıkmıştı. Bu sırada mimar kadın çantasını almış gitmek üzere ayaklanmıştı. Prens'in Jaymie'ye bakışlarını yakalamış daha fazla orada kalmayı kendine yedirememişti. Saygıyla eğilirken "Ben gitsem daha iyi olacak." dedi, oda kapısından çıktığında Edward öylece oturuyordu. Giden kadının bile Jaymie'ye olan hislerini anladığına yemin edebilirdi.

Gerçekler buydu. *"Jaymie'ye âşığım."* dedi içinden. Bencilliğini kat kat arttıran onu daha çok hırçınlaştıran bir aşktı bu. Aşkından öyle canı yanıyordu ki hiçbir şey düşünemez haldeydi. Ayakları istem dışı, onu mutfak tarafına götürürken genç kız elindeki camı çıkarmış kanı durdurmuştu.

Elini bantlamış mutfağı toparlıyordu. Gözyaşlarını içine akıtırken burnu kızarmış gözleri dolu doluydu. Birinin geldiğini hissettiğinde arkasını döndü ve Edward'ı gördü. Sakinleşmiş genç adama karşı yine köle tavrına dönmek için elinden geleni yapmaya karar verdi.

"Bir isteğiniz mi var efendim?" Edward usulca ona yaklaştı kesilen elini avuçlarına aldı.

"Çok mu derin kesilmiş?" dedi Edward kesilen yeri dudaklarına götürdüğünde Jaymie'nin aklından her şey bir anda sihir gibi silinmeye başlamışken onu hediye vereceği aklına geldi soğukça çekti elini. "Hayır, efendim." dedi ve tabakları toplamaya başladı. Genç adam bu soğuk davranışla içinde acı hissetti.

"Meyve tabağını yenilememi ister misiniz?" Edward sinirle onu duvara yapıştırdı. Kollarının arasında duran kadının canını yakmak istemedi. Sinirle yatak odasına gitti. Jaymie gözyaşlarını saklayabildiği kadar sakladı kendinden. Meyve tabağını götürmedi. Odasına gidip üzerini değişti.

Edward kendince yine inkârı seçti. "*Ben hiçbir kadına âşık olamam. Bu geceyi yalnız geçirmeyeceğim.*" dedi Aşağıdan bir kadın istetti. İçebildiği kadar çok içti. İçkinin tesiriyle her şey aklından silinmiş, Jaymie'yi unutmuştu. Köle kadın on beş dakika sonra yatak odasındaydı. Kadın tacizleriyle onu kışkırtmış istediğini almaya çalışıyordu. Edward kendini kadının çabalarıyla mutlu hissetti. Kollarındaki kadın onu kıyafetlerinden kurtarırken Edward'ın elindeki içki şişesi yere düştü. Halıda birkaç kere zıplayan şişe kadının gülmesine sebep olurken Jaymie yataktan sıçramıştı. Gözyaşları akarken "*Ondan nefret ediyorum.*" diye hırsla kulaklarını kapattı.

Edward'ın gömlek düğmelerini açmayı bitiren kadın onu kemerinden kurtarırken Edward sigara içiyor kadın genç adamı yatağa çekiyordu. Kendini yatağa çeken kadınla ister istemez Jaymie'yi kıyasladı. Ve kadını itti. Kadın korkuyla ona bakarken Edward "Uyu!" dedi ve yataktan kalkıp içmeye devam etti.

Jaymie huzursuz geçirdiği gecenin ardından çalan saatle uyandığında yerinden kalkmak istemedi. Yorgun ve mutsuz hissetti kendini. Hastalık bahanesinin ardına sak-

lanmak istedi ama yapamazdı. Ne bekliyordu ki, kalbindeki acıyla kendine kızarken göğsündeki ateş sönmüş külleri savrulmuş temizlenmeyi bekliyordu.

"*Salak Jaymie!*" dedi kendine ve yerinden hızla kalkıp Edward'ın öfkesini bile bile köle kıyafetini giyip saçlarını topuz yaptı, genç adamın banyosunu hazırladı.

"*Ben sadece bir hizmetçiyim. Artık onunla birlikte olmayacağım.*" dedi ve eskiden olduğu gibi yatak odasının kapısını araladı ve genç adamı yanında çarşafa dolanmış uyuyan bir köleyle gördüğünde kalbi yangın yeriydi. Derin bir nefes aldı. Yanındaki köleyi yavaşça uyandırıp dışarı çıkarttı.

Genç adamın gece birlikte geldiği kadından sonra geceyi köleyle geçirdiğini sandı. "Günaydın efendim, saat yedi uyanmanız gerekiyor. Sekreteriniz sizi sekiz gibi arayıp günün raporunu vereceğini iletti. Aramış ama açmamışsınız, bana söylemek zorunda kaldı."

Her zamanki gibi davranmak ona iyi gelmişti. Jaymie panjur düğmesine bastı. Gün ışığı odayı aydınlattığında Edward içkinin kötü yüzü olan baş ağrısını çekiyordu. Kafasına yastığı geçirip gün ışığından korunmaya çalışırken Jaymie yine konuşmaya başlamış etrafı toparlıyordu.

"Kahvaltıda babanız eşlik etmek istiyor, yaveri haber bekliyor efendim. İstediğiniz bir şey var mı?"

Yerden Edward'ın tişörtünü alıp arkasını döndüğünde genç adama tosladı. Genç adam ayağa kalkmış sinirle ona bakıyordu.

"Susmanı istiyorum." dedi Edward. Huzuru bulmak için onu kollarına alırken gözlerinden yine ateşler çıkıyordu. Jaymie yüzüne yumruk atmak istedi. Tabii bu imkânsızlar listesindeydi.

"Babanız haber bekliyor efendim." dedi Jaymie olabildiğince normal. Edward onun tavırlarındaki kırılmışlığı anlayabiliyordu. İçinde Jaymie'nin de onu sevdiği

umudu belirdiğinde sorması gereken köle kıyafetini neden giydin sorusunu sormadı.

"Seninle kahvaltı etmek istiyorum babamla değil."

"Peki efendim. Ben haber vereyim." diyerek kollarından çıkmak isteğini belirtti. Edward genç kadını bıraktı, alışamadığı reddediliş onda hazımsızlık yapıyorken Jaymie'nin kırgınlığı onu umutlandırıyordu. Edward odasından çıkıp büyük banyoya ilerlerken Jaymie kahvaltı sofrasını düzenledi ve Kral'ın yaverine haber verdikten sonra banyoya geldi. Edward ayılmak için duşun altında duruyor, beyni ikilemleriyle baş etmeye çalışıyordu. Ruh hali karmakarışıktı.

Jaymie antreden gelen gürültülere bakmak için banyodan çıktı. Kral'a Prens'in cevabı iletilmiş Kral yine de gelmiş masaya oturmuştu. Jaymie saygıyla eğilirken Kral genç kızın üzerindeki kıyafetlere saçlarına bakıyordu. Onu en azından şık bir elbiseyle göreceğini ummuş ama hizmetçi kılığında görünce şaşırmıştı.

Jaymie Kral'a isteği olup olmadığını soracakken banyodan Edward'ın bağırışı duyuldu. Kral ve Jaymie göz göze gelirken Jaymie hızla banyoya girdi. Genç adam üzerinden sular akarken hazımsızlığının getirisi huysuzluğa başlamıştı. Jaymie havluyu açarak uzattığında Edward yine kötü kötü ona bakıyordu.

"Nerdesin? Beni ihmal ediyorsun." dedi Edward.

"Özür dilerim efendim babanız gelmişti ona bak..." dediğinde Edward onu kollarından tuttu.

"Bana soğuk davranma Jaymie... Bana soğuk davranma. Kızdığın bir şey varsa söyle konuşabiliyorsun değil mi?" dedi onu kendine çekerken

"Söyle!" diye bağırdı.

"Babanız içerde efendim." dedi Jaymie utançla.

"Söyle!"

"Ben bir köleyim efendime kızmaya hakkım yok" Edward iyice çileden çıktı. Jaymie sayesinde kendini aşk

dilencisi gibi hissetti. Suçluluğu daha bir açığa çıkmıştı ama neden kendini suçlu hissettiğini artık biliyordu. Genç kadını sarsarak bıraktığında banyonun yatak odasına açılan kapısından çıktı. Jaymie aynada yüzüne baktığında burnu kızarmış gözleri dolmuştu, kendine çekidüzen verip banyodan çıkarken Kral iyice afallamıştı. Edward'ın hiçbir kadına böyle bağırdığını duymamıştı.

Edward giyinmiş masaya oturduğunda Jaymie servis yapıyordu. Babasına "Günaydın!" derken Kral'ın, oğlunun çok sinirli olduğunu anlaması uzun sürmedi. Oğlunu tanırdı istediği olmayınca böyle asabileşir olana kadar düzelmezdi.

"Gece iyi uyumadın herhalde." dedi Kral Jaymie servisi yapmış iki adım geride beklemeye başlamıştı.

"Şu Macar dükünün verdiği partiye katıldım. Sıkıcıydı."

"Macar Kralı kızıyla evlenmeni istiyor sen ne düşünüyorsun, artık karar vermenin vakti geldi."

"Ben kafası saman dolu bir kızla evlenmek istemiyorum."

"Lisa'yla nişanlandın ama..." dedi Kral gülümserken.

"Onu da seçen sizdiniz. Sizi kırmak istemedim." Kral gülümsedi ve konu politikaya kaydığında Edward daha rahattı. Kral'la işlerden, sarayda yapılması gerekenlerden konuşarak iki saate yakın kahvaltı ederken kapının çalmasıyla Kraliçe mutlulukla içeri girmişti. Önce Kral'ın yanına gelmiş cilveyle yanağından öperken "Günaydın." demişti. Masaya oturduğunda Jaymie ona servis açarken "Ben kahvaltı ettim, çekilebilirsin Jaymie." demişti, gözleri Edward'daydı. Kral'ın yanında bu meydan okuyuşuna Edward'ın ne tepki vereceğine odaklanmıştı.

Edward Jaymie'ye odalık olduğundan beri defalarca köle kıyafetini giymemesini söylemiş ama sözünü geçirememişti. Sevdiği kadın gözüne soka soka *"Ben köleyim bu da benim üniformam."* der gibi giydiği elbise onu

adeta zıvanadan çıkarıyor, sanki aralarındaki duvarların asıl kaynağı Jaymie'nin üzerindeki elbiseymiş hissi veriyordu.

Edward yumruklarını sıkarken Kraliçe'nin cümlesi Edward'ın sabrında Jaymie için bardağı taşıran son damlaydı. Sohbet bir süre daha devam etmiş, Kral ve Kraliçe gitmek üzere kapıdan çıkarken Kraliçe'nin mutluluğu yüzüne yansımıştı. Jaymie mutfaktan çıkmıştı, Edward'ın hâlâ masada oturduğunu görünce panikle "Ben masayı toparlayacaktım." dedi.

"Tamam toparla. Hatta ben sana yardım ederim." dedi ve masanın örtüsünden tutup yavaş yavaş çekerek masadaki her şeyin yere düşmesini sağladı. Jaymie korkuyla nefes alamazken Edward'ın hareketleri hızlanıyordu.

"Aslında her yeri beraber toplayabiliriz." diye bağırırken oda, dakikalar içinde savaş alanı gibi olmuştu. Jaymie korkudan kireç beyazı rengini alırken, olduğu yere mıhlanmış kıpırdamadan sıranın ona gelmesini bekliyordu. Avaz avaz bağırışlarını saray halkı birbirlerine bakıp dinlerken Kral onu rahat bırakmalarını söyledi. Zaten kimse yanına gitmeye cesaret edemezdi. Tabii bir annenin yüreğine sahip büyükanne Marie dışında. Kapı telaşla çalınırken Jaymie kıpırdamadı. Edward hızla kapıyı açtığında Marie, Jaymie'nin korku dolu gözleriyle karşılaşırken Edward'ın sesiyle ikisi de sıçradılar.

"Ne var Marie?" derken Jaymie'nin üzerine yürüyordu. Jaymie gözlerinden akan korku dolu yaşlarla artık o ne derse yapacak hale gelmişti. Torununun haline Marie'nin içi parçalanmıştı. Genç adamın Jaymie'ye ulaşmasına bir adım kala Marie dayanamadı.

"Edward!" diye bağırdı. Genç adam aptalca yüzüne baktı. Marie onu büyüten kişiydi ve bu hakkı vardı.

"Edward dur lütfen." Genç adam Jaymie'nin bir adım karşısında durmuştu. Marie telaşla devam etti.

"Jaymie! Prens'i bu kadar sinirlendirecek ne yaptın?"

"Bilmiyorum." dedi Jaymie titrerken. Edward Jaymie'nin kollarından tutup sarsarken avaz avaz bağırıyordu.

"Bilmiyor musun? Bilmiyor musun?" dedi öfkeyle. Jaymie gözlerinden akan yaşlarla sesini çıkarmadı.

"Sizi bu kadar kızdırıyorsa onu yanınızdan alabilirim." dedi Marie sesinde tehdit vardı, bu Edward'ı daha da delirtmişti.

"Onu kimse benden alamaz! O benim!" diye bağırırken Jaymie kollarının acısından artık ağlıyordu. Marie'nin yüreği kaldırmadı.

"Yalvarırım Prens'im o daha acemi. Gereken dersi aldı. Artık siz ne isterseniz yapacaktır. Değil mi Jaymie?" dedi Marie gözlerinden süzülen yaşlarla. Jaymie evet anlamında hızlıca yüzlerce kere salladı başını. "Bu elbiseyi bir daha üzerinde görmeyeceğim. Sen hizmetçi değilsin anlaşıldı mı?"

"Evet... Evet, efendim." Edward onu bıraktı ve hızla odadan ayrıldı. Jaymie bulunduğu yere çökerken Marie yanına gelip " Az kaldı kızım. Sabırlı ol!" diyerek oturduğu yerden kaldırmıştı.

Marie, Jaymie'yi odasına götürüp banyoya sokmuş, köle kıyafetlerinin tamamını almış, dolabını yeniden düzenlemek için hareme gitmişti. Jaymie duşun içinde titriyor, bacakları onu taşımıyordu. Susabildiği zaman duştan çıktı. Daisy odada ablasının banyodan çıkmasını beklerken hâlâ ağlıyordu. Salondan gelen gürültüleri duymuş ama korkudan odasından çıkamamıştı. Jaymie banyodan çıktığında artık ağlamıyordu.

Salon bir saatin içinde eski halini almış her şey yerli yerindeydi. Jaymie yine ne yemek hazırladı ne de sekreterinin her zaman Prens'e iletmesini istediği notlarla ilgilendi. Birkaç saat uyuma bahanesiyle duvara dönüp sessizce öylece kaldı. Sonraki saatler ders çalışmaya

çalışsa da aklını veremedi. Daisy onu neşelendirmeye çalıştıkça biraz rahatladı ve gülümsedi.

Gece saat dokuz gibi Prens'in gelmesiyle Jaymie odasından hızlıca çıkıp onu karşılamaya gitti, ne söyleyeceğini bilemedi.

"Hoş geldiniz efendim." dedi selam vererek.

Edward ona bakmıyordu, yatak odasına ilerledi. Jaymie peşinden giderken ayakkabı giymediğini fark etti ama çok geçti. Askılı beyaz elbisesi göğüs altından bol inerken saçları belini örtüyordu. Çıplak ayaklarını saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Edward soyunurken "Banyo yapacak mısınız efendim?" Edward ters ters yüzüne baktığında bir adım geri atıp aceleyle cevap verdi. "Beni de yanınızda istiyor musunuz diye soracaktım."

Edward öfkeyle uzanıp elindeki tişörtü çekerek aldı ve üzerine geçirdi.

"Hiçbir şey istemiyorum. Sus biraz!" dedi salona geçerken "Yemek?" dedi Edward sorarca. Arkasını döndü ve Jaymie'ye baktı.

"Yemek salonda hazırlandı." Jaymie bir odalık gibi davranıyor Edward'la yemeğe oturması gerektiğini biliyordu ve oturdu. Çorbasını içerken ona bakan aşçı gülümseyince Edward'ın cinleri yine geri gelmişti.

Aşçıyı yanına çağırdı, "Sen buna çorba mı diyorsun?" derken aşçı korkuyla eğildi.

"Özür dilerim efendim. Ana yemek servisine başlamamızı ister misiniz?" Edward Jaymie'ye döndü.

"Sen beğendin herhalde." dedi azarlarcasına.

Jaymie gözlerine bakmadan "Evet." dediğinde aşçının gözleri ışıl ışıldı.

"Bitti mi?" Jaymie kaşığını bıraktı. Zaten aç değildi.

"Evet, efendim." Gelen hizmetliler masayı kaldırırken hepsi Jaymie'ye kaçamak bakışlar atıyordu. Edward sinirle hepsini kovarken Jaymie *'Kâbus'* dedi içinden. Ar-

tık Prens'le aynı havayı bile solumak istemediğine karar verdi. Dengesizdi, ne zaman gülüp ne zaman bağıracağı belli olmuyordu. Edward'ın arkasından salona geçti. Edward televizyon seyretmeye dalmış, Jaymie tekli koltukta oturmuş pencereden Daisy'le gidecekleri şehirleri hayal ediyordu. Hemşirelik okuyabileceği altı yedi şehir vardı. Büyük şehirleri istiyordu. Hayatın hızına yetişmeliydi ve alışmak için kalabalık bir ortamın iyi olacağını düşünüyordu.

"Ben yatıyorum." Jaymie ayağa kalkıp onunla yatak odasına geçerken Edward yatak odasına girmek üzereydi.

"Seni yanımda istemiyorum." Yatak odasının kapısını kapattı. Jaymie aptalca bakakaldı ve odasına gitti.

Şortunu ve askılı atletini giyip saçlarını tepeden topladı. Ağlamasını bastırdı ve "*Çok da umurumda*" dedi hırsla. Kardeşinin yanına sıkışıp tek kişilik yatakta uyumayı hayal ederken kapının çalınmasıyla kalbi çıkacak gibi oldu. Gelen Marie'ydi. Marie neden geldiğini unutup "Senin burada ne işin var? Edward'ın yanında olmalıydın. Delirdin mi? Nasıl böyle bir hata yaparsın hem de bugün olanlardan sonra." dedi bir solukta.

"Beni yanında istemediğini söyledi."

"Ah benim saf kızım, çabuk yanına git ve orada yat. Jaymie odalık gibi düşün olur mu? Biliyorum zor ama yapacak bir şey yok. Bugünkü haline şükret ya seni satarsa o zaman ne yaparız? Satılan köle özgürlüğünü hak etse bile ancak iki yılın sonunda özgür kalabilir." dedi Marie ve onunla Edward'ın yatak odası kapısına kadar yürüdü.

"Ama Marie..." dediğinde Marie "Şşş... Hadi git ve onunla uyu." Jaymie sinir, biraz da korkuyla Edward'ın oda kapısını araladı. Yerdeki mumların aydınlattığı oda yine serindi. Usulca yatağa girdi. Genç adamın uyuduğunu sanmıştı. Ona sokulup gözlerini kapattı. Marie

Jaymie'nin özgürlüğü için hesap yapıyordu ama kalbi için hesap yapamıyordu. Prens'in Jaymie'ye acımasız davranışlarından sonra genç kızın ona ilgi duymadığını sanmış bir nebze olsun rahatlamıştı. Edward özlem duyduğu kokuyla yatakta doğruldu.

"Ne yapıyorsun?" dedi gözleri gözleriyle buluşurken.

"Ben yanınızda olmam gerektiğini düşündüm." Uykuluydu ve yaşadığı stres başını ağrıtıyordu.

"Demek düşünebiliyorsun." dedi Edward gözlerine bakarken. Jaymie içinde öfke bulutlarını hissetse de hiçbir şey söyleyecek ne gücü ne cesareti kendinde bulamadı.

"Harika görünüyorsun." dedi Edward saçına ve tişörtüne bakarak.

"Ben değiştirebilirim." dedi Jaymie bezgince.

"Uyu Jaymie!" Edward arkasını döndüğünde uyuyamayacağını biliyordu. Genç kadın günün yorgunluğuyla on dakikanın içinde rüyalara dalarken Edward onun bu kadar rahat uyuduğuna inanamıyordu. Yatakta döndü durdu, sıkılarak televizyonu açtı. Bir süre sonra yatağın içinde uzanmış film seyrederken Jaymie gürültüyle uyanmış, Prens'in yanında olduğu aklından çıkmıştı. Hırsla televizyonun aydınlattığı yatakta doğruldu. Gözlerini bile açma zahmeti duymadı.

"Kapat şunu yaaa... Güm güm hadi ama kapat ve uyu." dedi ve hızla uzanıp yastığı başına çekti. Edward gülümsemesine engel olamadı. Televizyonu kapattı ve Jaymie'nin kafasını örten yastığı kaldırdı. Kulağına eğildi.

"Kapattım prenses, başka bir şey ister misin?" diye fısıldarken Jaymie'nin uykusunun arasında her şey birden bire anlam kazandı. Beyni ona *"Bu sefer beni kesin öldürecek."* hızla kalkarken genç adam da sıçradı. Saçı başı birbirine girmiş, korkuyla yatağın içindeydi. Uykusu açılmış cin gibi olmuştu.

"Ben size söylemedim. Burada uyuduğumu bilmiyordum. Yani biliyorum da unutmuşum. Özür dilerim gerçekten affedin." Edward gülümserken eliyle yüzünü örten saçlarından onu kurtardı ve ağzına giren bir tutam saçı da parmaklarıyla çekti. Belinden kavrayıp genç kadının dudaklarını uzanırken bütün her şey silinmiş yer gök aşkı olmuştu. Jaymie usulca öpüşlere kendini kaptırdığında gündüz onu korkudan titreten adamdan nefret ederken şimdi teni Edward'ın ellerini düşlüyordu.

Edward onu eritircesine öperken Jaymie dudaklarını kaçırdı ve "Ben istemiyorum." deyiverdi. "Anlamadım."

"Ben... Beklemek istiyorum" Edward yine reddediliyor bu sefer merakını dile getiriyor gururunu düşünmüyordu.

"Neyi?" Dudaklarına uzanırken Jaymie yine çekildi.

"Dün gecenin sizin teninizden silinmesini."

Prens'in gözlerine bakıyor, tedirgin bakışlarının ardında ökesini belli ediyordu. Edward şok olmuş ama içi içine sığmayacak kadar mutluydu. Parmakları Jaymie'nin dudaklarında gezerken "Başka kadınlarla birlikte olmamı istemiyorsun." Jaymie söylediklerine yine pişmandı ama inkâr etmedi. Edward kulağına fısıldarken Jaymie duyduklarıyla kasılıp kalmıştı."İnan bana çok uzun zamandır dudaklarında kaybolduğum tek kadın sensin. Dün gece o kadına dokunmadım." Jaymie duyduklarının etkisiyle kıpırdamıyordu. Edward devam etti "Rahatla Jaymie yoksa seni nasıl rahatlattığımı ikimiz de biliyoruz." Jaymie ne dediğini anlamış utancından morarmış gibiydi. Genç adamın dudakları boynunda dolaşırken onu öpüşleri hoşuna gidiyor Prens'e hayır demesi gerektiğini biliyordu.

"Yapmayalım. Bu yanlış ben..." diyebildi istercesine. İpek dokunuşlarını, dudaklarını düşünmemeye çalışıyor kendini kasıyordu.

"Direnme Jaymie istiyorsun ve daha fazlasını alacaksın." dedi Edward, artık kalbi gibi aklı da Jaymie'yi kabullenmeye başlamış gittikçe rahatlıyordu. "Lütfen efendim!" dedi Jaymie yalvarırcasına. Kurallara uymak istiyor Edward sınır tanımıyordu. Yatakta doğruldu ve Edward da onunla yatakta oturur vaziyete geldi. Jaymie direnmeye çalışıyor ama aklı bedeni Edward diye bağırıyordu. Genç adam dudaklarına uzandığında Jaymie kendini çekerken Edward yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını bulduğunda Jaymie kışkırtıcı dudaklarda ve sihirli parmaklarda bir kere daha kendini kaybetmeye hazırdı. Edward gözlerine bakarken onu atletinden kurtardı. Göğüsleri açıkta kalırken genç adamın elleri sırtını sarmış dudaklarını bulduğunda usulca onu yatağa uzattı. Elleri dolgun göğüslerde dolanmaya başladığında Jaymie kıvranıyordu. Omuzları, boynu, göğüsleri genç adamın parmaklarının doğrultusunda dudaklarından nasibini alırken kendinde değildi. Edward'ın arzu rehberi olmuş aşkı ona yol gösteriyordu.

Genç kadının şortunu elleriyle indirirken karnında dolanan dudakları başka diyarların özlemiyle kavruluyordu. Parmakları dudaklarının yolunu belirlerken Jaymie utançla karnından aşağılara inen genç adamı çenesinden tutup kendine çekip dudaklarını buldu. Edward onun nefesini kesene kadar öptü ve gülümsedi. "İstiyorum..." dedi Edward gözleri arzu doluydu, yine Jaymie'ye istediğini yaptıracak kadar emir tonunda konuşuyordu. Genç kadının iki elini birden yavaşça bir eliyle hapsederken diğer eli yine ona rehberlik edercesine dudaklarına yolu göstermişti. Jaymie yaşadığı dakikalarla cennete gidip geldi. Genç adamın ıslak dudaklarıyla zevkle kıvrandı. Edward en güzel bahçenin nehir suyunu kana kana içercesine dolandı durdu her kıvrımında. Aldığı tadı özümserce aldı alacaklarını. Genç kadını tüketmiş doruklara çıkarmışken doğruldu ve kalçalarından onu kendine çe-

kip erkekliğine hapsettiğinde Jaymie'nin kölesi haline geldi. Dudakları buluşmuş, onda yerini almıştı.

Gözlerine bakıp genç kadını mutlu etmenin ona nasıl bir zevk yaşattığını düşündü ve daha bir aşkla doldu. Bu küçük kadına karşı koyamıyor düşüncelerine önem veriyor, kendini ispata giriyordu. Onu sevmesini, beğenmesini istiyordu, ondan başka bir erkekte bu zevki bilmemesi için her şeyi yapabilirdi. Terleri bir olmuş, elleri kenetlenmiş, yorgun, sarmaş dolaştı bedenleri. Dudakları genç kadını ahenkle öpüyordu. Ağzında en nadide gül şarabının tadı vardı hiç geçmesin istedi kadının tatlı tuzlu karışmış teninin tadı. Dudakları ayrılırken genç kadın gözleri kapalı halde gülümsüyor, elleri genç adamın göğsünde geziniyordu. Jaymie onu izleyen gözleri fark edince yüzünü saklarca gömdü erkeğinin göğsüne. Edward gülümsedi ve saçlarıyla oynadı bir süre. "Neden utanıyorsun?" dedi ve kulağına eğilip dudaklarının değdiği yerleri tekrar parmak uçlarında hissederken genç kadında yaşadığı mutluluğu, tadını kelimelere döküyordu.

Jaymie gülümserken Edward doğru yolda olduğunu biliyordu. Edward "Kendini bana bırak aşkım. Her şey daha güzel olacak." dediğinde Jaymie üzerindeki çarşafı sıyırıp bacaklarını aralarken genç adamı üzerine çekti. Ağırlığını hissettiği genç adamda kaybolmadan son kelimeleri Edward için ömre bedeldi. "Ben de bundan korkuyorum." Genç adamı kendine daha çok çekerken aşkın sınırında, tehlikenin uçurumunda yürümeye başlamıştı. Sabah altı gibi gözlerini açtığında bütün gece yaptıklarını düşündü. Beyninde *"Aşkım"* kelimesi yankılanırken *"Tanrım,"* dedi tedirgin ama gülümseyerek. Daha gün yeni aydınlanmış Jaymie erken uyanmıştı. Yatağın içinde doğruldu ve yavaşça kalkacakken Edward "Nereye?" dedi onu kendine çekip gözlerine bakarken.

"Günaydın efendim." dedi sarılmalarına karşılık verirken.

"Hadi bana güzel bir şey söyle" Edward yüzünü saçlarına gömerken. Jaymie ne diyeceğini bilemedi. Çok şey vardı ama hiçbir şey yoktu. "Hadi" Teninde dolandığı parmaklarına avuçlarını eklerken Jaymie gülümsedi ve kulağına eğildi "Dün gece çok güzeldi. Lütfen aramızda kalsın."

"Ben bir şey duymadım zaten." dedi Edward gülümserken. Jaymie kıpırdanırken Edward "Kalkmayalım," dedi. Jaymie ona daha çok sokuldu. Edward onun kollarını kendine dolayıp yüzünü boynuna gömdüğünde Jaymie gözlerini kapatmış uykuya dalmıştı. Öğlen saat iki olmuş Jaymie ışıldayan güneşle gözlerini açtığında ona sarılan genç adamın hiç kıpırdamadığını hissetti. Elleriyle terleyen alnını silerken gülümsüyordu. İçinde artık ona teslim olma, aşkına cevap verme isteği belirdi.

İlk defa dudaklarına eğilip onu kışkırtarak öperken eli genç adamın erkekliğine kaymıştı. Kulağına eğilip "Günaydın efendim!" dedi kıkırdayarak. Genç adamın uyanıp ona cevap vermesi gecikmedi. Genç kadının bu kadar aşkla öpmesi içini eritirken ona deli gibi sarılmış elleri kalçalarını bulmuş ateşli bir sevişme yine aşklarına tercümandı.

Jaymie onu uzun uzun öperken nefes almak için ayrıldığında Edward onu üzerine çekiyordu. Jaymie gözlerini açtığında tekli koltukta oturan kişiyi görünce şok oldu. Yerinden sıçrarken üzerine çarşafı çekmesi bir oldu. Edward neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Jaymie yataktan çıkmaya çalışırken "Ne oldu?" dedi ve gördüğü kişiyle kan beynine sıçradı.

"Lisa!" dedi Edward bir yandan Jaymie'nin kolundan tutup gitmesine izin vermedi.

"Evet, Prens'im çok üzdüğünüz nişanlınız." İçinden haykırırcasına hakaret etmek geçerken korkusundan ce-

saret edemiyordu. Jaymie'nin kolu Edward'ın elindeydi. Gözleri dolu doluydu. Yine rüya bir gecenin ertesiydi. Devamlı canı yanıyordu. Lisa'ya söylediği yalanlar ortaya çıkmıştı. Edward sinirlenmiş burnundan soluyordu.

"Lisa çık dışarı!" dedi Edward Jaymie'ye bırakmadan. Jaymie gözlerini kaçırırken burnu kızarmış ağlamak üzereydi.

"Hayır, o çıkacak? Defol! Yalancı sürtük." derken bakışlarında nefret vardı. Edward bu lafın üzerine çıplak bedeniyle kalktı yataktan.

"Lisa kendine gel! Çık odadan!" diye bağırdı Edward.

Lisa ayaklanmış, elleri yumruk olmuş, genç adamla kozlarını paylaşıyordu.

"Ben senin nişanlınım! Yakında karın olacağım bu rezilliklere bir son vermelisin! Seni öpüyor ve seninle uyuyor..." dedi Lisa. Edward "Haddini bil!" dedi ve Lisa'ya attığı tokat yere düşmesine sebep oldu. Lisa'yı yerden kaldırıp sürükleyerek dışarı çıkardı. Jaymie üzerine doladığı çarşafla öylece duruyordu. Edward hızla odaya girip yanına geldi. Paniklemiş ne yapacağını bilmeyen Jaymie'ye gülümsediğinde genç kadın ona bakamıyordu.

"Senden başka hiç bir şey umurumda değil anlıyor musun?" dedi çenesinden kaldırıp kızaran yüzüne baktı. Jaymie prensin ona zarardan başka bir şey veremeyeceğini bir kez daha anlamış ona göre davranması gerektiğini biliyordu. Hislerine izin vermekle hata yaptığı her seferinde tokat gibi yüzüne vuruluyordu. Sesini düzenledi.

"Sorun değil efendim siz nasıl isterseniz."

Edward sinirle "Jaymie bir de seninle uğraşmak istemiyorum. Kes şunu." Jaymie hiç sesini çıkarmadı. Edward giyinip odadan çıkarken Jaymie gözyaşlarına izin verdi. Antreden gelen konuşmaları duyarken bir kere daha güzelliğine lanet okudu. Lisa, Kraliçe'nin fitnele-

riyle iyice dolmuş Jaymie'ye kin besliyordu. Onları yatakta uyurken seyretmiş genç kızla hiçbir kadının baş edemeyeceğini anlamıştı. Mantığı kızın köle olduğunu söylerken korkuları ve Jaymie'nin güzelliği kadınlık gururuyla birleşince ortaya kötü huylarını çıkarıyordu.

Edward dışarı çıktığında Lisa ayakta sinirden kuduruyor, kızarmış yanağını tutuyordu.

"Prensim affedin kıskançlık beni ele geçiriyor. Ona kapılmanızdan korkuyorum lütfen onu gönderin."

Edward kendine içki alırken kadın ayaklarına kapanmıştı. "Yalvarırım acıma bir son verin. O kız bir yılan."

"Dikkatli ol Lisa!"

"Ben her şeyimi size vermeye razıyım lütfen efendim." dedi lisa.

"Yeter Lisa!"

"Saraya taşınmama izin verin." Edward gözlerini devirdi.

"Saraya taşınman benim hareketlerimi kısıtlamaz Lisa. Yine üzülen sen olursun." Lisa kalkıp genç adamın yanına geldi. Edward'ın çıplak göğsünde ellerinin dolaştırırken bir eli eşofmanından içeri kaydı.

"Yakınında olmak beni üzmez." Dudaklarını genç adamın boynunda gezdirirken. Edward kendini çektiğinde genç kadının elleri havada kaldı. Ona dokunan dudaklarla ister istemez Jaymie'yi düşünür buldu kendini, ihanet hissi sardı her yanını. Lisa ondan çekilen genç adama kızgınlığı bir kat daha artarken "O köle aklınızı almış." dedi. Edward Lisa'ya karşı anlayışlı olmaya çalışsa da işe yaramayacağını biliyordu.

"Lisa yeter! Buraya taşınabilirsin bu senin hakkın ama hayatıma müdahale edemezsin. Bir daha çizgiyi aşarsan daha farklı tepkilerle karşılaşırsın." dedi Edward yanından ayrılırken. Edward yatak odasına girdiğinde Jaymie şortunu ve tişörtünü giymiş yatağı ve odayı toparlamış yine burnu kızarmıştı, Edward'ı görünce ayağa

kalkmıştı. Gelip genç kadını kucağına alarak oturdu ve huzuru bulmak için yüzünü boynuna gömüp koklamaya başladı. Jaymie konuşmasına fırsat vermedi.

"Acıkmış olmalısınız." Edward boynundaki yüzünü hayır anlamında sallarken Jaymie yine resmileşmiş kendini korumaya almıştı.

"Ben sende huzur buluyorum bunu biliyorsun değil mi?" Jaymie sesini çıkarmadı.

"Sen de sorun yaratma olur mu?"

"Peki, efendim." Edward sakince Jaymie'nin yüzünü kendine çevirdi.

"Anlamadım." Jaymie Edward'ı tanıyordu. Edward Jaymie'nin ona karşı hissettiklerini anlamış istediğini almadan bırakmayacaktı. İsteklerini kelimelere dökmüyor her zamanki gibi anlaşılmayı bekliyordu. Aralarındaki resmiyetin kalkmasını istiyordu. Jaymie bunu yaparsa ona daha fazla bağlanacağını biliyordu. "Benim tuvalete gitmem lazım." "Hayır. İlk önce aramızdaki konuyu halletmeliyiz." "Ben anlamıyorum efendim." dedi Jaymie gözlerini kaçırarak.

"Sana dün gecekı gibi anlatmamı ister misin? Kim kimin kölesi oldu? Dudaklarımda tadını hâlâ alabiliyorum." dedi Edward. Jaymie eliyle Edward'ın ağzını kapattı. "Tamam." dedi utançla. "Hadi beni sabahki gibi öp. İnan bana bütün gün seninle öpüşebilirim." Jaymie'nin dudaklarına uzanıp öperken sabahki içtenliği bulamadı. Jaymie artık işin içinden çıkamıyordu. Girdiği ateş onu da kardeşini de yakabilirdi. Genç adama dayanmak, aşkını reddetmek çok zordu. "Hadi bana güzel bir şey söyle." Jaymie gözlerine baktı ve ne söyleyeceğini bilemedi.

"Benim söyleyecek bir şeyim yok efendim." Edward "İnatçısın ve bu beni deli ediyor" dedi. Jaymie sessiz kalırken "Hislerimi ve isteklerimi anladığına eminim."

"Emredin efendim." Edward kolunu sıkıp onu kendi ne yaklaştırırken "Benimle oynama!" dedi sinirle Jaymie bir isyan gibi "Ben aramızdaki resmiyetin kalk masını istemiyorum." dedi başını eğmiş konuşurken Edward genç kadının ilk defa duru sesiyle sizler bizler olmadan konuşmasıyla mutlu olmuştu.

"Neden? Bence hiç resmi değiliz, kucağımdasın."

"Beni anladığınıza eminim."

"Ben senin aşkını istiyorum." dedi Edward dudakları na eğilip öperken. Jaymie'nin içinde bando takımı kurulmuş festival düzenlerken sessizdi. Marie aklına geldiğinde uzaklaşıp bu konuşmayı yok saymaktı niyeti Kalkmaya niyetlendiğinde Edward gülümsemiş onu bırakmamıştı. "Bu konuyu halletmeliyiz." dedi Edward "Efendim halledilecek bir konu yok. Ben bir köleyim Siz ne isterseniz yapmaya çalışıyorum ama sınırlarımı korumalıyım. Lütfen daha fazlasını istemeyin." dedi çaresizce.

"Sınır?" dedi Edward ciddiyetle. Jaymie "Biliyorsunuz. İstekleriniz beni korkutuyor."

"Dudakların mı sınır? Yoksa bayıldığım tadın mı? Yoksa kalbin mi? Söyle Jaymie bu sence mantıklı mı?" dedi Edward. Jaymie titremeye başlamış konuşma iyice sarpa sarıyordu. "Mantık yürütmek bir kölenin işi değil efendim." dedi resmiyetle.

"O zaman bırak da ben mantıklı olanı yapayım."

"Mantıklı hareket etmiyorsunuz ama..." dedi Jaymie isyanla. Edward gülerken "Ben korkuyorum." dedi Jaymie gözleri dolmuş çıkmazdaydı. "Neden korkuyorsun benden mi?" dedi Edward gülümserken kalbi hız sınırlarını zorluyordu. Jaymie'yle ilk defa bu kadar yakındılar. Jaymie pes etmiş gibi "Kimse bilmesin ama Marie bile..." dedi fısıltıyla. Edward gizli gizli iş çevirir gibi söylenen bu cümleyle kahkaha attığında "Söz kimseye söylemem." dedi.

"Şimdi beni sabahki gibi öper misin? Devamını merak ediyorum." dedi Edward. Jaymie tedirgin olmuş gözlerini kaçırırken dudaklarına uzanıp onu arzuyla öpmeye başladığında Edward onu şortundan kurtarıyor, elleri her yerinde dolanıyordu. Edward onu yatağa uzatıp düğmeye bastığında gün ışığı iyice odaya dolarken Jaymie'ye "Her yerini istiyorum." dedi. Jaymie "Kahvaltı?" dedi çekinerek. "Hayır." dedi çarşafı kadının üzerinden çekip bedeninde gözlerinin gezmesine izin verirken eşofman altından kurtuldu. Kadınında kendini özgürce kaybederken Jaymie de onda kaybolmuş birbirlerinde dinlenirken Edward mutluydu.

"Çok acıktım." dedi Edward. "Ben hemen bir şeyler hazırlarım efendim." dedi Jaymie ayaklanırken. "Beraber hazırlarız dinlen seni yoruyorum." dedi Edward muzipçe. Jaymie şaşırmış ama yorgun olduğu bir gerçekti. Bütün bedeni zevkle yoruluyor Edward onu yüksek dağlardan aşağı paraşütsüz uçuruyordu. Genç adam zevklerin en güzelini ona yaşatırken Jaymie onun için yeterli olmadığını düşündü. *"Acaba ben ona yeterli miyim?"* sorusuyla meraklandı.

Yataktan dalgınca kafasında sadece Edward'ın memnun olup olmaması kalkarken Edward da onunla kalkmıştı. Jaymie'nin eli ayağı birbirine dolaşmış kahvaltıyı hazırlamaya çalışırken Edward'ın keyfine diyecek yoktu, ona yardım ediyordu. Jaymie telaşla Edward'ın elindekileri almak için uzandı.

"Siz oturun efendim ben hazırlarım." Edward Jaymie'nin bu halinin keyfini sürüyordu. Masaya oturduklarında "Lütfen." dedi Edward alayla ve Jaymie'nin çayını koydu. Eline ekmek alıp sevdiğini bildiği reçelden sürdü.

"Jaymie bir daha bana efendim dersen. Marie'ye aramızdaki her şeyi anlatırım." Jaymie'ye reçelli ekmeği

uzattı. Jaymie Marie'nin ona avaz avaz bağırdığını hayal ettiğinde tüyleri ürperdi.

"Peki ef... " dedi ve sustu.

Edward masada Jaymie'ye bir prensesmiş gibi davranırken genç kız sessiz kalıyor, yüzüne bakamıyordu. Edward bütün gün Jaymie'yi konuşturmak için uğraşmış istediklerini söylettiğinde rahatlamıştı. Genç adam hayatında ilk defa kendini bu kadar huzur dolu ve mutlu hissediyordu. Balkondaki tüller içinde sedire uzanmış gün ışığında "Bir kere daha." dedi Edward dudaklarına uzanırken. Jaymie ne düşüneceğini bilmiyor. İçinden geldiği gibi davranmak onu korkutuyordu.

"Ben... Söyledim," dedi dudaklarına uzanan dudaklara cevap vermek isterken Edward kulağına eğildi. Fısıltıyla söylediği kelimelerle Jaymie mutsuzlaştı.

"Bu haksızlık tabii ki istemiyorum." "Senden uzak durmamı istemiyorsan bir kere daha söyle." "Edward." dedi Jaymie gözlerini kaçırarak.

"Tanrım bunu duymak için beni ne kadar beklettiğini biliyor musun?"

Edward öyle bir aşkla bakıyordu ki Jaymie bakışlarıyla eriyebilirdi. İkisi için aşkla geçen dolu saatlerin ardından telefon çaldığında Edward televizyon seyrediyor, Jaymie uyuyordu. Jaymie gözlerini açıp çalan telefona bakmak için kalkarken Edward onu kaldırmadı ve kendi kalktı.

"Bugün rahatsız edilmek istemediğimi söylemiştim." Telefonu kapattı ve bir dakika geçmeden tekrar telefon çaldı. Edward sinirle tuşa basarken telefondaki Lisa'ydı.

"Beni oraya getirme Lisa. Kaçta orada olmam gerektiğini biliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Jaymie, Lisa ismini duyunca gerçek dünyaya dönmüştü. Edward artık onun konuşmadan da neler hissettiğini anlıyordu. "Sakin ol. Lisa konusunun seninle uzak-

tan yakından alakası yok." Jaymie yüzüne baktı ve sıkıca sarıldı.

"Hadi beni hazırla." Jaymie'yi sesini çıkarmadan elinden tutup kendiyle birlikte banyoya götürdü. Edward duş alıp çıktığında gitmemek için elinden geleni yaparken Jaymie onun hazırlanmasına yardım etti.

***

Lisa yanında ona parfüm sıkan nedimesine "Yavaş beni boğma!" diye bağırken adeta öfkesini çıkarıyordu. Balo kapısının önünde Edward'ın gelmesini beklemek kendisini aşağılanmış hissettiriyordu. Kraliçe yanına gelip "Kölesinin koynundan çıkamamıştır." dediğinde Lisa "Lütfen siz de daha çok üstüme gelmeyin." dedi.

"Amacım seni üzmek değil gözünü açmak sevgili Lisa." dedi Kraliçe. Elindeki yelpazeyi ustalıkla sallarken yüzüne vuran serinliği soluyordu.

"Sizin sayenizde gözüm yeterince açıldı ama..."

"Ama Edward'dan korkuyorsun." dedi Kraliçe konuşmasını yarıda bölerek.

"Evet, onu bilirsiniz bir şeyleri hissettirmeden ilerlemem gerekecek."

"Ben denedim. İnan bana hayatım işin çok zor. Köle gözlerini kör etmiş. Aldığım duyumlara göre bir gece birlikte dışarı çıkmışlar."

"Bu bir skandal!" dedi Lisa.

Kraliçe bir şey yapmaya cesaret edemediğinden şimdiki amacı Lisa'yı kullanarak emeline ulaşmaktı. Lisa o kadar sinirlendi ki yerinde duramıyordu.

"Onu öldürtebilirim." dedi sinirle. Kraliçe şok olmuş "Bunun sana bir fayda sağlayacağını sanmam. Prens öğrendiğinde seni de onun yanına gönderir. Daha zeki bir plana ihtiyacın var." derken Lisa'nın kararmış gözlerini görmüş keyfi yerine gelmişti. Edward uzun saray

koridorunda balo salonuna doğru yürürken kapıda ikisini konuşurken gördü.

Lisa her zamanki gibi dikkat çekici şeffaf denilebilecek bir elbise seçmiş ilgi odağı olacağı belliydi. Bedenini saran ten rengi tül kumaş taşlarla süslenmiş kalçası göğüs kısımları haricinde taşlar neredeyse tülün üzerinde yok denecek kadar azdı. Bedeninin kusursuzluğunu ön plana çıkaracak bu kıyafetin ertesi gün magazin sayfalarını süsleyeceği aşikârdı. Kumral saçlarını bir ton daha açık renge boyatmış kıvırcıklaştırıp dağınık topuz yaptırmıştı. Gözlerinin kahverengisine uygun taba rengi bir makyajla ince dudakları daha dolgun görünmesi için al kırmızısına boyanmış kalınlaştırılmaya çalışılmıştı. Küpeleri kıyafetine uygun taşlardan yapılmış elbisenin başlangıcı gibi duruyordu. Edward yanlarına geldiğinde Lisa saygıyla eğilirken Edward yakasındaki papyonu sıkıntıyla çekiştirerek Kraliçe'yi başıyla selamladı. Lisa'yı baştan aşağı süzerek "Ben bunun yardım balosu olduğunu sanıyordum." dedi.

"Bunu size düşündüren nedir?" dedi Kraliçe. Lisa onun yandaşı bile olsa bu aşağılamayı kaçırmak istemezdi. Edward gülümseyerek "Prenses'in bir avize şekline bürünmesi olabilir." dedi Edward.

"Prens'im." dedi Lisa sinirle. Kraliçe araya girip konuyu dağıtmak için "Edward biz de Lisa'yla buraya taşınmasını konuşuyorduk."

Edward "Siz üstünüze vazife olmayan işlerle uğraşmayın." derken bu defa gülümseyen Lisa'ydı. Kolunu uzatıp Lisa'nın yanına gelmesini bekledi. Lisa, Edward'ın koluna girdi ve kapılar açıldığında kalabalık saygıyla eğilip selam verdi. Kraliçe o sırada gelen Kral'ın koluna girmiş "Çok yakışıyorlar." derken Edward ters ters ona bakıyordu. Sonrasında Edward baloda birçok kralla gündemi tartışırken Kraliçe ve Lisa yine beraberdiler. Yalnız kaldıkça konuları Jaymie'ydi. Krali-

çe ve Lisa her ne kadar birbirlerini çekemeseler bile ortak noktaları Jaymie'den nefret etmeleriydi.

"Onu Edward'dan soğutacak bir şeyler bulmalıyım." dedi sinirle.

"Edward çok akıllı ve öngörülü, kızın dairesinden bile dışarı çıkmasına izin vermiyor. Otuz özel korumam onun yüzünden öldürüldü." Lisa şok olmuş Kraliçe'ye bakarken "Bir yolu olmalı." dedi.

"Düşünelim ve bekleyelim."

Edward birçok bürokratın derdini dinleyip ona ayaküstü kur yapıp kendini beğendirmeye çalışan kadınlarla uğraşırken Thomas balonun keyfini çıkarıyordu. Yanına gelip kahkahayla "Pazartesi Adaline, Salı Gabriela, Çarşamba Rus güzeli Roksi, sende ne var?" dedi kahkahayla.

"Sen gerçekten iflah olmazsın Thomas."

"Bunu yatağının ünü dünyaya yayılan Prens Edward mı söylüyor?" dedi kahkahasını kısıtlama gereği duymadan. Edward, Thomas'ın haklı olduğunu bildiği için ses çıkarmamıştı ama keyifliydi. Thomas ondaki değişimleri seziyor, sebebini biliyor ama merak içini kemiriyordu. "Sendeki değişimi görmediğimi sanma. Merakımı mazur görürsen bir şey sormak istiyorum."

"Sorma." dedi Edward.

"Hadi dostum bunun cevabını almadan seni rahat bırakmayacağım." dedi ve devam etti.

"Kabul, çok güzel eşi benzeri yok ama seni bu kadar kendine bağlaması... Yani seni! Taş kalpli Edward'ı!" dedi Lord Thomas'ın gözlerindeki merak Edward'ı güldürmüştü.

"Sana bunu söylersem beni rahat bırakacak mısın?"

"Evet, söz veriyorum." Edward onun bu haliyle eğlenmeye başlamış sıkıntı dolu baloda kendine uğraşacak bir şey bulmuştu.

"Aslında yüz elli yaşında ve beni kendine köle yaptı. O bir şeytan." dediğinde Lord Thomas bu alayla bozulmuş gözlerini kısmıştı.

"Sağ ol! Çok açıklayıcı oldu." dedi kırgınlıkla ve devam etti "Çok komik, çok eğlendiğini umuyorum." dedi. Kahkaha atma sırası Edward'daydı. Lisa'nın dikkatini çekmiş yanlarına geldiğinde "Sizi bu kadar keyiflendiren ne Prens'im?"

Edward "Thomas tabii ki ne olabilir?" dedi ve elindeki kadehi "Senin şerefine!" diyerek havaya kaldırdı. Lord Thomas sinirle gülümsemeye çalıştı. Yanlarından ayrılırken "Cevabını elbet bana söyleyeceksin. Hiç olmadı ben öğrenirim." Edward "Ona bir bak Thomas cevabı aslında çok basit." Sonraki saatler Edward zamanın geçmesini Jaymie'nin yanına gidebilmek için sabırla beklerken Lisa ile neredeyse hiç konuşmadı. Saat gece yarısını bulmuş dairesine döndüğünde Jaymie onu bekliyordu.

"Hoş geldiniz efendim." Edward gelip onu kollarına alırken "Ne dedin?" dedi gözlerine bakarak "Ben... Hoş geldin dedim." "Bu daha iyi." Edward dudaklarına uzanıp öpebildiği kadar kışkırtıyla öperken Jaymie ona cevap veriyordu. "Seni özledim." Edward dudaklarından ayrılırken Jaymie gülümsediğinde Edward yine cevap bekliyordu."Bir şeyler içmek ister misiniz?" Edward gözlerini kapatıp dudaklarını büzdüğünde Jaymie "Bana zaman tanımalısınız. Bunu aşmam çok zor." derken ona sarılmıştı. "Biliyorum kızmadım. Hadi beraber hazırlayalım." Mutfağa yöneldiklerinde Daisy gece yarısı gizli gizli telefonla Marie'yle konuşuyordu.

"Marie lütfen biraz haremde vakit geçirmem için Jaymie'yle konuş. Burada ölmek üzereyim." derken Jaymie "Daisy!" diye bağırdığında küçük kız yerinden sıçramıştı. Jaymie, Edward'a baktığında genç adam gülümsüyordu. "Hadi odana git! Yatma vakti." dedi Jaymie

kızgınlıkla. Korkusundan gözleri iyice açılan Daisy koşarak odasına giderken Jaymie panikle dolaptan meyva suyu ve içkileri çıkarıyordu. "Haklı." dedi Edward. Jaymie ne demek istediğini anlamamış yüzüne bakarken. "Hadi bırak elindekileri hazırlan gidiyoruz. Daisy'ye de haber ver." Jaymie duraksamıştı. "Bakma öyle aylardır burada kapalısınız hazırlanın." Edward giyinmek için yatak odasına geçtiğinde Jaymie arkasında duruyordu.

"Jaymie sorun ne?"

"Efendim..." derken sustu ve "Biz böyle iyiyiz. O daha bir çocuk, alışacaktır."

"Evet, o bir çocuk ve dışarı çıkıp hava almalı." dediğinde Jaymie'nin kıyafetlerini almış ona uzatıyordu. Jaymie, Daisy'e hazırlanmasını söylemişti ancak ikisi de tedirgindi. Edward kimseye haber vermeden saraydan çıkarken Daisy arabanın arkasına oturmuş, bir idam mahkûmu gibi hareketsizdi. Jaymie tedirginliğini korurken Edward telefon ediyordu.

"Açıldı mı?" diye sordu telefonun ucundaki kişiye. Sonra yüzünde memnun bir ifade telefonu kapattı. Yarım saatlik yolun ardından karanlık bir lunaparkın önünde durduklarında Edward gülümsüyor Jaymie neden buraya geldiklerini merak ediyordu. Edward arabadan inerken Jaymie de indi.

"Hadi Daisy senin için buradayız." Daisy ve Jaymie göz göze gelirken lunaparkın bütün ışıkları yanmış bütün oyuncaklar çalışmaya başlamıştı. Daisy "Ben hep lunaparkları merak ederdim." dedi kendini tutamayarak. Edward gülerken Jaymie ona sarılmıştı. Hep birlikte bütün oyuncaklara binerken kahkahalar havada uçuşuyor Jaymie ne kadar kendini kısıtlasa da Daisy bir o kadar çocukluğunun ardında özgürdü. Lunaparkta geçirdikleri üç saatin ardından birlikte dönme dolaba bindiklerinde aniden bastıran yağmurla hepsi gülmeye başlamış arabaya gidene kadar sırılsıklam olmuşlardı.

Saraya geldiklerinde Daisy mutluluktan gülüyor Jaymie onun üzerini çıkarıyordu. "Daisy hadi hasta olmadan çıkar kıyafetlerini derken onu duşa sokmuştu. Daisy'i sıcak suyun altına sokup üşümesini giderirken Edward yatak odasında uzanmıştı. "Bir daha gezme istemezsin herhalde." dedi Jaymie gülümseyerek. "Prens çok değişmiş, bize çok iyi davranıyor." dedi Daisy. "Kimseye söylemek yok Marie'ye bile, anlaşıldı mı?" dedi Jaymie gözlerine bakarak. Daisy tamam anlamında kafasını sallarken Jaymie havlu üzerinde yatak odasına gelmiş geceliğini giyiyordu. Edward kalkıp onu sararken "Buz gibisin" "Duş aldım ama ısınamadım."

"Ben ne için buradayım..." dedi Edward onu kucağına alıp yatağa götürdü. Dolaptan battaniye alıp üzerine örttü. Yanına girip Jaymie'yi kollarına alıp sarıldı. Yarım saatin içinde Jaymie uyuyakalmış terden saçları tenine yapışmıştı. Kalkıp havlu ve Jaymie'nin gecelikleriden bir tane alıp yatağa döndü.

"Jaymie üzerini değiştirmelisin çok terledin." onu öperek uyandırdığında Jaymie rüyada gibiydi. Genç adam onu seviyor ve değer veriyordu. Jaymie'nin gözleri dolmuş ona aşkla bakarken "Ne oldu?" Jaymie onu kendine çekip dudaklarını bulduğunda geceliğini giymesine gerek kalmamıştı. Terleri bir olmuş birbirlerinde dinlenirken "Isındın." dedi Edward. Jaymie "Çok..." dedi gülümseyerek.

Edward sabah uyanmış Jaymie'yi uyandırmadan önemli bir toplantı için hazırlanmaya başlamıştı. Odadan çıkmadan önce yanına gelmiş dudaklarına uzanıp öptüğünde Jaymie ateşle yanıyordu. "Jaymie" diye seslendi. Yüzünü ellerinin arasına aldığında "Senin ateşin var." dedi telaşla. Jaymie gözünü açamıyor, uyanmış kalkmaya çalışıyordu. "Özür dilerim uyuyakalmışım efendim." derken bütün bedeni kırılmış gibi ağrıyordu. Gözleri kızarmış ve yanıyordu. Edward onu kucaklayıp banyoya

götürmeden önce telefon açarken kravatını çıkarttı ve "Acil doktor gönderin!" diyerek kapattı. Jaymie'yi ılık suyun altına sokmuş bir yandan ıslanan takım elbisesini çıkarıyordu. Jaymie ılık suyla kendini daha iyi hissederken Edward yanına gelmiş endişeli gözlerle ona bakıyordu. "Daha iyisin ya?" diye sordu. Havluyla onu sarıp kucağına alıp yatağa oturdu ve ateşini kontrol ediyordu. O sırada Marie ve doktor ekibi geldiklerini bildirmek için antrede zile bastılar. Jaymie "Ben iyiyim efendim" dediyse de Edward giyinmesinde yardım etti. Edward antreye çıktığında hepsi saygıyla eğilirken doktorlardan biri "Efendim şöyle oturun."

"Sizi kendim için çağırmadım. Marie, Jaymie hazır olunca muayene edilmesini istiyorum. Ateşi var ve çok halsiz." Edward sekreterini aramış toplantıyı iptal etmesini söylerken Marie telaşla eğilip yatak odasına geçti. Jaymie yatağa uzanmış konuşacak hali yoktu. Tek istediği uyumaktı. Marie gelip ateşini kontrol ederken üzerindeki Edward'ın tişörtü gözünden kaçmadı. "Tanrım yanıyorsun." Jaymie sıkıntıyla "Bir şeyim yok, gerçekten... Uyumalıyım hepsi bu."

"Doktorlar seni görünce karar verirler." dedikten sonra doktorları odaya aldı. Muayene edilmiş ve soğuk algınlığı teşhisi konulmuştu. Ateş düşürücü bir iğne yapılmış, doktorlar Prens'in yanında kalıp ona bulaştırmamasını söylerken Marie ona kendi kıyafetlerini getirip giymesine yardım etti. "Hareme gelmen daha iyi orada sana ben bakarım." dedi sevgiyle. Jaymie mutsuzlaşmış Edward'dan ayrılmak istemese de gitmek zorunda olduğunu biliyordu.

Jaymie ve Marie antreye çıktıklarında Edward telefondaydı. Telefonu kapatıp Jaymie'ye doğru gelirken "Sen neden ayaktasın?" diyerek sarılacakken Jaymie çekinerek Marie'ye bakmış kafasını önünce eğip "Efen-

dim ben..." dedi ve Edward duraksadığında Marie konuya girdi.

"Efendim doktorlar size bulaşmasından endişe ediyorlar. Jaymie iyileşene kadar haremde kalması daha uygun olur." Jaymie Edward'a bakmadan Marie'ye yönlendiğinde Edward'ın sorusuyla durdu.

"Jaymie gitmek için kimden izin aldın?"

Jaymie sessiz kalırken "Marie sen çıkabilirsin Jaymie burada kalacak." diyerek onu kucağına alıp yatak odasına geçti. Onu yatağa bırakıp soyunmasına yardım etti. Kendi tişörtlerinden birini ona giydirip uzanmasını sağladı. Yanına uzanıp onu kollarına almış, Jaymie'nin ateşinin düştüğünü anladığında daha rahattı. Jaymie ondan uzak durmaya çalışıyordu. Edward onu kendine çekip dudaklarına uzandığında Jaymie dudaklarını kaçırdı.

"Hareme gitmeliydim. Size bulaşırsa..." dedi. Edward kızgın bakışlarıyla yüzünü kendine çevirdi.

"Jaymie siz kim?" diyerek dudaklarına uzandı. Dudakları ateşten kırmızının en can alıcısına bürünmüş Edward öpmek için sabırsızlanıyordu. "Öpme!" dedi Jaymie kaçarca. Edward dudaklarına uzanıp öperken "Dün gece olan oldu ve umurumda değil." diyerek ağzının içinde hissettiği dudakları bu sefer soğutmaktı amacı.

"Sıcacık." diyerek dalga geçerce onu kollarına aldığında Jaymie'nin gözleri kapanıyordu. "Dinlenmelisin." dedi Edward. Jaymie kollarına iyice yerleşirken çoktan uykuya dalmıştı. Marie gelip sessizlikte merakına yenik düşüp yavaşça yatak odası kapısını araladı. Edward televizyon seyrediyor Jaymie uyuyordu. Edward eliyle gelmesini işaret etti. Marie eğilerek "Efendim ilaçlar." dedi Marie.

"Tamam, Marie, ben hallederim." dediğinde Marie sessizce çıktı. Endişeleniyor, tarihin tekrar etmesinden korkuyordu. İster istemez Jaymie'ye öfkeleniyor böyle bir aptallığı nasıl yapar diye söyleniyordu. Jaymie gece

yarısı su içmek için uyanmış yataktan kalkacakken "İyi misin?" dedi Edward. "İyiyim. Susadım." Edward onu yatağa çekip "Bekle." dedi. Jaymie ne yaptığını merak edercesine ona bakarken Edward on dakika sonunda bir tepsiyle geldi. Tepside çorba ve bir dilim ekmekle ilaçlar vardı. Jaymie şaşkındı. "Hiçbir şey yemedin. Ben de uyanmanı bekliyordum. İlaçlarını da almalısın."

"Beni mi bekledin?" dedi çekinerek.

"Yani filme takılmışım." derken Jaymie gülümsüyordu. Uykusunu almış yemeği bittikten sonra halsiz olsa da uyuyamamıştı. Edward'la film seyretmiş, sabaha karşı ateşi yükselmişti. Doktor gelip bir kere daha ateş düşürücü iğne yapmış Edward onu banyoya sokmuştu.

Jaymie "Yorulmadın mı? Sabahtan beri benimle uğraşıyorsun." derken hâlâ bakışları, senli benli konuşmaları ürkekti. Edward sessiz kalırken ona sarılmıştı. Duştan çıktıklarında Jaymie'yi kurulayıp giydirdiğinde Jaymie yorgunlukla uyuyakalmıştı. Toparlanması iki gün sürmüş Edward ona bir bebek muamelesi yaparken araları iyice ısınmıştı. Jaymie konuşurken daha rahat ve özgürdü. Edward sonraki gün biriken işleri için sabahtan dairesinden çıkarken "Sarayda dikkatli ol Jaymie." diyerek onu uyardı.

"Ben hiç çıkmıyorum ki."

"Buraya kendini kapatmana gerek yok. Sıkılmanı istemiyorum. Daisy'yi de bunaltma." Jaymie ona aşkla bakarken genç adam çıkmıştı.

Jaymie, Daisy'e kahvaltı hazırlarken telefon çalmış Edward bütün gece gelemeyeceğini haber vermiş, son cümlesi "Seni özledim." olurken Jaymie bütün gün ders çalışabileceğini düşünmüştü. Aklından Edward'a sınavlara hazırlandığını söylemek geçiyor, özgür biri olduğunda onunla daha rahat görüşebileceklerini hayal ediyordu. Bir yanı ömür boyu onunla bu odada kalabileceği

düşünürken, bunun sadece bir hayalden ibaret olduğunu biliyordu.

Daisy'ye rahatça dairede dolaşabileceğini söyledi ve bütün gün ders çalıştı. Marie gelip onun ders çalıştığını gördüğünde iğneleyici kelimelerini söylemekten vazgeçti. Gece ders çalışmaktan bunalıp erkenden uyumuştu.

Edward sabah saat sekiz gibi yatak odasına girdiğinde Jaymie uyuyordu. Soyunup Jaymie'yi kollarına aldığında sessizdi. Jaymie onu saran kollara dönüp sarılırken sıçrayarak kalkması bir oldu.

"Edward senin ateşin mi var?" dedi Jaymie panikle. Edward gözlerini açıp bütün mutluluklar onunmuş gibi Jaymie'ye baktı. "Sen bana Edward mı dedin?" Jaymie telaşla alnına elini koymuş "Evet ateşin var doktor çağırmalıyız. Sen de hastalandın işte. Marie beni öldürecek." Jaymie çoktan yataktan çıkmış Marie'yi arıyordu. Edward yatağa gömülürken "Kaç gündür benim olamıyorsun bu haksızlık. Hadi yanıma gel." dedi sızlanarak. Jaymie üzerini giyinmiş antreye çoktan çıkmıştı. Marie doktorlarla birlikte gelmiş sinirle torununa bakıyordu.

"Onu kendine âşık etmişsin bu işin sonu nereye varacak sence? Ben sana söyleyeyim. Şansın varsa benim yerime geçersin ama bence kör kuyuda ölü bulunacaksın" dedi yalnız kaldıklarında. Jaymie, Marie'nin acımasız kelimeleriyle dehşete kapılmış, sessiz kalmıştı. Ne demeliydi bilmiyordu. Marie torunun suçu olmadığını biliyor ama hırsına yenik düşüyordu. Doktor Edward'ın yanında kalacak ve bir hemşire ona eşlik edecekti. Edward iğnenin tesiriyle uyuyakalmıştı. Bir hemşire antrede bekliyor, on dakikada bir gelip kontrollerini yapıyordu. Bir iki saatin ardından Edward uyanmış Jaymie etrafı toplama bahanesiyle yatağının başında dönüp duruyordu. Edward eliyle hemşireye çıkmasını işaret ederken "Jaymie." Jaymie hemen yatağa yanına geldi. "Efendim?" "Çok hastayım." dedi çocuklar gibi acısını belli

ederek. Jaymie neredeyse ağlayacak gibi oldu. "Benim yüzümden. Hareme gitmeliydim." dedi vicdan azabıyla. Yanına uzanıp ona sarıldı.

"Benim olursan hiçbir şeyim kalmaz." derken sırıtıyor genç kadının elbisesini sıyırıyordu. Jaymie sinirlenmişti.

"Çek elini." dedi eline vurup eteğini kapatırken. Şaşırma sırası Edward'daydı. Jaymie'den böyle bir şey beklemiyordu.

"Ne?" Jaymie sinirle yataktan kalktı ve "Bana bulaşmasını istemiyorum. Ben hareme gidiyorum." dediğinde Edward donmuştu."Gerçekten mi?" dedi şaşkınlıkla. Jaymie daha fazla gülmeden duramadı ve "Hayır." derken gülüyordu. Edward'ın kollarında yerini aldığında "Dinlenmelisin. Sonra her dakika senin olabilirim." dediyse de Edward onu dinlemiyor dudaklarına hapsetmişti. "Bu çok tehlikeli hemşire ve doktor antredeler yapma" dediyse de Edward oralı olmamıştı. Jaymie dudaklarını ondan çekip "Sıcacık." dediğinde Edward kahkahayla "Hadi benim ol." Kimse Prens'in üç günlük hafif soğuk algınlığının neden bir hafta sürdüğüne anlam veremezken Jaymie bütün günü onun mızmızlıklarıyla ilgilenerek geçiriyor, hiç şikâyet etmiyordu. Edward biri geldiğinde yatağa giriyor, kimse yokken Jaymie'nin peşinden ayrılmıyordu.

"Başım çatlıyor. Ateşim yükseldi." dedi Edward gözünün biri açık Jaymie'yi kontrol ederken. Jaymie elindeki tabakları hızla mutfağa götürüp bıraktı ve yanına geldi. "Doktor çağıralım." dedi telaşla telefona uzanırken Edward'ın ateşini kontrol etmek için elini alnına koydu. Edward ona uzanan eli usulca kendine çekerken sırıtıyordu. Jaymie gözlerini kısıp "Senin ateşin yok. Başın da ağrımıyor."

"Hayır, çok hastayım bak. Dudaklarım yanıyor." dedi onu altına alıp dudaklarını boynunda gezdirmeye başladığında.

"Böyle ateş ölçülmez." dedi Jaymie kıkırdayarak. Saatler Edward'ın Jaymie'ye doymasına yetmiyordu. Hastalığı uzadıkça uzadı. Babası telaşlanıp onu ziyaret ettiğinde gözlerinden bir şeyi olmadığını anlamış sesini çıkarmazken Jaymie dikkatini çekmemişti.

Üç ay sonra...

Jaymie ve Edward'ın arasındaki resmiyet yalnız olduklarında kayboluyor iki âşık birbirlerinde aşkı doya doya yaşıyorlardı. Edward genç kadının bağımlısı olmuş Jaymie'nin de ondan farkı yoktu. Gözü hiçbir şey görmüyordu. Sarayın gizli kapılarından dışarı çıkıp normal insanların arasına karışıyor, el ele yürüyüş yapıp, sinemaya gidiyorlar, kuytu lokantalarda yemek yiyorlardı. Edward en çok Marie'nin yanında Jaymie'ye imalı cümleler kurup onu zor durumda bırakıyor, Jaymie'nin telaşa kapılıp korkmasını zevkle seyrediyordu.

Edward'ın hırçınlığı kalmamış, genç kadına taparcasına davranıyor, Jaymie gerçek dünyayı öğrenirken, Edward ondan tevazuu, bencil olmamayı öğreniyordu. Jaymie otoritesini ve zorbalıklarını kabullenip âşık olduğu adamın uysallığıyla tanışınca ruhen de kölesi haline gelmişti. Genç adamın uysallığı, ona aşkla bakışı paha biçilemezdi. Ona duyduğu korku yerini saygıya bırakırken geleceği düşünmek kâbus gibiydi.

Edward, Jaymie için aralarındaki yakınlaşmayı saklarken ara ara sinirleniyor genç kadın onu ikna edip böylesinin daha iyi olduğunu savunuyordu. Yine mutlu sabahların birinde Edward gitmeyi reddediyordu. "Gitmelisin."

"Hayır, istemiyorum."

"Göze batıyoruz."

"Kimsenin bana karışamayacağını biliyorsun."

"Biliyorum ama lütfen hadi." dedi Jaymie. Edward aylardır içini kemiren soruyu sordu. "Jaymie. Beni seviyor musun?" dedi Edward. Jaymie birden buz kesti. "Bu çok tehlikeli bir soru hadi kalk artık." dedi kendini genç adamdan ayırıp yataktan kalktı. "Cevap vermedin."

"Buna bir cevabım yok." dedi ve banyoya girdi. Edward Jaymie'den bir cevap almadan onu bırakmamaya kararlıydı. Duşun kapısını açtığında genç kadın sıcak suyu ona tuttu ve gülümsedi. "Banyoda bile rahat yok. Çık hadi." Edward onu kollarına sararken "Bu su çok sıcak!" dedi ve suyu kapattı. "Sıcak suyu seviyorum. Edward yapma! Geç kalacaksın."

"Söyle beni seviyor musun?" dedi Edward. Jaymie yüzünden akan suları elinin tersiyle temizledi. "Neden bizi zorluyorsun. Bunun sonu yok Edward. Bir yerde bitecek." "Sonumuzu düşünecek biri varsa o da benim. Cevap ver Jaymie." "Peki ya sen?" dedi Jaymie. Edward beklenmeyen bu soruyla afalladı. "Ben... Ben belli etmiyor muyum?" diye sordu gülümseyerek.

Jaymie panikle "Ben zaten bilmek istemiyorum. Yeter gerçekten ellerim buruştu çıkalım." Edward onu duvara sıkıştırdı. Gözlerine bakarken "Seni seviyorum Jaymie. Seni deli gibi seviyorum. Senden vazgeçmeye hiç niyetim yok. Ne gerekiyorsa yaparım anlıyor musun? Bilmek istediğim bunu sen de istiyor musun?" Jaymie gözlerinden akan yaşlar yüzündeki su damlalarına karışırken daha gerçekçiydi. "Kimse asil kanının benimle kirlenmesine razı olmaz. Ben senin kadar cesur olamam. Bu delilik."

Edward dudaklarına eğilirken "Dudakların delilik, tenin delilik, benim olan her yerin delilik ve sen buna değersin."

Jaymie kendini gözyaşlarıyla onu kavrayan bedene bıraktı. İlk kez sarılır gibi sarıldı onu arzulayan adama. Genç adamın onu daha fazla sarmasını hiç bırakmamasını isterken tükendiler. Aşkları bedenlerinde özgür sevişmeleri gibi artık dile gelmişti. Bundan sonra olacakları tahmin etmek çok zordu. Günler geçiyor Jaymie bulutlarda gibiydi, Edward dünyası olmuş geleceğini, kardeşini düşünemez haldeydi. Edward'ın ona olan aşkını kabullendikten sonra ruhu, bedeni, insanlığı genç adamın kölesiydi.

Bir sabah Edward gittikten sonra ders çalışırken telefon çaldı. Cevap verdiğinde bir kadın üzgün bir sesle ona Marie'nin düştüğünü ve durumunun ciddi olduğunu söylediğinde Jaymie hızla daireden çıktı ve telaşla hareme geldi. Haremin kapısındaki nöbetçilerin olmaması dikkatini çekerken günün en kalabalık zamanı olmasına rağmen içeride kimse yoktu. Marie'nin odasına bakmış kimseyi göremezken aklına sarayın hastane kanadı geldi. Hızla haremin kapısına yöneldi. Kapıyı tutup açmaya çalıştığında kilitli olduğunu anladığında arkasında birini hissedip döndü. Karşısındaki adam yüzü eşarpla örtülmüş Jaymie'ye bakıyordu.

"Selam! Adın Jaymie olmalı söyledikleri kadar güzelsin."

"Ne istiyorsun? Yüzün neden kapalı?"

"Sana yapacaklarımdan sonra tanınmak işime gelmiyor diyelim," dedi adam. Jaymie'ye doğru emin adımlar atarken Jaymie geri adım atıyordu.

"Neden?" dedi Jaymie çaresizce.

"Sana bir ders verilmesi lazımmış. Ben de iyi bir eğiticiyim. Prens'ten uzak durma eğitimi" derken Jaymie iyice gerilemeye başlamış neredeyse arkasını dönmüş durumdaydı. Harem kapısını tekrar zorladı ama kapı açılmadı. Aklına Marie'nin odası geldi oradan mutfak tarafına ve bahçeye açılan bir kapı vardı. Hızla oraya

koşmaya başladığında arkasındaki adamın kahkahalarıyla titremeye başladı.

"Lanet olsun!" dedi kapıyı kapatıp kilitlemeye çalışırken adam çoktan gelip kapıya yüklenmiş Jaymie o hızla yere savrulmuştu. Adam gelip "Korkma güzelim biraz canın yanacak ama seni öldürmeyeceğim." Jaymie'yi saçından tutup yerden sökercesine kaldırırken Jaymie acıyla inledi. O sırada adam ceketinin cebinden bir şey çıkarmakla uğraşırken Jaymie var gücüyle adamın bacak arasına tekme attığında acıyla kıvranma sırası adamdaydı. Adamın canının yanmasına tepkisi gecikmedi. Yumruğu Jaymie'nin çenesiyle burnu arasına isabet ettiğinde kadının duvara çarpıp yere yapışması saniyeler sürdü.

Marlon saray bahçesinde muhafızları denetlerken gelen telefonla Jaymie'nin Prens'in dairesinden çıktığı haberini almıştı. Bir süredir Jaymie'den uzak duruyor, görüşmelerinin ona zarar verdiğini bildiği için adamlarına izlettiriyordu. Güvende olduğu sürece kendini rahat hissediyordu. Telefondaki muhafız Jaymie'yi izlemiş, Marlon'a hareme girdiği bilgisini vermişti. Marlon telefonu kapattığında bir an duraksadı ve "Bugün haremde kimse yok. Herkes piknikte." diye anımsarken hareme doğru yönelmiş, adımları hızlanmıştı. Hareme geldiğinde harem kapısının içerden kilitli olduğunu anladı. Hiç düşünmeden içinden geleni yaptı. Kapıyı tekmeyle kırdı. Telaşla etrafa bir göz atıp bir acabayla Marie'nin odasını kontrol etmek için o tarafa yöneldi. Gelen anlamsız gürültülerle hızlandığında aralık kapıdan sırtı ona dönük adamın yerde bir kadının üzerine yürüdüğünü gördü. Jaymie duvar dibine sinmiş kaçamayacağının farkındaydı. Burnundan kan sızıyor çenesi kopacak kadar acıyordu.

"Benden ne istiyorsun?" dedi ona doğru gelen adama.

"Dedim ya amacım eğitim." Adam gelip Jaymie'yi tekrar saçlarından tutup ayağa kaldırdı ve boğazını sıkarken kapı yavaşça aralandı ve Marlon'un sesi duyuldu. "Bırak onu!"

Jaymie, Marlon'u gördüğüne bu kadar sevineceğini hiç düşünmemişti. Adam Jaymie'den uzaklaştı ve ellerini havaya kaldırdı. Jaymie hızla Marlon'un yanına geldiğinde "İyi misin?" Jaymie evet anlamında başını sallarken korkudan konuşamıyordu.

Marlon adama "Diz çök!" diye bağırdı. Adam çaresizce diz çökerken Marlon gelip adamın yüzünü açtı. Adamın dövmesinden köle olduğunu anladığında "Efendin kim?" diye bağırdı Marlon. Adam sessiz kalırken "Seni Prens'in ellerine bırakacağım." dedi ve silahınla adamın kafasına vurup bayılttı.

Jaymie "Söylemesek olmaz mı?" dedi korkudan titriyor burnundan kan sızıyordu. "Bu imkânsız. Zaten saklayamayız yüzün..." dedi Marlon ve üzüntüyle "Hadi hastane kanadına gidelim." dedi ve hızla onu kucağına aldı. Telefonda adamlarına talimat vermiş, onlar diğer kanada geçmeden muhafızlar adamı saray hapishanesine götürmek üzere kelepçeliyorlardı.

Jaymie'ye pansumanı yapılırken Marlon'un adamlarından bir selam vererek yanına geldi. Marlon muhafızın elindeki telefonu hızla aldı. Marlon derin bir nefesle "Efendim..." dedi ve Edward ona fırsat vermeden. "Marlon Jaymie'ye ulaşamıyorum. Marie'yi de kontrol etmeni istiyorum." dediğinde Marlon "Efendim saraya dönmelisiniz." dedi. "Ne var?" "Köleniz..." dedi Marlon. Edward telefonun ucunda kötü bir şeyler olduğunu anlamış toplantının ortasında ayağa kalktığında brifing veren iş adamı susmuş, herkes ayaklanmıştı. Marlon her zaman söylenecek bir şeyler bulurdu ama bu sefer susuyordu. Kimseye aldırmadan kapıdan çıkarken

"Geliyorum o iyi mi?" dedi. "Efendim o iyi, korkulacak bir şey yok hastane kanadındayız."

Telefon kapandığında Jaymie "Boşuna söyledin inan bana büyütülecek bir şey değil." "Jaymie büyük bir olay olması için senin ölmen mi gerekiyor?" "Ölmedim değil mi?" dedi Jaymie. "Bundan sonrası için garantin var mı? Ya geç kalsaydım?" "Marlon abartıyorsun." dedi Jaymie.

"Prens eğer bir şeyleri göze aldıysa sonuçlarını düşünerek hareket etmeli"

"O pislik sana bir şey söyledi mi?" Jaymie gözlerini kaçırırken sessizliğe gömüldü.

"Ne dedi Jaymie?"

"Prens'e söylemeyeceğine söz veriyor musun?"

"Hayır vermiyorum."

"O zaman söylemiyorum."

"Tamam, ben de Prens'e bir şeyler sakladığını söylerim."

"Yapamazsın!"

"Hadi söyle!"

"Bana eğitim vermek istediğini söyledi," dedi gözleri dolmuş başının ağrısı artmıştı.

"Ne eğitimi?"

"Prens'ten uzak durma eğitimi," dedi Jaymie. Marlon iyice sinirlenmişti. "Büyük ihtimal Kraliçe," dedi. Edward'ın aklında sadece hastane kanadındayız kelimeleri dönüp dururken ruhu daralmış, nefes alamıyordu. Hızla arabaya bindi. Kontrolsüz öfkesi baş göstermeye başlamıştı. Arabayı kullanan şoföre "Bas gaza!" diye bağırdığında arabanın ibresi yüz seksen kilometreyi bulmuştu.

Marlon, Jaymie'yi yalnız bırakmamıştı. Doktor burun kanaması durduğunda bandajlarken Jaymie'nin acı çektiği her halinden belliydi. Jaymie dakikalar geçtikçe Edward'ın hışmından Marlon'un da nasibini alacağını biliyor onun için endişeleniyordu. Bandajı takılırken

"Marlon, Edward'a söylemeye gerek yoktu. Ben..." Marlon ona aldırmadan bandajın takılmasını seyrederken sevdiği kadının acı çekmesine dayanamıyordu. İçinden geldiği gibi "Seni nasıl koruyamadım. Lanet olsun! Özür dilerim... Özür dilerim," dedi gözlerini kaçırarak. Doktor işini bitirip ayrılırken Jaymie sarılı burnu yüzünden ağzından derin bir nefes aldı ve gülümseyerek elini Marlon'un yanağına koydu. "Lütfen üzülme! İyiyim." Aralarında oluşan güvene dayalı dostluk Jaymie için çok önemliydi. Marlon'a kimseye duymadığı güveni duyuyor yanında kendini olmadığı kadar huzurlu hissediyordu. Marlon yanaklarındaki ele iyice sokulmuş gözleri kapalıydı. "*Dünya şu an dursun ve ben hep böyle kalayım,*" dedi içinden.

Bu sırada Lisa dört dönüyor adamından iyi haber beklerken odasının kapısı hızla açıldı. Kraliçe Jaymie'nin saldırıya uğradığı haberini almış, merakla Lisa'nın yanına gelmişti. Kapıdan girer girmez "Seni acemi!" diye bağırdı. "Ben..." dedi Lisa. "Seni kimse Prens'in elinden kurtaramaz. Kız hastane kanadında, Marlon onu kurtarmış. Adamın da elinde." "Yardım et! Böyle olmamalıydı." dedi Lisa yalvararak. Kraliçe yavaş adımlarla odanın içinde düşünerek yürümeye başladı. "Adamı ortadan kaldırmalıyız." "Ama nasıl olur o zaman ya sizden ya benden şüphelenecektir."

"Öyle ya da böyle şüphe duyacak. Ama ispatlayamazsa hiçbir şey yapamaz." dedi Kraliçe sinirlenmiş bu işten Lisa'yı kurtarması gerektiğini biliyordu. Aksi halde onun için de iyi şeyler olmayacaktı. Edward saraya girdiğinde Marlon onu kapıda karşıladı.

"Durumu nasıl?" dedi hızını kesmeden hastane kanadına yöneldi. "Efendim o iyi ama siz gelmeden hastaneden çıkmasını istemedim." dedi Marlon. "Sana durumunu sordum," diye bağırdı Edward. "Yüzüne darbe al-

mış." dedi. Edward durdu ve nefes almak için saniye kadar kendine zaman tanıdı. "Yapan kim?"

"Dosyası elimde saray kölelerinden, efendisi yok. Sizin gelince ilgilenmek isteyebileceğinizi düşündüm." dedi Marlon. Hastane kanadına gelmişler onları kapıda Jaymie'yle ilgilenen doktor karşılarken Edward yatağın üzerinde suçlu gibi oturan Jaymie'yi gördüğünde iyice çıldırdı. Jaymie ayağa kalktığında Edward hızla yanına geldi. Jaymie onun yüzündeki üzüntü haricinde öfkeyi görebiliyordu. "*Tanrım. Yardım et!*"

"Benim yüzümden." dedi Edward. Yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Yapanı, yaptıranı bulup hepsini ödeteceğim."

Jaymie hayır anlamında başını sallarken "Bilmek, kimin neden yaptığını öğrenmek istemiyorum. Lütfen sen de konuyu kapat." dedi gözlerinde biriken yaşları silerken genç adama sarıldı.

"Özür dilerim."

"Senin suçun değil."

"Benim suçum. Seni daha iyi korumalıyım."

"Bunların olabileceğini biliyorduk. Klasik köle sahip aşkı." dedi Jaymie gülümsemeye çalışırken.

"Bir daha asla..."

"Edward lütfen!"

"Ama..."

"Lütfen! Acımı dindirmek istiyorsan bu konuyu kapat."

Edward hiçbir şey söylemeden "Marlon seni odamızı götürecek. Ben de birazdan geleceğim." Jaymie biliyordu ki Edward bu konuyu kapatmayacaktı. Edward'ın dairesine geldiğinde ilk işi aynanın karşısına geçmek oldu. Burnu bandajlanmış, aldığı darbeyle gözlerinin altında morluklar oluşmuş, yüzü şişmişti. Çenesi acıyor, sağ tarafı sıyrılmıştı. Adamın sıktığı boğazında iz bu-

lunmazken boynunu kıpırdattıkça canı yanıyordu. Derin bir nefes alıp Marie'ye ne diyeceğini düşündü.

"*Edward yaptı dersem çok hoşuna gider buna eminim.*" dedi yüksek sesle. Sinirleri bozulmuş gülümsüyor içinden ağlamak geliyordu. Aşkı, köleliği, kardeşi, okulu, mantığı arasında kalmış, yaşadığı pembe dünyadan bu olayla uyanmıştı. Edward olayın Kral tarafından duyulmaması için Marlon'a talimat verdi. Tam Jaymie'ye saldıran adamın yanına gidecekken babası onu çağırtmıştı, yanında Kraliçe de vardı.

Edward derin bir nefes aldı ve yemek salonunda bulunan babasının yanına girdi. Babasını selamladı, kardeşinin başını okşayıp onun için hazırlanan yere oturmak zorunda kaldı. "Sevgili Kraliçem bugün ailecek bir yemek yememizi önerdi." "Ne güzel." dedi Edward Kraliçe'ye bakarak. Kral o sırada merakla "Edward senin bugün bir toplantın yok muydu? Şu genç iş adamlarıyla." Edward Kraliçe'nin olduğundan daha sessiz olduğunu fark etmiş bu ilgisini çekmişti. Az çok onun bu olayla bir ilgisi olduğunu biliyor ama nasıl cesaret eder sorusuna cevap için çaprazında oturan kadını izliyordu.

"Ben onlara biraz yaşlı geldim. Yaş ortalamasını bozmamak için erken ayrıldım." dedi espriyle. Kraliçe Edward'ın bakışlarından rahatsız olmuştu. Sohbete karışması gerektiğini düşünüp aralarına girdi. "Kendine haksızlık ediyorsun." dedi gülümseyerek. Babası güzel giden sohbetle iyice keyiflenmişti. Yemekler gelmiş Edward tatlıya kalamayacağını belirtmişti.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" dedi Kral. Kraliçe'nin ilgili bakışları Edward'ın gözünden kaçmazken "Thomas'a sözüm var." "Bir gece ben de gelmek isterim. Ama bu gece değil." dedi Kral kahkahayla. Edward gülümserken gitmek için kalktı ve salon kapısında onu bekleyen Marlon'u gördüğünde ters giden bir şeyler olduğunu anlaması uzun sürmedi.

"Sorun ne?"

"Efendim... Şu saldırıyı gerçekleştiren adam..."

"Eee?" dedi Edward koridorda yürümeye başladığında.

"Ölmüş." dediğinde Edward durdu ve yüzüne baktı.

"Nasıl?"

"Zehirlenmiş." "Nasıl olur? Adamların neredeymiş? Neyle zehirlenmiş?" derken Edward sinirinden kuduruyordu.

Marlon "Yemek gelmiş..." derken Edward sinirle yürümeye devam etti.

"Ne dememi bekliyorsun? Tebrikler. "

"Özür dilerim efendim."

"Büyük ihtimalle Kraliçe, Jenna gibi onu da ortadan kaldırdı." dedi Edward. Dairesine doğru yürüyor yine eli boş kalmıştı.

"Kraliçe'nin yaptırdığını mı düşünüyorsunuz?" dedi Marlon ve devam etti. "Efendim, köle nişanlınız Lisa'nın kafilesiyle saraya giriş yapmış." dedi.

"Ne güzel ikisi bir oldular demek."

"Ne yapacaksınız?"

"Elimde onları suçlayacak hiçbir şey yok. Bekleyeceğim. Elbet bana onların kafalarını ezmem için bir koz verecekler." Kraliçe, Edward'la yenen yemekten sonra Prenses Lisa'nın odasına gelmişti. Telaşlı ve merak doluydu. Lisa korkuyla dört dönüyor, pişmandı. Kapı hızla açıldığında gelenin Kraliçe olduğunu gördüğünde rahatladı.

"Bir haber var mı?"

"Adam halledildi. Hiçbir haber yok. Sanki bu olay hiç yaşanmamış gibi kimsenin bir şeyden haberi yok. Jaymie Edward'ın dairesine getirildi. Kapıda Marlon'un adamları bekliyor. İnan bana bu çok korkutucu. Kral'ın olanların tek kelimesinden bile haberi yok, bence sarayı terk etsen senin için iyi olur Lisa. Bu sessizlik hiç iyi değil."

"Haklısınız ben de öyle düşünmüştüm. Bu olay durulana kadar en azından gitmeliyim."

Bir süre sonra Marlon saraydan çıkan Lisa'yı görüp Edward'a telefon açtı. "Efendim Prenses Lisa çıkıyor."

Edward gülümserken içindeki intikam hırsını bastırmaya çalışıyordu. "Geri gelecek nasıl olsa." dedi nefretle. Dairesine girdiğinde Edward derin bir nefes alıp bütün olumsuzlukları kapının dışında bıraktı. Jaymie'ye kalsa iyileşene kadar Edward'a görünmezdi. Mutfakta bir şeyler pişirirken Edward gelip kapı eşiğinde "Senin yatakta olman gerekmiyor mu?" Jaymie korkuyla sıçrarken elindeki tavanın yere düşmesi bir oldu. Edward hızla yanına geldi "Korkuttum özür dilerim." dedi onu kollarına alırken.

"Ben, geldiğini hissetmedim." dedi Jaymie ona sarılırken.

"Korkmamanı, huzurlu olmanı istedikçe zarar görüyorsun."

Jaymie sessiz kalırken Edward sarayda bunaldığını hissetti. "Hadi gidiyoruz." Jaymie nereye bile diyemeden Edward onu elinden tutup üzerine montunu aldı ve onu saraydan çıkardı.

Arabaya bindiklerinde Jaymie " Bu halimle dikkat çekerim, sarayda yiyebilirdik." dedi gülümseyerek.

"Tamam, o zaman dışarıda yemeyiz." Yolda bir pizzacının önünde durdu ve arabaya sipariş verdi. Pizzaları geldiğinde Jaymie burnundaki banttan gülümseyebildiği kadar gülümsedi "Arabada mı yiyeceksin?" dedi alayla. "Neden olmasın, uzun bir yolumuz var ve ben açım." Jaymie "Nereye gidiyoruz?" derken pizza kutusunu açıp içinden bir parçayı Edward'ın ağzına soktu.

"Sürpriz." dedi gaza bastı. Jaymie başının ağrısıyla arabada uyuyakalmış, aldığı ağrı kesiciler onu sersemletmişti. Edward onu çok sevdiğini bildiği sahil kenarında bir eve getirdi. Jaymie sabah gözlerini açtığında ya-

bancı bir yatakta yatıyor Edward onun sıcağında uyuyordu. Gülümseyerek kalktı ve kalın perdelerle örtülmüş pencereyi açtığında karşısındaki alabildiğine kumsal ve deniz manzarası mükemmeldi.

Evi gezdikten sonra mutfağa gidip yiyecek bir şeyler hazırladı ve kumsal manzarasına bakan terastaki masayı kurdu. Edward'ın uyanmasını beklerken plajı seyre dalmış sahildeki insanların ne kadar sorunsuz ve özgür göründüklerini düşünüyordu. Edward uyandığında Jaymie'siz uyanmanın ne kadar kötü bir his olduğu benliğini sararken mutsuzca kalktı ve "Jaymie." diye seslendi. Jaymie'yle terasa çıkan kapıda karşılaştılar birbirlerini yeni görmüş gibi sarılırken "Burası harika." dedi Jaymie sevinçle.

"Beğendiğine sevindim."

Birlikte kahvaltıya oturmuşlar, iki saate yakın masada kalmışlardı.

"Ne yapmak istersin?"

"Kumsalda yürümek, kumsalda senin kollarında uyumak, kumsalda yürümek, kumsalda senin kollarında uyumak..."

Edward kahkahayla gülerken "Yemek?" dedi.

"Daha yeni yedik ya."

Hevesle elinden tutup plaja indiklerinde kimse onları tanımamıştı. Edward şezlongda kollarındaki kadının uyuyan yüzünü saatlerce seyretmiş, dudaklarına uzanıp onu uyandırırken "Jaymie hadi ama saatlerdir uyuyorsun." dedi gülümseyerek. Jaymie kedi gibi ona daha çok sokulurken "Aradığınız kişiye ulaşılamıyor." dedi kollarını boynuna dolayıp onu istekle kendine çekti "Ne zaman benim olacaksın dünden beri..." dedi genç adama.

"İyileşmeni beklemeliyiz." dedi Edward. "Ben iyiyim." derken gülümseyerek genç adamın üzerine çıktı.

Edward Jaymie'yi kendine çekip omuzlarında gezdi dudakları "Canını yakmak istemiyorum. Yüzün... Ban-

dajın... Biraz geçsin... Sonra defalarca benim olacaksın."

"En azından deneyebiliriz. Sana canımın yanmayacağının garantisini veriyorum."

Edward "Sen ne zaman bu kadar istekli oldun?" derken dudakları boynunda dolanmaya başlamıştı. Jaymie kendini kaptırmış Edward'ın dudaklarına uzandığında burnu sızlamış acıyla inlerken "Bak sana dedim. Canın yandı." dedi Edward huysuzca. "Şişşş hadi öp de geçsin." dedi Jaymie gülümserken Edward onu kucaklamış eve doğru giriyorlardı. Edward'ın Jaymie'nin canını yakma ihtimaliyle narin sevişmesi kadınının daha istekli oluşuyla işkenceye dönmüştü. Jaymie çok eğlenmiş, dilediği gibi genç adamın bedeniyle özgürce sevişmişti. Edward "Bunun intikamını senden alacağım." derken dudakları genç kadının sırtındaydı. Genç adama doğru döndü. "Saraya ne zaman döneceğiz?" dedi göğsünde uzandığı Edward'a doğru doğrulmuş merakla bakıyordu.

"Uzunca bir süre dönmek istemiyorum. Aslında hiç dönmeyebiliriz." dedi gülümseyerek.

"Bu bir çözüm değil biliyorsun."

Edward onu incitmeden altına alırken "Bunları düşünmek benim işim, kendini üzme. Verdiğim sözleri tutamıyorum ama lütfen bana güven." dedi sesindeki keder hissedilebiliyordu. Jaymie yüzünü ellerinin arasına aldı "Ben hiçbir şey istemiyorum ki. Anı yaşamak bana yetiyor. Lütfen kendini ve beni çıkmaz sokaklara sokma olur mu?" Edward dudaklarına uzanırken kendini çekmişti. Jaymie kıkırdarken "Bak yasaklara uyman gerektiğini söylemiştim. Şimdi hiç öpemiyorsun."

"Geçecek ve ben senin nefes almana bile izin vermeyeceğim," dedi Edward gözündeki istek Jaymie'nin tüylerini ürpertmişti. Jaymie uyuyakalmış, Edward aklında çare arayışı, uçsuz bucaksız sahil manzarası olan verandada sigara içiyordu.

Telefonun tuşlarını sıkıntıyla çevirdi. "Seninle konuşmalıyız yardımın gerek." dedi. İstediğini nasıl anlatacak ifade edecek hiçbir fikri yoktu.

"Konu nedir?" dedi Vanselt

"Konuyu öğrenip ona göre mi cevap vereceksin?" dedi Edward sinirle gülerken.

"Her ne olursa olsun yanında olduğumu biliyorsun."

"Seni saraya geçtiğimde ararım."

"Ne zaman geçeceksin? Neredeysen yanına gelebilirim. Sesin kötü geliyor."

"İki haftaya geçmiş olurum. İyiyim ve daha iyi olmak istiyorum." dedi Edward ve telefonu kapattı. Verdiği kararla kendini hafiflemiş hissetti. Doğrusu buydu. Usulca kırmızıya çalan güneşin doğuşunu seyretti ve aşkının yanına girip uykuya daldı.

Jaymie sabah gözlerini açtığında yatakta Edward onu bir kabuk gibi sarmış derin derin uyuyordu. Karnının acıktığını hissetti ve usulca kalkıp güzel bir kahvaltı hazırladı. Edward'ın sevdiğini bildiği yumurtadan yaparken kapıda onu seyreden Edward'ı görmemiş kendi kendine söyleniyordu. "Umarım bir gün Daisy ve benim böyle bir evimiz olur." dedi gülümseyerek arkasını döndüğünde Edward'ın dağılmış yüzünü gördü. Jaymie gözlerine baktığında söylediğini duyduğuna emindi.

"Bu ne demek?"

"Ne ne demek?"

"Kurduğun hayallerde bana yer yok anlaşılan."

"Adı üstünde hayal." dedi Jaymie gülümsemeye çalışırken.

"Benim hayallerim seninle ama."

"Hadi kahvaltı hazır umarım beğenirsin." diyerek geçiştirmişti Jaymie. Edward suratı asık, kahvaltı sofrasında Jaymie'nin konuyu kapatmasından hoşnutsuzluk duyuyordu. Jaymie geçen bir saatin ardından aralarındaki bu soğukluğa bir son verdi.

"Dinle ben seninle hayallerle değil gerçeklerle yaşıyorum. Benim için böyle bir ev hayalden ibaret. Yoksa seni de hayal olarak mı görmeliyim?" Edward hiçbir tepki vermeyince Jaymie yerinden kalktı ve kucağına oturdu. "Lütfen! Surat asma." dedi. "Zaman sana hayal ya da gerçek olduğumu gösterecek." "Bu ne demek şimdi?" dedi Jaymie. "Ne anladıysan o." dedi Edward. Jaymie konunun üzerine gitmemiş Edward'tan korkutucu bir şeyler duymak istemiyordu.

Kahvaltı sonrası Jaymie'nin pansumanını yaptırmak için kasabaya inmişler, birlikte vakit geçirmiş el ele yürüyüp Jaymie'ye elbise bile almışlardı. Eve döndüklerinde Edward uyuyakalmıştı. Jaymie yemek yapmaya karar vermiş üzerinde Edward'ın tişörtü yine mutfaktaydı. Edward gece on gibi uyanıp terli tişörtünü çıkarıp şortuyla Jaymie'ye bakmaya mutfağa gelmişti. Jaymie "Günaydın." dedi sırıtarak.

"Zamansız uykular geceyle gündüzümüzü birbirine soktu." dedi Edward gözleri açılmıyor saçlarını karıştırıyordu. Jaymie "Yumurta?" dedi elindeki tavayı kaldırarak. Edward sırıtarak gelip Jaymie'ye arkasından sarıldı ve eli tişörtün altından kalçalarını okşarken "Off bu yumurta enfes." dediğinde Jaymie "Sen gerçekten çok terbiyesizsin." dedi elini kalçalarından çekerken.

Jaymie elindeki tavadan tabaklara servis yaptı ve masayı hazırlarken Edward peşinde dolanıyor, önüne geçiyor, rahat bırakmıyordu. "İstiyorum." dedi Edward. "Hadi ama benim karnım çok aç!" dedi Jaymie onu yatağa sürükleyen adama "Önce yemek o zaman." dedi Edward onu kucağına alıp masaya oturdu.

Birlikte geçirdikleri iki haftanın ardından Edward ve Jaymie saraya dönmüş Marie onları sarayın girişinde karşılamıştı. Jaymie Edward'ın yanında ona yüzündeki bandajı soran Marie'ye ufak bir kaza diyerek geçiştirmiş kimseyle konuşmak istemiyordu. Gerginliğini saklamaya

çalışıyor yaptıranın az çok Kraliçe olduğunu düşünürken Edward'ın tavırlarından Lisa'nın da olayın içinde olduğunu anlamıştı. Daireye geldiklerinde Edward, Kral'ı görmeye giderken Marie ve Daisy'nin yanına gelmesi gecikmedi. Marie, Jaymie'nin ufak kaza dediği olayın detaylarını merak ediyordu.

"Selam Marie." dedi Jaymie gülümseyerek. Marie yüzüne dikkatle baktı ve "Zayıflamışsın." dedi. Jaymie paniklemiş öğrenmesini istediği son kişi Marie'ydi. "Tamam, Edward yaptı dersem memnun olacak mısın?" dedi Jaymie. "O nasıl söz? Edward asla sana vurmaz." dedi Marie ve devam etti "Tabii delirmezse." diye ekledi. "Hayır, o yapmadı, yüzüme top geldi." Marie pek inanmış gibi görünmese de ses çıkarmadı. "Sizden ne haber?" dedi Jaymie konuyu değiştirmek ister gibi.

"Hiç aynı." Daisy "Sizin arkanızdan Prenses Lisa da ortadan kayboldu." dedi kıkırdarken. Jaymie'nin yüzü asılmıştı, Edward'ın ona bir şey yapmasını istemiyordu. Edward kapıdan girdiğinde ufak sohbetleri bitmiş, Marie selam verip hareme giderken Daisy gülümseyerek yanlarından ayrıldığında Jaymie dayanamamış merakla "Lisa'ya ne yaptın?" dedi. Edward şaşkınlıkla Jaymie'ye bakıyordu.

"Prenses'e bir şey yapman seni zora sokar biliyorsun. Edward lütfen onu öldürmediğini söyle." Gözleri buğulanmış Edward ona gülümsüyordu. "Gülme!" dedi Jaymie isyanla. "Hayır, öldürmedim" Jaymie rahat bir nefes aldı.

"Ne yaptın peki?" "Jaymie! Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin. Olayın içinde olduğu belli, korkusundan buradan kaçtı ki hak ettiğini bulacak." dedi Edward. Jaymie çaresizce sessiz kaldı.

Ertesi gün Vanselt uçaktan indiğinde onu spor arabasıyla karşılayan Edward oldu. Vanselt sıkıntılı olduğunu anlamış yıllardır tanıdığı Edward'ı daha önce böyle dü-

şünceli görmemişti. Edward onu saraya getirirken dairesine çıkardı. Yoldaki sessizlik daireye geldiklerinde de sürüyor Vanselt sabırla arkadaşının konuşmasını bekliyordu. "Aç olmalısın ve yorgun." dedi Edward. Vanselt gülüp bir şeyler söyleyecekken o sırada Jaymie, Edward'ın geldiğini haber alıp hızla daireye girdiğinde Vanselt'i fark etmemişti. "Edward!" dedi gülümseyerek ona doğru giderken yan koltukta ona şaşkınlıkla bakan Vanselt'i gördüğünde donup kaldı. Edward gülümserken Jaymie'nin yüzü bembeyaz olmuş, neredeyse orada düşüp bayılacaktı. Edward ona aşkla "Efendim!" dedi.

"Edward efendim," dedi Jaymie ve eğilerek selam verdi. "Yemeğiniz... Yemeğinizi hazırlamamı ister misiniz?" dedi çevirebildiği kadar. Edward gülümserken "Hayır." dedi ve Jaymie panikle yatak odasına geçti. Vanselt gülümserken "Burbon fena olmaz. Belki sonra onu nasıl özgür kılacağımızı konuşabiliriz." dedi kahkahayla. Edward şaşkınca ona bakarken "Nereden anladın?" dedi. "Hâlâ neden burada olduğumu anlamış değilim, istersen onu özgürlüğüne kavuşturabilirsin bu senin elinde. Neden benim yardımıma ihtiyacın var ki?"

"Nereden anladın?" dedi Edward ısrarla. "Senin bakışlarından onu özgür kılmak istediğini anlayabiliyorum." dedi büyük bir zevkle. "O kadar yani." dedi Edward gülerken. "Evet, o kadar âşık bakıyorsun." dedi Vanselt ve devam etti "Sana mutluluklar dilemeye gönlüm razı olmuyor. Hadi şimdi sen söyle neden beni çağırdın?"

"Onu benim özgür bırakmam demek bir köleye özgürlüğünü vermem demek olur ki yine de onunla evlenemem. Bu planlarıma ters." dedi Edward. "Evlenmek? Bir köleyle... Bu asrın olayı" dedi Vanselt ayağa kalkmış belki de ilk defa heyecanını dizginleyemiyordu. "Savaş!" dedi Edward. Vanselt büyük bir keyifle duyduklarından memnundu.

"Sorun sadece onun köle olması değil. Bir kardeşi var. Benim açımdan olmasa da bu işleri daha da zorlaştırıyor."

"O da böyle eşsiz mi?" dedi Vanselt kahkahayla. "On üç yaşında" Vanselt "Tüh şans işte. Neyse hâlâ neden beni çağırdığını anlamış değilim. Her şey senin elinde, köleliğini ben ya da senin silmiş olman neyi değiştirir?" dedi Vanselt.

"Seni buraya köleliğini silmemizi konuşmak için çağırmadım." Vanselt'in kafası karışmıştı.

"Neden buradayım?"

"Dünyada her şey değişiyor. Zamanla iyi niyet kalmayacak ve sert yaptırımlar daha etkili hale gelecek. Dünyayı kendi bildiğim doğrulara göre yöneteceğim."

"Yani Atalarının yolunu izlemeyeceksin."

"Doğru kararlarının takipçisi olurken, yapamadıklarını yapacağım."

"Sen delirmişsin."

"Hayır... Gayet kendimdeyim."

"Buna kimse izin vermez."

"İzin isteyeceğimi kim söyledi!" dedi Edward kahkahayla.

"Benden ne istiyorsun peki?" dedi şaşkınlıkla.

"Desteğe ihtiyacım var, zorlu bir yola giriyorum. Onun için senin şu azınlık olarak görünen milyonlarca köle karşıtına ihtiyacım var. Onlara köleliğin kaldırılması için elimden geleni yapacağımı söyle. Destekleri... Sadece isteğim bu." dedi Edward.

"Ben senin yanındayım. Elimden geleni yapacağım. Ama dik durmanız gerekecek. Umarım o da senin kadar kararlıdır." Konuşmalarının ardından Vanselt birkaç gün sarayda misafir olmuş, fırsat buldukça Edward'la planlarının üzerinden geçmişlerdi. Edward biraz rahatlamıştı, en azından ilerleyeceği yol belliydi. Tacı devralması konuşulurken Lisa ile düğün tarihini belirlemesi isteni-

yordu. Evlenip bir veliaht sahibi olması krallığı devralırken daha bir kalıcı olmasını sağlayacaktı.

Jaymie o sabah Edward'ın iki günlük geziye gideceğini öğrenmiş onu yolculuyordu. Edward onu öperken "Sen de gel." dedi gülümseyerek."Gelemem. Geçen sefer zor durumda kalmıştın." Edward onu dudaklarına hapsedip vedalaştıktan sonra çıkmıştı. Edward olmadığı zamanlarda Marlon neredeyse Jaymie'nin özel koruması halini almıştı. Jaymie'nin kapısında bekliyor o daireden çıktığı zamanlarda ona eşlik ediyordu. Jaymie son olaydan sonra daireden pek çıkmıyor sadece öğleden sonraları bahçede yürüyüş yapıyordu. Edward Marlon'la görüşmesine sesini çıkarmasa da Jaymie rahatsız olduğunu biliyor ondan uzak duruyordu. Jaymie bahçedeyken Marlon sarayın ön bahçe kapısında dikiliyor, onu izliyor bir nevi göz hapsinde tutuyordu. Jaymie Daisy'le birlikte bahçede dolanırken Marlon'un ön tarafta bir hareketlilik dikkatini çekti. Siyah limuzini gördüğünde içinden inen Prenses Lisa'dan başkası değildi, yanında iki nedimesinden başka kimse yoktu. Nedimeler valizleri indirirken Marlon onun saraya sessiz sedasız geri döndüğünü anlamıştı. Emin adımlarla yanına gitti ve selam verdi "Prenses hoş geldiniz." Lisa aşağılayıcı bir tavırla ses çıkarmadan ona bakmakla yetindi.

"Prens'im sarayda değil akşamdan önce gelmeyecek." dedi Marlon. "Sana soran olmadı." dedi Lisa azarlayarak. İçeri girecekken Marlon, Lisa'nın elindeki küçük el çantasını almak için hamle yaptı ki bu onun söylemek istedikleri için bir bahaneydi. Derin bir nefes aldı ve "Sizi uyarmalıyım Prenses. Bir dahaki hatanızda bu olayda gösterdiğim sağduyudan faydalanamayacaksınız."

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedi Lisa aşağılayarak. Marlon burnunun ucuna kadar gelip "Bir daha Jaymie'nin kılına zarar gelirse inan bana Prens'e bırak-

madan seni kendi ellerimle ben öldürürüm." Lisa korkuyla dik durmaya çalışırken sesini çıkarmadı ve saraya girdi. Marlon onu tekrar saygıyla selamlamayı ihmal etmedi. Edward Lisa'nın geri döndüğünü Marlon'dan öğrenmişti. Edward, iki gün sonra saraya döndüğünde akşam yemeği Kral'ın davetiyle hep birlikte yenirken Kraliçe ve Lisa, Edward'ın öldürücü bakışlarından dolayı o akşam diken üstünde oturmuşlar, sesleri çıkmamıştı. Edward onların yine bir şeyler planladığını düşünmüş bu sefer onları izlettirmeye başlamıştı.

Ertesi gün Edward haftalık yapılan kurul toplantısına katılmış dünya gündemi tartışılırken toplantının bitmesine yarım saat kala Kraliçe yanında Prenses Lisa'yla içeri girdiğinde bütün kurul ayağa kalkmış saygıyla onları selamlıyordu. Kral merakla karısına bakarken Lisa, Kral'ı ve Edward'ı selamlamıştı.

Kraliçe, kurul ve kurul üyelerinin başı kabul edilen yaşlılar heyetinin Kral ve Edward üzerinde ne kadar etkili olduğunun bilincindeydi. Lisa'yı eş olarak onlar seçmiş, Edward o zamanlar bir sakınca görmeyerek nişanlanmayı kabul etmişti. Edward, Kraliçe'nin bir şeyler karıştırdığını anlamış, Lisa korkudan ona bakamıyordu. Kral söze girdiğinde Kraliçe onu selamlıyordu. "Kraliçem sizi buraya getiren sebep nedir?" Kraliçe yüzündeki üzgün maskeyle ağlamaklı bir konuşma yapmaya başladı. "Bu yaralı kalbin artık iyileşmesi ve Prensimizin ona merhamet edip sevgisiyle onore etmesini dilemeye geldim Kralım."

"Pek anlamış değilim. Oğlum düğün tarihi belirlemek üzere ve her şeyden önce bu Prens ve Prenses'in kendi problemi değil mi? "

"Efendim affedin. Ben Prens'imi de anlıyorum. Kölesinin güzelliği onun başını döndürmüş durumda ve evliliği hakkında tereddütler yaşaması çok doğal. Prenses Lisa endişeli, Prens'in anlayışsızlığı onu korkutmuş ve

ne yapacağını bilmediğini bana gözyaşlarıyla anlatınca çareyi sizde aramaya karar verdim."

"Farkındaysan kurul toplantısındayız." dedi Kral memnuniyetsizce.

"Affedin Kralım, bunun bir aile kavgasına dönüşmesine izin veremezdim. Yüce kuruldan veliahdımıza ricada bulunmalarını istemeye geldim." derken Edward Kral'a fırsat vermeden.

"Ne kadar şanslı biri olduğunuzu biliyor olmalısınız Kraliçe'm. Babam Kral'ın eşi ve bu dünyanın kraliçesisiniz. Yoksa söylediklerinizi yanlış anlayabilirdim. Sizin gibi zeki bir kadının benim kimsenin hele ki bir kadının tesirinde kalmayacağımı bilmesi gerekir. Bunu sizin bilmemeniz önünüzü göremeyen akılsız biri olarak gösterir ki bunu siz de kabul etmezsiniz." dedi yüzündeki hain tebessümle. Kraliçe'ye doğru hızla bir hamle yaptığında Kral ayağa kalkmış, Kraliçe bir adım geri atmıştı.

"Yine de gelmeniz beni memnun etti Kraliçem. Aslında bu günün konularından biri de Prenses Lisa ile nişanı bozduğumu duyurmamdı." dedi ve yerine oturdu. Babası ona eğilip "Bundan bana bahsetmedin." dedi fısıltıyla.

"Zamanını bekliyordum bugüneymiş." dedi gülümseyerek. Kuruldan uğultular yükselirken yaşlılar heyeti sessizdi. Kral "Sayın Kurul üyeleri sizleri duyamıyorum tek tek söz alın" dediğinde hepsi susmuş koca salondan çıt çıkmıyordu. Edward memnun bir ifadeyle sırıtırken istediğini almıştı. Yüzündeki sırıtma Lisa'yı çileden çıkarmış, Kraliçe'yle yaptığı planlar ters tepiyordu. Öfkesine yenildi ve "Seni zorba! Bunu yapamazsın ben senin elinin tersiyle kenara atabileceğin biri değilim." diye bağırırken Edward yerinden kalktı Lisa'ya doğru geldi. Yüzünde kazandığı zaferin gülümsemesiyle "Siz beni tehdit mi ediyorsunuz Prenses?" dedi ve Lisa bu tuzağa düştü. "Bu evlilik olmak zorunda, yoksa çok korumaya

çalıştığınız dünya barışını kendi ellerimle yıkarım." dediğinde Edward'ın attığı tokatla Lisa'yı yere indirmesi saniyeler sürdü. Lisa yerde yanağını tutarken Edward bütün otoritesiyle konuşmaya devam ederken Kraliçe "Haddini aşıyorsun Prens." dedi. Kral sinirle "Oğluma haddini ben bildirebilirim ki şu an onu dinliyorum Kraliçem," diye kükrediğinde Kraliçe "Özür dilerim Kralım." dedi ve sustu.

Edward yüzünde memnuniyet Lisa'yı işaret ederek "Böyle saygısız bir kadın benim çocuklarımı doğuramaz. Kendi çıkarları uğruna barışı elinin tersiyle tehdit unsuru haline getiren bir kadın..."

"Size layık olan yatağınızı süsleyen köleniz mi?" dedi Kraliçe zaferle. "Benim olacak ve çocuklarımı doğuracak kadının ilk önce bana karşı saygısı önemlidir. Konumu sonra gelir."

Lisa, Edward'ın onu başka bir yönden vurup başından defetmek istediğini anlamıştı. Yediği tokadın şokuyla yerde hıçkırıklara boğulurken, kendi ülkesinden olan Kurul üyeleri ayaklanmıştı.

"Efendimiz bir köleden mi çocuk yapmayı düşünüyor?" dedi üyelerden biri. Jaymie mesclesi dile geliyordu. "Ben kimden istersem çocuk yaparım bunu sizlerle tartışacak değilim. Köleden olma çocuğa ben hayat veriyorum. Kan benim kanımdır. İtirazı olan varsa gereken şekilde benimle yüzleşmelidir. Ben dünyadaki hükmüme kendime eş yaptığım kadına göre yön verecek biri değilim. O devirler geçmişte kaldı. İtirazı olan?" dedi Edward.

"Bu atalarınıza, geleneklerinize saygısızlıktır. Kurul bunu kabul etmeyecektir." dedi Kurul üyesi. "Kurul tavsiyelerde bulunur, oy kullanır. Tabii oylamaya açık bir konuysa. Yaşlılar heyeti gözlemcidir. Kendi görevlerinizi bana tekrar ettirmeyin." dedi Edward yüzündeki tehdit görülmeye değerdi. Yaşlılar heyetinden bir yaşlı yerin-

den kalkmaya bile tenezzül etmeden "Asil kanınız bir kölenin kanından olma çocuklarla mı kirlenecek?" dedi.

Salonda iyice huzursuzluk baş gösterdiğinde Vanselt boğazını temizleyerek ayağa kalktı ve yerinden kalkmadan konuşan yaşlı üyeye doğru konuşmaya başladı. "Sevgili Lordum izninizle sizin de soylu geçmişinizin köle bir anneden geldiğini hatırlatmak isterim. Sizden böyle köle karşıtı kelimeler duymak gerçekten ilginç. Günümüz dünyasında köleliğin sadece Krallıklarda kaldığını biliyoruz. Modern dünyadaki birçok asil insanlarımız kölelerini özgür kıldı. Yeni kanunlar asiller dışında insanlara köle sahibi olma yasağını getirdi. Zaman ilerliyor ve biz zamanın getirilerine ayak uydurmalıyız." Edward'ı koruyarak destek verdiğini belli etti. Edward "Asil kanı olan Prenses'i gördük. Kral'ı olacak adama nasıl bir tavır sergiliyor!" diye bağırdığında herkes Lisa'ya bakıyordu. Edward gülümsedi ve devam etti. "Tarihin tozlu sayfalarından kurtulmanız gerek, yoksa tarihe karışacaksınız."

Yaşlıların hepsi tehdit içeren cümleyle homurdanırken "Günümüz dünyasına ayak uyduralım derken sizin barbar yönetiminizi kabul etmemizi mi söylüyorsunuz. Bu nasıl bir tezattır?" dedi diğer bir yaşlı heyet üyesi hışımla.

"Barbarlıktan kastınız sizin özel hayatıma burnunu sokmanızı kapsıyorsa kararı taviz vermeyen beyinlerinize bırakmıyorum hepsi bu. Bu bir barbarlıksa evet ben tam anlamıyla bir barbarım itirazım yok. Lisa'ya gelince bana ve konumuma ettiği saygısızlıklara yeterince tolerans gösterdim. Onun yerinde kim olursa olsun şu an daha fazlasını hak ettiğini hepimiz biliyoruz. Kendisini özür dilemiş sayıyor ve affediyorum," dedi ve babasına döndü.

"Kral'ım bence bugün bu kadar toplantı yeter siz ne dersiniz?" dedi Edward.

"Konu yeterince tartışıldı. Oylamaya sunulmayacak bir konu var ki o da Lisa ve Edward'ın nişanının bozulmasıdır. Benim Veliahdım evlenmek istediği kendine uygun bir eşle evlenecektir. Prenses Lisa'yı ben de uygun bulmuyorum," dedi Kral.

"Kral'ım bence oylanmalı." dedi Edward yaşlılar heyetine tehditle bakarak. Kral oğlunun gelmiş geçmiş en zorba krallar arasında yer alacağından adı gibi emindi. Her ne kadar oğlunun aşkı için mücadelesinde destek vermek istiyor olsa da Krallık daha ağır basıyordu. Oğlunun nişanı bozmak konusunda kararlı olduğu her halinden belliydi. Kraliçe, Lisa'yı yerden kaldırmış bir sandalyeye oturtmuş teselli ederken Edward yanlarına geldi ve sadece Kraliçe'nin duyacağı şekilde konuştu. "Bu son uyarım. Bir daha benim işlerime karışırsan babamı öldürmem gerekse bile seni o kadar küçük bir deliğe kapatırım ki burnunu bile çıkaramazsın. Oğlunu da kardeşim demem seni tıktığım deliğe gömerim," dedi.

"Evet, sayın üyeler ilk oylama Edward ve Lisa'nın nişanı," dedi Kral. Edward babasının yanında yerini alırken gözü yaşlıların üzerindeydi. Lisa umutla ayağa kalktı. Nişanlı kalsın diyenler sorusuna kimse el kaldıramadı. Edward gülümserken babasının yanına geldi. "İzninizle artık gitmeliyim."

Heyet ayağa kalkıp onu selamlarken Edward verdiği savaştan galip çıkmış kendini yorgun hissediyor, huzur durağı Jaymie'nin kollarına gidiyordu. Edward Jaymie'ye Meclis toplantısının gece yarısına kadar süreceğini söylemişti ama erken biten toplantı sayesinde diğer işlerini bitirmiş, dairesindeydi.

Jaymie açılan kapıyla telaşla gözyaşlarını silip uyuyor numarasına sığındı. Edward'ı bu kadar erken beklemiyor daireye gireli on dakika olmuş hâlâ gözyaşları akıyordu. Edward gelip usulca soyundu ve yatağa yanına girdi. Aylardır güneşi olmuş kadını seyrederken artık daha

rahattı. Kurul bir şekilde nişanı bozmasını kabullenmişti. Jaymie'yi kollarına aldığında genç kadın gözlerini açmadı. Onu sevgiyle sarıp kokusunu özlemle içine çeken adama cevap veremedi. Gözlerini açarsa gözyaşları ondan izinsiz akacak Edward bir şeyler olduğunu anlayacaktı. Sessizce gözleri kapalı genç adamın kokusuyla uykuya sığındı.

Saat gecenin ikisini bulmuş Jaymie uykusundan boğulurmuş gibi uyandığında nefes almaya çalışıyordu. Edward Jaymie'nin kollarından korkuyla sıyrılmasıyla meraklanmış neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Jaymie kâbusla uyanmış titriyordu. Kâbusunda hamileydi ve bebeği doğar doğmaz kölelik damgası yiyordu. Edward'ın ısrarlarına rağmen rüyasını anlatmamıştı, gülümseyerek geçiştirip genç adamın uyumasını bekledi. Kendi rüyanın etkisinde kalmış uyuyamıyordu. Kalktı ve camın önündeki koltuğa oturup sakinleşmeye çalıştı. Çare bulmak ister gibi dizlerini kendine çekti. Karanlıkta kaybolmuş bakışlarında acı, hüzün birbirine girmişti. Edward uyku arasında Jaymie'ye sarılmak için elini yatakta gezdirdiğinde yanı boştu. Uyandı yavaşça kalkıp yanına gitti. Halini görünce "Neyin var? Benimle paylaşmalısın." dedi Edward. Jaymie onu fark etmemişti. Sesiyle irkilirken gülümsedi. "Uyuyamadım bana ninni söyler misin?" Jaymie kalkıp sıkıca sardı genç adamın belini. Edward "Ne istersen yaparım yeter ki mutsuz olma." "Ben temiz hava almak istiyorum. Terasa çıkalım." dedi Jaymie, gülümserken başını kaldırmış beline sarıldığı uzun boylu adama gülümsüyordu.

Buradan bir süre uzaklaşmak istiyorum." Jaymie buz gibi olmuş gözlerine bakmıştı. "Uzun bir süre mi?" "Olabildiğince uzun, çok bunaldım." Jaymie ses çıkarmamış canı yanmıştı. O Edward olmadan nefes alamazken genç adam gidiyordu. "Hadi hazırlan." Jaymie şaşkın ve mutlu gözleri parlarken "Ben de mi geliyorum?"

dedi heyecanla. "Sensiz gidebileceğimi nasıl düşünürsün?" dedi Edward ona daha sıkı sarılırken. "Daisy?"

"O da gelebilir." Jaymie içindeki kara bulutları bir kenara bırakıp hızla hazırlanıp Daisy'nin giyinmesine yardım etmişti. Birlikte bir saatlik araba yolculuğu yapmışlar, Daisy arkada uyuyakalmıştı. Küçük bir kasabaya girdiklerinde Jaymie meraklanmıştı. "Burası neresi?"

"Bilmiyorum. Küçük bir ev aldım." dedi Edward gülümseyerek.

"Tanınmayacak mısın?"

"Sanmıyorum. Etrafta fazla ev yok." Evin önünde durduğunda Jaymie hayranlıkla eve bakıyordu. Tek kat minik bahçeli evin verandasında tekli sallanan koltuk vardı. Jaymie arabadan inerken kendini tutamadı.

"Ömrümü burada geçirebilirim." dedi hevesle. Edward Jaymie'nin cümlesiyle içindeki üzüntüye anlam veremedi. Bir ay boyunca orada kalmışlar Edward'ın dönmeye niyeti yoktu. Jaymie'nin doğum kontrol hapları bitmiş tedirgindi. İstemeyerek dönmek için Edward'a baskı yapmaya başladı. Daisy ona çok kızarken Edward Daisy'e hak veriyordu. İkisi de pes edip saraya döndüklerinde Daisy suratını asıp odasına geçti. Edward olmadığı günlerdeki işlerini yapmak için dairesinden ayrılırken Jaymie Marie'yi arıyordu.

"Selam Marie." dediğinde Marie yine söylenmeye başladı. "Olanları bilmiyorsun. Edward Kurula ve Yaşlılar heyetine meydan okuyup Lisa ile nişanı bozdu. Sırf senin için." dediğinde Jaymie hiç şaşırmadı. Suratı beyazın tonlarına bürünürken korkmaya başlamıştı. Marie nefes almadan sorular sorarken Jaymie sıkıntıyla "Sorularına cevap vereceğim tamam. Biliyorsun Prens ne isterse o olur. Evet, bir aydır yokuz biliyorum. Hayır, ona yüz vermiyorum. Köle kurallarını koruyorum merak etme. Kim söylemişse yanlış görmüş. Ben... Benim doğum kontrol haplarım bitti getirir misin? Bir karışıklık

oldu fazla içtim herhalde iki gündür içemedim." dedi Jaymie Edward'ı oyalamış, onunla birlikte olmamak için elinden geleni yapmıştı.

Marie gelmiş Lisa ve Edward'ın bozulan nişanı hakkında ayrıntıları anlatmış, yine ona dikkatli olmasını tembihliyordu. Jaymie her şeyden haberi olduğunu belli etmeden sessizce dinledi. Marie giderken cebinden iki kutu hapı çıkardığında Edward odaya girdi. Jaymie sersemce bir telaşla ilaçları cebine sokarken Edward merakla gelip Jaymie'nin yanındaki koltuğa otururken gülümseyerek sordu.

"Siz ikiniz yine ne saklıyorsunuz? "dedi. Jaymie gülümserken içeri gitmek için kalktı. Bir an önce haplardan içip rahatlamak istiyordu. Edward gülümsedi ve onu bileğinden tutup kucağına çektiğinde "Üzerimi değişmek istiyorum." dedi ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurup yatak odasına geçti. Edward oturduğu yerde kalırken Jaymie'nin ilk işi banyoya gidip hapları içmek oldu.

Sonrasında aklı rahatlamış duşa girip çıkmış kurulanıyordu. Jaymie son günlerdeki huzursuzluğunu Edward'ın hissetmemesi için elinden geleni yapıyordu. Kurduğu yalan dünyanın son kalesi Kral tarafından yıkılmış, Jaymie artık tamamen gerçeklere dönmüştü. Edward'ın Lisa ile nişanı bozduğu gün yapılan Kurul toplantısından çıkan Kral Edward'ı yaverlerinin oyalamasını sağlarken Jaymie'yi huzuruna çağırtmıştı. Jaymie konuşmalarını düşündükçe Kral'a hak veriyordu.

"Yalanlamanın sana bir artısı olmayacak. Prens'le uygunsuz bir ilişki yaşadığın, kölelik konumunu hiçe saydığın alenen ortada şimdi ne yapacağımıza karar verelim," demişti Kral. Jaymie yolun sonuna geldiğini anladı. Bacakları onu taşıyamaz halde titremeye başlarken nefesini tutmuş aklında o gittikten sonra Marie'nin hali canlanınca gözyaşları aktı. Kardeşine ne diyecekti. Aşkı için ikisinin hayatını mahvettiğini söylemezdi.

"Efendim suçumu kabul ediyorum. Tek isteğim kardeşim..." dedi Jaymie dizlerinin üzerine çökmüş yalvarmaya başlamışken Kral eliyle onu susturdu.

"Seni suçlamıyorum. Oğlumun sana neden âşık olduğu ortada sen çok güzel bir kadınsın Jaymie. Güzelliğin aklına da yansımış bunu görebiliyorum. Sana ve kardeşine dokunmayacağım. Tabii benim isteklerim doğrultusunda hareket etmen koşuluyla. Bu benim haksız yere annene çektirdiğim acıların bir kefareti. Edward'a gelince senin uğruna Lisa ile nişanı bozdu. Aşkı için savaşıyor ve dileği köleliğini kabul ettirip seni Kraliçesi yapmak ama bu imkânsız. Ben şimdilik göz yumuyor gibi yapacağım. Sakın boş hayallere kapılma Jaymie. Edward'la bir sonun yok. Bu ilişkide sağduyulu olmak sana kalıyor. Seninle evlenip senden olma çocukların kabul görmesi imkânsız ki bu savaş ona ve yarattığı dengeye çok zarar verir. Akıllı davranıp zamanı geldiğinde gerekeni yapacak ilişkiyi dengede tutacak ve onu frenleyeceksin. Konuşmamızdan kimsenin haberi olmayacak. O bir prensesle evlenmeli. Bunun karşılığında sana ve kardeşine dokunmayacak, zamanı geldiğinde seni koruyacağım."

"Benim Prens'le ilgili hiçbir zaman hayalim olmadı efendim, bana güvenebilirsiniz." derken Edward'a olan aşkını öldürmesi gerektiğini biliyordu. Edward onun imkânsızıydı. O dünyada bir toz tanesiyken Edward ulaşamayacağı kutup yıldızıydı. İçindeki elemin yüzüne vurmasını engelledi, kardeşini düşünmeliydi.

"İyi niyetine inanıyorum, onun için şu an bilinmez diyarlara birine hediye olarak yola çıkmadın. Kardeşini düşün." dedi Kral. "Yüzünüzü kara çıkarmayacağım efendim. Ben bir köleyim ve unutmayacağım."

Kral'la yaptıkları bu konuşmadan sonra Edward'a hiç bir şey belli etmemiş sanki hiç bitmeyecek aşkını yaşıyordu. Her mutluluğu anlıktı. Bir dakika sonrasını dü-

şünmüyor, genç adamın bakışlarında eriyordu huzursuzluğu. Aşkının gerçekleri bastırmasına izin verirken bir yanı dik duruyor, kendini frenliyordu. Er geç biteceğini bile bile kalbine, ruhuna, onu seven adama gülümsüyordu. Her gün biraz daha seviyor, bağlanıyor ayrılığın korkutucu yüzüne savaş açarcasına anlık yaşıyordu.

Banyoda derin bir nefes alıp unutmaya çalıştı. Düşüncelerinden kendini kurtarmış, bornozu üzerinde banyodan yatak odasına çıktığında gördüğü manzarayla şok olmuş gülmeye başlamıştı. Edward üzerindekilerden kurtulup yatağa çıplak uzanmış gülümsüyordu. Jaymie'nin içinden ona sevdiğini haykırmak gelmiş ama yine susmuştu. Edward onun gülmesiyle bozulup kalktı ve suratsızca yanına geldi.

"Beni istemiyorsun." dedi sinirle. "Bu nerden çıktı?" dedi Jaymie kahkaha atarken gözlerinin içi gülüyordu.

"İki gündür kaçıyorsun." Jaymie hâlâ gülüyor bir yandan Edward'ın içine girecekmiş gibi beline sarılıyordu. "İki gün çok uzun bir süre sanki." diyerek dalga geçerken bir yandan genç adamı yatağa yatırmış kendini bornozundan kurtardığında Edward'ın gözlerinin çıplak bedeninde dolaşmasına izin verdi. Genç adam her defasında içi titreyerek sahip olduğu bu güzelliğe dayanamadı. Uzandığı yataktan kalkıp onu kollarına alıp kendine hapsettiğinde Jaymie hâlâ kıkırdıyordu. Sabahın ilk saatlerine kadar birbirlerinde kayboldular. Jaymie sabah saat on bir gibi Edward'dan önce uyanmıştı. Yanında yatan aşkına baktı aklına kazımak isterce. Koynundan yavaşça çıktı ve çekmeceyi açıp haplardan birini alıp ağzına attı.

Suyunu içti ve Edward'ın koynuna geri döndü. Kokusunu derin derin içine çekip boynunda gezdi dudakları bir süre. Uyandırmak, onun güçlü bedenini hissetmek istediyse de kıyamadı. Kaslı kollarını hissetti parmak uçlarında avuntuyla. Kendini adeta ona mıhlamak istercesine sokuldu kollarını sarabildiği kadar sardı iri yapılı

genç adamı. Edward Jaymie kollarından çıkarken uyanmış nereye diye soracakken çekmeceden alıp içtiği hapı merak edip tekrar gözlerini kapatmıştı. Genç kadının gelip onu uyandırmak istemeden koklaması, tenini hissetmesiyle gülümserken Jaymie hikâye dinlemiş mutlu çocuklar gibi uyuyakalmıştı. Merak Edward'ı ele geçirirken, bin bir endişe benliğini sarmış önemli bir hastalıktan korkmuştu. Dayanamadı, uykuya dalan genç kadını yavaşça bıraktı ve yataktan kalkıp çekmecenin yanına oturdu. Nefesini tuttu ve çekmeceyi açıp hap kutusuna baktığında şoka uğradı. Hiç aklına gelmemişti. Bir bebek hiç düşünmediği bir konuydu.

"Neden benim aklıma gelmedi." diye homurdanıyordu. Uzun bir süre yüzünde mutlu bir ifade yatakta otururdu. Kafasında bin bir plan yapıp taşları yerine oturttu. Gülümseyerek Jaymie'ye uzanıp dudaklarını bulduğunda genç kadının uyanıp cevap vermesi gecikmedi. Gözlerini açtığında Edward elinde haplar ciddileşmiş yüzüyle ona bakıyordu. Jaymie Edward'ın elindeki hapları görünce buz gibi oldu.

"Günaydın." dedi hiç bir şey yokmuş gibi. Edward "Günaydın." dedi. Jaymie çoktandır genç adamın hissetmediği otoriter sesiyle irkildi.

"Haplarımla ne yapıyorsun?"

"Bunları kullandığını bilmiyordum." dedi Edward. Jaymie tedirgin olmuş, doğal davranmaya çalışıyordu. "Kullanmasaydım şimdiye bir sürü küçük Edward olurdu. Kimse bunu istemez." dedi gülümserken. Yataktan kalkmış Edward'ın tişörtünü giymiş gülümsemeye çalışıyordu.

"Küçük Edward'lar konusunda fikrimi alan olmadı." Jaymie konuyu neşeyle kapatmak istedikçe Edward sinirleniyordu. "Hadi güzel bir kahvaltı yapalım. Bugün burada mı olacaksın?" Jaymie elinden kutuları almak isterken Edward kutuları vermeden elini çekti. Jaymie'yi

elinden tutup banyoya götürüp hapların hepsini tuvalete atıp sifonu çekti.

"Bunu neden yaptın?" dedi Jaymie şaşkınca. Genç adamın ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. "Sen bana sormadan hap kullanabiliyorsan benim de bunu yapmaya hakkım var." Jaymie ağzı açık ona bakıyordu. "Edward sana sormamı gerektirecek bir şey değil bu... Hem bütün odalıklar kullanır bunu. Bu bir önlem." "Neleri sorup sormayacağın konusunda bir kitap olduğunu sanmıyorum. Kendini hâlâ bir odalık gibi mi görüyorsun?" dedi Edward. Jaymie konuyu kapatmak istiyordu ne diyebilirdi ki. İçinden "*Seni seviyorum.*" dedi genç adama aşkla bakarken, genç adamın haklı olduğunu biliyordu. Edward ona âşıktı, haklıydı o odalık değildi. Edward ona hiçbir zaman öyle davranmamıştı. Çaresizce "Hadi kahvaltı yapalım." diyerek yemek masasına geçiyordu.

"Korunmanı istemiyorum." Jaymie aptalca ona bakarken sinirle güldü "Anlamadım." Edward gelip sevgiyle elini tuttuğunda gayet ciddiydi. "Korunmanı istemiyorum. Bir bebeğimiz olursa karşıt görüşleri susturmak daha kolaylaşacak." Jaymie hayır anlamında kafasını sallamaya başlamış içinden "*Tanrım benden bebek istiyor.*" diyerek garip bir mutluluk dünyasına girdiğinde genç adam onu dudaklarına hapsetti. Jaymie Kral'la konuşmasından sonra daha dikkatli hale gelmiş haplar bir nebze kâbuslarına kalkan görevi görürken Edward ondan bir bebek istiyordu. Nefes almak için durduğunda "Son sözüm bu." Jaymie içinde bin bir fırtına, tarifsiz duyguları onu zorluyordu. Kendini hamile olarak düşündüğünde oğlu olmasını istedi. Gülümsemesi yüzüne yansırken Kral'ın konuşması karabasan gibi girdi aklına ve ağzındaki ekmeği yutkunup hayallerini açmamak üzere kalbinin derinliklerine kilitledi. Birlikte, sessizce, kendi iç dünyalarında bin bir savaşa girmiş bir kahvaltı yaptılar.

Edward işleri için dairesinden ayrılırken Jaymie o gider gitmez Marie'yi aradı. Hapları yanlışlıkla tuvalete düşürdüğünü söyledi ve Marie ona gün içersinde haplardan iki kutu daha getirdi. Sonraki günlerde Edward Jaymie'nin korunmadığını sanıyordu. Jaymie hapları saklarken gizli kullanmaya başlamıştı.

Edward her ay ümitle Jaymie'nin hamile kalmasını bekliyor ve hayal kırıklığı yaşıyordu. Yine umutla beklediği ayın sonunda Jaymie hastalanmış Edward hüsranlardaydı. Düşündü ve şüphelendi. Jaymie kollarında televizyon seyrederken "Jaymie o hapları kullanıyor olamazsın değil mi?" Jaymie ne demeliyim diye düşünürken "Kullanmadığını biliyorum. Yani ben böyle bir şeyi senden beklemem ama dört ay oldu." dedi ve sustu. Jaymie ses çıkaramadı. Ne diyebilirdi ki Edward anlamak istemiyordu. Kâbusları kuvvetlenmiş üstüne bir de Edward'a yakalanma korkusu eklenmişti. Bir gün Jaymie aceleyle hapları konsolun üstünde unutmuş Marie'nin yanına gitmişti. Edward bütün gün gelmeyeceğini söylemiş Jaymie sonra kaldırırım diyerek haremden geri dönmemişti. Edward unuttuğu bir dosya için geri gelmiş ve konsolun üzerindeki hapları görmüştü. Antrede koltuğa oturdu ve Jaymie'nin gelmesini bekledi. Elinde kutu çevirip duruyor sinirlerine hâkim olmaya çalışıyor ama hiçbir şey düşünemiyordu. Jaymie, Daisy ve Marie'yle birlikte içeri girdiğinde Edward'ın elindeki kutuları görünce bembeyaz oldu.

"Dışarı!" Bu Daisy ve Marie için bir emirdi. Çok uzun zamandır Edward bu kadar kaba olmamıştı. Jaymie gelip önünde durdu. "Ben açıklayabilirim." dedi ama Edward'ın sesi sarayda yankılanırken konuşmasının bir işe yaramayacağı anlaşılmıştı. "Neyi açıklayacaksın? Her şeyi kendi planlarına göre ayarladığını mı? Sana ne isteğimi söylemiştim. Bana yalan söyledin." diye avaz avaz bağırıyordu. "Sana kullanmıyorum demedim sessiz

kaldım." "Yani beni salak yerine koydun." dedi Edward. Jaymie susuyordu.

"Hapları kullanmayacaksın." Jaymie sinirlendi "Kullanmak zorundayım." Edward çıldırmış gibiydi "Sana kullanmayacaksın dedim!" "Edward bunu yapma, istemiyorum." "Bu konuda senin isteğini sormuyorum."

"Kullanmak zorundayım biliyorsun." "Hayır! " diye bağırırken Jaymie karşısındaydı. Jaymie aklına gelenleri düşünmeden söylerken ses tonunu ayarlayamadı ve aynı tonda geri bağırdı. "Sen ne kadar beni köle olarak görmesen de ben bir köleyim! Anla artık. Benden doğacak olanlar da köle olacak!" "Konuşma bitti ben ne istersem o." dedi Edward uzanıp Jaymie'yi kollarına almaktı niyeti.

Jaymie kolunu iterken gözyaşları akmaya başlamıştı. "Ne diye sana çocuk dünyaya getireceğim! Benim gibi köle olup sana hizmet etsinler diye mi?" diye bağırdı ve Edward ona vurduğunda geriye doğru savruldu. Dudağından kan sızıyor şoktaydı. Genç adamın elleri pişmanlıkla titrerken geri dönüşü olmadığını biliyordu. Jaymie neye uğradığını şaşırmıştı. Edward onu kollarından tutup yüzünü kendine çevirdi.

"Sen benimsin! İstemesen de benim çocuklarımı doğuracaksın. Başka bir yolu yok." dedi sesi sert ama pişmanlık doluydu. Kapıyı vurup çıkarken Jaymie tokadın yaktığı yüzünü tutuyordu. Söylemek istediklerini yanlış anlatmış olsa bile kendince haklıydı.

Bir hafta boyunca Edward gelmedi. Jaymie ikinci günün sonunda Marie'yi aramaya karar verdi, kararlıydı. Edward gelecek ve bir şekilde her şeyi yoluna koyacaklardı. Onu ikna edebileceğine inanıyordu. Yanağında izi kalan tokadı düşünmek istemiyor, genç adamın ona olan aşkıyla gözünün karardığını biliyordu. Kırgın değildi, genç adam ona baş kaldırılmasına alışık değildi ve Jaymie haksızlık ettiğini biliyordu. Marie'yi aradı ve

hapları istedi. Yaşlı kadının konudan haberi yoktu ama sesi bozuk geliyordu. O torununu korumaya çalışırken Edward yavaş yavaş bütün yollarını kapatıyordu.

"Edward bütün ihtiyaçlarını direk ona söylemen için talimat verdi. Neler oluyor? Prens'e yine ne yapıyorsun?" dedi Marie. Jaymie hiçbir şey söylemeden telefonu kapattığında ne yapacağını bilmiyordu. Sarayda birkaç yeri daha arayıp olumsuz cevap aldı, delirmek üzereydi. Edward gelince ne yapacak ona nasıl davranacak bilmiyordu. Hamilelik, onun ve kardeşinin sonu olur, Kral onları buradan bilinmez diyarlara sürerdi. Kendi yaşadığı aşkıyla her şeye razı olsa da kardeşine bunu yapamazdı. Aklına Marlon geldi. Direk onu aradı ve yardım istedi. Marlon her zamanki gibi sakin bir sesle onu cevapladı ve isteğini yerine getireceğini belirtti. Edward ilk gün ölürcesine Jaymie'nin yanına gitmek istese bile kızgınlığı ona engel olmuştu. Gidince daha fazla canını yakmaktan onu incitmekten korktu. Sonraki günler kızgınlığı geçmiş, özlemine yenik düşerken saraya gitmeye karar vermiş, otelden çıkarken kapıda Marlon'un telefon konuşmasını duydu.

"Tamam Jaymie. Hapları alır gelirim merak etme." son cümlesiydi ve telefonu kapattı. Edward sakinleşmek için gözlerini kapatıp adımlarını yavaşlattı. Marlon'un Jaymie'ye âşık olduğunu biliyordu. Jaymie'ye dünya üzerinde âşık olmayacak birini düşünmek aptallık olurdu. Onu üzen Jaymie'nin her başı sıkıştığında Marlon'dan yardım istemesiydi ve bu artık bir hayli canını sıkmaya başlamıştı. Otelden ayrılmaktan vazgeçti ve odasına geri döndü. Telefon açıp Marlon'u yanına çağırttığında yıllardır hizmetinde olan adama anlayışlı olmaya çalışıyor, ruhunu kaplayan kıskançlığı dizginlemeye çalışıyordu. Marlon kapıdan girmiş ona selam verirken Edward masada oturmuş elinde kadehi döndürüp duruyordu.

"Gel Marlon otur." dedi Edward karşısındaki sandalyeyi göstererek. Ona bir kadeh viski uzattı. "İç." dedi Edward. Marlon kadehi alıp selam verirken kafasına dikip bitirmesi bir oldu. "Bugün saraya gidip Jaymie'yle görüşeceğini biliyorum." Marlon korkuyla karışık bir şok yaşadı. Kendi için değil Jaymie için korkuyordu. "İnkâr etmeyeceğim fakat düşündüğünüz gibi değil. Ben sadece..." Edward sinirle gülümseyerek sözünü kesti.

"Aranızda bir şey yok biliyorum. Yoksa şu an seninle konuşuyor olmaz kafanı bir sapın ucunda sallandırıyor olurdum." Marlon'la Edward birbirlerine benzeyen iki ayrı ruh gibiydiler. Farkları Edward'ın şımarık ve bencilce bir hayata sahip büyümesiydi. Açık sözlülük ikisinin de ortak özelliğiydi. Marlon ona dürüst davrandı. "Efendim Jaymie size deli gibi âşık biliyorum. İmkânsızlığını bildiğim halde bir gün bana gelirse onu geri çevirmeyeceğimi bilmelisiniz."

Edward elindeki bardağı sıkıp paramparça etmişti. Eline batan cam parçalarını çıkardıkça kanı masaya akıyordu. Masanın başında duran muhafız gidip hemşireyi çağırdı. Edward elini uzattı ve temizlenmesine izin verdi. Eli sarıldığında hiçbir şey olmamış gibi konuşmasına devam etti.

"Dürüst olduğun için sağ ol ama bu asla olmayacak. Çocuklarımı doğurup hak ettiği yeri alacak ve sen onu koruyacaksın." "Emriniz benim için bir onurdur. Kanımın son damlasına kadar onu koruyacağım." "Şimdi... Hapları bana ver ben götürürüm." Marlon eğilip çıktı ve Jaymie'yi arayıp olanları anlattı. Jaymie telaşa kapılmış bu gece kıyamet kopacağını biliyordu. Edward saray koridorlarında yürürken dehşet saçmaya başlamış önüne çıkan herkes nasibini almıştı. Marlon'la yaptığı konuşma onu daha çok hırçınlaştırmıştı.

Antreye girdiğinde Jaymie pencerenin kenarında oturmuş saray bahçesinin ışıklarını seyrediyordu. Korku

benliğini sararken genç adama hak veriyor aşkına sahip çıkamamak onu hüzne boğuyordu. Edward onun için savaşırken en büyük engel Jaymie'di ve bu genç kadını düşündükçe suçluluk duygusuyla dolduruyordu.

Edward apliklerden bir kaçını yaktı. Jaymie'nin karşısına oturdu. Konuşmaya başladığında yüzüne bakınca onu ne kadar çok özlediğini hissetti. Kızgınlığının yerini durgunluk aldı ve Jaymie'i dinlemeye başladı.

"Marlon'u suçlama." dedi. Edward gülümsedi ve "Haber mi verdi?" dedi. Dehşet saçmaya gelmiş olması Jaymie'nin yüzüne bakmasıyla yerini huzura bırakmıştı.

"Evet, hazırlıklı olmamı söyledi."

"Sana âşık." dedi Edward.

"Konumuz bu değil. Ayrıca sana da çok sadık." dedi Jaymie inkâr etmeden.

"O hapları kullanmayacaksın Jaymie, son sözüm bu."

"Mantıklı düşünemiyorsun."

"Senin düşüncenin mantıklı olduğunu kim söyledi?" dedi Edward sırıtarak. Jaymie haklı olan birine ne diyebilirdi ki yine de "Mantığını anlayana kadar seninle birlikte olmayacağım." dedi kendi de inanmayarak. Edward kahkaha attığında Jaymie ürpermişti.

"Emin misin?" dedi Edward kendine güvenerek. "Evet, yanında da uyumayacağım." Edward sinirlenmeye başladığında Jaymie ayağa kalkmıştı. "Sen artık ne hizmetçi ne bir kölesin. Jaymie anla artık seni seviyorum."

"Ne kadar kabul etmesen de ben bir köleyim. Ben çocuk istemiyorum. Sınırlar var ve ikimiz de buna uymalıyız." Jaymie yalan söyleyip genç adamı reddetmek hayatının kahrıydı. Kelimeler ağzından çıktığında içinde bir yerler kırılıyor, genç adamı mutsuz ettiğini bilmek onu öldürüyordu. Ama mecburdu. Kardeşini, kendini, Marie'yi hatta Edward'ı böyle koruyabilirdi.

Edward yerinden kalkıp hırsla onu tuttu. "Jaymie işleri zorlaştırma. Bebeğimiz olursa her şey daha iyi olacak bana güven." dedi. Jaymie sinirle "Hayır." dedi çekti kendini. Edward parmaklarının izi kalmış yanağına baktı. "Özür dilerim." dedi ve dudaklarına uzandığında Jaymie bir adım geri attı. Edward'dan kendini çekmek işkenceydi.

"Bu şekilde olmaz hapları istiyorum Edward. Lütfen!" dedi Jaymie gözlerine bakarak. Edward ondan uzaklaşan kadına sinirlenmişti. Kollarından tutup kendine çekerken "Beni kızdırma!" Jaymie çırpınmadı ama buz gibi kıpırdamadan durdu. Edward'ın dudakları cevap beklerken yanıtsız kalınca genç adam öfkesini dizginlemek için genç kadını sarsarak bırakıp yatak odasına geçti.

Jaymie, Daisy'nin yanına geçti ve onun yanına uzandı. Duygularını bastırmak, Edward'ı üzmek onu kahrediyordu. Edward sinirden yatak odasında bir aşağı bir yukarı turlarken buldu kendini. Sözünün dinlenmemesini, Jaymie'nin ona karşı çıkmasını hazmedemiyordu. Zorlu bir savaşa girmiş de silah arkadaşı onu sırtından vuruyor gibiydi. Birlikte olmaları ve Jaymie'nin saygı görmesi için herkese karşı bir dayanak sunmalıydı. Prens'in bebeğine hamile olması onun değerini arttıracak bir ayrıntıydı.

"Beni dinlemeli onu kaybedemem." dedi ve hızla Daisy'nin kapısına yöneldi. Kapıyı hızla açtığında Jaymie uzanmış gözleri açıktı. Kapı gürültüsüyle Daisy sıçradı ve telaşla selam verdi. Jaymie yerinden kıpırdamadı.

"Yatağına gel." dedi Edward söyleyebildiği kadar sakince. "Haplar?" dedi Jaymie. Edward iyice sinirlenmişti. Yatağın yanına gelip onu kucakladığı gibi yatak odasına götürüp yatağına hırsla bıraktı. "Senin yatağın burası." "Tamam, ama bana dokunmayacaksın." dedi Jaymie.

Edward gülümserken Jaymie'nin kararını değiştirebileceğinden çok emindi. Gömlek düğmelerini sırıtarak açarken Jaymie panikle yataktan kalktı. Hızla kapıya yöneldi. Biliyordu ki Edward'la yataktaki beraberliklerine asla hayır diyemezdi. Edward önüne geçmiş sırıtmaya başladığında "Ben ciddiyim." "Kaçıyorsun çünkü bana hayır diyemezsin." dedi, gömleğinden kurtulmuş kemerini çıkarıyordu.

"Kendine çok güveniyorsun." dedi Jaymie geriye doğru adım atarken genç adam onun üzerine geldi ve omzuna alıp yatağa yatırması bir oldu. Jaymie üzerine gelen genç adamı elleriyle itmeye çalışınca Edward Jaymie'nin ellerini başının üzerinde birleştirdiğinde gülümsedi ve dudaklarına eğildi. "Bu halin seni daha fazla istememe neden oluyor bilesin." dedi gözleri dudaklarına kaymış istekle solurken. Jaymie ona gelen dudaklardan başını çevirip kaçmaya çalışırken Edward dudaklarını bulduğunda Jaymie hâlâ çırpınıyordu. Edward Jaymie'nin inadını kırmaya çalışıyor, Jaymie direniyordu. Edward sinirlenmeye başlamış hareketleri Jaymie'nin canını yakmaya başlamıştı.

"Edward canım yanıyor dur lütfen."

"O zaman sen de kendini bana bırak." dedi Edward. İstekle geceliğini sıyırırken Jaymie ellerini kurtarmış üzerinden onu itmeye çalışıyor başarısız oluyordu. Korku dolmuş, paniklemişti. "Kes şunu istemiyorum."

"Beni istemiyor olamazsın," dedi Edward iyice sinirlenmiş zorbalık yapıyordu. Jaymie "İstemiyorum bırak." dedi bir kere daha kendini genç adamın bedeninden uzaklaştırmaya çalışırken "Jaymie uslu dur!" dedi Edward.

"Hayır, istemiyorum bırak beni."

"Sana uslu dur dedim canın yanacak." dedi Edward Jaymie'nin geceliğini yukarı çekerken Jaymie aşağı çekiyordu.

"Lütfen yapma." Jaymie korkmaya başlamıştı. Edward'ın duracağı yoktu. Gücü tükenmiş, ağlıyordu. Edward gözlerinden akan yaşlara aldırmıyor genç kadında kaybolmaya çalışıyor çırpınışlarını güçlü kollarıyla zapt ediyordu.

Jaymie "Dur dedim!" Boşta kalan eliyle Edward'ın yüzüne tokadı geçirdi. Pişmanlığı Jaymie'yi sararken Edward yediği tokatla iyice hırçınlaştı. Genç kadının korku dolu gözlerine baktı ve hırsla iç çamaşırını canını yakmasına aldırmadan yırttı ve genç kadında yerini aldığında Jaymie nefes almıyordu. Gözlerinden akan yaşlar Edward'ın durmasını sağlamadı. Genç adamdan beklemediği zorbalık onda iyileşmesi zor yaralar açarken kendini aşkına ihanetle suçlu buluyordu. Aşkı için savaşmıyordu. Aklı çareler ararken nasıl savaşabilirim sorusunun cevabı yoktu. Genç adam boynunda gezdirdiği dudaklarını genç kadının dudaklarına çevirdiğinde Jaymie kafasını çevirip onu reddetti. Edward sıcaklığında kaybolduğu genç kadına nefesi kesilmiş konuştuğunda zevk yerini tükenmişliğe bırakmıştı. "Benim kalmak için bebeklerimi doğurmalısın." Jaymie ona bakmıyor elleriyle gözlerinden akan yaşları siliyordu. "Kalkmak istiyorum." sesi boğuklaşmış, her yeri sızlıyordu. Edward izin vermedi. Jaymie arkasını dönerken Edward'ın ellerini çekti bedeninden. Gözyaşları sessiz hıçkırıklara dönüştüğünde Edward pişmandı ama haklılığını savunuyordu. Yarım saatin ardından Jaymie durgunlaşmış, yataktan üzerine sardığı çarşafla kalktığında banyoya gitti ve duşa girdi. Gözyaşlarının suya karışmasına izin verdi. Havlu üzerinde banyodan çıktı. Edward huzursuz ve pişmandı. Jaymie'nin canını yaktığını biliyordu. Kapıdan çıkan kadınıyla göz göze geldiklerinde yanına gelip yanağına elini koydu.

"Böyle olmak zorunda değil," dedi Edward yavaşça genç kadını kucakladı. Yatağa götürürken Jaymie tepki-

sizdi. Edward onu kollarına almış yatağa yatırmış dudaklarına eğilmişti. Jaymie dudaklarına değen aşkına karşılık vermemek için zor tuttu kendini. Edward ona aşkı ve şefkati altın tepside sunması genç kadın için paha biçilemezdi. Ne olursa olsun ona âşıktı. Bedenine olan tutkusunu sevgisiyle birleştirişine gönüllü köle olmuş, ısrarı ona bağlanmasını sağlamıştı. Şimdi ne yapacaktı hiçbir fikri yoktu. Peri masalının sonun gelmiş, kâbus başlamıştı. Edward o sabah Jaymie'yi uyandırmadan çıktı. Aralarında o günden sonra soğuk rüzgârlar esiyordu. Jaymie iyice uzaklaşmış, Edward sessizdi. Her ne kadar genç adamın uysallığını ölümsüz aşkını görmüş olsa da gerçekleri örtemezdi. Ne kendi hayatını ne de Edward'ın krallığını daha kötü bir yola sokmayacaktı. Edward'ın içindeki huzursuzluk gittikçe büyürken Jaymie'nin mutsuzluğu onu daha bir hırçınlaştırıyordu. Huzursuz huzursuz etrafta dolanıp aklı Jaymie'yi ikna etmenin yollarını arıyordu. Yine huzursuzluğu bitirmek için aceleyle dairesine geldi. Jaymie yemek hazırlamış masayı düzenliyordu.

"Hoş geldiniz." dedi Jaymie gelen aşkına sarılmadan elini önünde birleştirerek. Edward banyoya geçti ve genç kadının soğuk tavırlarıyla baş edebilirim diye kendine telkin etti. Masaya oturduklarında Jaymie yemeğini yerken "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Hiç." dedi genç kadın. Edward usulca oturduğu yerden ona doğru uzanıp elini tuttu, onu kucağına aldı.

"Seni seviyorum ve beni sevdiğini biliyorum." Jaymie acıyla ağzından zorla çıkan cümleye izin verdi "Ben sizi hiçbir zaman sevdiğimi söylemedim." Genç adam duyduğu cümleyle buz gibi oldu. Benliğini adlandıramadığı bir öksüzlük sardı. Jaymie'siz ruhu huysuz ve hırçındı genç kadın onun sakin yanı olmuş dengesini sağlamışken duyduğu bu cümle canını yakıyordu. Jaymie'yi kucağından kaldırdı masadan hırsla kalktı.

"Gidiyorum, geldiğimde daha sağlıklı düşüneceğini umuyorum." Kapıdan çıkarken sersem gibiydi. Suçluluk hissediyor ama bir türlü Jaymie'nin ona karşı çıkmasını hazmedemiyordu. Saatlerce araba kullanmış, bir türlü kendini sakinleştiremiyordu. Kaybeden tarafı kazanmak için hırslanırken bir yanının yenilgisini Jaymie'den çıkartmasından korkuyordu.

Birkaç gün yine birbirlerinden uzak durmuşlar Edward sakin kalabildiği kadar konuşmaya çalışmıştı. Jaymie surat asmış gözlerine bakmıyor, köle davranışlarına geri dönmeye çalışıyordu. Kendi gibi olamamak, aşkını saklamak ve genç adamın bedenine hayır demek işkencelerin en büyüğüydü. Edward yine sinirlendiği bir gün "Jaymie yapma bu saçmalıklara gerek yok." diye bağırdı.

Jaymie "Bebekten vaz mı geçtin?" dedi ümitle. Edward "Hayır." derken ona doğru geliyordu, maksadı sarılıp kokusunu duymaktı. Jaymie doğru gelen adama meydan okurcasına "Hamile kalsam da onu içimde tutmayacağımı bil."

Edward günlerdir sabır göstermeye çalışırken bu cümleyle deliye döndü ona doğru öfkeyle gelirken Jaymie korkuyla geri çekildi. Genç adam kendini zor durdurdu. Kapıyı vurup dışarı çıktığında sarayda herkes tepesindeki kara bulutları görebiliyordu. Jaymie düşündükçe doğru yolda olduğuna karar veriyor, Edward'ın ona karşı zaaflarını ve aşkını biliyor vazgeçeceğini sanıyordu. Kendince bir plan yaptı. Dairedeki hizmetçiyi hareme gönderdi, eski günlerindeki gibi yemek yapıp, Edward'ın odasını toplayıp banyosunu hazırladı ve temizlik işleriyle ilgilendi. Edward umutla kapıdan girdiğinde Jaymie saygıyla eğilip selam verdi.

Üzerine kalkan görevi gören köle kıyafetini giymişti. Edward'ın yüzünü görünce kendine binlerce kere lanet yağdırdı, Edward'ın canını yaktığını biliyordu. Jaymie

bakışlarını kaçırırken genç adam gözlerini kapatıp yumruklarını sıkmıştı. Gelip genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Jaymie bunu bize yapma!" dedi kendi sabrına şaşırarak.

"Bebekten vazgeçin efendim yalvarıyorum. Ben sınırlarımı aşmamalıydım. Benim hatam özür dilerim. Samimi davranışlarım sizi yanılttı." Edward duyduklarıyla şoktaydı. Köle Jaymie geri gelmişti. "Benimle dalgamı geçiyorsun? Bu halin de neyin nesi?" dedi bütün sinir tepesine çıkarken Jaymie'yi elinden tutup neredeyse sürükleyerek yatak odasına geçti.

"Jaymie elbisenden kurtul bunu giymene gerek yok." "Çıkaramam efendim." Edward sinirle genç kadının gözlerine bakarak elbisesinin düğmelerini açtı. Elbise bedeninden sıyrılmış yere düşerken Jaymie iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Edward her dakika onun olmasına hayır diyemediği bedenin çıplaklığıyla gülümsedi. Bel kıvrımından kendine çekerken titrediğini hissetti genç kadının. Gülümsedi ve çenesini kavradı ve kadınının dudaklarını dudaklarına kapattı. Özümseyerek tadını çıkararak öpmeye cevap almaya çalışırken Jaymie cennetin kapılarında gibiydi. Öpmüyor, elleri yumruk olmuş, dişlerini sıkıyordu. Oracıkta düşüp ölebileceğini düşündü. Heykel gibi durmuş cevap vermemek için savaştaydı. Genç adam ona cevap vermeyen dudaklardan genç kadının boynuna inip onu kandırmaya çalışıyor fısıldıyordu.

"Çok güzelsin hadi lütfen bana cevap ver Jaymie" Jaymie titremesine engel olamıyor Edward bunu hissediyor vazgeçmiyordu. Saçlarını açıp elleriyle kavrarken Jaymie'nin dudaklarında dolanıp istediği cevabı almaya uğraşıyor kulağına fısıldıyordu. "Benimsin Jaymie her şeyin bana ait. Titriyorsun, bedenin seni ele veriyor." "Biliyorum efendim." dedi Jaymie yalanlamak anlamsızdı. Edward efendim kelimesiyle gözlerine bakıp gülümsedi ve "Madem kölemsin beni memnun et. Benim

senin kölen olduğum gibi." dediğinde Jaymie "Peki, efendim." Bir görevi yerine getiriyormuş gibi genç adama ayak uydurmaya başladı. Hamile kalmaktan ölesiye korkuyordu. Edward'ın bedeninde özgür hareket edememek doyasıya onun olamamak işkenceydi. Genç adamın kollarında yatağa uzandığında Edward sinirle kendini uzaklaştırdı.

"Beni sensiz bırakma." Gözleri dolmuş, titriyor bedeni altında iç çamaşırıyla yatan kadına yalvarıyordu. "Ben bir köleyim. Bunu unutmamalıydım suç benim." Edward ona o kadar öfkeyle baktı ki Jaymie ona vurabileceğini düşünüp gözlerini kapattı. Edward kalkıp giyinirken Jaymie köle elbisesini giyiyordu. Edward var gücüyle bağırırken saraydaki herkes onu duyabiliyordu. "Böyle davranmaya devam edersen..." dedi Edward ve çekip gitti. Jaymie koltuğa oturmuş doğru yolda ilerlediğini biliyordu. Marie gelmiş neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Jaymie hiçbir şey anlatmadan kollarında ağlamış Marie sabaha kadar onu koynunda saklamış yine bebek kâbuslarıyla uyanıp ağlamaya başladığında sakinleştirmişti.

Sabah Edward kapıdan girerken hiç uyumadığı belliydi. Kahvaltı masasını hazırlanmış gördüğünde Jaymie ortalarda yoktu. Umutla ona gülümseyerek gelip boynuna sarılmasını hayal ederken Jaymie siyah köle elbisesiyle çıkıp ona selam verdi. Edward'ın gözü kararadı. Sabrı taşmış, artık dayanamıyordu. Yükselen gürültüler devrilen masa Edward'ın haykırışları ve yine sessizlik.

Bütün saray Jaymie için üzülürken o sevdiği adama yaptığı işkence gibi hareketlerle genç adama üzülüyordu. Edward bütün odayı altını üstüne getirdikten sonra bir köşede korkuyla ona bakan Jaymie'nin üzerine geldi.

"Çıkar!" diye bağırdı.

"Hayır!"

"Elbiseni çıkar!" derken Jaymie korkuyla fermuarını açtı. Edward içerden gidip Jaymie'nin kıyafetlerini getirmişti. "Bir daha seni o elbiseyle görürsem inan bana daha fazlası olur." dedi Edward. "Ben yanlış bir şey yapmadım efendim. Bu üstümde olması gereken kıyafet." dedi Jaymie başı önde.

"Tamam, sen nasıl istiyorsan öyle olsun. Oyunu senin kurallarına göre oynayalım. Sen yine köle ol. Ben de sahibin. Bu, çocuklarımı doğurmana engel değil." Jaymie anlamsızca bakıyordu. İki güne kadar pes edip hapları vereceğini düşünmüş ama yanılmıştı.

"Madem kölemsin bana hak ettiğim gibi hizmet edeceksin. Odalık olarak buradasın. Bir odalık sahibini mutlu etmek için elinden geleni yapar. Beni mutlu et senden odalık olarak tam bir hizmet bekliyorum." dedi Edward. Pes etmiyordu. "Ben anlamadım." dedi Jaymie."Eğer anlamadıysan sana uygulamalı olarak göstermeliyim." dedi onu kucağına aldığında nefesleri birleşirken Jaymie gözlerini kaçırdı ve yüzünü geri çekti. "Emrime karşı gelme ve dudaklarına izin ver." dedi Edward sertçe. Jaymie'nin ördüğü duvarları kırmak istiyor, âşık olduğu kadını geri almaya çalışıyordu. Jaymie yüzüne baktığında ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Öperse gerisi gelecekti biliyordu.

"Sana tek tek yapman gereken şeyleri söyleyebilirim." dedi Edward. Kulağına eğildi ve konuşmaya başladığında Jaymie yatakta onunla baş edemeyeceğini biliyordu. "Hoşlandığım şeyleri söylememe gerek yok ama tekrar edebilirim." derken Jaymie utançla "Gerek yok." dedi ve genç adamın ona gelen dudaklarına izin verirken ne yerde ne gökte Araf'ta gibiydi. Ona kapılmak rüzgârda uçan bir kuşun zorlanışı gibiydi. Genç adam biraz rahatlamış ona cevap veren genç kadını özlemle öperken Jaymie kendini frenlemeye çalışıyordu. "Düzgün öp!" diye çıkıştı Edward. Ağzının içine daha bir sokulup dili-

ni kadının ağzında gezdirirken kulağına eğilip "Sende böyle dolanacağım ve sesin çıkmayacak anlaşıldı mı?" dedi sertçe. Jaymie cevap vermeden tekrar onu ihtirasla öpmeye başladı ve nefes almak için durdu. "Seni seviyorum Jaymie."

Jaymie gözlerine bakıp içinden "*Seni seviyorum*" dedi ve ona tutkuyla kendini verip bedeninde ustaca dolaşan adama izin verdi. Deli gibi sevişirken hamile kalmak istemiyor sevişmelerinin sonunu düşünüyordu. Edward'dan kopup onu yatağa uzatıp üzerine çıktı ve boynuna uzanırken genç adamı kendinden uzak tutarken Edward şaşkındı. Kadının boynunda gezen dudakları bedeninden aşağı inip kasıklarında son bulurken Edward'ın mutluluğu Jaymie'yi daha bir mutlu ederken amacı onu kendinden uzaklaştırmaktan öteye geçmişti. Genç adamın inlemeleri aklından her şeyi alıp götürmüş kendini kaptırmış ağzındaki tadı özümserken Edward kendini çekti ve onu hızla altına çektiğinde hızlı solukları gözlerindeki istekle birleşmişti. "Hoşuna gitmedi mi?" dedi Jaymie gözlerine bakarken "Beni böyle kandırabileceğini mi sanıyorsun?" dedi gülümseyerek. Jaymie'nin bacaklarını araladı ve yerini aldı. Hızlı hali Jaymie'yi iyice telaşlandırırken kendini çekmeye çalıştı. "Daha istiyorsun hissediyorum." dedi Edward alayla. Jaymie kendini kasıp kontrol etmeye çalışırken korkuyla kurdu cümlesini. "İstekli olmadığımı anlamalısınız. Sadece sizi memnun etmeye çalışıyorum." dedi Jaymie. Edward sevgiyle birleştiği bedenin sadece isteklerine cevap verdiğini yalan da olsa duymasıyla aptala döndü. Aniden durup Jaymie'nin gözlerine baktı. Yatağın tahta başlığına öyle bir vurdu ki Jaymie kollarındayken bile sıçradı. Kalktı ve banyoya girdi Jaymie yatakta bir iki dakika korkusunun geçmesi için bekledi. "Pes edecek." dedi ve çarşafı kendine sarıp genç adamın yanına gittiğinde Edward duşun içinde suyun altında öylece duruyordu.

Jaymie duşun kapısını açtı. Genç adama bakarak "Efendim yanınıza gelmemi ister misiniz?" dedi kasten. Madem köleydi öyle davranıyordu. Doğru yolda olduğunu sanıyor Edward'ın üstüne gidiyordu. Edward onu duşa çekip hırsla çarşafı üzerinden alıp duvara yapıştırdığında Jaymie'nin canı yanmıştı. Jaymie'yi belinden kavradı ve kucağına alıp bacaklarını kendine doladı ve erkekliğine hapsettiğinde hareketleri hırsını öfkesini çıkaracak kadar sertti.

Genç kadın canı yanarken soğuk suyla titriyor duvara çarpıp geri dönen ve bir daha çarpan bedeni ona sahip olan adamda yine bir ilki yaşıyordu. Planları işe yaramamış Edward bebek yapmayı kafasına koymuştu. Genç kadının sesi acıyla karışık zevkle çıkarken kollarını genç adamın boynuna dolamış, genç adama teslim olmuştu. Edward yavaşlayan hareketleriyle genç kadını öpücüklere boğarken akan suyun altında yüzünden saçlarını çekiyor bakışlarıyla özür diliyor affetmesini istiyordu.

"Sensizlik beni öldürüyor." dedi Edward. Jaymie titreyen bedenini acıyla genç adamdan ayırırken sesini çıkarmadı.

"Üşüdün hastalanacaksın." dedi Edward. Onu kendiyle birlikte çıkardı. Onu havluyla sararken Jaymie artık bitmişti. Edward şoktaydı. Saplantılı aşkı Jaymie'ye zarar veriyordu.

"Jaymie!" dedi Edward pişmanlıkla. Sevdiği kadına acı çektirmek ölüm gibiydi.

Jaymie "Lütfen bebek yapmayalım, vazgeç, yalvarırım." derken gözlerinden yaşlar akıyordu. Edward'ın her hali ödül gibiydi ama ruhu yara alıyordu. Genç adama kızamıyor ama hareketleriyle acı çekiyordu. "Sana sarılmalıyım." dedi Edward gözünün içine bakan aşk dilencileri gibi masum ve bitmiş durumdaydı. Jaymie hayır diyemedi onun kollarında olmak istiyordu. Başını evet anlamında salladı. Edward onu yatak odasına götürdü.

Yatağa yatırıp havluyu üzerinden kurtarıp kendi de çıplak olarak yanına girip bedenini ona yasladı. Sıcağıyla genç kadını ısıtırken üzerlerine çarşafı aldığında Jaymie onu deli gibi sarmak istese de arkasını döndü. Genç adam onu sararken bütün gece kulağına aşkını fısıldadı. Gelecekten bahsederken ondan bebekleri olmasının ne gibi faydalar sağlayacağını anlattı. Hayatında ilk defa böyle açıklama yapıyor, birini bu kadar arzuyla kandırmaya çalışıyordu.

Jaymie hep sessiz kaldı. Kelimeler onun hakkı değildi. Aşkını dile getirmek idam fermanını imzalamak olurdu ki yalnız olsa Edward'ın aşkı için ipi boynuna kendi geçirirdi. Oysa Daisy küçük bir çocuktu ve Jaymie'nin onun hayatı adına bir sürü hayali vardı. Dudaklarını genç adamın dudaklarına yerleştirip uyumasını söylediğinde saat dört olmuştu. Edward onu öpen sıcak dudaklarla biraz olsun ikna ettiğini sanıp uykuya daldığında Jaymie kollarındaydı. Sabah Jaymie erken kalkıp kahvaltıyı hazırlamak için mutfağa gitmiş üzerine beyaz keten bir elbise giymişti. Ocakta yaptığı Edward'ın çok sevdiği yumurtayı tabağa koymak için döndüğünde Edward sinirle ona bakıyordu.

"Günaydın efendim" Edward tavayı alıp öyle bir fırlattı ki yine saray onları dinlemeye hazırdı. "Düzelmeyecek ve bebek fikrini kabul etmeyeceksin değil mi?" Jaymie sesini çıkarmadan ellerini birleştirdi.

"Peki, Jaymie senin istediğin gibi olsun." Mutfaktan hırsla çıktığında Kral oğlunun arabaya binip tam gaz uzaklaşmasını seyretmiş Jaymie'yi yanına çağırtmıştı. Jaymie korkuyla eğilip Kral'ın yüzüne bakmazken;

"Anladığım kadarıyla onu kendinden soğutuyorsun."

"Prens bebek sahibi olmak istiyor efendim. Bebeğin beni topluma kabul ettireceğine inanıyor." Kral şok olmuş ona bakarken sesini çıkarmadı. Hızla yerinden kalkıp çıktığında Jaymie gözyaşlarıyla yere çökmüştü.

Jaymie bütün gün muhafızların onu sürükleyerek götüreceği korkusuyla odada dört dönüp durdu. Daisy'yi Marie'nin yanına gönderip her kapı açıldığında korkuyla ayaklandı.

Edward akşama kadar içmişti, nazik ve âşık tarafı yok olmuş şekilde girdi dairesine. Yatak odasına girmiş, kıyafetleriyle yatağa uzanmıştı. Jaymie'yi yanına çağırdığında neredeyse kendinde değildi.

"Yanıma gel!" diye bağırdığında Jaymie korkuyla ona bakıyordu. "Ben..." dedi Jaymie ne diyeceğini düşünürken Edward daha bir gür sesle kükredi "Soyun ve yanıma gel!"

"Ben istemiyorum." dedi Jaymie yatak odasından çıkmak için arkasını döndüğünde Edward'ın onu yakalaması saniyeler aldı. "Sen benim kölem değil misin?" dediğinde Jaymie gözlerinde sadece öfke görüyor kendinde olmadığını biliyordu. İçki kokusu odayı kaplamış burnunu yakıyordu. Jaymie cevap veremeden "Kölemsen bana itaat et!" diye bağırdı Edward onu yatağa sürüklerken bir yandan gömlek düğmelerini açıyordu. Jaymie Edward'ın bu haliyle iyice korkmuş şoktaydı. "Çıkar!" diye bağırdığında Jaymie hızla üzerini çıkarırken gözyaşları akmaya başladı. Edward soyundu ve yatağın üzerindeki yastıkları çarşafı yere fırlattı. "Uzan!" diye sinirle yatağa geldi. Jaymie kalkmaya çalışırken "Bana canını yaktırma Jaymie." diyerek bacaklarını aralayıp teninde kaybolurken hareketleri hırsını öfkesini çıkaracak kadar sertti. Jaymie arkasını dönmüş, onu bir kabuk gibi saran Edward'la gözyaşları daha fazlalaşırken ruhu paramparçaydı. Edward Jaymie'yle zorla birlikte olurken sabah hiç yüzüne bakmadı. Günler ikisi için de işkenceye dönerken Edward için tek taraflı bir kavga gibiydi savaşı.

Jaymie iki haftanın sonunda o soru sormadan konuşmaz hale gelmişti. Birbirine âşık iki insan sanki hiç var

olmamış, Edward eskiye dönüş yaşarken çoğu gece başka kadınlarla geliyordu. Sabah ayıldığında daha bir asabi olurken Jaymie'nin özlemi onu çekilmez kılıyordu.

Yine böyle bir gecenin sabahında Edward uyuyordu. Jaymie kahvaltıyı ve banyoyu hazırlamıştı. Yatak odasına girdi ve yatağın içindeki Prens ve kadına baktı. Kadın muhteşemdi. Siyah saçları buğday teni kırmızı çarşafla kombine ettiği enfes bir manzaraydı. İçi burkuldu. Kabullenişi yaşadı yüreği, Edward yaralıydı ve başka tenlerde avunuyordu. Kız saraydan değildi büyük ihtimal arkadaşı diye düşündü Jaymie. Kıza yavaşça seslendi ve kızın uyanmasını sağladı. Onu yan suite alıp eşyalarını toparlamak için geri döndü. Ayakkabılarını, iç çamaşırlarını, elbisesini, küpelerini ve etrafa yayılan bütün dağınıklığı toplayıp Daisy'nin eline tutuşturarak ona bunları odadan götürmesini söylerken Prens'e baktı. Prens uyanmış onu seyrediyordu. Sinirliydi.

"Günaydın efendim." "Bugün dışarı çıkmayacağım sekreterime ilet, kimseyle görüşmek istemiyorum telefon yok." dedi Edward. "Kahvaltınızı yatağınıza getirmemi ister misiniz?"

"Banyomu hazırla yarım saate gelirim." dedi ve giyindi dairesinden çıktı. Jaymie bir taraftan telefonla konuşuyor bir taraftan jakuzi suyunun dolmasını bekliyordu. Edward gelmiş banyo kapısında onun gülümsemesini duymuştu. Jaymie'nin söylediklerini duyduğunda sinirle kapıyı araladı. "Evet, hamile değilim hastalandım. Tamam, söylediklerini yaparsam hamile kalmam öyle mi? Teşekkür ederim. En azından bir yolu var." dedi ve telefonu kapattığında Edward kapıyı açmış ona bakıyordu.

"Kiminle konuştuğunu bana söyleyeceksin. Ben de onun dilini koparacağım." dedi Edward. Jaymie sessiz kalırken Edward onun bir şey söylemeyeceğini biliyordu. Elinden telefonu hırsla aldı ve santrali aradı biraz evvel nereyle konuşulduğunu öğrendi. "Ebelerle konu-

şuyorsun demek. Hepsini zindana kapatacağım." dedi Edward. "Onların suçu yok, kim olduğumu bile bilmiyorlar." "Yoluma kim çıkarsa ezer geçerim Jaymie. Hamile kalacaksın!" diye bağırdı Edward. Jaymie isyanla "Kalmayacağım. Kalırsam da doğurmayacağım." dedi.

"Bunu yapamazsın." dedi Edward. "Evet, yaparım ya da sen hapları kullanmama izin verirsin." dedi haftalar sonra yine konuşuyorlardı.

"Hamile kaldığında seni yatağa bağlamam gerekse bile onu senden korurum, sen hiç merak etme." Jaymie çıkmazdaydı. Edward ona yaklaşıp belinden kavradığında "Kalmayacağım."dedi bir kere daha. Edward özlediği kokuyu almış dudakları istemsizce Jaymie'nin boynuna kaymıştı. Jaymie boynundaki alev olmuş nefesle ürperirken teni yanıyordu. Genç adamın ılık ılık aldığı istekli soluk bedenine yayılırken başı dönmüştü.

"Kalacaksın. Senin gibi güzel çocuklarım olacak." diye fısıldarken onu kucağına almış çoktan yatak odasına geçmişti. Kendiyle birlikte yatağa uzatırken dudaklarını buldu. "Seni özlüyorum." dedi derin bir nefesle. Jaymie günlerdir verdiği savaşları kâbuslarını düşünüp kendini uzaklaştırıyor genç adam ipek dokunuşlarla arzunun kapılarını aralayıp onu kandırıyordu. Edward genç kadının gözlerine baktı.

"Edward!" dedi Jaymie günler sonra. Genç adam bedeninden gözlerine bakarak ayırdı kendini. "Evet." dedi merakla

"Hastalandım unuttun mu?" dedi Jaymie. Edward gözlerini kapatıp "Ben bir şey yapacağım demedim ki." diyerek dudaklarına uzandığında Jaymie günlerdir ilk defa huzurla genç adamın dudaklarını özümsüyordu. Edward gülümsedi ve onu aşkla öperken duyduğu sevginin mutluluğuydu. Gece Jaymie Edward'ın yanında uyumuş sabah Edward onu içine sokarcasına öpmüş Jaymie ona cevap vermekten kendini alıkoyamamıştı.

Hastalığının vermiş olduğu rahatlıkla huzurlu bir kahvaltı etmişler Edward gitmiş Jaymie kahvaltıyı topluyordu. Kapı hızla açıldı Marie sinirle içeri girerken eli ayağı titriyordu.

"Sen... Sen... Bana nasıl söylemezsin?" dedi Marie. Jaymie aptalca suratına bakarken. "Prens senden bebek istiyormuş. Bu bu... Bir skandal. Aklını yitirmiş." "Hastalandım hamile değilim merak etme."

"Sana kim söyledi? Kral mı?" Marie ile göz göze geldiler yaşlı kadın ses çıkarmadı ve odada dolanırken "Buradan gitme zamanın geldi Jaymie. Şimdiye kadar kullandığın hapların tesiri seni koruyor ama er geç hamile kalacaksın. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum" dediğinde Marie Jaymie'nin kabullenişi yaşadığına inanamadı. "Nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?" dedi Marie çıldırmış gibi. "Sen her zaman kaçmanın iyi bir yol olmadığını söyler durursun. Sınava kadar dayanabilirim. Sonra Edward'la konuşmayı düşünüyorum." Edward'ı bırakmak istemiyor onsuzluğu düşünmek bile istemiyordu. Marie sinirle "Sen delirmişsin! Ona ne diyeceksin gizli gizli sınavlara girdim. Artık özgürüm. Ya sonra... Seni bırakacağını mı düşünüyorsun?" dedi Marie dehşetle. "Hayır, ben onunla görüşmeye devam etmek istiyorum. Bırakmasını istemiyorum ki." dedi Jaymie. İlk kez Marie'ye içini açıyordu rahatlıyordu. "Yoksa seninle evlenebileceğini mi sanıyorsun?" dedi Marie gözleri yuvalarından fırlar gibi bakıyor Jaymie'nin konuşmasına fırsat vermiyordu. "Sana ne oldu? Aklını yitirmiş gibisin. Kardeşini hiç mi düşünmüyorsun?"

"Ben sadece onu seviyorum Marie anla beni." dedi Jaymie gözyaşları akmaya başlamış gerçekler kelimelere döküldükçe Jaymie daha fazla acı çekmeye başlamıştı.

"Jaymie mantıklı ol" dedi Marie onu elinden tutup cam kenarındaki koltuklara oturttu. Derin bir nefes aldı

"En iyisini düşünelim. Sınavı kazanıp senin istediklerin oldu diyelim ve Edward her şeyi kabul etti ki bu imkânsız. Sonra... Sonra yok Jaymie! O bir prensesle evlenecek ve sen onun metresi olacaksın. Bu sana haksızlık değil mi? Ömrün onun sana ayırabildiği zamanları beklemekle geçecek. İnan bana kaçmak hepsinden daha iyi."

Jaymie hıçkırarak ağlamaya başlamış Marie ona sarıldığında "Biliyorum ama onu bırakmak istemiyorum. Onsuz ben ne yaparım bilmiyorum. Ya hamile kalırsam..." Kafası karışmış, Marie'nin haklı olduğunu biliyordu.

"Ben her şeyi ayarlayacağım sen üzülme. Geçecek Jaymie inan bana bir gün geriye baktığında bana daha fazla hak vereceksin. Şimdi gitmeliyim. Hamile kalmamalısın ben sana hap bulurum." diyerek kapıyı açtığında Edward her zamanki gibi odanın kapısındaydı. Sekreteri evrakları unutmuş, çalışma odasından almak için dönmüştü. Kapıyı açarken Marie'nin son cümlesini duymuştu. İki kadın donmuş ona bakarken gözlerinden ateş çıkıyordu. "Sana yeterince iyi niyetli davrandım Marie. Jaymie'yle görüşmeni yasaklıyorum. Şimdi git." dedi Edward. Marie kapıdan mosmor çıkarken Jaymie sinirlenmişti. "O... o benim iyiliğim için uğraşıyor. Sen de bunu biliyorsun." dedi sinirle.

"Anlaması gerek. Ben varken sana kimse zarar veremez bunu algılamalı."

"Sen çıldırmışsın, hayal kuruyorsun."

"Neden hayal? Söyle bana hangi kuvvet beni senden ayırabilir?"

"Edward lütfen bırak şu inadını yoksa..." dedi Jaymie ve sustu. "Yoksa ne?"

"Yapmak istemediğim şeyler olacak." dedi Jaymie.

"Hiçbir şey yapamazsın. Beni seviyorsun." dedi Edward.

"Sevgi yeterli değil! Hiçbir zaman da yeterli olmadı." dedi Jaymie ve devam etti. "Sen nasıl Kral olacaksın bilmiyorum. Bu saplantıların seni halkın karşısında komik düşürecek. Kral Edward bir kölenin esiri oldu. Ondan çocuk yaptı. Yok, onun gözlerine aşkla bakıyor. Tanrım senin yerinde olmak istemezdim." Genç adam yanına gelmiş çoktan ona sarılmış, dudakları boynundayken ateş sarmıştı her yanını "Beni daha fazla sinirlendirmeden sussan iyi olur. Genç kadını dudaklarına hapsederken uzun sarı saçlarını toparlıyor yüzünden çekiyordu. Kendini ayırdığında genç adamın başı dönmüş yüzü gülüyordu."Ağlamışsın." dedi Edward aşkla ona bakarken. "Ben gitmeliyim." dedi Jaymie. "Neden?" "Benim işim var." "Hayır, sen kaçmak istiyorsun." "Ben sizi istemiyorum sorun bu." dedi Jaymie sinirle. Edward dudaklarını boynundan çekerken öyle bir kahkaha attı ki Jaymie ürperdi.

"Sen beni istemiyorsun öyle mi?" Edward'ın canı yanmıştı. Genç kadının aşkını bilmesine rağmen Jaymie'nin tek olumsuz kelimesi bile onu dengesini bozabiliyordu. Onsuz kalmayı düşünmek sağlıklı düşünmesini engelliyor, hırçın tarafını açığa çıkarıyordu. Yine kendini kaybetti ve genç kadının boğazını sıkarken Jaymie nefes alamıyordu.

"Umurumda olduğunu hiç sanmıyorum. Benim seni istemem yeterli." dedi ve hızla banyoya gitti. Jaymie öksürerek nefes almaya başladığında gözlerinden yaşlar akıyordu. Genç adam öfkesine yenilip sevdiği kadını incitirken kendinden nefret ediyor ama bir yanı rahatlatıyordu. İçinden her ne olursa olsun *"O benim kalmalı! O benim!"* diye söyleniyor bencil kişiliği onu ele geçiriyordu.

Üzerindeki baskıları, kurulu, yaşlılar heyetini, orduyu korkutarak savuşturuyorken onu kaybetmemek için girdiği mücadele yetmiyor bir de Jaymie'yle savaş veriyor-

du. Genç kadın boynunun sızısıyla sessizce gözlerinden süzülen yaşlara izin vermişti. Genç adam içindeki pişmanlıkla boğuşuyordu. Lavaboya yaslanmış sakinleşmeyi beklerken narin bedeniyle öksüren kadının acizliği onu utandırmıştı. Kendine yumruğu geçirmek ister gibi vurdu yansımasını gördüğü aynaya. Koca ayna yere saçılıp tuzla buz olurken Jaymie korkuyla sıçradı. Koşarak banyoya girdiğinde Edward'a bir şey olmamasını diledi. Genç adam ayakta öylece dururken elinden kanlar damlıyordu.

"Edward iyi misin?" dedi yanına gelip aldığı havluyu bastırırken.

"Doktora haber verelim elin çok kötü." dedi Jaymie panikle. O anda genç adam Jaymie'nin boynundaki kırmızılığı gördü. Parmaklarının izi çıkmıştı genç kadının teninde. Hırsla çekti kendini ve kanayan eline aldırmadan dairesinden çıktı. O gün sarayın koridorları onun kanına bulanmıştı. Jaymie yıllardır sığındığı odasına gidip çarşafın altına gizlenip saatlerce ağladı.

Bu kadar zor muydu hayat. Aklı istemediği ama mantığını kabul ettiği kaçma seçeneğini kabullenirken kalbinin yapabileceği bir şey yoktu. Gidene kadar köleliğine sığınacak Edward'ı olduğunca gidişine hazırlayacaktı. Gece saat on gibi Edward geldiğinde Jaymie salonda oturuyordu. Elindeki kitabı bırakıp genç adama selam verirken Edward o yokmuş gibi yatak odasına geçti. Jaymie peşinde dolanıp şortunu ve tişörtünü vermiş Edward çalışma masasına geçip evraklarla ilgilenmeye başlamıştı. Jaymie sonrasında uzanıp kitap okumaya devam etmişti. Çalan telefona Edward cevap verdiğinde karşısında Prenses Roxane vardı.

"İyi geceler Prens'im. Umarım doğum günümü unutmamışsınızdır." dedi Roxane. "Böyle bir kabalık yapmam prenses." dedi Edward sıkıntıyla. "O zaman yarın akşamki maskeli baloya geliyorsunuz. Kavalyem

olmanız beni çok mutlu eder." Edward sıkıntıyla bir şeyler uydurmaya çalışırken kapı aralığından yatakta kitap okuyan Jaymie'ye baktığında planı hazırdı. "Yalnız olmayacağım prenses, lütfen beni affedin." dedi Edward bakışları hâlâ Jaymie'nin üzerindeydi.

"Burada olmanız bile benim için büyük keyif olacak." dedi Roxane ve telefon kapatıldı. Edward çalışma odasından çıkıp Jaymie'nin başında dikildi. Merakla ona bakan yeşil gözlere dik dik bakmayı ihmal etmedi ve Marie'yi aradı.

"Jaymie yarın akşam maskeli baloya katılacak ona hazırlanmasında yardım et. Marie eğer Jaymie'ye hap getirmeye kalkarsan o hapları tek tek sana yuttururum." Jaymie duyduklarına inanamazken Marie telefonun diğer ucunda şok geçiriyordu. Edward ne yapmaya çalışıyordu bilmiyordu. Telefonu kapattı ve üzerindeki tişörtten kurtulup şortuyla yatağa girdi. Jaymie onun yatağa girmesiyle kitabı elinden bıraktı ve gece lambasını kapattı. Genç adama doğru sokuldu. Edward sinirle gülerken Jaymie aslında neye güldüğünü biliyordu.

"Bu üzerindeki korkunç gecelik bile sana olan isteğimi öldürmez uğraşma." derken gülümsemesi kahkahaya dönüşmüştü. Jaymie sinir olmuş kıpırdamıyordu. Gözlerini kapatıp hiçbir şey söylemeden uyumaya çalıştı. Edward ona sarılıp koklarken Jaymie'nin içi eriyip kokusuyla uyuyakalırken bu günlerin anılarda kalacağını bilmek ölüm gibiydi.

Ertesi gün Edward öğlene doğru uyanmış kahvaltıyı yatağa istemişti. Birkaç saat evraklarla oyalanmış saat dört gibi Jaymie'yi yanına çağırdığında "Marie geldi mi?" "Evet, efendim."

"Hazırlanmanızda yardım etmemi ister misiniz?" dedi Jaymie. "Hayır, sen hazırlan kendim halledebilirim." Genç adam klasik frak bir takım giyerken papyon takmış yanına siyah gözlerini kapatan maske almıştı. Antreye

çıktığında Jaymie mutsuzca koltukta oturuyordu. Genç adamla göz göze geldiklerinde Jaymie karşısında duran adama bir kere daha âşık oldu. Onu birçok kez smokinle görmüş her seferinde Edward nefesini kesmişti. Edward'ın sesiyle bakışlarını çekerken "Sen neden hâlâ hazırlanmadın hadi bir saatin var." dediğinde ayaklandı ve Marie'yle yatak odasına geçti. Marie sinirle "Sen bu adama ne yapıyorsun? Bu ne şimdi seni baloya götürüyor." dedi kızgınca.

"Ben gerçekten bir köle gibi davranıyorum yemin ederim." dedi ve sustu. Marie bıkkınca "Neyse hazırlanmalısın." Jaymie bir saatin içinde üç kişi ve Marie'nin yardımlarıyla hazırdı. Parlak taşların süslediği straplez kırmızı saten elbise ayaklarına kadar uzanırken kalçalarına kadar bedenini sarıyor sonrasında kabarıyordu. Göğüs dekoltesi yok denilecek kadar azdı. Saçları topuz yapılmış derin sırt dekoltesi güneş gibi parlarken Jaymie tedirgindi. Gözlerinin renginde hafif makyaj yapılırken dolgun dudakları elbisesinin renginde iyice belirginleştirilmişti. "Ben korkuyorum." diyerek Marie'nin eline sarıldı. Gözyaşları akmaya hazırdı.

"Korkacak bir şey yok, masken var, yalnız kalmamaya çalış, çok konuşma. Sakın kimseye köle olduğunu belli etme bu seni zora sokar. Bu gece sen de onlardan birisin unutma." Yaşlı kadın ne olursa olsun Edward'ın bir köleyle birlikte olduğunun bilinmesini istemiyordu ama genç adamın planları tam tersi yönündeydi. Vanselt ve birçok köle karşıtı dostu baloda olacak destek vereceklerdi. Edward artık Jaymie'yi kendi çevresine sokmaya kararlıydı. Antreye geldiklerinde Edward mini barda içkisini yudumlarken Marie'nin sesiyle onlara bakmıştı.

"Hazır efendim." dedi Marie. Jaymie elinde maskesi panik halindeydi. Marie izin isteyip ayrılmış Edward hâlâ Jaymie'ye bakıyordu. Kıyafetin içindeki bedenin

süse ihtiyacı yoktu. Üzerindeki etiket onu kat kat paha biçilmez yaparken Edward Jaymie'yi kimsenin gözleriyle bile paylaşmak istemediğini biliyordu. "Bu nasıl bir elbise?" dedi sinirle. Jaymie "Ben seçmedim. Gelmeyebilirim." dedi gözlerinde beliren ışıltı Edward'ı daha çok sinirlendirmeye yetmişti. Jaymie elindeki maskeyi masaya bırakırken "Ben üzerimdekinden kurtulup hemen geliyorum." dedi.

Edward "Geliyorsun." dediğinde Jaymie'nin ümidi suya düşmüştü. "Çıkalım." Jaymie bej rengi pelerini kafasına geçirip bedenini saklarken Edward elini uzattı ve Jaymie istemediğini belirten tavırla ona doğru gelip elini tuttu. Saray koridorlarında pelerin onun için kalkan görevi görürken Edward'ın kimin elini tutup böyle yürüdüğü artık herkes tarafından biliniyordu. Sarayın yan kapısından arabaya bindiklerinde Jaymie pelerinin başlığını çıkardı. Edward Jaymie'nin dudaklarına bakıyordu. Jaymie tedirgin olmuş "Bir sorun mu var efendim?" dedi merakla. Edward onu kendine çekip dudaklarını bulurken kendine engel olamadığı için sinirliydi. Sert öpüşü ikisini de kırmızıya boyamıştı. Arabanın önündeki peçeteye uzanıp kendi dudaklarını silerken bir peçeteyi de genç kadına uzattı. Jaymie sinirden kuduruyor içi içini yiyordu. Dudaklarını rujdan kurtardığında peçete al kırmızısı olmuş elindeydi. Havaalanına geldiklerinde Edward indi ve Jaymie'nin arabadan inmesine yardım etti. Elini tutup onu uçağa doğru yürümesini sağlarken korumalar etraflarındaydı. Yine özel kapılardan kimseye görünmeden geçtiklerinde Jaymie onu saklayan pelerine şükrediyordu. Gecenin serini onu ürpertmiş uçağa bindiklerinde biraz ısınmıştı. Bir evin salonu kadar büyük kabini Jaymie hayranlıkla incelerken üçlü oturma grubu küçük mini bar ve iki kapı vardı. Brezilya yolculuğundaki uçak altı yedi kişilikti fakat bu uçak iki kişinin rahat yaşayabileceği bir ev gibiydi.

Edward ceketini çıkarıp üçlü koltuğa otururken Jaymie tekli koltuğa oturdu. Edward gözlerini kaparken Jaymie neredeyse cama yapışıp ne kadar yüksekte olduklarını anlamaya çalışıyordu. Kulakları tıkanmış eliyle kulağını tutarken genç adam ona gülümsedi "Yanıma gel." dedi. Jaymie üzerindeki rahatsız elbiseyle kalktı. Edward onu yanına oturttu. Edward gülümseyerek burnunu sıktı "Burnundan nefes ver." Jaymie nefes verince tıkanan kulağı açılmıştı.

"Teşekkür ederim efendim." dedi. Edward gözlerine bakarken istek doluydu. Başparmağıyla rujun izlerini taşıyan dudaklarında gezerken "Bu gece her şeyi unutmanı, özlediğim Jaymie gibi davranmanı istiyorum anlaştık mı?" dedi Edward. Jaymie sessizce ona bakarken "Her şeyi unut!"

"Peki, efendim." dedi. "Harika!" dedi Edward sinirle. Jaymie onu kaç kere reddetmiş inatla kölesi olduğunu yüzlerce kez gerek hareketleriyle gerek yatağında belirtmişti. "Söyle." dedi Edward ve sesini yükseltip "Jaymie söyle!" dedi bir kere daha. "Tamam." dedi Jaymie isyanla. "Söyle!" Jaymie "Edward yeter." dedi. Sonrasında Edward onu dudaklarına hapsederken genç kadının elbisesi onu rahatsız etmişti.

"Özür dilerim efendim." dedi Jaymie.

"Ne? Duyamadım." dedi kendini kaybedip genç kadının canını yakarken Jaymie korkuyla ne dediğini bilemedi. "Elbisemi çıkarabilirim dedim." dedi sinirle. Edward gülmeye başlarken inecekleri anonsu duyuldu. Kadının kulağına eğildi "Daha sonra." dedi ama ona kalsa uçağın içinde yatak odasına geçer yirmi dört saat uçağı havada bıraktırırdı.

İtalya havaalanına indiklerinde Marlon onları bekliyordu. Saygıyla selam verdi. "Bütün hazırlıklar tamam efendim. Koruma üst düzeyde." dedi Marlon. Edward hiçbir şey söylemeden yürürken Jaymie Edward'ın kor-

kusundan Marlon'a hiç bakmadı. Onları bekleyen araca bindiklerinde Marlon öne oturdu ve ara bölmeyi kapatmadı. Jaymie balo yüzünden iyice tedirgin olmuş Edward Jaymie'nin huzursuzluğunu hissetmişti. "Seni bir dakika bile yalnız bırakmayacağım. Marlon seni takip ediyor olacak merak etme." dedi ve dudaklarına uzanıp sıkı bir öpücük kondurdu. Şehir ışıkları azalıp Krallığa geldiklerinde arabadan önce Edward indi ve Jaymie'nin inmesi için yardım etti. Her zamanki gibi etraflarını muhafızlar sardı. Edward ceketini giyip üzerini düzeltirken Jaymie Edward'a alıcı gözüyle bakmaya başladı. Benliği aşka düşmüş mantığıyla savaş halindeydi. Genç adamın iri cüssesi bakışlarındaki özgüvenle birleşince Olympos Tanrıları'nın kudretini gölgede bırakıyordu. Kesmediği kirli sakalı, kadınları birbirine düşüren çarpık gülümsemesi, insanın ruhuna inen bakışları Jaymie'nin her şeyiyle kölesi olmasının yüzlerce nedenlerinden sadece bir kaçıydı.

Jaymie Edward'ın elini tutmasıyla düşüncelerinden sıyrılırken balo korkusu su yüzüne çıkmış yavaş adımlarla saraya giriyorlardı. Jaymie yürürken diğer yandan telaşını belli etmek istemiyor kalkan görevi görecek maskesini yüzüne yerleştirmekle meşguldü. Edward maskesini takmamıştı, balo salonuna gelmişler muhafızlar kapı girişinde kalırken Marlon arkalarındaydı. Edward Jaymie'nin elini bırakıp koluna girmesini istedi.

Edward Marlon'la bir iki saniye göz göze gelirken Marlon başını tamam anlamında bir kere salladı. O sırada Jaymie'nin dikkatini Marlon çekti. Muhafızların resmi davetlerde giydiği asker üniformasının içinde Marlon'un çok çekici durduğunu düşündü. Hâkim yaka siyah üniforma adeta Marlon için tasarlanmış gibiydi. Onun iyi eğitimli, kralına sadık bir asker olduğu her halinden belliydi. Kimse onun yanında kendini güvensiz

hissedemezdi. Jaymie ona bakarken içinin anlamsız bir huzurla dolduğunu hissetti.

Balo kapısında duran muhafızlar Edward'ın onayıyla kapıları açarken içerden Yaverin sunum sesi duyuldu. "Veliaht Prens Edward..."

İçeri girmeleriyle müzik durdu. Kalabalık bir bütünün parçasıymış gibi eğilerek selam verirken Jaymie korkudan ölebilirdi. Bin kişiden fazla insanın ona bakmasıyla kendini kaybetmiş, genç adamın koluna öyle bir yapışmıştı ki Edward'ın kolu acıyordu. "Sakin ol ben yanındayım." İlk defa böylesi kalabalık topluluk uzun bir süre sessiz kalmış ve kapıdan giren kişilere odaklanmış merakla bakıyordu. Jaymie sinirden titremeye başlamıştı. Kendini tutamadı "Lanet olsun!" diye isyan ederken Edward onu duydu. Ona bakarken "Hayatında ben olduğum sürece böyle kalabalıklar olacak. Alışsan iyi olur." dedi gülümseyerek.

"Ben böyle bir hayat istemiyorum." dediğinde ipler kopmuştu. Kapının önünde başlayan gerilimden elektrik sıçrıyordu. Edward'ın sinirden damarları atarken "Benim kalacak ve bunlara alışacaksın." "Tuvalete gitmeliyim kusmak üzereyim." dediğinde Edward ona gelen kalabalığa aldırmadan tuvalete yönlenirken Marlon onlara tuvalete kadar eşlik etti. Jaymie koşarak tuvaletin birinin önünde diz çöküp kusmaya başladığında Edward gelmiş ona yardım ediyordu. Midesinde ne varsa çıkarıp kendine gelmiş ayağa kalktığında ağzını çalkalamış derin derin nefes alıyordu.

"İyi misin?" dedi Edward. Jaymie biraz rahatlamış "Ben... Ben içeri girmek istemiyorum sizi burada bekleyebilirim." Edward gülümserken yanına geldi "Hayır." dedi ve dudaklarına uzanırken Jaymie kendini çekti. "Şimdi kustum." Edward ona aldırmadan dudaklarına yapışıp nefesini kesene kadar öptü ve "Umurumda olduğunu sanmıyorum." derken tuvaletin kapısını açıp çık-

ması için onu bekledi. Jaymie maskesini takarken yine panik onu sarıyordu.

"Takmana gerek yok." dedi Edward. Jaymie panikle ona baktı ve maskeyi taktı. "Yemek yiyebilecek misin?" Jaymie hayır anlamında başını salladı. Balo salonuna çıktıklarında kalabalık onlara yol açıyor Jaymie'yi görebilmek için yarışıyordu. Edward'ın bir yanı Jaymie'nin üzerindeki bakışlardan rahatsız olurken bir yanı memnundu. Yemek salonuna girmeyen Edward balonun başlayacağı alana yöneldi. Yanına gelen davetlilerle küçük sohbetler yaparken Jaymie'yi tanıtmayı unutmuyordu. Cümleleri sahiplenici, bir o kadar da esnekti.

Vanselt arabadan indiğinde yanındaki kadın ona heyecanla "Eğer doğruysa yıllardır savaştığımız köleliğin kaldırılmasında büyük rol oynayacak." dedi. "Evet, Edward ciddi ve inan bana kız buna değer" Sarayın kapısından girdiklerinde Vanselt kalabalığın arasında Edward'ı bulması zor olmadı. Yanındaki kadın merakla "Neredeler kızı görmek için sabırsızlanıyorum." dedi sesindeki heyecanı gizlemeyerek.

"İşte oradalar hadi gel." Vanselt de heyecanına katılarak etrafı selamlayarak yanlarına gittiler. Edward Vanselt'i gördüğünde gülümseyerek karşısında eğilen adamın selamını kabul etti. Vanselt "Prensim!" dedi gülümseyerek. Edward "Vanselt, seni burada görmek ne güzel." diyerek yanındaki bayanın selamını kabul etti.

"Sizi kız kardeşim Amanda ile tanıştırmak isterim. Kendisi Ortadoğu'dan yeni döndü." dedi Vanselt. Amanda gözlerini Edward'ın yanındaki Jaymie'den çekerken "Tanıştığımıza memnun oldum Amanda, Vanselt senden uzun uzun bahsetmişti. Yaptıklarını takdir ediyor hayranlıkla takip ediyorum." Jaymie onları dikkatle dinlerken kızın ona merakla bakmasından rahatsızlık duymuştu. Edward "Jaymie bu Vanselt ve kız kardeşi Amanda. Vanselt benim okuldan arkadaşım. Kız kardeşi

Amanda kölelerin savunmasını üstlenen başarılı bir avukat." Jaymie kendini tutamayarak "Kölelerin avukata ihtiyacı olduğunu bilmiyordum." Vanselt "Onların da savunulmaya ihtiyacı olabiliyor. Hem de çok." dedi ve devam etti. "Sizinle tanışmak bir onurdur diyerek onu bir prenses gibi selamladığında herkes pür dikkat onları seyrediyordu. Jaymie hâlâ Amanda'ya bakıyor kız ona gülümsüyordu. Amanda çenesini tutamayıp "Cesaretinize hayranım ve takdir ediyorum. Siz ve aşkınız köleliğin kalkmasında en büyük destekçimiz olacaksınız." dedi Edward ve Jaymie'nin duyabileceği şekilde. Vanselt gülümserken Jaymie buz kesmiş aklından geçen kelimeler ağzından dökülürken o dehşet içindeydi. "Hayal dünyasında yaşıyorsunuz. Köleliğin kalkması imkânsız." dedi Jaymie. Söylediklerine çoktan pişman olurken Amanda şoka uğramış gibi ona bakıyordu."Neden bu kadar karamsarsınız. Şu anda geleceğin Kralının yanındasınız." dedi Vanselt. Edward'la göz göze geldiğinde "Bunlar benim konumumdaki birinin konuşabileceği konular değil. Özür dilerim kabalığım için bağışlayın."

"Lütfen düşüncelerinizi bilmek istiyorum" dedi Amanda."Benim bir düşüncem yok, olamaz da. Düşünmeden söylenen kelimelerdi." dedi Jaymie huzursuzca. Edward kederle "Jaymie, hâlâ bir geleceğimiz olduğuna inanmıyor."

"Bu zor bir savaş ama inanın kazanan olmanız için elimizden ne gelirse yapacağız." dedi Vanselt.

"Savaş?" dedi Jaymie korkuyla. O sırada yanlarına meraklı gözlerle Roxane geldi. Jaymie'nin kelimesi asılı kalmıştı. Edward'ın gelenekler gereği ev sahibesiyle açılış dansı yapması gerekiyordu. Roxane saygıyla eğildi. "Efendim hoş geldiniz." dedi ve Jaymie'yi merakla süzdü. Vanselt ve Amanda'ya selam verirken Edward gözleriyle Marlon'u yanına çağırdı. Roxane "Prensim." dedi dansa gitmek için elini uzattı. Edward gülümsedi ve

"Sana Jaymie'yi tanıştırmak istiyorum." "Merhaba. Maskenizden olacak kusura bakmayın tanıyamadım. Bütün prensesleri tanırım ama sizi ..." dedi. Jaymie Edward'a bakarken sustu ve hiçbir şey söylemedi.

"Jaymie resmi olarak bir prenses değil Roxane." dedi Edward. Roxane zaferle "O zaman bir Lady ya da Düşes." dedi Roxane. Yaptığı aşağılamayla hazzın en büyüğünü yaşıyordu. Edward "Bilemedin." dediğinde Amanda kendini tutamadı ve "Neden insanları sınıflandırma gereği duyuyorsun. İnsan insandır." dedi. Edward gerilen ortamla araya girme ihtiyacı duydu. Yüzünde sinsi bir gülümseme belirirken Jaymie Edward'ın bir şeyler düşündüğünü anlayacak kadar onu tanıyordu. Köle olduğunu söyleyeceğini düşündü ve nefesini tuttu. Roxane "Affedin prensim, bana kim olduğunu siz söyleyin." dediğinde dansın gecikmesi etrafın dikkatini çekmişti. Edward "Benim Kraliçem olacak kadın." dediğinde Jaymie şaşkınlıkla Edward'a, Roxane Jaymie'ye bakıyordu. İki kadın da donup kalırken, etraflarındaki herkes hayretle onlara bakıyordu. Amanda büyük bir zevkle Roxane'ın kulağına eğildi ve "Hayallerin yerlerde, istersen bir köleyi çağır da süpürsün." dedi ve geri çekildi. Edward bu sırada Jaymie'nin elini bırakmadan önce dudaklarına götürüp öperken, Marlon gelmiş Jaymie'nin bir adım yanında yerini almıştı. Roxane, Edward'ın koluna girmiş birlikte yürürlerken müzik yükseldi ve pistin ortasına geldiklerinde vals başladı.

Roxane duyduklarının etkisinden sıyrılmaya çalışırken Edward, Jaymie'yi görüş alanında tutma çabasındaydı. Jaymie, Edward'ın ondan uzaklaşmasıyla paniklerken Marlon'un yanına gelmesiyle biraz olsun kendini daha iyi hissetmişti. Vanselt ve Amanda onunla sohbete girerken Jaymie konuşmak istemiyordu. Onun köle olduğunu biliyorlar ve normal biriymiş gibi konuşuyorlardı. Jaymie iyice gerilmişti.

"Karamsarlığınızı konuşuyorduk." dedi Amanda.

"Ben gerçekçiyim. Karamsar değil efendim."

"Lütfen! Bana kimse efendim demez en azından ben izin vermiyorum." Amanda yanlarına gelen arkadaşıyla uzaklaşmak zorunda kalmış Vanselt, Jaymie'yle sohbete kaldığı yerden devam ediyordu.

"Sizi yeni tanımama rağmen Edward'ın yerinde bir seçim yaptığına inancım sonsuz."

"Efendim yanlış bir seçim yaptı. Umarım bir an önce doğru yolu bulur ve kendi konumuna uygun hareket etmeye başlar."

"Konuşmalarından onu istemediğin kanısına varıyorum." dedi Vanselt hayretle.

"Bunun benim kişisel isteklerimden daha önemli olduğunu anlamış olmalısınız efendim. Ben gerçekler üzerine konuşuyorum. Kimse asil kanını benimle birleştirmesine izin vermez. Bu saplantısı onun sonu olacak tabii benim de."

"Hayal kırıklığı yaşıyorum."

"Ona yakın olduğunuzu görüyorum. Onunla konuşun efendim. Vazgeçmesi için ikna edin." dedi Jaymie bir umutla.

Vanselt gözlerine bakarken "İnandığım değerler için savaşan birine yalan söylememi istiyorsunuz ki Edward aşkı için savaşıyor."

"Ya ben onu istemiyorsam, o zaman onu vazgeçirtir miydiniz?"

Vanselt şok olmuş ona bakarken pist kalabalıklaşmış insanlar çalan müzikle biraz olsun rahatlarken, fısıltıların konusu Jaymie'ydi. Edward'ın itirafıyla insanlar maskenin altındaki yüzü merak ediyor, kraliçe olacak kadının gizemi onu daha cezbedici kılıyordu.

Vanselt "Eğer onu istemiyorsanız zaten Edward baştan kaybetti. Tanrı yardımcısı olsun." dedi. Amanda'nın yanına gitmek üzere Jaymie'nin yanından ayrıldı.

Marlon Jaymie'nin yanına yanaştığında "Rahatlayın efendim. Bu bir parti" dedi, yüzünü başka bir yere çevirmiş Jaymie'ye bakmadan onunla konuşuyordu. Jaymie "Marlon benimle neden öyle konuşuyorsun?" ona dönmüş üzüntüsü her halinden belliydi.

"Başımız belaya girmesin diye."

Jaymie bu cümleyle rahatladı ve gülümsedi ve "İyi ki yanımdasın." Marlon ona bakmadan gülümserken onların konuştuğunu ve gülümsediklerini fark eden kişi Edward olmuştu. Vals müziği olduğundan fazla uzadığında Edward sinirlenmeye başlamış Jaymie'nin etrafı kalabalıklaşmıştı. Jaymie, Marlon'dan aldığı güçle sorulan sorulara verdiği cevaplara ve kurduğu cümlelere kendi bile şaşırıyordu.

Vals müziği bitmiş Edward Roxane'ı selamlayıp Jaymie'nin yanına geldiğinde kalabalık yavaşça dağıldı. Marlon uzaklaşırken "Umarım dans edebiliyorsundur." dedi Edward ve Jaymie'nin elinden tuttu. Kalabalık onları izlerken Jaymie Edward'ın kollarında yerini aldı. Çalan vals müziğinde süzülmeye başladıklarında herkes gibi Edward gözlerini ondan alamıyordu.

"Böyle dans etmeyi nereden biliyorsun?" dedi hayretle.

"Saray kuralları. Bir köle her şeyi bilmelidir."

"Jaymie ne zaman kölelikten sıyrılacaksın?"

"Siz ne zaman gerçekleri görecek ve kabulleneceksiniz?"

"Zaman ikimize de kimin haklı olduğunu gösterecek."

Saat ilerledikçe dansa katılan çiftler çoğalmıştı. Jaymie rahatlamış korktuğu gibi olmamıştı. Herkes kibar ve seviyeliydi, onun köle olduğunu anlayan kimse olmamış aşırı endişelendiği için kendine kızıyordu.

Maskesi ona güven veriyordu, Edward yanında olduğu için kimse kimliğini sorgulayacak cesareti gösteremi-

yordu. Amanda Jaymie'yle sohbet ediyor, Vanselt Edward'la yanlarına gelen konuklarla gerek politika gerek diğer konularla ilgili konuşurken yalnız kaldıklarında asıl konuşmak istedikleri meseleye dönüyorlardı.

"Jaymie çok akıllı bir genç kadın." dedi Vanselt.

"İnatçı bir kişiliği olduğunu anladığını seziyorum." dedi Edward Jaymie'ye kaçamak bir bakışla baktığında.

"Edward o istemiyorsa yapabileceğin bir şey yok. Tek başına bu savaşı veremezsin."

"O korkuyor."

"Korkmak aşka engel değildir biliyorsun. Yanılmış olabilirsin."

Edward'ın duymak istemedikleri şeylerle yorgun gönlünü sekteye uğratıyor iyice gerilmesini sağlıyordu.

"Köleliğin kaldırılmasından bahsettiğimizi sanıyordum. Ne zamandan beri özel hayatımı sorguluyorsun?"

"Sen benim dostumsun ve sana birilerinin göremediğin gerçekleri söylemesi lazım."

"Gerçek?"

"Gerçek şu ki onu her bağlamda özgür bırakır ve beklersin. Seni seviyorsa gelir ve yanında omuz omuza savaşır. Yoksa baştan kaybedilmiş bir savaşa girmene gerek yok." dedi Vanselt.

"Beni seviyor biliyorum. O sadece korkuyor."

Vanselt gözü aşkla kararmış olan arkadaşının üzerine gitmedi. Bekleyecek ve onun destekçisi olacaktı. "Umarım her şey istediğin gibi olur."

Edward "Olacak." dedi inatla.

Onlar sohbetlerine devam ederken Roxane kıskançlığından ne yapacağını şaşırmış ilk aklına geleni yapmış Lisa'ya haber vermişti.

"Edward burada ve yalnız değil." dedi telefonda.

"Yanında kim var?" dedi Lisa.

"Kraliçem olacak dediği bir kadın var, yüzünü kimse görmedi ama güzelliği sinir bozucu."

Lisa "Jaymie..." derken sesi kesilmiş, Roxane cevap alamayınca telefonu kapatmış, sinsice gülümsüyordu.

Edward, Jaymie'nin onun dünyasına cabuk alışacağını fark etmişti ve bunu hayretle izliyordu. Jaymie yanına gelenlerle sohbet ederken Edward iki adım gerisinde sırtı dönük yaşlılar heyetinden iki üyeyle sohbet ediyordu. Baloda bulunan erkekler hayranlıkla Jaymie'ye bakarken Edward'ın korkusundan kimse yaklaşamıyor, kadınlar kıskançlıkları aralarında fısıldayarak Jaymie'nin kusursuzluğunda bir hata bulmaya çalışıyorlardı. Edward dalgınlıkla Jaymie'den uzaklaşmış Marlon, Edward'a odaklanmıştı. Jaymie, Lisa'yı karşısında gördüğünde şok olmuş, ne yapacağını bilememişti. Edward'a doğru gitmek istediğinde Lisa önüne geçmişti.

"Selam köle!" dedi ve kolundan tutup gitmesini engelledi. Bileğindeki köle damgasını örten gül şeklindeki kırmızı bilekliği sökercesine kopardı. Bileğini saran iki kanadından zincirlenmiş kırmızı mavi kelebek dövmesi açıkta kalmıştı. Jaymie utancından donmuş ne yapacağını bilemezken, karşı gelemeyecek hatta tek bir kelime edemeyecek haldeydi.

Lisa "Hızla sınıf atlamışsın ama bu damgayı silemezsin. Sen bir kölesin asla asil olamazsın." diye devam ederken gözü bir şey görmüyordu, hırsı aklını esir almıştı. Lisa Jaymie'yi ifşa ederken Edward dönmüş kimin bağırdığını, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Prens'i ayartıp nişanımızı bozdun. Maskeni çıkar da herkes seni görsün!" diye bağırıp Jaymie'nin maskesini çektiğinde Marlon, Jaymie'nin önüne geçmişti. "Haddinizi bilin Prenses!" dedi Marlon. Lisa sinirden kendini kaybetmiş, kahkaha atmaya başlamıştı. Jaymie titremeye başladığında müzik susmuştu, kalabalıktan mırıltılar yükseliyordu.

"Söylentiler doğruymuş. Prens kölesine âşık olmuş." fısıltılarını Jaymie dehşetle dinliyordu. "Marlon gitmek

istiyorum." Sesi titreyerek konuşurken küçük bir kız çocuğu gibi onun elini tuttu. Damgası ilk günkü kadar yanmaya başlamıştı. Utanıyor, etrafına bile bakamıyordu. Marlon fısıltıyla "Dik dur Jaymie senin utanacak bir kusurun yok!" dedi elini daha bir güvenle sıktı. Edward yanlarına geldiğinde Jaymie'nin korkuyla Marlon'un elini tuttuğunu gördü. Marlon yavaşça Jaymie'nin elini bırakırken Edward'dan emir bekliyordu. Herkes telaşla dağılmaya başlamış kimse Edward'ın gazabıyla yüz yüze gelmek istemiyordu.

"Nereye?" dedi Edward dağılan insanlara kükreyerek. "Prenses Lisa'nın şenliği yeni başlıyor. Prenses Roxane neredesin? Pastan nerede? Bu nasıl bir doğum günü?" dedi ve yüzündeki hain gülümseme yok olurken Jaymie'nin yanına geldi. Yüzü bembeyaz olmuş, titreyen ellerini suçlu gibi birleştirmiş bekleyen Jaymie'nin yüzünü eliyle yukarı kaldırdı ve kulağına eğildi. "Kafanı dik tut Jaymie. Yoksa seni bu kadar insanın içinde öperim."dedi. Jaymie gözlerine bakmış, nasıl bu kadar rahat olabildiğine hâlâ inanamıyordu. İçinden ona sarılıp gitmeleri için yalvarmak geliyordu. Edward genç kadının gözlerine bakarken "Marlon!" dediğinde kalabalığın arasında gizlenmiş dört muhafız Jaymie'nin yanında belirdi. Bu sırada içeri yüzlerce asker girdi. Kalabalık neler olduğunu anlamaya çalışıyordu, panik yayılmaya başlamıştı. Edward, Lisa'nın kolundan tutup sürüklerken herkes korkuyla neler olacağını bekliyordu. Bu sırada prenses Roxane'nın babası telaşla yanına geldi.

"Efendim özür dileriz. Prenses Lisa davetli değildi, biz..." diye açıklama yaparken muhafızlar onu Edward'ın yanından uzaklaştırmıştı bile.

"Roxane neredesin?" diye bağırırken Roxane'in yüzü kül rengini almış, iki muhafız eşliğinde Edward'ın yanına getirildi. "Roxane, o kadar incesin ki Lisa'yı doğum gününe çağırmışsın." dedi Edward. Roxane "Ben..." dedi

kısık sesle ve Edward ona eliyle susmasını işaret etti ve devam etti. "Bu inceliğin karşısında hediyeni Lisa'ya vermek istiyorum. Tabii senin için unutulmaz bir doğum günü olacak, artık her sene bu doğum gününü hatırlarsın." Bu sırada Lisa, Edward'ın yanında duruyor kendisine neler olacağını düşünüyordu.

Jaymie gözyaşlarıyla Edward'ın kendine ne kadar zarar verdiğini görebiliyordu. Bu böyle devam etmezdi, biri çıkacak ve onun bu barbarlığının hesabını soracaktı.

"Lisa ne güzel, Roxane'ı kırmayıp bizi şereflendirdin." dedi Edward. "Ben çok içmiştim. Roxane..." dedi Lisa genç adamın bakışlarıyla susmak zorunda kaldı. Kimse konuşmuyor, salona adeta ölüm sessizliği hâkimdi. Bir işaretiyle iki muhafız Lisa'nın yanına gelmişti. "Özür dile!" diye bağırırken onu kolundan tutup Jaymie'nin yanına getirdi. Jaymie titriyor başını öne eğmiş kaldırmıyordu. "Kafanı kaldır Jaymie!" diye bağırdığında kalabalıktaki herkesin kafası dikleşmişti. Lisa canının acısıyla inlemeye başladığında Edward bir kere daha "Özür dile!" diye bağırdı. Lisa'nın bütün öfkesi korkuya dönüşürken "Özür dilerim." dediğinde kalabalıktan mırıltılar yükselirken Lisa'yı karşısındaki muhafızlara savurdu. "Prenses Lisa'yı kölelik damgasıyla şereflendirin." dediğinde salondaki herkes dehşet içindeydi. Jaymie Edward'a yalvaran gözlerle bakarken konuşmaya cesaret edemedi. Lisa'nın haykırışları insanın kanını donduracak feryatlara dönüştüğünde kimse yerinden kıpırdayamadı.

Jaymie'nin yanına gelip elini tuttuğunda salondaki kalabalık sessizlikle bir nevi her şeyi kabullenmiş olduklarını gösteriyorlardı. Edward'ın siniri geçti ve sakince konuşmaya başladı. "Tarihin eski kurallarını sürdürmek isteyenler buyursunlar güçleri yetiyorsa bana kabul ettirsinler. Bana entrika kurarak hiçbir yere varamazsınız. Kanun benim. Haksız itirazı olan her kim olursa olsun

cezasını çeker." dedi. Vanselt kalabalığın içinden gelerek "Efendim sizi ve Kraliçenizi selamlıyorum." dediğinde herkes yavaş yavaş dizlerinin üzerine çöküp Edward ve Jaymie'yi selamlamaya başlamıştı.

Vanselt selamlamasını bitirdi ve ayağa kalktı. "Efendim izninizle hanımefendiyle dans etme şerefine nail olabilir miyim?" dediğinde herkes şoktaydı. Bir köle ve asil bir baloda dans edecekti. Bu tarihin baştan yazıldığı anlamına geliyordu ki Vanselt yıllardır eşitlik için savaşıyordu. "Jaymie..." dedi Edward kararı ona bırakır gibi. Jaymie bu dansı kabul etmesi gerektiğini biliyor titreyen bedenine hâkim olmaya çalışıyordu. Derin bir nefes aldı ve "Onur duyarım." dedi.

Vanselt bir kez daha onu başıyla selamladı ve müziğin yayılan yumuşak tınısıyla Jaymie koluna girdi. Kalabalık onlara yol açarken Amanda "Bu günleri gördüm ya artık ölebilirim," dedi sevinçle. Edward "Leydim dans ederken ölmeye ne dersiniz?" dedi alayla. Amanda onun koluna girerken Jaymie ve Vanselt dans etmeye başlamıştı. Marlon yakın markaj onları takip ederken askerler herhangi bir duruma karşı yerlerinden kıpırdamazken pist çiftlerle dolmaya başlamıştı. Roxane etrafta görünmüyordu, fısıltılar Edward'ın kendine güvenen, tehdit dolu cümlelerin doğruluğunu tartışarak geçiyordu.

"Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?" dedi Vanselt kolları arasında yaprak gibi titreyen genç kadına.

Jaymie ümitle "Beni bu zor durumdan çıkarabilecek her şeye razıyım." dedi sesi boğuklaşmış ağlamamak için zor duruyordu.

"Onu sevdiğinizi umarak söylüyorum. Çünkü onun sizi bırakacağını hiç sanmıyorum. Köleliğin kalkmasında kilit nokta sizsiniz bir düşünün. Bu mucize!" dedi Vanselt.

"Sizce on üç yaşındaki kardeşimin sırf ablası âşık oldu diye birine hediye edilmesi bu mucizeye dâhil mi? Bu

ne kadar adil bana söyler misiniz?" dedi Jaymie ve devam etti. "Ya da bana bunun olmayacağına dair bir garanti verebilir misiniz? Sizi bu soruyu cevaplama zahmetinden kurtarayım efendim! Böyle bir garantiyi bırakın siz, Edward bile veremez." dedi Jaymie. Vanselt biraz düşündükten sonra "Tehdit edildiğiniz hissine kapılıyorum." dedi. Jaymie "Ben kölelerin kahramanı olamam. Kahraman olmam gerekiyorsa sadece kardeşimin kahramanı olacağım." dedi Jaymie. Vanselt Jaymie'nin kararlı konuşmalarıyla susmuş, ona hak veriyordu.

Edward, Amanda'yla dansını bitirmiş Vanselt ve Jaymie'nin yanına gelmişti. Vanselt saygıyla eğilirken "Görüşmek üzere sevgili dostum." dedi Edward. Jaymie'nin elinden tutarak kalabalığın içinden geçerken korumalar etraflarını sarmıştı. Diğer askerler bindikleri araba hareket edene kadar balo salonunu terk etmedi.

Arabaya bindiklerinde sessizdiler. Yaşadıklarının konuşulacak bir yanı yoktu. Edward, Jaymie'nin kendisinden daha da uzaklaştığını biliyor, tedirginliğini ifade edemiyordu. Jaymie, Prens'in bir nebze olsun ona hak verdiğini umdu. Hiçbir şey yokmuş gibi başını karanlık cama çevirdi. Sesini çıkarmadan öylece dışarıyı seyretti. Edward'ın sinir bozucu sessizliği bozması on dakika bile sürmedi.

"Nereye bakıyorsun?"

"Dışarı efendim."

"Efendim?" dedi sinirle gülümseyerek devam etti. "Hâlâ bana efendim diyorsun."

"Parti bitti efendim."

Edward'ı sinirlendirmemesi gerektiğini biliyordu ama başka çaresi yoktu, ondan uzak durmalı ve kendinden uzak tutmalıydı. Edward'ın ara bölmeyi yumruklaması ve arabanın durması saniyeler sürdü. Kapıyı açarken bir eliyle Jaymie'nin kolundan tutup neredeyse dışarı sürükledi. Jaymie'yi hırsla arabaya yasladığında Edward deli-

ye dönmüş elleri arabada genç kadın kollarının arasındaydı. Ona dokunmuyor öfkeyle yüzüne bakıyordu.

"Partide eğlendin mi?" Jaymie evet mi desin hayır mı desin bilemedi, Edward çığırından çıkmıştı. Jaymie korkmaya başlamış ileri gittiğini biliyordu.

"Yüzüme bak! Sana yüz kere söyledim yüzüme bak!"

Jaymie yüzünü kaldırdığında gözleri dolmuş, kızgındı.

"Cevap ver!"

"Ben eğlendim."

"Hangi kısmında?"

Jaymie'nin gözlerinden yaşlar süzülürken "Prenses Lisa bileğimdeki köle damgasını gösterdiğinde." yüzündeki sinir gözlerine yansımıştı.

Edward hırsını alırcasına küçümseyerek konuştu. "Hak ettiğini aldı. Hayatı boyu o da kölelik damgasını taşıyacak."

"Onun ne suçu var? O hakkı olanı korumaya çalışıyor."

"Benim ne suçum var?" dedi Edward sinirle.

"Bunun cevabını vermek bana düşmez efendim." dedi Jaymie.

"Ben sana söyleyebilirim. Tek suçum seni ömür boyu yanımda istemek." dedi ve devam etti. "Senin için bütün dünyayı karşıma aldım. Bunu hak etmiyorum."

"Ben senden böyle bir şey istemedim. Düşman kazanıyorsun. Biri çıkıp sana dur diyecek." dedi Jaymie.

"Umurumda değil!" diye bağırdı Edward.

"Konuş Jaymie! Ne söylersen söyle kızmayacağım."

Jaymie eliyle yüzündeki yaşları silip içine akıtırken ölüm gelen cümleleri kurdu.

"Senin aşkın da benim umurumda değil! Bir hayal kuruyor beni de peşinden sürüklüyorsun. Ne seni ne çocuğunu istemiyorum. Beni rahat bırakmanı istiyorum. Korkumdan dile getiremiyorum."

Edward Jaymie'den böyle bir tepki beklemiyordu, ne böyle bir cevap ne de böyle bir başkaldırı. Ellerini indirdi. Gözlerine bakarken arabanın kapısını açtı ve "Korkmalısın." dedi. Binmesini bekledi. Marlon'a onu saraya götürmesini tembihlerken kendi arkadaki araca binmişti. Jaymie hıçkırıklarını serbest bıraktığında söylediği yalan dolu kelimeler onu esir almış benliğini kemiriyordu. Marlon çaresizce ona cebindeki mendili uzattı.

Edward'ın kulaklarında yankılanan Jaymie'nin acı dolu kelimeleri onu daha bir durgunlaştırmıştı. Jaymie haklıydı. Kimse ona ne istediğini sormuyordu. Düşündükçe çıldırıyor, çıldırdıkça hırslanıyordu. Karşısında her arzuladığında onun olan, her isteğine boyun eğen, her emrini yerine getiren bir köle vardı. O sadece Jaymie'nin aşkını istiyordu. Ona gülen, aşkla bakan ruhunu. Kopamıyordu. Aylardır genç kadına gösterebildiği kadar sabır göstermişti. Jaymie aşktı, bir nefes kadar yakınken okyanus ötesi kadar uzaktı. Saraya döndüğünde sabah olmak üzereydi. Gözleri bulanık görüyordu, uçakta içmiş iyice sarhoş olmuştu.

Dairesine girmiş, bağırmaya başladığında Jaymie uzanmış genç adamı ne kadar üzdüğünü düşünüyordu. Jaymie, Edward'ın sesini duyduğunda korkudan ölebilirdi, kalbi hızla atarken koşarak antreye gitti. "Buyurun efendim!" Edward gelip ona sarılırken sıcacıktı. Jaymie yayılan içki kokusuyla onun ne kadar acı dolu olduğunu anladığında yüreği paramparçaydı. Onu zar zor yatak odasına götürdü ve kıyafetlerinden kurtardı. Edward sızmadan önce ona aşkını bir kere daha itiraf ederken Jaymie gözyaşlarıyla sarılıp dudaklarından öptü ve "Ben de seni seviyorum Edward." dedi. Biliyordu ki Edward sabah hatırlamayacaktı. Sabaha kadar genç adamın yanında kalmış, ona sarılıp içkiyle karışmış kokusunu alarak aşkına ağlamıştı. Sabah gün doğmadan panjurları kapattı. Genç adamın dinlenmesi gerektiğini biliyordu,

telefonları da kapattı. Sabah on gibi kahvaltıyı hazırladı ve günlük gazeteler için antreye çıktı. Gazeteler ilk sayfalarında dün gerçekleşen olaylı doğum gününü yazarken Jaymie'nin elleri buz gibi olmuştu, *"Tanrım beni artık kimse kurtaramaz,"* dedi.

Edward uyandığında akşam Jaymie'nin söylediklerini düşündü ve içi sızlarken hislerine inanmaya karar verdi. Kalkıp yanına geldiğinde Jaymie gazetelere bakıyordu. Jaymie onu fark etmezken "Güzel çıkmışız." dedi Edward ve hazır olduğunu bildiği kahvaltı masasına gitti. Gazetelerdeki resimleri gördüğünde keyfi yerine geldi. Jaymie'nin kabul görmesi için basın en güzel sempati kazanma yoluydu. Jaymie'nin bacakları tutmuyordu. Sandalyeye çöktüğünde delirmek üzereydi. Kendine gelip sinirle Edward'ın yanına gitti.

"Sen... Kendini, krallığını, babanı düşünmüyorsun." dedi sesi titremiş isyan ediyordu. Edward hiçbir şey söylemeden kalkıp antreden gazeteyi aldı. "Jaymie bak ne yazıyor?" dedi. Jaymie'nin gözleri gazeteye kaydı.

Gazetede onların el ele resimlerinin altında "Meleklerin kızı Prens'in gönlünü kaptı." Başlığın altında Prens'in aşkla baktığı kadının kölesi olduğu ve Edward'ın onu müstakbel Kraliçe olarak tanıttığı yazıyordu. "Sen gerçekten çıldırmışsın." dedi Jaymie. Edward gülümsedi ve dudaklarına küçük bir buse koyup masaya oturdu. Kahvaltısını bitirmiş, Jaymie'ye aldırış etmemişti.

Neşesi babasının yanına gitmesiyle son bulmuştu. Babası taktik savaşına devam ederken inceden inceye sorunları farklı yansıtıyordu.

"İnsanları silah zoruyla orada tutman hataydı. Bu seni destekleyenlerin bile tepkisini çekti." dedi Kral.

"Dinlemeyi bilen bir toplumda yaşamıyoruz." dedi Edward sıkıntıyla.

"Senin yanındayım Edward ama daha ağırbaşlı ve politik davranmanı istiyorum. Lütfen saygı göster ki saygı göresin." dedi Kral. Edward baloda çıkan sorunları tartışmaktan sıkılmış babasının biraz tatil yap demesi ona mantıklı gelmişti. Odaya geldiğinde Jaymie televizyonda haberleri seyrederken tırnaklarını yiyordu. Bir gün içinde yer yerinden oynamış köleliğin kaldırılmasını savunan insanlar Edward'ı desteklerken, asillerin kölelerle yaşanılan beraberlikleri basın tarafından su yüzüne çıkarılmaya başlamıştı. Edward sessizce televizyona dalmış kadını seyrederken Marie geldi. Elinde çarşaf yığınları vardı, normalinde bu işlerle ilgilenmiyordu ama Jaymie'yi görebilmek için bir bahaneye ihtiyacı vardı. Jaymie Edward'la göz göze geldi ve telaşla Marie'yi takip etti.

"Sizi bir haftaya buradan çıkaracağım." dedi Marie fısıltıyla.

"Marie herkes beni tanıyor artık kaçamam."

"Kral çok kızgın. İnan bana onunla yüzleşmek istemezsin. Korkma kimse kaçtıktan sonra senin adını bile anmaz." dedi Marie.

"Belki doğrusu budur onunla kalmak doğru olandır. Onu seviyorum Marie. Ne kadar çaba harcıyor baksana. Bana kalsa ona bir sürü çocuk doğururum." dedi Jaymie gözyaşlarıyla.

"Jaymie inan bana onunla bir geleceğin yok. Hiçbir zaman kabul görmeyeceksin, zarar gören hep sen olacaksın. Hamile kalırsan asiller seni de Edward'ı da yaşatmazlar. Kral'ı düşünmek bile istemiyorum." dedi Marie.

Jaymie kendinden çok Edward için korkuyordu. Daisy'i bu bilinmez yola sokmanın bencilce olduğunu biliyordu. Marie haklıydı. Genç adamla aşkla birlikteyken bile gözyaşları hiç dinmiyor, gün geçtikçe ilişkileri sarpa sarıyordu. Edward onu çağırdığında Daisy yanın-

daydı. "Hazırlanın." dedi. Jaymie ve Daisy göz göze bakarken Daisy odasına gitti.

"Efendim ne için hazırlanmamız gerekiyor?"

"Aslında gerek yok. Daisy'i çağır çıkıyoruz."

Edward Jaymie'yle bir yere giderken bu zamana kadar sarayın yan kapısını kullanmıştı. İlk önce yan kapıya yöneldi ve durdu. Sonra ana kapıya yönlendi ve Jaymie donup kaldı. Onun durmasıyla Daisy'de durdu. Edward yürümeyen kızlara arkasını dönmeden "Çabuk!" diye gürlerken Daisy koşarak bir adım arkasında yerini aldı. Edward yavaşça Jaymie'yi kolundan yanına çekti ve "Senin yerin benim yanım." dedi. Jaymie kafası önünde onları seyreden saray halkına ve birçok kurul üyesine bakmamak için neredeyse yürürken gözlerini kapatıyordu. Koridordaki insanlar şaşkınlıktan selam vermeyi unutuyor, bazıları memnun ifadeyle Jaymie'yi bile selamlıyorlardı. Yıllar gibi gelen yürüyüşün ardından Edward sarayın önünde duran arabanın yanına geldi ve sırıtarak ön kapıyı açıp "Buyurunuz Kraliçem." dedi. Daisy kıkırdarken Jaymie ona ölüm bakışı fırlattığında Edward "Çok ayıp kardeşinize böyle bakmayın Kraliçem" dedi. Arabaya bindiklerinde "İlk olarak alışveriş yapalım." diyerek telefonunu çıkardı. Jaymie'nin kaçma fikri aklına yerleştikçe ağlama isteğiyle dolup taşıyor genç adama attığı kaçamak bakışlarla şimdiden onu özlüyordu. Duyguları karmakarışık ne yapacağını bilmez halde içinde fırtınalar koparken dışarıdan terk edilmiş ıssız bir liman gibiydi.

"Marlon bizi büyük bir mağazaya götür." dedi ve önündeki iki arabayı takip etmeye başladı. Marlon onları büyük bir alışveriş merkezine götürürken önce güvenliği sağlamıştı. Yüz kadar muhafız etrafa yerleşmiş, keskin nişancılar yine hazırdılar. Edward arabadan indiğinde babasının onu ortalığın durulması için tatile gönderdiğini biliyor tam tersini yapıyordu. Yüzünde sert ama muzip

bir ifadeyle Jaymie'nin kapısını açtı. Görenler saygıyla eğiliyor, bazıları el sallıyor, bazıları fotoğraf çekiyordu. Jaymie üzerinde açık mavi askılı bir elbise ve ayağında parmak arası terlikleriyle doğallığın anlatılan en iyi hali gibiydi. Saçları belinden aşağı dökülmüş, beyaza yakın rengi onun fazlasıyla dikkat çekmesini sağlıyordu. Edward gelip elini tuttuğunda "Lütfen yapma!" dedi yalvarırcasına. Edward ona kıyamadı ve bıraktı. "Burada ne işimiz var?" dedi Jaymie ağlamakla.

"Alışveriş." dedi Edward suratında her zamanki sert ifadesi vardı. Beyaz Lacoste tişörtünü kotunun üzerine bırakmıştı. İçeri girdiklerinde Jaymie ne yapacağını bilmiyordu. Edward onu yönlendirmek için elini tuttu ve "Sahilde bir otele gidiyoruz. Ona göre üzerinize bir şeyler alalım."

"Bizim bir şeye ihtiyacımız yok. Çıkabiliriz." dedi Jaymie panikle. Etraflarındaki insanların meraklı bakışlarıyla nefesi daralıyordu. Edward ona aldırmadan gözüne kestirdiği mağazaya girdi. Etrafı çalışanlarla dolduğunda "Tatile çıkıyoruz ve yanımızda hiçbir şey yok ona göre." dedi. Çalışanlar dağılıp Jaymie ve Daisy'e kıyafetler göstermeye başladılar. Edward bir koltuğa oturduğunda Jaymie neredeyse ağlayacaktı. Ona gösterilen kıyafetlere ilgisiz kalıyordu, bu sırada Edward yanına geldi.

"Benim halletmemi ister misin?" dedi sertçe. Jaymie "Siz nasıl isterseniz." dedi aynı şekilde. Edward gözüyle birkaç elbise seçti ve "Birkaç mayo ve bikini de istiyoruz." dediğinde Jaymie düşüp bayılabilirdi. Edward'ın sinirli hali aniden kaybolup elindeki bikiniyle yanına gelip kulağına fısıldarken Jaymie şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Hayır denemek istemiyorum. Bu yok gibi." dedi utançla kıpkırmızı olmuştu.

"Zaten bunu sadece benim yanımda giyebilirsin." dedi Edward alayla. Onu elinden tutup kabine doğru yön-

lendirirken görevli kızlar kıkırdıyordu. Jaymie "Tamam alalım beğendim." dedi pes ederce.

"Denemelisin." Kabine Jaymie'yle girip elbisesini çıkartmasına yardım ederken gözleri gözlerini bulmuştu. "Çok güzelsin ve ben sana doyamıyorum." dedi istek ateşi yanmış alev almıştı. Jaymie istemsizce gülümserken Edward iç çamaşırını bacaklarından kurtardı ve elindeki bikiniyi bacaklarından geçirirken parmakları teninde dolandı. Ellerinin kalçalarında dolanmasına izin verip bikiniyi yerleştirdikten sonra "Çok güzel!" dedi nefesi kesilmiş genç kadını seyrediyordu. Jaymie yörüngesine girmiş parmaklarında kaybolmuş yine Edward ne derse yapacak durumdaydı "Üstünü de deneyelim." dedi Edward. Jaymie ona yenilip dayanamadı ve dudaklarını bulurken Edward çoktan onu duvara sıkıştırmıştı.

"Bu mu senin beni istemeyen halin?" dedi Edward gülerken. Jaymie kendini ondan hızla çekti. "Ben..." dedi pişman olmuş bir kere daha kendini ele vermişti. Edward onu duvara yaslarken saçlarını yüzünden çekip gözlerine baktı "Ben seni nasıl ne şekilde istiyorsam sen beni belki de daha fazla istiyorsun" dedi mutlulukla. Jaymie gözlerini kaçırmış hayır anlamında başını sallarken Edward'ın doğru söylediğini biliyordu. "Çıkalım." dedi Jaymie kollarından kurtulmaya çalışırken elbisesine uzandı.

"Şişş... Bırak da üzerinde göreyim." dedi gözlerine bakarken sutyeninin askılarını indirdi. Kabindeki sandalyeye oturup onu belinden kendine çekerek dudaklarına izin verdi. Burnunu göğüslerinin arasına yerleştirip kokusunu alırken Jaymie'nin gözleri kapanmış titremeye başlamış bikini üzerini apar topar giymeye çalışırken kaçış gibi arkasını döndü. Edward kopçayı iliklerken elleri bel kıvrımında dolandığında "Titriyorsun." dedi gülümseyerek. "Üşüdüm. Giyinmeliyim." dedi. "Üşümediğini ikimiz de biliyoruz." dedi Edward hevesle.

"Güzel oldu, alalım tamam." dedi Jaymie kurtulmak için. Boynundaki ter göğüslerinin arasına akarken Edward eğilip ter damlalarını yakalarcasına dudaklarını gezdirirken "Yapma, çok terledim." dedi Jaymie. Edward "İstiyorum." dedi. Bir kere daha dudaklarına izin verdi. Bikini üstü göğüslerinden kurtulurken Edward'ın dudakları hâlâ göğüslerinde dolanıyor onu kışkırtıyordu. "Yapma!" dedi Jaymie. Edward onu dinlemeden sandalyeye iyice yerleşti ve elleri kalçalarında bikininin iplerini çözerken dudakları hâlâ göğüslerindeydi. "Hadi yardım et!" dedi Edward ellerine iyice izin vermiş bacaklarının arasında dolanıyordu.

Jaymie "Burada olmaz!" derken titriyordu. Genç adam ayağa kalkmış "Hadi ama." dediğinde Jaymie dayanamamış hızla kemerini açıyordu. Her şey silinmiş, hiçbir şey umurunda değildi. Genç adamı hızla kıyafetlerinden kurtarmış Edward avuçlarındaki kalçalarını kendine bastırırken dudakları bıkmadığı göğüslerinde dolanıyordu. Edward onu duvardan destek alıp kendine yerleştirdi. Aşkın dansı küçük kabinde başlarken Jaymie'nin aklında bir tek hazzı vardı. Duvara çarpıp geri dönen bedeninde zevkin kat kat fazlasını yaşarken Edward'ın inlemelerini dudaklarıyla kapattı. Onun öğrencisi gibi dilini ağzında gezdiriyor, genç adam kendini bastırdıkça çığlık atmak istiyor, Jaymie ağzında onu başka diyarlara sürüklüyordu.

Nefes almak istediğinde "Yeter Edward. Yakalanacağız." dedi Jaymie. Deli gibi soluyor genç adam hâlâ onda var oluyordu. "Edward!" dedi Jaymie. Küçük bir çığlık atma isteğini dudaklarını kenetleyerek geri gönderdi. Genç adam ona aldırmıyor elleriyle her yerini tekrar keşfediyor, Jaymie ona ayak uydurmaktan kendini alamıyordu. Daracık kabin onlara ev sahipliği yaparken Jaymie bir inlemesini daha bastırarak kendini çektiğinde Edward ondan kopmuştu. Jaymie elbisesine uzanırken

Edward "Bitmedi biliyorsun." dedi sırıtarak. "Sonra devam ederiz, hadi bu utanç verici." dedi. Edward sandalyeye tekrar oturmuş, Jaymie giyinmeye çalışıyordu. Onu belinden sarıp kucağına aldı. Saçlarını çekip ensesini kulak arkasını boynunu öperken giyinmesine izin vermeden onu erkekliğine hapsettiğinde Jaymie yine başka diyarlardaydı. Ahenkle kalkıp inen bedeni zevkini tekrar tekrar yaşıyordu. Edward tükenirken dudaklarını bulduğunda küçük bir kıkırdama duydu. Jaymie'yle göz göze gelirken sesin sahibinin o olmadığını anlaması uzun sürmedi. Jaymie kıpkırmızı olmuş "Tanrım rezil olduk." dedi yüzünü kapatırken. Edward umurunda olmadan giyinmesine yardım etti ve onu kollarına aldı. "Seni seviyorum Kraliçem." dedi. Jaymie "Ben buradan çıkamam gerçekten." dedi. Edward, saçlarını toplamasına yardım ederken "Ben yanındayım." dedi. Elini tutup dudaklarına götürürken Jaymie Edward'ın alnındaki teri siliyor söyleniyordu. "Off anlamayan kalmamıştır. Sanki hiç yapmıyoruz bir burası eksikti."

"Yer, zaman, mekân benim olmanı engellemez." dedi Edward sırıtırken. Kabinden çıktıklarında Jaymie adeta Edward'ın arkasına saklanmış elini sıkı sıkı tutmuştu. Kimseye bakmamaya özen gösterip derin bir nefes aldığında Daisy elinde kıyafetler yanına geldi. Her şeyden habersiz bir şeyler söylüyor Jaymie utancını bastırırken onu neredeyse duymuyordu. Edward onun kırmızının tonlarına bürünüşünü kahkaha atarak seyrederken onu çok sevdiğini düşündü.

Mağazadan çıktıklarında Daisy kafasını kaldırmış üst katlara bakıyordu. Edward "Merak mı ediyorsun?" dedi. Daisy Jaymie'ye baktı ve "Hayır efendim." dedi. Edward "Karnım acıktı." diyerek asansöre yöneldiğinde Daisy gülümserken Jaymie'nin başından dumanlar yükseliyordu. Hamburger satan fastfood yerine oturduklarında Daisy yiyeceklerini seçmişti bile. Jaymie bir şey isteme-

diğini belirtirken Edward onun yerine de sipariş verdi. Çekilen fotoğraflar, kalabalıklaşan meraklı gözlerle ruhu daralmıştı. Edward umursamıyor kimse yokmuş gibi davranabiliyordu. Yemeğin bitmesine yakın Marlon yanlarında belirdi "Efendim güvenli saatleri geride bıraktık." Jaymie merakla bakarken "Marlon güvenlik için bir yerde iki saatten fazla kalmama izin vermiyor." dedi Edward alayla.

Edward geri kalan yolu karavanla devam etmek istemiş, üç saatlik bir yolculuk onları beklerken karavan alışveriş merkezinin önünde onları bekliyordu. Daisy Marlon'un olduğu araca binerken Edward ve Jaymie karavana binmişti.

Edward yatağa uzandığında Jaymie etrafa bakıyordu. Ilk defa bindiği araç minik bir evi andırıyordu. Küçük bir mutfak masa ve iki kişinin sığabileceği bir yatağın yan tarafında kısa bir koridor vardı. "Hadi yanıma gel." Jaymie yanına uzandığında araba hareket etmiş ilerliyorlardı. Edward ona sarılıp gözlerini kaparken Jaymie de bir süre sonra sallantıdan uyuyakalmıştı. Karavan durduğunda öğlen saat ikiyi bulmuş Edward'ın telefonu çalıyordu. Jaymie kollarında gözünü açmış kalkacakken Edward dudaklarına uzanıp içine alırcasına öptü. Jaymie onun bu halini çok seviyordu. Gözleri birleşirken mutluluğunu hissetmemesi için kaçırdı gözlerini. Edward telefonu açtığında ayaklanmıştı. "Geldik." dedi telefonu kapattığında. Jaymie ıssız bir yer olması için dua etse de duaları kabul olmayacaktı. Edward basın aracılığıyla Jaymie'yi halka tanıtıyordu. Jaymie'nin doğal hali, ürkekliği sempati topluyor, babası içten içe köleliğin kalkmasını istemeyenlerin yanında yer alırken Edward da boş durmuyordu.

Karavandan indiklerinde Jaymie gözlerine inanamadı. Sonu görünmeyen altın sarısı kumsal harikaydı. Alabildiğine okyanus kokusu ciğerlerine dolarken Edward ge-

lip arkasından ona sarıldı. "Beğendin mi?" dedi. Jaymie büyülenmiş gibiydi. "Çok güzel."

"Otele girelim." Jaymie arkasını döndüğünde yedi katlı, şirin bir otelle karşılaştı. Bir prense göre fazla lüks olmayan otel tamamıyla onlara aitti. Yedi katlı otelin altmış odası muhafızlarla dolmuş Daisy, Jaymie'lerin odasının yanında bir odaya yerleştirilmişti. Jaymie balkondan uçsuz bucaksız okyanusu seyrederken Edward geldi. "Umarım burada biraz rahat edersin." dedi. Jaymie hiçbir şey söylemeden içeri geçti ve eşyaları yerleştirmeye başladı. Edward bilgisayar başında çalışıyordu. Jaymie ikinci bavulu açtığında şok geçirdi. Açık saçık kışkırtıcı kıyafetleri ve iç çamaşırları gördüğünde alışverişi ona bırakmanın ne kadar yanlış olduğunu anlamış ama çok geçti. Edward gelip ona sarılırken bavulun içine kıyafetleri sokuşturması uzun sürmedi.

"Seninle yüzmek istiyorum ama ilk önce yemek." Jaymie, "Baloda çıkan olaylar büyüdüğü için mi buradayız?" Edward onu kendine çevirdi "Tatil için için buradayız. Sen acıkmadın mı?" dediğinde Jaymie aptal gibiydi, Edward vazgeçmiyordu. "Ben duş almak istiyorum." dedi. "Benim de birkaç işim var." dedi Edward.

Jaymie alışveriş merkezinde Edward'la sevişmelerinin pişmanlığını yaşarken ona nasıl davranacağını bilmez halde duşun altında duruyordu. Duşun kapısı açılıp Edward'la göz göze gelirken panik olmuştu. Edward "Çok uzun sürdü." dedi gülümseyerek yanına girerken paniklemiş halini görünce sadece yıkanmasına yardım etmekle kalmıştı. Jaymie yine durgunlaşmış, sessizdi. Duştan çıktıklarında Edward "Bir anlaşma yapalım." dedi. Jaymie merakla ona bakarken eşofman altını giymiş tişörtünü giyiyordu.

"Jaymie'yi istiyorum. Eski Jaymie'yi." dedi Edward.

"Ben de hapları istiyorum."

"Tamam. Bebek yapmaya ara veriyoruz." dedi Edward. Jaymie'ye söyledikleri inandırıcı gelmezken "Neden peki?" dedi.

"Senin bu birkaç günü huzurlu geçirmeni istiyorum." dedi Edward. Jaymie ses çıkarmazken kabul ettiği belliydi. Beraber asansörle aşağı inerken Edward Jaymie'yi rahat bırakmıyor onu utandırıyordu. "İzin verecek misin?" dedi Edward boynundaki dudaklarını aşağı çekerek.

"Bu çok ayıp."

"Tamam, ben ayıp kısımlarını üstleniyorum." dedi Edward. Jaymie ister istemez güldüğünde bütün dünya Edward'ın olmuştu. Otelin restoranına girdiklerinde Jaymie şok olmuştu. Restaurant tıka basa doluydu ve insanlar gerek merakla gerek hayranlıkla ikisine bakıyordu.

"Otelde bizden başka kimse yok sanıyordum." dedi Jaymie yüzü beyaza dönmüştü. Herkes kalkıp selam verirken Edward başıyla selam verdi.

"Restaurant dışarı hizmet veriyor olmalı." derken Edward gayet memnundu, yanlarına gelen garsonun gösterdiği masaya oturdu. Jaymie'nin ürkek bakışları başka bir masaya kaydığında yeniden şok olmuştu. Daisy Marlon'la başka bir masada yemek yiyordu. Edward onları görmüş önemsememişti. Edward, Jaymie'nin stresten hiçbir şey yememiş olduğunun farkındaydı. Odaya çıktıklarında "Yüzelim hadi hazırlan seni aşağıda bekliyorum." dedi.

Jaymie bir süre elinde bikini olduğunu kabul etmek istemediği minik bez parçalarına bakıp durdu. Alışveriş merkezindeki bikiniyi hatırladığında gülümserken elindekilerin ondan daha kapalı olduğu kesindi. Gözünü kapatıp birini aldı ve aceleyle giydi. Üzerine bikininin elbisesini giydi ve saçlarını bedenini saklaması için açık bıraktı. Kapıyı açtığında Marlon karşısındaydı. Jaymie

"Marlon." dedi. Marlon başını öne eğerek selam verdi. "Merhaba Jaymie!" dedi. Beraber asansöre bindiklerinde kısa sohbetleri resepsiyonda Edward'ı görünce bitmişti. Edward Jaymie'nin gülen yüzüyle sinirlenmiş öfke dolmuştu. Jaymie yanına geldiğinde bir şeylere kızdığını anlamıştı, konuşmadan otelden çıkmışlardı ve arabaya bindiklerinde Daisy arkadaydı. Issız bir koy ayarlanmış, gerekli önlemler alınmış, Edward'ın isteğiyle basına haber verilmişti. Jaymie ıssız kumsalı gördüğünde rahatlamış, manzaraya bayılmıştı. Edward Daisy'ye dönerek "Ne istersen yapabilirsin." dedi ve Daisy koşarak deniz kenarına gittiğinde Jaymie gülümsüyordu. Marlon koyun başında arabanın içinde uzaktan onları seyrederken bir yanı kıskançlıkla kavrulurken kabul etmek zorundaydı. Edward Jaymie'den vazgeçmeyecekti.

"Yemekte bir şey yemedin." dedi Edward. Bu sırada Jaymie'yi onlar için hazırlanmış devasa şemsiyelerin altındaki şezlonglara götürdü. Masada hazırlanmış sandviçlerden birini eline tutuşturdu. Jaymie hiçbir şey söylemeden yemeğe başladı ve kendini iyi hissetti. Yarım saatin ardından Edward tişörtünden kurtuldu ve gözlüğünü çıkardı. Jaymie'nin yanına gelip üzerindeki elbisenin ipini çözerken kulağına eğildi "Bekliyorum çabuk gel." dedi ve kumsaldan denize girip kendini sulara bıraktı. Jaymie üzerindeki elbiseyi sıkıntıyla çıkardı ve saçlarını örtebildiği kadar önüne aldı. Denize doğru yürürken Edward güneşin ışıltılarıyla parlayan Jaymie'ye baktı. Avuç içi kadar bikininin içinde eşsiz güzelliği başını döndürürken, onun ürkek yüzüyle bir bütün ruhunu da seviyordu. Jaymie ayakları suya değer değmez soğuk suyla ürpermişti. Genç adam tedirgin olduğunu anlayınca sudan çıktı ve elini uzattı. Jaymie sudan çıkıp ona uzatan aşkına sevgiyle bakarken onun ne kadar muhteşem göründüğünü düşündü. Bıkmadan defalarca onun olmuştu ve ilk günkü isteği hâlâ canlıydı. Kollarında

kendini kaybetmek, dudaklarını hissedip parmaklarının bedeninde gezmesine izin vermenin hayatındaki her şeyden daha güzel olduğunu düşündü. Saçlarını ellerinin arasına alıp gezdirememek ona ölümdü. Geniş omuzlarına takıldı gözleri, sonra saatlerce bıkmadan üzerinde dinlendiği göğüs kafesine. Kaslarını sayarak uykuya daldığı geceleri düşünerek içi sızladı. İçinden onu seviyorum kelimeleri döküldü yüreğine.

"Hadi gel." dedi Edward ve Jaymie kendini en azından bir anlık kollarına bırakmak için elini uzattı. "Çok soğuk." dedi Jaymie ayağını sudan çekerken. "Alışırsın gel hadi." dedi Edward. Gülümserken genç kadının elini kendine doğru çekti. Jaymie dişleri birbirine vurarak suya kendini bıraktığında eli Edward'daydı. Genç adam onu kollarına hapsederken genç kadın ona sıkı sıkı tutunuyordu. Bedenlerine özlemleri bitmeyecek kadar aşk vardı aralarında. İkisi de kesik soluklarla nefes alırken dudakları birleşmemek için direniyordu. Genç kadın soğuğa teslim olduğunda ilk defa titrediğine sevinmişti. Edward'ın bedeni için soğukla karışık titrerken kendine kızıyordu.

"Tanrım titriyorsun." dedi Edward, ona sarılması hoşuna gitmişti.

"Geçer birazdan." dedi Jaymie. Edward "Ben seni ısıtırım." dedi gülümserken Jaymie utançla yalnız olmadıklarını biliyordu. Kaçarcasına Edward'dan ayrılıp yüzmeye başladı. Jaymie soğuk suya alışmış yüzmek ona iyi gelmişti. Edward genç kadının parlayan yeşil gözlerindeki mutlu ifadeyi gördü. Onu uzun zamandır böyle mutlu görmemişti.

Beraber sudan çıktıklarında Daisy küçük bir çocuk gibi kumla oynuyordu. Jaymie Daisy'nin yanına gittiğinde her tarafı kum olmuş kardeşine gülümsedi ve "Güneş seni yakabilir dikkat etmeliyiz." dedi ve elindeki tişörtü kardeşine giydirip başına şapka taktı. Daisy gü-

lümseyerek "Jaymie burası çok güzel." dedi. Jaymie gülümserken Edward onları seyrediyor Jaymie'nin gülüşüyle mutlu oluyordu. Güneş batana kadar orada kalmışlar Daisy yemek yedikten sonra uyuyakalmıştı. Edward gelip Jaymie'nin oturduğu şezlonga uzanmış onu kollarına çekerken "Benim ol!" dedi fısıltıyla, özlemi onu ele veriyor sesine yansıyordu.

Jaymie bir kaçış gibi "Burada mı? Daha yeni..." dedi. Kendini çekerken Edward ayaklandı ve onu kaldırıp elbisesini üzerine geçirdi. El ele arabaya kadar onu yürüttü ve otele getirdi. Odaya geldiklerinde Edward'ın sabırsız hali Jaymie'yi gülümsetmişti. Onu kendine çekip üzerindeki elbiseyi çıkartırken Jaymie ondan kurtulup pencere kenarına gitmiş öylece denize bakmaya başladı. Edward gelip arkasından sarıldı. "Seni özledim. Lütfen beni reddetme!" dedi ve kendine döndürürken Jaymie ona karşı çıkacak kuvveti kendinde bulamadı. Ruhu güçsüz aşkı genç adamın ısrarlarıyla yorgundu.

"Beni de kendini de mahvedeceksin." dedi Jaymie.

"Senin için değer." dedi ve dudaklarına yerleşip onu yavaşça yatağa çekerken "Bebek yapmayalım lütfen." dedi Jaymie gözlerine bakarak. Edward tamam anlamında başını sallarken çoktan yatağa oturmuş ayaktaki genç kadının bikini iplerini çözüyordu. Jaymie'nin çıplak bedenini ilk kez görür gibi hayrandı bakışları, elleri ilk kez dokunur gibi istekliydi. Elleri sevgiyle bedeninde gezinirken "Seni seviyorum Jaymie, istediğin kadar inkâr et sen de beni seviyorsun." dedi kucağına alıp kadının bacaklarını kendine sarıp erkekliğine yerleştirirken. Jaymie'nin ondan farkı yoktu. Tişörtünden kurtarırken genç adamı gözlerini ayırmadı, ona aşkla bakışını hafızasına kazır gibi. Onu saran kollarda bir o kadar çaresiz, bir o kadar umursamazdı. Tükenirken birbirlerinde Jaymie gözyaşlarıyla ayrıldı genç adamın kucağından. Edward yalan söylemiş korunmamıştı. Kaçış bildiği pen-

cere kenarına gelmiş ağlıyordu. Edward kalktı ve gelip arkasından sarıldı. Islak tuzlu saçlarını toplarken soluğu hızlanmış tekrar genç kadını arzuluyordu.

"Çok güzeldi." dedi Edward doymadığını belirten dudaklarını ensesinde gezdirirken "Ağlama, bu sefer bebek yok." dedi Edward onu kucağına alıp yatağa götürdü. Üzerindeki çarşaftan kurtarıp elleriyle sevdi bir süre. Jaymie zincirlerini kırmış genç adama cevap verirken Edward gözyaşlarını sildi gözlerinden. Bacaklarının arasına yerleşirken Jaymie hazzın doruklarında Edward'ın ona yalan söylediğini anlamış olsa bile yapacak bir şeyi yoktu Edward'ın onda can buluşunu seyrediyordu. Genç adam bir kere daha bebek hayaliyle verdi kendini. Bir süre konuşmadan öylece dinlendiler birbirlerinde. Edward genç kadının kabullenişiyle mutluydu.

Gece çökmüş Edward onu uzun sahil kenarında yürüyüşe çıkarmıştı. Kimseler yoktu ve Jaymie daha rahattı. Edward her zamanki gibi Jaymie'yi ikna çabalarındaydı.

"Ben kız istiyorum." dedi Edward pat diye. "Anlamadım." dedi Jaymie. "Kız bebek. İlk kızımız olsun. Sonra bir erkek." dedi Edward. Jaymie durup ona bakarken söyleyecek bir kelime bulamadı. "Ne?" dedi Edward. Jaymie onu sevdiğini haykırmak istese de yapamazdı. Duygularını bastırıp maskesini taktı.

"Benden bir bebeğinin olması seni zora sokup beni ve Daisy'nin başını belaya sokmaktan başka bir işe yaramaz." Edward ılık meltem rüzgârında onu kollarına alıp gözlerine baktı.

"Bırak da bunları ben düşüneyim. Lütfen biraz bana güven."

Jaymie onun yumuşak yalvaran âşık hallerine ne diyeceğini bilemiyordu. İçindeki sessiz çığlıklarla *"Seni seviyorum,"* dedi. Bir gün avaz avaz söylemek ümidiyle sustu. Yürüyüşleri bittiğinde Edward otelin lobisinde kalırken Jaymie Daisy'yi kontrol etmek ve duş almak

üzere odaya çıkmıştı. Daisy'nin uyuduğunu görünce duşa girmiş, çıktığında kapının çaldığını fark etmişti. Edward sanıp kapıyı açtığında karşısında Marlon duruyordu. Gülümsedi ve selam verdi. Marlon karşısında havluyla ona gülümseyen kadınla yutkunamadığını hissetti. "Prens..." dedi ve Edward o sırada asansörden indi. Marlon'un yüzündeki hayran bakışlarla Jaymie'nin havluyla onun karşısında gülümsediğini gördüğünde kan beynine sıçramıştı. Jaymie'ye attığı öldürücü bir bakışla genç kadın içeri girerken Marlon "Efendim ben de sizi..." dediğinde Edward "Sonra." dedi ve odaya girip kapıyı hızla kapattı. Marlon Jaymie için korkarken çaresizce ayrıldı. Jaymie üzerini giyinirken Edward gelip hırsla onu kolundan kendine çekti.

"Ben senin gülüşüne hasretken, neden Jaymie? Marlon'da olup da ben de olmayan ne var? Defalarca benimken bile benden utanırken neden? Kimseden utanmadığın halde benden utanıyorsun neden?" diyerek genç kadını sarsarken sinirli bir o kadar da acı doluydu. Jaymie sesini çıkarmamış şaşkındı. Edward onu bırakmış, sinirle kendi saçlarını çekiştirirken "Onu ortadan kaldırsam belki rahatlarım." dediğinde sesli düşünüyordu. Jaymie dehşetle ona baktı ve düşünmeden konuştu.

"Ben... Ben senden utanmıyorum" diyebildi sersemce. Edward ister istemez acıyla gülümsedi. Göz göze geldiklerinde Jaymie Edward'ın alaylı bakışıyla karşılaştı. Edward salona doğru yürürken Jaymie arkasındaydı. Telefonu çaldığında Edward sinirle telefona cevap verdi. Arayan yaveriydi ve Marlon görüşmek istiyordu.

"Ne varsa sana iletsin." dediğinde hâlâ öfkeliydi. Genç kadının içinde aşkını itiraf etme arzusu uyanırken çaresizdi. Duyguları aklıyla zıt hareket etmek isterken Edward televizyon kumandasını almış ondan beklenmeyen sakinliği gösteriyordu. Biraz evvel isyan edercesine duygularını açığa vurup Marlon'u kıskandığı için öldür-

meyi düşünen o değildi sanki. Jaymie, Edward'ın önünde durdu. Ağzından kelimeler güçlükle çıkarken seçici olmaya çalışıyor genç adamı ümitlendirmek istemiyordu.

"Saydığın sebeplerin Marlon'la uzaktan yakından ilgisi yok." dedi bitirmek isterce. "Kiminle ilgisi var? Yoksa hayran olduğun başkaları da mı var?" dedi Edward. "Ona değer verdiğim doğru ama senin kastettiğin anlamda bir hayranlık değil."

"Nasıl bir hayranlıktır ki bu utanca yer vermiyor? Onun yanında yüzün devamlı gülüyor." dedi Edward. Jaymie köşeye sıkışmıştı. Âşık olduğu adamdan kendini uzak tutup aşkını inkâr ederken başka biri kendi yüzünden prensin gazabına uğrayabilirdi.

"Bedenime senden başkasının teni değmedi. Nedeni bu olmalı. Bakışların bile tenimi yakıyor. Bebek isteğin geçince yüzüm yine gülecek buna emin ol." dediğinde Edward çoktan ayağa kalkmış genç kadının yanındaydı. "Açık konuşmuyorsun bunu hissediyorum." dedi genç adam nefesi hızlanmış genç kadının gözlerine bakıyordu. Jaymie pes etmiş gibiydi. Kollarında olup özgür olamamak işkenceydi. Bir günde kaç kere yenilebilirdi genç adama hazzına. "Hayır konuşmuyorum. Konuşamam da." derken dayanamadı ve Edward'ın dudaklarını bulup ağzının içinde eritip sıcaklığını almaya çalışır gibi öpmeye başladı. Edward onu sararken dünya değiştirebilirdi. Jaymie nefes almak için ayrıldığında.

"Bebek yapmayalım." dedi nefes nefese. Edward gülümsedi. Jaymie'nin üzerindeki havluyu çıkarttı. Jaymie genç adamın tişörtünü çıkarıp ellerini kaslı bedende gezdirirken genç adamın arzuları genç kadını sarmış düşünemez haldeydi. Edward'ı delirtircesine onun olurken genç adam bir kere daha onu dinlememiş, genç kadında bebek hayalini bir kere daha yaşamıştı. Jaymie yorgun bedeni Edward'ın kollarındayken kendine kızıyor, gözyaşlarına engel olamıyordu.

Genç adam onu üzerine çekti. "Neden ağlıyorsun Jaymie. Bunu yapma. Her benim oluşunda suçluluk hissettirme."

"Ben bebek istemiyorum. Beni dinlemiyorsun... Çok mu zor... Ben istemiyorum," dedi isyanla. Jaymie defalarca Edward'ın onunla sevişmesine izin vermiş suçluluk duyuyordu. Edward'a duyduğu istek beyninde onu güçsüz kılıyor, kendini aciz hissettiriyordu. Edward Jaymie'nin istemiyorum kelimesiyle balo gecesinde genç kadının söyledikleri tekrar yankılandı beyninde.

Burnundan soluyarak "Senin isteklerinin bir önemi olmadığını belirtmiştim." dediğinde Jaymie kollarından çıkmaya çalıştı. Edward sertçe onu kendine çekti. Hızla onu altına alıp kulağına eğildiğinde Jaymie genç adamın kollarında küçük bir oyuncak gibiydi.

"Beni seviyorsun. İsteklerini bu yüzden önemsemiyorum." dedi ve dudaklarına eğildi. Jaymie kafasını çevirip dudaklarını reddettiğinde Edward'ın elleri genç kadının çıplak bedeninde dolanıyordu. Elleri ateş olmuş, genç kadının tenini yakarken telefon çaldı. Telefon elinde Jaymie kollarındaydı.

"Selam Edy" dedi Thomas.

"Gece yarısı bir şey mi oldu?" dedi Edward.

"Sahil otelde olduğunu duydum. Ben de yakınım hadi eğlenelim." dedi Thomas. Edward ilk reddetse de Jaymie'nin içkili hali aklına geldiğinde gülümsedi ve "Geliyorum." dedi. Telefonu kapattığında "Hazırlan gidiyoruz" dedi. Jaymie yatağın içinde merakla ona baktı ve sesini çıkarmadı. Yataktan kalktı ve dolabın önünde ne giymesi gerektiğini düşünürken Edward yanına geldi ve "Umarım gece dışarı çıkacağımız düşünmüşlerdir." dedi uğradıkları mağazayı kastederek. Dolabının köşesinde parlak bir gece elbisesi gözüne çarptı. Onu alıp Jaymie'ye uzattı.

Jaymie apar topar üzerine geçirdiği elbiseye uygun duran topuklu ayakkabıları giydi. Edward hazırlanıp aşağı indiğinde Daisy merakla ablasının yanına gelmişti.

"Sen neden uyumadın?" dedi Jaymie Daisy'e. Daisy ablasına cevap vermeden "Tanrım bu elbiseyi sen mi seçtin?" diye sorduğunda Jaymie onu geçiştirmiş, aceleyle aşağı inmek için odadan çıkmıştı. Edward barda oturmuş sakinleşmeye çalışıyordu. Jaymie'nin sözleri, hareketleri onu verdiği aşk savaşında güçsüz kılıyordu.

Jaymie asansörden indiğinde ister istemez ona bakan gözlerle rahatsız olurken kimseye bakmamaya çalışıyordu. Gözleri Edward'ı göremedi. Otelin lobisinde gece korumalarından başka kimse yoktu. Korumalar onu çıkışa doğru yönlendirmiş, arabaya bindiğinde Thomas'ı karşısında görünce buz gibi olmuştu. Oturduğu koltuğun cam kenarına adeta yapışıp dik durmaya çalıştı.

"Tanrıçaların yeryüzüne inmiş hali bu olsa gerek. Elbisen çok hoş" dedi Thomas ona hayranlıkla bakarken Jaymie'nin elinden gelen bir şey yoktu. Nefesi daralmış Thomas'ın bakışlarıyla baş etmeye çalışırken Edward arabaya bindiğinde genç kadın onu görünce rahatladı. Edward Jaymie'ye bakmıyor o yokmuş gibi davranıyordu. Araba on dakikalık bir yolun ardından durduğunda kapı açıldı ve içeri sarı saçlı beyaz tenli bir kız girdi. Kahkahalarla Thomas'ın yanına otururken uzanarak Edward'ın dudaklarına yapıştı.

"Hey kuzularım nereden çıktınız siz?" derken Jaymie'yi görünce nutku tutuldu. Edward gülerken Thomas kadının omzuna elini attı. "Bu gerçek mi? Yoksa cennetten mi indi? Tanrım sen Edward'ı kendine âşık eden kölesin." dedi kadın. Thomas kahkahalara boğulurken ne Jaymie ne Edward gülüyordu. Cevap Thomas'tan geldi.

"Haberler çabuk yayılıyor." dedi Thomas. Jaymie hiç cevap vermedi. Arabanın durduğu yer bir kulüp kapısı-

nın önüydü, arabadan ilk önce Edward, Thomas ve kadın inmişti. Jaymie indiğinde onların arkalarında kalmış, sudan çıkmış balık gibiydi. Edward'la göz göze geldiklerinde genç adam onun nasıl paniklediğini anlamıştı. Elini uzattı. Jaymie ne kadar tutup bırakmak istemese de elini uzatmadı. Edward yine tam anlamıyla delirdi.

"Sana söylenileni yap. Beni sinirlendirme!" dedi ve sinirle onu bırakıp içeri girdi. Korumalar Jaymie'ye eşlik ederken Edward karanlığı aydınlatan renkli ışıklar ve loş lambalarla dolu bara girmiş onlara ayrılan alana oturmuştu. Mekânda birçok üst tabaka bürokrat, prens ve prensesler vardı. Edward'ın yakın arkadaşları imalı olarak Jaymie'yi sormuş Thomas, Edward'ın bu konuda hiçbir taviz vermediğini söylediğinde hiçbiri soru sormak cesaretinde bulunamıyordu.

Şımarık prens ve prensesler geceyi geçirecek ağızlarına layık birilerini ararken bahisler oynuyorlardı. Edward'ın yatağına kim girecek yarışı sürerken kıkırdamalar Jaymie içeri girdiğinde kesilmiş, artık dedikoduların gerçek olduğunu kendi gözleriyle görmüşlerdi.

Litvanya Prensesi "Kimse bu köleyle baş edemez. Ben yarıştan çekiliyorum." dediğinde kimse Edward üzerine bahis oynamamıştı. Edward kapıdan giren Jaymie'nin ışıklarla parlayan elbisesine baktığında elbise seçiminin ne kadar yanlış olduğunu anlaması bir oldu. Jaymie'nin anlatılamaz güzelliği bu elbiseyle adlandırılamıyordu. Pistin kenarından geçerken dans edenlerin durmasına neden oluyor kadınlar bile kıskançlıkla ona bakıyordu. Elbisenin göğüs dekoltesi karnına kadar iniyor göğüsleri sarkan bluzun uzantıları tarafından üstün körü kapatılmış gibi duruyordu. Sırtı tamamıyla açıkta kalıyor saçları sırtını örterken çıplak belinin kıvrımları yürürken baş döndürüyordu. Bacakları uzun eteğin kasıklarına kadar çıkan yırtmacı yüzünden her adımda yürek hoplatırken, yüksek topukları onu seksiliğin dorukla-

rında gösteriyordu. Edward binlerce kez istekle onun olan bedene hayranlıkla baktı. Sahibi olduğunu düşününce içi rahatlarken Jaymie korumalar eşliğinde Edward'ın yanına gelmişti. Edward oturduğu hilal koltuktan biraz yana kayarak genç kadına oturmasını söylerken elbisenin cüretkârlığı sinirini bozmuştu. Jaymie oturduğunda elbisenin etek yırtmacı ikiye açılırken uzun bacakları tamamıyla açıkta kalmıştı. Edward deli gibi ne yapacağını bilemedi.

"Bu... Bu... Nasıl bir elbise yok gibi." dedi sinirle. Jaymie hayretle ona bakarken cevabı yapıştırdı. "Kıyafetleri siz seçtiniz." Masada oturan herkes Jaymie'ye bakıyordu. Thomas yine kahkahayla "Çarpıldınız değil mi? Tanrılardan Edward'a bahşedilmiş bir melek." diye elindeki kadehi Jaymie'ye doğru kaldırdığında Edward ve Jaymie göz göze geldi.

"Ne içeceksin?" dedi Edward kulağına eğilerek. Masada oturan kalabalık yavaş yavaş normale dönerken Jaymie rahatlıyordu. "Hiçbir şey efendim." dedi Jaymie. İçmenin ne demek olduğunu öğrenmiş nasıl bir etki yaptığını biliyor içmek istemiyordu. Edward kolunu sıkarak kendine çekerken Jaymie acıdan gözlerini kapatmıştı. "Benim canımı sıkma." dedi Edward. Genç kadını kolundan sarsması saniyeler sürdü. Jaymie terbiye edip akmasını engellediği gözyaşlarını artık tutamıyordu. Önüne bir bardakta su gibi bir şey kondu. O sırada göğüs dekoltesine takıldı genç adamın gözleri.

"Sen... Sen iç çamaşırı giymedin mi?" dedi sinir artık beyninde tütüyordu. "Bu elbisede iç çamaşırımı örtecek bir kumaş yoktu." dedi Jaymie. Sesi boğuklaşmış gözyaşlarını tutamıyordu. Bir saatin içinde Edward'ın kurduğu baskı katlanılır gibi değildi. Ağlamasını bastırmaya çalışarak gözlerini kapadı. Gözyaşları izinsiz akarken saklamaya çalışıyordu.

Edward Jaymie'nin haklı olduğunu biliyor kızmak istiyor kızamıyordu. İçinden onu sarıp ellerinin her yerinde gezmesi arzusu uyandığında eli ağzında onu otele götürmemek için kendinle savaşıyordu. "Ağlama!" dedi Edward. Jaymie önündeki bardağı kafasına dikip yutarken ağzı boğazı midesi alev aldı. Ağzını açıp derin derin nefesle yanan boğazını söndürmeye çalışırken öksürüyordu. Edward şaşkınca ona bakarken gülümsedi ve suyu uzattı. "Şunu iç!" dedi. Jaymie sudan bir yudum aldı ve biraz daha kendini iyi hissetti. "İyi misin?" Edward gülümserken neredeyse kalçasına kadar inen dekoltesinden çıplak tenini tutup kendine çekti. Kokusunu alırken omzundan öptüğünde onun yerinde olmak isteyen düzinelerce erkek olduğunu biliyordu.

"Seni istemekten hiç bıkmayacağım." dedi Edward dudakları kulağında nefesi hızlanmış arzuları genç kadına akıyordu. Jaymie'nin de arzuları gözlerinden anlaşılırken Edward gülümsedi. Kulağına özlemini dile getiren cümleler fısıldarken Jaymie ne olursa olsun bulutlardaydı. Genç adamın eli teninde dolanırken gerilmiş, kelebekler bütün bedenini sarmış, sırtında dolanan parmakları düşlüyor gerisini istiyordu. "Lütfen!" dedi Jaymie. Edward kendinden memnun "Ne?" dedi. Edward genç kadının da onu arzulamasıyla daha istekli bir hal almıştı. Jaymie *"Nasıl bir savaş bu?"* diye düşüncelerinde boğuluyor, tek isteği oturduğu yerde Edward'ın olmaktı. Edward'ın dengesizliğinin zamanla onu da etkisi altına aldığını düşündü. On dakikanın içinde ağlayabiliyor, susuyor, gülebiliyor ya da arzuyla kendini Edward'a verebiliyordu.

Genç adamın da ondan farkı yoktu. Binlerce kez yenilmişti genç kadına. İnadına dik durup ödün vermemesine hayrandı. Bu yüzden âşıktı. Onunla savaşan kadını seviyordu. Jaymie dayanamadı ve onu büyüleyen parmaklardan uzaklaşmak için sırtını dikleştirdi. Edward bu

kaçışını bir oyuna dönüştürdü. Elini açıkta kalan bacağına koydu ve parmaklarının yavaşça kadının kasıklarına kaymasına izin verdi. Jaymie utançla elini tutarken kıpkırmızıydı. Edward kulağına eğildi "Daha fazlasını yaparım" derken Jaymie yapacağını biliyordu. Elini çekerken Edward kulağından boynuna eğilirken iç çamaşırını araladı ve sıcaklığını hissettiği içinde olmak istediği diyarları buldu. Jaymie gözlerini kapatmış nefes almıyordu. Bedeni yanmaya başlamış nefesi hızlanmıştı. "Çok güzelsin" dedi Edward. Jaymie onu kendine çekmemek için zor duruyordu. "Lütfen!" diyebildi. Edward ona kıyamadı. Elini çekip gülümseyerek parmağını ağzına götürdü. Gözleri kapanmış yüzündeki muziplik Jaymie'yi güldürmüştü. "Enfes" dedi ve kalktı. Bara doğru ilerledi. İki kadeh içkiyle geri döndü ve birini Jaymie'nin önüne koydu. Önündeki bardağı ona uzatırken Jaymie içkinin bir süre sonra ona verdiği ferahlığı ve rahatlama isteğiyle bardağını yüzünü buruşturarak bitirdi. Midesine yayılan sıcaklık bedenini ele geçirirken yüzündeki o katı hüznün yumuşadığını hisseden Edward'ın işaretiyle üçüncü kadeh geldi. Jaymie genç adamın gözüne baktı ve emredileni yaparcasına kadehi içmeye başladı.

Üçüncü kadehini bitirirken herkes içkinin tesiriyle iyice keyiflenmiş birbirleriyle sohbet ederken masada kendini dansa bırakanlar vardı. Jaymie durgunlaşmış uykusu gelmiş gibiydi. İçki aklından her şeyi alıp götürmüştü. Pistte dans edenleri seyrederken Edward'ın ayağa kalktığını görmemişti. Genç adam karşısında dikildiğinde fark etti.

"Hadi dans edelim." dedi Edward. Jaymie kaşlarını havaya kaldırıp dudaklarını uzatıp gülümsedi. "Hayır desem olmaz değil mi?" dedi ve gülmeye başladı. Edward için zaman durmuştu. Ne barın gürültüsü ne insanların konuşmasını duymuyordu. O gülüşünü görmek için

uğraştığı kadının kahkahasında kaybolmuştu. Jaymie ayağa kalktı.

"Peki, tamam." dedi ve Edward'a selam verdi. Genç adam onu kollarına alırken Jaymie kıkır kıkır gülüyordu.

"Neden gülüyorsun?" dedi Edward. "Ben kendimi susturamıyorum. O içtiğimden herhalde. Çok mutluyum. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum. Ben o şeyden daha içmek istiyorum." dedi Jaymie.

Genç adama sıkıca sarılırken ensesinden kendine çekti ve dudaklarını bulduğunda Edward iyice aptallaşmıştı. Delicesine öpüp dudaklarına sahibini hapseden bu sefer kölesiydi. Edward gözleri açık şaşkın dudaklarını eritircesine öpen kadına bakıyordu. Jaymie kıkırdayarak ondan uzaklaşırken "Tadıma bakmalısın. Ben de bakmalıyım. Senin olmalıyım. Beni deli ediyorsun ve zor duruyorum." dedi genç kadın. Edward duyduklarıyla eski hallerine dönmüştü. Özlemle ona bakarken Jaymie kusmak üzereydi.

"Benim tuvalete gitmem lazım." dedi Jaymie ağzını tutarak. Edward onu elinden tutup korumalar eşliğinde tuvalete götürdüğünde Jaymie içeri girerken şirince el salladı. On dakikaya yakın bir süre içerde kalmış Edward merak edip içeri girdiğinde Jaymie tuvalette yüzünü yıkıyordu. Kusmuş ve rahatlamıştı. Hâlâ kafası dönüyordu.

"Seni merak ettim." dedi Edward. "Başım çok dönüyor." dedi Jaymie kıkırdayarak. Yüzünü kuruladı ve sırt dekoltesini örten belinden aşağı saçlarını toplarken ince beli kıvrımlı sırtı gözler önüne serilirken Edward "Saçlarını neden topladın?" dedi memnuniyetsizce. "Sırtıma yapıştı." dedi Jaymie gülümseyerek. Kafası dönüyordu ve musluk tezgâhının üstüne oturup kendini yukarı çekti. Edward bu hallerini şaşkınlıkla izlerken Jaymie gözleri yarı kapalı onu yanına çağırdı.

"Edward dansımız yarım kaldı." Ellerini boynuna dolamıştı. Oturduğu tezgâhtan inerken dengesini kaybetti.

Edward onu tutarken suskunlaşmış genç kadının bu yakınlığını özlediğini hissetmişti. "Tamam, dans ederiz ama biraz ayılmalısın." dediğinde Jaymie dudaklarına yapışmış onu kışkırtarak öpüyordu. Edward onu kendinden zor uzaklaştırdı.

"Jaymie!" dediğinde genç kadın kendini kollarından kurtardı ve tezgâhın üzerine yeniden çıkıp iyice yerleşti. Genç adamı kendine çekip kemerini açmaya başladığında seksi gülüşü Edward'ın aklını başından almıştı. Edward hayır anlamında başını sallarken Jaymie de hayır anlamında kafasını salladı. "İçerde beni deli ederken düşünmeliydin." derken dudakları genç adamın boynunda geziyor bir yandan kemerini açmayı bitirmiş kendi iç çamaşırını çıkarıyordu. "İstiyorum." dediğinde Edward ona izin vermiş kölesi gibiydi. Uyum sağlaması saniyeler sürmüş birbirlerini tamamlarken Jaymie'nin bacakları ona dolanmış birleşirken belini kavrayan kollarda süzülürcesine aşkını yaşıyordu. Edward'ın nefesi kesilmişti, kendinde değildi. Genç kadında tükenirken nefes almak için kendine zaman tanıdı. Genç kadın kıkırdadı ve kulağına eğildi.

"Çok güzeldi Prens'im, bugün kaç kere senin oldum sayamadım. Hamile kalacağım ve bu seninle benim sonum olacak." dedi. Kapının çalmasıyla birbirlerinde dinlenen vücutları ayrılmak zorunda kaldığında Edward gülümsüyordu.

Aceleyle Jaymie'nin iç çamaşırını giymesine yardım etti. Toparlandıklarında Jaymie ayılmaya başlamış yine de ayağa kalkınca sendeliyordu. Edward elini tuttu ve parmaklarını onun parmaklarına kenetleyip dans pistinden geçerken "Dans edecektik." dedi Jaymie. Edward belini sarıp dans ederken Jaymie ayağına bastığında gözlerini kapatıp kıkırdadı. Edward onun bu halleriyle dünyayı terk edebilirdi. "Ben o şeyden içmek istiyorum." dedi Jaymie. Yanlarından geçen garsondan Edward bir

kadeh alıp ona verdi. Jaymie bardağı bir dikişte bitirdiğinde yüzü buruşmuş gözleri kapalıydı. Jaymie sendelemeye başlarken Edward onu belinden kavradı. "Oturalım." dedi "Peki, efendim." dedi gülerek.

Edward suratını asınca "Asma suratını..." derken Jaymie gülüyor hatta kahkaha atıyordu. İçki ona şımarıklık getirirken etrafa bulaşmıyordu. Thomas devamlı onu izliyor genç kadına dokunan Edward'ın ellerinin kendi elleri olması için deliriyordu. Bir ara Jaymie Edward'ın dudaklarına eğilip öpmeden kendini geri çekerken Edward gözlerini kapatıp gülümsemişti.

Thomas onları seyrederken çıldırmak üzereydi, Edward'ı hep çok kıskanmış onun yerinde olmak istediği birçok zamanlar olmuş fakat hiçbir zaman bir kadını ondan kıskanmamıştı. Edward Jaymie'nin bu hali için her şeyini verebileceğini düşündü. Gülüşü, dudakları, bakışları ona aşkını bağırıyordu. Bedeninde gezen ellerine istekle karşılık veriyor utanması, ürkekliği hiç var olmamış gibiydi. Edward onun bu halleriyle daha fazlasını arzularken Jaymie kulağına eğildi "Gidip sevişelim." dedi kıkırdayarak. Edward hiçbir şey söylemeden kalktı ve onun elini tuttu ve bütün dişlerini göstererek sırıttı.

Kimseye aldırmadan ayrılırken arabaya bindiklerinde Jaymie neredeyse üzerine atladı. Edward ara bölmeyi kapatmak için düğmeye zorlukla ulaşırken şaşırmış dünya değiştirmek üzereydi.

"Edward seni çok özledim."

"Bana ne dedin?" dedi, içi katılmış içindeki mutluluk tarif edilemezdi. İşte sevdiği kadın buydu. İsmini söylemesini, ona sıcak sevgi dolu davranmasını özlemişti.

"Efendim dedim." dedi genç adamın kemerini çözerken bir yandan kendini soyuyordu. Edward gülümsüyor, inanamıyor genç kadının isteklerini bir köle gibi yerine getiriyordu. Jaymie üzerinde onu kendine hapsetmiş inlerken Edward taparcasına onu seyredip bir kere daha

kendini ona verdi. Genç kadın otele gelene kadar arzuyla istediğini aldı genç adamdan. Edward'ın yüzündeki mutluluk ifadesi görülmeye değerdi. Arabanın durduğunu anlayan Edward genç kadını giydirirken "Ama sen..." dedi Jaymie. "Gece uzun benden daha kurtulamazsın." dedi Edward. Otelin önünde indiklerinde Jaymie yıldız dolu lacivert gökyüzüne baktı ve "Ben burada kalıp gökyüzüne bakmak istiyorum sen yatabilirsin izin veriyorum." dedi.

Edward sessizleşmiş konuşmuyordu. Jaymie'nin bastırdığı kişiliği içkinin tesiriyle su yüzüne çıkmış, genç adam onu seyrederken mutluydu. Jaymie otelin önündeki banka oturdu ve ayakkabılarından kurtuldu. Sonra kumlara indi. Edward yavaşça onu takip ediyor sessizliğini koruyordu. Jaymie şezlonga uzanırken ayağı takıldı ve genç adam onu yakaladı. Kahkahayla gülmeye başladı.

"Hadi yanıma uzan burası çok soğuk." dedi Jaymie. "Edward ceketini çıkarıp onun üzerine örterken yanına uzandı. Genç kadın kolunu kaldırıp koynuna girerken "Sıcaklığını seviyorum." dedi, gözlerini kapattı ve genç adamı kokladı. "Kokunu da. Umarım unutmam." dedi Jaymie. Edward "Unutmana izin vermem" derken Jaymie'nin saçlarını kokluyordu. Jaymie gözlerini kapattı ve hiç sesini çıkarmadı. Bir kere daha içkiye sığınmış olsa da mutluluğunda kaybolmuş gerçekler tozpembeydi. Jaymie doğrulup bir kez daha dudaklarına eğilirken genç adam onu üzerine çekmiş dudaklarını bulmuştu. Günlerdir biriken özlemiyle özgürce sarılıyordu. Nefesini kesen her öpücük ayılmasını sağlıyordu. Yüzüne mutluluk hâkimken hareketlerini kısıtlamıyor, beyni deniz havasıyla ayılmaya çalışıyordu. Bilinci yerindeydi ama yaptıkları, söyledikleri sanki onun ağzından çıkmıyor kontrolü başka birinde gibiydi. Edward kucağında onu odaya getirdiğinde gülümsüyordu. Genç adamın gömlek düğmelerini

açarken "Seni hep içirmeliyim. Bugün gerçekten yoruldum." dedi Edward.

"Sen yoruldun. İnanmıyorum." dedi Jaymie ve elbisesinin askılarını omuzlarından bıraktı elbise yere düştü. Edward "Yine mi?" dedi kahkahayla. Jaymie genç adamın dudaklarını bulduğunda onun öğrencisi olduğunu kanıtlarcasına isteklerini yaptırırken arzularını yaşıyordu. Jaymie tam bir kadındı bu gece Edward ona bir kere daha âşık olmuş, onun isteklerini emir gibi yerine getirirken kim sahip kim köleydi yine belli değildi.

"Tadını istiyorum." dedi Jaymie. Edward gülümsedi ve Jaymie ne isterse o oldu. Bedenleri saatlerce aşkla birleşti. Genç kadın uykuya yenik düşerken Edward kalkıp denize girmenin iyi geleceğini düşünmüştü. Jaymie defalarca onun olmuş onu tam anlamıyla büyülemişti. Şafak sökerken sahilde yüzmekten yorulmuş aklında sadece Jaymie vardı. Duş alıp yatakta bütün gece kölesi olduğu güzelliğin yanına girip onu kollarına aldı.

***

Jaymie gördüğü manzarayla şok oldu. Thomas'ı Daisy'nin odasında onu zorla öperken yakalamıştı. Daisy adamın elinden kurtulup ablasının yanına koşarken

"Daisy git!" dedi Jaymie üzerinde Edward'ın tişörtü yüzünde soğuk öfkeli bir bakış vardı. Daisy kapıdan çıkarken "Bunu Prens'e söylemeyeceğim. Siz de kardeşimden uzak duracaksınız."

Lord Thomas kahkaha atarken Jaymie'ye doğru gelmiş genç kadın arasına mesafe koyarken kapıdan uzaklaşmıştı. Jaymie gözlerindeki niyetini anladığında korkmaya başladı. "Edward sizi yaşatmaz aklınızdan bile geçirmeyin." dedi Jaymie. Thomas kahkaha atarken "Beni istiyorsun."

"Bunu nereden çıkardınız!" dedi ve kapıya doğru yürürken Thomas önüne geçti.

"Dün gece o kadar başımı döndürdün ki kardeşinle yetinmeye karar vermiştim ama sen geldin." dedi Thomas. "Ben efendime söylemek zorundayım." dedi Jaymie. Thomas ona adeta bütün gücüyle tokadı yapıştırdı. Jaymie aldığı darbeyle duvara çarptı. O sırada Daisy ne yapacağını bilememiş tekrar odasına döndüğünde aralık kapıdan Jaymie'nin zor durumda olduğunu görmüştü. Hızla Edward'ın kaldığı odaya girdi. Yatakta yatan çıplak adama bakmamaya çalışarak "Efendim uyanın Jaymie zor durumda!" diye haykırdı.

Edward gecenin ve içkinin sersemliği derinden bir haykırışla gözünü açtığında yüzü yaşlarıyla ıslanmış Daisy'yi gördü. Yataktan fırlayıp eşofmanı giyerken "Ne?" diye bağırdı.

"Jaymie, efendi onu bırakmıyor!" dedi Daisy. Koşarak daireden çıkarken Edward arkasındaydı.

"Duyamadım." dedi Thomas ve genç kadının ağzından akan kanla iyice zevklendi. Genç kadını kolundan tutup üzerindeki tişörtü çıkartmaya çalışırken kapı açıldı ve Edward direk Thomas'ın gırtlağına sarıldı ve duvara fırlattı.

"Defol buradan! Seni öldürmediğim için amcama dua et!"

"Bu kadın bir köle Edward! Artık aklın başına gelmeli. Her şeyini kaybedeceksin! Kendi istedi, dün geceki hallerini sen de gördün o tam bir fahişe!" dedi Thomas. Jaymie donmuştu. Dün gece gözü Edward'dan başkasını görmemiş nasıl davrandığının farkında değildi. Yine kendini suçladı. Özgür davranması ona bir sürü dertle geri dönüyor Edward'a zarar veriyordu.

"Dışarı çıkın!" dedi Edward.

Jaymie Daisy'yi de almış odadan hızlıca çıkarken Edward kapıyı kapattı. Thomas'ın bağırışları otelde yankılanırken Jaymie kulaklarını kapattı. Bir süre sonra Edward eli yüzü kan olmuş kapıdan çıktı. Korumalar kapı-

nın önündeydi. Thomas aldığı darbelerle tanınmaz haldeydi.

"Onu almaları için haber verin. İyileşene kadar bırakmayın amcamın üzülmesini istemem. Birinin bana hesap vermesi lazım, muhafızlar nerede? Yoksa topunuzun canı yanacak." dedi Edward. Sürüklenerek odadan çıkarılan Thomas'a döndü ve "Umarım bir daha benim olana el sürmeye cüret etmezsin Thomas. Yoksa bu kadar nazik olmam." dedi Edward odaya geldiğinde Jaymie onu görünce adamı öldürdüğünü düşündü.

"Banyo yapmalıyım." dedi Edward. Jaymie hiçbir şey söylemeden aceleyle banyoya girdi ve suyu doldurdu genç adam ilk önce duşa girdi. Elindeki yüzündeki kanları akıttığında Jaymie havluyla onu bekliyordu. Genç kadının dudağı patlamış çenesinde morluk vardı. Edward yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı.

"Canın yanıyor mu?" dedi Edward. Jaymie hayır anlamında başını salladı ve genç adam jakuziye girdi. Uzun sürmeyen dinlenmenin ardından çıktı ve yorgunlukla yatağa uzandı. Jaymie etrafı toplarken Edward'ın sesi duyuldu.

"Jaymie yanıma gel!" Jaymie yanına gelip hemen uzandı ve sarıldı.

"Benimsin biliyorsun." Duymak istercesine.

"Evet, efendim!" Edward sinirle yatağın içinde doğruldu.

"Efendim yok!" diye bağırdı. Jaymie yerinden sıçrarken gözlerini buldu.

"Dün gece benim olan, bana âşık kadınımı geri istiyorum. Yeter, gerçekten yeter." dedi isyanla.

"Ben hatırlamıyorum." Hüznü, donukluğu geri gelmiş gibiydi. Sabah başı çatlayarak uyanmış kafası kilolarla ağırlık ediyordu. Ayılmak için su içtiğinde çıkarması bir olmuş denizin temiz havası ona iyi gelirken gökyüzüne baktığında geriye dönüşle olanları hatırladığında *"Tan-*

rım bunları yapmış olamam." demişti. Sonra Daisy'nin yanına gitmiş ve o kardeşini kurtarırken Edward da bir kez daha onu kurtarmıştı.

Genç adamın sinirli sesiyle kendine geldiğinde yalanına devam etmekten başka çaresinin olmadığını biliyordu.

"Nasıl hatırlamazsın?" dedi Edward bir umut. Jaymie gözlerini kaçırdı ve sesini çıkarmadı. Bir süre ifadesizce oturdu ve Edward yine bağırmaya başladı. "Jaymie seninle konuşuyorum burada yokmuş gibi davranma! Artık yeter." dedi Edward. Jaymie "Ben daha dikkatli olurum efendim." dedi ve Edward onu hırsla kollarından tuttuğunda Jaymie gözlerini kapatıp kendini, gelecek olan darbeye hazırladı. "Konuş Jaymie!" dedi Edward kollarını bırakmış genç kadının gözlerini açmasını bekliyordu. Jaymie gözlerini açtığında süzülen yaşlarına engel olmadı. "Ne söylememi bekliyorsunuz?" dedi Jaymie.

"Ben dün geceki Jaymie'yi istiyorum. Gülüşünü, sevgini yaşamak istiyorum. Arzularını hissetmek istiyorum Jaymie. Benim olurken ürkmemeni istiyorum." Sesi istekle çıkmıştı. "Ben içkinin tesiriyle ne yaptım bilmiyorum. Aramızda siz bebek isteyene kadar bir sorun yoktu. Hapları kullanmama izin verin. Eskiye dönebiliriz." Genç adam duyduklarıyla adeta çöktü. "Bana karşı hissettiğin bir şey yok yani sadece köleliğin getirisi öyle mi?" Genç kadın cevap vermedi. Edward Jaymie'nin gözlerindeki soğukluğu gördüğünde içi hüsranla doldu. Hırsına yenildi.

"Yalan söylediğini biliyorum. Tamam, pes ediyorum." dedi Edward. Jaymie boğazındaki yumruyu yutmakta zorlanırken genç adam yerinden kalktı. O arada telefon çaldı. Sinirle "Ne?" dedi. Arayan Marlon'du. Babası bir kaza geçirmişti. Telefonu kapattığında "Dönüyoruz." dedi ve kalkıp giyindi. Saraya dönüş yolunda

Edward devamlı telefonla konuşurken Jaymie sessizce oturmuştu.

Saraya döndüklerinde Edward onunla daireye çıkmadı. Jaymie kapıdan sıkıntıyla girdi. Hayatı bir filmi tekrar tekrar başa sarıp oynatmak gibiydi. Odasına gitti ve siyah köle kıyafetini giydi. Edward'ın çok sinirleneceğinin hatta onu hırpalayabileceğinin farkındaydı ama başka çaresi yoktu. Genç adama otelde çok duygusal davranmış onu kandırmasına izin vermişti. Etrafa onun sadece bir köle olduğunu anlatmanın tek yolu bu köle elbisesiydi. Edward kapıdan girdiğinde yemek salonuna geçti Jaymie ortalarda yoktu. Banyoda elini yüzünü yıkadı ve arkasını döndüğünde Jaymie eline havlu beklerken, yine siyah elbiselerin içindeydi.

"Bu ne yine?"

"Bu benim köle kıyafetim ve ben bir köleyim." dedi Jaymie bu sefer meydan okuyordu. Edward'ın elleri yumruk olmuş, yüzündeki damarlar atıyordu. Jaymie korktuğunu belli etmiyordu. Edward sakin olmaya çalışıp yatak odasına geçti, giyinmeye başladı bir an önce buradan çıkmalı ve Jaymie'ye zarar vermemeliyim diye düşünürken Jaymie'nin sesiyle kendini kaybetti.

"Yemek hazır efendim." Jaymie inat yapar gibi. Edward yemek salonuna geçti ve masayı devirip odayı savaş alanına çevirirken Jaymie taş kesmiş duruyordu.

"Sana yüz kere söyledim, bu elbise giyilmeyecek." diye bağırırken kazadan dolayı kolu incinen Kral ve Kraliçe dâhil bütün saray onları dinliyordu. Jaymie ona gelen adamla gerilerken Edward avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Neden bu inadın? Neden? Sana köle olmaktan, seni sevmekten başka ne yaptım? Beni istemiyorsun değil mi? Aylardır gözlerini benden kaçırmadığın bir dakika yok. Aylardır bir gülüşünü görmek için bekliyorum, sırf köle olduğun için mi? Sen üstüne bastırarak köleliğini

sürekli hatırlatırken bile sana köle gibi davranamadım ben." derken nefesi kesilmiş, çıldırmış gibiydi.

Jaymie titreyen sesine aldırmadan gözyaşlarıyla konuşmaya başlamıştı, sesi gittikçe boğuklaşıyordu.

"Ben bir köleyim lanet olsun. Benden ne istiyorsun? Sana doya doya bakamam, kendimi sana gerçekten veremem. Ellerinin beni ne kadar mutlu ettiğini söyleyemem. Sana âşık olmam neyi değiştirecek? Evet istemiyorum. Ben... Ben köleyim bunu kabulleneli çok oldu. Bedenim senin, kalbim gibi. Belki aklım olmasa... Belki yalancı cenneti yaşardı kalbim. Üzgünüm aklım kalbim kadar salak değil. Kalbime sözünü geçirip haddini bildiriyor. Her sende kaybolup parmak uçlarında titrerken köle olduğumu hatırlatıyor. Yalvarırım benden fazlasını bekleme. Çünkü ben senden beni rahat bırakmandan başka bir şey istemiyorum. Bebek yapmak falan istemiyorum anla lütfen." dedi Jaymie sonra koşarak salondan uzaklaştı.

Gün boyu kapandığı yatak odasından çıkmadı. Gelen giden olmadı. Gece yarısını geçtiğinde kapı aralandı ve içeri Daisy girdi. Jaymie onu Marie'nin yanına bırakmıştı. Daisy uçarcasına gelip ona sarılırken Jaymie de ona sarılmış iki kardeş ağlıyorlardı.

"Marie kaçacağımızı söyledi."

Jaymie gözlerinden yaşlar akarken başka çaresi olmadığını biliyordu. Edward geldiğinde yatağın üzerinde katlanmış Jaymie'nin giydiği tişörtünü giyip kokusunda avunabileceğini düşündü. Sonra bıkkınca televizyonu açtı. Jaymie bir umut Edward'ı ikna edebilirim diye düşündü. Kaçmak Edward olmadan yaşamak nefes alamamak gibiydi, yanına gelip oturduğunda "Size zarar vermeye başladım." dedi. "Haklısın." dedi Edward yatağa uzanıp kollarını başının altına alırken. Jaymie dizlerinin üzerinde gözünde yaşlarla "Yalvarırım efendim bebekten vazgeçin. Sizin beni değerli kıldığınızı biliyorum bu

bana yeter. Çocuklarınızı dünyaya getirmek benim için cennet olurdu ama yapamam. Hem size hem onlara bunu yapamam." dedi Jaymie.

"Siz biz... İstediğin kadar köle gibi davran. İstediğin kadar diren. Çocuklarımı doğuracaksın. Yarın doktorların seni görmesini istiyorum. Kaç ay geçti, bir sorun varsa çözülsün." Jaymie gözlerinden akan yaşlarla Edward'la son konuşmasıydı.

Jaymie sabah uyandığında Edward yanında yoktu. Kalkıp duşa girdi duştan çıktığında Marie yatak odasında sinirle ona bakıyordu. "Marie ne oldu?" dedi telaşla. "Doktorlar seni muayene edecekler. Hadi giyin hastane kanadına gitmemiz gerekiyor." Marie artık ne diyeceğini bilmiyordu. "Ben istemiyorum." dedi Jaymie sinirle. Jaymie, Prens'i kızdırınca neler olduğunu biliyoruz. Başka çaren yok! Bu duruma getiren sensin." Jaymie belki ilk defa "Ben miyim? Beni Prens'in yatağına sokan kim?" dedi gözyaşlarıyla. Marie tam bir şey söyleyecekken Edward içeri girdi. "Neler oluyor? Doktor daha muayene olmadığını bildirdi." dedi Edward.

"Giyindikten sonra çıkacağız efendim." dedi Marie Jaymie'ye bakarak. Edward, Jaymie'nin ağladığını biliyor görmezliğe geliyordu. Marie odadan çıkarken Jaymie yarım saate yakın giyim odasında havluyla beklemiş giyinmiyordu. Edward içeri girdiğinde havlu üzerinde başı ellerinin arasında yerde oturuyordu.

"Jaymie burada ne yapıyorsun?" "Ben muayene olmak istemiyorum. Lütfen!" dedi Jaymie. Edward onu yerden kaldırıp "Olacaksın." dedi onu havlusundan kurtardı ve dolaptan aldığı tişörtü ve eşofmanı giydirirken "Senden sonra ben de muayene olacağım."

"Yanımda kal!" dedi Jaymie gözyaşları akarken çaresizce kabullenişi yaşıyordu. Edward sinirle "Tamam." dedi. Dışarı çıktıklarında Jaymie, Edward'ı takip ediyor, saray koridorunda ürkekçe ilerliyordu. Hastane kanadına

gelmişler Edward onu doktorun odasına yönlendirmişti. Onu muayene edecek doktorlar ona hayranlıkla bakıyorlardı. "Edward hadi başlayın." derken hemşire kan ve idrar vermesi gerektiğini söyledi. Kanı alındı ve Jaymie'ye küçük bir kap verdiğinde Edward beklediğini görüp yanına geldi. "Yardım etmemi ister misin?" dedi. Jaymie hayır diyerek banyoya gitti.

Sonrasında ultrasona girerken doktorlardan biri Edward'a bilgi veriyordu. "Yarım saate testlerin sonuçlarını alırız. Ultrason grafiğinde bir sorun görünmüyor. Gayet sağlıklı bir rahme sahip. Tam anlamıyla muayeneden sonra konuşabiliriz." dedi. Jaymie ultrasondan sonra yan odaya çağrıldığında kapıdan girip çıkması bir oldu. Yüzü gözü bembeyaz titriyordu. Edward doktorla konuşurken "Ne oldu canın mı yandı?" dedi ayağa kalkmış Jaymie kollarındaydı. "Efendim daha muayene edemedik ki." dedi doktor telaşla. "Çıkın!" dedi Edward. Jaymie'yi kucağına çekip koltuğa oturdu. Elleriyle saçlarını çekip boynuna gömdüğü yüzüyle "Sorun ne?" dedi. Onu kokluyor sinirli halini saklamaya çalışıyordu. Jaymie "Ben..." dedi ve Edward "Bebek istememen dışında?" diye ekledi.

"Doktor bir erkek." dedi Jaymie. "Bu utanç verici, haremin bir sürü ebesi var onlar da anlayabilir. Hem o aptal çengele çıkmak istemiyorum. Korkuyorum." dedi Jaymie. "Doktor alanında uzman biri ve o bir doktor, erkek ya da kadın fark etmez. Çok istiyorsan ebelere de görünürsün. Şu masa konusunu doktora soralım belki çıkmak zorunda kalmazsın. Yanında kalmamı ister misin?" dedi Edward. Jaymie evet derken onu elinden tutup kaldırdı ve doktor çağırtıldı. Edward odada kalırken Jaymie masaya çıkmaya ikna edilmişti. Ter içinde sıkıntı dolu on dakika sonunda doktor muayenesini bitirmiş, hemşire Jaymie'ye yardım ediyordu. "Hanımefendi gayet sağlıklı, bir sorun görünmüyor. Kan idrar ve hormon

testlerinden sonra her şey daha netleşir." dedi doktor. Doktorlar bir saatin içinde işlerini bitirmişti. Jaymie Marie'yle Prens'in dairesine dönerken, Edward kendi muayenesi için orada kalmıştı.

Edward yatak odasına girdiğinde Jaymie yine duş almış yatağın içindeydi. Kapının açılmasıyla gözlerini kapattığında Edward yanına gelip yatağa oturdu. Uyumadığını biliyordu.

"Bebeğimizin olmaması için şimdilik bir engel yokmuş. Bu iyi haber." dedi Edward. Jaymie hiç ses çıkarmadı.

Araları günden güne daha kötü olurken sessiz ama acıtan bir savaş hüküm sürmekteydi. Jaymie'nin köle tavırları arttıkça, Edward iyice hırçınlaşmıştı, zorbalıkları eziyet halini almış, bencil yapısı Jaymie'nin isteklerine cevap vermemesiyle daha bir dengesizleşiyordu. Jaymie her seferinde onu istemediğini belirtiyor, boyun eğmiyordu.

Yine bir gece neredeyse Jaymie'ye zorla sahip olmuş yataktan hırsla kalktığında Jaymie çarşafa dolaşmış enkaz halinde banyoya girmek üzereydi. "Benden kurtuluşun yok Jaymie. Artık pes edip sevdiğin adama evet demelisin." "Sizi sevmekten vazgeçtim." Genç adam onun bu cümlesiyle onu kaybetmeye başladığını anlamıştı. "Bu ne demek şimdi? "Edward ona dikkatle bakıyordu.

"Gayet açık. Sizin gibi bencil, kendini beğenmiş ve egolarında kaybolmuş birine çocuk doğurmak istemiyorum." dedi Jaymie. Edward'ın gözleri kararmıştı yanına geldi ve onu kollarından tutup sarstı."Bunlar içten söylenilen cümleler değil."

"Samimiyetimle söylüyorum. Sizce köle olmasaydım bu tavırlarınıza katlanır mıydım?" derken içi tam tersini dile getiriyordu. "Jaymie canımı yakmaya çalışıyorsan başarıyorsun." dedi Edward kollarını farkında olmadan sıkmaya başlamıştı. "Ben canınızı yakıyorum siz ne ya-

pıyorsunuz? Her bana zorla sahip oluşunuzda benim ruhum, bedenim parçalanmıyor mu?"

"Beni istiyorsun bunu biliyorum çırpınışlarında bile hissediyorum." dedi Edward, hissettiklerinin genç kadının ağzından yalanlanması onu şoka uğratıyordu. "Sizin bir şey hissettiğiniz yok. Anlayın artık ve vazgeçin ben kurduğunuz hayallerde hiçbir zaman yer almadım. Kurduğunuz sizin hayalleriniz, benim değil."

Edward'ın genç kadından duyduğu sözlerle kanı çekilmiş gibiydi. Yine kendini kaybedecekti. Ruhu daralıyordu. Bir süre buradan uzaklaşmanın iyi geleceğini düşündü. Hızla giyinip çıktı. Yanında yürüyen kapı muhafızlarına uçağı hazırlatmalarını söylerken Marlon'u ne kadar istemese de Jaymie'ye göz kulak olması için bıraktı.

Bir hafta sonunda Edward saraya dönmemişti. Marie bunu fırsat bildi ve Jaymie'ye baskı yapmaya başladı. "Planın ne? Edward yokken gitmelisin. Bir şeyler yapmalıyız yoksa Kral sizi göndermeyi planlıyor," dedi Marie. Jaymie iyice bunalmıştı, Edward olmadan nefes alamıyordu. Üzerindeki baskı iyice artmış, hayatı işkence gibiydi. Marie, Kral'dan aldığı güçle kaçma fikri hakkında iyice cesurlaşmış, baskıları iyice artmıştı.

"Beni rahat bırak! Neden beni zorluyorsun? Bırak gerçekten bırak! Olmuyor işte denedim olmuyor. Edward'ı seviyorum! Onsuz kalmak istemiyorum! Neden bana onsuz kalmamam için bir çare aramamda yardım etmiyorsun... Gerekirse... Gerekirse Edward'a Kral'ın konuşmasını anlatırım. O zaman ne yapar acaba..." dedi gözlerinden yaşlar yağmur olmuş akarken Marie kanı çekilmiş gibiydi.

"Jaymie..." dedi Marie acıyla. Gözlerinden yaşlar dökülürken Jaymie çoktan pişman olmuş dizlerinin üzerine çökmüştü. Marie gelip yerdeki torununa sarılırken

onun ne kadar acı çektiğini biliyor ama doğru bildiğini savunuyordu.

"Özür dilerim Marie! Ben..." dedi Jaymie.

"Benim tek amacım senin mutluluğun. Yalnız, güçlü, dimdik ayakta durup kardeşine sahip çıkman Seni kırmak üzmek gibi bir niyetim yok." dedi Marie.

"Yapamadım ama... Her şeyi mahvettim." dedi Jaymie gözyaşlarıyla.

"Gereğinden fazlasını yaptın Jaymie. Sen güzelliğinle başa çıkıp yıllarca o işkence dolu elbiseyi giydin. Başarılı bir öğrenci oldun. Kimsenin yapamadığını yapıp okulunu bitirdin. Düşünsene Jaymie kalbi taşlaşmış Edward'ı aptal bir âşığa çevirdin." dedi gülümseyerek devam etti. "Seninle gurur duyuyorum. Ama gitmeli ve hayatına devam etmelisin. Babayla oğlu düşman yapamazsın."

"Ondan ayrılmak istemiyorum." dedi Jaymie sesindeki ızdırap yürekleri dağlayacak kadar acıydı.

"Sen gitmezsen daha kötü bir ayrılık kaçınılmaz. Bu sefer aşkından daha fazla şeyi kaybedeceksin. Kardeşini, Edward'ı ya da doğacak olan bebeğini riske atacak mısın?"

Jaymie çaresizce hayır anlamında başını salladı.

"Zaman her şeyin ilacıdır Jaymie. Aşkın zamanla yüreğinin derinliklerinde güzel bir sızı olarak yerini alacak. Edward geçmişinde yerini alırken onu mutlu anılarınla hatırlamak daha kolaylaşacak."

"Kolay olmayacak Marie! Ben kimseyi bir daha onun gibi sevemeyeceğim." dedi Jaymie. "Hiçbir acı sonsuza dek sürmez Jaymie sakın unutma!" dedi Marie. O gün Jaymie büyükannesinin kollarında ağlayabildiği kadar ağladı. Sonrasında birçok kere olduğu gibi kaderinde yazılı kabullenişi yaşadı.

"Sen bizi buradan çıkaracağını söylemiştin ne oldu?" dedi gözyaşları durup başının ağrısına aldırmadan. "Arap

kafilesinin gelişi bir dahaki aya ve biz onu bekleyemeyiz. Marlon bize yardım edebilir." dedi Marie. Konuşmaları sessizlikle biterken üç günün sonunda Jaymie iç karmaşasında doğru olanın kaçmak olduğuna karar verdi ve Marlon'u aradı. Telefonda sesi ağlamaktan kısılmış vaziyetteydi. Marlon onu aramasına şaşırmıştı. Jaymie onu yanına çağırıyordu. Marlon telaşla Jaymie'nin yanına giderken düşünceliydi. Dört aydır uzaktan gördüğü kadını görmek için hızla onun oda kapısına gitti. Kapı açıldığında genç kadının ağlamaktan şişmiş kızarmış yüzüyle karşılaştı.

"Selam Marlon." dedi Jaymie onu içeri davet etti ve kapıyı kapattı. "Sorun ne?" dedi Marlon. "Ben buradan gitmek istiyorum. Ben... Ben artık dayanamıyorum. Burada kalmam ona zarar veriyor tabii kardeşim ve bana da. Yardım et!" dedi Jaymie.

"Sınava az kaldı. Neden bu acele?" dedi Marlon.

"Sınavı bekleyemem. Ben... Ben... Artık onunla baş edemiyorum. Hamile kalmaktan korkuyorum. Kaç aydır şansım yaver gidiyor ama ya hamile kalırsam?" dedi Jaymie.

"Onu seviyorsun... O herkesi senin için karşısına aldı."

"Evet seviyorum. Sence kaçmam doğru mu?" dedi Jaymie. Marlon ona peçete uzatırken "Kararının getirilerini bilemem Jaymie ya iyi ya kötü bu senin kararın."

"Kaçmazsam kaçınılmaz son beni bulacak. Beni bulması önemli değil ama bu zamana kadar oluşan her şey benim yüzümden mahvolacak. Marie beni senelerce özgür bir yaşam için hazırladı. Okula bir adım kaldı. Belki aşkım için bundan vazgeçebilirim. Peki ya Daisy? Onu bilinmez bir maceraya sürükleyemem. Hem Kral..." dedi Jaymie ve sustu.

"Kral?"

"Kral benimle konuşup Edward'la bir geleceğim olamayacağı hakkında beni uyardı," dedi Jaymie. Marlon Kral'ın oyun oynadığını anlamıştı. "Kötü olmayı sana bırakmış. Oğluyla arasının bozulmasını istemiyor." dedi Marlon. "Haklı değil mi? Kim Edward'ın bir köleyle evlenmesini ister ki? Beni saraydan çıkarman ve bir yer bulman yeterli başka bir şey istemiyorum." dedi Jaymie. "Sonra?" "Bilmiyorum, biraz birikimim var. Sınavı kazanana kadar saklanacak bir yere ihtiyacım var. Sonrasını sonra düşünürüm. Önce sınava girip kazanmalıyım."

"Derslerine çalışmıyorsun, ya kazanamazsan?" "Benim başka çarem yok, kazanmalıyım." "Başka bir çaren var." Devam etmek için derin bir nefes aldı "Evlen benimle Jaymie" Jaymie hayretle ona bakarken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Sana olan duygularımı biliyorsun" "Seni öldürür bunu yapamam." "Yardım ettiğimi öğreneceğini biliyorsun. Sonuç değişmeyecek."

Jaymie, Marlon'un haklı olduğunu biliyordu. Çaresizce evet anlamında başını salladığında Marlon ona sarılmış Jaymie titriyordu. İlk defa Marlon'u erkek olarak hissetti. Bu başka bir erkeğin ona dokunmasına ilk izin verişiydi. Korktu. Gözyaşları sel oldu. Marlon huzurluydu, güvenli bir liman gibiydi. Jaymie ne zaman başı dertte olsa genç adam sakince onu dinlemiş hemen çözümler üretmiş, sorgulamadan halletmişti. Jaymie genç adamın göğsüne dayadığı yüzünü kaldırdığında Marlon'un dudaklarıyla karşılaştı. Genç adam kendini onun dudaklarına yaklaştırırken Jaymie kendini çekmek istedi. Marlon izin vermedi. Dudaklarına usulca dokunduğunda Jaymie ona izin verdi. Usul öpücükleri dudaklarıyla sınırlı kalmış genç kızı korkutmak istemiyordu. Jaymie Prens'in dedikleri kulaklarında çınlarken hızla çekildi. "*Sana benden başkası dokunamaz.*" demişti Prens. Jaymie kendini suçlu hissederken "Gitmelisin." dedi. Marlon rüya âleminde gibiydi. Genç kadının du-

daklarına sadece dokunmuştu ama vücuduna yayılan elektrik akımından ölebilirdi.

Jaymie ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. Mantıklı olanı yapacak, Marlon'la evlenerek içine düştüğü bu durumdan kurtulacaktı. Kanunlar netti. Köleler özgür bir insanla evlenirse özgür kalır, kimse onlara dokunamazdı. Kararını verdikten sonra iki gün Jaymie ne yedi ne de içti. Marie Jaymie'yi kontrole gelmiş onu pencerenin önünde gözyaşlarıyla bulmuştu. "Neden ağlıyorsun?" "Marlon'la evleniyorum." Marie ilk donup kalsa da sonrasında mutluluktan neredeyse çığlık atacaktı. "Jaymie inan bana en doğru kararı verdin. Her şey çok güzel olacak." dedi Marie torununa sarılırken Jaymie ceset gibi kıpırdamıyordu. "Hadi yapma özgür olacaksın." dedi Marie gülümserken "Onsuz olacağım." dedi Jaymie gözyaşları hıçkırıklara dönüşürken özgürlük umurunda değildi.

Marie samimi, bir o kadar içten "Jaymie ya ona duyduğun aşk değilse?" dediğinde Jaymie anlamsızca ona bakıyordu. "Bakma öyle. Söyle Jaymie daha çok küçüksün ve Edward'a bak. O yüzlerce kadınla birlikte olmuş, aradığını sende bulmuş olabilir ya sen... Ondan başka birini tanımaya fırsatın bile olmadı."

"Ben ondan başka birini istemiyorum ki."

"O hiçbir zaman senin olamaz. Onu geride bırakıp yoluna devam etmelisin." dediğinde Jaymie kabullenmek istemese de Marie'nin her kelimesine hak veriyordu.

Marlon ile hazırlıklara başlarken Kral'a evlenme kararını açıklamış Kral, Jaymie'yi bir kere daha yanına çağırtmıştı. Bu sefer babacan tavırları Jaymie'nin ondan nefret etmesini sağlarken Edward'ı bırakacak olmanın üzüntüsü korkusunu alıp götürmüştü. "Marlon'la evlenmeye karar vermene çok sevindim." dedi Kral. Jaymie sessiz kalırken Kral onun da Edward'ı sevdiğini biliyor-

du. "Kararının değişmeyeceğini umuyorum." dedi onay almak isterce. "Hayır değişmeyecek. Prens gelmeden gitmek istiyorum." dedi Jaymie konuşmaları soğuk bir o kadar üzgündü. "Edward'ı oyalamak için elimden geleni yapıyorum. Sana bundan sonraki hayatının iyi bir şekilde geçmesini sağlayacak garantiyi veriyorum. Sınava girmene bile gerek yok. İstediğin okula yerleştirileceksin. Ayrıca para, ev sorununuz tarafımdan halledilecek." dedi Kral. Jaymie sinirlenmiş elleri bu kez sinirle titremeye başlamıştı.

"Bunların hiçbirine gerek yok ve istemiyorum. Kararımdan vazgeçmeyeceğim. Korkmayın efendim. Tek istediğim bir an önce buradan gitmek." Kral Jaymie'yi daha fazla zorlamadan açık bir cümle kurdu. "Kararından vazgeçersen senin ve kız kardeşin için iyi olmayacağını belirtmeliyim. Anlayışımın bir sınırı var."

"Başka bir emriniz?" Kral "Nikâhta görüşürüz." derken Jaymie soğuk bir selamlamayla ellerini önünde birleştirdi. İçindeki acı öfkeye dönmüş kapıdan çıkarken gözyaşları kurumuştu.

Kral'la yaptıkları konuşmanın ardından dört gün geçmiş Jaymie hayalet gibi Daisy'le vakit geçiriyor, geceleri kendini Edward'ın yastığına sarılıp ağlarken buluyordu. Marlon işlemleri bitirmişti, iki gün sonra nikâhları kıyılacaktı.

Jaymie sabah kalkıp hiç gitmeyecekmiş gibi etrafı düzenledi. Edward'ın odasını havalandırıp yatak çarşaflarını değiştirdi. O gittiğinden beri yatağının üzerinde duran tişörtünü kendi odasına götürüp götüreceği küçük valizinin içine sokarken içi burkulsa da gözyaşlarının akmasına izin vermedi. "*Onu son bir kez görmek için dünyaları verirdim.*" cümlesi "*Onu bırakamazdım.*" cümlesiyle bitiyor "*Böylesi daha iyi.*" diyerek kendini frenliyordu. Birkaç kez elinde telefon kendini onun numarasını tuşlarken buluyor, hıçkırıklarla vazgeçiyordu.

Çalan telefona bakmak için antreye çıktığında arayan kişi Marlon'du.

"Prens burada Jaymie, dairesine çıkıyor." derken kapı açıldı ve Jaymie Edward'la göz göze geldi. Nikâha bir gün vardı ve Edward gelmişti. Jaymie'nin kalbi kuş olup ona doğru uçmak için kanat çırparken ağzından kısık bir "Hoş geldiniz." çıktı. Ayakları ona doğru koşmak istiyor avaz avaz onu sevdiğini haykırmamak için zor duruyordu. Onun kollarında sakinleşip dudaklarını hissetmenin, sabaha kadar ona sahip olup, sarıp sarmalamasını her şeyi unutturmasını istese de öylece bekliyordu.

Edward, Jaymie'yle göz göze gelip bir an duraksadı ama cevap vermeden yatak odasına gidip kıyafetlerinden kurtuldu. Ne düşüneceğini bilmiyordu artık Jaymie'ye olan inancı yara almıştı. Savaşıyordu ama ne için savaştığını sorgulamaya girmişti.

Kendini yatağa bıraktığında ruhu bitkin ve öksüzdü. Günler sonra Jaymie'yi görmek canını daha fazla acıtırken söyledikleri beyninde yankılandığında daha çok acı çekiyordu. Gün öğleden sonrayı bulmuş Jaymie son gününü daha fazla ağlayarak geçirmemeye karar vermişti. Daisy'yi, Marie'nin yanına gönderdi ve Edward'ın sekreterine onun herkese dışarı çıktığını söylenmesini talimat verdiğini bildirdi. Marlon'u arayıp Prens'in rahatsız edilmek istemediğini ilettiğinde yüzünde buruk bir gülümseme vardı.

Prens'in odasına girdi ve odayı gün ışığından saklamak istercesine panjurları kapatacak düğmeye bastı. İlk gecelerinde olduğu gibi göz gözü görmez bir karanlığa gömdü yatak odasını. Bir iki mumun alevinin yansıması karanlığı kırarken Jaymie bir odalık gibi hazırlandı, saçlarını saldı ve en kışkırtıcı iç çamaşırlarını giydi. Usulca yatağa girdiğinde genç adam enkaz gibi yatıyordu, Jaymie yüz üstü yatan adamın sırtına oturup omuzlarına masaj yapmaya başladı. Tenini sevgiyle her hücresini

hissedip aklına kazırcasına okşarken ağlamamak için derin nefesler almaya başladı. Edward sırtında dolaşan ellerle gevşerken Jaymie'yi hayal ediyordu. "Ben odalık istemedim" dedi mırıltıyla. Bir süre sonra kadının becerikli ellerini merak etmişti, kıpırdanmaya başlamasıyla genç kadın sırtından kalkıp yanına geçti. Karanlıkta geceliğinden kurtulduğunu bildiği kadın sırtına doğru uzanıp dudakları genç adamın ensesinde omuzlarında dolanırken Edward yüzünü yastığa gömmüş, sırtına uzanmış kadının kokusuyla Jaymie'yi anımsamıştı. "İstemiyorum çekil." dedi sinirle. Jaymie Edward'ın dönmesiyle üzerinden kalkmış yanına uzanmıştı. Sesini çıkartmadan koynuna girerken Edward gözleri kapalı derin bir nefesle bileğini tuttu ve hırsla ona doğru uzanıp "Sana istemiyorum dedim!" dedi hışımla. Kadının tanıdık kokusunu aldığında bileğini bırakıp ellerine izin verdi. Jaymie'nin tenini hissetti. "Jaymie?" dedi lambaya uzanırken sesi yumuşamış, bedeni gevşemiş elleri çoktan Jaymie'yi sarmıştı.

Jaymie'nin sesi duyuldu. "Açma!" dediğinde "Neden?" dedi Edward kadını koklarken. Jaymie "Karanlıkta özgürüm." derken genç adamın dudaklarını bulmuş nefes almak istemiyor onu deli gibi öpüyordu. Edward aklından bütün olumsuzluklar silinip "Seni özledim." dedi.

"Ben de seni çok özledim." dedi Jaymie dudaklarından kopabildiği kadar. Edward ona ayak uydurmuştu, heyecanı özlemi birbirine girmişti. "Gitmem saçmaydı ama beni sevmediğini düşündükçe deliriyorum. Sana zarar vermemek için... Sonra işler uzadı..." dedi Edward. Jaymie ağzında erittiği dudaklardan kopmadan "Seni ölünce... Öldükten sonra... Bu âlemde... Her âlemde... Seveceğim Edward. Tek gerçek bu gerisi yok." dedi Jaymie.

"Ne dedin?" dedi Edward dünyalar onun gibi cıvıltılı çıkan sesiyle.

"Benimle sevişir misin?" dedi Jaymie kendini ona biraz daha yaklaştırırken. Edward onu daha önce hiç öpmemiş gibi öperken Jaymie onu bütün kadınlığıyla kışkırtıyor, aklında inanılmaz bir gece bırakmak istiyordu. Genç adamın bedeninde dolaştığı dudakları, elleri genç adamı çıldırtırken genç adam onu istiyor Jaymie erteliyordu. "Daha değil." dedi fısıltıyla. Onu öpmekten kendini alamazken Edward'ın dayanacak gücü kalmamış onun için alev almıştı. "Benim ol!" dedi Edward. "Ne kadar istersen." dedi Jaymie.

Jaymie onu mutlu bırakmak için her şeyi yaptı sevişmelerinde. Genç adama zevklerin en güzelini yaşattı. Defalarca onun oldu. Edward kollarındaki kadının değişen tavrına şaşırmış, başı dönmüş barıştıklarını zannediyordu. "Gerçekten özgürdün." dedi genç kadını bir kere daha kendine hapsettiğinde. Jaymie gülümserken buldu genç adamın dudaklarını. Bütün gün geceymiş gibi Jaymie defalarca kendini Edward'a vermişti.

Edward "Sen acıkmadın mı? Hava kararmış olmalı." dedi. "Yataktan çıkmayalım olmaz mı?" dedi Jaymie dudaklarına uzanıp öperken. "Yemek?" "Ben bir şeyler hazırlar getiririm." dedi Jaymie. Küçük apliğe uzanıp açtığında Edward aşkla ona bakıyordu. Büyük mutfağa geçerken Daisy antrede onu bekliyordu.

"Ne?" dedi Jaymie hızla yanına geldi. "Marie nikâhın sabaha karşı kıyılacağını söyledi. Kral böyle istiyormuş." Jaymie mutfağa geçip aceleyle bir şeyler hazırlarken gözyaşları akmamak için direniyordu. Aklından ondan ayrılmamak için bin bir plan geçerken hiçbiri iyi sonla bitmiyor kahroluyordu. Yüzüne mutlu maskesini takıp yatağa dönmesi yarım saatini almış Edward uslu bir çocuk gibi onu bekliyordu. "Ben de pizza falan yaptın sandım." dedi sırıtarak. "İstersen..." dedi Jaymie. "Yarın yaparsın hatta beraber yaparız." dedi Edward. Jaymie'nin yarın kelimesi içine taş gibi otururken sesi

çıkmadı. Jaymie onu seyrederken içine akan gözyaşlarıyla Edward bulutlarda gibi mutluydu.

"Bebeği kabullendin mi?" dedi Edward Jaymie'nin bu haline şaşırdığı belliydi. Jaymie "Lütfen bu gece hiçbir şey konuşmayalım. Sadece sen ve ben..." dedi Jaymie tepsiyi kaldırıp dudaklarına uzanırken Edward ağzındakileri bitirmeye çalışıyordu. Gülümserken "Sen beni çok özlemişsin." dediğinde Jaymie gözyaşlarını saklamak için apliğe uzanıyor bir yandan üzerindeki genç adamın tişörtünden kurtulup çıplaklığa kavuşuyordu. Sessiz gözyaşlarını bastırıp zevkle inleyerek bir kere daha verdi kendini genç adama. Gecenin sonunda bedenleri tükenmiş, Edward "Sana hiçbir zaman doyamayacağım." derken nefes nefeseydi. Jaymie üzerine uzanırken fısıltıyla "Seni seviyorum." dedi özgürce. Edward nefes alamadı. Işığı açmak istedi. Jaymie izin vermedi. Ağlamaktan şişmiş, kızarmış gözlerindeki hüzünden bir şeylerin ters gittiğini anlayabilirdi. "Sen ağlıyor musun?" dedi Edward "Lütfen açma. Özlem, başka bir şey değil" dedi, son gecesi olduğunu haykırmak istiyorken genç adamı dudaklarına tekrar hapsetti. Genç adam her şeyin düzeleceğini düşündü daha bir sevgiyle sarıldı âşık olduğu kadına. "Bir kez daha." dedi Jaymie. Edward "Yok artık!" derken Jaymie yatakta diz çökmüş dudakları tadını almak için genç adamdaydı.

Gece sabahı bulmadan çıktı genç adamın koynundan, gözlerinden günlerdir dökülen gözyaşlarına bir yenisi daha eklendi. Jaymie, Prensine baktı ve son kez selam verip yuvası olmuş saraydan kalbini yatakta her şeyden habersiz yatan adamın yanında bıraktı. Gün aydınlanmaya başlamıştı. Daisy giyinmiş onu bekliyordu. Hiç konuşmadan büyük salona gittiler. Büyük salonda Marlon ve Marie onları bekliyordu.

Marie "Daisy'le gönderdiğim notu almışsın. Gelmeyeceksin diye çok korktuk." dedi. Kral onu gördüğünde

yüzüne yayılan rahatlama hissini saklamıyordu. Jaymie Marlon'la göz göze gelmekten kaçınmış yarım saat öncesine kadar Edward'ın kollarından çıktığını bilen evlenmek üzere olduğu adama haksızlık ettiğini düşünüyordu. Şahitler yerlerini alırken Marlon yanına geldi "Neyin var?" Jaymie ona bakamazken "Hiç..." Marlon tam bir şey söyleyecekken kapının açılmasıyla hepsi yerlerine çivilenmiş dururken gelen kişinin Kraliçe olmasıyla rahat bir nefes aldılar.

Kraliçe'nin her halinden haberi yeni aldığı belliydi. Üzerini apar topar giyinmiş saçları olmadığı kadar özensiz toplanmış yüzünde makyaj yoktu. Kral "Kraliçem" dedi ve elini uzatıp onu yanına çağırdı. Kraliçe ona doğru giderken Jaymie'den gözlerini alamıyor şaşkınlığını dizginleyemiyordu. Bizzat Edward'ın ona olan aşkını görmüş, Jaymie'nin ona âşık olduğunu sanmıştı. Oysa şimdi gizlice Marlon'la evlenip özgürlüğünü alıyordu. Kral'ın tok sesi gergin odaya yayılırken şahitler yerini almıştı.

"Artık törene başlayalım mı?" dedi gözleri Jaymie'yi sorgularken. Kral, Kraliçe'yle birlikte şahitlerin yanında yer alırken Marie ve Daisy Marlon ve Jaymie'nin arkasında kaldılar. Tam nikâh başlayacakken Kraliçe yine kendini tutamadı.

"Sizi bulursa öldüreceğini biliyorsunuz değil mi?" Kral sinirle "Jaymie en doğru kararı verdi ve ben onu destekliyorum." derken kendi içinde vicdanı onu rahat bırakmıyordu. Düşündükçe vicdan azabı duysa da onları ayırmasının haklı nedenleri olduğunu savunuyordu. İçten içe Edward'ın yönetim tarzını beğenmeyen ve Jaymie'yi onaylamayanlar Krallığı devirmenin yolları arıyordu. Kral gerek sarayın içinde gerek dışarıda dönen planlardan haberdar oluyor, Edward meydan okuyor babasını dinlemiyordu. Edward belki sevdiği kadını kabul ettirecekti ama ya ettiremezse sorusunun cevabı o ve Jaymie

için ölüm demekti. Jaymie gitmeli ve hayat devam etmeliydi. Herkes bir süre sonra Edward'ın unutacağını düşündü. Nikâhta kimse hiçbir şey konuşmadı. İmzalar atıldı. Kral düğün hediyesi olarak Jaymie istemese de üç zarf verdi. Bu hayatlarını kurmalarında onlara yardım edecek paraydı ki yıllarca çalışmasalar bile idare edebilirlerdi. Marlon zarfları alırken Prens için bir not bıraktı. *"Bana geldiğinde hayır demeyeceğimi biliyordunuz. Sizden onu çalmadım."* yazıyordu.

Marie'nin içi rahatlamış, yıllardır uğruna emek harcadığı torunlarının özgür bir şekilde saraydan çıkışlarını izlerken mutluydu. Jaymie ona sarılırken "Bir daha görüşebilecek miyiz?" dedi dudakları titriyor gözleri hâlâ Edward'ı arıyordu. "Bilmiyorum kızım." dedi Marie. Ona bir kere daha sarılıp "Mutlu ol Jaymie bunu fazlasıyla hak ettin." dedi ve onlar için hazırlanan arabanın gelmesiyle Jaymie ondan ayrıldı.

Jaymie ve Marlon ayarlanan resmi bir araçla Daisy'i yanlarına alarak sarayın uçsuz bucaksız ormanlık alanından geçerken Daisy koltuğun arkasında oturuyor, hiç birisi konuşmuyordu. Jaymie gözyaşlarını saklamaya çalışıyor olsa da Marlon onun ne için ağladığını bilecek kadar onu tanıyordu.

***

Edward kapalı olan panjurların karanlığında uyandığında yatağın başucunda bulunan konsola uzandı. Çekmeceyi açıp saat yığınından birine uzanıp aldı. Saat öğlen on ikiyi bulmuştu, Edward gülümsemekten kendini alamadı. Jaymie onu öyle özlemişti ki dünden beri yataktan çıkmamış deli gibi her saniye kendini ona vermişti. Genç kadının geceliği yastığındaydı ve onun kokusuyla uyanmanın bambaşka olduğunu hissetti. Odaya göz gezdirip kalkarken yine Jaymie'nin kahvaltı hazırlayıp o

nefret ettiği siyah elbisesini üzerinde göreceğini düşünce bile gülümsedi.

"İnat, tam bir inat." dedi Edward gülümserken banyoya girdiğinde yanımda belirir, havlumu verir onu yanıma çekerim diye düşündü. Banyoda ne gelen oldu ne de giden. Merakla çıkıp yemek salonuna gitti ama ne kahvaltı hazırdı ne de Jaymie vardı. Daisy'nin odasına gittiğinde fark edilir bir boşluk hissetti. Sonra hızla Marie'yi aradı.

Marie telefonun başında elleri titreyerek ondan telefon bekliyordu. "Marie Jaymie nerede? Seninle görüşmeyeceğini söylemedim mi?" dedi Edward. Marie korkudan konuşamazken o sırada kapısı açıldı ve içeri muhafızlar eşliğinde Kral ve Kraliçe girdi. "Edward oğlum." dedi Kral. Edward o an bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Beyninde şimşekler çakarken "Jaymie nerede? Dün gece Jaymie'den şüphelenmeliydim." diye bağırırken kontrolden çıkmıştı. Edward deli gibiydi. Kraliçe korkmuş neler olacağını izliyordu. "Onu benden alamazsın! Öleceğimi bilsem ondan vazgeçmem!" diye haykırışları sarayı inletiyordu.

"Oğlum benim kararım değildi Jaymie'nin kararıydı." dedi Kral. "Köleler ne zamandan beri karar alıyorlar. Ne kararı?" dedi Edward. "Onların da özgürce alabildikleri kararlar var biliyorsun."

"Neymiş o?" dedi Edward haykırarak. Kral oğlunun acı çekmesini istemiyordu, sustu. Söyleyecek başka bir bahane bulmaya çalışırken Kraliçe lafa girdi "Yine de özgür olacakmış, gizli gizli okula gidiyormuş sınavlara girip özgürlüğünü almasına bir sınavı kalmış." Kraliçe anın tadını çıkarırcasına evlilik kâğıdını uzattı.

"Bu ne?" dedi Edward kalın parşömen kâğıdı açtığında Marlon ve Jaymie'nin resmini gördüğünde gözleri kararmıştı. Kral hayretle karısına bakarken Edward nefes almıyor belki de ilk defa gözyaşları akıyordu.

"Hayır! Hayır! Jaymie asla böyle bir şey yapmaz! Yapamaz!" diye bağırırken yatak odasına gidip giyinmeye başladı. Bir taraftan bağırıyor bir taraftan giyiniyordu. Evlendiğine inanmıyor, aklından Jaymie'yi Kral'ın zorla bir yerlere gönderdiği geçiyordu. Muhafızlar Kral'ın emriyle kapıları kapatmıştı. "O nerede? Nereye gitti? Çabuk söyleyin!" diye bağırırken tişörtünü üstüne geçirmiş çıldırmış gibiydi. Kraliçe devam etti. "İnan biz de şok olduk ama yapabileceğimiz bir şey yoktu." dedi masumca ama zevkle.

"İkisini de bulup geberteceğim! Buna nasıl izin verirsin baba o benim nefesim! Onları geberteceğim, inan bana bunu ödeyecekler." diye avaz avaz bağırırken kapıya yöneldiğinde karşısında bir sürü muhafız duruyordu. Babasına dönmüş, "Baba bırak beni!" diye bağırırken babası "Üzgünüm Edward. Yapabileceğin bir şey yok. Her şey kanunlara uygun."

Edward eline ne geçerse fırlatmaya başladığında muhafızlar onu zor zapt ederken Kral saraydan ayrılmasına izin vermedi. Günlerce Edward'ın sarayda haykırışları duyuldu. Bütün saray nefes bile almadan korkuyla onu dinliyor kimse odasına gitmeye cesaret edemiyordu. Dairesinin kapısında bekleyen muhafızlar Kral'ın emriyle onu dışarı çıkarmıyorlardı.

Edward öfkesini içine gömüp sakin görünmeye başlayana kadar sarayda kilit altında tutuldu. Olayı hazmetmesi ve durgunlaşması bir ayı aldı. Oysa öfkesi suskunluğunun altına gizlenmiş gittikçe büyüyordu. Yirmi güne yakın odasından dışarı adım atmadı. Köleler korkarak odasına giriyor etrafa yayılan içki şişelerini topluyor sessizce çıkıyorlardı. Edward gece yarısı oturduğu pencerenin karşısında saç sakal birbirine girmiş elindeki şişeyi yere fırlattı ve telefon açıp Marie'yi çağırttı.

Marie korkarak kapıyı açıyordu, Jaymie gittiğinden beri daireye ilk gelişiydi.

"Beni emretmişsiniz efendim."

Edward oturduğu koltuktan ayağa kalktığında Marie şaşırmıştı. Karşısındaki adamı tanıyamamıştı. Uykusuzluk, içki ve ızdırap yüzünden okunabiliyor, gözleri kıpkırmızıydı. Zayıflamış, o heybetli Edward yok olmuş yerine yaşayan bir beden kalmıştı.

"Otur!" dedi Edward sesinin nasıl çıktığına aldırmadan. Marie şaşkınlığı korkusuna karışarak sandalyenin ucuna oturdu. "Tebrikler Marie. İstediğin oldu." Marie genç adamın Jaymie'nin gidişinden bu kadar etkilenebileceğini düşünmemişti.

"Söyleyecek kelime bulamıyorum efendim." Ne diyeceğini bilmiyor Edward'ın hışmından korkuyordu.

"Söyle Marie, onun sınavlara hazırlandığı doğru muydu?" Marie "Evet efendim." dedi. "Yani benimle birlikteyken özgürlüğü düşünüyordu öyle mi?" dedi Edward acıyla gülümserken gözleri doldu. Saçlarını çekiştirerek odada dolanmaya başladı.

"Jaymie özgür bir çocukluk geçirdi. Bu onun kendi ve kardeşi için hayaliydi." Edward ayağa kalkmış yüzündeki sakalı ovalıyor elleri titriyordu. Bağırıp isyan etmesi gecikmedi. "Ben ona kraliçem ol dedim!" diyerek saçlarını çekiştirmeye başladı. "Efendim Jaymie sizi seviyordu. Sizi korumak için..." dedi Marie. Edward acıyla kahkaha attığında Marie korkmaya başlamıştı.

"Jaymie beni seviyordu! Jaymie beni seviyordu!" diye bağırıyor tekrar tekrar söylerken haykırışları iç parçalayıcıydı. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Jaymie beni sevmedi! Ben onu sevdim! Ben onun kölesi oldum! O beni kullandı! Hepsi bu..."

"Efendim..." diyerek Marie bir şeyler söyleyecekken Edward "Git Marie bir daha da gözüme görünme!" dedi. Marie çaresizce odadan çıkarken oğlunun yerine sevip büyüttüğü Edward'ın çökmüş haliyle üzüntüye boğuldu.

Bir yanı onun Jaymie'yi bulmasından korkarken, bulmaması için dua etmekten başka çaresi yoktu.

Edward zamanla kendini toparladı. Emriyle neredeyse yüzlerce kişi Jaymie ve Marlon'u arıyordu. Bütün her yere haber salınmıştı. Bulundular ama bulanların çoğu Marlon'un arkadaşıydı ve bulamadıklarını söylediler. Geri kalanlar ise Kral'ın emri ile aramayı durdurdular. Edward bunları göremeyecek kadar bitik bir haldeydi. Uyuyamıyor, uyumak için alkole sığınıyordu, uyuduğunda kâbuslarında Jaymie ve Marlon'u görürken sıçrayarak uyanıyor, öfkesini eşyalardan çıkarıyordu.

Tesadüf eseri Kral'ın Jaymie ve Marlon'un bulunmasına izin vermediğini öğrenmişti. İki hafta kadar beklemişti ve bir sabah kahvaltı masasında "Aramaları durdurdum." dedi yüzüne taktığı durgun maskeyle.

"Bu bana pek inandırıcı gelmedi." dedi Kral.

"İnanıp inanmamak size kalmış. Beş ay oldu artık bitti."

"Edward böylesi ikiniz için de daha iyi oldu. Sen Kral olacak ve bu dünyayı yöneteceksin. Bizim soyumuzun kaderi bu... Yönetmek ve kişisel isteklerimizi arka plana atmak."

"Söyle baba Anabel'i bulabilseydin ne yapardın?" dedi Edward aniden.

Kral ilk defa oğlundan sonsuz aşkının ismini duymuş, buz kesmişti. Anabel'in aşkıyla Edward'a ve annesine yaptığı haksızlık aralarında bir duvar gibiydi. Edward hiçbir zaman konuyu açmamış babasını üzmek istememişti.

"Beni istemeyen bir kadın için yıllarımı ızdırapla geçirdim. Annene ve sana büyük haksızlıklar yaptım. Sence bir cevabım olabilir mi?"

"Bu sorumun cevabı değil."

"Bulsaydım..." dedi ve oğluna hiçbir cevap veremedi.

"Bir cevabın olmadığını biliyordum. Ben sana cevabın ne olduğunu söyleyebilirim baba! Anabel'i bulsaydın ve o seni kabul etseydi; inan bana gözün ne beni ne de Krallığı görürdü."

Edward cümlesini bitirince kahvaltıdan kalktı. Kral oturduğu koltuğa kederle gömüldü. Oğlunun haklı olduğunu biliyordu, çaresizdi. Kral zamanla Edward'ın biraz olsun normale dönmesiyle rahatlarken Anabel'e çektirdiklerinin vicdan azabının yanına Jaymie ve Edward'ı ayırmanın verdiği vicdan azabını da ekledi.

Takip eden günlerde oğlunu gözlemliyor, Edward iş hayatında boğulmuş gibi görünüyordu. Oysa Edward sessizce beklemiş, kurduğu gizli bir ekiple Jaymie'yi aratmaya başlamıştı. Günleri onları bulunca ne yapacağını düşünmekle geçerken içindeki nefret onun nefes almasını sağlıyordu. Yüzü artık eskisinden daha kasvetli, sesi başka bir hiddetli çıkıyordu. Jaymie'nin ortalarda görünmemesiyle basın ve insanlar olaylı balo sonrasında yaşananları unutmuş, muhalifler yeniden sinmişlerdi.

***

Jaymie kaçışlarından sonra geçen zamanda daha sessizleşip iç dünyasına dönmüş, ilk günün korkusunu yaşamıyordu. İlk gün Marlon onları şehir dışında küçük bir otele getirmişti. Jaymie, Edward'ın ne durumda olduğunu düşünerek içi içini yerken Daisy için yaşadıkları bir macera gibi görüyordu.

"Ne yani bir artık köle değil miyiz?" "Marlon'la evli kaldığım sürece değiliz." dedi Jaymie. "Sınav?" dedi Daisy. "Ders çalışmalıyım." İkili yatağa kardeşiyle yattığında gözlerini kapatıp Edward'ı düşündü. Delirdiğini düşündükçe korkuyordu. Kendi yaptığı deliliğin doğru olup olmadığını sorgulamak istemiyordu. Kalbi Edward diye atarken mantığı böylesinin doğru olduğunun bilincindeydi. Kral'ın bile kaçışını onaylamasını kendisinin

doğru karar verdiğine yoruyor, korkusunu bastırıp Marie'nin dediklerini düşünüp aşkını yalanlıyordu. Bütün gece uyumamış karanlıkta öylece oturmuştu. Kapının çalmasıyla sıçrarken gelenin Marlon olduğunu anladığında kapıyı açtı. Marlon artık onun kocasıydı. Jaymie "*yeni sahibim*" diye düşününce gözleri doldu. Bu kısmını hiç düşünmemişti. Şimdi ne yapacaktı hiçbir fikri yoktu.

Marlon Jaymie sınavlara girene kadar bir yerde yerleşmek istememişti. Saklanmakla geçirdikleri ilk dört ay küçük otellerde en fazla iki günlük konaklamayla bir sürü şehir gezmişlerdi. Marlon hep güler yüzlü, umut dağıtır gibiydi. Gittikleri şehirleri ona tanıtıyor akşam el ayak çekilince onları gezdiriyordu. Marlon güvenlik konusunda tam bir profesyoneldi. Sonrasında Kral'ın yönlendirmesiyle farklı isim ve pasaportlarla Miami'ye uçarken Jaymie merakla Marlon'a sordu.

"Neden Miami?" "Orada sana bir sürprizim var. Hem sınava girip kazanırsan orada okuyacağın uygun okullar çoğunlukta." dedi Marlon. Jaymie yanında oturan adamda huzuru buluyordu, ona karşı son derece kibar ve anlayışlıydı. Hiçbir şey için endişelenmek zorunda kalmıyor, Marlon her şeyi önceden düşünüp çözüyordu.

Miami'deki havaalanında Kraliyet muhafızlarını görünce hepsi şok olmuştu. Jaymie titremeye başlarken Daisy ağlamaya başlamıştı. "Korkmayın bizi görmediler." dedi Marlon. Doğruydu çünkü muhafızlar Marlon'un arkadaşları olduğu için görmezlikten gelmişlerdi. Uçaktan indiklerinde taksiyle plaj boyu yol alırken, okyanusun güzelliği onları başka düşüncelere itmişti. Jaymie, Edward'la geçirdiği mutlu anılarını yaşamaya başladığını fark ettiğinde, onu çok özlediğini biliyordu.

Bir kumsalın önünde durduklarında hiç görmemiş gibi okyanusa dalmış bakıyordu. Gözlerinden yaşlar akarken Edward'ın kelimeleri aklına geldi. "*Kumsalları kıs-*

kanıyorum, benden çok sevdiğini düşünerek." demişti, oysa Edward, Jaymie'nin her şeyiydi. Görmediği kadar değer görmüş, sahiplenilmediği kadar benimsenmişti. En çok sevgisiyle mutluydu. Tutku dolu bir sevgiydi Edward'ın sevgisi, gözlerine baktığında ruhuna inen bir aşkla bakıyordu Jaymie'ye. Seyrettiği okyanus mavisiydi aşkının gözleri de.

"*Özür dilerim.*" dedi Jaymie içinden Edward'tan af dilerken aktı gözyaşları... Daisy "Neden durduk?" diye sordu. Jaymie, Daisy'nin sorusuyla çıktı iç dünyasından. Marlon'un işaret ettiği eve baktığında anne ve babasıyla yaşadığı evin bir benzerini gördü. Akan gözyaşlarına bahane gibi devam etti ağlamaya. Marlon'un boynuna düşünmeden sarılırken kendini geri çekmesi saniyeler sürmüştü. Marlon onun ürkekliğini hissetmiş üzerine gitmiyordu. Jaymie'nin Prens'e âşık olduğunu biliyordu ve zamanla onu unutturabileceği umuduna sarılıyordu.

Günler geceleri kovalarken Jaymie kumsalda bütün gününü ders çalışarak geçiriyor, uzun saatler okyanusu seyrediyordu. Okyanus bazen Edward'ın gözleri gibi grinin tonlarına bürünen kasvetli bir maviydi. Güneşin ışığıyla canlı mavi olduğunda Edward'ın aşk dolu bakışları aklına geliyordu. Avuntuydu aşkı için okyanus, hayatında Daisy'den sonra en iyi şeydi. Yüzüstü bırakıp kaçtığı aşkından kalan maviydi.

Daisy yerleştikten bir ay sonra başka bir isim altında okula başlamıştı. Marlon birkaç sefer Daisy'i okula bırakmaya gittiğinde fazla ilgi çektiğini görmüş, Jaymie'yle paylaştığında onun saçlarını kestirmesine karar vermişlerdi. Kumsalda oturdukları bir gün "Jaymie sen de saçlarını kestirsene." dedi Daisy. Kısacık kestirdiği ve küçük yaşına rağmen kahverengiye boyattığı saçlarını karıştırarak Jaymie'ye bakıyordu.

"Ben buna hazır değilim." Marlon bahçe işlerini bitirip yanlarına gelip kendini kumlara bırakırken "Konu

ne?" "Saçlarını kestir diyorum. Kısa saç çok rahat." dedi Daisy. "Ben saçlarını seviyorum ama bu seni iyi bir ruh haline sokabilir. Hem..." dedi Marlon ve sustu.

"Saçlarla bitmiyor biliyorsun damgalarımız var." dedi Jaymie. İki kız gizledikleri hayat boyu taşıyacakları damgaları açtıklarında korkuya kapılmışlardı. "Sakin olun yüzünüz dururken kimse bileğinize bakmaz. Biliyorsunuz çıkarttırabiliriz." diye sırıttı Marlon. Jaymie bir kere daha haklı olduğunu biliyordu. "Böyle huzur vermeyi nasıl başarıyorsun?" dedi derin derin ona bakarken. "Senin eserin." Daisy merakla "Nasıl çıkartacağız bu yasal bir yolla olmaz herhalde." Jaymie "Riske girmeye gerek yok biraz zaman geçsin sonra belki" dedi. Daisy gülümserken denize girmek için koşmaya başladığında Jaymie arkasından "Dikkatli ol!" diye bağırdı.

Marlon geçen altı ayın ardından Jaymie'ye daha yakındı. Âşık olduğu kadına yavaş yavaş isteklerini belli etmeye başlamıştı. Jaymie günün çoğunu ders çalışarak geçiriyordu, ilk sınavı geçememiş bir sonraki sınava hazırlanıyordu. Marlon bahçe işlerinin yanı sıra kurabileceği bir iş araştırması yapıyordu. Bir sabah neşeyle yanlarına gelip "Hadi hazırlanın iki günlük bir geziye çıkıyoruz." dediğinde gülümsüyor bakışları bir o kadar gizemliydi.

"Marlon benim ders çalışmam lazım."

"İnan bana buna değecek." Jaymie onun hevesini kırmak istemedi gülümseyerek kalkıp hazırlandı. İki saatlik araba yolculuğundan sonra bir binanın önünde durmuşlardı. Marlon arabada beklemelerini söyleyip on beş dakikanın içinde geri geldi. "Jaymie hadi gelin," dedi heyecanla. Bir binaya girdiklerinde Jaymie içerinin ilk önce bir sığınma evi olduğunu düşünse de sonrasında buranın kaçak köleleri barındıran bir yer olduğunu anlamıştı.

"Burada ne işimiz var?" dedi Jaymie. "Sürpriz." dedi Marlon gülerek. Onları bir odaya doğru götürdü. "Hadi aç!" dedi Marlon kapıyı göstererek. Jaymie içeriden ne çıkacağını merak ediyordu. Kapıyı usulca araladığında içeride doktor aletlerini andıran bir masayla dişçi koltuğuna benzer bir koltuk olduğunu gördü.

"Neler oluyor?" dedi Daisy merakla.

"Anlamadınız mı?"

İki kız birden "Hayır." diye aynı anda söylediklerinde üçü de gülümsediler.

"Buraya kölelik işaretlerinizden kurtulmaya geldik." dedi Marlon. Jaymie hayretle ona bakarken Daisy "Yaşasın!" diyerek çığlık attı ve "Gerçekten mi?" dedi mutlulukla. Jaymie daha bir şey söylemeden Daisy "İlk ben! Ben! Ben!" dedi.

"Söylemeliyim acıyacak."

"Dayanırım" dedi Daisy. Jaymie hiçbir şey söylemedi. Daisy'nin işlemi verilen aralarla neredeyse altı saat sürdü. Dişini sıkıyor, ağlıyor ama dayanıyordu.

"Bittiğinde kolu şişmiş kölelik işaretinin olduğu yer yanmış durumdaydı.

"Üç aya kadar normal bir ten halini alacak, tabii mikrop kapmaması gerekiyor." dedi işlemi yapan kişi. Marlon Jaymie'ye "Sıra sende..." dediğinde Jaymie "Ben çıkartmak istemiyorum."

"Acısından mı korkuyorsun? Hadi ama Daisy mızmızlık etti, o daha çocuk çok acımıyor." dedi Marlon.

"Ben istemiyorum hepsi bu." İşareti çıkardığı zaman Edward'a ihanet edecekmiş gibi hissetti. Ondan bir hatıra gibiydi dövmesi. Belki ömür boyu saklamak zorunda kalacaktı ama o ondan bir parçaydı. İstemedi çıkarmak. Onun kalabilmekti kölelik işareti. Daisy aldığı ağrı kesicilerle arabada uyumuş, Marlon düşünceliydi.

Jaymie "Teşekkür ederim." dedi.

"Neden?"

"Daisy çok mutlu oldu."

"Hayatı boyu o işaret onun korkmasını sağlayacaktı. Şimdi temiz bir sayfa..." dedi Jaymie.

"Bir temiz sayfa da sana lazım farkındasın değil mi?" dedi Marlon. Jaymie sessiz kaldı. Marlon haklıydı. İçinden "*temiz bir sayfa*" dedi acıyla. Sorun şuydu; Edward olmadan temiz bir sayfa istemiyordu ki...

Jaymie'nin sınavı yaklaşmış, artık geceleri de çalışmaya başlamıştı. Edward'ın yokluğu onu özellikle gece daha çok esir alıyor, ders çalışmak onu bu durumdan biraz olsun uzaklaştırıyordu. Yine uykusuz geçmiş bir gecenin sabahında Jaymie mutfakta kendine kahve hazırlarken Marlon gelmiş onu kollarına almıştı. Marlon dudaklarına uzanırken Jaymie yine tedirgindi. Marlon ona ne zaman yakınlaşsa taş kesiliyordu. Genç adam anlayıp ufak buselerin ötesine geçmiyor, onu kadını gibi öpemiyordu. Öpücükleri Jaymie'nin gözlerinin buğulanmasıyla bitiyor Marlon uzaklaşıyordu. Yine uzaklaşacakken Jaymie izin vermedi. Bütün benliğiyle ona kendini borçlu hissediyordu. "Tamam, Jaymie üzülme bekleyeceğiz." dedi Marlon. Jaymie "Beklemek bir işe yaramayacak." dediğinde Marlon şaşkındı. Jaymie ona haksızlık ettiğini ve artık olması gerekeni biliyordu. Başka bir bedeni merak ediyordu. Edward'a olan aşkını inkâr ediyor, ona olan özleminin sadece tutkudan kaynaklandığını ispat etmek için kendine ve Marlon'a bir şans vermek istiyordu. "Bu gece sana ihtiyacım var." demişti düşüncelerinden sıyrılıp.

Marlon aldığı cevap karşısında günü neşeli geçirirken Jaymie düşünmemeye, kendini derse vermeye çalışıyordu. Gece çöktüğünde ikisi de panik haldeydi. Jaymie tabakları elinden düşürüp kırarken, Marlon sürekli saçma sapan konuşuyordu. Daisy odasına çekildiğinde Marlon artık bu panik havasına son verdi.

"Gel benimle." dedi ve genç kadını yatak odasına götürdü. Yatağın karşısındaki koltuğa oturttu. "Jaymie istemediğin hiçbir şey için seni zorlamıyorum biliyorsun değil mi? Sen benim kölem değil karımsın, bunu sen de istemelisin." "Biliyorum ve istiyorum." dedi Jaymie. Yerinden kalktı Marlon'a yaklaştı ve Marlon'un gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Marlon beklediği anın bu kadar çabuk gerçekleşeceğini ummamıştı, heyecandan boğazı kurumuştu.

Jaymie'nin elleri istemeden titrerken Marlon sabırsızca genç kadının dudaklarına uzanıp onu öpmeye başladı. Jaymie cevap vermeyince yavaşladı ve onu yavaş yavaş öperek beklemeye başladı. Bir süre sonra Jaymie ağzındaki yabancı tatla ona cevap verirken, Marlon onu kıyafetlerinden kurtarıyordu.

"Işığı kapatabilir miyiz?" dedi Jaymie. Marlon acelcyle ışığı kapattı. Genç kadın çıplaklığa kavuşurken Marlon artık sabırsızlanıyordu. Kendiyle birlikte onu yatağa yatırmış elleri bedenindc keşfe çıkmıştı. Genç kadının bedeninde gezen elleri Jaymie'ye işkence gibi gelmcyc başlayınca gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Marlon onun bacaklarını aralayıp yerini alırken üzerindeki adamın ağırlığı onu boğup kendini adamdan uzaklaştırdığında deli gibi titriyordu.

"Bcn yapamam... Ben başkasıyla bunu yapamam. Özür dilerim bunu ona yapamam." derken gözyaşları sel olmuş akıyordu. Marlon şaşkındı, nefesini düzenlerken sinirlenmesi onu beyefendilikten çıkarmadı. Kalkıp giyindi ve kapıyı çekip çıktı. Sahile gidip esen serin rüzgârla genç kadını arzulayan bedenini dizginlemeye çalıştı bir süre.

Sevgi ten miydi? Zevkin alevi miydi sadece? Yoksa hissederek ruhu tatmini yeter miydi? Yaşanmadan bilemezdi. Marlon için sınavdı belki de. Genç kadına yardım etmeli ve onu küçük bir kızla yalnız bırakmamalıydı.

Merhametli kalbinin iyiliği yansıdı suratına, düşündükçe kendini daha iyi hissetti.

Sonraki günler Marlon hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya devam ederken böylesinin daha iyi olacağını ikisi de biliyordu. Jaymie, Marlon'u bu anlayışlı haliyle daha bir sevmeye başlamış ama onu Edward gibi sevemeyeceğini anlamıştı. İki ev arkadaşı gibi aynı evi paylaşmaya başlamışlardı. Marlon ümit etmekten hiç vazgeçmedi Jaymie'yi her türlü kabul edip aşkını yanında olmasıyla avuttu. Bir gün belki diyordu.

İki ay sonra kışın çıkan bir fırtınada evleri zarar görünce şehirden iki katlı bir ev tutmuşlardı. Jaymie sınavı kazanmıştı. Gündüzleri okula gidiyor akşam evin işleri ve Daisy'yle uğraşıyordu. Sonunda bir nebze de olsa hayalindeki hayatı yaşamaya başlamıştı ama hayallerinde içindeki boşluğu ve mutsuzluğunu hesaplayamamıştı. Boşluğun adı Edward'dı. Bir sabah kalkmış Daisy'nin hazırlanmasına yardım edip yolun köşesinden okul servisine binmesini beklemişti. Kendi okuluna yürüyerek gitme fikri cazip gelirken caddenin karşısına geçmek için ışıklarda durdu. Önünde duran arabaya bakmadan yeşil ışığı beklerken arabadan inen adamla göz göze geldiğinde bacakları titremeye başlamıştı. Arkasını dönüp kendini saklamak için çok geçti.

"Selam Jaymie" dedi Vanselt.

Jaymie ne diyeceğini bilemedi. Gözleri Edward'ı ararken "Korkma Edward benimle değil." Jaymie yine de geri geri giderken "Jaymie sadece konuşmak istiyorum." Jaymie çaresizce "Beni buldu değil mi?" dedi korkarak. "Hayır, ona söylemedim." Jaymie gözlerinden yaşların süzülmesine engel olamadı.

"Neden buradasınız o zaman?" dedi korkuyla.

"Konuşmak istiyorum."

"Beni nasıl buldunuz?"

"Daisy'nin kolundaki işareti çıkarttığınız sığınma evi bana ait."

Jaymie daha fazla bir şey sormadı. Kısa bir sessizlikten sonra Vanselt "Benimle bir kahve içmeye ne dersin?" Jaymie tamam anlamında başını sallarken yolun karşısındaki kafeye oturduklarında Jaymie'nin tedirginliği gözlerinden anlaşılıyordu. "Kraliçe olmayı reddettin." dedi. Bu bir soruydu.

"Bunun imkânsız olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Edward'ı hafife alıyorsun. O seni gerçekten çok sevdi. Biraz sabretmen yeterliydi Jaymie."

"Bunları konuşmak için çok geç. Öğrenmek istediğiniz nedir?"

"Edward hâlâ seni arıyor. Yer değiştirmelisin. Ben seni bulduğuma göre o da seni bulacak. Sonuçlarından korkuyorum."

Jaymie buz gibi oldu. Yüzünün rengi gitmiş, ne demesi gerekiyor bilmiyordu; korku bütün benliğini sarmıştı.

"Benden nefret ediyor değil mi?" gözlerinden yaşlar süzülürken.

"Şimdi dönersen belki sana inanabilir ama o seni bulursa... Sen de onu seviyorsun bunu bilmesem şu an bu konuşmayı yapıyor olmazdım. Ona dön. Her şey düzelebilir."

"Ben onun ve kardeşimin iyiliği için kaçtım. Edward ne kadar güçlü olursa olsun benimle evlenmesine izin verilmezdi. Dönemem, çok geç. Yapamam. Ben... Evliyim." dedi Jaymie.

"O zaman yer değiştir ve bir yerde bir aydan fazla kalmamaya çalış."

"Hayat boyu kaçamam. Bu Daisy ve Marlon'a haksızlık olur. Edward kabullenmeli ben artık köle değilim."

"Onun için köle olup olmaman hiçbir zaman önemli olmadı. Seni ona ve aşkına ihanetle suçluyor ve haklı."

Jaymie daha çok gözyaşlarına boğulurken "Ben hayatın getirilerini kabullendim. O da kabullenmeli. Yalvarırım yerimi söylemeyin. Bunu sizden kardeşim için istiyorum."

"Bana güvenebilirsin. Ama er geç onunla yüzleşmek zorunda kalacaksın. O vazgeçmeyecek."

Jaymie sesini çıkarmazken Vanselt ona birkaç telefon numarası verdi. "Sorunun ne olursa olsun bu numaralardan bana ulaşabilirsin, elimden geleni yaparım."

Jaymie akşam eve döndüğünde Daisy onu görünce çığlık attı. Vanselt'ten ayrılıp amaçsızca sokaklarda yürümüş okula gitmemişti. Sonra o psikolojiyle saçlarını çene hizasında kestirmiş ve koyu kahveye boyatmıştı. Bol, koyu renk kıyafetler satın almış kendini daha iyi hissediyordu. "İğrenç görünüyorsun." dedi Daisy. Marlon gülmeye başlarken "Teşekkür ederim istediğim de bu." Huzurunu kaçırmamak için Marlon'a Vanselt'ten bahsetmemeye karar vermişti. Biliyordu ki Marlon anında eşyaları toplar onları başka bir şehre götürürdü. Başka bir şehir başka sorunları doğurur, alışmaları zaman alırdı. Jaymie o günden sonra daha temkinliydi. Dikkat çekmemek için elinden geleni yapıyor, gerekmedikçe dışarı çıkmıyordu.

Saraydan kaçalı bir buçuk sene geçmiş, hayatları düzene girmişti, Jaymie akşamları bir kafede çalışmaya başlamıştı. Korkuları zamanla biterken içindeki özlem bitmiyordu. Çalışmak işine geliyor eve gece yarısını geçince geliyor, yorgunluktan hemen uykuya dalabiliyordu. İçindeki boşluk daha az canını yakıyordu.

Haberler, magazin programları Edward'dan bahsederken pür dikkat dinliyor, onun yüzündeki bakışları hep mutsuzluk olarak algılıyordu. Olabilir miydi? Vanselt'in söyledikleri doğru muydu? Edward onu unutmamış olabilir miydi? Unutmuş olması içini acıtırken hatırlaması onu korkutuyordu.

Çalıştığı kafe sahibi yaşlı bir bayandı ve Marlon garsonluk yapmasına karşı çıkmış Jaymie istediğini söylediğinde kabullenmekten başka çaresi kalmamıştı. Zamanla Jaymie'nin becerikliliği ve yaptığı leziz yemeklerle kafenin müşteri sayısı artmış, Jaymie Bayan Margarite'in güvenini kazanmıştı. Jaymie bir gün okuldan çıkıp kafeye geldiğinde Bayan Margarite'in yüzündeki heyecanlı hali onu meraklandırmıştı. Kafenin boşluğu dikkatini çekmişti. "Kafe bugün ne kadar boş şehirde bir olay mı var acaba?" derken aceleyle önlüğünü giymiş, masaları düzenlemeye başlamıştı.

"Prens geçit törenine gelecekmiş. Tören bittiğinde burası cehennem yeri olabilir, her şey eksiksiz hazırlanmalı... Baksana muhafız alayı yollara dağılmaya başladı." diye yaşlı kadın devam ederken Jaymie'nin kulakları uğuldamaya başlamış, elindeki tepsiden tuzlukların yere düştüğünü hissetmemişti bile. Yaşlı kadın konuşmaya devam ederken Jaymie yere eğilmiş tuzlukları toplarken titriyordu. Hemen eve gidip çarşafın altında onu uzaktan da olsa görme isteğini bastırmak istiyordu.

"Bak sen bile heyecanlandın." dedi Margarite. Jaymie sesini çıkarmadı. Dışarıdaki masaları tanınma korkusuyla başka garsona devrederken kafeden erken çıkabilmek için plan yapıyordu. Mutfak tarafına geçip siparişleri hazırladı ve servis penceresinden kafenin içindeki siyah takım elbiseli, güneş gözlüklü adamları gördüğünde kim olduklarını anlaması uzun sürmedi. Aniden mutfağa geri döndü ve panikten duvara tosladı. Elindeki dört tabak yere düşmüş, kırılarak dağılmıştı. Korku, telaş ve oradan kaçma isteğiyle doldu. Ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. İçlerinden birisinin onu tanıyacağını biliyordu. Depo kısmına girip oradaki telefonla Marlon'u aradı. Ağlamak üzereydi. Marlon'un ilk defa cebi kapalıydı. Telesekretere not bıraktı.

"Marlon, Edward'ın muhafızları burada, Daisy'i saklamanı istiyorum. Edward canımı yakmak için onu kullanacaktır. Her şey için teşekkürler, seni gerçekten seviyorum. Sakın bir delilik yapma." dedi. Jaymie her şeyden habersiz telefonu kapattığında Marlon'un cebi başka ellerde bırakılan mesajı ona dinletiyordu. Marlon yüzü gözü morarmış, ağzından burnundan kan boşalmış halde mesajı dinlerken karşısında zevkle gülen Edward'dan başkası değildi.

"Ne romantik." dedi Edward kusar gibi. Marlon'un yediği yumruk darbeleriyle gözü kapanmış açılmıyordu. Kafasını kaldırmaya bile hali yoktu. Sızlanırcasına konuşmaya başladı. "Onu hiçbir zaman hak etmedin. Dengesizliklerin onu senden kopardı ve bana itti bunu biliyorsun." Edward gülümserken içine batan bıçakları göstermemeye çalışıyordu.

"Sizi bulmam çok vaktimi almadı." dedi zevkle. Marlon "Tebrikler." dediğinde Edward'ın işaretiyle yüzüne bir yumruk daha yedi. İkinci bir işaretle önüne bir kâğıt ve kalem kondu. "İmzala" Marlon kâğıda bakıyor ama gözleri açılmadığı için yazıları seçemiyordu.

"Bu ne? İntihar ettiğime dair son mektup mu? Jaymie'yi böyle mi benden alacaksın?"

Edward'ın kahkahaları yankılanırken yerinden kalktı ve sinirle Marlon'un çenesini koparmak istercesine tuttu. "Ölmeni istemiyorum. Benim olanı geri alacağım. Sen de bunu izleyeceksin. Sevgili karının elinden alınması bakalım seni ne derece üzecek?"

"Bunu yapamazsın." diye haykırdı Marlon.

"İmzala!"

Marlon imzalamadı. "O artık benim karım. Bizi rahat bırak."

"Size yeterince zaman verdim. Beş aydır sizi izliyorum. Elbet imzalayacaksın şimdi Jaymie'nin yanına gidiyorum. Bu gece çok güzel geçecek."

Marlon elleri bağlı oturduğu sandalyede debelenirken arkasından aldığı bir darbeyle acıyla kıvrandı ve bayıldı.

Edward kafeye doğru yola çıktığında arabada üzerini değiştirdi. Tişört ve kot giyip, spor ayakkabılarını giydiğinde gözündeki gözlükle kimse onu tanıyamazdı. Telefon edip muhafızların kafeden ayrılmasını sağladığında Jaymie'nin ne durumda olduğunu merak etti. Edward intikamının tadını çıkarıyordu. Jaymie ondan kaçalı neredeyse iki sene olmuştu. Beş aydır onları izliyor olmasına rağmen ne yapacağına karar verememişti. İçindeki saplantılı aşkı öldürdüğünü sanıp başka tenlerde teselli olmaya başlamış, kendince intikam zamanı geldiğinde harekete geçmişti.

Jaymie telefonu kapadıktan sonra mutfak deposunda bir saat kadar birinin onu gelip sürükleyerek götürmesini beklemiş ama gelen giden olmamıştı. Korkuyla depodan çıkıp mutfağa geçmiş, oradan kafeye gizlice baktığında masaların normal müşterilerle dolduğunu ve muhafızlardan kimse kalmadığını görmüştü. Gözü, açık olan televizyona takılmıştı, haberlerde canlı yayında geçit töreni bitmek üzereydi ve Prens'in törene katılmadığı söyleniyordu. Boşuna telaş yaptım herhalde diye düşünmüştü Jaymie. Margarite gelip "Jaymie nerelerdesin ben yetişemiyorum hadi." dediğinde Jaymie'nin suratı bembeyazdı. Hemen masalara yönelip sipariş almaya başlamıştı. Zaman geçtikçe rahatlamaya başlamıştı.

Edward arabayı kafenin karşısına park ettirmişti, bir süre arabanın içinden Jaymie'yi seyretti. Onu bulduğu günden beri her gün gelip onu seyrediyordu. Üzerindeki bol, paspal kıyafetlerin üzerine giydiği önlük, çene hizasında dolgun dudaklarına değen boyattığı saçlarıyla ne kadar değişmiş olsa da Edward onun hâlâ eşsiz olduğunu düşünmüştü. Bazen Marlon gelip onu işten alıyordu. Onlar beraber yürüyerek uzaklaşırken Edward'ın kalbi kıskançlıkla doluyordu. Daisy büyümüş, saçlarını kısacık

kestirirken yüzünden ne kadar mutlu olduğu anlaşılabiliyordu. Sırtındaki çantasıyla yaşayamadığı çocukluğu yaşadığı belliydi. Jaymie'nin hüzünlü yüzü bir tek Daisy'i görünce gülümsüyor gözleri parlıyordu. Derin bir nefes aldı ve arabadan indi.

Jaymie aldığı siparişleri not ederken bir masanın önünde durdu ve her zamanki gibi bakmadan "Hoş geldiniz nasıl yardımcı olabilirim?"

"Oturmakla başlayabilirsin."

Jaymie'nin duyduğu sesle bacakları tutmaz hale gelmiş, kıpırdayamıyordu. Geri adım atmak istedi ama atamadı. Kâğıdı ve kalemi tutan eli havada kalmış nefes alamıyordu. Genç adam gözlüğünü çıkardığında yüzünde pis bir gülümseme vardı. "Otur!" dedi. Sesindeki otorite her zamankinden daha kuvvetliydi. Jaymie kaçmakla kalmak arasında tereddüt etti. Geri doğru adım atıp arkasını dönecekken duvar gibi iri yarı bir muhafıza çarptı. Oturduğunda Edward hâlâ gülümsüyordu.

"Hoş geldin demek yok mu?" Sesi buz gibiydi. Bakışları avını yakalamış bir aslan kadar korkutucuydu. "Hoş geldiniz efendim!" dedi Jaymie sesinin titremesini saklamaya çalışarak.

"Güzel, en azından bazı şeyler devam ediyor. Efendin olduğumu unutmamışsın."

Edward'ın gözleri öfkeli, Jaymie'nin gözleri korku doluydu. Aralarındaki gerilimden yangın çıkabilir, dünya yanabilirdi. "Bu hayat için mi kaçtın?"

Jaymie kafasını ilk defa kaldırdı ve "Şimdi ne olacak?" dedi korkusundan kıpırdayamıyordu.

"Benimle geleceksin."

"Ben yasal olarak bir köle değilim efendim."

Edward Jaymie'nin bileğine uzanıp sertçe kendine çekti. "Bu dünyayı yönettiğim sürece yasalar benim için geçerli değil, hâlâ anlayamadın mı?" dedi ve ayağa kalktı. Jaymie'yi kolundan tuttu, ayağa kaldırıp muhafızlara

itti. Muhafızlar ona yol gösterirken Jaymie yapabileceği bir şeyin olmadığını biliyordu. Garson önlüğünü çıkarıp masaya bırakırken Margarite'le göz göze geldiler. Yaşlı kadın olup biteni anlamaya çalışırken Jaymie çoktan kafeden çıkıp muhafızlar eşliğinde arabaya binmişti. Kafasında korku dolu bir sürü soru vardı ama sormaya cesaret edemedi. Merak ettiği Marlon'du. Yarım saat sonra şehrin diğer yakasında nezih olmayan bir semtteydiler. Sokağın her yanına dağılmış çöpler, yolun karşısında kartonların üzerinde yatan adam Jaymie'nin dikkatini çekerken girdikleri yanmış harabe bir binaydı. Uzun koridorda yürürken gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı. Duyduğu keskin ağır bir koku midesindekileri çıkarma isteği uyandırırken, burnundan nefes almamaya çalıştı. Bir muhafız onu kolundan tutmuş diğeri önlerinden yürüyor onun önünde Edward vardı. Koridorun sonuna geldiklerinde muhafız eski bir kapıya uzanıp açtı. Evle bir o kadar tezat modern bir asansör kapısında durduklarında Jaymie evin bir kamuflaj olduğunu anlamıştı. Bindikleri asansör yukarı değil aşağı inerken Jaymie kafasını bile kaldıramıyor, nerede olduklarını merak ediyordu. Asansör eksi beşinci katta durduğunda Edward Jaymie'nin kolundan tutup sürüklercesine depo gibi bir yerin giriş kapısından içeri itti. Jaymie ilk önce onu burada tutacağını sandı. Karanlıkta birinin acıyla nefes alışlarını duyduğunda korkmaya başladı. Yanan spot ışıklar gözlerini alırken eliyle gözlerini korumaya çalıştı. Işığa alışmasıyla bir adamın yerde yattığını gördü. Onun Marlon olduğunu anlaması uzun sürmedi. Yanına koşarken muhafız onu sıkıca tuttu ve gitmesine engel oldu.

"Marlon iyi misin? Lütfen cevap ver!" dedi Jaymie çaresizce. Gözyaşları akmaya başlarken Edward yanına gelip yüzüne aşağılayıcı bir ifade yerleştirdi. Çırpınmaktan yorulmuş onu tutan kollarda hareketsiz duruyordu.

"Lütfen onun bir suçu yok. Onu ne hale getirmişsin lütfen yeter!" dedi Jaymie. "Yeter mi sence? Yetmez! Benim olanı benden almaya cesaret etmemesi lazımdı. Şimdi hesap verme zamanı." dedi Edward. Yerde yarı baygın yatan adamın yanına gelip elinin üzerine ayağıyla basarken Marlon acıdan inliyordu.

"Bu daha başlangıç..." dedi zevkle. Jaymie çıldıracak gibiydi. "Yeter! Yalvarırım yapma. Yeter! Bu onun suçu değil!" diyerek onu tutan kollardan bir anda kurtulup Edward'ın ayaklarına kapandı. Edward onu hızla savurdu ve Marlon'u tekmelemeye başladı. Jaymie kendini Marlon'un bedeninin önüne attığında Edward'ın tekmelerinden birçoğu ona gelmişti. Karnına aldığı darbelerle nefesi kesilmiş iki büklüm Marlon'un üzerindeydi. Edward onun bu haline daha çok öfkelendi. Bir kuvvet Jaymie'yi Marlon'dan ayırırken muhafızlardan birisi yerde baygın yatan adamı sandalyeye oturttu. Kafasından aşağı soğuk su döküldüğünde Marlon kendine gelir gibi oldu.

"Edward yapma lütfen o sana bir şey yapmadı, suçlu benim lütfen." diye bağırırken Marlon Jaymie'nin yalvarışıyla ayılmaya çalıştı ve gözlerini açtı.

"Jaymie." diyebildi Marlon. Edward deliriyordu Marlon'a doğru giderken Jaymie "Yalvarırım vurma yeter!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Edward durduğunda arkası Jaymie'ye dönüktü. Jaymie iki büklüm onu tutan muhafızın kollarında "Senin derdin benimle onunla değil!" derken ağlıyordu. Kotu çamur içinde kalmış, saçı başı dağılmıştı. Karnı ağrıyor nefes alıp verirken canı yanıyordu.

"Lütfen canını yakma! Ne istersen yaparım!" Edward bu cümleyle kontrolünü kaybetti hızla döndü ve genç kadının yanına gelirken Jaymie onu tutan kollarındaki baskının gittiğini hissetti. Edward onun boğazını elleri-

nin arasına alıp sıkmaya başladığında Jaymie gözlerini kapatmış ayakları yerden kesilmişti.

"O, mezara girdiğinde yaşadıklarım bir nebze silinecek ve yine benim olacaksın." dedi Edward çıldırmış gibi. Genç kadının, boğazını sıkan ellerde çırpınışları durgunlaşmış kasları gevşemiş kendinden geçmek üzereydi.

"Efendim ölecek." dedi muhafız. Edward uyarıyla kendine gelirken genç kadını bıraktı. Jaymie dizlerinin üzerine yere düştüğünde nefes almaya çalışıyordu. Muhafız, Edward ondan uzaklaşınca genç kadına su verdi. Lakin Jaymie ellerinin titremesinden içemedi. Doğrulabildiği kadar ellerinden destek aldı. Duvarın dibine çökmüş, öksürüyor, adeta yerlerde sürünüyordu. Marlon'a baktığında kendini kaybetmiş gibiydi. Ağzından kan sızıyordu. Edward tekrar Jaymie'ye doğru yürüdüğünde Jaymie korkuyla ellerini başının üzerine alıp kendini darbelere karşı korumaya aldı. Konuşamıyor korkudan titriyordu.

"Gidiyoruz."

"Gelmiyorum." dedi Jaymie nefesi çıktığı kadar. Edward anlamsızca ona baktı.

"Onsuz bir yere gitmiyorum. İstediğini yap. İstersen beni de öldür. Onunla kalacağım." Yerden kalkacak gücü yoktu. Dizlerinin üzerinde Marlon'un yanına gitti. Edward delirmiş gibiydi. Ona doğru hamle yaptığında Jaymie korkuyla yine ellerini başına siper etti.

Edward gelip onu saçlarından tuttu ve "Peki, burada bolca vaktin olacak." dedi, arkasını döndü ve depodan çıktı. Jaymie gözyaşlarıyla doğrulabildiği kadar doğruldu. Marlon'un iplerini açtı. Yerde kafası dizlerinde baygın yatan, neredeyse ölmek üzere olan adam için ağlıyordu.

Edward otele gelmiş en üst katında ona ayrılan daireye girdiğinde sinirle üzerindeki kanlı tişörtten kurtuldu.

Jaymie'nin son hali belirdi aklında. Onları bulmuş hayatlarını başlarına yıkmış, istedikleri oluyordu ama mutlu değildi. Sinirinden yerinde duramıyor dört dönüyordu. Jaymie'nin Marlon'la kalmasını hazmedemiyordu.

Marlon bir süre sonra zorla gözlerini aralamış Jaymie'ye gülümsemişti. Jaymie gözyaşlarıyla "Özür dilerim hayatını mahvettim. Sana gitmeni söylemiştim." diyerek ağlıyor Marlon her zamanki gibi onu teselli ediyordu.

"Senin suçun yok, bu benim isteğimdi." diye cümle kurdu, Jaymie'nin dizlerindeki başı yana doğru düştü ve Marlon kendini kaybetti. Jaymie titremeye başlamış panikle nefes almadığını fark ettiğinde deli gibi bağırmaya başladı. Muhafızlar gelip onu kucağından sökerce alırken Jaymie Marlon diye avaz avaz bağırırken her taraf kararda ve bayıldı.

Edward'a haber verilmiş geldiğinde Jaymie yerde baygındı. Marlon'un yanına geldi ve siniri çekilmiş gibi "Öldü mü?" dedi. "Hayır, efendim baygın. Hastaneye götürelim mi?" dedi muhafız. "Götürün, bu kadar kolay ölmesini istemiyorum. Sakın basına sızmasın. "Kadını ne yapacağız?" "Doktor çağırın." dediğinde Jaymie'yi kucaklayıp başka bir katta yatağı olan bir odaya getirdi. Jaymie'yi yatağa yatırırken içindeki özlemi bastırmaya çalışırcasına çıktı odadan. Doktor muayene etmek için Edward'dan yardım istemişti. İç çamaşırıyla yatan kadını muayene ederken karnını gördüğünde dehşetle Edward'a baktı.

"İç kanama geçiriyor olabilir." Edward içine bıçak batırılmış gibi oldu. "Ne demek olabilir?" "Hastaneye gitmeli." dedi doktor. Edward üzerini örttüğü genç kadını kucağına aldı ve muhafızlar eşliğinde hastaneye gidildi. Jaymie'ye yapılan tetkiklerden sonra ağrılarının dinmesi ve uyuması için gerekli ilaçlar verilmişti. Doktor muayene için yeniden odaya girdiğinde Edward pence-

reden dışarı bakıyordu. Muayene bitiminde Edward onu hastaneden çıkaracağını dile getirmişti.

"Biraz daha geç kalınsa boynu kırılabilirmiş. Boyun sinirleri iyileşene kadar bayılmaları devam edebilir. Bunun için burada kalması daha iyi olabilir efendim."

Edward hoşnut olmamıştı ama diyecek bir şeyi de yoktu. Doktor konuşmasına devam etti "Karnındaki morluklar içeriden daha fazla canını yakacak. Kollarındakiler en iyileri. Vereceğim kremler acısını biraz azaltır. Uyku ilacını yeniliyorum, ağrı kesiciler etkili olmayabilir."

"Acılarını dindir diye buradasın." Yaşlı Doktor "Elimden geleni yaparım efendim" dedi ve genç kadının su gibi güzelliğine bakıp kederle sustu, selam verip çıktı. Jaymie doktorun yaptığı iğneyle bütün gece uyumuştu. Edward onunla kalıp, bütün gece onu izledi. Sabah muhafızlardan biri gelip kapıyı çaldı. Edward "Ne var?" derken muhafız gözlerine bakıyordu, söylemek ve söylememek arası tereddütteydi.

"Söyle!"

"Efendim. Tedbirlerimizi aldık. Nasıl öğrenildi bilmiyoruz. Araştırıyoruz ama..." Elindeki gazeteleri uzattığında dün Jaymie'yi kafeden çıkarırken olan boy boy fotoğrafları gazetenin ön sayfasındaydı. Siyah büyük punto yazılarla *'Prensin zorla kafeden çıkardığı kız hakkında kimse bir şey bilmezken kafe sahibinin aniden tatile çıkması merak konusu. Diğer çalışanlara da ulaşılamazken Prens'in yeni bir aşka yelken açtığı söylentiler arasında. Adının Mary olduğu, üniversitede hemşirelik okuduğu söylentilerden ibaret. Genç kızın yirmi bir yaşında olduğu söylenirken hakkında fazla bir bilgi yok.*'

"Kontrol altında tutun. Fazla üstüne giderlerse gazeteyi kapatın." dedi ve gelip Jaymie'nin yanına oturdu. Jaymie gözyaşlarıyla derin bir nefesle uyandığında bütün bedeni sızlıyor, midesi bulanıyordu. Gözlerini açmadan

yaşlar dökülmeye başladığında aklında Marlon vardı. Kafasını kaldırmaya çalışıyor ensesinden boğazına doğru artan acı engel oluyordu. Pes edip uzandığı yerde kaldı.

Onu kaldırmak için yardım edeni görmek için gözlerini açtığında Edward olduğunu anlaması uzun sürmedi. Sesinin nasıl çıktığına aldırmadı. "Onu öldürdün! Öldü değil mi? Onu öldürdün!" diye sesi çıktığı kadar gözyaşlarıyla haykırdı.

"Henüz hayır." derken genç kadını bıraktı. Sandalyeye otururken Jaymie yatakta oturur hale gelmişti. Jaymie yine paniklemiş gözyaşlarını tutamıyor ağlaması kriz halini almıştı. "Lütfen. Onu rahat bırak." dedi sesinin çıkabildiği kadar.

"Belki." dedi Edward ve sustu. Jaymie duyduğu belki kelimesiyle sakinleşmeye başladı. "Onu görmeme izin verecek misin?" dedi Jaymie kalkmak istiyor o gücü bulamıyordu. "Benim söylediğim her şeyi yaparsan belki."

"Ona bir şey yapmayacağına söz verirsen istediğin her şeyi yaparım." "Boşanma kâğıdını imzalaması lazım. Yoksa onu yaşatmam. İmzaladığı zaman son bir kez onu görebilirsin."

"İmzalaması için onunla konuşabilirim." dedi Jaymie gözlerinden akan yaşlarla. Edward öfkeyle ona doğru gelirken Jaymie yine kendini korumaya almıştı. Edward yatağın içinde iki büklüm duran, her tarafı morluklar içindeki kadına zarar vermemek için tuttu kendini.

"Onu bu kadar çok seviyorsun demek." dedi Edward elleri yumruk olmuş yatağın başındaydı.

"Lütfen buna bir son ver." Kapı çalınmış doktor ve yanında bir muhafız yemek tepsisiyle içeri girmişti. Edward kalkıp dışarı çıkarken, doktor gülümsemeye çalışıyordu. "Uyanmanız iyiye işaret. Şimdi bir şeyler yemeli ve gücünüzü toparlamalısınız." Doktor boynunu kontrol ederken korkusundan hiçbir şey sormadı. Jaymie dokto-

run Marlon'u görmüş olabileceğini düşündü, tam soracakken Edward içeri girdi. Doktor dikkat etmesi gerekenleri söyleyip çıktı.

Jaymie yerinden kalkmaya çalıştığında çok acı çektiği belliydi. Tepsiyi yatağın kenarına koyarken bütün gücü tükenmiş gibiydi. Son bir umutla "Marlon iyi mi? En azından bunu bilmeliyim." Edward cevap vermeden odadan çıkarken Jaymie iki büklüm duvara dönüp acılarıyla ağlamaya başlamıştı.

İki günün sonunda hastaneden çıkmış, Jaymie yeniden Edward'ın onu getirdiği binada bir odadaydı. Edward Jaymie'yi bulmuş elindeydi ama ne yapacağını bilmiyordu. Aklı ona bir sürü seçenek sunarken kalbinin isteğini bastırmak işkence gibiydi. "*Asla!*" diyordu hırçınlıkla.

Saraya geri dönüp hiçbir şey yokmuş gibi çalışmaya başlamış toplantılara katılıyordu. Bedeni günlük rutin işleri kollarken aklı Jaymie'yle ne yapacağını düşünüyordu. Babası ve Marie onun Jaymie'yi bulduğunu biliyor ama neler olduğunu sormaya cesaret edemiyordu. Marie birkaç gün bekledi ve dayanamayarak Kral'ın odasına gitti. Diz çökerek konuşmaya başladı.

"Kralım onu öldürecek! Yalvarırım bir şeyler yapın Jaymie'yi koruyacağınıza söz vermiştiniz." dedi Marie. Kral "Bu kadarını beklemiyordum. Konuşacağım." dedi, kederi yüzüne yansımış yine de tek derdi oğlunla arasının bozulmamasıydı.

Marie, Kral'dan haber beklerken Edward'ın saraydan neredeyse hiç çıkmadığını görüyor iyice telaşlanıyordu. Geçen günlerle Kral'ın hiçbir şey yapmayacağını anlamıştı, kafasındaki soruların cevabını almak için harekete geçti. "*Öldürülmüş olabilir miydi? Ya Daisy?*" sorularıyla kendini Edward'ın karşısında buldu. Edward onu önünden çekip yürümeye çalışırken Marie geçmesine izin vermedi.

"Ne istiyorsun?" dedi Edward. Jaymie gittiğinden beri Marie'yi yok sayıyor tek kelime etmiyordu.

"Jaymie ve Daisy'i bulduğunuzu biliyorum. İyiler mi öğrenmeliyim." dedi Marie. Edward boğazını sıkarken "Seni öldürmemenin tek sebebi çocukluğum Marie. Onu benden koparanlardan biri olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Doğrusu buydu. Bir köle asla bir asille birliktelik kuramazdı. Anabel, annen, hatta babanı düşün. Mutlu olabildiler mi?" dedi sesi kısılmış nefes alamazken. Yaşlı kadını bıraktı. "Tamam, doğrusu buysa Jaymie artık tam bir köle." dedi Edward artık ne yapması gerektiğine karar vermişti. Zihni aydınlanmış Marie ona fikir vermişti.

"Onu yakın zamanda göreceksin." Hızla yüzleşmesi gereken Kral'ın yanına gitti. Başlamışken bu işi bitirecekti. Babası her zamanki gibi çalışma odasında yanında yaverleri evrakların arasında kaybolmuştu. Oğlunu görünce yaverlere işaretiyle salon boşaltıldı.

"Sorun ne Edward?"

"Bana yaptığını unutmuyorum. O zaman sana ses çıkarmadım çünkü onu bulacağımı biliyordum. Onu benden koparmak isteyen herkesi anlarım ama sen! Sen baba! Bunu aklım almıyor! Yıllarca Anabel'i özleyip onun için acı çekerken bana aynısını yaşatman gerçekten çok komik!" dedi Edward adeta kusarak. Odadan isyanla çıkarken Kral "Edward dinle!" diye bağırdığında Edward dinlememiş telefon açıp arabasının hazırlanmasını söylemişti. Hızla Jaymie'nin tutulduğu yere gitmek üzere saraydan ayrıldı. Uçakta duyguları karmakarışık olmasına rağmen aklı berraklaşmıştı.

Jaymie ilk günlerde acıyan bedeni yüzünden yerinden kalkamazken muhafızlar yemeğini masaya koyup çıkmıştı. Açlık onu halsiz düşürmüş, üçüncü gün kendini zorla kaldırıp su içebilmiş, sonrasında yere düşüp bayılmıştı. Muhafızlar Edward'a haber vermeye gerek duy-

mamış doktor çağırılmış, bağlanan serumla Jaymie biraz toparlamıştı. Her yeri çamur içindeydi, saçları kirden renk değiştirmişti. Yemekleri masada birikirken aldığı pis koku midesini bulandırıyor, yediğini çıkarma isteğiyle doluyordu. Pencere olmayan cılız bir ampulün aydınlattığı odada nefes almakta zorlanıyordu. Sessizlik onu delirtmeye başlamıştı, buraya geleli kaç gün olduğunu bilmiyordu. Duvar dibine çökmüş parmağındaki son güçle yerdeki taşla oynarken kapı açıldığında akşam yemeğinin geldiğini sanmıştı. Muhafız ona geldiği zaman ayağa kalkmasını söylemiş, Jaymie son günlerde ayağa kalkacak gücü bile kendinde bulamıyordu. Zorla dizlerinin üzerinde ellerinden destek almış kalkmaya çalışırken Edward onu gördüğünde şok olmuştu.

Jaymie eriyip gitmiş, yerinde neredeyse ölmek üzere gözlerinin ışığı sönmüş biri duruyordu. Zayıflamıştı, yüzünün rengi griye yakındı. Nefes almakta zorluk çektiği her halinden belliydi. Edward çıldırmış gibi ona doğru gelirken Jaymie kafasını elleriyle korumaya almıştı. Edward onu kucağına alırken gözleri kapanıp bayıldı.

Genç adam delirmiş gibi bağırmaya başladığında muhafızlar etrafında pervane olurken Jaymie bir kere daha hastanedeydi. Serum takılırken hemşireler onu temizlemiş, doktorlar yanındaydı. Jaymie bir gün kadar baygın kalmıştı. Gözlerini açarken güneş ışığının ferahlığıyla uyandı. Beyaz hastane odasında kimse yoktu. Önceki haline göre iyi hissetse de her tarafı ağrıyordu, yine halsizdi. Kalkma isteğinden vazgeçip öylece yatarken kapı açıldı. "Günaydın!" dedi hemşire gülümseyerek gelip ateşini ve nabzını kontrol etti.

"Günaydın!" dedi Jaymie. "Bir gündür uyuyorsunuz. Şimdi şu serumu çıkaralım. Uyandığınıza göre midenize bir şeyler girsin." dedi samimiyetle. "Ben kalkabilir miyim?" "Serumu bırakıp size hemen yardıma geliyorum." dedi hemşire. Jaymie doğrulurken başı dönmeye başla-

mıştı. Üzerinden sıyrılan çarşafla iç çamaşırlarıyla olduğunu anladı. Edward içeri girdiğinde sırtı dönük yatakta oturuyordu. Cildindeki morluklar ve zayıflamış bedeni içini sızlatırken tenine dokunmayı özlediğini hissetti. Jaymie onu fark etmemiş yataktan kalktığında başı hâlâ dönerken tutunacak yer arıyordu. Sendelerken Edward gelip onu tuttuğunda göz göze geldiler. Jaymie korkuyla karışık kokusunu almış gözleri dolarken oturmuştu. Edward ondan hızla uzaklaşmış sandalyeye otururken konuşmaya başladı.

"Sana ve Marlon'a ne yapacağıma karar verdim." Jaymie sessizce ona baktı. Edward ayağa kalkıp hastane penceresinden bakarken "Marlon'un yaşaması sana bağlı. Ona bir şans vereceğim." Jaymie umutla Edward'a baktı. "Her şeyi kabullendiğin sürece yaşayacak ama kilit altında. Senden hiçbir şey hakkında tek bir itiraz, tek bir şikâyet duymayacağım. Eskiden olduğu gibi, kölem olarak hayatın son bulacak."

"Neden? Sırf bana yardım ettiği için mi? Bana ne istiyorsan yap, insanları rahat bırak kilit altında yaşamasına gerek yok." diye ağlayarak konuşuyordu. "Bu kadar kolay değil. Son sözüm bu. Kabul etmemek gibi bir lüksün yok."

"Daisy ne olacak?" "Ona daha karar vermedim. Şu an bulunduğu yerde kalabilir." dedi ve hastane odasından çıkarken kapıda duran hırpalanmış muhafızlar artık içerdeki kadının ne kadar önemli olduğunu, ona zarar gelmemesi gerektiğini biliyorlardı. Edward "En ufak bir şeyde haber istiyorum." diyerek parmağını uzatıp tehdit olarak salladığında muhafızlar sadakatle eğiliyorlardı. İki gün içinde Jaymie'nin çıkabileceği söylendiğinde Edward telefonla haberdar edildi. Jaymie'ye temiz kıyafetler verildi ve muhafızlar eşliğinde hastaneden çıkıp onu bekleyen siyah araca bindiğinde karşısında Edward oturuyordu.

Araba orman yoluna girmişti, Jaymie şehirden uzaklaştıklarının farkındaydı. Havaalanından uzaklaştıkça saraya dönmediklerini anlaması uzun sürmedi. Bir saatin sonunda araba düz bir alanda küçük bir çiftliğin önünde durdu. Çiftlik tek kat üzerine kurulmuştu, modern görünümlü ana evin sağında ve solunda kulübe tarzı evler dururken ahır ve ambar çiftliğin arkasında kalıyordu. Atların durduğu çitlerle çevrili düzlük ana binanın sağında yer almış nizami bir düzen içindeydi. Jaymie araba durup indiğinde biri yaşlı diğeri kendisiyle aynı yaşlarda köle olduklarını anladığı iki kadın onları selamlayarak karşıladı. İçeri girdiklerinde Jaymie evde tanıdık bir hava buldu. Ev, Prens'in saraydaki dairesi tarzında döşenmiş aynı sadeliği taşıyordu.

"Kahvaltı hazır efendim!" dedi kadınlardan yaşlı olanı. Edward yemek salonuna geçerken Jaymie onu takip etti. Edward otururken "Otur!" dedi, Jaymie otururken genç olan köle ona çay verdi. Yaşlı kadın portakal suyu koydu. İki köle Jaymie'den gözlerini alamazken boynundaki ve açıkta kalan diğer yerlerindeki morluklara baktıklarını saklamıyorlardı. Edward kahvaltıya başlarken Jaymie sadece oturuyordu. Köleler iki adım gerilerinde bekliyor masayı takip ederken Jaymie onların yanında olmayı diledi. Saçmaydı ama tek derdinin Prens'in isteklerini yapmak olduğu günler aklına geldi. O zamanlar özgürlük umuduna tutunmuş, mutlu yaşayan bir köleydi.

"Kahvaltını et!" dedi Edward ona bakmadan. "Ben aç değilim." Ağlama isteğini bastırmak başını ağrıtmış tek isteği çarşafın altına saklanıp bütün olanları unutmaktı. Jaymie solgun ve güçsüz görünüyordu, hâlâ bitkindi. "Benden bir isteğiniz yoksa uzanmak istiyorum." Edward ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Kadınlardan biri odadan ayrılırken Jaymie cevap alamayınca oturmaya

devam etti. On dakika sonra yaşlı kadın geri geldi. "Hazır efendim!" dedi Enna.

"Enna sana odanı gösterecek." Enna eğilip selam verirken Jaymie kalktı ve kapıdan çıktı. Enna korkusundan yüzüne bile bakmadan antreden çıkılan merdivenlere yöneldi. Jaymie sakinleşmek adına basamakları sayarken evin dışarıdan görünenden büyük olduğunu düşündü. Tek kat görünen evin bir de çatı katı vardı. Aklında onu çatı katına kilitleyip dışarı çıkarmayacağı geldiğinde korkuyla doldu. Merdivenler bittiğinde Enna kısa dar koridordaki kapıyı açtı. Jaymie içeri girdiğinde umduğundan daha güzel bir çatı katıyla karşılaştı. Soft renklerin ferahlık kazandırdığı geniş oda oldukça şirindi. Duvarlar şampanya renginde boyanmış tablolar asılması için yer yer çiviler hazırlanmıştı. Olması gerekenden büyük iki kişilik yatak pencerenin hemen önüne konmuştu. Yerleri kaplayan leylak rengi ipek halı ve ona uygun iki ton açığı perdelerle Jaymie odayı sevmişti. Yazı masasının üzerinde dizüstü bilgisayar ve Jaymie'nin evinden alındığını anladığı büyük bir kutu odaya konmuştu. Jaymie kutunun kapağını açmış, içinde kullandığı parfümlerinin ve kremlerinin olduğunu görmüştü. Ayrıca içinde bir albüm olduğunu fark etti. Albümün içine baktığında Daisy'le çekilmiş bütün fotoğraflarının bir albümde toplandığını fark etmişti. Jaymie bir daha Daisy'i göremeyeceği korkusuyla nefes alamadı. Edward'ın ona her şekilde işkence çektireceği belliydi. Kardeşiyle çekilmiş fotoğrafının bulunduğu çerçeveyi alıp masanın üzerine yerleştirdi. Üzerindeki eşofmandan kurtulup duvara gömülmüş dolabın kapağını açtı. Kıyafetler Edward'ın tarzına göre hazırlanmıştı. Eşofmanların ve tişörtlerin çoğunlukta olması onu memnun ederken dolabın diğer yanını açtığında Edward tarzı olan ipek gecelikleri ve iç çamaşırları gördüğünde hiç şaşırmadı.

Jaymie kendini çok bitkin hissediyordu. Ağlamak istiyor ama ağlayamıyordu. Panjurları kapatıp odayı karanlığa gömdü. Uzanıp gözlerini kapatırken aklında hiçbir düşünce yoktu.

"Prens uyandırmanı söyledi, uyandır hadi Enna." dedi Rose onu dürterken. Enna istemeden seslenirken Jaymie uykusunda duyduğu mırıltılarla gözünü açtığında başında dikilen iki kadını gördüğünde nerede olduğunu algılamaya çalıştı. Doğrulurken "Saat yedi ve Prens uyanmanızı istiyor."

Jaymie başını tutarken kilolarca ağırlık hissi onu sarmış, "Çok uyumuşum. Akşam yedi mi?" dedi Jaymie. Rose panjurları açarken "Hayır sabah yedi." dediğinde kadınların ona endişeyle baktığını gördü. "Acıkmış olmalısın sana bir şey olduğunu sandık." dedi Rose. "Ben çok yorgundum." dedi Jaymie. Boynu kopacakmış gibi ağrıyordu, ağrı kesiciye ihtiyacı vardı. Kalkıp eşofmanın cebinden hapları alıp ağzına attığında Enna "O nedir?" demekten kendini alamadı.

"Ağrı kesici." dedi Jaymie gözlerini kaçırarak. "Morluklar için olsa gerek kötü durumdasın." dedi Rose patavatsızca. Enna sinirle "Rose!" dediğinde Jaymie sessiz kaldı.

"Prens at biniyor. Seni uyandırmamızı söyledi." dedi Enna. Jaymie tamam anlamında başını sallarken Rose ve Enna odadan çıkmış Rose yine konuşuyordu. "Çok güzel değil mi? Sıkı bir dayak yediği de kesin. Bence onu bu hale Prens getirmiştir. Gece ben internette dolandım bu Prens'in birkaç yıl önce evlenmek istediği köle." dedi Rose. Enna ona kızgınlıkla bakarken Jaymie'nin kim olduğunu öğrenmek merakını gidermişti. İçinden "Zavallı." derken "Dikkatli ol fazla merak seni de onun durumuna düşürebilir." Rose hayretle ona bakarken Edward kapıdan girmiş ikisi de korkuyla eğilmişti. Rose yine sorulmadan "Uyandı efendim." dediğinde Enna ona

yine kızgınlıkla bakıyordu. Edward bir şey demeden odasına geçti.

Jaymie giyinmiş aşağı indiğinde kimseyi görememişti. Evin arka tarafına yürüdü ve bahçeye açılan kapıyı araladığında gözlerine inanamadı. Bahçeye çıktığında rengârenk çiçeklerin arasında tüllerle kaplı iki kişilik bir sedir duruyordu. İlkbahar güneşinin ısıttığı bahçe çiçek kokularıyla cenneti andırıyordu. *"Burası cennet olmalı"* dedi kendi kendine ve arkasından gelen soğuk bir o kadar öfkeli sesle sıçradı.

"Burası artık görebileceğin son güzel yer." Jaymie selam verirken hiçbir şey söylemedi. Edward devam etti. "Benden habersiz buradan ayrılmak yok. Misafir yok. Telefon, müzik, televizyon yok. Enna ve Rose gözlemci olarak yanında kalacaklar. Haftada bir ihtiyaçların şehirden getirilecek. İstersen okula internetten devam edersin." Jaymie acıyla gülümsedi ve susmaya devam etti. Burası bir nevi onun hapishanesiydi.

Edward dönmüş içeri giderken "Daisy'yi görebilecek miyim?" "Bu sana bağlı." dedi ve devam etti. "Burada olduğum zamanlarda her şeyimle sen ilgileneceksin. Enna ve Rose'dan şikâyet duymak istemiyorum. Olumsuz davranışların olmazsa görebilirsin." Jaymie eğilerek selam verirken "Peki efendim!" Etrafa bakarken yeni hayatına uyum sağlaması gerektiğini biliyordu. Her zaman iyi bir şeyler bulabilirim dedi içinde kalan son umut kırıntılarıyla. Bahçenin güzelliğine bakıyor derin derin nefes alıyordu.

Takip eden günlerde Edward'la sadece yemeklerde bir araya gelmişlerdi. Enna ve Rose, Jaymie'ye yaklaşmıyor, onunla hiç konuşmuyorlardı. Jaymie saatlerinin çoğunu bahçede sedirin içinde geçiriyordu. Geldiği ilk günden bu yana dinlenmiş kendini iyi hissediyor boynundaki ağrılar geçmiş, bedenindeki morluklar iyi durumdaydı. Daisy'yi merak ediyor ama cesaret edip Ed-

ward'a soramıyordu. Bir hafta geçmişti, akşam yemeğinde Jaymie tabağındaki yiyeceklerle oynarken Edward'ın "Sana benimle yemek yiyebileceğini kim söyledi?" sorusu üzerine buz gibi olmuştu. "Özür dilerim efendim." diyerek kalkmış, bütün gece aşağılanmışlık benliğini ele geçirmişti. Sonraki günler Edward, Rose ile ona isteklerini bildiriyor Jaymie yerine getiriyordu. Banyosunu hazırlıyor istediği yemekleri yapıyordu. Karşılaştığında ya da onu azarlayıp aşağılamak için yanına çağırdığında Jaymie sessiz kalıyor, eziyet haline gelen hayatına alışmaya çalışıyordu.

Enna sabah şehre inmek için Rose'la birlikte evden ayrılırken Jaymie, Prens uyanmadan kahvaltısını hazırlamaya başlamıştı. Edward'ın uyuduğunu ve saat ondan önce uyanmayacağını biliyordu. Rose'un mutfakta bıraktığı müzik çalarını kulağına yerleştirmiş içindeki kulak tırmalayan müzik bile ona iyi gelmişti. Edward uyanmış duşa girmiş mutfaktan gelen yumurta kokusunu duyduğunda Jaymie'nin kahvaltıyı hazırladığını anlamıştı. Jaymie müziğe kendini kaptırmış eşlik ederken Edward mutfağın kapısında bir süre onu seyretmekten kendini alamadı. Jaymie arkasını dönüp onunla göz göze geldiğinde Edward kendini yakalanmış gibi hissetti. Gelip kulağından müzik çaları çekti ve yere atıp ayağıyla ezerken Jaymie korkuyla geri çekilmişti.

"Sana müzik yok dedim." diye bağırırken Jaymie "Özür dilerim efendim." Edward sinirle mutfaktan çıkarken Jaymie yerdeki müzik çalar için Rose'a ne diyeceğini düşünüyor gözlerinden yaşlar akıyordu. Edward kahvaltısını edip çalışma odasına geçmişti. Enna ve Rose öğlene doğru gelmiş Rose masanın üzerinde parçalanmış müzik çalarını gördüğünde şok olmuştu. Jaymie telaşla "Üzgünüm benim yüzümden, ben nasıl telafi ederim bilmiyorum. Özür dilerim." dedi telaşla. Rose tam sinirle bir şey söyleyecekken Enna "Sorun değil. Ben de Rose'a

doğum günü hediyesi almayı düşünüyordum. En iyisinden bir tane alacağım." dedi. Rose susmuş, Jaymie mahcuptu.

"Çok özür dilerim gerçekten. İlk fırsatta..." derken Edward içeri girdi. "Yine ne yaptın da özür diliyorsun?" dedi aşağılarcasına. Jaymie'nin yaptığı kurabiyelerden alıp ağzına atarken üç kadın elleri önünde birleşmiş başları öndeydi. Enna "Hiç efendim, bir yanlış anlaşılma. Jaymie almam gereken malzemeleri eksik listelemiş." dedi. Edward sesini çıkarmazken içeri geçti ve bir süre sonra Enna'yı yanına çağırdı.

"Enna benim iyi niyetimi kötüye kullanma. Seni burada benim gözüm kulağım ol diye tutuyorum. Bir daha yalanını yakalarsam uyarmama gerek kalmaz"

"Saklanan ya da yalan olan bir şey yok efendim. Jaymie yanlışlıkla Rose'un müzik çalarını kırmış özür diliyordu. Affedin efendim ben sadece olayı kapatmaya çalışıyordum." dedi Enna.

"Bir daha neyse o." dedi Edward eliyle çıkmasını işaret ederken.

Jaymie o gün üzüntüyle hiçbir şey yememişti. Rose'un öfkeli bakışlarından kaçmak için mutfağa uğramazken Edward'ın ondan hiçbir isteği olmamıştı. Bütün gün odasına kapanmış, gece kâbuslarında Daisy'i görüp nefes nefese uyanmıştı. Geldiğinden beri ondan haber alamıyordu, meraktaydı. Bütün gece uyuyamadan sabah erkenden kahvaltı hazırlığını bitirip cesaretini topladı. Edward'ın kahvaltısını bitirip çalışma odasına geçmesini bekledi. Kapıyı çalmak için derin bir nefes aldı. Kapı aralıktı ve Enna Edward'la konuşuyordu.

"Dün odasından dışarı çıkmadı, yemek yemedi." dedi Enna.

"Sizlerle arası nasıl?"

"Bize yaklaşmıyor, saygılı, hiçbir şeye itiraz etmiyor. Çekinir korkan bir hali var, hiçbir isteği de olmadı. Konulan kuralların dışına çıkmıyor."

Edward sesini çıkarmadan Enna'ya gitmesini söylediğinde Jaymie kapıyı çalmıştı. Edward onu görmezden gelip elindeki evrakları kurcalarken "Efendim bir şey sorabilir miyim?" "Ne?" Jaymie sinirli olduğunu bildiği adamdan artık iyice uzaklaşmış yanında korkuyla hareket eder olmuştu. "Daisy'den haberiniz var mı? Ben endişeliyim." "O iyi." Jaymie daha fazla bir şeyler söylemesini bekledi ama Edward elindeki evraklara bakmaya devam edince odadan çıktı. Geldiğinden beri yemek yapmak dışında yapacak hiçbir şeyi yoktu. Rose'un müzik çalar olayından sonra bakışlarından rahatsız olmuş, mutfakta zaman geçirmiyordu. Odasına gitti ve yatağına girip uzandı. Gözlerini kapattı ve uykuya dalana kadar sessizce ağladı. Öğlen geçmiş Jaymie hâlâ uyuyordu. Enna akşam yemeğini getirmiş Jaymie'nin öğle yemeğine dokunmadığını görünce içi burkulmuştu. Onu uyandırmak istemiş genç kadın uyanmamıştı. Panikle Edward'ın yanına geldiğinde "Efendim uyanmıyor." diye adeta bağırdı. Jaymie baş ağrısı çoğalınca aç karnına uyku hapıyla birlikte ağrı kesici içmişti. İlaçlar ona ağır bir uyku vermişti. Doktor aranmış yoldaydı. Gelene kadar ılık suya sokmalarını ve uyandırmaları söyledi. Edward hızla onu kucaklayıp duşa soktuğunda Jaymie titreyerek uyanmış korkuyla kucağında olduğu adama sarılmıştı. İkisi de kıyafetleriyle duşun altındaydılar. Edward onu kaybetmekten o kadar çok korkmuştu ki onu terk edip gittiğinde bile bu kadar acı duymamıştı.

Jaymie gözlerini suyun tesiriyle açarken "Çok soğuk." Genç adama sıkıca sarılmış titriyordu. Aklına hastalanıp ateşi çıktığı gece gelmiş Edward'ın gözlerinde o âşık adamı ararken "Sen ne içtin?" demesiyle gerçek

hayata dönmüştü. "Ben... Ağrı kesici içtim." dedi titreyerek devam etti.

"Çıkmak istiyorum. Çok üşüdüm." Edward sıcak suyu açarken onun soğuk suyu sevmediğini unutmamıştı. Jaymie biraz rahatlarken Enna panikle jakuzinin suyunu doldurmaya başladı. Jaymie kendine gelmiş Edward'dan ayrılmak için kendini çekiyordu. Edward "İzin istediğini duymadım." dedi sinirle. Genç kadının iyi olduğunu anladığında gaddar yanı uyanmıştı.

"Ben..." dedi Jaymie utançla Enna ve Rose'a bakarak.

"Çıkın!" Enna ve Rose eğilip çıkarken Jaymie hâlâ titriyordu.

"Doktor geliyor seni muayene etmesini istiyorum." Edward hâlâ onu kollarından bırakmamış iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Gerek yok uyku ilacı da içmiştim."

"Bir daha böyle saçmalık istemiyorum." dedi Edward onu kollarından bırakıp duştan çıktı. Enna o sırada havlu ve bornozları getirmiş hızla banyodan çıkmıştı. Jaymie duştan çıkmış üzerindeki ıslak kıyafetlerden kurtulup bornoza sarılmış kendini ısınmış ve iyi hissediyordu. Edward bornoz giymezken çıplaklığını örten sadece belindeki havluydu. Eline aldığı havluyla başını kuruluyor bir yandan Jaymie'i seyrediyordu. Saçındaki boyalar bir ayda akmış geldiğinde dudak hizasındaki saçları çenesinin altına inmişti. Edward göz göze geldiklerinde bakışlarını çekip banyonun boy aynasının önünde saçını kurulamaya devam ederken Jaymie, Daisy konusunda bir kere daha şansını denemek istedi. Usulca yanına geldi ve ıslak saçları ve soğuktan kırmızılaşmış dudaklarıyla konuşurken Edward çıldırmak üzereydi. Jaymie konuşurken onu duyamayacak durumdaydı. Kalbi, ruhu, bedeni genç kadın için çarpıyor bu onu sinirlendiriyor öfkesini Jaymie'den çıkarmasına sebep oluyordu. İçinden *"Onca*

kadın varken, neden? Neden?" dedi isyanla ondan gözlerini alamıyor onda kaybolduğu zamanları hatırlarken kahroluyordu.

Jaymie ümitle "Daisy'le konuşamaz mıyım?" dediğinde kendine geldi ve "Daha değil." derken gözlerini ondan çekti ve aynaya dönecekken Jaymie bir elini genç adamın göğsüne koyup dönmesini engelledi. Niyeti Edward'ın onu dinlemesini sağlamaktı. Tam yalvaracakken Edward "Beni ayartıp kardeşinle konuşabileceğini ya da ondan haber alabileceğini sanıyorsan çok beklersin." dediğinde Jaymie ateşe değmiş gibi çekti elini.

"Ben sadece kardeşim için endişeliyim. Size karşı bir isteğim yok efendim!" derken Edward kahkahayla güldü. Ondan uzaklaşmanın en doğrusu olduğunu düşünüp banyo kapısına yöneldi ve kapıdan çıkarken durdu. Aniden dönüp Jaymie'nin yanına geldi. Bornozuna uzandığında Jaymie şaşkınlıkla ona bakıyor, izin vermiyordu.

Gözleri buluşurken "Çek elini!" diye bağırdı. Jaymie elini çektiğinde Edward gözlerine bakarak bornozu çıkarıp yere düşmesini sağladı. Kendini belindeki havludan kurtardı ve Jaymie'yi kolundan tutup sertçe jakuziye soktu. Aşağılayıcı bakışlarını Jaymie'nin gözlerine dikmişken Jaymie şaşkın, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Edward'ın bakışlarıyla kendini ondan kurtarmak isterken genç adamın bir eli belini kavramış ondan kaçmaması için tutarken diğer eli bedeninde dolanmaya başladı. Elleri hıncını çıkarırcasına sert hareket ediyor Jaymie kendini çekmeye çalışıyordu. "Uslu dur!" Jaymie gözlerine bakıp direnmeyi bırakmış öylece dururken Edward "Uslu dur dedim, taş gibi değil." dedi. Hainice gülümserken elleri kalçalarına kaymış kendine çekiyordu. Düşman bakışları gözlerine yansımışken Edward onu sardı ve eli göğüslerine kaydığında Jaymie gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalışıyordu. Teninde dolanırken onu seyrediyor kışkırtmak hoşuna gidiyordu. Elleri kasıkları-

ını uzandığında kendi tuzağına kendi düşmüş içi titremeye başlamıştı. Kendini kaptırıp her şey aklından silinirken onu kucağına alıp arkasından sardığında gözlerini kapatmış özlediği tende yeniden doğar gibiydi. Hareketleri yumuşamış Jaymie kucağında onun gibi istekle kıvranmaya başlamıştı. Jaymie daha fazla dayanamamış ona doğru dönmüş gözleri birleşirken bacaklarını genç adamın beline sarıp kendini ona yaklaştırmıştı. Jaymie içinden "*Sevişirken özgürüm.*" diye geçirdi. Edward ince belinden kavrayıp kendini ona iyice bastırırken hissettiği Jaymie'nin gittikten sonra yarattığı ve hiçbir kadının dolduramadığı boşluğun dolmasıydı.

İki yıldan bu yana ruhundaki açlık, şehvetindeki eksik haz birden tamamlanmıştı. Jaymie bununla yetinmeyip dudaklarına uzanıp Edward'ın dudaklarını kendine hapsederken genç adam zevkle inledi. Uzun öpüşmeleri hiç bitmesin istedi. Nefes almak için ondan koptuğunda bedenlerini saklayan sudan rahatsız oldu. Kucağındaki kadını sudan çıkardı jakuzinin kenarına uzatıp bir süre gözlerinin üzerinde dolanmasına izin verdi. Zevkle onu seyretti. Elleri teninde dolanırken Jaymie bacaklarını aralamış onu kendine çekerken narin zayıf bedenin arzuyla kıvrandığını görmek Edward'ı delirtmişti. Kadınında yerini aldığında Jaymie içini dolduran erkeğiyle inliyordu. Edward yaşadığı mutluluğa öfkesini eklerken Jaymie yine özgürdü. Bütün benliği Edward'a akmış, aşağılanmışlığı, hor görülüp hırpalanması aklından uçup gitmiş genç adama olan aşkını yaşıyordu. Edward ona ayak uydurucasına bir bütünü tamamladı. Gözleri birbirinden ayrılmazken geçen dakikalarla Edward hâlâ ondan ayrılmak istemiyor, büyülenmiş aşkını bedenine yansıtıyordu. Edward onu kucağına almış suya sokacakken "Canım yanıyor." dedi nefes nefese. "İstemiyor musun?" dedi Edward. Kulağına eğilmiş dudakları boynuna inerken saçlarını elleriyle kulağının arkasına iliştirmiş du-

dakları göğüslerine inmişti. Ağzında kendine yasakladığı ten onu ruhen bedenen aşkıyla doyuruyor, intikamı yara alıyor ama hayır diyemiyordu. Jaymie istekle kıvranırken biraz daha bastırdı kendini genç adamı hissetmek için. Nefes nefese "İstiyorum ama..." dedi zevk içinde inleyerek.

"Boynun mu?" dedi Edward.

"Suyu istemiyorum. Üşüdüm." dedi Jaymie. Edward kendini çekecekken Jaymie izin vermedi. Gözlerine baktığında genç kadının ondan ayrılmak istemediğini biliyordu. Kalçalarından tutup güçlü kollarıyla kaldırdı. Ondan kopmamıştı ve genç kadın hâlâ hazzın doruklarındaydı. Genç adam ayağa kalkmış genç kadının dansına ayak uydururken kapıları açıyor usulca yatak odasına yürüyordu. Jaymie yardım edercesine bacaklarını sarmaşık gibi sarmış genç adamın olmakla meşguldü. Jaymie onun bu gücüne âşıktı. Başka bir tende böyle var olamaz, kendini veremezdi. Yatağa oturan genç adam kucağındaki genç kadının ona kendini verişiyle çıldırmak üzereydi. Yatağa uzanıp onu seyre dalmış izliyor, arada yardım ediyor, adeta onu kullanmasına izin veriyordu. Jaymie genç adamda kaybolmuş ahenkle dans eder gibi gidip geliyor, inliyordu. Edward hızla uzandığı yataktan üzerindeki kadına doğrulduğunda burun buruna gelmiş Jaymie içini dolduran erkeklikte kaybolmuştu.

"Benimsin." Jaymie zevkten titremeye başlamış Edward yavaşlamıştı. "Yeter mi?" genç kadının bedeninden ayrılırken. Jaymie gözlerine bakıp ona âşık adamı gördüğünde bitmesini istemedi. Genç adama özlemi bitmezdi bitemezdi. "Sana da yetmedi." dedi dizlerinin üzerinde bir kedi gibi yatağa uzanırken genç adamın elini tutup üzerine çekti. Edward aralanan bacaklarda yerini alırken "Evet!" dediğinde Jaymie daha bir aşkla verdi kendini. Edward tükenip kendini genç kadında dinlenir bulduğunda öfkesi uykusundan uyanmış intikam

diye bağırıyordu. Jaymie'nin mutlu yüzü, geçmişi o gidince çektikleri içine batarken arkasını döndü çaresizce. Jaymie yorgun bir o kadar doyuma ulaşmış bedeniyle, yüzünde tebessüm genç adamı sardı. Sırtına kondurduğu öpücüklerle elleri sırtında dolaşırken Edward "Jaymie." dedi sakince. Genç kadın yaşadıklarının etkisindeydi "Efendim?" dedi. "Sakın bir daha beni öpme. Haddini bil!" dedi. Jaymie donup kalmış elini Edward'ın sırtından çekmişti. Edward sigarasına uzanıp doğruldu ve ateşiyle yakarken kendini bu kadar kaptırdığı için kızgındı.

Senelerin özlemiyle Jaymie'yle aşkla sevişmiş, duygularını ele vermişti. Burnundan solumaya başlamış aklı intikam diye bağırıyordu. Jaymie duyduğu cümleyle en doğru şeyin uzaklaşmak olacağını düşünmüştü. Aralarının ısındığını sanmış yanılmıştı hızla yatakta doğruldu.

"Benden istediğiniz bir şey var mı?" Edward "Hayır gidebilirsin." dediğinde Jaymie yataktan çıktı. Selam verip odasına gitti. Sabaha kadar yatağında döndü durdu, uyuyamadı. Ne sabah kahvaltısını etti ne de öğlen yemeğini yedi. Odasından bütün gün çıkmadı. Enna'nın getirdiği akşam yemeğine de dokunmadı.

Edward o gün Jaymie'ye kapılıp deliler gibi sevişmelerinin ardından oradan ayrılmış iki ay boyunca hiç gelmemişti. Jaymie günlerinin çoğunu kitap okuyarak geçiriyordu. Rose ve Enna'nın ona soğuk davranmasına alışmış, onlar yokmuş gibi yapıyordu. Kapanan iştahıyla öğünlerini günde bire indirmiş, bu onu iyice zayıflatmıştı, halsiz düşüyor ama aldırmıyordu. İnternetten ders çalışıyor, Daisy'le mailleşebiliyordu hatta iki kere Daisy'le telefonda görüşmesine izin verilmişti. Edward Daisy'nin yanına bir bakıcı ve muhafız koymuştu, okuluna devam ediyor, her şeyi kontrol altında tutuluyordu. En azından ona dışarıdan bir zarar gelmeyeceğini ve onun iyi olduğunu bilmek Jaymie'yi rahatlatıyordu.

Hafta sonları istediği kitaplar gelirken, sedir onun için sığınak olmuş vaktinin çoğunu bahçede geçiriyordu. Sabahları at biniyor, muhafızların ona yetişmek için peşinden koşuşturması onu gülümsetiyordu. Günün geri kalanında ders çalışıyor, bahçe işleri, ahır temizliği onu mutlu ediyor zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu.

İki ayın ardından Edward, bir gece yarısı uçağın hazırlanması emrini verip çiftliğe gelmişti. Jaymie uyumuş Rose ona Edward'ın geldiğini haber verdiğinde giyinmiş salona geçmişti. Yalnız geçirdiği huzurlu günlerin ardından duygularını kontrol altına almış artık ağlamıyordu, olumlu düşünmek onu rahatlatıyordu. Yalnızlığa alışmış, her şeye razı olmuş gibiydi. Bir yanı Edward'la olduğu için mutluydu. "Hoş geldiniz efendim." Edward salonda açık televizyona bakarken Rose, Edward'a içki veriyordu. "Sen bırak Rose, gerisini Jaymie halleder." Jaymie'nin yüzü daha bir hüzne boğulurken Edward'ın davranışları gaddar bir sahip gibiydi. Jaymie onun dediklerini hatırladı. Geldiğinde her şeyiyle o ilgilenecekti. "Yemek hazırlamamı ister misiniz?" Edward eliyle kafasına diktiği bardağı gösterirken Jaymie gelip kadehini doldurdu. Prens'in gözlerinin onu izlediğinin farkındaydı. "Enna ve Rose senden şikâyetçi." Jaymie şaşkındı ama ne derse desin haklı olmayacağını biliyordu.

"Affedin efendim daha dikkat ederim. Kuralları tam anlayamadım herhalde." Edward bu kabullenişle sinirlendi. Oysa Enna genç kadının hiçbir zararının olmadığını iletmiş, hiçbir taşkınlık yapmadan konulan kurallara uyduğunu, ata binmenin onu mutlu ettiğini söylemişlerdi. Günün çoğunu ahırda atlarla ve bahçede geçirdiğini, hiçbir kurala karşı gelmediğini üstünc basarak belirtmiştiler ki Edward'ın kıza daha fazla yasak koymasını istemiyorlardı. Edward Jaymie'den itiraz bekliyordu ama Jaymie suçu üstlenmişti. "Artık ata binmek yok. Ahır yok. Ayrıca sen bahçıvan değilsin."

Jaymie gözlerini kaldırıp koltukta yayılmış oturan genç adama baktığında ağlamamak için kendini sıktı. "Peki, efendim siz nasıl isterseniz. Başka bir emriniz?" dedi Jaymie. "Hazırlan yarım saat sonra yatağıma gel." dedi Edward. Jaymie selam verip çıkarken "Ben kızdığınızı biliyorum efendim ama bir şey sormak istiyorum. Marlon..." dedi Jaymie. Edward bağırmaya başlarken Jaymie başını eğmiş öyle duruyordu.

"Sana onun adını ağzına almayacaksın dedim!" diye bağırırken Enna ve Rose korkuyla genç kadın için dua ediyorlardı. Jaymie korkuyla kapıdan çıktı. Yarım saat içinde duşunu almış, ipek geceliğini giymişti, saçlarını aceleyle kurutmuş nemli kalmıştı. Edward'ın odasına girerken Rose içki şişelerini çıkarıyor Enna yeni bir içki şişesi getiriyordu. Televizyonun sesi iyice açılmış genç adam üzerine doladığı çarşafla yatağın içinde çıplaktı.

Jaymie kapıda durdu ve Edward girmesi için eliyle işaret etti. Televizyonda Edward'ın yakın alaka gösterdiği bir Prenses'le ilgili magazin haberleri vardı. Prenses'le evliliğe doğru gittiği söyleniyordu. Enna içki şişelerini bırakıp Jaymie'ye acıyan gözlerle bakıp usulca çıktı.

"Kendine de bir içki koy!" dedi Edward elindeki bardağı genç kadına uzatırken. "Peki, efendim!" Bardağın birini genç adama uzatırken Edward onu yatağa çağırmıştı. Jaymie yanına oturmuş elindeki içkinin onu rahatlatmasını umuyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hangi konuda efendim?"

"Prenses Angela hakkında."

"Prensim kendi için en iyisini seçecektir." dedi Jaymie duygusuzca.

Edward şaşırdı. "Başka?" dedi sinirle.

"Çok güzel." dedi Jaymie televizyona bakıyor gözlerinden hiçbir ifade okunmuyordu. "Benimle dalga mı

geçiyorsun?" Jaymie'ye doğru eğilip elindeki bardağı aldı. Sinirli bakışları genç kadının ürkmesini sağlarken Edward Jaymie'nin kokusunu alamadı. Özlemini duyduğu kokuyu arıyordu.

"Hayır, efendim neden dalga geçiyim ki?" Genç adam onu belinden kendine çekerken geceliğinin askılarını indiriyor, bir o kadar aşağılayarak bakıyordu. "Kilo almalısın çok zayıfsın" dedi. Jaymie buğulanan gözlerini ondan kaçırdığında Edward devam etti.

"Duş almışsın."

"Sizin için efendim."

"Bir daha alma." dedi sinirle. "Hadi bana gerçek düşüncelerini söyle." dedi televizyonu gösterirken.

"Umarım Prens'im kendine layık bir kraliçe bulur."

"Onunla evleneceğim." Edward'ın dudakları genç kadının tenini arzularken santim santim bedeninde dolanmak için ölebilirdi. Jaymie duyduğu cümleye hiçbir tepki vermedi.

"Dudaklarım onun teninde dolaşacak. Tıpkı eskiden senin teninde dolaştığı gibi." özlemle parmakları genç kadını okşuyor, intikam alırcasına konuşuyordu.

"Her yerinin tadına bakacağım. Tıpkı senin tadına baktığım gibi." dediğinde Jaymie onu kendine çekip tişörtünden kurtarıyordu. Edward kadını geceliğinden kurtarırken Jaymie "Sizi mutlu edecek eminim." dediğinde Edward'ın bütün sinirleri gerilmişti. Edward hiçbir bedende Jaymie'de bulduğu aşkı, hazzı bulamamıştı. Gerçekleri yalanlarcasına "Senden daha mutlu edeceği kesin." dedi ondan uzaklaşırken. Jaymie ani gelen hareketle çarşafı üzerine çekti ve doğruldu.

"Sizi kızdırmak istemedim." Edward'ın daha fazla konuşup canını yakmasını istemiyor özgürlüklerini bedenlerinde dile getirmeyi istiyordu. Genç adamı kolundan tutup üzerine çekerken Edward ona izin verdi. Jaymie bacaklarını aralayıp kendini genç adama bıraktı.

"Her şeyi kabullendin değil mi?" Genç kadının üzerinde kıvrılan bedeniyle ona sahip olurken. Jaymie'nin sessizliği her şeyi kabullendiğinin bir cevabıydı. Edward gece Jaymie'de onu aşağılarcasına birçok kez hayat buldu. Dudaklarını düşleyip beyni zonklarken hiç uyumamış, kendiyle verdiği savaşla sabah erkenden gitmişti.

Jaymie gözlerini açtığında Rose karşısındaydı ve yine hüzün biraz da kıskançlıkla ona bakıyordu. Jaymie siyah çarşafların içinde bir inci gibiydi. "Efendim gitti. Lütfen bir şeyler ye!" dedi ve tepsiyi bıraktı. Jaymie hiçbir şey söylemedi. Rose çıkarken o yatağında Edward'ın kokusu öylece kaldı.

Jaymie yalnız geçen günlerinde sıkıldı, ağladı, boş boş dolandı durdu. Artık yapacak şeyleri azalmış kısır döngüye girmişti. Tek tutanağı Daisy'e attığı maillerdi.

Edward yine iki aya yakın bir süre gelmemişti, habersiz geldiğinde Jaymie yürüyüşe çıkmıştı. Rose ve Enna'ya deli gibi bağırırken Jaymie sokak kapısından içeri girdi. "Nasıl yalnız gitmesine izin verirsiniz? Ben sizi buraya neden koydum?" diye kükrerken Jaymie korkuyla gelip selam verdi ve kadınları korudu.

"Hoş geldiniz efendim. Affedin geleceğinizi bilmiyordum. Enna ve Rose'un haberleri yoktu bu kadar uzaklaşacağımı düşünmemiştim." dedi bir solukta. "Madem düşünemedin... Artık yürüyüş yok. Bundan sonra düşünmene gerek de yok."

"Peki, efendim." dedi Jaymie başını eğmiş ona bakmıyordu. "Bana yemek hazırla!" dedi ve yatak odasına geçti. Jaymie bir saatin içinde yemeği hazırlamış çağırmak için yatak odasına gitmiş tam içeri girecekken aralık kapıdan Edward'ın telefonda Marlon hakkında konuşmalarını duydu.

"Tamam dikkatli olun. Marlon iyi eğitilmiş bir asker, kaçmaya çalışacaktır." dedi ve Jaymie'yle göz göze gel-

diklerinde telefonu duvara çarparken hışımla gelip kapıyı açtı.

Genç kadını kollarından tutup sarsarken "Şimdi de kapılarımı dinliyorsun. Bu kadar mı aşağılık oldun sen! Marlon'u bu kadar çok mu özledin?" derken Jaymie'yi yere fırlattı. Enna koşarak yanlarına geldiğinde. Jaymie yerde can acısıyla kıvranıyordu. Enna kalkmasına yardım edecekken "Çık dışarı!" diye bağırdı Edward gelip yerden sökerce kaldırdı genç kadını.

"Sen böyle saçmalıklar yaptıkça aldığı nefesler sayılı. Onu öldürmem için bana bir sürü bahane veriyorsun" diye gözleri dönmüş genç kadının yine canını yakıyordu. "Ben özür dilerim efendim. Söz veriyorum bir daha yapmayacağım yalvarırım canını bağışlayın..." diye sesi titrerken Edward onu bıraktı. Jaymie can acısıyla yüzündeki yaşları silmeye çalıştı.

"Marlon'un nefes alması sana bağlı unutma."

"Yemeğiniz hazır. Ben onu haber verecektim." dedi Jaymie. Edward yemek salonuna geçti ve Jaymie elleri titreyerek servis yaptı. Edward yemeğini uzatabildiği kadar uzattı. Jaymie bir adım arkasında kolları sızlarken bekliyor içkisi bittikçe dolduruyordu. Sinirleri kaldırmıyor bedeni zangır zangır titriyordu. Biten şarap kadehini yenilerken yere düşürüp kırınca Edward banyosunu hazırlamasını söyledi. Jaymie banyoyu hazırladı ve haber verdi. Edward soyunurken Jaymie suyu kontrol etti ve havluları hazırladı. Genç adam suya girdi.

"İstediğiniz başka bir şey var mı efendim?" Edward sesini çıkarmadı yarım saat kadar jakuzide kalırken Jaymie onun çıkmasını bekledi. Edward duşa girip çıktı ve Jaymie ona bornozunu giydirdi. "Yatağa gel!" dedi ve banyodan çıktı. Jaymie ilk defa genç adamın olmak istemiyordu. Kolları ve bacakları sızlıyor genç adamdan çekiniyordu. Halsizliği gün geçtikçe onu ele geçiriyordu. Edward odada bornozundan kurtulmuş belinde havlu

dolanıyordu. Jaymie yatak odasına gelmiş nasıl istemediğini belirtmesi gerektiğini düşünürken.

"Ne yapıyorsun sen orada?"

"Ben... Hiç efendim emirlerinizi bekliyorum." Edward bunu iğnelemek olarak aldı sinirle ona doğru gelirken Jaymie korkuyla ellerini siper edip "Ben sizin için duş almalı mıyım diye soracaktım." dedi korkuyla.

Edward onun önünde durdu ve elbisesinin düğmelerini açarken "Hayır!" dedi sinirle. Onu elbisesinden kurtarırken moraran kolları yine genç adamın parmaklarının izlerini taşıyordu. Kalçası yere düşmesiyle kollarından daha vahim durumdaydı. Genç kadın iyice kilo vermiş kemikleri sayılıyordu. Edward içinden kendine lanet yağdırdı. Jaymie yorgundu ve genç adamın intikamını yatakta da belli etmeye başladığı için iyice acı çeker hale gelmişti.

"İstemiyorsun."

Jaymie "İstiyorum." dedi gözlerini kaçırarak.

"Odana git!" dedi Edward. Jaymie korkuyla "Kızmayın efendim. Ne isterseniz yapacağım." dedi Jaymie elini kaldırıp genç adamın koluna dokunacakken Edward'ın gözü kararadı.

"Dokunma bana! Odana git Jaymie!" diye bağırdığında Jaymie korkuyla gerileyip gözyaşlarıyla odadan çıktı. Sabah Jaymie gözlerini bahçeden gelen gürültülerle açtı. Edward siyah spor bir arabadan inen kadının elinden tutmuş ona yardım ediyordu. Jaymie Edward'ın onunla beraber olduğu sıralardaki beraberliklerine alışıktı. Tek farkı o zaman Edward onu herkese karşı koruyordu. Şimdi neler olacaktı bilmiyordu. Odadan çıkmamanın iyi olacağını düşündü, kalktı elini yüzünü yıkadı, giyindi. Oda kapısı açıldığında Jaymie kitap okuyordu.

"Günaydın!" dedi Enna.

Jaymie "Günaydın!" derken Enna ona siyah bir köle elbisesi uzattı ve "Prens'im bunu giymeni emretti, ye-

mek servislerini senin yapmanı istiyor." dedi. Jaymie hiç şaşırmadı. Üzerini değiştirirken Edward'ın bu elbiseyi üzerinde gördüğünde sinirlendiği geçmiş hatıralar canlanırken şimdi durum farklıydı. Derin bir nefes aldı ve mutfağa gitti. Enna ve Rose farklı bir telaş içinde aralarında konuşuyorlardı. "Yatak odasını hazırladık. Banyo havluları tamam, getirilen bavulları açıp yerleştirdiğimiz zaman işimiz bitiyor." dedi Rose. Jaymie'yi gördüklerinde ikisi de göz göze gelmişti, Jaymie "İlk defa köle elbisesi giymiyorum." dedi ve Edward'ın istediği gibi bir kahvaltı hazırlamaya başladığında Enna ve Rose ona yardım ediyordu.

On beş dakika içinde bahçe masasına kurulan kahvaltı masasında Edward Angela'yı bekliyordu. Jaymie elinde tepsiyle gelip masaya yerleştirirken Edward onu izliyordu.

"Köleliği çabuk unutmuşsun. Selamın nerede?" dedi alayla karışık sinirle. Jaymie "Özür dilerim efendim. Günaydın!" dedi ve ellerini önünde birleştirip eğildi. O sırada Angela gelmiş neşeyle Edward'a uzanıp "Tekrar selam hayatım." diyerek dudaklarına uzanırken Edward ona sarılmış kucağına aldığında Jaymie kalbine batan dikenleri çıkarıyordu.

Angela, Prens'in ara ara kayboluşlarını araştırmış ve burayı bulmuştu. Edward'ın sekreteri akşam aramış, Angela'nın oraya gelmek istediğini haber vermişti. Edward gelebileceğini söylemişti. Angela'ya saygı duyuyor onun adaletli, yalansız hallerini beğeniyordu. Dünya görüşüyle iyi bir Kraliçe olacaktı. Saygısıyla Edward'ın hayranlığını kazanmıştı, genç adamı iyi yönlendiriyor ve dünya halkının oyunu almış görünüyordu.

Angela "Seni özledim." diyerek göz ucuyla Jaymie'ye bakmıştı. Jaymie telaşla kafasını öne eğip "Hoş geldiniz efendim!" derken ağlama isteği onu sarmıştı. Angela kucağından kalkıp yanına oturdu ve ko-

nuşmaya başladığında Jaymie servis yapıyordu. Burnu tıkanmış kıpkırmızıydı. Edward Angela'nın anlattıklarını dinliyor, ara ara gözü Jaymie'ye kayıyordu. Jaymie servisi bitirmiş, Angela'nın iki adım arkasında durmuştu.

"Buraya neden kaçtığını şimdi anlıyorum. Huzur dolu. Bayıldım." "İstediğin kadar kalabilirsin bu beni mutlu eder." dedi Edward gülümseyerek. Angela sevgiyle ona bakarak "Sen ne kadar istersen."

Jaymie çektiği sıkıntıların daha büyüğüyle yüzleşiyor Edward'ın gerçekten sevgisini kaybettiğini anlıyordu. Kahvaltıları bitip Angela bin bir işveyle genç adamı yatak odasına sürüklerken Jaymie mutfakta öğle yemeğini hazırlamaya başlamıştı. Yüzü gözü kırmızılaşmış, burnu tıkalıydı. Enna onun çektiği sıkıntılarla ağlayacak gibi oluyor ama yapabileceği bir şey yoktu. Prens'in korkusuna onunla konuşamıyordu bile.

Rose "Öğlen yemek isteyeceklerini sanmıyorum. Yatak odasına geçtiler." dediğinde Enna ona kötü bir bakış fırlatmıştı. Dediği olmuş Edward ve Angela akşama doğru yatak odasında çıktıklarında Jaymie içinde kırılıp dökülen duygularını belli etmemek için çalışırken ağzına yiyecek hiçbir şey koymamıştı. Canı istemiyor, yemek kokusu bile midesini bulandırıyordu. Enna ve Rose akşam yemek yerken onlara servis yapabileceğini söylemiş öğleyin hazırladığı yemekleri tabaklarına koyuyordu.

Rose "Bunlar çok leziz. Bence sen de biraz yemelisin. Yoksa zayıflıktan öleceksin." diyerek elinden tabağı alırken Edward mutfak kapısında onları izliyordu. Jaymie Rose'un patavatsız hallerine gülümsüyordu. Enna ve Rose onu görünce yerlerinden fırlarken "Yemeği hazırlayın!" deyip gitmişti. Salona kurulan masaya yine Jaymie hizmet ediyordu. Angela rahat bir elbise giyerken güzelliğini öne çıkarma çabası Enna ve Rose tarafından alay konusu olurken, Edward'ın ona samimi bakışlarını yakalamak Jaymie için ölümdü. Boğazına

takılan ağlama isteğini bastırmaya çalışırken gözleri doluyor, bir bahane bulup mutfak yolunda yaşlarını siliyordu. Jaymie Angela'nın dikkatini çekmişti. Bir yerden tanıdık gelirken anımsamaya çalışıyor ama çıkaramıyordu. İçinden "*Kızın aşırı zayıf ve pejmürde hali güzelliğini örtüyor*" diye düşündü.

Yemekleri bitmiş, el ele yürüyüşe çıkıp döndüklerinde Jaymie bahçe masasındaki boş bardakları toparlıyordu. Edward durup Angela'ya sarılırken Jaymie görmemezlikten gelerek içeri geçtiğinde Edward'ın bir yanı suçluluk duyuyordu. Karmakarışık duyguları onu daha da asabi yaparken Angela dikkatini dağıtıyordu.

Yatak odasına geçtiklerinde Angela günlük bakımını yaparken telefona uzandı ve öğrendiği mutfak telefon numarasını tuşladı. Enna ve Rose odalarına çekilmiş Jaymie mutfakta bardakları yerleştiriyordu. Telefona cevap verdiğinde "Bana bir bardak süt getirebilir misin?" dedi Angela. Jaymie "Hemen efendim!" dediğinde telefon elinde kalmıştı.

Enna'yı çağırmak istese de yapmadı. Alışmalı ve gerçeklerle yüzleşmeliydi. *'Kabullen!'* dedi içinden. Sütü hazırladı yanına kurabiye koyup tepsiye yerleştirdi. Derin bir nefesle kapıyı çaldığında içeriden kahkahayla karışık "Girin!" sesi duyuldu. Jaymie'nin niyeti tepsiyi antreye bırakıp çıkmaktı. Tepsiyi masaya bırakırken "Bekle getiriyorum." diyerek yatak odasından çıkan Edward'la göz göze geldiler. Jaymie bu kadarına katlanamamış, hızla kapıya yönelmişti. O sırada Edward onu bileğinden yakaladı ve gözlerine baktığında Jaymie gözyaşlarını tutamıyordu. Angela'nın sesi duyulduğunda kolunu Edward'dan sökercesine kurtardı ve hızla çıktı. O gece sabaha kadar uyumamış çarşafın altında saatlerce ağlayarak yaşadıklarını hazmediyordu. Yeniden köle olmak, Edward'ın hırçınlıkları onu üzerken başka bir kadına olan aşkı onu öldürüyordu.

Sabah yedide Enna onu uyandırdı ve zorla onunla kahvaltı etmesini sağladı. Jaymie midesine giren bir şeylerle kendini daha iyi hissediyordu. Hızla kahvaltı sofrasını bahçeye kurmuş kendini kabullenme konusunda adeta eğitmişti. Kahvaltı servisine başladığında Angela yine bir şeyler anlatıyor Edward gülümsüyordu. Jaymie eğilip servis yaparken Edward onun kokusuyla gözlerini kapatmış, kendine öfkeyle dolmuştu.

Jaymie Angela'nın iki adım arkasında beklerken "Ben ketçap istiyorum." diyerek arkasını döner gibi durduğunda "Hemen efendim!" dedi. Mutfağa geldiğinde kimse yoktu. Sakinleşip yüzünü yıkadı. Olabildiğince burnunu temizlemeye çalışırken aceleyle ketçapı aldı ve mutfak kapısını açtığında Edward karşısındaydı. Edward kızaran burnuyla ağladığını anlayacak kadar Jaymie'yi tanıyordu.

"İsteğiniz mi var efendim?" dedi Jaymie boğuklaşmış sesini düzeltmeye çalışırken

"Götür ve odama gel." derken niyeti bir şekilde ağlamasını önlemekti içinden *"Daisy'i getirebilirim"* dedi.

"Peki, efendim!" dedi Jaymie. Angela kahvaltı masasında keyifle yemeğini yerken Jaymie gelmiş "Buyrun efendim!" diyerek ketçabı uzatmıştı. Angela gayet nazik ve kibar bir şekilde "Teşekkür ederim, adın ne?" demişti.

"Jaymie efendim."

"Jaymie en yakın lavabo ne tarafta bana yardımcı olur musun?" dedi Angela. Jaymie onu yönlendirdi ve bekleyip bir isteği olup olmadığını sordu. Angela ona tanıdık bir yüze bakar gibi baktı ve "Ben seni bir yerde mutlaka gördüm." derken Jaymie sessiz kaldı. Angela kahvaltı masasına dönerken Jaymie, Edward'ın odasına girmişti, genç adam banyodaydı. Soğuk duşun altında her zaman yaptığı gibi duruyor bu onun sakinleşmesine yardımcı oluyordu. Jaymie elinde havlu beklerken Edward sinirle

duş kapısını açtı ve "Neden geldiğini haber vermiyor sun?" diye bağırdı.

"Ben... Özür dilerim." dedi Jaymie. Edward sinirli duşun kapısın kapattığında söyleniyordu. "Neredesin" Beni ihmal etmemen gerektiğini biliyorsun." dedi sinirle Az önceki iyi niyetini unutmuş yine intikamın gölgesin de dolanıyordu.

"İşimi bitirip hemen geldim efendim." demesiyle duş kapısı açıldı. Edward onu hızla kolundan tutup yanın çekti ve hırsla duvara yapıştırdığında Jaymie korkuyla soğuk duşun altındaydı.

"Senin işin benim, anla artık." diyerek duvara daya dığı ellerinin arasındaki kadına nefretle bakarken Jaymie titriyordu.

"Titreme!" dedi önden düğmeli köle kıyafetine uzan mış açarken. Jaymie titremesine engel olamıyordu. "Su çok soğuk." diyebildi. Edward suya uzanıp sıcaklaştırır ken elbisesi yere düşmüş Edward onu seyrediyordu. Sı cak suyla biraz olsun rahatlarken Edward saçlarına uzanmış açıyor, bir eli iç çamaşırını çıkarıyor gözleri gözlerindeydi.

Jaymie yörüngesine girmiş nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Ellerine izin verip onu saracakken "Dokunma!" dedi Edward acıyla. Jaymie kendini çekerken duvara yapışmış Edward ona doğru gelip kalan iç çamaşırından onu kurtarmıştı. Elleri bedeninde dolanırken, dudakları tenine değmemek için direniyordu. Onu belinden kavrayıp erkekliğine hapsedecekken Angela'nın sesi duyuldu. Edward kendini çekerken dudaklarını bir ödül gibi boynuna değdirip ateşe değmiş gibi çekti ve hızla çıktı. Duştan çıkıp kurulanıp giyinirken Jaymie öylece duşun altında kaldı. Kendine gelip hızla giyindi ve odasına geçti. Edward gelen telefonla saraya dönmüş, Angela orada kalarak günü güneşlenerek, telefonla görüşmeler yapıp Edward'la mutluğunu dile getirerek ge-

olmuştu. Jaymie akşam yemeğini hazırlamaya başladığında saat altı olmuştu. Edward akşam yemeğine geleceğini bildirdiğinde Jaymie odasına geçmişti. Üç saattir ders çalışmıyordu. Bilgisayarı açıp gece yarısına kadar ders çalışıp uyuyakaldı.

Edward gece saat bir gibi uçaktan inmiş, çiftliğe geldiğinde, sessizliği dinleyerek Jaymie'nin yanına gitmemek için kendiyle savaş veriyordu. Jaymie geldiğinden bu yana kötü görünürken Angela'nın gelişiyle bir enkaza dönmüş, iyice zayıflamış, her şeye boyun eğerken çok üzgün olduğu her halinden belliydi. Edward içindeki canavarlığı bastırmak için kendini onun kapısında buldu. Amacı sadece onu görmekti. Kapıyı sessizce açıp içeri girdi. Jaymie uyuya kalmıştı, yatağın üzerinde kitapları ve açık kalan bilgisayar vardı. Edward bir süre onu seyretti, kitapları ve bilgisayarı yatağın üzerinden almış üzerini örterken Jaymie gözlerini açtığında korkuyla kendine geldi. Doğrulurken "Buyurun efendim bir isteğiniz mi var?" Edward elinde örtü yakalandığı için sinirliydi. Örtüyü elinden bırakırken "Bugün neler yaptın?" dedi dikkat dağıtmak istercesine ve masaya oturdu.

"Ben yemek yaptım ve ders çalıştım efendim." O sırada yataktan kalkmıştı. Üzerinde ince hatlarını belli eden üzerinde kelebek resmi olan ince penye bir gecelik vardı. Edward'ın önünde ellerini birleştirmiş duruyor sorularına cevap veriyordu. Gecenin serininin yataktan çıkmasıyla onu üşüttüğünü anlamıştı.

"Köle kıyafetin nerede?" dedi Edward, kendince Jaymie'yle vakit geçirmek için bahaneler üretiyordu.

"Ben odama girdiğimde çıkardım efendim." dedi Jaymie. Edward masum yüzünde onu kendine çeken dudaklarına daha fazla hayır demek istemedi. Benliğini ele geçiren istekle "Yaklaş!" dedi Jaymie ona doğru geldiğinde bileğinden tutup onu kucağına aldı. Jaymie şaş-

kındı, onun ne yaptığını algılayamıyordu. Korkuları, aşkı, kırgınlığı birbirine karışmıştı.

Edward bu gece kendini kısıtlamak istemiyor Jaymie'de özgür olmak istiyordu. Sabah pişman olacağını bile bile yenildi içindeki ateşe. Boynuna yüzünü yerleştirip onu koklarken "Çok güzel kokuyorsun." dedi. Jaymie genç adamdan güzel kelimeler duymayı özlemişti, duyduğu iki kelimeyle şaşkındı. Dudaklarına kaydı gözleri onu öpmek istese de kırgındı. Kendini çekip göz göze geldiklerinde Jaymie dudaklarından çekti bakışlarını ellerini koyacak yer bulamazken Edward ondan uzaklaşan dudakları öpmek için uzanırken Jaymie korkuyla ona baktı.

"Korkma." dedi Edward nefesi hızlanmış onu yöneten arzularıydı. Onu öpmek ilk günden beri genç adam için anlatılamaz bir aşktı. Jaymie tedirgindi, genç adamın kucağında korkuyla kıpırdamazken Edward eliyle yüzünü tutup dudaklarına uzandığında ona olan açlığı tarif edilemezdi. "Neden Jaymie? Neden senden kurtulamıyorum" dedi sesi acıyla doluydu. Jaymie'nin yaşlar gözünden akmaya hazırdı. Edward onu aşkla öpmeye başladığında Jaymie korkusundan ona cevap veremiyordu, elleri yumruk olmuş dişleri kenetlenmişti.

"İzin ver!" dedi Edward gözlerine bakarak. Edward'ın gözleri dolmuş, Jaymie çoktan dudaklarıyla birlikte gözyaşlarına izin vermişti. Ona sarılıp cevap vermesi saniyeler almış, dakikalarca dudakları ayrılmamış nefesleri kesildikçe arzuyla birleşmişti. Jaymie korkuyla çekildikçe Edward dudaklarına uzanıyor, nefesi kesiliyor soluklandıkça hiç öpmemiş gibi yeniden uzanıyordu dudaklarına. Dakikalar saatlere dönerken Edward onu kucağından indirmeden yatağa götürüp kendiyle birlikte uzatırken Jaymie ondan izin alırcasına gözlerine baktı ve gömlek düğmelerini açmaya başladı. Edward eskisi gibi genç kadının bedenini dudaklarıyla ezberlerken özlediği

bedende var olmaya başlamıştı. Edward kendini pantolonundan kurtarmış çıplaklığa kavuşurken Jaymie, Edward'ın onu kıracak bir şeyler yapmasını bekliyordu. Bir yanı Edward'ın bedenine olan tutkusunu yaşarken "Efendim!" dedi soluğunu düzenlemeye çalışırken.

Edward onun korktuğunu biliyordu. Sesini çıkarmadan dudaklarına uzanıp onu dakikalarca öptü. "Bu gece özgürsün." derken Jaymie'nin gözyaşları Edward'ın tenine, dudaklarına değiyordu. "Ağlama" dedi Edward şefkatle. Genç adamı kendinden uzaklaştırıp kendini iç çamaşırından kurtardı ve onu bacaklarının arasına aldığında Edward geceyi uzatmak niyetindeydi. Dudaklarının bedeninde dolanması bile onu zevkin diyarlarında dolaşmasına yeterken o kadının tadını istiyordu. "Seni özledim." dedi ve Jaymie onu engellerken bir eliyle ellerini tuttu, diğer elini takip eden dudaklarına izin verdi. Jaymie dudaklarıyla alev almış inlerken Edward onu mutlu etmenin zevkini yaşıyordu. "Özlemişsin." dedi Edward bacaklarındaki dudaklarını kaldırıp Jaymie'ye baktığında kırmızılaşmış yüzüyle Jaymie onu kendine çekip dudaklarını bulmuştu. "Lütfen!" dedi Jaymie onun olmak için sabırsızlanırken Edward uzatırcasına "Biraz daha doymalıyım sana." diyerek dudakları bedeninde cennetin bahçesi gibi tekrar dolanmaya başladığında Jaymie zevkle kıvranıyordu. İç çekişleri, arzulu sesi Edward'ı daha istekli kılarken "Benimsin. Sadece benim." dedi Edward dudaklarındaki tenin tadını çıkararak. Saatler onlar için önemini yitirirken Edward genç kadında bütün özlemini giderdi. Onu erkekliğine hapsettiğinde Jaymie ona ayak uyduruyor, genç adamı mutlu etmek için bütün kadınlığını kullanıyordu. Edward onun olan kadına âşık olduğunu bir kere daha kabullendi. Tükenip dudaklarına uzandığında dakikalarca öptü kırmızıya dönmüş dolgun dudakları. Jaymie sıkıca sarılmış mutluluk sarhoşu gözlerini açmak, onun kollarından çıkmak

istemiyordu. Edward başucu lambasıyla odayı karanlığa kavuşturmuştu, içinde inanılmaz bir mutluluk vardı.

Yatakta doğrulduğunda Jaymie korkuyla kollarından çıkıp uzaklaştı. Gözlerine bakmıyor yine ona bağıracağını sanıyordu. Edward ne yapacağını bilemedi. Gitmek istemiyor ama zihni istediğini elde etmiş intikamı canlanıyordu. Saat sabah beşi bulmuştu.

"Gitmek zorunda mısınız efendim?" dedi Jaymie bütün her şeyi göze alıp. Edward ona uzanıp kollarına alırken "Hiçbir şey için zorunda değilim biliyorsun," dedi. Jaymie kollarından çıkıp Edward'ın kucağında yerini aldığında bedeni çarşafın içindeydi. "Hâlâ kendini saklıyorsun," dedi Edward, uzanıp çarşafı üzerinden çekip ince belini tutup onu iyice üzerine aldı.

Jaymie biraz daha cesaretlenip "Sizden hiçbir zaman saklanmadım," dedi. Çoktan hazır olan genç adama kendini verirken dans eder gibi kıvrılmaya başladığında Edward onu seyrediyordu. Edward uzandığı yerden hızla doğruldu ve onu belinden kendine doğru çekti. Jaymie ani hareketle korkmuştu. "Fazla yüz aldın." dedi Edward ondan uzaklaşan kadını kendine hapsedip dudaklarına uzanırken Jaymie aylar sonra gülümseyerek "Özür dilerim efendim!" dedi ve kaldığı yerden kendini ona aşkla vermeye devam etti.

Edward gözlerini açtığında güneş doğmuş Jaymie kollarında melek güzelliğinde uyuyordu. Uyanmamasını dileyerek boynuna gömdü yüzünü bir kere daha kokusunu çekti ciğerlerine. Kalkıp giyindi ve kendi odasına geçti. Angela o duştayken uyanmış giyiniyordu. Edward duşta, geçirdiği eşsiz geceyi düşünüp Jaymie'yle karşılaşmak istemediğine karar verdi. Ona kötü davranmak istemiyor iyi davrandıkça kendine kızıyordu. Duştan çıktı ve "Günaydın Angela!" dedi Angela'ya karşı kendini kötü hissederek.

"Günaydın, işlerin ne durumda?"

"Saraya dönmeliyim."

Beraber hazırlanıp evden çıkarken bavulları arkadan gelmek üzere orada kaldı. Edward kimseye haber vermeden kaçarcasına uzaklaşmıştı çiftlikten. Jaymie uyanmış Edward'ın yanında olmasını dilemiş, gözlerini açtığında odada yalnızdı. Günler sonra kendini çok mutlu hissetmişti, kalkıp hızla duşa girdi. Köle elbisesini giyerken gülümsüyordu. Mutfağa geçti ve kendine güzel bir tost yaptı. Yiyebileceğinden fazlasını yedi. Enna ve Rose ortalarda görünmüyor, ev sessizdi. Edward'ın nerede olduğunu merak ederek yatak odasının önünden geçerken içerde Enna ve Rose'u gördü. İçeri girdiğinde onları bavulları toplarken buldu. "Neler oluyor?" dedi merakla. "Biz de anlamadık. Prens telefon açtı, acil gitmeleri gerekiyormuş. Büyük ihtimal uçaktan aradı," dedi Rose.

Hiçbir şey düşünemez halde mutsuzluk onu sararken, bir yanı ümitlenmiş Edward'la arasının düzeldiğini sanarak yine mutluydu. Edward saraya döndüğünde kendini kaçış saydığı işlere verdi. Angela sarayına dönerken babası onu karşılamıştı.

"Selam kızım nasılsın? Soru işaretlerine cevap buldun mu?"

"Evet, küçük bir çiftlik ve üç köle başka bir şey yok." dedi Angela.

"Küçük bir çiftlik için üç köle fazla değil mi?" dedi babası. Angela babasının sorusuyla aklının bir köşesinde kalan Jaymie'yi hatırladı. Hızla bilgisayarı açtı ve çok takip etmediği magazin sayfalarında Edward yazdığında karşısında daha alımlı bir halde duran çiftlikteki köle vardı. Edward ve Jaymie'nin öpüşürken, el ele, baloda çekilmiş aşk dolu fotoğraflarını gördükçe şok oldu. Edward kadına hiç bakmadığı bir hayranlıkla bakıyordu. Hızla arabasının hazırlanmasını söyledi ve saraya gitti.

Edward evraklarda boğulmuş bir yanı çiftliğe dönmek için direnirken sinirliydi.

"Angela!" dedi kapıda yüzü asık kadına.

"Ben buraya bir şey sormak için geldim." dedi Angela.

"Dinliyorum." yerinden kalkıp onu oturması için koltuklara yönlendirdi.

"Çiftlikteki köle kız." dedi Angela. Edward ona bakarken "Sen buraya hesap sormaya gelmişsin."

"Hayır. Sadece bilmeliyim. O bir zamanlar âşık olduğun ve evlenmek için dünyayı karşına aldığın kadın mı?"

"Geçmiş Angela. Jaymie artık sadece bir köle."

"Ama yanında."

"Yanımda ama seninle birlikteyim. Bunun iyi bir cevap olduğunu düşünüyorum" Angela hiçbir şey söylemeden kalktı ve "Ben düşünmeliyim." dedi ve onun yanından ayrıldı.

***

Günler geçiyordu, Jaymie iyice evin içine kısılmıştı. Evden çıkması yasaklanmış yürüyüşe gidemiyor, hiç bir şey yapamıyordu. Evin içinde bir oraya bir buraya yürüyordu, delirmek üzereydi. Enna genç kızın evde bunaldığını biliyordu, Rose cumartesi şehre inmek için çiftlikten ayrıldığında, "Ben Rose yokken üç saat kadar dinleneceğim, hava çok güzel kısa bir yürüyüş yapılabilir," dedi Jaymie'ye izin verdiğini belli edercesine. Jaymie gülümsedi ve sesini çıkarmadı. Enna odasına geçip kapıyı kapattığında Jaymie küçük çantasına su ve kitabını aldı ve ormanın kenarında olan akara yürüdü. Akarın yanı beyaz papatyalarla doluydu ve Jaymie kendini aylardır olmadığı kadar mutlu hissetmişti. Papatyaların içine oturup küçük bir kızken annesinin ona öğrettiği tacı yapmaya başladığında saatin nasıl geçtiğinin farkında varmadı. Edward Jaymie'siz kalmaya bir ay dayanabilmiş ve çift-

liğe gelmişti. Enna korkusundan Jaymie'nin nerede olduğunu bilmediğini, dinlenmek için odasına gittiğini söylemişti. Edward ve adamları kaçtığına karar verip onu aramaya başladıklarında Enna "Kaçmış olamaz efendim, akarın yanındadır." dedi mecbur kalınca. Edward içinde büyüyen onsuzlukla oraya adeta koşarak gittiğinde Jaymie papatyaların içinde kafasında yaptığı taçla bir peri gibi oturmuş kitap okuyordu.

Jaymie kafasını kaldırıp genç adamı gördüğünde adeta korkudan nefesi kesildi. Kafasındaki taç yere düşerken toparlanıp ayağa fırlaması saniyeler aldı. Edward onun çiçeklerin arasındaki gördüğünde büyülenmişti, sesi çıkmıyordu. Jaymie geçirdikleri güzel geceden sonra gülümseyerek ona baktığında Edward öfkeyle doldu. Yumruklarını sıkıp sinirle ona bakmaya başladığında Jaymie'nin yüzünün renginin değişmesi saniyeler sürdü.

"Ben..." diyebildi. Edward onsuzluğun çok kötü olduğunu hissetmesi yine canını yakmış çıldırma sınırındaydı. İçindeki aşk yüzünde intikama dönüşünce hızla eve doğru yürümeye başladığında Jaymie arkasında onu takip ediyordu. Eve geldiklerinde Enna ve Rose kapıda onları bekliyorlardı. Jaymie, onları Edward'tan korumak istedi.

"Ben... Ben... Onlara haber vermedim. Haberleri yoktu." dedi hızla. Rose korkuyla "Ben şehirdeydim." dedi kendini kurtarmak istercesine. Jaymie, Enna'yla göz göze geldi. "Enna uyurken çıktım. Ben... İzin vermeyeceğini biliyordum." dediyse de başına gelecekler-den korkuyordu. Edward Jaymie'yi kolundan sürükler-cesine odasına getirdi.

"Herkesi kandırıp kendi emellerin için kullanıyorsun. Onların zarar görmesi umurunda değilse benim hiç değil. Enna yaşlı kölelerin yanına gönderilecek, işe yarar bir amaç için kullanılacak. Rose'da satılacak." dedi Edward. Jaymie buz kesmişti.

"Edward lütfen yapma!" Genç adam öfkeyle üzerine yürüdü. "Benimle doğru konuş." dedi hırsla. Jaymie hüsranla kafasını öne eğdi ve diz çöktü. Kölelik buydu "Özür dilerim efendim. Yemin ederim bundan sonra evden dışarı adım atmayacağım. Benim yüzümden kimsenin acı çekmesini istemiyorum. Onları bağışlayın." İçi paramparçaydı. Bedeni diz çökmüş ruhundaki yaralar kanıyordu.

"Çektirdiğin acıların kefaretini ödemelisin Jaymie." "Ne isterseniz yaparım efendim. Onları rahat bırakın." dedi Jaymie artık sesinden bitmiş olduğu anlaşılıyordu. Edward haince sırıtırken "Ayağa kalk!"

Jaymie yerden kalkmış "Yoldan geldiniz, aç olmalısınız. Yemeğinizi hazırlayayım." dedi ve selam verip hızla odadan çıktı. Bir saatin içinde Edward'ın yemeğini hazırlamıştı. Genç adam yemekten kalktı ve üzerini değişip salonda kitap okurken Jaymie çayını hazırladı ve tepsiyle getirip servisini yaptı.

"Başka bir isteğiniz var mı efendim?" dedi eğilerek. "Hayır, çekilebilirsin." dedi Edward. Jaymie odasına gitti. Edward'ın yine onu azarlaması uyumasını engelleyince internette Charlie Chaplin seyretmeye başladı. Chaplin'in siyah beyaz komedi filmleri Jaymie'yi her zaman çok güldürürdü. Edward düşünceleri onu bunaltıp bahçeye çıktığında Jaymie'nin odasından gelen ışığı fark etti. Yanına gitmek istemiyor ama duygularına engel olamıyordu. Çiftlikten ayrıldığı zamanlarda Jaymie'nin özlemiyle zor duruyor, onsuz yapabilirim dedikçe Jaymie mıknatıs gibi onu kendine çekiyor, adeta daha fazla istemesine yol açıyordu. Kendini Jaymie'nin kapısını açarken bulduğunda gösterdiği iradesizlik onda yine sinir yapmıştı. Jaymie açılan kapıyla ürkmüş kucağındaki bilgisayarı düşürmüştü. Edward gizli bir şey yaptığına sandı ve gelip bilgisayara baktı. Chaplin'i gördü ve hiç bir şey söylemedi. Jaymie yataktan çıkmış ayaktaydı.

Üzerinde şortu ve tişörtü selam veriyordu. Edward eski beraber oldukları zamanları hatırladı. O kısa süre içinde çok mutlu olmuşlardı.

"Ne yapıyorsun?" dedi anlamsızca. "Ben uyuyamadım." Ellerini önünde birleştirmiş başı öndeydi. "Chaplin seyrediyorsun." Jaymie bilgisayarın elinden alınacağını hissetti.

"Bir daha seyretmem efendim." dedi panikle. Edward yatağa uzandı aklında geçirdikleri güzel gece belirdiğinde onu arzulaması saniyeler alıyordu. Eski günlerin özlemini çıkarır gibi "Bilgisayarı ver ve yanıma gel" dedi. Jaymie konsolun üzerindeki bilgisayarı ona uzattı ve yatağa oturdu. Edward kendini yatağa yerleştirdi ve Chaplin seyretmeye başladı. Jaymie'ye uzanmasını söyledi. Jaymie anlam veremezken bir süre sonra tedirginliği geçmiş Chaplin'e dalmış gülümsüyordu. Edward genç kadının gülüşleriyle içindeki mutluluğun arttığını hissetti. Film bittiğinde Jaymie yataktan kalkmıştı. Bilgisayarı almak için izin istediğinde Edward yüzüne bakıyordu. Jaymie'nin yüzü filmin etkisiyle mutluydu.

"Mutlu musun?" dedi Edward. Jaymie ne diyeceğini bilemedi. Mantığı evet demesini söylerken yanıldığını anlaması uzun sürmedi.

"Evet." dediği anda Edward elindeki bilgisayarı fırlattı ve bilgisayar duvarda parçalandı. Jaymie korkuyla bir adım geri çekildi. Edward yatağa uzandığında Jaymie'nin kapısı çalıyordu. Enna, Prens'in içeride olduğunu bilmiyordu. Jaymie panikle kapıya yöneldi. Kapıyı araladı ve Enna yüzü korkuyla beyazlaşmış kıza bakarken yatakta uzanan Edward'ı gördü acıyan gözlerle sessizce gitti. Jaymie yerlere yayılmış bilgisayarı toplamaya gittiğinde Edward onu yanına çağırdı. Yatağa girmekle girmemek arasında kalmış ne yapacağını bilemedi.

"Ben..." dedi titreyerek.

"Yanıma gel!" dedi ve doğrulup genç kadını bileğinden yatağa çekti. Jaymie derin nefeslerle titremesine engel olmaya çalışıyordu. Sinirleri kaldırmıyordu, korku hayatında yer etmeye başlamıştı. Genç adam yanında çaresizce uzanan kadının gözlerine baktı.

"Mutlu olmanı istemiyorum." dediğinde Jaymie korkuyla ona bakıyordu. Edward "Canım yanıyor. Sen mutluyken canım yanıyor." diye isyan ederken Jaymie'nin gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Kalkmak istedi Edward izin vermedi.

"Emin olabilirsiniz. Ben mutlu değilim." dedi Jaymie. "Buna sevindim." dedi Edward elleri zevkle genç kadında gezmeye başladığında Jaymie elleriyle onu engelledi. Edward anlamsızca ona baktı.

"Mutlu olmamı istemiyorsanız bana sahip olmayı bırakmalısınız." Edward Jaymie'nin kıvrak zekâsı karşısında gülümsüyordu. Biliyordu ki Jaymie'ye sahip olurken genç kadın hep mutluydu. Jaymie'nin hesaplayamadığı Edward'ın öfkesinin aşkını esir aldığıydı. Genç adamın yataktaki nazik dokunuşları yerini aşağılamaya bırakmıştı ve bu cümleyle Jaymie'nin yaşamındaki eziyet daha fazlalaşacaktı. "Eski Edward gerilerde kaldı sen hiç merak etme hiçbir şekilde mutlu olmayacaksın. Bunun içinde bir şeyler yapabilirim" dedi ve canını yakarcasına onu kendine çekti. Savaş gibi geçen gecenin ardından Jaymie sabah yataktan her tarafı ağrıyarak çıkıp banyoya yöneldi. Yürümeye hali yoktu, bedeni sızlarken ruhu kirlenmiş gibiydi. Aynada yansımasına baktığında bir saate yakın orada oturup gözyaşlarına izin verdi. Edward gözlerini açtığında geçirdiği gece aklına geldiğinde vicdanı onu sarmış bedeninden çıkmaya hazırlanır gibiydi. Jaymie banyo kapısından enkaz halinde çıktığında Edward'la göz göze geldiler. Genç kadın gözlerini kaçırdı ve geçirdiği gece yaşanmamış gibi "Günaydın efendim. Kahvaltınızı giyinir giyinmez hazırlıyorum."

dedi. Yüzü gözü kızarmış, adeta yaşlanmış gibiydi. Edward'ın istediği mutsuzluk, geçirdiği eziyet dolu geceden sonra yüzüne iyice yerleşmişti. Jaymie aceleyle giyinirken Edward bedeninde gördüğü morluklarla şok oldu. Yerlerden Edward'ın eşyalarını toplarken"Efendim banyonuzu buraya mı hazırlayayım, kendi odanıza mı?" diye sordu. Jaymie'nin sesi korkak ve kısıktı. Edward Jaymie'nin panik hallerini seyrederken kahrından ölebilirdi. Cevap vermeden kalktı ve banyoya girdi. Jaymie telaşla arkasından girdi havluları hazırladı. Edward duşa girdiğinde Jaymie havlu elinde bekledi ve Edward on dakika sonunda duştan çıkmıştı.

"Odanızdan kıyafetlerinizi getiriyim sonra kahvaltınızı bahçeye hazırlarım efendim." dedi Jaymie. Edward gözlerini kapattı ve avaz avaz bağırırken Jaymie yine korkuyla iki adım geri adım atmış neye kızdığını anlamaya çalışıyordu. "Beni rahat bırak! Kapat çeneni!" diye bağırırken Jaymie titriyordu. Bağırması kesildiğinde Jaymie'nin üzerine doğru yürüdü. "Beni bu köle davranışlarınla sinir edeceğini düşünüyorsan yanılıyorsun o eskidendi." dedi. Jaymie sessizce başını öne eğdi ve bekledi. Edward daha bir sinir olurken kolunu tuttu. "Bunlara sadece Marlon için katlanıyorsun değil mi? Bunca eziyete değer mi?" dedi gözü kararmış canını yakarken. Jaymie can acısıyla ne diyeceğini bilmiyordu.

"Cevap ver!" diye kükredi. "Evet, sizinle anlaşmamız buydu." dedi titreyerek. "Anlaşma mı?" dedi alayla. Jaymie çaresizce başını salladı. "Ya uymazsam? Ne yapacaksın?" dedi genç kadını bırakıp haince sırıtmaya başladı.

"Söz verdiniz." dedi acıyla. "Kendin için bir şey istemiyor musun?" "Hayır. Benim kendim için isteyebileceğim bir şey yok. Tek isteğim Daisy ve Marlon'un özgür yaşamaları." Edward sinirle kapıdan çıkarken Jaymie

"Sözünüzü tutacağınızı biliyorum." derken bu açık bir tehdit gibiydi. Edward merakla arkasını döndü.

"Yoksa?"

"Yoksa beni burada kimse tutamaz. Öleceğimi bilsem yine de kalmam." Jaymie'nin gözleri olmadığı kadar soğuk bakıyordu.

"Bana köle olmadığını mı ima ediyorsun?" dedi Edward burnunun ucuna gelmiş dururken. Jaymie korksa da "Ben sadece sözünüzü tutmanızı istiyorum. Köleniz olmadığımı söylemedim." Edward kül rengi olmuş, korkuyla ona bakan kadının üzerine gitmedi. İçini acıtan buydu. Jaymie onu istemiyordu. Dengesiz hareketlerini biliyor ama Jaymie'nin onu istememesini, kaçmasını, Marlon'la evlenip onun olmasını kaldıramıyordu. Düşündükçe isyan ediyordu. Ayakları onu ahıra götürdüğünde kendini küçük bir tayken satın aldığı gri mustang cinsi atının yanında buldu. "Selam Ash." dedi Edward. Elini ahırın içine uzattığında at ona doğru gelip burnunu avucuna sürttü. "Akıllı kız." dedi Edward gülümseyerek. Atın kıpırdanmasıyla "Koşmak istiyorsun." dedi ve ahırın kapısını açıp içeri girdi. Ash ona doğru gelip hareketleri hızlandığında Edward "Tamam acele etme!" dedi gülümseyerek. Ayakkabılarını değiştirip onu ahırın dışına çıkarttı. O sırada seyis ata eyerini yerleştiriyordu. Üzerine bindiğinde Edward'ın aklındaki küçük bir gezintiydi. Ash'in ayaklarını zor dizginliyordu. "Seni ihmal ettim değil mi?" dedi. Ayaklarıyla hızlanması için ona komut verdiğinde rüzgârla yarışır durumdaydılar. Edward'ın yüzüne çarpan rüzgârla aklı dinginleşmiş, at yarım saatin ardından hâlâ koşma heveslisiydi. Ahıra döndüklerinde "Temizlik zamanı." dedi Edward. Attan inerken Jaymie'yi bahçedeki masayı hazırlarken gördü. Jaymie bakışlarını kaçırıp masayı hazırlamaya yöneldiğinde Edward ahıra girdi. Atını tımarlayıp toynak bakımını kendi yaptı. Çiftliğe döndüğünde saat öğlen ikiyi

bulmuştu. Eve girerken kapıda gördüğü genç kadına "Çalışma odama kahve getir!" dedi sertçe. Jaymie dün gecenin ardından iyice sinmiş yüzüne bile bakamıyordu. "Peki, efendim!" dedi. Hızla gidip kahvesini hazırladı. Çalışma odasının kapısını çalıp içeri girdi ve eğilip selam verdi. Servisi yaparken Enna elinde telefonla hızla içeri girdi.

"Efendim acil olduğu söyleniyor" dedi Enna. Genç adam telefona uzandı biraz dinledikten sonra Jaymie'nin yüzüne baktı. Genç kadın Edward'ın ona olan bakışıyla konuşulanların onunla bir bağlantısı olabileceğini düşündü.

"Olacağı buydu. Benden haber bekleyin." dedi Edward. Jaymie'nin ilk aklına gelen Daisy oldu. Edward telefonu kapattığında evraklara gömülüp hiçbir şey yokmuş gibi devam etti. Jaymie meraklanmış korkuyordu. Daisy'ye bir şey olduğunu düşündükçe nefes alamıyordu. Edward çalışma masasından kalktı ve kapıya yöneldi. Jaymie peşinden gitti.

"Efendim Daisy'den iki gündür mail alamıyorum. Onun iyi olup olmadığını öğrenebilir miyim?" dedi korkuyla. Edward arkasından yürüyen Jaymie'ye hızla döndü. "Marlon kaçmış." dedi Edward sakin ama sinirle.

"Şükürler olsun." dedi Jaymie bir solukta. Kardeşinin iyi olmasına odaklanmış olarak kurduğu cümlenin farkına vardığında tokadı yemiş yere savrulmuş yanağı cayır cayır yanıyordu. Edward avaz avaz bağırırken Jaymie ne açıklama yaparsa yapsın Edward'ın inanmayacağını biliyordu.

"Sen akıllanmayacaksın. Onu bulunca gözlerinin önünde öldüreceğim." diye genç kadını yerden kaldırmış yine hırpalıyor Jaymie kendini korumaya çalışıyordu. Canının yanmasıyla "Beni öldür ve bitsin." dedi Jaymie. Edward kahkahayla "Bu kadar kolay kurtulamazsın." dedi ve daha fazla zarar vermemek için odayı terk etti.

Akşam olduğunda Jaymie, Edward çiftlikte olduğu zaman kaçış bildiği mutfakta yemek yapıyordu. Enna ve Rose oturmuş çay içerken mutfak kapısında Edward'ın görünmesiyle ayağa kalkıp selam verdiler. Edward çıkın dediğinde Jaymie elini yıkıyordu.

"Benimle ilgileneceğine yine buradasın."

"Ben sizin için yemek yapıyordum." dedi Jaymie gözlerine bakmadan.

"Angela'ya neler anlattın?"

"Hiçbir şey efendim. Sadece adımı sordu." Edward ona doğru gelmiş Jaymie'nin burnunun ucundaydı. Başı önde duran kadının yüzünü eliyle sert olmasa da sinirle kendi yüzüne çevirdi. Morarmış yanağı içine batarken "Benim odalığım olduğunu söylemişsin." Jaymie korkuyla buz gibi olmuştu.

"Hayır, efendim öyle bir şey söylemedim. Asla böyle bir saygısızlık yapmam."

"Sen Angela'ya yalancı mı diyorsun?" Maksadı Jaymie'yle oynamaktı.

"Hayır efendim. Ben... Ben..." Çaresizlikle gözleri dolmuştu.

"Sana âşık olduğum yalanını uydururken hiç mi korkmadın?" Bitmesini istediği hastalıklı aşkının tercümesini yapar gibiydi. Jaymie'den alacağı intikamla aşkının yok olacağını sanıyordu. Jaymie iyice nefesi kesilmiş isyan etmek istiyor, genç adam onu korkutuyordu. "Prenses bunun gerçek olmadığını size bakıp anlayabilir efendim. Sizden anlamıyorsa benim yüzüme bakıp merhametsizliği görebilirdi."

Edward buz gibi olmuş genç kadından uzaklaşmıştı. "Beni yargılıyorsun." dedi alayla.

"Hayır, efendim." Edward mutfakta dolanırken "Merhametsiz demek..." dedi keyifle devam etti "Sen nesin peki?" Jaymie başını kaldırıp ona baktı ve tekrar

başını öne eğdi "Ben kölenizim efendim. Başka bir şey değilim."

"Marlon yakalanmak üzere. Bu sefer onu sen bile kurtaramayacaksın." Jaymie kendini unuttu ve Marlon için konuşmaya başladı.

"Efendim yaşamasına izin verin onun bir suçu yok." Edward sinirle ona doğru adım attı. Jaymie geri adım atarken tezgâha çarpıp hazırladığı yemeğin devrilmesine neden oldu. Göz göze geldiklerinde "Bana onu savunma!" Jaymie sesini çıkarmadan dökülen yemekleri topladı.

Jaymie ne derse desin haksız olup Edward'ı ikna edemeyeceğini biliyor, bazen usanıyordu. Yine "Peki, efendim." diyerek yorgun ruhunu ondan uzaklaştırdı. Edward Jaymie'yle geçirdiği acımasız gecenin vicdanında açtığı yaranın huzursuzluğunla daha bir hırçınlaşmış hazırlanan yemeği olmadık bahanelerle yerle bir ederken üç kadın yine yanında korkuyla duruyorlardı.

Yemek salonundan çıkarken "Odama gel!" derken Enna yine acıyarak ona bakıyordu. Jaymie odasına gittiğinde gözyaşları artık ondan izin istemiyor her saniye akabiliyordu. Dünün acılarını hazmeden ikinci bir geceyi nasıl atlatacak bilmiyordu. Üzerine sinen yemek kokularından dolayı duş almıştı. Prens'in odasına gidip kapıyı açtığında oda yatağın baş uncundaki aplikten sızan ışıkla aydınlanıyordu. Edward uyuyor gibiydi. Sessizce odaya süzüldü. Amacı '*Geldim ama uyuyordunuz demekti.*' Edward'ın gözünün kapalı olduğunu gördüğünde arkasını döndü ve tam kapıdan çıkarken "Buraya gel" "Ben uyuduğunuzu..." dedi Jaymie gelip sabahlığını çıkardı ve yatağa girdi. Edward onu kendine çektiğinde yine sinirlenecek bir şey bulmuştu. Yasakladığı dudaklarının özlemini kokusuyla gidermek isterken yine duyamadı özlediği kokuyu.

"Sana duş almamanı söylemiştim." dedi Edward sinirle. Jaymie alttan aldıkça Edward daha öfkeleniyordu. "Ben üzerime dökülen..." dedi geceliğinin askılarını omuzlarına çekerken. Edward hırsla bileğini tutup canını yaktı. "Söylediklerimi ciddiye almıyorsun." Jaymie bileğinin acısıyla isyan etti. "Daha ne yapmalıyım?" dedi gözlerinde biriken yaşlarla.

"Ağlama!" dedi Edward hırsla kalçalarından kendine çekip geceliğini sıyırıp iç çamaşırını çıkardı. Bütün gece öfkesini bedenine yansıtmış genç kadında aşkını söndürmek ister gibi hırsla sahip olmuştu. Jaymie acıyla kendini ona verirken gözyaşları dinmemişti. Edward yataktan kaçarcasına çıkarken kıyafetlerini giyiyordu. Jaymie gözleri kapalı, çarşafın içinde bekliyordu, gözyaşları kurumuş artık akmıyordu. Prens'in onu hırpalaması, aşağılaması, yatakta eziyet etmesi onu canından bezdirmişti.

Edward uyanık olduğunu anlasa da ses çıkarmadı. Kendinden tiksinir durumdaydı. Ruhu Jaymie'ye aşkını haykırırken aklı intikam diye bağırıyor, vicdanının kabullenmediği bir Edward çıkıyordu ortaya. Yatakta uyur gibi uzanan genç kadına baktı, canı yandı. Kollarına alıp bütün acılarını bitirmek istedi ama yapmadı. Çalan telefon Marlon'un bulunup yakalandığı haberini verdiğinde öfkesi yine vicdanını bastırıyordu. Egosunu tatmin edercesine "Marlon yakalanmış daha doğrusu geri dönmüş." dedi. Jaymie gözlerini açtığında yine gözyaşları akıyordu. Enkaz halinde doğruldu.

"Lütfen onu öldürmeyin." dedi Jaymie telaşla üzerine çarşafı alıp Edward'ın yanına geldi. "Yalvarırım onun bir suçu yok" dedi Jaymie. Edward ona baktığında sakallarının çizdiği boynunu ve kollarındaki parmaklarının izlerini gördüğünde elini Jaymie'ye uzattı. Parmakları boynunda gezecekken genç kadın korkuyla geri bir adım attı. Eli havada kalırken Jaymie derin bir nefes alıp kor-

kuyla ona yaklaştığında Edward kendini çok kötü hissetti. Odadan çıkarken Jaymie'nin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Genç adam çiftlikten ayrıldığında yarım saat geçmeden Jaymie'sizlik içini kemirmeye başlamıştı. Uçakta, Jaymie'nin bunca eziyete Marlon için katlandığını bilmek onu iyice öfkelendirdiğinde yine intikamından güç aldı. *"Haklıyım,"* dedi kendine. Oysa genç kadın onun eziyetlerini kabullendikçe vicdanı onu rahat bırakmıyordu. Edward daha çok acı çeker hale gelmişti.

Enna, Edward gider gitmez Jaymie'nin yanına geldi. Onu uyuyor sanmış yatakta göremeyince banyoya girmişti. Banyoda gördüğü manzara karşısında eli ayağı birbirine karışmıştı. Jaymie duşun içinde iki büklüm ağlıyor bedeni yer yer kızarmış, morluklar içindeydi. Enna "Ulu Tanrım!" dedi çığlık atar gibi. Hızla suyu kapatıp havluya sarıp çıkmasını sağladı. Söylenecek bir kelime yoktu. Rose'a krem getirmesini söylerken Jaymie'yi yatağa yatırmıştı. "Ağrı kesici ve krem geliyor. Yarına hiçbir şeyin kalmaz." dedi Enna içine akıttığı gözyaşlarının sesine yansımasını engelleyerek.

***

Edward günler geçtikçe ne kadar işin hayatını esir almasına izin verse de yalnız kaldığı an kalbi Jaymie için atmaya başlıyordu. Çareyi saygı duyup onu seven başka bir kadının kollarında bulmayı umarak yalnızlığını Angela ile doldurmaya çalışıyordu. Onu arıyor çeşitli davetlere, gezilere beraber katılıyor Angela ona karşı mesafesini koruyor eskisi gibi yakın olamıyordu. Genç kadın onu gözlemliyordu, karar aşamasındaydı. Edward Jaymie'ye karşı duygularını yalanlarcasına Angela'ya ilgi gösteriyor onunla bir gelecek düşünüyordu. Angela Edward'ın uzun zamandır çiftliğe gitmediğini biliyor, ona olan yakın ilgisinden Jaymie'nin geçmişte kaldığını sanarak Edward'a eski yakınlığına geri dönmüştü. Yine

bir yardım balosunda Vanselt ve Amanda karşısında onu selam verirken Edward gülümseyerek onları selamladı. Amanda tepkiliydi. Yanlarından onunla konuşmadan uzaklaşırken Edward "Kardeşinin nesi var?" dedi.

"Bazı duyumlar almış tabii doğrusunu sana sormak istedi ama ben izin vermedim." dedi Vanselt.

"Ne gibi, merak ettim."

"Jaymie ve kocasını bulduğunu ve onları öldürdüğünü düşünüyor."dedi Vanselt. Karşısındaki arkadaşını tanıyor bu konuda taviz vermediğini biliyordu.

"Bulduğum doğru ama öldürmedim, bu onlar için bir kurtuluş olurdu." Vanselt şaşırmıştı. Aylar önce Jaymie'yi uyarmıştı.

"Sormaya korkuyorum peki ne yaptın? Onlar özgürler biliyorsun." dedi Vanselt söylemek istediklerini iki kelimeye sığdırarak. "Hep beni tanıdığını söyler durursun sence?" dedi Edward yüzündeki gülümseme yerini öfkeye bırakmıştı.

"Jaymie söz konusu olunca seni tanıdığımı söyleyemem."

"Jaymie hayatını bir köle olarak tamamlarken, Marlon kilit altında benim istediğim sürece yaşayacak. İşin en iyi kısmı Daisy özgür kalacak."

"Bir anlaşma gibi duruyor." dedi Vanselt duyduklarından memnuniyetsizliğini ifade eden bir ses tonuyla.

"Kuralları ben koyuyorum."

"Edward pişman olacağın şeyler yapma, onu seviyorsun. O da seni seviyor."

Edward sinirle "Onu görmek ister misin?" dedi aniden. Vanselt şaşırmış Edward'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıyordu.

"İsterim ama neden görmemi istiyorsun?"

"Ona karşı bir şey hissetmediğimi görmen için."

"Bunu bana ispat etmene gerek yok Edward. Sevmiyorum diyorsan sevmiyorsundur."

Edward duymamış gibi "Lütfen burada kal yarın seni çiftliğe götürmek istiyorum. Orayı seveceksin Angela çok sevdi." dedi. Vanselt şok olmuştu. Karşısında tanıdığı Edward'dan farklı bir adam duruyordu. "Sen istiyorsan..."

Vanselt kardeşi Amanda'ya olanları anlattığında "Ona yardım etmeliyiz."

"Edward kendinde değil Amanda. Jaymie onda bir hastalık gibi yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Duruma göre hareket ederiz." dedi Amanda ısrarla. Vanselt sesini çıkarmazken Edward balo bitmek üzereyken yanına geldi "Gece yola çıkmaya ne dersin?"

"Siz nasıl isterseniz Prens'im." dedi gülümseyerek. Edward ve Vanselt korumalarla yola çıktıklarında Edward Jaymie'yi göreceği için ferahlamışken bir yanı gergindi. Yolculuk Vanselt için merakla geçerken Jaymie odasında Daisy'e mail atıyordu.

Enna telaşla kapısını çalıp içeri girdiğinde "Prens'im yanında misafiriyle geldi." dedi. "Angela mı?" dedi Jaymie. "Hayır, bir erkek." diye konuşurlarken Rose yanlarına geldi. "Prens seni çağırıyor" dedi Jaymie'ye bakarak, sonra Enna'ya döndü. "Misafir odasının hazırlanmasını istiyor." dedi ve hızla çıktı. Jaymie üzerine köle kıyafetini giyip yeni toplanmaya başlayan saçlarını bağladı ve salona geçtiğinde Edward ve Vanselt koltuklardaydılar. Vanselt Jaymie'yi gördüğünde şok olmuştu.

Güzelliğine yine güzeldi ama zayıflığı, yüzündeki korku ve bitkinlik, Jaymie adeta çökmüştü. "Jaymie, merhaba!" dedi Vanselt. Jaymie korkuyla Edward'a baktı ve ellerini önünde birleştirip başını eğdi ve "Hoş geldiniz efendim!" Vanselt Edward'a şaşkınlıkla bakarken Edward "Bize yiyecek bir şeyler hazırla!" Jaymie eğilerek odadan çıkarken Vanselt "O çok..." dedi ve sustu. Edward "Ne?" dedi içi içini yerken intikamıyla gururluydu. "Edward buna gerek yok. Bu sen değilsin." Ed-

ward sinirle yerinden kalkıp odada dolanırken "Beni bu hale getirip aşkımı kullanan o. Benim iyi niyetimi sevgimi istemeyen, güvenmeyen o. Şimdi sonuçlarına katlanıyor."

Vanselt bir şeyler söyleyecekken kapı çaldı ve Enna kapıyı açarken Jaymie dolu tepsiyle içeri girdi. Masaya ilk servis açarken sonrasında sırayla bardak, çatallar ve tabakları yerleştirdi. Edward gelen telefonla bahçeye çıkarken Vanselt masayı hazırlayan Jaymie'nin yanına gelmişti.

"Jaymie nasılsın?" Jaymie korkuyla ona bakmadan "Teşekkür ederim efendim." Vanselt ilk defa Edward'ı haksız görmüş, kardeşinin dediklerine hak vermişti. Edward, Jaymie'ye ne yapıyorsa onu yavaş yavaş öldürüyordu. "Jaymie buradan seni çıkarabilirim." Jaymie dehşetle ona bakarken "Anlamadım." "Amanda'yı hatırlıyorsun, kardeşim, ona buranın adresini vermem yeterli."

Jaymie telaşla tepsiyi eline alıp "Lütfen böyle bir şeye kalkmayın. Marlon ve Daisy onun elinde, ben istemiyorum. Ben iyiyim. Benim yüzümden kimse zarar görmesin. Sizi öldürür," dedi ve hızla uzaklaştı.

Vanselt, Edward içeri girdiğinde Jaymie'nin ne kadar korktuğunu anlamıştı. "Bu ne kadar sürecek?" dedi Vanselt.

"Ölene kadar."

"O zaman fazla sürmeyecek."

"Seni rahatsız eden ne?" dedi Edward.

"Sensin." Edward ona soru sorarcasına bakarken "Ben senin dostunum ve seni tanıyamıyorum. Ona ne yapıyorsan işe yarıyor, intikamın alınıyor Edward. Sana bir tek soru soracağım, Sonu nereye varacak?" dedi Vanselt. Edward için bu hiç düşünmediği bir soruydu.

"Sonu belli, burada yaşamaya devam edecek. Ben sıkılana dek."

"Edward bunu ne ona ne kendine yapma. Sırf seni istemedi senden kaçtı diye bunu ona yapamazsın. Onu seviyorsun" dedi Vanselt. Edward gözlerini kapatıp bağırmaya başladığında Vanselt hiçbir şey olmamış gibi oturuyordu.

"Hayır sevmiyorum. O benim için geçmişte kaldı!"

"Beni buraya ispat için getirdin ama ben yine söylüyorum. Kendini kandırma Edward ya onu olduğu gibi kabullen ya da serbest bırak. İnsanları tercihlerinden dolayı suçlayamazsın. Bir şeyi suçlaman gerekiyorsa köleliği suçla." dedi Vanselt ve ayağa kalktı. "İzninizle Prens'im bu kısa gezi için size teşekkür ederim. Dostluğumuzu zedelememek adına buradan ayrılıyorum." dedi onay isterce.

"Vanselt seninle dostluğumu kimse bozamaz bunu biliyorsun." Vanselt dayanamadı "Haklısınız Prens'im ama aynı şeyi ben kendim için şu an söyleyemiyorum." dedi ve selam verip odayı terk etti. Edward masada öylece kaldı. Jaymie elinde yemek kâsesi mutfaktan çıkıp salona gelirken koridorda Vanselt'le karşılaştı.

"Jaymie sana söylediklerimi bir düşün, buna katlanmak zorunda değilsin. Edward aklını kaçırmış gibi. Sen özgür birisin ve bunu bir şekilde kabullenmeli."

"Ben kabullenmek zorundayım başka çarem yok."

Gözleri buğulanmış hızla salona girmişti. Jaymie selam verip Edward'ın çorba kâsesini eline aldığında Edward "Herkesi kendi tarafına çekmeyi başarıyorsun." dedi. Jaymie sessizce kâseye çorbayı koyup iki adım geride beklemeye başladı.

"Dikilme orda! Git hazırlan!" dedi. Bu Edward'la geçireceği işkence dolu bir gece demekti. Kaderine razı olarak hazırlanmaya gitti. Gece Jaymie için tam anlamıyla kâbus gibi geçerken Edward eziyetlerini içkiden güç alarak sürdürmüştü. Jaymie, Edward'ın onunla işi bittiğinde izin isteyerek kalktı ve odasına geçti. Duşun

altında geçirdiği on dakikayla iyice gücü tükenmişti. Havlusunu çıkarmadan ışığı kapatıp yatağa oturdu. Uyku ilacı ve ağrı kesicilerinden bir tane aldı ve uzandı. Sabah gözlerini açıp hızla kalktı ve köle kıyafetini giydi. Mutfağa geçip aceleyle kahvaltıyı hazırlarken Enna "Jaymie ne yapıyorsun?" dedi.

"Ben Prens'in kahvaltısını hazırlıyorum." Jaymie bakışlarını ondan kaçırmış Enna ne olduğunu merak etmişti. "Prens gece gitti. Biliyorsun sanıyordum. Senin neyin var?" Jaymie hiçbir şey yokmuş gibi "Size hazırlamış oldum." Enna boynundaki kızarıklığı görünce "Geceyi Prens'le mi geçirdin?" Jaymie ses çıkarmazken Enna "Hadi biraz dinlen!" dedi içi parçalanarak ve elinden peynir kabını aldı. Jaymie utanç içinde odasına gitti ve bütün gün odasından çıkmadı.

Üç ay geçmiş, Jaymie yalnızlığın verdiği melankoliyle mide bulantılarını önemsememişti, bitkinliği sürüyordu ama o bunu zayıflığına bağlıyordu. Bir sabah iki aydır regl olmadığını hatırladığında kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Telaşla Enna'nın yanına geldi ve "Benim eczaneden bir şey aldırmam gerekiyor." dedi. Heyecanlanmış, yerinde duramıyordu.

"Jaymie biliyorsun cumartesileri şehre iniyoruz." dedi Enna.

"Ama bugün pazartesi ve bu acil."

"Acil olan ne, ilaçların mı bitti?"

"Ben hamile olabilirim." Enna elindeki hortumu dalgınlıkla bırakıp fışkırması umurunda olmamış, korkuyla ona bakarken Jaymie'nin hâlâ nasıl sevinebildiğine anlam veremiyordu.

"Ben alır gelirim." diyebildi. Jaymie ona bütün dişleriyle sırıtırken Enna on beş dakika içinde muhafızlardan biriyle şehre inmiş bir saatin içinde elinde hamilelik testi gelmişti. Jaymie verandada oturmuş onu beklerken, Rose merakla ikisinin ne iş çevirdiğini anlamaya çalışıyordu.

Enna arabayla evin önünde durduğunda Jaymie hızla arabanın yanına geldi. Muhafızın hayran bakışlarına aldırmadan "Alabildin mi?" Enna evet anlamında başını sallarken torbayı ona uzattı. Jaymie koşarak banyoya gittiğinde kalbi deli gibi atıyor ne istediğini bilmiyordu. Enna dayanamamış kapının önünde hamile olmaması için dua ederken Jaymie on dakika sonra banyonun kapısını açtığında yüzünde Enna'nın onu tanıdığından beri görmediği bir mutluluk vardı.

"Şükürler olsun hamile değilsin." dedi Enna.

"Hamileyim." dedi Jaymie ona istemsizce sarılıp döndürürken. Enna "Emin misin?" dedi üzüntüyle Jaymie durmuş karnını tutuyordu.

"İşte test, iki kere kontrol ettim." Enna ne diyeceğini bilmiyor Jaymie'nin bu sevincine anlam veremiyordu. "Jaymie nasıl bu kadar mutlu olabiliyorsun?" "Ben bilmiyorum sanki yeni bir dünya." dedi Jaymie gülümserken. Edward'ın ona bütün eziyetlerini unutmuş başka soluyor, başka bakıyor bir başka hissediyordu.

"Enna lütfen, Edward'a ben söylemek istiyorum."

"Sence sevinecek mi?" dedi Enna korkuyla.

"Edward hep bir çocuk istemişti," dedi Jaymie suçlulukla. "İyi de..." dedi Enna ve sustu ve devam etti. "Tamam, sen söyle. Bu haberi benim vermem uygun olmaz." dedi Enna. Jaymie hamile olduğunu öğrendiği günden sonra sağlığına, yediklerine, uykusuna dikkat etmeye başlamıştı. Enna iki haftanın sonunda "Jaymie senin doktora gitmen gerekiyor Edward'ı arayıp gelmesini mi istesek?" demişti.

"Doktora gitmem gerektiğini biliyorum ama böyle öğrenmesini istemiyorum. Yüzünü görmek istiyorum." dedi gülümseyerek. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri Jaymie bir başka mutluydu. İçi içine sığmıyor Edward'la hep istediği bebeğe sahip olmasından başka bir şey yoktu aklında. Gece karın ağrısıyla uyandığında sabah endi-

şelenmiş Edward'ın gelmesini beklemeden onu aramaya karar vermişti. Telefon açmak için giyindi ve mutfağa girdiğinde Enna ve Rose'un seyrettiği televizyondan Angela ile resmen nişanlandığını duyduğunda vazgeçti. Günlerdir yaşadığı mutluluk gitmiş, durgunlaşıp gerçek dünyaya dönmüştü. Edward eskiden sevdiği adam değildi. Enna televizyonu kapatıp yanına geldiğinde yüzünde yine endişeli bir hava vardı.

"Başım dertte değil mi?" dedi Jaymie, Enna bir şey söylemeden. Yaşlı kadın sessiz kalırken Jaymie ne olursa olsun mutluydu. Bir kere daha kabullenişi yaşadı kendince.

Edward gelmeyeli uzun zaman olmuş Jaymie Angela'nın olaya dâhil olduğunu, Edward'ı buradan uzak tuttuğunu düşünüyordu. Angela'yı yakından görmüş Edward'ın ona değer verdiğini hissetmişti. Basında evliliğin en kısa zamanda gerçekleşeceği söyleniyordu. Günler geçtikçe Jaymie mutluluk hülyasından çıktı ve mantığıyla düşünmeye başladı. "*Belki evlenir ve beni serbest bırakır. Saklayabilirim.*" dedi içinden. Hamileliği ilerliyordu, Edward'tan hâlâ bir haber alamamıştı. Kaçamak seyrettiği televizyondan Edward'ın nişanlısıyla çıktığı tatiller, katıldığı balolar ve davetlerin haberlerini alırken kendi hesaplarına göre dört aylık hamileydi. Sonbahar gelmiş Edward'ı beklemekten vazgeçmişti. Kumaşlar aldırmıştı, bebeği için kıyafetler dikmeye çalışırken vakit geçirmiş oluyordu. Karnında onunla birlikte var olan bebeği her ne olursa olsun yüzünü gülümsetiyordu. Pencerenin kenarında oturup Edward'ın öğrenince ne kadar sevineceğini düşünmeden edemiyor sonra evleneceği aklına geliyor ümitsizlik onu sarıyordu.

Dört ayın sonunda Jaymie salonda kitap okurken Edward gelmişti. Edward her zamankinden daha soğuk ve aşağılayıcı bakıyordu. Angela ile büyük bir baloyla nişanlanması ona güç vermiş bir nevi Jaymie'nin aşkından

kurtulduğuna inanıyordu. "Hoş geldiniz efendim!" derken ayağa kalkıp selam verdi. Edward ona uzun uzun baktığında farklı bir güzelliğe büründüğünü düşündü. Gelip koltuğa oturdu ve bir süre onu izleyip içindeki boşluğun dolmasını bekledi. Yolda gelirken kurduğu buzdan sevmiyorum kaleleri erirken Edward hâlâ öfkesine yenikti.

"Kilo almışsın." derken eliyle yanına gelmesini işaret etmişti. Jaymie'nin üzerinde bol kadife bir elbise üzerinde karnını örten Enna'nın onun için ördüğü yünden şalı vardı. Jaymie ona yaklaşmış ama uzak duruyordu. İnce yapısı hamileliğini saklıyor, belli etmiyordu. Yüreği kıpır kıpır Edward'a söylemek isterken, mantığı saklaması gerektiğini haykırıyordu.

"Belki aramız biraz olsun düzelir," diye olumlu düşüncelere tutunarak her şeye rağmen söylemeye karar verdi. "Ben..." dedi ve tam söyleyecekken "Evleniyorum." dedi Edward. Kelimeler boğazında düğümlenirken "Mutluluklar efendim." diyebilmişti. İçindeki bir şeyler kırılırken bebeği söylememeye karar verdi. "Korkmuyor musun?" dedi Edward. Jaymie'nin sakinliğine sinirlenmişti ve ayağa kalkıp dolanmaya başladı. "Neden korkmalıyım?" dedi Jaymie'nin aklı Enna'ya takılmıştı, ona bebeği saklaması için yardım etmesini söylemekti niyeti. "Evlenmemden." dedi Edward. "Siz neyi uygun görürseniz ben razıyım." dedi Jaymie. Edward onun önünde durmuş yumruklarını sıkıyordu. Jaymie'nin her şeyi kabullenişi onu delirtiyor, tepki vermesini bekliyordu. "Evli bir erkeğin metresi olacaksın. Ömrün burada geçecek."

Jaymie bu aşağılamayla buz gibi oldu, gözyaşlarını saklamak isterken bir yanı kırılmıştı. Çenesini tutamadı. "Siz de evli bir kadınla berabersiniz, durumumuz eşitlenecek." dedi zaferle. Edward'ın attığı tokatla yere düşmesi saniyeler sürmüştü. Edward'dan böyle bir darbe beklemeyen Jaymie yerde korkuyla karnını tuttu. Ona

öfkeyle yaklaşan genç adamdan sürünerek geriye doğru kaçarken özür dilemeye başladı. Enna elinde tepsi Edward'ın istediği içkiyi getirmişti. Jaymie'nin yalvarmalarını duyunca belki bir faydam olur diye gözünü karartıp içeri girdiğinde beti benzi atmış donup kalmıştı. Aptalca "Efendim içkiniz!" dedi.

"Çık dışarı Enna!" diye bağırırken yaşlı kadının gözyaşları Jaymie için akıyordu. Çaresizce çıktı. Edward hırsla onu yerden kaldırmak için uzandığında Jaymie korkuyla elleriyle karnını, başını korumaya çalışıp gelecek darbeye hazırlanmıştı.

"Özür dilerim efendim ben... Öyle söylemek istemedim." derken ayakta Edward kollarından onu sarsıyordu. Jaymie'nin ağzından kendi için asla böyle kelimeler çıkmazdı ama bebeği için korkuyordu. Genç adam onun korku dolu gözlerine bakınca kendine gelir gibi oldu. "Defol!" diye bağırdığında Jaymie neredeyse koşarak çıktı. Jaymie panikle odasına gelmiş odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürürken titriyor, genç adamda bir hüsranı daha yaşıyordu. Akşam korkuyla hiçbir şey yememiş elleri titriyordu. Geçen saatlerle gece olmuş kapısı açıldığında buz kesmiş gibiydi.

Enna korkuyla ona bakıyordu. "Prens seni çağırıyor. Jaymie ona söylemelisin" dedi Enna. "Hayır evlenecek. Belki beni serbest bırakır. Lütfen Enna yalvarırım söyleme." Aynada telaşla geceliğini giyerken karnına baktı. Jaymie'nin karnı eskiye oranla şişmiş ve sertti. Enna yanından ilk defa ayrılmamıştı. "Jaymie bilmezse bebeğe zarar verebilir. Sana nazik davranmıyor," dedi. "Şansımı denemeliyim." dedi Jaymie.

"Ona iyi davran, çeneni tut. Bebeği düşün." dedi Enna Jaymie kapıdan çıkarken. Jaymie'nin çektiklerini, yalnızlığını birebir yaşıyor, genç kızı düşündükçe Prense lanet okurken öfke doluyor olsa da yapabileceği bir şey yoktu. Genç kadın gelmiş korkuyla eğilirken yüzü gözü

kızarmış ona bakmaya korkuyordu. Edward yatağa çağırdığı genç kadının titrediğini uzaktan bile görebiliyordu. Korkudan iyice beyazlaşmış yüzü yediği tokadın iziyle kırmızılaşmış, yanıyordu.

Yatağın ucuna oturduğunda Edward ona uzanıp kolundan tuttu, kolayca yanına çekerken genç kadına dokunmasıyla ferahladığını hissetti. Ne kadar inkâr etse de vicdanında boğuluyordu. Aşkının körelmesi için yapmadığı kalmamıştı. Ona sahip olup, onun her şeyi kabullenmesiyle aşkının biteceğini sanmıştı. Dokunmaya kıyamadığı bedenini birçok kere hırpalarken can yakışları artmış, her seferinde kendinden daha çok nefret ederken bir yanı aldığı intikamla çektiği acıyı hafifletiyordu. Genç kadının yatakta bacaklarını kendine çekmiş korumaya çalışır gibi bir hali vardı, ellerini karnında birleştirmiş başı önünde bekliyordu.

Edward ona uzanıp sarıldığında sakinleşmişti. Ondan uzak duralı dört ayı geçmiş onun aşkıyla kavrulduğunu dokundukça anlıyordu. Bedeninde gezen elleri kilo aldığını hissederken Jaymie istem dışı onu karnından uzak tutuyor, rahat vermiyor, rahat durmuyordu.

"Ne?" dedi Edward sinirle.

"Hiç." dedi Jaymie korkuyla.

"Hadi korkma benim." dedi Edward alayla geceliğinin askılarını indirirken Jaymie kasılmıştı. Edward kokusuyla onu arzularken Jaymie "Ben hastayım efendim." dedi aniden. Edward ona bakarken eli bacaklarının arasına gitmiş, Jaymie böyle bir şey beklemiyordu.

"İstemiyorsun." dedi sakince.

"Ben canımı yakmanızı istemiyorum." dedi Jaymie gözlerini kaçırmıştı. "Nasıl istersem öyle olacak." dedi Edward, içi sızlamış Jaymie'nin canını yaktığı için kendine lanet yağdırıyordu. Dudaklarına uzanıp özür dilercesine öperken Jaymie şaşkındı. Bir saat öncesi yediği tokattan yanağı sızlarken şimdi onu öpen adamın usul

öpücükleriyle kaybolmuş aklından her şey uçup gitmişti. Edward'ın onu hırpalamayışına şaşırmıştı. Edward onu geceliğinden kurtarırken genç kadın çarşafı üzerine aldı ve genç adamın içine girmesini sağladı. Genç adam onu kendine çekerken Jaymie izin vermemiş onu altına alan o olmuştu. Çarşaf karnını saklarken Edward bir sorun olduğunu biliyordu. Jaymie kendini koruyordu.

"Korkma. Canını yakmayacağım" Doğrulup dudaklarına uzanırken bir eli çarşafı çekiyordu, Jaymie onu sarmasına izin vermedi. Kendini genç adamın erkekliğine hapsederken korkuyor bebeğe bir şey olmasın diye dua ediyordu.

"Sende bir gariplik var." dedi Edward, dudakları iyice dolgunlaşan göğüslerini öperken. Eli beline gittiğinde Jaymie korkuyla çekti kendini. Edward onu ezbere bilirdi ve Jaymie'nin beli iki eliyle kavrayabileceği kadar inceydi. Gözlerine bakıp çarşafı çekerken Jaymie "Ben gidebilir miyim?" dedi son bir çabayla. "Hayır, benden ne saklıyorsun?"

"Hiç efendim."

"Bir yerine bir şey mi oldu? Hasta mısın?" dedi Edward çarşafı panikle çektiğinde ilk bir şey anlamadı. Sonra lambaya uzanıp açtığında Jaymie'nin karnını gördü. Düz karnı şişmiş hamile olabileceği Edward'ın aklının ucundan geçmiyordu.

"Kilolu halini mi örtmeye çalışıyorsun?" dedi Edward gülerek. Jaymie'nin rengi atmış, şaşkınca ona bakıyordu. "Her halini beğendiğimi biliyor olmalısın." derken Edward onu dudaklarına hapsedip eliyle karnına dokunduğunda eline gelen sertlikle şok oldu. Jaymie'den uzaklaştığında "Neyin var?" dedi Edward yataktan kalkıp şortunu giydi telaşla. Jaymie yeniden âşık Edward'ı gördü karşısında. "Hiçbir şeyim yok." dedi çarşafı üzerine alırken.

"Karnın neden..." dedi ve ayakta dondu. Gözlerini bile kırpmıyor Jaymie'ye bakıyordu. Jaymie'nin yaşlar yüzünden akmaya başladığında "Hamileyim." dedi. Edward'ın kulakları uğulduyor, içi içine sığmıyordu. İçinden geldiği gibi gelip dudaklarına yapıştığında aylar sonra Jaymie'nin gülüşünü duydu.

"Onu benden neden saklıyordun?"

"Ben evlenmek üzere olduğunuzu öğrendiğimde kafanızı karıştırmak istemedim." dedi Jaymie bakışlarını kaçırırken.

"Bebeğin olması evliliğime engel değil." dediğinde ondan uzaklaşmış Jaymie kalbine saplanan bıçakları artık çıkaramıyordu. Genç adamın cümlesiyle yıkılmıştı. Edward yatağa uzandı ve "Yanıma gel!" dedi sakin ama sertçe. Jaymie çarşafın içine girdiğinde Edward uzanan kadına eğilip bir süre karnında gezdi elleri. İnanılmazdı. Elleri titriyor, ne düşünüp ne yapacağını bilmiyordu. Bir yanı genç kadını sarıp kollarında mutluluğunu paylaşmak isterken diğer yanı onu engelliyordu. Jaymie genç adamın titrediğini hissetmiş, korkmuş artık bu stresi kaldıramıyordu. Kalkmak istedi ama Edward izin vermedi. Gözleri aylardır bakmadığı kadar ışık ve aşkla bakarken Jaymie anlayacak durumda değildi. "Hamilesin..." dedi Edward.

"Ben... Bilerek olmadı..." derken gözlerinden yaşlar akıyordu. Edward Jaymie'nin yine bebeği istemediğini düşündü ve kafasında öfke çanları çalarken genç kadına karşı acımasızlığı canlandı.

"Merak etme doğunca yanında olmayacak!"

"Anlamadım." derken Jaymie hızla doğruldu.

"Doğunca seninle kalmayacak." dedi Edward zevkle.

"Neden ama ben onun..."

"Saraya gelecek, olması gerektiği yere"

"Onu benden alacak mısın?" dedi yatağın içinde dizlerinin üzerine doğrulmuş, şoktaydı.

"O buraya ait değil, sarayda büyümeli. Sen bebeğimiz olmasın diye benden kaçmamış mıydın? Olmamış gibi hayatına devam edersin işte." dedi uzandığı yerden kalkıp genç kadının kızarmış yanağını okşadı.

Genç kadını yanlış anlamış bebeği istemediğini sanmıştı. Şimdi bebeğin yanında kalması için yalvarması genç adamı memnun etmişti. Egosu tavan yapıyor, aşkı, merhameti kayboluyordu. Jaymie'nin gözyaşları sel olup akarken söyleyecek bir şeyi yoktu. Boğazı düğümlenmeden yakardı.

"Ben her istediğini yapıyorum. Burada büyür. Ben hiç sızlanmam. Kimse de onu bilmez. Ben her şeye razı olduğumu söylemiştim. Kraliçeniz size başka çocuklar verebilir."

"O benim çocuğum. Onu Krallıktan mahrum etmeyeceğim." dedi Edward.

"O zaman beni de götürün. Ben de saraya gelirim olmaz mı? Hiç dışarı çıkmam. Kimse beni görmez bilmez." dedi Jaymie.

"Yine çok konuşmaya başladın." Jaymie artık hıçkırıklara boğulmak üzereydi. Genç adamın sevgisinin bittiğini artık daha iyi anlıyordu. Yeterince yalvarmış artık tükenmişti "Ben odama gidebilir miyim?" Edward hayır anlamında başını salladı ve "Ağlama!" dedi. Jaymie susabilse ömür boyu ağlamazdı ama susamıyordu.

Edward iç dünyasında fırtınalar yaşarken yanındaki kadına hissettirmemek adına uzandı ve televizyonu açtı. Jaymie yatağın içinde oturup sakinleşmeye çalışırken Edward gözlerini yummuş düşüncelere dalmışken, Jaymie onun uyuduğunu sanmıştı. Yavaşça kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. Sessizce yataktan çıktı ve tam kapıyı açarken Edward'ın sesini duymasıyla yerinde dondu.

"Nereye?"

"Ben odama gidiyorum."

"Niye?"

"Yanınızda uyumamı yasaklamıştınız."

"Artık karnında bebeğim var uyuyabilirsin." dedi Edward aşağılarca.

Jaymie boğazı tıkanmış yine ağlayacakken "Ben sizi rahatsız etmek istemem. İzninizle yerime gidebilir miyim?" dedi.

"Hayır."

Jaymie mutsuzca kapıyı kapatıp Edward'ın yanına uzandı. Edward yavaşça üzerindeki çarşafı genç kadına doğru uzatıp karnını okşarken kendi parçası olan bebeğin sevdiği kadında var olduğunu bilmek onun için anlatılamaz bir mutluluktu.

"Kaç aylık biliyor musun?"

"Dört olmalı."

"Doktora görünmelisin." dedi Edward.

"Bebeğimi benden almakta ciddi değildiniz değil mi?" dedi Jaymie gözleri dolu dolu bakarken.

"Sen kaçtığında yaşadıklarımı yaşamanı istiyorum. Evet, onu senden alacağım. Belki o zaman huzura kavuşurum." Jaymie içinde büyüttüğü bebeğe gün geçtikçe daha çok bağlanırken ondan ayrılacağını bilmek ölüm gibiydi. Gözlerinden yaşların süzülmesine bir kez daha izin verdi. Derin bir nefes aldı ve yatakta uzanırken sadece içinden geleni yaptı. Genç adamın kolunu kaldırıp koynuna girdi iyice sokulup sıkıca sarıldı. Ruhu, bedeni çok yorgundu; ağlamaktan yorulmuş sonsuza kadar uyumak istiyordu. Sakınmaya, korunmaya ve şefkate muhtaçtı, sevdiği adamın ona gösteremediği sevgiye hasretti.

"Ne yapıyorsun?" dedi Edward beklemediği bu hareketle afallamıştı.

"Ben sadece sıcağınızda uyumak istiyorum. İnanın sizi kandırmak gibi bir niyetim yok."

Edward hiçbir şey diyemedi. Onu yeteri kadar hırpalıyordu. Genç kadın sabırla susuyor, gözyaşlarından başka bir tepki vermiyordu. Jaymie uykuya dalarken Edward uyuyamadı. Jaymie kollarındaydı. Sıcaklığı, kokusu her şeyi bir kenara bıraktırıyor, dudaklarına dokunuyor öpmemek için kendiyle savaş veriyordu. Karnına elini koyduğunda mutluluktan gözü kararıyordu. Uzak kaldığı zamanlar hiçbir işe yaramamış daha fazla özlem, daha fazla aşkla Jaymie'nin yanındaydı. Jaymie genç adamın yüzüne yakın mesafede nefes alıp verirken dudakları öyle yakındı ki Edward dayanamadı ve uyanmasına aldırmadan ufak bir öpücük kondurdu. Özlediği dudakların sıcağıyla başı döndü ve daha bir istedi öpmeyi. Kıvrandı, bilinçsizce dudaklarını buldu ve öpmeye başladığında Jaymie'nin uyanması gecikmedi. Genç adam aşkla öpüyor hasretini çektiği dudakları özümsüyordu. Jaymie uyku sersemi kendini çekip gözlerine baktığında Edward istekle ona bakıyordu.

"Tek kelime duymak istemiyorum." dedi ve dudaklarına eğilip aşkla öpmeye devam etti. Genç kadının onu sarıp karşılık vermesiyle uzun bir süre dudaklarının dansı bitmedi. Edward Jaymie'nin mutluluğunu hissetti ve hırsla çekti kendini. Edward için Jaymie'yi anlayamamak her zaman bir sorundu. Jaymie onca eziyete rağmen onda küçük mutluluklar bulabiliyordu.

"Sana beni öpmeni kim söyledi?" diye çıkıştığında Jaymie ellerini genç adamdan çekmiş başı önde ve şaşkındı. Genç adamın gözleri öfke kusuyordu. Nefesini düzenlerken Edward'tan uzaklaşmanın en iyi fikir olduğunu düşündü. Edward yine dengesizleşmiş Jaymie dudaklarına verdiği karşılıkla yine azarlanıyordu.

"Ben yerimde uyusam iyi olacak, sizi rahatsız ediyorum."

"Soruma cevap ver sana öpmeni kim söyledi?"

Jaymie köle cevaplarından birini verdi. "Özür dilerim efendim." Sesi boğuklaşmış yine ağlamak üzereydi.

"Sakın bir daha söylenmeden bir şey yapma!" derken gözleri Jaymie'nin yasak elmayı andıran kırmızı dolgun dudaklarındaydı. Tekrar dudaklarına uzandı ve can yakarca öpmeye başladı. Genç kadının gözlerinden yaşlar süzülürken Edward ona cevap vermesi için onu kışkırtıyor öpmesi için zorluyordu. Jaymie cevap vermemek için kendini çekerken Edward delirmiş gibiydi.

"Ne istiyorsun? Beni rahat bırak!"

"Canımı yakıyorsun. Beni böyle öpmeni istemiyorum." dedi isyanla.

"Böyle bir lüksün yok." genç adamın davranışları işkence gibiydi. Hırsla kendini genç adamdan kurtardı ve kalktı. Oda kapısından çıkacakken Edward önüne geçti. Jaymie'nin gücü tükenmiş gözyaşları akıyor karnına kramplar giriyordu. Konuşmaya başladığında Edward buz gibi ona bakıyor, onun halinden zevk alıyor gibiydi.

"Her dediğini yapıyorum. Daha ne istiyorsun. Bana değilse bile bebeğime merhamet et. Lütfen..." dedi Jaymie bayılmak üzereyken Edward kapıyı açmıştı.

"Gidebilir miyim?" dedi Jaymie kapıyı açan genç adama.

"Git." Jaymie sürüklenerek odadan çıktı. Gözyaşları bir süre akıp yerini suskunluk aldığında Jaymie karnını okşuyor bir çıkar yol arıyordu. Aklına kaçma fikri yerleştiğinde, eğer ortadan kaybolup saklanabilirse Edward'ın Marlon'u ve Daisy'i rahat bırakabileceğini düşündü. Vanselt daha önce onu buradan çıkarabileceğini söylemişti. Şimdi Marlon ve Daisy'den çok bebeği için endişeleniyor, panikle Vanselt'in ona verdiği numaraların yazılı olduğu kâğıdı aramaya başlamıştı. Hırkasının cebinde kâğıdı bulduğunda atmadığı için çok sevindi. Odasından çıkıp etrafı kontrol etti, mutfak telefonunu

aldı, dolabın arkasına sindi ve kimsenin olmadığından emin olduğunda kâğıtta yazan ilk numarayı tuşladı.

Vanselt gecenin bir yarısı yatağın içinde tanımadığı bir numaranın onu aradığını görünce uykulu halini savuşturmak ister gibi gerindi.

"Evet" dedi sesinin çatallı çıkmasına aldırmadan.

"Benim Jaymie efendim. Ben... Ben... Teklifiniz hâlâ geçerliyse..." dedi. Vanselt yatağında doğruldu ve sesini düzenleyip "Tabii ki Jaymie, ben hemen Amanda'ya haber veriyorum." dedi ve devam etti.

"Beni en kısa zamanda yeniden ara Jaymie, seni Amanda ile görüştüreceğim."

Jaymie içinde yeşeren ümitle telefonu kapattı ve sessizce odasına gitti. Gece yalnız yaşayabilme hayalleriyle uykuya daldı. Sabah Enna'nın sesiyle gözlerini açtı.

"Efendim kahvaltıyı senin hazırlamanı istiyor." dedi Enna. Karnındaki bebeğinin tekmesini hissetti ilk defa belki seğirmeydi ama bir umut belirdi içinde. Jaymie yemek masasında kahvaltı servisini açarken Enna ona yardım ediyordu. Edward yerinde duramıyor, evin içinde aklında Jaymie ve bebek dolanıp duruyordu. Salon tarafına geçtiğinde iki kadın onu fark etmemiş sohbetlerine devam ediyorlardı.

"Söyledin mi?" dedi Enna.

"Evet." Jaymie'nin sesi iyi çıkıyor, Enna bunu Edward'ın bebeği mutlu bir şekilde kabullendiğine yoruyordu. "İyi karşıladı galiba." dedi Enna merakla. Jaymie bir şey diyemeden içeri Edward girdi. Jaymie o gün Edward'ın hizmetiyle ilgilenmiş yemek yapmış morali yerindeydi. Edward bile onun bu halini meraklanmış izliyordu. Gece yarısı herkes uyuduktan sonra Jaymie Vanselt'i tekrar aradı.

"Edward buradan gider gitmez sizi ararım uygun olur mu?" dedi heyecanla.

"Amanda'nın numarasını veriyorum direk onu ara seni hemen aldıracaktır." Jaymie'ye yardım etmekle Edward'ın arkadaşlığını tehlikeye soktuğunu biliyor ama savaştığı değerleri korumak için Jaymie'ye yardım etmek zorunda olduğunu biliyordu. Jaymie Vanselt'e teşekkür edip Amanda'nın numarasını tuşladı.

"Alo..." dedi Amanda.

"Benim Jaymie. Efendi Vanselt..."

Amanda heyecanla konuşmasını yarım kesti "Jaymie ne efendisi lütfen..." dedi ve konuşmaya başladı. "Ne durumdasın?"

"Prens gider gitmez ararım o zaman bir engel yok."

"Tamam. Adresi Vanselt verdi, bir araç göndereceğiz, sonrasında seni uçakla güvenli bir yere götürür orada korumaya alırız."

"Ben uçağa binebilir miyim bilmiyorum."

"Neden bilmiyorsun ki?"

"Ben hamileyim."

Amanda duyduğu şey karşısında duraksamış, telefonda sesi çıkmıyordu. Jaymie "Alo..." dediğinde "Jaymie bebek Prens'ten mi?" dedi cevabını bildiği soruyu sorarak.

"Evet. Ben bu yüz..." lafını bitiremeden Amanda'nın çaresiz sesini duyduğunda ümitleri buhar olup uçuyordu.

"Jaymie ben böyle bir riski alamam. Sen Kraliyet ailesine mensup birinden hamilesin."

"Hayır... Doğunca o da köle olacak biliyorsunuz. Lütfen!" dedi Jaymie yakarışla.

"Edward'ın böyle düşünmediğine eminim. Haksız mıyım?"

Jaymie yalan söyleyemezdi. Amanda "Üzgünüm." diyerek telefonu kapattığında Jaymie bitmişti. Odasına gidip gözyaşlarıyla yatağına girdi ve hıçkırarak ağlamaktan başka bir şey yapamadı.

Ertesi gün çökmüş, ümidi bitmiş Jaymie geri gelmişti. Edward'ın kahvaltısını hazırlarken Enna ona yardım ediyordu. "Ben sizden bir şey rica etmek istiyorum. Kumaş siparişini yeniden hatırlatmanız mümkün mü?" dedi Jaymie Enna'ya bakarak.

"Bebek için değil mi?" dedi Enna gülümseyerek.

"Evet, giymesi için dikmeye çalışıyorum."

"Ben hatırlatırım ama teslimat için cumartesiyi beklemeliyiz."

"Sorun değil, bekleyebilirim."

O sırada Edward "Kumaşlarla uğraşmana gerek yok." dedi lafa girerek. İki kadın göz göze gelirken Edward masaya yöneldi.

"Ben oyalanıyorum sadece. Hem..." Jaymie lafını bitirmeden Edward konuşmaya başladı.

"Doğumdan hemen sonra onu saraya götüreceğimi söylemiştim. Beni ciddiye almadın sanırım. Onun uyduruk kumaş parçalarına ihtiyacı yok." Jaymie'nin elleri titremeye başlarken Enna genç kadının beyazlaşan yüzüne acıyla baktı.

"Ben... Ben de sizinle gelemez miyim?" dedi Jaymie gözlerinden yaşlar akarken istenmediğini bile bile gururunu yok sayarak kurduğu cümle içini yakıyordu.

"Sen köle değilsin unuttun mu?"

"Okulu bırakırım sorun değil efendim. Hem sınavlara giremedim. O zaman köle olabilirim." dedi Jaymie yalvarırcasına.

"Daisy'i ne çabuk unuttun. Sen busun işte. Çıkarların uğruna herkesi satarsın." Edward ayakta ekmeği eline alıp reçel sürmeye başladı. Jaymie ne diyeceğini bilmiyordu. Enna yine bir olay olmasından korktu ve Jaymie'yi eliyle yavaşça uykudan uyandırır gibi dürttü. Jaymie gözlerinden akan yaşları silip masayı hazırlamaya devam ederken Enna daha fazla dayanamadı ve dışarı çıktı. Edward gelip masaya oturdu.

"Başka bir isteğiniz var mı efendim?" dedi Jaymie boğuk sesiyle.

"Hayır." Jaymie kahvaltısı bitene kadar Edward'ı beklemiş, Edward'ın bitmeyen telefon görüşmeleri ile uzayan kahvaltı onun için eziyet halini almıştı. Ağlama isteğini bastırarak Edward'ın iki adım arkasında bekliyor bedeni bir yerlere yaslanma ihtiyacı duyuyordu. Jaymie Edward'ın çayının bitmiş olduğunu gördü ve yenisini doldururken "İstemiyorum." dedi ve kahvaltıyı sonlandırıp odasına geçti. Jaymie, Edward'ın arkasından gözyaşlarını serbest bırakıp bebeğine ağlarken masayı toparlamaya çalışıyor bir yandan akan yaşlarını siliyordu. Enna mutfağı toparlayan Jaymie'nin yanına geldiğinde onun yine ağladığını biliyordu. Edward'ın telefon konuşmalarından anladığı kadarıyla gideceğini söylediğinde genç kadın biraz olsun rahatlamış olsa da yaşadığı eziyete, Edward'ın acımasız kelimelerini ekleyince bir şey yiyememişti. Mutfağı toparlamış temiz havanın ona iyi geleceğini umarak bahçeye çıkmıştı. Güneş sonbaharın kışa geçişini selamlar gibi sıcaklığının son kırıntılarını sunuyordu. Bahçenin çiçekleri sonbahara yenilirken çimler canlılığını koruyordu. Jaymie güneşe yüzünü dönüp bir süre sıkıntısından arınmak için gözlerini kapatıp derin derin nefes aldı. Oturduğu salıncakta güneşin onu ısıtmasını bekledi, ruh hali ve yemek yememiş olması onu bitkin düşürmüştü. Salıncağa uzandı, gözlerini kapatıp huzuru bulmak için kafasındakileri boşaltmaya çalışırken uyuyakaldı. Edward bir süre sonra odasında sıkılmış, Jaymie'ye bakınmış en son bahçeye çıkmıştı. Jaymie'nin uyuduğunu görmüş, ayağının altında güneşin ısıttığı çimlerde bir süre yürüyerek onu seyretmişti. Jaymie esen rüzgârla ürpererek uyandığında Edward'la göz göze gelmiş, doğrulmuştu. Kalkmaya hazırlanırken Edward gelip yanına oturdu. Eliyle Jaymie'ye kalmasını işaret etti. Edward Jaymie'ye doğru yaklaşmış dayanamayarak

karnına eline koyup gezdirdiğinde içi mutlulukla doldu, biraz olsun hırsını unutmuş mutluluk başını döndürmüştü.

"Kıpırdıyor mu?" dedi gözlerindeki ışıltıyla. Jaymie Edward'ın gözlerindeki mutluluğu görüp biraz olsun ümitlenmişti. "Daha çok erken ama bu sabah sanki kıpırdadı." dedi gülümseyerek.

Jaymie'nin gülüşüyle Edward istemsizce genç kadının yanağını okşamıştı. Jaymie yanağını daha bir yakınlaştırırken Edward onu kucağına almış odasına götürüyordu. Odaya geldiklerinde Jaymie'yi yatağa yatırmış, kendi de yanına uzanmıştı. Jaymie'nin gözlerine bakarken bir yandan elbisesini çıkarıyor kendi de Jaymie'nin yardımıyla şortundan kurtuluyordu. Jaymie nazik ellerle karşılaşırken Edward usulca genç kadında yerini almış bu arada intikamını almakta gecikmemişti.

"Nazik olmam bebek için. Sakın üstüne alınma." dediğinde Jaymie'nin mutluluğu kursağında kalmış, gözleri dolmuş, Edward'dan ayrılmaya çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Kalkmak istiyorum."

"Tadını çıkar." dedi Edward aşağılarca. Hareketleri narindi ama Jaymie'yi bırakmıyordu.

"Ben istemiyorum."

"Senin isteğinle olmuyor. Çırpınma, bebeğime zarar vereceksin" Uzaklaşan kadını kendine yavaşça yaklaştırırken. Jaymie öylece durmuş Edward'ın gözlerine bakıyordu. Edward bu durumdan iyice zevk almış genç kadını ayartmanın onun için ne kadar basit olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Nazik elleri, bedenini kullanışı Jaymie'nin özlediği, âşık olduğu adamı hatırlamasını sağlamıştı. Edward derin nefesler alan Jaymie'nin dudaklarını arzularken kendi gibi davranmayı özlemiş cenneti yaşıyordu. Usulca genç kadından aldı alacaklarını eski Edward ve Jaymie gibi.

Edward uzaklaşırken Jaymie doğrulmuş, yataktan kalkmak için harekete geçmişti.

"Yanımda kal!" Jaymie'nin tartışacak gücü kalmamıştı, yeniden yatağa uzandığında genç adam Jaymie'yi kollarına aldı, bir süre karnında dolandı elleri. Jaymie uyuyakalmış, onun nefesini dinlerken Edward da uyumuştu. Akşamüstü uyandığında Jaymie ona sıkıca sarılmış, kollarındaydı. Karmakarışıktı ve çiftlikten ayrılıp sağlıklı düşünmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Krallığa döndüğünde sanki bulutların üzerindeydi. Mutluluğu yarımdı, her saniye Jaymie'nin yanında olmak, hamileliğini beraber yaşamak istiyor, hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Ayrı kaldığı her an Jaymie aklındaydı. Ondaki değişimleri gün gün merak ediyor gitmemek için kendiyle işkence gibi savaş veriyor, bazı geceler içki şişelerinde saklanarak ondan kurtuluyordu.

Her özleyişi hırsını, her aşkını itirafı öfkesini tetikliyordu. Bir sabah bilinçsizce kendini çiftliğin kapısında buldu. Gece Jaymie rüyasına girmiş, özlemi artık canına yetmişti. Edward çiftlikten içeri girdiğinde Enna ve Rose salonda temizlik yapıyorlardı. Prens'in gelişiyle eğilerek selam verdiler.

"Jaymie'yi çağır!" dedi Edward Enna'ya dönerek. Enna telaşlı görünerek "Efendim Jaymie biraz rahatsız, yatıyor."

"Neden bana haber vermedin?" diye bağırırken çatı katına çıkmak için merdivenlere ulaşmıştı. Telaşla odaya girdiğinde Jaymie'nin gözleri kapalı yüzünün kızarmış olduğunu gördü. Enna, Jaymie'nin soluk algınlığı geçirdiğini düşünerek önemsememiş, Edward'a haber vermemişti. Edward'ın kalbi hızla çarpmaya başlamış endişeliydi. Jaymie'ye baktığında karnının ne kadar büyüdüğünü gördü. Jaymie ateşin vermiş olduğu bitkinlikle uyuyordu.

"Edward gelip yatağın kenarına oturdu ve alnına elini koydu. Jaymie gözlerini araladığında Edward'ı görünce doğruldu.

"Hoş geldiniz efendim."

"Hazırlan. Doktora gitmeliyiz." dedi Edward duygularını saklamaya çalışırken yataktan kalktı. Aşağı indi ve beklemeye başladı. Geçen on beş dakikayla beklemekten sinirlenmişti, Enna ve Rose ortalarda yoktu. Sinirle tekrar yukarı gittiğinde Jaymie tuvalette kusuyor Rose ve Enna başındaydı. Edward "Neler oluyor?" dediğinde Rose ve Enna geri çekilirken Jaymie dizlerinin üzerinde klozete eğilmişti.

"Ben bitki çayı yapmıştım. Gitmeden önce halsizliğini alması için" dedi Enna korkuyla. Jaymie onu korumak için "Diş macunundan Enna çaydan değil..." derken tekrar kusmaya başladığında Edward "Çıkın!" dedi. Rose ve Enna çıktığında yere oturup eskisi gibi Jaymie'yi arkasından sardı ve saçlarını toparlayıp kafasını yukarı doğru kaldırdı. Onu saran bedene yaslanmak Jaymie'ye iyi gelirken bedeninin kasılması rahatlamıştı.

"Kafanı yukarı kaldır. Derin derin nefes al!"

Jaymie gözleri kapalı kafasını yukarı kaldırmış banyonun yerinde Edward'ın kollarındaydı. Bazen onu hâlâ sevdiğini düşünüyor ama acımasız hareketleri bu düşüncesini anında yok ediyordu. Yine kusma isteğiyle dolarken Edward'ın eline yapıştı ve klozete eğilip kasılırken kusmaya başladı. Bir eli karnındaydı, bebeği için korkuyor ateşi iyice yükselmişti.

Edward iyice telaşlanmıştı. "Geçmesini beklemeyelim."

"Böyle arabaya binemem." Jaymie nefes alamıyor iyice bitkin düşmüştü.

"Tamam, biraz daha ama geçmezse gideceğiz."

Edward ellerini tutmuş, genç kadının elleri buz gibiydi. "Ateşin iyice yükseldi. Seni duşa sokalım."

Jaymie kusma isteğini bastırırken "Ya kusarsam?" dedi gözleri sulanmış yanıyordu.

"Sorun değil." Edward ona yardım ederken Jaymie'nin bedeni yanıyordu. "Doktoru eve çağıralım olmazsa." Edward ne yapacağını şaşırmış bütün seçenekleri söyleyerek düşünüyordu. Jaymie'yi duşun altına onu sokarken Jaymie'nin ayakta duracak hali yoktu. Edward telaşla kıyafetleriyle içeri girmiş onu tutarken "Ben oturmalıyım." dedi Jaymie. Su iyi gelmiş kusmaktan kasılan bedeni gevşemişti. Edward çaresizce yere çöküp kucağına onu aldığında "İyi misin?" dedi gözlerine bakarak. Saçlarını toparlıyor su değmeyen yerlerini suya yaklaştırıyordu. "Daha iyiyim." dedi Jaymie. "Biraz daha kal, ateşin düştü gibi." dedi Edward. Jaymie ben üşümeye başladım dediğinde Edward kendiyle birlikte onu kaldırdı. Kıyafetlerinden kurtulurken Jaymie bornozunu giymiş kendini iyi hissediyordu. Enna, Edward'a kıyafet getirirken Rose, Jaymie'nin giyinmesine yardım etti. Jaymie hâlâ halsizdi, giyinirken yatağa oturmuş Edward'la göz göze geldiklerinde genç adam ona doğru yaklaştı. Elini alnına koyduğunda ateşinin tekrar yükselmeye başladığını anlamıştı.

"Gidelim." dedi ve Enna ve Rose'a aldırmadan onu kucakladı. Arabaya binip hızla uzaklaşırken Rose "Prens onu seviyor." dedi.

"Böyle bir sevgiyi kimse istemez." dedi Enna sinirle. Hastaneye geldiklerinde Jaymie odaya alınıp, ateşinin düşmesi için tekrar duşa sokuldu. Edward başında dururken hemşireler yanında Jaymie iç çamaşırlarıyla suyun altındaydı. Jaymie tedirgindi. Ayakta duramıyor hastane odasında beş kişi vardı.

"Ateşi düşürmenin başka yolu yok mu?" dedi Edward. Doktor "Önemli olan yüksek ateşi sabitlemek, yapılan tetkiklerden sonra ne olduğunu anlayıp ona göre müdahale etmeliyiz." Jaymie duştan çıktığında titriyor-

du. Doktorlar çıkarken hemşire yanında kaldı ve "Çamaşırlarınızı değiştirelim." "Ben yapabilirim teşekkür ederim." dedi Jaymie utançla. Hemşire dışarı çıkarken Jaymie çantayı almak için kalktı. Edward onun halsizliğini biliyordu. Çantayı açtı ve içinden iç çamaşırlarını çıkarıp soyunmasına yardım ederken hâlâ onun bedenine hayran olduğuna kendi bile inanamıyordu. Jaymie, büyüyen karnı ve göğüsleriyle ona hâlâ çekici gelirken saçları omuzlarından aşağı düşüyordu. Onu giydirip iç çamaşırlarıyla uzanmasını sağlarken hemşire buzlu paketlerle içeri girdi.

Eklem yerlerine yerleştirilen buzlu paketler onu titretirken jinekolog gelip muayenesini tamamladı. Tahlilleri yapılmış, o gece hastanede kalırken Edward yanındaki koltukta hiç uyumadan beklemişti. Jaymie yarı uyanık ateşle geceyi geçirirken iki kere daha duş yaptırıldı. Buzlu paketler onu üşütürken Edward'ın korkusuna hiç mızmızlık yapmadı. Sabah kahvaltı gelmiş, hemşire ilk defa Edward'ı görmediği için rahatlamıştı. Bütün gece suratı asık herkesi paylayıp duran Prens katlanılır gibi değildi. Hemşire "Günaydın!" dedi gülümseyerek. Tahlil sonuçları çıkmış, gereken tedbirler alınmıştı. "Günaydın!" dedi Jaymie yatakta doğrulmuş öylece oturuyordu. Yemeği getiren görevli masaya kahvaltı hazırlığını yaparken hemşire Jaymie'nin ateşini ölçüyordu. "Evet, ateş iyi durumda bir şeyler yemelisin. Bebek acıkmış olmalı." dedi. O sırada Edward banyodan yüzünü kurulayarak çıkarken hemşire ve masa hazırlığını yapan görevli selam verdi. Hemşire "Kahvaltıdan sonra ultrasona girmeniz isteniyor sizi almaya gelirim," dedi. Jaymie ses çıkarmazken Edward yanına geldi ve "Kalkabilecek misin?" dedi masayı göstererek. Jaymie gözlerine bakıp onunla mı yiyeceğini düşünürken Edward ona yardım etti. Ayağa kalktığında "Ben sonra yiyebilirim efendim." dedi telaşla. Edward "Bebeği düşün ve otur." dedi sertçe.

Jaymie yine bir hayal kırıklığı yaşarken Edward'ın dünkü iyi davranışlarını yanlış anladığını düşündü. Gözleri buğulanmış, iştahı kaçmıştı. Tabağındakilerle oynarken doktor kapıyı çaldı, içeri girdiğinde ve "İzninizle efendim." dedi.

Edward başıyla onaylarken Jaymie ayaklandı. Edward "Otur!" dedi sertçe. Doktor "Anne adayımızla konuşmamız gerekiyor." dediğinde Jaymie korkuyla Edward'a baktı. Edward başıyla onaylarken doktor devam etti.

"Kaç kiloyla hamile kaldınız?"

"Elli beş olmalı ben tam bilmiyorum." dedi Jaymie.

"İlk üç ay için kilo kaybı doğal olabilir ama bu dönemde toparlamış olmanız gerekiyordu. Kilonuz elli iki."

Jaymie suçlandığını varsayarak kafasını öne eğmiş ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Normalinde bu gribi bu kadar şiddetli geçirmemeniz gerekiyordu. Bundan sonra yapmamız gereken bağışıklık sisteminizi güçlendirmek. Size bir liste vermek istiyorum. Buna göre beslenmenize dikkat edeceksiniz."

Jaymie Edward'dan korksa da sormaktan kendini alamadı. "Bebek iyi mi?" dedi korkarak.

"Evet, size rağmen iyi ve sağlıklı." dedi doktor gülümseyerek. Doktor selam verdi, çıkarken "Bebeğinizle tanışmaya hazır mısınız?" dedi gülümseyerek. Jaymie'nin heyecandan nefesi kesilirken Edward'la göz göze geldiklerinde doktor bir terslik olduğunu anlamış "Ultrasonda görüşürüz." diyerek çıkmıştı. Doktor odadan çıktığında Jaymie masadan kalkacakken "Kahvaltı." dedi Edward. Jaymie tabağını bitirene kadar Edward masadan kalkmadı.

Kahvaltı bittiğinde görevli masayı hızla toplarken "Başına bir hemşire dikmemi istemiyorsan kendine dikkat edeceksin." dedi Edward öfkeyle. Jaymie'nin gözleri dolarken başı yine öndeydi. Edward "Cevap ver!" diye

bağırırken hemşire kapıyı açmış ne yapması gerektiğini bilemiyordu. "Evet efendim. Kendime dikkat edeceğim." dedi Jaymie. Hemşire gelip zorla gülümsemeye çalışırken "Ultrasona girmek için bir aşağı kata inmeliyiz" dedi. Edward odadan çıktığında ikisi de sessiz kaldı.

Jaymie siyah beyaz ekranda bebeğini gördüğünde gülümsüyordu. Doktor uzuvlarını gösterirken Jaymie bütün gün onu seyredebileceğini düşündü. "Cinsiyetini öğrenebilir miyim?" dedi heyecanla. Doktor susmuş Jaymie gülümseyerek ona bakıyordu. "Prens öğrenmenizi istemiyor." dedi gözlerini kaçırarak. Jaymie ilk algılayamasa da gözlerinden yaşlar süzülüp akarken sesini çıkarmadı. Morali yine sıfıra düşmüştü.

Onları alan resmi araca bindiğinde Edward'a hiç bakmadı. Eli karnını okşarken Edward onun moralinin neden bozuk olduğunu biliyordu. Jaymie Edward'ın bebeği ondan ayırmakta ciddiyetini bir kere daha anlamıştı. Çiftliğe geldiklerinde Edward hiçbir şey söylemeden odasına çekilince Jaymie yemek saati gelene kadar uyuyabileceğini düşündü. Enna gizlice ona sarılırken o tebessüm ederek odasına geçti ve çarşafın altında ağlayarak uykuya daldı. Gözlerini açtığında hava kararmış, saat dokuzu geçmişti, telaşla kalktı ve Prens'in odasına gitti. Kapıyı çaldı. Edward içeri girmesini söylediğinde Jaymie "Efendim üzgünüm, uyuyakalmışım, yemeği on dakikaya hazırlarım."

"Gerek yok. Ben yedim."

Jaymie kapının önünde "Benden başka bir isteğiniz var mı?" dedi odadan kaçarcasına çıkarken.

"Ne bu acele?"

"Bir acelem yok."

"Yemek yedin mi?" dediğinde Edward yatakta uzanmış durumdaydı. Jaymie yalan söylemeyi tercih etti "Evet efendim." dedi. Edward onu eliyle yanına çağırırken okuduğu kitabı başucuna bırakmıştı. Jaymie gelip

yanına oturdu. O gece Edward ona iki kere yemek hazırlatıp yanında yemesini sağlamıştı. Yanında uyumasını isterken ara ara uyanıp ateşini kontrol etmeyi ihmal etmedi. Jaymie iki gün sonunda iyice toparlanmış Edward gece onu yatak odasına çağırtmıştı.

Çalışma masasında otururken "Daisy geliyor." dedi Edward. Sanki hamileliğinin bir hediyesi gibi. "Gerçekten mi?" dedi Jaymie aylardan sonra gözleri ışıl ışıldı.

"Evet, gece yarısına varmadan burada olur." derken üzerindekilerden kurtulup yatağa uzandı. Kolunu açıp beklerken bu Jaymie için bir işaretti gelip kollarına girip göğsüne uzandı. "Teşekkür ederim efendim." Morali birden yerine gelirken yüzüne renk gelmişti. Üç gündür içi içini yiyordu, düzelen moralinden cesaret alıp sormaya karar verdi. "Bebeğin cinsiyetini ben de öğrenebilir miyim?"

"Gerek yok doğumdan sonra onu görmeyeceksin. Ona fazla bağlanma." Jaymie kaskatı kesilmiş kollarında doğrulmuştu. Artık dayanamadı."Benim içimde büyüyor, nasıl bağlanmam bu kadar acımasız olamazsın." Gözyaşlarıyla hızla yataktan kalkarken Edward onu bileğinden tuttu.

"Onu senden alacağım ve inan bu benim için çok kolay olacak." İntikamı vicdanını yenmiş, zafer bayrakları sallıyordu. Öfkesi genç kadının kederiyle besleniyordu. Jaymie'nin gözlerinden yaşlar akarken çaresizce susuyordu. O sırada kapı çaldı. Edward'ın izniyle gelen Enna'ydı. Korku dolu gözlerle yatakta ağlamaktan bitmiş kıza umut verircesine konuştu.

"Beklenen misafir geldi efendim." Jaymie yataktan kalkarken Edward oturmasını söyledi.

"Odasına alın. Jaymie onu yarın görecek." dediğinde Jaymie Enna'nın gözlerine bakıyordu. Yaşlı kadın çaresizce selam verip çıktı.

"Bir gece daha sabredebilirsin. Hem onun özgürlüğü için değil miydi her şey... Özgür işte bak. Mutlu ol." dedi Edward alayla. Kardeşinin gelmesi bile Edward'ın bebeği ondan alacağı gerçeğini hafifletememişti. Edward uyuyakaldığında usulca kalktı, yavaşça Daisy'nin odasına süzüldü. Daisy ablasını gördüğünde çığlık atmamak için kendini zor tuttu. İki kardeş özlemle kucaklaşırken "Tanrım dev gibi olmuşsun." dedi Daisy. Jaymie gülümserken "Bu gece buradan gidiyoruz." dedi çıldırmış gibi. "Anlamadım nereye? Neler oluyor?" "Buradan kurtulup kendimize küçük bir hayat kuracağız belki ıssız bir adaya gideriz üçümüz." dedi Jaymie sevgiyle karnını okşarken. "Jaymie sen değil miydin Edward'tan kaçış yok, kabullendim diyen?" "Bebeğimi benden almak istiyor. Tek çare kaçmak." dediğinde gözlerinden yaşlar süzüldü. "Peki muhafızlar?" "Nöbet değişiminde on dakikalık bir boşluk var o zaman bir araba alıp uzaklaşabiliriz."

Daisy ablasının çıkmazda olmasa böyle bir şeye kalkışmayacağını biliyordu. Çaresiz, kabul etmişti. Jaymie'nin korkudan buz gibi bedeni gece saat üçe doğru yerini mide kramplarına bırakırken titriyordu. Vakit geldiğinde evin içindeki sessiz ilerleyişten sonra arka kapıdan çıkıp bahçeden arabaların olduğu alana geldiler. Jaymie araba anahtarlarının üzerinde olduğunu biliyordu. Arabaya binip koltuğu kendine göre ayarladı. Tam içi ferahlamış "Başardık!" dediğinde Daisy'nin donup kaldığını gördü. Edward arabanın önünde yumruklarını sıkmış öylece duruyordu.

"Gaza basabilirim." dedi Jaymie. Daisy şok olmuştu. Jaymie'yi hiç böyle aklını kaybetmiş halde görmemişti.

"Jaymie bizi öldürürler."

Jaymie arabanın motorunu kapattı ve kapısını açtı. Edward arabadan indiklerinde "Daisy odana git!" diye bağırdı. Daisy korkuyla muhafızlar eşliğinde uzaklaştı.

Edward Jaymie'nin burnunun ucuna gelip "Dua et karnında çocuğumu taşıyorsun. Odana git !"

Jaymie odasına gittiğinde pencere kenarındaki koltuğa oturduğunda yarım saat kadar kıpırdamadan durdu. Beyni çıkarılmış gibiydi. Biliyordu ki artık Edward ona hiçbir sevgi barındırmıyordu, onun oyuncağı olmuştu. İçinde kalan son umut ışığı sönerken her şeyin bittiğini hissetti. Bebeğini ondan alacak, hayatı boyu aşağılayacak ve bebeğine hasret bırakacaktı. Ne kardeşinin özgürlüğü ne de Marlon'un yaşaması kalmıştı aklında. Tek istediği bebeğinin onun yanında kalmasıydı. Eli karnına gitti ve gözyaşları süzülürken "*Özür dilerim. Seni benden almasına izin veremem.*" yatak odasına geçip bir süre yatağın üzerinde oturdu. Çekmecesinde ne kadar ilaç varsa hepsini titreyen eline doldurdu. Bir bardak suyla hıçkıra hıçkıra ağlayarak hepsini içmek istedi ama midesinin bulantısından yapamadı. "Yapmalıyım! Hem Daisy ve Marlon ben olmazsam özgür olurlar," dedi cesaret bulmak için. Banyoya gidip hıçkırıklarının arasında jakuziyi doldurdu. Üzerindekilerden kurtulup beyaz geceliğini giydi. Suyun içine girdiğinde bedeni sıcak suyun etkisiyle gevşedi. Gözyaşlarıyla elindeki makası açtı ve bileğini keserken gözlerini kapadı. Sıcak su acısını almış su kanıyla kırmızıya boyanırken beyaz geceliği kırmızıyı çekiyordu. Diğer bileğini kesmek ilkine göre daha kolay olmuştu. Kan kokusuyla midesi bulanmış ellerini suya sokup gözlerini kapattığında sakinleşmişti. Ağlaması durmuş, verdiği karardan pişman değildi. İçinden genç adamla geçirdiği güzel günleri düşünerek gülümsedi. Ellerini bebeğinin üzerine koyup yaşayamayacağı mutlu günleri hayal etmeye başladı. Bir süre sonra göz kapakları kapandı ve kendini kaybetti.

Daisy odasında delirmek üzereydi, evde hiçbir ses seda yoktu. Dayanamadı ve usulca kapısını aralayıp ablasının yanına gitmek için merdivenlerden çatı katına çıktı.

Oda karanlıktı. Jaymie'ye seslendi ama cevap veren olmadı. Banyodan sızan aplik ışığını takip ettiğinde kapıyı itmesiyle çığlık atması bir oldu. Jakuzideki su Jaymie'nin kanıyla dolmuş gibiydi. Genç kadın kıpırdamazken Daisy uzanıp onu sudan çıkarmayı denedi ama başaramadı. Jaymie sıcak suya rağmen buz gibiydi. Onu sarstığında Jaymie kendinde değildi ve uyanmıyordu. Daisy çığlık atmaya başladı.

Edward balkonda Jaymie'nin yanına gitmemek için savaş verirken çığlıklarla yerinden fırladığında Enna ve Rose'la aynı anda odaya girdiler. Enna düşüp bayılırken Rose taş kesmişti. Daisy küvetin içinde ablasını kucaklamış haykırarak ağlıyordu. Edward, Daisy'i zorlukla Jaymie'den uzaklaştırdı, bileklerini fark ettiğinde bir an nefes alamadı. Sonra kendini toparladı ve "Çabuk kanı durdurmalıyız bez getirin!" diye haykırdı. Rose çarşaf getirmiş, bu arada Edward, Jaymie'yi sudan çıkarmıştı. Bileklerini hızla sardı. Jaymie'nin dudakları morarmış, teni buz gibiydi. Nefes almıyordu.

"Arabayı hazırlasınlar çabuk." diye bağırdığında Edward titriyor bir yandan kendine hâkim olmak için elinden geleni yapıyordu. Jaymie'yi kucaklamış merdivenlerden inerken muhafızlar kapıları açıyordu. Arabaya binerken Daisy hıçkırarak ağlıyor Edward avaz avaz "Çabuk!" diye bağırıyordu.

Muhafızlardan biri arabayı kullanırken Edward Jaymie'yi sarmış "Çabuk bas gaza!" diye bağırıyor çaresizdi.

Hastaneye geldiklerinde bütün hastane seferber olmuş onları bekliyordu. Genç kadın sedyeye yatırıldığında doktor ilk olarak boynundan nabzına baktı.

"Nabız alamıyorum." "O ölürse inan sen de ölürsün!" dedi Edward delirmiş gibi bağırırken diğer doktorlar geldi. Doktorlar genç kadını götürürken Edward onlarla gidiyordu. Doktorlardan biri "Siz burada bekleyin..."

dediğinde Edward çıkmazdaydı sırılsıklam kıyafetleri Jaymie'nin kanıyla yıkanmış gibiydi. "Yaşamalı!" dedi Edward. Duygularını, vicdan azabını anlatacak bir ifade yoktu. Geçen yirmi dakikanın ardından "Neden kimse bilgi vermiyor bu lanet hastanede?" diye avaz avaz bağırmaya başladığında bütün hastane onun sesiyle inliyordu. Dayanamadı, Jaymie'nin bulunduğu acil servise girdi ve genç kadının ağzından burnundan kablolara bağlı olduğunu görünce ne yapacağını şaşırdı. Bir sürü doktor başında onunla ilgileniyor Jaymie ceset gibi kıpırdamıyordu. Kalp makinesinden yükselen bip sesi anlamsızca onu rahatlatmıştı. Beyninde yankılanıyor kanı donmuş gibi Jaymie'ye bakıyordu. Dudakları "Beni bırakamazsın! Bana bunu yapamazsın!" kelimelerini istemsizce dökerken yanına bir doktor geldi.

"Bileklerindeki kesikler çok derin olmadığı için şanslıyız. Dikildi izi bile kalmayacak denilebilir. Fakat bünyesi çok zayıf. Çok kan kaybetmiş, kan veriyoruz. Bebeğin durumu hakkında bir şey söylemek için erken. Bizim uyguladığımız tedaviyle kanaması başladı." dedi doktorlardan birisi.

"Önce o, o yaşamalı! Gerekirse bebekten vazgeçin." dedi Edward. Jaymie'den gözünü ayırmıyor, çaresizlik onu esir alıyordu. Dört saat geçmiş, Daisy yoğun bakımın önünde kanı çekilmiş gibi bekliyordu. Edward duvara yaslanmış öylece dikilirken gözleri camın arkasında yatan cesetten farksız Jaymie'deydi. Marie asansörden inmiş, hızla yanlarına geliyordu. Daisy Marie'ye doğru koşmuş, ona sarılmıştı.

"İntihar etmiş Marie." derken yeniden ağlamaya başlamıştı. Marie'nin konuşmasına izin vermiyordu, onu görünce sinirleri boşalmış, yeniden hıçkırıklara boğulmuştu. "Ona bir şey olmaz değil mi?" diye tekrarlıyordu. Marie ona sarılmış başını okşuyor, sakinleşmesini sağlıyordu. Daisy sakinleşince "Ölüm ona belki huzuru geti-

rebilir." dedi Marie gözyaşlarıyla. Bu sırada Edward'la göz göze gelmişlerdi, Marie'nin öfkesi gözlerinden okunuyordu. Sinirle Daisy'yi bekleme salonuna götürmüş, orada oturuyorlardı.

Edward yoğun bakımın önünden bir an bile kıpırdamadı, sabah olmuş üzerinde kuruyan kanlı kıyafetleriyle çökmüş durumdaydı. Bir dua gibi *"Lütfen Ölme! Lütfen beni yalnız bırakma!"* diye mırıldanıp duruyordu, aklında bundan başka bir düşünce yoktu. Hastanenin çevresi haber alan gazetecilerle dolarken Edward'ın danışmanı gelmiş konuşmaya cesaret edemiyordu. Kel, uzun boylu, asker kökenli adam elindeki telefonu cebine sokup saygıyla eğildi. Edward dışarı koridora çıkarken o sırada Doktor Jaymie'yi kontrol için yoğun bakıma giriyordu.

"Efendim hastane önü kalabalıklaştı. Televizyonlar sizin burada olduğunuzu öğrenmiş. Bana kalırsa gün ağarmadan ayrılıp yalanlamak en doğrusu, zaten burada yapacak fazla bir şey yok." dedi danışman.

"Sana fikrini soran olmadı. Git ve sorunu hallet! Beni rahat bırak!" Danışman Kral'a haber vermiş, Edward babasının aramalarına cevap vermemişti. Televizyonda birçok hikâye dolaşıp dururken Angela, Edward'ı aradığında telefonu açan olmamıştı. Kral hastaneye gelmek istediğinde danışmanları tarafından hastanenin basın tarafından neredeyse sarıldığı söylendiğinde vazgeçti. Daisy ve Marie geçen yarım günün ardından Jaymie'den iyi bir haber alamamışlardı. Bir saat öncesinde yoğun bakıma giren doktor odadan çıkmayınca Edward telaşlandı. Koridorda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. On dakika sonunda doktor odadan çıktı ve saygıyla eğildi. "İyi sabahlar efendim. Kısaca Hanımefendinin durumu iyiye gitmeye başladı. Yirmi dört saat hâlâ bizim için önemli bu zaman diliminde daha iyiye gideceğini umuyoruz." dedi. Daisy gözyaşlarıyla gülümserken "Ya bebek?" dedi merakla.

"Hanımefendi çok güçsüz ve kanaması devam ediyor. Henüz bir şey söylemek için çok erken." dedi doktor.

"Bu ne demek? İyiye gitmeye başladığını söylemedin mi?" dedi Edward'ın boğazı kurumuştu, kötü bir şey duymak istemiyordu.

"Efendim, daha önce bizim hastanemizde soğuk algınlığı tedavisi görmüş o zamanda kendisine önerilerde bulunmuştum. Hanımefendi sağlıksız bir hamilelik geçiriyordu. Böyle bir olay karşısında yapabileceğimizin en iyisini yapmaya çalışıyoruz" dedi Doktor. Edward vicdanında boğulurken Marie dayanamadı.

"Neden onu direk öldürmedin! Bunca zahmete girmene değdi mi? Mutlu musun? Sana yazıklar olsun! Sana güvendiğim güne lanet olsun!" diye haykırırken yere çökmüş artık sinirleri kaldırmıyordu. Doktor telaşla onu bir odaya aldırırken Daisy ona umut vermeye çalışıyordu.

"Marie Jaymie kurtuldu. Bebek de iyi olacak, ikisi de yaşayacak."

Edward bir süre yerinde taş gibi durup Marie'nin söylediklerini düşündü. *Jaymie ona ne yapmıştı? Bunca acıyı hak edecek ne yapmıştı? Sadece onu istememişti.* Düşünce onu kemirirken yangın merdivenlerinden hızla otuz katı çıkarken gözyaşları sel olmuş akıyor içindeki acının Jaymie iyileşirse biteceğini bilecek kadar âşıktı. Binanın tepesinde uçurumun kenarında durur gibi kırk kat aşağı bakarken intikamı çok uzaklardan ona el sallayarak uzaklaşıyordu. Yine merdivenlerden inip derin bir nefes aldı ve Jaymie'nin yanına girdi. Kablolara bağlı, ten rengi mora yakın, bilinçsizce yatan kadını bu hale getiren oydu. Bütün gün yanında kaldı ve gözlerini bir an olsun ondan ayırmadı. Gözyaşları bilinçsizce akarken konuşmaya başlamış kelimeler artık onun için çok kolaydı. "Lütfen bana dön! Beni affetme ama bana dön

Jaymie!" diyerek hıçkırmaya başladığında kimse onun kudretli Prens Edward olduğuna inanamazdı.

Doktorlar bir süre sonra o yokmuş gibi Jaymie'yle ilgilenmeye başladılar. Muhafızlar ve danışmanları ona bir şey söylemeye korkuyor, kimse yanına yaklaşamıyordu. Marie bir saatin içinde kendine gelmiş yoğun bakım ünitesine girdiğinde Edward Jaymie'nin elini tutmuş gözlerini bile kırpmıyordu.

"Ben söylediklerim için..." dedi ve Edward "Daha fazlasını hak ediyorum," dedi Edward dağılmış sesine aldırmadan. "Yemek yemeli ve dinlenmelisiniz. Herkes sizin için endişeli. Babanız..." dedi Marie. "Babamın canı cehenneme." dedi Edward sakin ama öfkeyle. Marie çaresizce çıkarken Edward iki gün boyunca Jaymie'nin yanından ayrılmadı. Üçüncü günün sonunda bebeğin durumu ciddiyetini korurken Jaymie'yi uyandırmaya karar verdiler. Edward onayı verdikten sonra danışmanı geldi.

"Efendim ısrar ediyorum. Yan odayı hazırlattık. Duş alıp biraz dinlenin. Doktorlar uyanmasının iki saati bulacağını söylüyor." dediğinde Edward yerinden kalktı ve ruh misali yan odaya geçti. Kafası boşalmış bir çuval gibiydi tek isteği Jaymie'nin gözlerini görmekti. Soğuk suyun altında öylece dikilip dururken, Jaymie bir saat geçmeden uyanmış gözlerini açtığında Daisy ona gülümsüyordu. Doktora yalvarmış bir dakika bile olsa onu görmesine izin verilmişti. Jaymie'nin boğazı acıyor, konuşmak istiyor, konuşamıyordu.

"Daisy..." diyebildi doktorlar kontrollerine devam ederken.

"Jaymie..." dedi Daisy gözlerinden yaşlar akarak. Yavaşça sarıldı ablasına. Jaymie'nin kolunu kaldıracak hali yoktu. Daisy konuşmaya başladığında Jaymie'nin gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Bunu bana nasıl yaparsın Jaymie. Ben sensiz ne yaparım. Hem... Hem bebeği hiç mi düşünmedin?" Marie kapıdaki cam bölmeden onlara bakarken ağlıyordu. "Bebek iyi mi?" dedi Jaymie sesini çıkarabildiği kadar. Doktorlar cevap vermeden Daisy heyecanla "Biraz güçsüz ama iyi olacak." O sırada doktorlar, hemşireye neler yapılması gerektiğini anlattı.

"Uyuyan güzel uyanmış. Ben hemşireniz Dora." dedi yanına gelip başını okşadı. Hemşire orta yaşlarda bir kadındı ve çok konuşuyordu, o konuştukça Daisy gülümsüyordu. Jaymie yorgunlukla yeniden uykuya dalmıştı. Edward onu uyanıkken göremediği için sinirlense de durumunun iyiye gittiğini öğrenince içi ferahlamıştı. Geçen bir günün ardından Jaymie tekrar uyandırıldı ve yoğun bakımdan çıkarılıp odaya alındı. Uyandığında bilinci yerine gelmiş yaptıklarını hatırlıyordu. Utanç içinde nasıl böyle bir şey yaptığını düşününce gözyaşları bir süre durmadı.

Doktor düzelmeyen kalp ritmiyle "Sizi uyutabiliriz." dediğinde reddederek sakinleşmeye çalıştı. Geçen yarım saatle hemşire gelmiş tansiyon ve nabız alırken serumu kontrol ediyordu "Kanaman yavaşladı. Bebeğin kalp atışları şimdi daha kuvvetli" Jaymie'nin serumuna bir şeyler daha ekledi ve on dakika kadar gözlem altında tuttu. Dakikalar ilerledikçe Jaymie kendini daha iyi hissetti.

"Ben kalkabilir miyim?" Hemşire gülümsedi. "Yatakta doğrulabilirsin ama kalkabileceğini sanmıyorum. Bebek için." dedi hemşire. "Tuvalete gitmek istiyorum ama" "Sondanız var kalkmanız gerekmiyor" derken Edward'ın koridordan gelen sesi duyuldu. Marie ve Daisy Jaymie'ye bakarken kalp atışlarını kontrol eden makine deli gibi ötmeye başlayınca hemşire panik oldu. Jaymie'nin gözünden süzülen yaşlarla neler olduğunu anlamadı.

"Sakin ol! Neyin var?" diyerek doktor çağırmak için cep telefonuna sarıldı. Daisy "Prens" dediğinde hemşire "Ondan korkuyorsun." dedi. Jaymie gözlerinden süzülen yaşlarla hiçbir şey söylemedi.

Edward oda kapısının kolunu açıp içeri girecekken hemşire karşısındaydı. Edward, onun önünden çekilmesini beklerken "Efendim affınıza sığınıyorum. Bebeğin durumu hâlâ riskli, sesinizi duymak bile hastalanmasına yol açıyor, daha sonra ziyaret etseniz." dedi kendinde bulduğu cesarete inanamayarak. Edward sesini çıkarmadı, elleri yumruk olmuş canı yanıyordu. Jaymie'nin gözlerini görebilmek için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Bakışlarından çekinen hemşire çaresizce kapıdan çekildi. Edward odanın kapısını açıp içeri girerken hemşire de onu takip etmişti. Marie ve Daisy selam verirken Jaymie Edward'ı fark edip korkuyla ona baktı. Makine deli gibi öterken içeri iki doktorun girmesiyle Edward odadan hızla çıkarken Marie de onunla birlikte dışarı çıktı.

"Onu rahat bırak Edward, en azından bebeğin sağlığı için." Marie, Edward'a bağırmasından sonraki günlerde daha fazlasını söylemek istese de susuyordu. Edward'ın kontrolsüz öfkesini biliyor, temkinli yaklaşıyordu. Edward sesiz kaldı, acısını bastırmak için nefes alma ihtiyacı duydu. Hiçbir koruma almadan hastanenin arka kapısından çıktı. Basın ona doğru bir ordu misali koşarken muhafızlar arabaya binene kadar onu ablukaya aldılar. Uzaklaşabildiği, gidebildiği yere kadar gaza bastı. Durduğunda karanlık basmış aralıksız beş saate yakın araba kullanmıştı. Telefon açıp onu almalarını söylediğinde helikopter geldi ve bir saatin içinde hastanede yine Jaymie'nin kapısının önündeydi. Daisy ablasını güldürürken karnında bebeğin cılız tekmelerini hissetmek için saatlerdir bekliyordu.

"Daisy daha çok erken. Ben bile çok hafif hissediyorum. Boynun tutulacak hadi çek kulağını karnımdan,"

dedi Jaymie gülümseyerek. Marie kantinden dönerken Edward'ın oda kapısında olduğunu görünce gerilmişti. Hiçbir şey söylemeden odaya girdi. Jaymie yaşlı kadının yüzünden bir şey olduğunu anlamıştı. "Marie neyin var?"

"Hiç... Ne olabilir bir şeyim yok." "Sonradan şok olmak istemiyorum söyle lütfen." Jaymie umutsuzca yüzüne bakıyordu.

"Edward uyuduğun beş gün boyunca başından hiç ayrılmadı Jaymie. Ve şimdi kapıda... Er geç onunla yüz yüze geleceksin." Jaymie, Edward'ın adını duyduğunda yine makine ötmeye başlarken elindeki kabloyu çıkardı. Doktorlar içeri hücum edene kadar bir iki saniyeleri vardı.

"Sana ne yaptı böyle, söyle lütfen!" dedi Marie çaresizce. Jaymie'nin gözyaşları akarken nefes almakta zorlanıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Uzanıp arkasını döndü. "Ben uyumak istiyorum." dedi Jaymie. Gerçeklerden kaçarcasına gözlerini kapattı. Doktor Jaymie ağladıkça ve heyecanlandıkça düzelmeyen kalp ritmi yüzünden yatıştırıcı verirken Jaymie bir kere daha Edward'ı görmekten kurtulmuştu. Doktor Jaymie'nin uyutulduğunu sabaha kadar uyanmayacağını söylediğinde Edward yavaşça odaya girdi. Daisy ablasının yanına uzanmış ona sarılmıştı, Jaymie'nin eli karnındaydı ve Marie koltukta uyuyordu. Edward durmuş pişmanlıkla ona bakarken ne yapacağını bilmiyordu. Marie uyanmış onu görmüş tedirgin bir şekilde kalkıp yanına gelmişti.

"Daisy'i al!" Marie genç adamın yüzündeki hüznü görmüş, yine de söylemesi gerekeni söylemişti.

"Lütfen artık onu rahat bırak! Yetmedi mi?" dedi Marie bir kere daha. "Hadi Marie!" dedi Edward koltuğa oturup gözünü bir an olsun Jaymie'den ayırmadı. Marie yavaşça Daisy'i uyandırırken ikisi tedirgin şekilde odayı terk ettiler. Edward Jaymie'nin yanına uzanıp onu kolla-

rına aldığında ne kadar güçsüz olduğunu hissettiğinde bir kere daha kederle doldu. İlaç kokularıyla karışmış kokusuyla aradığı huzuru buldu. Genç kadın uykusunda ona sarılırken Edward bütün gece onu öpmüş, koklamış, vicdanında boğulurken gözyaşları pişmanlığıydı. Genç kadını kaybettiğini sandığı saatlerde tam bir ölüye dönmüştü. Koşulsuz bir aşktı onunki; can yakan, hastalık derecesinde bir aşktı.

Sabah hemşireler odaya girdiklerinde Edward'la göz göze gelip dışarı çıkarken muhafızlar bir daha kimseye izin vermediler. Jaymie öğlene doğru gözlerini açtığında içinde anlaşılmaz bir huzur duydu. Edward'ın yüzüyle karşılaştığında hiç kıpırdamadı. Gözleri korkuyla dolarken makine ötmeye başladığında Jaymie kasılıp kalmıştı. "Sakin ol!" dedi Edward. Jaymie elindeki makineye bağlı kabloyu çıkaracakken genç adam elini tutup çıkarmasına izin vermedi. Jaymie'yi koynuna alıp tekrar uzanmasını sağladı. Eliyle yüzünü kendine çevirip dudaklarını bulduğunda nazikçe onu huzura kavuşturmak isterce öperken Jaymie cevap vermiyor makine deli gibi ötüyordu. "Korkma!" dedi Edward, sesi özlem doluydu. Jaymie gözlerini kocaman açmış ona anlamsızca bakarken Edward devam etti.

"Beni öper misin, dudaklarını çok özledim." Genç adam Jaymie'nin gözlerine yalvararak bakıyordu. Bir kere daha nazikçe uzandı kadınının dudaklarına, Jaymie emir kabul ettiği cümleyle genç adamı öpmeye başladı. Doktor kapıda hızla kapıdan girdiğinde gördüğü manzarayla öylece durdu. Kalp atışları bir süre sonra düzene girmiş makine ötmeyi bırakmıştı. Doktor usulca odadan çıktı. İkisinin gözyaşları birbirine karışmış, birbirlerinde kaybolmuş gibiydiler. Jaymie onu öperken başka dünyalara dalmış öptüğü adam ona cehennemi yaşatıp intiharın eşiğine getiren adam değilmiş gibiydi. Tek bildiği, Edward'ın onda uyuşturucu etkisi yaratıyor oluşuydu. Kaç-

tıkça damarlarına yayılıyordu. Geçen yarım saatin ardından genç adamın eli karnında onu özlemle öperken Jaymie ona hiç sarılmadı. Elleri buz gibiydi. Genç adam kendini ondan zorla ayırırken saçlarını, boynunu kokluyor, dudaklarıyla özür diliyordu. Kapı çalmış, muhafızlar hemşire için izin istediğinde Edward huzurunda kaybolmuştu.

"Acil değilse kimseyi istemiyorum." dedi Edward sakince. Muhafız çıkıp beş dakikanın içinde geri geldi. "Efendim hanımefendinin ilacının verilmesi gerekiyormuş." dedi muhafız. "Gelsin!" dedi Edward. Gözleri Jaymie de dudaklarını alnına bastırdı ve yanından kalktı. Hemşire kapıyı vurup içeri girerken Jaymie tedirgin olmuş, doğrulmaya çalışıyordu. Edward doğrulurken ona yardım etti. "İzninizle efendim!" dedi hemşire, heyecandan Jaymie'nin kolunda takılı olan seruma çarptığında Jaymie'nin acıdan yüzü buruştu. Hemşire panikle özür dilerken Jaymie gülümsüyordu ama Edward sinirle hemşireye bağırırken, makine yeniden ötmeye başlamış, genç kadın gözlerinde korkuyla Edward'a bakıyordu. Jaymie gözlerinden akan yaşlarla nefes alamadığında Edward ne yapmalıydı bilmiyordu. Makine iyice hızlandığında hemşire acil düğmesine bastı. İçeri doktorlar doldu. Edward Jaymie'nin o haline dayanamayıp odadan çıktı, iyileşene kadar hastaneye gelmemesi gerektiğini anlamıştı.

Bir haftanın sonunda Jaymie daha iyiydi, kanaması durmuştu. Günde bir saat yürümesine izin veriliyordu. Hastanede onun kaldığı kat boşaltılmış kimse alınmıyordu. Daisy yanından bir dakika bile ayrılmazken Edward gelmiyordu. Basına Edward'ın bir kaza yaptığı yolunda demeç verilmiş, sarayda bulunan gazeteciler birkaç gün sonra Edward'ı saray koridorlarında fotoğraflamış olay kapanmıştı. Edward gerekmedikçe saraydaki dairesinden dışarı çıkmıyor bütün gün vicdan azabıyla kıvranıyordu.

Babası döndüğü ilk gün onunla konuşmak istemiş Edward hiç cevap vermeden dairesine çıkmıştı.

Marie oda penceresinden dışarı seyrederken arabadan inen kişiyle donup kaldı. Jaymie sabah yürüyüşünde koridorda telaşla ona yürüyen Marie'yi gördüğünde yine bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Marie ona gülümseyerek "Bir şey yok Jaymie tuvalete yetişmeliyim sadece." dedi gülümseyerek uzaklaştı. Daisy alayla "Artık yaşlandı. Odada kocaman banyo var ya..." dedi kıkırdayarak.

Marie hızla arabadan inen Angela'nın yanına gitti ve önüne geçti. "Prenses." dedi eğilirken. Angela, Marie'yi sarayda görmüştü, Edward'ın dadısı olduğunu biliyordu. "Marie! Bu ne sürpriz, demek refakatçisi sensin." derken kendine hâkim olmaya çalışıyor, istemese de kıskançlık bedenini kasıyordu. "Evet, efendim." dedi sesinin kızgınlığını örtmeye çalışırken Angela'yı uzaklaştırmanın bir yolunu arıyordu. "O zaman bana yolu gösterebilirsin." "Efendim bağışlayın. Jaymie'nin sağlığı henüz düzelmedi. Doktor heyecanın ona iyi gelmeyeceğini belirtti. Siz beklerseniz ben hazır olduğunda size haber vermek üzere döneceğim." derken Marie, Angela'nın bu öneriyi kabul etmeyeceğinden emindi. Ama Angela, Marie'nin tanıdığı prensesler kadar bencil değildi. Jaymie'nin yüzündeki mutsuzluğu görmüş, ona ne olduğunu merak ettiği için buradaydı.

Marie'ye arabada bekleyeceğini söylemiş ve onu bekleyen aracına geri dönmüştü. Marie çözümün Edward'da olduğunu biliyordu. Hemen onu aradı ve "Nişanlınız burada, Jaymie'yle görüşmek istiyor." dedi sinirle. Edward bir şey söylemeden telefonu kapattığında hızla hastaneye geldi.

Angela arabasında Jaymie'yle görüşmek için beklerken kapısı açıldı ve Edward arabaya bindi. Güneş gözlüklerini çıkartıp derin bir nefes aldı.

"Neden buradasın?" dedi Edward kanı çekilmiş gibi ifadesizdi.

"Artık olanları anlamak istiyorum."

"Jaymie'yle konuşup neyi anlayacaksın?"

"Hamile olduğu söyleniyor." Sesini sakin tutmaya çalışıyordu.

"Evet, hamile."

Cevabını bildiği ama Edward'dan duyarsa gerçekten inanabileceği soruyu sordu Angela "Senden mi?"

Edward sessiz kalmıştı.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi Angela son bir ümitle.

"Benim değil senin ne yapmayı düşündüğün önemli." derken Edward Angela'nın gözlerine bakıyordu.

"Ben buradayım ve seni seviyorum Edward. Kölenin aşkından kurtulamayan sensin."

"Haklısın. Onun aşkından kurtulamıyorum. Sana haksızlık etmek de istemiyorum. Nişanı senin bozmanı istiyorum. Böylesi daha iyi." dedi ve arabadan inip kendi arabasına bindi.

İki haftanın sonunda Jaymie fazla hareket etmemek, sakin bir hamilelik geçirmek kaydıyla birkaç gün içinde taburcu olacaktı. Jaymie'ye kalsa hep hastanede kalabilirdi. Hemşire ve doktorlar ona kraliçeler gibi bakarken her nazını çekiyorlardı. Hemşire Dora ona annesini anımsatırken Daisy'nin koca çenesi sayesinde bütün hikâyeyi öğrenmiş daha şefkatli hale gelmişti. İki muhafız kapısında beklerken Daisy herkesle arkadaş olmuştu, onları tanımayan kimse yoktu. Jaymie'yle ilgilenen üç doktor ve hemşire Dora haricinde kimsenin Prens'in bebeğini taşıdığından haberi yoktu. Daisy muhafızları atlatıp Jaymie'yi tekerlekli sandalyeyle kantinde düzenlenen veda partisine götürmüş bütün hastane ekibi ve doktorlar oradaydı. Parti devam ederken Jaymie, Daisy'yi yanına çağırdı.

"Muhafızları nasıl atlattın?"

"Atlatmadım. Partiden haberleri var çok anlayışlılar." diyerek kıkırdadı.

Jaymie o anda hastaneden kaçıp bebeğiyle bir hayat kurabileceğini düşündü. "Gidebilirim." dedi gözlerini kapıya dikerek. Daisy ilk anlamadı. Anladığında Daisy'nin yüz şekli değişti.

"Emin misin?"

"Seni yanıma alamam, hayatını kaçarak sürdüremezsin."

"Beni bırakamazsın." derken tekerlekli sandalyeyi hastanenin personel asansörünün olduğu koridora çoktan sürmüştü.

"Yolu biliyorsun." dedi Jaymie şaşkınlıkla.

"Hastaneyi avucumun içi gibi biliyorum. Kaç gündür buradayız." dedi Daisy kıkırdayarak. Jaymie'yi koridorda bıraktı ve beş dakikanın içinde üzerinde hasta bakıcı önlüğüyle geri geldi. Jaymie "Kimse seni tanımaz artık." dedi sinirle. Daisy "Bir filmde görmüştüm sanırım bir yararı olur." dedi. Hastanedeki boşluktan dolayı hemen hemen bütün personel partideydi, acil kapısından çıkıp taksiye binmeleri çok zor olmadı. Direk evlerine gittiler. Jaymie sakladığı bütün birikimini yanına alırken bu sefer korkmuyordu. Daisy heyecanla "Napıyoruz?" dedi evin içinde hızla hareket ediyor eşyaları küçük valize tıkıyordu.

"Uçağa binemem. Araba kiralamak da riskli olur. Taksi bizi ne kadar uzağa götürür bilmiyorum." dedi Jaymie telaşla. Evin içinde panikle dolanırken "Margarite" dedi çare bulmuş gibi. Daisy hemen telefonu getirdi. Tenha bir sokakta buluşup yaşlı kadının arabasıyla şehirden uzaklaşmaları bir saati bulmuştu. İki kız yeni yaşamlarına heyecanla ilerlerken Edward hastaneye Jaymie'yi almaya gelmişti. Genç adam odaya çıktığında odanın boş olmasıyla paniklemiş, muhafızları ve bütün

hastaneyi ayağa kaldırmıştı. Jaymie'siz kalmak onu karanlığa sürüklüyordu. İçindeki boşluk dakikalarla kara delik halini alırken dayanamadı ve partinin yapıldığı kantine gitti. Kantin kapısı hızla açılıp önde Edward, arkasında muhafızlar içeri girdiklerinde partinin çoktan bittiğini gördüler. Edward'ın ters giden bir şeyler olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Elleri titriyordu, titreme yavaş yavaş bedenini sarmıştı. "Bu sefer olmaz." dedi isyanla. Bir süre sonra kendini toparlamış, Jaymie'nin odasına geri geldiğinde Marie bavulları hazırlıyor, olan bitenden habersiz kızların gelmesini bekliyordu.

"Jaymie nerde Marie?" diye bağırırken Marie şaşkındı. "Neden bağırıyorsunuz? Kantindeler." dedi hışımla. "Benimle oyun oynama orada yoklar." O sırada kapı çalıp muhafızlardan bir tanesi içeri girdi. "Efendim bunu görmelisiniz." dedi ve Edward hızla hastanenin kamera odasına gitti. Kızların hastaneden çıkışlarını seyrederken, sinirlendiğinde her zaman yaptığı gibi saçlarını çekiştiriyordu. Muhafızlar bindikleri taksiyi çoktan bulmuştu. Şöfor gittikleri adresi vermiş, muhafızlar evi kontrol etmişlerdi.

Edward haber beklerken yanına bir muhafız geldi. "Söyle!" dedi Edward. Muhafız "Taksi onları evlerine bırakmış şu an orada yoklar." derken Edward'ın tepkisinden korkuyordu. Edward önünde durduğu koltuğa çöktü. Bir süre nefes almadan kaldı. Tepkisizce yerinden kalktı ve tekrar Jaymie'nin odasına girdiğinde Marie camdan bakıyordu. Genç adam Jaymie'nin gitmesiyle yaşlanmış gibiydi.

"Marie bana onun yerini söyle" dedi Edward yalvarırcasına.

"Bana inanıp inanmamanız umurumda değil. Bilmiyorum. Bilseydim de söylemezdim zaten."

"Daha tam iyileşmedi." Genç adam odanın içinde dört dönüyor, çıkar bir yol arıyordu. Daisy'nin ona anlattıkları beyninde yankılanırken Marie kendini tutamadı. "Ne bekliyordunuz ki? Bebeği size verip onu tekrar çiftliğe tıkmanızı mı bekleyecekti?" dedi ve söyledikleri yüzünden başına gelebileceklerden korktuğu için hızla banyoya girdi ve bir daha çıkmadı. Edward hastanenin içinde ne yapacağını bilmez haldeydi. Amaçsızca dolanırken etrafındaki herkes öfkesinden nasibini alırken gelen telefonla nefes alamadı. Hastanenin yangın merdivenlerinden yine otuz kat yukarı koşarak çıkıp onu bekleyen helikoptere bindi.

Jaymie üç saatin ardından araba kullanmaktan yorulmuş, bir benzin istasyonunda mola vermişlerdi. Bedeni yorgundu ve zor nefes alıyordu. Daisy marketten yiyecek bir şeyler alırken Jaymie arabadan indi ve benzin almaya karar verdi. İkisi de şapka takmış bol kıyafetlerle kendilerini gizlerken Marlon'un ilk kaçtıkları seferde hazırladığı sahte kimliklerin hepsini ve kredi kartlarını yanlarına almışlardı. Jaymie bedeninin güçsüzlüğüne aldırmayıp yola devam etmek istiyordu. Kaçmanın verdiği tedirginliği atlatmıştı, tek düşündüğü bebeği ve kardeşiyle geçireceği huzurlu günlerdi. Biraz dinlendikten sonra yeniden yola çıktıklarında Daisy "Solgun görünüyorsun" dedi endişeyle Jaymie ses çıkarmazken geçen bir saatin ardından Jaymie yeniden kendini iyi hissetmemeye başladı. Halsizleşmişti. Daisy onu neşelendirebilmek için sürekli konuşuyordu.

"Marlon'un sana araba kullanmayı öğretmesi iyi olmuş, keşke bana da öğretseydi o zaman dinlenebilirdin," dedi Daisy.

"Umarım o iyidir." dedi Jaymie vicdan azabıyla Edward'ın onlar gittikten sonra onu serbest bırakması için dua etti. Bir süre sonra Jaymie daha fazla devam edemeyeceğini anlamış, yol üstü restoranların birinde durmuş-

tu. Bir terslik olduğunun farkındaydı. Daisy'ye bir şey belli etmek istemiyor, ağrısını gizliyordu. Aceleyle tuvalete giderken Daisy'ye markette oyalanmasını söylemişti. Ateşi yükselmiş, kanaması vardı. Bebeği için telaşlanmıştı ama sakin kalabilmek için derin nefesler alıp vermeye çalışıyordu. Uzun bir süre yüzünü yıkadı. Doğruldu, aynaya baktığında Edward gözlerini ona dikmiş şefkatle ona bakıyordu. Bir süre kımıldamadı, hayal gördüğünü düşünmeye çalışırken Edward ona doğru usulca yaklaştı. Jaymie arkasını dönerken "Beni rahat bırak, seninle dönmeyeceğim !" dedi isyanla.

"Ateşin mi var? Yanakların kızarmış." dedi Edward sevgiyle. "Sana beni rahat bırakmanı söyledim!" diye bağırdı Jaymie. Edward ona doğru gelmiş Jaymie köşeye sıkışmıştı. "Dokunma!"

"Jaymie ateşin var hastaneye dönmeliyiz." dedi Edward.

"Hayır! Ben hiçbir yere dönmüyorum!" diye avaz avaz bağırırken içinden bir şey boşaldığını hissetti. Eşofmanı kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Göz göze geldiklerinde "Bebek." dedi Edward yalvararak. Jaymie çaresizdi, bebeği için korkmaya başladı. Gözyaşları akarken Edward bir adım daha yaklaştı ve "İzin ver!" dedi ve titreyen kadını kucağına aldı. Dışarı çıktıklarında Daisy etrafında muhafızlar bekliyordu. Jaymie'yi gördüğünde ağlamaya başlamıştı. Edward hızla Jaymie'yi helikoptere bindirdi. Helikopter hareket ettikten kısa bir süre sonra Jaymie bilincini kaybetmişti. Daisy sessiz sessiz ağlıyor, Edward panik halde sağa sola emirler yağdırıyordu.

Hastaneye vardıklarında Jaymie hemen kontrole alınmıştı. Yarım saatin ardından Doktor Edward'la konuşuyordu. "Efendim, korkulacak bir şey yok. Uygulanan tedavi ciğerlerinde ödem oluşturmuş, nefes almasını güçleştiriyor. Ateşi düşürüldü ve kanaması kontrol altın-

da. İyileşme sürecini yatarak geçirmesi gerekli, heyecanlanmaması ve yorulmaması çok önemli."

Edward doktorun yanından ayrılmıştı. Bekleme salonunda oturan Marie'nin yanına geldiğinde üzüntüsü, yorgunluğu, pişmanlığı onu bitirmişti. "O iyi." diyebildi. "İyi mi?" dedi Marie kalkıp onu vicdanıyla baş başa bırakırken. Edward sabaha kadar hastane koridorlarında dolaşıp durdu. Jaymie'nin yanına girmiyor, onu gördüğünde sağlığının bozulduğunu biliyordu.

Marie sabah kantine giderken oda kapısının önünde Edward'ı gördü, soğuk bir selamla onu selamladı. Edward "Bir hafta daha Jaymie gözlem altında kalacak. Sizi almaya geleceğim. Ona dikkat et Marie!" dedi. Marie eğilirken Edward hastaneden çıkmış, işlerini halletmiş, akşamüzeri soluğu Vanselt'in yanında almıştı.

Vanselt çiftlikte Jaymie'nin halini gördükten sonra Edward'la bir araya gelmemişti. Amanda'nın ona Jaymie'nin hamile olduğunu söylemesi üzerine eli kolu bağlanmış yapabileceği bir şey yoktu. Arkadaşıyla arasının bozulmasına aldırmadan Jaymie'ye yardım edebilirdi ama onun çocuğunu saklayamazdı. Bir sempozyum için şehirdeki otelde kalıyor toplantının dışında saatlerini otelde dinlenerek geçiriyordu. Otel odasının kapısı çalındığında çıkmak üzereydi. Kapıyı açtığında karşısında Edward'ı gördüğünde şaşkındı. "Edward?" diyebildi.

"Burada olduğunu biliyordum."

"Gir lütfen, ben özür dilerim ziyaret etmek istedim ama fırsatım olmadı." dedi Vanselt yalanla.

"Bana kızgındın ve haklıydın."

Vanselt, Edward'ın halinden korkmuş ama korktuğu soruyu sormaktan kendini alamamıştı. "Jaymie'ye bir şey mi oldu?"

"O iyi en azından şimdilik."

İntiharını söylemek kendine ne kadar aciz biri olduğunu hissettiriyor bunu dile getirmek istemiyordu.

"Edward ben..." dedi Vanselt arkadaşını hiç böyle çaresiz görmemişti.

"Onu seviyorum. Onsuz nefes alamıyorum. Ben onu istiyorum. Eski huzurumu istiyorum. Benim olmasını istiyorum." derken saçlarını çekiştiriyor odanın içinde dört dönüyordu. Vanselt önünde durdu ve "İçki?" dedi elindeki kadehi ona uzattığında uzun bir gecenin onları beklediği bir gerçekti. Edward bir süre sonra durgunlaşıp sessizleşti. İçki onu esir aldı ve Vanselt hiçbir şey söylemedi ve sormadı. Onu yatağına yatırıp muhafızlara yerini bildirerek gereken önlemlerin alınmasını sağladı.

Sabah Vanselt uyuduğu koltukta gözünü Edward'ın telefon konuşmasıyla açtı. Edward yine yatak odasının içinde oradan oraya hızla yürüyordu.

"Bana her dakika bilgi geç! Söyle o adamlarına aynı hata tekrarlanırsa onları yaşatmam." diye bağırdı. "Tuvalete gittiğinde bile haber istiyorum," dedi Edward. Telefonu kapattığında Vanselt kapıda durmuş "İyi bir banyo ama çabuk ben çok açım Prens'im." dedi.

Vanselt onu beklerken Edward banyodan çıkmış, Vanselt ona belboyun getirdiği yeni kıyafetleri uzatmıştı. Edward "Teşekkür ederim." dedi ve giyindi. Üzerinde krem rengi kaşmir kazak ve siyah kotla duran adama Vanselt "Bayan olsaydım seni hiç kaçırmazdım," dedi sırıtarak.

"Akıllı bir bayan olurdun ve benden köşe bucak kaçardın."

"Senden kaçış var mı?" diye espri yaptığında "Özür dilerim kast ettiğin..." dedi ve Vanselt ve sustu.

İki arkadaş birlikte kahvaltı yapmış, Edward kendini biraz daha iyi hissederek otelden ayrıldığında muhafızlar Kral'ın yaverine Prens'in saraya döndüğü haberini verdi.

Dönüş haberini alan Kral günlerdir oğlunu görmüyor devlet meselcleri için etrafı oyalıyordu. Yaşlılar heyeti huzursuzlanmaya başlamış, dedikodular sesli halde dile

gelmeye başlamıştı. Edward arabadan indiğinde sarayın merdivenlerinden onu bekleyen babasını gördüğünde yanındaki muhafızların başına "Yanındaki adamları değiştir" emrini verdi. Muhafız adamlarına ters ters bakarken "Ofise geçin," diye bağırdı.

"Oğlum hoş geldin," dedi Kral. Edward onu selamlarken "Bir emriniz yoksa daireme çekilmek istiyorum. Yorgunum," dedi Edward.

"Bu halin ne benim ne Yaşlılar heyetinin hiç hoşuna gitmiyor. Konuşalım Edward," derken Kral olmadığı kadar sevecen ve iyi niyetliydi.

"Zamanı gelince konuşacağımız çok şey olacak."

"Beni insanlara karşı zor durumda bırakıyorsun. Sorumlulukların var ve bu ara aksıyorlar."

"O zaman uzun bir tatile çıktığımı söyleyin. Bu ilk olmayacak" Kral sessiz kalırken konuşmanın bittiğini biliyordu. Edward selam vererek yanından ayrılırken oğlunun ona düşmanca bakışlarını fark etmişti.

Bir hafta boyunca Jaymie her açılan kapıda Edward'ın geldiğini sanarak ürpermiş ama Edward hastaneye hiç gelmemişti. Bir hafta sonunda çıkış için hazırlanmış, beklemeye koyulduklarında Daisy dayanamadı. "Marie şimdi ne olacak?" dedi, Daisy ve Jaymie'le göz göze geldiler. Marie de cevabı bilmiyordu. Kapı çalmış, açıldığında Enna elinde bir bavul göründüğünde Jaymie yine çiftliğe döneceğini anlamıştı. Ağlamamaya çalıştı. Enna ona sarılırken zorla da olsa gülümsedi. Edward içeri girdiğinde dört kadın saygıyla eğildiler "Çıkın!" dedi Edward. Jaymie başı eğik, elleri önde birleşmiş buz gibi olmuştu. Edward gelip önünde durdu.

"Doktor hareket etmemeni söyledi, neden ayaktasın?" Jaymie iyice sessizliğe gömülmüştü. Kabullenişi yaşadıkça genç adama olan korkusu iyice kuvvetlenmişti. Son kaçma denemesinden sonra Edward'ın bebek doğduktan sonra onu öldüreceğine emindi. Kendini kasma-

sıyla yüzü beyazlaşmış başı dönüyordu. Oturmazsa düşeceğini biliyordu. "Ben oturabilir miyim?" Edward telaşla uzanmasına yardım etti. Jaymie derin derin nefes alırken Edward, Jaymie'nin yanına yatağına oturdu. "Daha iyileşmedin." Ellerini tuttuğunda onun yüzünden titrediğini fark ettiğinde yanından kalkıp sandalyeye oturdu. O sırada içeri bir hemşire girmişti.

"Efendim, refakatçi hemşiremiz hazır." dedi. "Tamam, gereken yönlendirme yapılsın biz gitmeden orda olsun." Hemşire kapıdan çıktığında içeri tekerlekli sandalyeyi yönlendiren bir hastabakıcı girecekken Edward gerek olmadığını belirtmişti.

"Gidebiliriz." dediğinde Jaymie kalkmış üzerini düzeltiyordu. Edward yanına gelip onu usulca kucağına aldı. Kapıdan çıktıklarında Daisy umutsuzca ona bakıyordu. Jaymie gözlerinden süzülen yaşlara, boğuklaşan sesine aldırmadan "Efendim Daisy'le vedalaşabilir miyim?" Kardeşini bir daha görebilecek miydi bilmiyordu.

"Vedalaşmana gerek yok. O da bizimle geliyor." Daisy gülümserken Jaymie gözlerinden akan son yaşları da sildi. "Gelemez." dedi panikle. Edward koridorda yürürken durdu.

"Neden?"

Jaymie'nin mutsuzluğu yüzünden okunurken.

"Onu uzak tutacağınıza söz vermiştiniz. Çiftlik ona uygun bir yer değil. O özgür kalmalı."

"Çiftliğe dönmüyorsun. Hastaneye yakın olmanı istiyorum."

Jaymie hiç sesini çıkarmadı. Arabaya bindiklerinde Jaymie dışarıyı seyrediyor Edward ondan gözlerini ayırmıyordu. Edward Jaymie'yi kollarına alıp, sarıp sarmalayıp onsuzluğun ne kadar kötü olduğunu itiraf etmek istiyor nereden başlayacağını bilmiyordu. Jaymie'nin eli sürekli karnındaydı, ne olursa olsun intihar ettiği için pişmandı. Jaymie ve Daisy'nin evinin

önünde durduklarında Edward indi. Jaymie ve Daisy afallamış birbirlerine bakıyorlardı.

"Hadi Daisy evini özlemiş olmalısın." dedi Edward. Jaymie'nin kapısını açtı ve yavaşça inmesine yardım ederken kucağına aldı. Onlar binaya girerken muhafız ordusu ellerinde poşetler eve çıkıyordu. Enna gülümseyerek yukarı çıktığında küçücük evin içinde insan yığını vardı. Edward Jaymie'yi yukarı getirdiğinde koltuğa yavaşça bıraktı ve "İşi biten dışarı!" dediğinde bir tek Enna kalmıştı.

Enna "İzninizle ben kalmak istiyorum efendim" dedi. Jaymie başı önde onlara bakmazken Edward onay verdi. Jaymie odasına geçmek için izin istediğinde daire kapısı çaldı. Daisy kapıyı açtığında karşısında hemşire Dora duruyordu. Sevinçle "Merhaba" dedi kahkaha atarak. Tabii bu kahkaha Edward'ı gördüğünde solarken "Hoş geldin Dora. Bizimle mi kalacaksın?" Daisy her zamanki gibiydi ve hiç çekinmeden önünü arkasını düşünmeden konuşurdu.

"Hanımefendinin ihtiyacı olduğu sürece," dedi Dora. İçeri girdiğinde Edward'ı selamladı. Jaymie ona gülümserken "Hoş geldiniz" dedi. Dora "Yemek yediniz mi?" dedi Edward'ın yanında resmiyete bürünürken Jaymie hiçbir şey söylemezken Enna "Ben hemen bir şeyler hazırlarım" dedi ve mutfağa geçti. Hemşire Dora ve Jaymie kontrollerini yapmak için odaya geçtiğinde Dora gülümsüyordu. "Sizin gelmenize çok sevindim," dedi Jaymie. "Ben istedim gelmeyi, değişiklik her zaman iyidir."

Dora odadan çıkarken Jaymie'nin tek istediği uyumaktı. Hemşire Dora "Yemek hazır olunca uyandıracağım haberin olsun," derken Jaymie'nin gözleri çoktan kapanmıştı.

Gözlerini açtığında Edward sandalyede oturmuş ona bakıyordu. Jaymie yataktan kalktı ve sesini çıkarmadı.

Edward yatağın kenarına oturdu ve "Bir şeyler yemelisin," derken elini avucuna alıp dudaklarına götürdü. "Ben de acıktım," dedi ve gülümseyerek onu kucağına aldı. Saçlarına yüzünü gömerken kokusunu içine çekiyor kaybetme korkusunu gideriyor, içinden hâlâ yaşadığı için şükrediyordu. Onu kollarından bırakmadan içeri götürüp sandalyeye oturttu.

Masaya oturduklarında Daisy, Enna'ya yardım ediyordu. Jaymie fazla bir şey yiyemezken ne Enna ne Daisy Prens'in yanında onu zorlayamadı. Edward onu sıkmak istemiyor o da bir şey söylemiyordu. Edward "Siz acıkmadınız mı?" dedi Enna ve Daisy'e bakıp. Daisy ve Enna, Prens'le oturup yemek yiyebilecekleri akıllarının ucundan geçmezken ne diyeceklerini düşünüyorlardı. Edward "Hadi oturun!" dedi ve bekleyen hemşire Dora'ya "Siz de buyurun aç olmalısınız." dediğinde hemşire sandalye ekleyip çekinerek masaya oturdu. Salon pek küçük sayılmasa da sarayın genişliğini düşününce konserve kutusunu andırıyordu.

Küçük dar bir alanda onları korkusundan titreten adamın yanında dört kadın iyice gerilmiş çıtları çıkmıyordu. Yenilen yemekle birlikte Edward çalan telefona baktığında telefonu dinleyip kapattı. Sinirli hali Jaymie'nin dikkatini çekmiş, çareyi kaçmakta bulmuştu. İzin isteyip odasına geçti. Edward telefon açmak için daireden dışarı çıktığında babası telefondaydı.

"Edward seni merak ediyorum."

"Ben iyiyim," dedi Edward soğukça.

"Jaymie nasıl?"

"Bir sorun yoksa kapatmalıyım."

Kral çaresiz oğlunun ona kızgın olduğunu biliyor bir şey söyleyemiyordu. Edward telefonu kapatıp yeniden yukarı çıktı. Dairenin kapısını açıp içeri girdiğinde Daisy'nin söylediklerini duydu ve salona geçti.

"Benim Daisy. Korkma Prens değil!" dedi kıkırdayarak. Jaymie korkuyla kapattığı gözlerini açtı kardeşine gülümserken Daisy onun yanına uzanıp ona sarıldı.

"Sence neden bizi buraya getirdi?"

"Bilmiyorum." dedi Jaymie. Daisy sorulara devam ederken "O sanki pişman gibi." dediğinde Jaymie, Edward'ın ona davranışlarını düşünüyordu. Jaymie, Edward'ın bin bir yüzünü tanımıştı ve artık hangisi gerçek Edward bilmiyordu. Sessizliği bozan düşünce karmaşasında Jaymie oldu. Kardeşine açıklama yaparken bir yanı kendi duygularını sorguluyordu. "Pişman olmasını gerektirecek bir şey yok. Pişman olsa da olmasa da benim elimden gelen bir şey de yok. Keşke zamanı geriye çevirebilsek ve o zaman Kraliçe planını yaptığında onun yatağına girmez ve seni korumak için alır kaçardım. Konuşmak gereksiz... Artık hiçbir şeyin anlamı yok. Senden ve bebeğimden başka."

Edward salonda oturmuş Jaymie'nin artık her şeyden vazgeçtiğini tavırlarından anlarken, kendisine olan aşkının çoktan bittiğinin farkındaydı. Gerçeklerle yüzleşerek bir saat kadar salonda oturdu ve Daisy ablasının yanından çıktığında ona işleri olduğunu ve ara ara uğrayacağını söyledi ve gitti.

Jaymie iki hafta kadar hiçbir yere çıkmamıştı. Edward'dan çekiniyor, izinsiz bir şey yapmak onu tedirgin ediyordu. Sonraları Daisy'le zorla yürüyüşlere çıkmaya başlamıştı, yavaş yavaş rengi yerine gelmiş bebeğin sağlığı iyiye gidiyordu. Hemşire bir hafta kadar sabah gelip akşam giderken yemek yemesi düzelmiş, kilo almaya başlamıştı. Marie birkaç kere ziyaretine gelmişti, kimse Edward'tan bahsetmiyordu. Marie ilk gelişinde "Edward hayatına geri dönebileceğini söyledi." dediğinde Jaymie manasızca ona bakıyordu. "Okul, şu çalıştığın kafe gibi..." dedi gülümseyerek. "Bunu neden yapıyor?" dedi Jaymie korkulu bakışları merak barındırıyordu. Marie

cevabını bilse hemen torununun içini ferahlatırdı ama Daisy'nin ona anlattıkları ve Jaymie'nin intiharından sonra o da büyüttüğü Edward'ı tanıyamaz hale gelmişti.

Neredeyse bir aya yakın bir süredir Edward ne arıyor ne de uğruyordu. Jaymie ilk Margarite'in kafesini ziyaret ederken sonrasında okula gitmişti. Okul onun kafasını dağıtırken Margarite'in oraya gitmek ona iyi geliyordu. Kafede yeniden yemek yapmaya başlamış, bazı günler okula gidip geliyor, eski hayatına dönmüş gibiydi. Dergiler, gazeteler Edward'dan haber almasını sağlarken resimlerine bakmak bile onu ürkütüyordu. Ara ara bir umutla Marlon'un telefonunu arıyor ama açan olmuyordu. Bir öğle vakti Daisy kafeye gelmiş Jaymie uzaklara dalmış düşünürken kardeşini görmedi.

"Jaymie," dedi Daisy. Jaymie kalkıp yanına geldiğinde gözleri kızarmıştı. "Yine neden ağlıyorsun?"

"Bebeğinin doğmasını istemeyen tek anne benim herhalde," dedi gözünden akan yaşla.

Daisy "Gidelim." Sesi soğukkanlı çıkmış yüzünde vahşi bir gülümseme vardı. Jaymie anlamsızca ona bakarken devam etti. "Gidelim o zaman. Şimdi arabaya atlayıp gidelim. İyisin ve kimse bizi takip etmiyor." Jaymie etrafına baktığında Daisy'nin doğru söylediğini anlamıştı. İçinde beliren umut ışığına kapılarak Margarite'i arkaya çağırıp eve gittiğini söyledi. Ona sıkıca sarıldı. Eve gelip küçük bir valiz hazırladılar ve bir araba kiralamak için evden çıktılar. Oto kiralanan dükkâna girerken onları izleyen muhafız her gün yaptığı gibi Edward'a saati saatine rapor veriyordu.

"Efendim bir araba kiralıyorlar ne yapalım?" dedi muhafız. "Siz takip edin. Onlara bir şey olmasın. Beni her on dakikada bir ara." dedi Edward. O sırada Vanselt yanında, birlikte bir toplantıdaydılar. Vanselt konuşmasını duymuştu.

"Neler oluyor?" dedi Vanselt.

"Jaymie kaçıyor."

Vanselt "Seninle geliyorum" dediğinde Edward sesini çıkarmadı. Arabaya bindiğinde Vanselt yan koltuktaydı. "Vazgeçmeyecek." dedi Edward kederle.

"Neden kaçıyor? Ben anlayamıyorum."

"Benden kaçıyor."

"Onu biliyorum ama anlam veremiyorum onun seni sevdiğine eminim."

"Artık sevmediğini biliyorum."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Tek bildiğim onsuz kalmayacağım."

"Seni sevmediğine eminsen..."

"Onsuz ben bir hiçim. Onsuz nefes alamıyorum, denedim olmuyor."

"Ona anlatmayı denedin mi?"

"Ben onu her anlamda çok incittim. Bana inanması çok zor." dedi pişmanlıkla.

Çalan telefonla konuşmaları şimdilik bitmişti. Kızların ana yola çıkmış olduklarını öğrendi. Vanselt "Edward elbet bir yerlerde duracaklar bence onları takip ederek tehlikeye sokma." dedi sakince.

"Haklısın, sağlığı çok kötü bir türlü düzelmiyor."

"Nesi var?"

"İntihar etti." iki kelime boğazından çıkarken acı bir inilti gibi duyulmuştu.

"Tanrım!" dedi Vanselt isyanla.

"Benim yüzümden!" derken itiraf ve vicdanı onu öldüresiye boğuyordu.

"Ona ne yaptın da intihar eşiğine geldi?"

Edward uçakta içini rahatlatmak istercesine Vanselt'e olanları anlattı. Dehşetle onu dinleyen Vanselt sessiz kaldı, söyleyecek bir şey yoktu ve Jaymie ondan kaçmakta haklıydı.

Jaymie neredeyse hiç durmadan yarım gün araba kullanmış iki kere tuvalet molası vermişlerdi. Gece küçük

bir yerde kalabileceklerini düşünmüş, yol üzerinde gördüğü ilk motel tabelasında durmuştu. Benzin istasyonunun arkasındaki küçük pejmürde odaya girdiklerinde tek istediği uzanmaktı. Daisy susmak bilmiyor, devamlı konuşuyor iyi olup olmadığını soruyordu.

"Bebek iyi ama benim başım ağrıyor." dedi Jaymie yatağa elbiseleriyle uzanırken.

"Su içmelisin, bir yerde beş bardak suyun baş ağrısını geçirdiğini okumuştum." dedi bilmişçe.

"Bence sen biraz susmayı dene o zaman başımın ağrısı geçecektir."

Jaymie'nin keyfi yerine gelmişti, bebeğinin yanında büyüyebileceğini düşünmek onu iyi hissettiriyordu. Uzandığında neredeyse uyumak üzereydi. Daisy "Karnın aç olmalı ben markete gidiyorum." Jaymie karnını okşarken "Evet acıktık." dedi gülümseyerek. Gözleri kapanırken Daisy kapıdan çıkmıştı. Rüyasında ucu bucağı olmayan altın sarısı kumsalda bir kız çocuğunun elini tutmuş yürüyor, güneşin sıcağı bedenini ısıtırken ayakları denizin serin sularıyla ürperiyordu. Elini tuttuğu bebek onun küçüklüğünün bir kopyası gibiydi. Kız çocuğu elini bırakıp kumsalda koşmaya başlarken Jaymie gülümsüyor ona 'Mira!' diye sesleniyordu. Gözlerini açtığında içindeki mutluluk tarif edilemezdi. Etrafa baktığında Daisy'nin odada olmadığını gördü. Uyuyakalmış Daisy gideli bir saat olmuş geri dönmemişti. Hızla ayakkabılarını giydi ve kapıyı açıp dışarı çıktığında şok oldu. Kraliyet arabaları en az on beş taneydi ve Daisy bir grup muhafızın arasında duruyordu. Hızla odaya geri girdi. Aklına Daisy'siz devam etmek geldi. Marlon'la evliydi ve Daisy bir köle değildi. "*Bir gün onu bulurum.*" diyerek kendini telkin etti. Bebeğinin elinden alınmasına izin vermeyecekti. Küçük motel odasının arka tarafındaki pencereyi açıp etrafı kontrol etti. Kimse olmadığını anladığında ilk küçük valizini pencereden dışarı bıraktı.

Sonra dikkatlice kendini pencereden çıkarıp toprağa ayak bastı, amacı ana caddeye çıkmaktı. Binanın arkasına dolanıp otoparka çıktı ama devam edemedi. Otoparkın bir ucunda Edward ve Vanselt duruyordu.

Vanselt onu gördü ve "Edward!" dedi göz göze geldiği Jaymie'ye bakarak. Jaymie hızla ters yöne koşabildiği kadar hızla koşmaya başladı. Edward "Kahretsin! Odada olmalıydı. Bu adamları öldürmeliyim." diye haykırırken hızla peşinden koşmaya başladı. Vanselt "Ben ön taraftan dolanıyorum," dedi ve hızla o da koşmaya başladı. Jaymie onu yakalayacaklarını biliyordu. Ne yapacağına karar vermek için durdu. Nefesi kesilmiş, öksürmeye başlamıştı. O sırada binanın arka tarafında karanlık dar bir koridor gördü ve oraya girdi. Koridorun kullanılmadığı, belliydi. Jaymie karanlığa doğru ilerlerken motelde kullanılmayan eşyaların yığıntısıyla karşılaştı. Bir dolabın arkasına sinip bekleyecek ve onu bulmamaları için dua edecekti.

Edward neredeyse binanın çevresinde üç tur atarken Vanselt'in ondan farkı yoktu. Edward "Daisy'i bırakıp nasıl kaçmayı düşünür? Jaymie asla bunu yapmazdı." dedi nefes nefese.

"Bebeği istiyor." dedi Vanselt. Dizlerine doğru eğilmiş, nefesini düzenliyordu. Edward telefona sarılmış her tarafın sarılması emrini verirken bütün odalar boşaltılıyor küçük motel savaş alanını andırıyordu. Motel iki saate yakın didik didik aranmış ama Jaymie'den bir iz bulunamamıştı. Edward çıldırmak üzereydi. "Tanrım onu kaybedemem." dedi ızdırapla. Vanselt "Uzaklaşmış olamaz. İmkânsız buralarda olmalı."

"Yok işte, gitmiş." dedi Edward sesi neredeyse ağlamaklı çıkıyordu. Vanselt bir kere daha motelin çevresinde dolaşmaya karar verdi. Dolandı dolandı ve ince dar karanlık koridoru fark ettiğinde usulca oraya girdi. Yerdeki toz kümelerinin içinde spor ayakkabı izi gördüğün-

de Jaymie'nin burada olduğunu anlamıştı. Eşya yığıntılarıyla ilk acabaya düşerken derin derin nefes alan birini hissetti. Onu ürkütmeden usulca seslendi.

"Jaymie benim Vanselt."

Jaymie sesini çıkarmadı. Tam iki saat geçti başardım derken sonuç yine hüsrandı. Gözyaşları akarken Vanselt'le konuşmaya karar verdi. Oturduğu yerden kalktı ve sesini düzenledi ve karanlığın içinden "Buradayım." diye seslendi. Vanselt hızla ona doğru geldi ve "Jaymie nihayet!"

"Lütfen burada olduğumu söyleme! Geçen sefer söylememiştin şimdi de yardım et ne olur. Ben gitmeliyim..."

"Jaymie sakinleşmelisin. Korkacak bir şey yok. Edward çok üzgün."

"Ben gitmeliyim. Başka yolu yok. O..." dediğinde Edward koridordan girmişti. Jaymie'yi gördüğünde bütün dünyalar onun olmuş gibi yüzü mutlulukla dolmuştu. Jaymie geri geri adım atarken Edward ondan daha hızlıydı ve gelip ona sarılırken Vanselt gülümseyerek onları yalnız bıraktı. Edward gözlerine bakarak "Üşümüşsün ellerin buz gibi." dedi dudaklarına götürürken. Jaymie onun şefkatini anlayamayacak kadar korkak ve bitikti. Titriyor tek istediği ondan uzaklaşmaktı.

"Ne olur efendim beni bırakın!" diyebildi sesi titriyor, yalvarışları iç parçalayacak kadar acıydı.

"Bırakam." Jaymie gözlerinden süzülen yaşlarla başını öne eğdiğinde, "Seni ısıtmalıyız." Elini Jaymie'nin parmaklarına kenetleyip onunla yürümesini istedi. Jaymie yerinden kıpırdamıyordu. Edward usulca "Lütfen hastalanacaksın. Yeterince soğukta kaldın." Jaymie'nin iyice sinirleri bozulmuş üşümekle birlikte bedeni titriyordu. Edward yavaşça onu kucağına alırken "Korkma!" dedi. Jaymie bir kere daha kabullenişi yaşarken Edward arabaya ilerliyordu. Vanselt yanına geldi.

"Bu gece burada kalalım. Jaymie yorgun. Ne dersin?"

"Güvenli mi?"

"Ben her şeyi ayarladım."

Edward muhafızların eşliğinde hazırlanan odaya geldiğinde Jaymie hâlâ kucağındaydı. Başını göğsüne dayamış, artık ne olacağını bilmiyordu. Edward onu yatağa uzattı ve ayakkabılarını çıkardı. Üzerini battaniyelerle örterken Jaymie hâlâ titriyordu. Edward yanına gelip "Duş almak ister misin?" dedi. Jaymie "Hayır efendim." derken Edward dudaklarının renk değiştirdiğini görüp telaşlandı.

"İyi misin?"

"Çok üşüyorum."

Edward hızla kalkıp montundan kurtuldu ve kıyafetleriyle battaniyenin altına girip onu kollarına aldı. Jaymie Edward'ın sıcağına bir kedi gibi sokulup onu saran kollara izin verdi. Edward ara ara yüzünü kendine çevirip Jaymie'yi kontrol ediyordu. Geçen yarım saatle Jaymie ısınmaya başlamıştı. Edward "Artık titremiyorsun." dedi. Jaymie ses çıkarmazken kapı çaldı. Edward kalkıp kapıyı açtığında yemek getirilmişti. Elindekileri ucuz motel odasının iki kişilik kırık yemek masasına koydu ve çorbayı kaşıkla eline alıp yatağa geldi.

"Biraz çorba içmek ister misin?" Jaymie doğruldu ve evet anlamında başını salladı. Edward'ın elinden neredeyse kâseyi sökerek aldı. Acıkmıştı ve midesi bulanıyordu. Sırtını duvara dayadı ve çorbayı içerken Edward diğer yemekleri tepsiyle birlikte yatağa getirdi. Jaymie çorbayı bitirdiğinde Edward gülümseyerek "Tavuk?" dedi. Jaymie hayır anlamında başını sallarken ısınmış, uyumaktan başka bir şey düşünemiyordu. Edward tepsiyi masaya bıraktı. Usulca yatağa girdi ve onu tekrar kollarına aldığında Jaymie gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Jaymie gözlerini açtığında Edward uyuyordu. Gün ışığı perdenin aralık yerinden yüzüne yansıyor gözleri

kamaşıyordu. Edward'ın kıpırdanmasıyla korkuyla gözlerini kapattı. Dün gece aklında belirirken içini korku kapladı. Edward'la yüzleşmekten korkuyor, ne yapacağını bilmiyordu. Edward bütün gece uyumamış Jaymie'yi seyretmiş sabaha karşı uyuyabilmişti. Kollarındaki kadına uzanıp kokusunu içine çekti ve sıkıca sarılıp bir eliyle karnını okşadı. Yavaşça "Jaymie!" diye seslendi.

Jaymie uyanık olduğunu anladığını sanıp gözlerini açtı. Göz göze gelirken Edward "Günaydın!"dedi. Jaymie sesini çıkarmazken doğrulmak için kıpırdandığında Edward yüzünü kendine çevirdi.

"İyi misin? Doktora görünebiliriz." Jaymie korkuyla konuşamıyor ne söyleyip ne söylemeyeceğini kestiremiyordu.

Edward "Ağrın mı var?" dedi doğrulmuş telaşlıydı.

"Hayır, efendim." Edward alnına eğilip kokusuyla birlikte içine çekerce onu öptü ve kalktı.

"Buranın güvenli olduğu söylenemez. Geri dönmeliyiz."

Jaymie yataktan kalkıp ayakkabılarının nerede olduğuna bakarken Edward ayakkabılarını getirdi. Giydircekken Jaymie "Ben giyebilirim efendim." dedi korkuyla. Edward gülümsedi ve "Bu ilk değil hatırlarsan." dedi. Ayakkabılarını giyip banyoya gitti. Elini yüzünü yıkadı ve dağılan saçlarını atkuyruğu yaptı. Küçük valizinden diş fırçasını çıkarıp dişlerini macun koymadan fırçaladı. Kapıyı açtığında Edward telefondaydı.

"O iyi." Sesi dingin ve buruktu. Jaymie kapıdan çıkarken Edward'la göz göze geldi. Edward telefonu kapatırken "Hazır mısın?" dedi gelip onu kollarına almış alnına dudaklarını dayarken "Seni kaybettiğimi sandım." dedi kederle. Jaymie ona bakan gözlere bakamazken yine başı önündeydi.

Odadan çıktıklarında arabanın yanında onları bekleyen Vanselt onlara doğru gelip selam verdi. "Günaydın!" dedi ve Jaymie'ye dönerek "Jaymie tekrar merhaba!" dedi.

"Günaydın efendim!"

"Hadi ama bu efendim olayını aştığımızı sanıyordum."

Edward hiçbir şey söylemezken Jaymie sessiz kaldı.

"Bize gereken güzel bir kahvaltı... Otelin sahibi buraya çok uzak olmayan bir yer tarif etti."

Edward, Jaymie'ye baktığında başı önde elleri karnının üzerinde köle duruşu sergiliyordu.

"Edward gidiyoruz değil mi?" dedi Vanselt.

"Jaymie acıkmış olmalı." dedi Edward. Jaymie evde olsa şimdiye kadar kaç kere yemek yerdi bilmiyordu. Dün gece içtiği çorbadan sonra yorgunlukla uyuyakalmış, ara ara uyanmış ama kalkmaya cesaret edememişti. Sesini çıkarmadan arabaya bindiğinde karşısına Vanselt otururken yanına Edward oturdu. On dakikalık yolculukla yol kenarında ağaçların içinde küçük bir restoranda durdular. Onlar inmeden adamlar kontrol edip haber verdiklerinde Edward, Jaymie'nin inmesine yardım etti. Lokanta sahibi ve karısı onları karşılarken heyecandan ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

"Hoş geldiniz efendim!" dediler eğilerek. Edward onları başıyla selamlarken, kadının gözü Jaymie'ye takılmış hayran bakışlar yine üzerindeydi. Üzerindeki eşofman ve karnını saklayan montuyla bile hayranlık uyandırıyordu. Edward "Jaymie üşüyebilir. İçeri geçelim," dedi. Apar topar açılan ısıtmayla içerisi iyice sıcaklaşmış Jaymie montunu çıkardığında bol tişörtünden karnı belli olmuştu. Vanselt gülümsedi.

"Doğuma az kalmış. Bu kadar ilerlediğini bilmiyordum." dediğinde Jaymie korkuyla "Daha çok var efendim." dedi telaşla. Vanselt "Ben bebek olaylarından pek

anlamıyorum," dedi gülümseyerek. Edward eliyle karnına dokunacakken Jaymie korkuyla geri çekildiğinde ortalık gerildiğinde Vanselt gülümseyerek Amanda'dan bahsetmeye başladı. Sessizce kahvaltı yapılırken Edward üzüntüyle hiçbir şey yemedi. Jaymie tedirginlikle açlığını bastırmıştı. Vanselt ne kadar sempatik olsa da Jaymie Edward'a karşı buz dağlarını yaratmış, yıkılması mümkün değildi. Buz dağlarının ismi korkuydu. Edward yine gelen telefonla masadan kalktığında;

"Özür dilerim." dedi Vanselt.

"Anlayamadım efendim."

"Amanda ve ben sana yardım edemedik."

"Sizi suçlamıyorum."

"Jaymie ona bir fırsat ver. O seni..." derken Edward restorana girip masaya oturdu. Jaymie, Vanselt'in ne söyleyeceğini merak bile etmemişti. Edward'dan ölüme kaçmış, olmamış iki kere kaçmayı denemiş başaramamıştı. Kabullenmeli ve onun isteklerini yapmalıydı. Belki o zaman bebeğinin yanında kalmasına izin verirdi, başka çaresi yoktu. Vanselt kahvaltıdan sonra onlardan ayrılmış Jaymie Edward'ın onu nereye götürdüğünü merak ediyordu.

Dört saatlik yolculukta Jaymie'nin bir şeyler yemesi için durduklarında, Jaymie her seferinde makarna siparişi verdi. Edward gülümseyerek onu seyrederken ne bir şey yedi ne bir şey içti. Gözlerini gözlerinden ayırmadı. Jaymie ona bakmamaya çalışırken sorularına köle cevapları verip durdu. Edward evinin kapısında durduğunda şaşkındı. Onu hapis tutacağını düşünmüş, evine getireceğini tahmin etmemişti. Edward usulca yüzünü boynuna gömüp dudaklarını tenine dayadı ve konuşmaya başladı.

"Muhafızlar senin güvenliğin için buradalar. Her adımında seninle bir hareket ediyorlar. Lütfen kendine

cziyet etme. Yorulup hastalanmanı istemiyorum olur mu?"

Jaymie tamam anlamında yüzlerce kez başını sallarken biliyordu ki bu bir ihtardı. Edward boynundan kopmuş, dudakları çenesinde dolanırken bir eli karnındaydı. Jaymie korkuyla kendini ondan çekti. Karnına dokunmasını istemiyor, bedeni Edward'ın ona dokunduğu her an kaskatı kesiliyordu.

Edward, Jaymie'nin elini çekmesiyle ondan uzaklaştı. Jaymie her hareketiyle ondan ürküp geri çekilirken Edward acı doluyordu, çaresizdi. "Daisy okulda, akşam onu eve bırakacaklar. Yarın nasıl olsa okul yok."

"Evet, efendim."

Edward arabadan indi ve Jaymie'nin kapısını açıp inmesine yardım etti.

"Görüşürüz." Gitmek, ondan ayrılmak istemiyor ama Jaymie'nin onun yanında sağlığının iyiye gitmediğini biliyordu. Jaymie daha ne ruhen ne bedenen iyi değildi. Edward arabaya binerken Jaymie hiç kıpırdamadı. Karşı caddeye baktığında iki arabanın içinde sekiz adam ona bakıyorlardı. Eve çıktı ve buzdolabından bir sürü yemek çıkarıp midesi acıyana kadar bir şeyler yedi.

***

Edward'la görüşmeyeli iki ay olmuş hamileliğinin yedinci ayındaydı. Morali bebeğinin ondan alınacağını ve Edward'ı düşünmediği zamanlar çok iyiydi. Doktor kontrolüne gidiyor, Margarite'in orada usta aşçılar gibi yemek yapıyordu. Hafta sonları Daisy'le yürüyüş yapıp sinemaya bile gitmeye başlamıştı.

Margarite'in kafesinde çalan sipariş telefonunu açtı ve "Margarite Ev Yemekleri, nasıl yardımcı olabilirim?" dediğinde Jaymie Edward'ın sesini duymuş, olduğu yerde donup kalmıştı.

"Seni görmek istiyorum."

Kafenin karşısındaki caddeden arıyordu. İki aydır her hareketini uzaktan izliyor, biraz olsun normale dönmesini bekliyordu. Jaymie gizliden gizliye korunuyor, kafenin müşterilerinin hepsini neredeyse muhafızlar oluşturuyordu. Jaymie cevap verememişti. "Yarım saat sonra ordayım." dedi Edward ve telefonu kapattı.

Margarite merakla ona bakarken gelip elini tutmuş "Jaymie iyi misin?" dedi merakla.

"Edward geliyor." derken gözleri korkuyla bakıyordu.

Margarite, Daisy'den olanları öğrenmiş gülümsemeye çalışıyor, iyi bir yan bulup onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Canım bunda korkacak bir şey yok. Ne güzel bak haber veriyor. Seni görmek istemesi kötü bir şey değil. Hadi panik yapma bir şeyler ye, korkun geçer." Jaymie bir sandalye bulup oturduğunda telaştan midesi bulanıyordu.

"Kesin beni götürecek. Bebeği istiyor biliyorum. Yoksa şimdiye çoktan beni bir yere kapatırdı." dedi gözyaşlarıyla. Margarite ne diyeceğini bilemedi. Jaymie mutfak tarafına geçerken yaşlı kadın kasaya geri dönmüştü. Edward yarım saati bekleyemeden kafenin önünde durduğunda arkasında on kişi vardı. Margarite'in buz gibi bakışları Edward'ın üzerindeydi. Edward kafeye girdiğinde kafedeki kadınlı erkekli müşteri kılığındaki muhafızlar kalkıp saygıyla eğildiklerinde Edward başıyla selamladı. Margarite şaşkınlıkla izlerken, bir o kadar ürpermişti.

Eğilirken "Hoş geldiniz efendim. Ben Jaymie'yi çağırıyım." dedi Margarite ama hâlâ şaşkınca etrafa bakıyordu.

"Gerek yok ben kendim bakarım," dedi ve mutfak bölümüne girdi. Jaymie boş meşrubat kasalarının üzerine oturmuş yemek yiyordu. Edward on dakika önce aradığında vakti olduğunu düşünmüş, hazırlanmayı ertelemiş-

ti. Saçları dağılmış, elinde makarna tabağı karşısında ona bakan genç adamı görünce öylece kalakaldı. Ayağa kalkıp elindekiyle selam verebildiği kadar eğildi. Edward mutlu bir yüz ifadesiyle neredeyse gülümsüyordu. Elindeki tabağı alıp yanındaki kasalara oturdu ve makarnadan bir çatal alıp ağzına attı.

"Makarnadan başka bir şey yemiyorsun anlaşılan. Sen mi yaptın?" Jaymie evet anlamında başını sallarken Edward elindeki tabağı bırakmış Jaymie'nin aşçı önlüğünü çıkartmıştı. Onu kendine çekip bacaklarının arasına aldı ve özlemle sarıldı. Aşkla dudaklarına uzanırken Jaymie buz gibi olmuştu. Edward dudaklarına değdirdiği dudaklarını yavaşça çekerken devamı için ölebilirdi ama kendini tutuyor Jaymie'nin ona alışmasını beklemesi gerektiğini biliyordu. Genç kadının gözlerinde hâlâ korkudan başka bir şey görmüyordu.

Jaymie'nin karnı iyice büyümüş, Edward yakından baktığında daha iyi anlamıştı. Edward karnına dokunup bebeği severken "İyi mi?" diye sordu heyecanla. Jaymie aniden çekti kendini. Bebekten konuşmak istemiyordu. Hamile değilmiş gibi davranıyor, bedeninden büyük kıyafetler giyinerek bir nevi bebeğini saklıyor gibiydi.

"Neden çektin kendini?"

"O iyi. Doğmasına çok zaman var."

Edward, Jaymie'nin bu tavrına tepkisiz kaldı.

"Çıkalım mı?" Jaymie kendisine üç beden büyük gömleğinin üzerine yine büyük beden bir mont giydi. Jaymie ne saçına dikkat etti ne üzerine. Kafenin kapısından çıkarken Margarite'e gülümsemeye çalıştı ve ona el salladı. Edward ona arabanın kapısını açarken neredeyse bütün cadde saygıyla eğilirken Jaymie arabaya bindi. Edward fazla uzak olmayan bir kumsala doğru sürerken Jaymie sessizce oturuyordu. Yola çıkalı on beş dakika kadar olduğunda tedirgin olmuş onu geri getirmeyeceği hissine kapıldı. Gözlerini pencereye dikmiş endişesinde

kaybolmuşken Edward "Dönüşte hastaneye uğrayalım. Kontrolün gecikmiş." dediğinde Jaymie şaşırmış ona bakmıyordu. Bir tarafı rahatlamış, geri döneceğini bilmek onu rahatlatmıştı.

"Geldik." dedi Edward bir tepenin üzerinde durduğunda. Aşağıda kumsalda onlar için hazırlanmış şezlong ve yer yastıkları vardı. Jaymie Edward'la göz göze geldiklerinde "Kumsalı seviyorsun. Buraya gelmenin sana iyi geleceğini düşündüm." Jaymie ses çıkarmazken Edward arabadan indi ve onun kapısını açıp inmesine yardım etti. "Yürümek ister misin?" Jaymie manzaraya bakarak hafif esen rüzgârda deniz havasını içine çekiyordu. Sessizliği dalgaların bozduğu sahil özgürlüğün resmi gibiydi. Edward patikadan aşağı inerken Jaymie'nin elini tuttu.

"İstersen arabayla inebiliriz."

"Yürümek istiyorum efendim."

Aşağı indiklerinde yere konulmuş kocaman yastıkların yanında sandalye ve masanın da olduğunu fark etmiş kumsalın girişinde üç araba duruyordu.

"Denize ayaklarımı sokabilir miyim?" Edward elini bıraktığında okyanusa doğru yürümüş oturup spor ayakkabılarından kurtulup kotunu kıvırıyordu. Mevsim kışa dönmüş hava esiyordu. Güneş bulutların arkasında kalmış, suyun rengi griye çalıyordu. Edward yarım saat kadar genç kadını seyretti ve yanına geldi.

"Hasta olacaksın. Hadi gel artık."

Jaymie uçsuz bucaksız okyanusa baktığında Edward'a rağmen bu gezinin ona iyi geldiğini hissetti. Şezlonga oturduğunda paçalarının ıslak olduğunu fark ettiğinde Edward'la göz göze geldi. Genç adam kalkıp yanına geldi. Usulca gömleğini kaldırdı ve pantolonun düğmesini açtı. Jaymie ne yapıyor diye gözlerine bakarken bir yandan ona göre kocaman karnını görmesini istemiyor ama bir şey söylemeye çekiniyordu.

"Islak durmamalısın, rüzgâr belki kurutabilir." dedi ve Jaymie'nin kotunu çıkardı. Bacakları açıkta kalırken Edward bir battaniye alıp onun üzerine örttü ve rüzgârın savurduğu saçlarını kulağının arkasına iliştirirken gözlerindeki hayranlıktı. Yanına oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni özledim." dedi usulca sarılırken. Pişmanlıkları, vicdan azabı kelimeleri bitirmişti. Ne söylerse söylesin çektiği, çektirdiği acıların bir telafisi yoktu. Kendi acısını dindirmeye çalışırken Jaymie ye zarar vermişti ve şimdi bu ona daha çok acı veriyordu.

Suçlu, gözünü kör eden saplantılı aşkıydı. Edward, Jaymie'yi kaybetmenin ne demek olduğunu anladığında onu her şeyiyle kabul ederken aşkıyla uysallaşmaya başlamıştı. Jaymie iyi ya da kötü ona ne yaparsa yapsın, o aşkla yanan yüreğiyle onun kölesi olacak kurtulamayacaktı. '*Kim kimin kölesi*' cümlesi artık ona uymuş, aklında yer etmiş her düşündüğünde gülümsemesine yol açıyordu.

Jaymie oturduğu yerde kıpırdanırken "Biraz uzanmak ister misin?" dedi Edward, uzanıp onu kollarına aldı. Jaymie ondan uzak durup elleri karnında gözlerini kapattığında Edward'ın kokusunu aldığında ağlama isteğiyle doldu. Ondan ölesiye korkarken içi, kokusunu duymasıyla ferahlamıştı. Kaçış bildiği uykuya sığındı. Edward böyle çabuk uyuyabilmesine gülümserken Jaymie'yi uyandırmamak için kıpırdamadı. Jaymie uykusunda dönmeye çalışırken Edward'a iyice sokulmuş genç adamın eli karnına değdiğinde içi burkulmuş vicdanına bir nevi gözyaşları tercümandı. Jaymie elini hissetmiş, tedirgin bir halde uyanmış açılan gömleğini kapatıyor karnını saklıyordu.

"Bu mucize." dedi Edward sesi boğuklaşmış ama yüzünde mutluluk vardı. Jaymie kendini çekmeye çalışırken içini korku kaplamıştı. Doğrulup kalkmaya çalışırken çaresizliği içleri acıtacak cinstendi. "Jaymie bu mu-

cizeden beni mahrum etme! O benim de bebeğim." dediğinde Jaymie yüzüne baktı ve istemese de dokunmasına izin verdi. Edward gömleğinin altından karnına dokunup okşamaya başladı. Bir süre sonra bebek elini takip etmeye başladığında Edward mutluluktan uçmak üzereydi. "Tanrım elimi nereye koyarsam oraya geliyor." dediğinde Jaymie gözlerine bakmıyor orada yokmuş gibiydi.

Edward, Jaymie'ye sarılıp gözlerine bakarken genç kadının sırtına yastıkları yerleştirdi. Özür dilercesine uzandı dudaklarına. Genç kadın dudakları isteksizdi, Edward hissediyor bir şey söylemiyor bu yüzden küçük öpücüklerin dışına çıkmıyordu. Telefonu çaldı ve Jaymie'nin gözlerinden ayrılmadan açtı telefonu.

"Tamam toparlanın. Biz de kalkıyoruz." dedi ve kapattı. Jaymie merakla ona bakarken "Dönmemiz gerekiyor." Jaymie doğrulmuş, "Benim kotum ve ayakkabılarım..." derken Edward çoktan getirmişti. Jaymie'ye giyinirken yardım etmiş, üşümemesi için üzerini örtülü tutmaya çalışmıştı.

Edward arabayı hastaneye doğru sürüyor, diğer üç araç onları takip ediyordu. Jaymie'nin gebelik takibi tedavi olduğu hastanenin doktoru tarafından yapılıyordu. Arabanın aynasında saçlarını düzeltirken Edward göz ucuyla onu seyrediyor, vicdanı onu ele geçirirken bir yanı hâlâ yanında olduğu için şükrediyordu. Hastaneye arka kapıdan girdiklerinde Edward çalan telefona cevap vermiş arkada kalmıştı.

Jaymie onu fark etmeden doktorun bulunduğu polikliniğ katına ilerledi. Kaydı yapıldıktan sonra beklemek için bir koltuğa oturdu. Edward'ın nerede olduğunu merak ederken karşısında oturan ve doktoru bekleyen bir çifte gözü takıldı. Karşısındaki kadın hamile karnını olabildiğince açığa çıkarmış, eşinin bir eli bebeğinde bir eli kadının elinde sohbet ediyorlar, ikisinin de mutlulukla parlıyordu gözleri. Jaymie, Edward'ı beklerken kıskanç-

lıkla onları seyretti bir süre. Onlar gibi sıradan bir çift olmayı o kadar isterdi ki. Masum bir kıskançlıkla onlara dalmış bakarken çift Jaymie'yi fark etti. Kadın eşinin elini bırakıp ayağa kalktı ve Jaymie'nin yanına geldi. "Merhaba! Sizi bir yerden tanıyorum. Durun söylemeyin, sizi nereden tanıdığımı çıkaracağım ama nereden..." dedi. Jaymie gözlerinde biriken yaşları silerken "Sanmıyorum. Biriyle karıştırıyorsunuz herhalde." diyerek geçiştirmeye çalışırken gözleri Edward'ı arıyordu. Gerilmiş, zoraki gülüyor kısa cevaplar veriyor ama kadın vazgeçmiyor, sürekli yeni bir konu açmaya çalışıyordu. Jaymie onlara yaklaşan ve merakla bakan Edward'ı gördüğünde kadın da Jaymie'nin baktığı yöne baktı. Prens'i karşısında gördüğünde hayrete düşmekle kalmadı donup kaldı.

"Jaymie bir sorun mu var?" dedi Edward.

Jaymie "Hayır efendim." derken kadının eşi panikle yanlarına geldi. "Efendim eşimi mazur görün kim olduğunuzu bilmiyordu." dedi panikle. Edward merakla neler olduğunu anlamaya çalışırken "Sorun yok efendim. Biz bebekler hakkında sohbet ediyorduk." dedi Jaymie gülümsemeye çalışırken. Adam eşini çekiştirerek oradan uzaklaştı. Edward, Jaymie'nin yanına oturdu. "Etrafın her zaman hayranlarla dolu kadın erkek yaşlı çocuk fark etmiyor," dedi gülümseyerek. Jaymie Edward'ın kurduğu cümlenin duygusunu anlayamadı ve köle kuralına sığındı "Özür dilerim efendim," dedi sesini boğarak. Edward bir şeylerin açıklamasını yapmak istedi ama vazgeçti. Acıyla "*Daha erken bana inanmaz*" diye geçirirken yine hüzün dolu kasvet onu sarmıştı.

Çift en uçtaki koltuklara otururken Jaymie'nin yanında duran adamın Prens oluşu onları hayrete düşürmüştü. Edward onlara baktığında tekrar kalkıp selam vermişler, Jaymie ister istemez gülmüştü.

"Neden bekliyoruz?" dedi Edward

"Doktor başka bir hastayla ilgileniyor. Benim önümde bir hasta daha var efendim." Edward girişte bekleyen muhafıza işaret ettiğinde "Ben beklemek istiyorum efendim." Gerçek hayat buydu ve Jaymie normallik istiyordu.

"Tamam, o zaman seni bir odaya alsınlar."

"Gerek yok efendim yarım saate sıra bana gelir." Edward oturduğu yerden hayretle ayağa kalktı.

"Yarım saat mi?" dediğinde Jaymie de ayağa kalktı. Telaşla "Efendim işiniz varsa ben tek başıma bekleyebilirim." dedi genç adamın uzun iri yapısına ayak uydurur-casına başını yukarı doğru kaldırıp yüzüne baktı. Edward korku dolu gözlerin sahibi dudaklara eğilip ufak bir öpücük kondurdu ve "Beklemek zorunda değilsin ki." dedi gülümseyerek.

Jaymie'yi belinden kendine çekip sarıldığında kollarındaki kadın yine huzursuzdu. Kulağına "Benden kaçma Jaymie. Seni özledim." dedi. Sesinin tınısıyla Jaymie yine korkuyla titriyordu. "Herkes bize bakıyor." dedi Jaymie kurtuluş gibi. "Sana odaya geçelim demiştim." dedi Edward uyuzca. Jaymie ondan ayrılırken Edward suratını asıp oturdu. Bekleme salonu meraklı kalabalıkla dolarken gelenler önlerinde selam veriyordu. Edward iyice bunalmış ama ondan beklenmeyen bir sabırla susuyordu. Jaymie beklemenin hata olduğunu anladığında çok geçti. Bir kere daha diğer çifte baktı. Duygularıyla hareket etmiş, hayatında hiç olmayacak normalliği istemişti. O ne kadar normal olmak istese de bu imkânsızdı. Yanındaki adam dünyanın kralı olacak, herkes ondan ürkecek ya da onu merak edecekti.

Edward kollarının birini Jaymie'nin koltuğunun arkasına uzatmış, diğerini öteki koltuğa uzatmış sıkıntıyla beklerken gözlerini Jaymie'den ayırmıyordu. Jaymie insanların meraklı bakışlarından kaçmak istercesine önüne bakıyor elindeki kâğıt parçasıyla oynuyordu.

"Hastanede sıra beklemek saçmalık, doktoru neden çağırmadık ki. Düşünemedim." Jaymie her zamanki gibi suçu üstlendi.

"Özür dilerim efendim." dediğinde Edward ona sokulup boynundan öperken Jaymie'nin kaçacak yeri yoktu. Özlediği kadının kokusunu içine çekerken kimse yokmuş gibi rahattı. Dudakları zevkini yaşıyor, tenini ezberler gibi boynunda dolanıyordu. Uzun soluklarını burnundan verirken diliyle tenini tadıyor özlemini gideriyordu. Jaymie ne kadar korkarsa korksun teni her zaman Edward için yanacak, isteğini ondan habersiz haykıracaktı. Edward gözlerini kapatmış "Benim olmanı istediğimi kaç kere daha söylemeliyim." dedi ve yüzünü kendine çevirip dudaklarına uzanırken Jaymie kendini çekti.

"Herkes bize bakıyor efendim." dedi başını öne eğerken.

"Hastaneyi boşaltırsam seni doya doya öpebilir miyim?" derken Jaymie'nin çenesini kaldırdı ve dudaklarına uzanıp kendine hapsetti. Ağzının içinde dudaklarını yavaş yavaş hissederken sessiz inlemesiyle Jaymie ürpermişti, şehvet genç adamdan ona akıyordu, yanmaya başlamıştı.

Jaymie'yi öpmek onun için dünyanın en güzel zevkiydi ve kendini bundan yeteri kadar mahrum etmişti. Ondan ayrılıp saçlarını kulağının arkasına yerleştirirken "Dudakların..." dedi başparmağını istekle dudaklarında gezdirip bir kere daha istekle öptü. Jaymie kızarmış Edward ondan ayrıldığında "Çok güzel!" dedi tutkuyla. Edward yüzü renk değiştiren aşkına "Her yerini böyle öpmek istiyorum." dedi kulağına eğilip. O sırada bekleyen diğer çift, Prens ve Jaymie'nin öpüşmelerini seyrederken hemşire kapıyı aralayıp 'Sıradaki." dediğinde adam usulca Edward'ın karşısına dikildi ve yarım yamalak bildiği selamlamayla "Efendim bizim sıramızı alabilirsiniz." dedi eğilerek. Edward istemese de Jaymie'den

ayrıldı ayağa kalktığında teşekkür edercesine selam verdi. Jaymie'ye elini uzatıp tutmasını sağladı. Doktorun odasına yöneldiklerinde "Teşekkür ederiz." dedi Jaymie gülümseyerek.

Jaymie ve Edward odaya geçtiklerinde çift aralarında konuşmaya başladı "Bence o eşsiz güzellik onun bebeğine hamile." "Saçmalama. O başka biriyle nişanlıydı, bu kız kim acaba?" "Onu öperken görmedin mi? Bebeğin babasından başka kim hamile bir kadını aşkla öper ki?" dedi kadın karnını okşarken. Adam biraz düşününce karısına hak vermişti. "Bu kadar yakından hiç görmemiştik boyu da kudreti kadar ürkütücü." dedi kadın içinden oğlunun Edward gibi yakışıklı ve kudretli olmasını diledi. Çift, Prens'in etkisinde kalmış, düşünce karmaşasında birbirlerini dinlemiyorlardı."Dünya huzuru onun sayesinde hiç bozulmayacak. Ben buna inanıyorum." dedi adam hayranlıkla.

Jaymie içeri girdiğinde "Randevusuz geldik." derken gülümsüyordu. Doktor kalkıp Jaymie'ye sarılırken Edward arkada kalmıştı.

"Beklenen güzel anne gelmiş. Rüşvetimi isterim öp bakalım, kontrolüne geciktin." dedi doktor. Jaymie doktorun yanağına öpücük kondurmuş Edward'ın kızacağını düşünmemişti. Doktor Edward'ı görünce şaşırmış, eğilip selam vermişti. "Kimden ne istediğine dikkat et!" dedi Edward buz gibi bir sesle. Doktor "Affedin efendim." derken Jaymie, Edward'la göz göze geldi. Yabancı olmadığı kızgın bakışlarla yüzündeki tebessüm kaybolup aşina olduğu korku benliğini kapladı. Hemşire onu yönlendirirken, kontrol boyunca olay çıkmaması ve her şeyin bir an önce bitmesi için dua etti. Ortamdaki gerginlik yerini sessizliğe bırakmıştı. Kontrol bittiğinde doktor son hatırlatmaları yapmış, hastaneden çıkmışlardı.

Edward kapıya yönelirken Jaymie'nin elini tutmuş hareketleri sinirini belli ediyordu. Bekleyen araca bindiklerinde Edward öfkesine yenildi.

"Bir daha sakın Jaymie! Sakın! Başkasının sana dokunduğunu görmek istemiyorum. Bu kez seni ben öldürürüm!" dedi dişlerini sıkarak. Bağırmasına gerek yoktu. Jaymie için korkunun adı Edward'dı. Jaymie korkuyla bembeyaz olmuş yine çaresizce yüzlerce kere başını salladı. Edward içki şişesine uzandığında Jaymie nefes almaya çalışıyordu. Siyah camın kenarına kendini yapıştırabildiği kadar sığındı araba kapısına. Gözyaşlarını saklamaya çalıştı. Edward geçen on dakikanın ardından normale dönmüş, söylediklerine pişman olmuştu. İçi içini yerken bir kere daha hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya sığındı.

"Ne yemek istersin?"

"Ben aç değilim efendim." dedi sesini düzenlemeye çalışarak. Eve gidip ondan uzaklaşmak istiyordu. Genç adamın yanında olmak istemiyor, dakikalar Edward'ın tehdidinden sonra eziyete dönmüştü. Edward ondan uzak duran kadının korkusunun farkındaydı. Yine kapatılan bir restoranda yemeklerini bitirdiklerinde gece saat dokuza geliyordu. "Yoruldun." dedi Edward. Jaymie hiçbir şey söylemediğinde genç adam cevap beklermiş gibi yüzüne baktı. "Sorun değil efendim." Jaymie gerekmedikçe tek kelime etmiyor başını önünden kaldırmıyordu. Edward kahvesini içerken Jaymie'den gözünü ayırmıyor, genç kadın tabağındaki tatlıyla oynuyordu.

Edward "Jaymie seni daha fazla şehirde tutamam. Seni öğrenmeye başladılar ve burada seni koruyamıyorum." dedi, bu bir bahaneydi. Jaymie'yi yanında istiyordu ve onu zorlamak istemediği için bir sebebe ihtiyacı vardı.

"Ben kimseye bir şey yapmadım ki neden korunmalıyım?"

"Karnında dünyanın geleceği var. Er geç onun benim bebeğim olduğu açığa çıkacak. Benim bir sürü düşmanım var ve hiç azalmadılar."

Jaymie hiçbir şey söylemedi. Sormak istediği soruların cevaplarından korktu ve sustu. Gözlerinden yaşlar süzülürken "Ağlama lütfen. Üzülmeni istemiyorum" derken daha fazla açıklama yapmak istiyor nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu. Bu bilinmezlik onu çıkmaza sürüklüyor vazgeçiyordu. Zamandan medet ummaktan başka bir çaresi yoktu. Susup onu kollarına alıp sardı. Arabaya bindiklerinde Jaymie nereye gittiklerini bilmiyordu. Daisy'le kaldıkları evin kapısında durduklarında Edward ona kapısını açmış, birlikte yukarı çıkıyordu.

"Beni bu akşam misafir edebilirsin herhalde."

Jaymie şaşkındı, uzun zamandan beri Edward'la birlikte kalmamıştı. "Yarın hep beraber ayrılmak zorundayız." dedi Edward asansörde. Jaymie dairenin kapısını açtığında yeniden umutsuzluğa kapıldı. Edward'ın son cümlesiyle kendi kara deliğine Daisy'nin de dâhil olacağını öğrenmiş, hastaneden çıktığından beri ilk defa ölüm ona yine kurtuluş gibi görünmeye başlamıştı. İçeriye girdiklerinde Edward salonda dolanırken "İstediğiniz bir şey var mı efendim?" dedi Jaymie.

"Yoruldun, uyuyalım."

O sırada Enna yardıma gelmiş, Jaymie ile birlikte misafir odasındaki çift kişilik yatağı Edward için hazırladığında salona gelip selam verdi.

"Yatağınız hazır efendim. Umarım rahat edersiniz."

Edward hazırlanan odaya girdiğinde Jaymie yardım için arkasından gidiyordu. Edward Jaymie'ye döndü. "Duş almak istiyorum." dedi. Jaymie "Hemen hazırlarım efendim." derken banyoya yönelmişti. Edward onu tuttu "Kendim alabilirim, sen yoruldun, dinlen hadi biraz." dediğinde Jaymie'ye sokuluyordu.

Jaymie aceleyle çıkacakken "Teşekkür ederim efendim," diye soludu kaçmak ister gibi. Edward Jaymie'ye iyice yaklaştı ve kulağına "Yalnız uyumak istemiyorum." dedi. Edward Jaymie'nin davranışlarına kızmaya hakkı olmadığını biliyordu. Onu bu hale getiren kendisiydi. Yeniden onu kendine alıştırmalı ve eski güzel günlere dönmelerini sağlamalıydı.

Jaymie geceliğini giyip geleceğini söyleyerek odadan çıktı. Panikle salona geldi. Enna halinden bir şeyler olduğunu anlamış oturduğu taburedeн ayağa kalkarken "Jaymie neyin var? Rengin bembeyaz." dedi telaşla.

"Yanında uyumamı istiyor." dedi titrerken.

"Korkma artık seni incitmez, ben inanıyorum" Ellerini tutmuş söylediklerinin doğru olması için, içinden dua ediyordu. "Bir şey olursa bir şey bahane et ve bana seslen." dedi Enna çaresizce, devam etti. "Bir yolunu buluruz." Jaymie askılı bir gecelik giymişti, geceliğin ince kumaşıyla karnı tamamen ortadaydı. Saçlarını tarayıp dişlerini fırçaladı ve derin bir nefes aldı. Hayatındaki kısır döngü artık belliydi. Öncelerde Daisy ve kendi için özgür bir hayatın hayalini kurarken, şimdi bebeğinden ayrılmadan yıllarını onun yanında çürütmeye razı olduğu gerçeği içini acıtıyordu.

Jaymie eve döndüğünden beri okula gidemediği zamanlarda internetten takip ediyor, bir şekilde bitirmek için uğraşıyordu. Özgür biri olacak ama Edward'dan asla kurtulamayacaktı. Bunun farkındaydı. Düşüncelerinden sıyrıldı, kapıyı açıp içeri girdiğinde Edward'ın gözleri kapalıydı. Genç adamın uyuduğunu sandı ve odada Edward'ın kıyafetlerini ve banyoyu toparladı. Yavaşça yatağa girdiğinde:

"Siz ikiniz nihayet gelebildiniz." Jaymie kızdığını sandı ve telaşla cevap bulurken genç adam gülümsüyordu.

"Ben uyuduğunuzu sanmıştım efendim."

"Bundan sonra sensiz uyumak istemiyorum." dedi Edward ve onu kollarına aldı. Jaymie ileriye dönük hiçbir şey duymak istemiyordu. Sesini çıkarmadan genç adamın kollarına gömdü yüzünü, uyumak unutmak istiyordu. Tüm yaşadığı acıları, hamile olup bebeğinin ondan alınacağını "*Her şeyi her şeyi...*" dedi kendine. Geçmişe dönebilse yüzyıllar boyu o silikon kıyafetin içinde saklanabilirdi.

Edward günlerdir ilk defa Jaymie'nin kokusuyla huzurla uyumuştu. Jaymie yatakta kıpırdamadan durduğu bir saatin ardından yataktan çıktı ve salona geçti. Süt ısıtıp pencere kenarındaki sandalyeye oturdu. Karanlığı aydınlatan pencereden vuran şehir ışıklarını seyrediyordu, düşüncelere dalmıştı. Daisy kalkmış onun salonda oturduğunu gördüğünde gülümseyerek yanına geldi.

"Prens'le buluşman nasıl geçti?" Gelip yanına diz çöküp karnını okşarken "İçeride uyuyor." dedi Jaymie.

"Neden burada yine?"

"O ne isterse o olur biliyorsun." Daisy ablasının yüzünden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Bebeği alacağını mı söyledi?" Jaymie gözlerinden süzülen yaşları silip güçlü olmaya çalıştı. "Bebek için bana iyi davranıyor biliyorsun. Yarın ikimiz de onunla gitmek zorundayız."

"Ben istemiyorum. Artık köle değiliz, bizi zorlayamaz." dedi isyanla. Jaymie korkuyla kardeşinin ağzını kapattı.

"Bizi duyacak sessiz ol. Onun için köle olmuşsun olmamışsın bir önemi yok, o istediğini alır. Benim istediğimi mi sanıyorsun. Korkuyorum. Bırak sevgisi, merhameti bile kalmadı. Ben... ben... Bebeğimi bırakamam. Sen zaten özgür olacaksın. Liseyi yatılı bir okulda okuma fikrine alışsan iyi olur. Edward'la konuşacağım yatılı okul senin kurtuluşun."

"Peki ya sen?"

"Bebeğimle olmaktan başka bir şey düşünemiyorum O içimde büyürken onsuz kalacağım korkusuyla yaşıyo rum. Beni anlamalısın Daisy. Yoluna yalnız devam et melisin."

"Evlenecek ve onu varisi yapacak, sen ne olacaksın Jaymie?"

"Bilmiyorum belki dadısı olarak kalabilirim. Belki..." dedi gözyaşlarıyla. İki kız kardeş birbirlerine sarılıp ağ larken Edward uyanmış Jaymie'nin yanında olmadığını anlayıp kalkıp ışığı açtığında Jaymie ve Daisy telaşla ayaklanmışlardı. Daisy odasına dönerken Jaymie hızla Prens'in yattığı odaya geldi.

"Efendim. Bir isteğiniz mi var?"

"Hayır." Jaymie sabahlığını üzerinden çıkarıp, ışığı söndürdü ve yatağa uzandı. Edward kollarını açtığında Jaymie göğsüne uzandı ama ona sarılmadı. Edward Jaymie'nin korku dolu halinin sağlığını bozacağı endişe siyle kendi istekleri arasında sıkışıp kalmıştı. Onu ya nında isterken Jaymie sadece ondan korktuğu için kolla rındaydı. Saplantı derecesinde aşkının gözlerini kör et miş olduğunun farkındaydı. Genç kadının ondan kaçışı, başka bir erkeğin ona sahip olmasını bilmek onun uğru na her şeyi göze aldığı kadından uzaklaştırmış, insanlık tan çıkarmıştı. İçindeki intikam aylardır Jaymie'ye ce hennemi yaşatırken, ondan soğumasını sağlayamamıştı. Uzandığı yerden doğruldu.

"Uyuyor musun?" Jaymie hiç ses çıkarmak istemese de "Hayır efendim." dedi mecburen.

"Rahat değil misin?"

"Burada yatmaya alışık değilim efendim." Edward ayağa kalkıp genç kadını kucağına aldı. "Seni odana götürelim." Jaymie'yi odasındaki tek kişilik yatağa bırakırken "Yanında kalabilir miyim?" dedi. Jaymie neden izin istediğini sorgularcasına ona baktı ve yatağında yer açtı. Edward yanına uzanırken Jaymie, Edward kollarını

ona sarmadan göğsünde yerini almıştı. Edward saçlarına yüzünü gömmüş gözlerini kapatmış onu öperken Jaymie kıpırdamıyordu.

"Jaymie bilmeliyim. Marlon'u seviyor musun?" dedi Edward birden bire. Jaymie kaskatı kesilmiş bu soruya ne diyeceğini bilmiyordu. Edward'ın sorularına ne yanıt verirse versin onun fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu. "Hayır, efendim." dedi cılız bir sesle.

"Gerçek duygularını bilmeliyim."

"Onu seviyorum ama sizin söylediğiniz anlamda değil."

Jaymie, Edward'ın Marlon'u bırakacağını bilse ona aşık olduğunu söyler ve her şeyi göze alırdı. Fakat senelerini geçirdiği adamı tanıyordu. Ne Edward ne bir başkası Marlon'un onun kalbindeki yerini silemezdi.

"Bana açık olursan onu bırakabilirim. Seni de bırakabilirim."

Kurduğu cümle içinde fırtınalar koparırken bu konuşmayı yapması gerektiğini biliyordu.

"Onu bırakmanız ya da beni bırakmanız Marlon'la beni bir araya getirmeyecek. Benim yüzümden yok yere bir sürü acı çekti. Onu seviyorum ama sevgi yetmiyor."

"Yani ondan onun için vazgeçiyorsun." Edward'ın boğazı kurumuş gerilmişti.

"Hayır, onun için doğru olan bu. Mutlu olmalı, bunu hak ediyor."

Edward yatakta doğrulurken Jaymie kollarından çıkmış uzaklaşmıştı. Edward Jaymie'nin konuşmalarıyla Marlon'a öfkesi daha çok büyürken Jaymie'nin duygularını çözmekle meşguldü.

"Neden Jaymie? Onu neden seviyorsun? Bilmek istiyorum."

"O çok huzurlu, güvenli bir liman gibi."

Jaymie'nin ağzından çıkan aralarında hiç olmayan güven ve huzur kelimeleri Edward'ı çıldırttı. İçinde sak-

ladığı, düşünmekten kaçındığı şeyi sevdiği kadından duyarken bir kere daha hırsına yenildi ve Jaymie'nin kollarını tutup sarsacakken gözleri kapanmış dişlerini sıkıyordu. Genç kadın korkuyla karnını korumaya çalışırken Edward kollarını serbest bıraktı. Burnundan soluyarak sakinleşmeye çalıştı. "Özür dilerim sen benim hep zayıf yanım olacaksın," dedi onu korkuttuğu için.

"Ona güvenirken bana güvenmemeyi tercih ettin." dedi acıyla. Kendini ifade etmek ona ne kadar zor gelse de artık mecburdu. Jaymie sessiz kalınca Edward boğazına takılan sormak zorunda olduğu cümleyi hazmetti ve "Huzur ve güven için mi kendini ona verdin?" Edward içinde büyüyen acıyı su yüzüne çıkarmış artık boğazına kordan demirler giriyor gibiydi. Jaymie bu soruyla şaşırmıştı. Uzun bir süreden sonra ilk defa Edward'ın gözlerinin içine baktı. Böyle bir şeyi nasıl düşündüğünü anlamaya çalışıyor gözleriyle adeta *'Bu nasıl bir soru?'* diyordu. "Ben onunla hiç birlikte olmadım." dedi kendinden emin bir sesle. "Bana yalan söyleme. Birçok kere bunu sana ifade ettim sen de yalanlamadın. Buna gerek yok. Ben... Ben bunları geride bıraktım." derken sinirden dişlerini sıkarak konuşuyordu.

İsyan etme sırası Jaymie'ye gelmişti. "Ben size hiç yalan söylemedim. Ben size ne kadar güvenmediysem siz de bana güvenmediniz. Evet, aslında yalancıyım. Onunla yattım, onu deli gibi seviyorum. Hatta karnımdaki onun çocuğu. Neden onu, beni ve karnımdaki çocuğu öldürüp bize huzur vermiyorsunuz! Haklısınız onu sizden daha çok seviyorum. Çünkü... Beni her şeyimle kabul ediyor! Yargılamıyor... Öfkesini benden çıkarmak için başka tenlerde dolanıp beni ve sevdiklerimi sırf intikam almak için hırpalamıyor... Keşke! Keşke size duyduğum aşkın yarısını ona verebilseydim. İşte o zaman dünyanın en mutlu kadını ben olurdum. Marlon beni çok

mutlu edebilirdi." diyerek kalkmış ve hızla odadan çıkmıştı.

Edward yatakta öylece kalmıştı. Bir süre kendine zaman tanıdı sonra kıyafetlerinin olduğu odaya gidip giyindi. Duyduklarını hazmetmeye çalışırken Jaymie salonda huzursuzca Edward'ın bu konuşması üzerine gelecek darbeleri bekliyordu. Haklılığı bir şey ifade etmiyordu. Yine özür dileyip onu affetmesini dilemekten başka bir çaresi yoktu. Edward salona gelip çıkış kapısına doğru yürürken Jaymie nereye gittiğini bilecek kadar onu tanıyordu. Hızla her şeyi göze aldı ve önüne geçti.

"Efendim, yalvarırım ona bir şey yapmayın!" dedi ve devam etti. "Benim çocukluğumdan beri tek hayalim özgür olmak ve kardeşimi özgür kılmaktı. Onunla sadece özgür olabilmek için evlendim. Onunla olmadım, olamadım. Siz ruhuma öyle işlemişsiniz ki tenime sizden başka hiçbir erkek dokunmadı. Ruhum gibi, bedenim de sizin köleniz oldu. Bundan sonra kararlarınıza saygılı olup size itaat edeceğim. Kaçmayacağım, kendimi öldürmeyeceğim. Lütfen Marlon'u bağışlayın."

"Ama beni sevmiyorsun?"

Jaymie gözlerini kaçırdığında ne demeliydi bilmiyordu. Edward'ın sonsuz sevgisini, ona aşkla bakmasını görmüştü. Deliler gibi âşık olmuş Edward'a koşulsuz bir sevgiyle bağlanmış ama yara almıştı. Edward onun için hep imkânsızdı. Genç adam sevgisini Jaymie'de korkuya dönüştürürken; can yakışları, huzursuzluğu onu canından bezdirmiş intihar noktasına getirmişti.

"Bir cevabı hak ediyorum."

"Sizin beni sevmenizin bir öneminin kalmadığı gibi benim sevgimin de bir önemi yok."

Bu Edward'a tokat gibi bir cevaptı. Genç adamın içinde asıl fırtına yeni başlıyordu.

"Yani benim sevgimi istemiyorsun?"

"Benim isteklerimin bir önemi yok. Sizin istekleriniz her zaman benim için önemli olacak. Yemin ederim. Affedin! Ben sadece benim yüzünden Marlon'un acı çekmesini istemiyorum. O suçsuz."

"Kendin için ne istiyorsun Jaymie?"

"Bebeğimi yanımda istiyorum." Panikle devam ederken gözyaşları akıyordu. "Yanlış anlamayın! Ben sadece yanında olmak istiyorum. Ne şekil? Nasıl olursa. Beni ne bildiği umurumda değil. Yanında olup onu görebileyim yeter!" Nefesi daralmıştı. Edward eliyle gözyaşlarını sildi ve gözlerine baktı bir süre. Onu kapının önünden usulca çekti "Sizi almaya gelirim." dedi ve çıktı.

Aklı karmakarışıktı. Bir yanı Jaymie'ye inanıyor, inanmak istiyordu. Acabaları onu ele geçiriyordu. Geldiği şehir dışındaki binada kapıda iki adam bekliyordu. İçeri girdiğinde bir odanın kapısının önünde iki kişi daha ona selam verirken içeri girdiğinde yatakta uzanan Marlon onu görünce kalkıp selam verdi. Edward elindeki içki şişesini masanın üzerine koydu. Marlon'a oturması için eliyle işaret etti. Bir muhafız iki bardağa içkileri koyarken Edward'ın ne kadar düşünceli olduğu gözlerinden okunuyordu. "Bir sorun mu var?" dedi Marlon merakla, Jaymie'ye bir şey olmasından korkuyordu.

"O hamile."

"Tebrik ederim."

Edward yüzüne bakarken Marlon konuşmaya devam etti. "Şimdi bebeği ondan alacak ve aylardır yaşattığınız eziyete devam edeceksiniz."

Edward gülümsedi. "Beni tanıyorsun."

Marlon doğru tahmin etmişti. Jaymie intihar edip Edward onsuzluğun ne demek olduğunu anlayana kadar buydu planı. Şimdi ne istiyordu onun muhakemesindeydi.

"Evet, efendim sizi tanıyorum. İntikam alırken Jaymie'nin size olan aşkını öldürdüğünüzü bilecek kadar

da Jaymie'yi tanıyorum." dediğinde Edward kıskançlıkla ayağa kalkmış Marlon'un yakasına yapışıp kalmıştı. Jaymie'nin onu sevmediğini birinin ağzından duymak onu çileden çıkarıyordu.

"Umurumda değil, onun aşkı umurumda değil. Bebeği alıp ikinizi de bir mezara gömmem gerekiyor."

Marlon ses çıkarmadı. Edward onu itip duvara vurmasını sağladı ve tekrar masaya oturdu. Marlon ayağa kalkmış dimdik dururken Edward içkisini bitirmiş ikinci kadehi koymak için şişeşe uzandı.

"Merak ediyorum. Nasıl bu kadar onun güvenini sağlarsın?"

Marlon Jaymie'nin ona söylediklerinin tekrarını yaparcasına konuşmaya başladı.

"Onu hiçbir zaman yargılamadım. Size olan aşkını anlatırken bile onu sevebildim. Beni reddettiği zaman aşkından vazgeçmedim, sabırla bekledim. Benim olmayacağını bile bile bekledim. Yanımda olmasıyla, ona yardım etmekle avundum. Yine bana gelse yine onu reddetmez olduğu gibi kabullenir yaralarını sarmak için elimden geleni yaparım."

Edward duyduklarıyla utanmıştı. Aklından "*Marlon mu daha çok seviyor, ben mi?*" sorusunun geçmesine engel olamadı.

"Marlon o hâlâ senin karın, boşanma kâğıdını imzalamadın. Nasıl benden bebeği olmasını kabullenip böyle sakin kalabiliyorsun?" dediğinde sakinleşmiş ama içi içini yiyordu. Marlon gülümsedi ve küçük odayı sanki geniş bir alan gibi turlamaya başladı.

"O beni sevmiş olabilir ama âşık olmadı. Benim karım olması kâğıt üzerinde kaldı bunu biliyorsunuz. Tam anlamıyla bana bağlanmış, benim olmuş olsaydı çoktan buradan kaçar, ne pahasına olursa olsun onu sizden alırdım. Ama Jaymie hep sizindi, her zaman şanslı siz oldunuz."

Edward yeni bir dünyaya uyanır gibi duyduklarıyla can bulmuştu. İçinde Jaymie gittikten sonra ölen bütün her şey can buluyor adeta sonsuz uykudan uyanıyordu. "*O hâlâ benim!*" dedi mırıltıyla. İçi çekilmiş gibi ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden Marlon'un yanından ayrıldı. Arabasına bindiğinde içi içine sığmıyordu. Jaymie hâlâ ilk gün gibi onundu. Yanına gitmek için inanılmaz bir istek duydu. Ayaklarına kapanıp özür dileyemezdi ama artık işleri düzene koyabilirdi. Aslında o çoktan Jaymie'yi her haliyle kabullenmişti ama duyduk ları bunu kendine itiraf etmesini sağlamıştı sadece.

Arabasını Jaymie'nin evinin önünde park ederken ak şam olmak üzereydi. Korumaları aşağıda bırakarak yu karı çıktı. Jaymie ve Daisy hazırlanmış, Edward'ın gel mesini bekliyorlardı. Edward kapıyı çaldığında Daisy ağlayarak banyoya gidip kapıyı hızla kapattı. Jaymie kapıyı açıp selam verirken genç adama bakmıyordu. Kapıda bekleyen muhafızlar Edward'ın emriyle aşağı inerken "Hoş geldiniz efendim!" dedi Jaymie.

"Hazır mısınız?"

Jaymie'nin üzerinde yine kendine büyük gelen eşof manları vardı. Edward gülümsedi ve hiçbir şey söyleme di.

"Evet efendim. Hemen çıkacaksak Daisy'ye haber ve riyim."

Gözleri daha bir korkuyla bakıyor dün gece söyledik lerinin Marlon'a zarar vermiş olmasından korkuyordu.

"Biz çıkalım Daisy arkadan gelir."

Jaymie telaşla yüzüne baktığında "Aynı uçakta olacağız merak etme." Elinden tuttu ve asansöre bindiklerinde Jaymie duyguları çekilmiş gibi boş boş bakıyor yüzü bembeyazdı. Edward onu kollarına alıp "Sorun ne?" dedi. Jaymie korkuyla "Biliyorum sormaya iznim yok ama bilmeliyim. O iyi mi?" Edward "Evet." dedi. Saçla rını koklayıp alnını öperken "Evet o iyi." diye tekrar etti.

Jaymie biraz olsun rahatlamıştı, arabaya bindiğinde gözlerini uzayıp giden yollardan ayırmadı. Bir daha ne zaman bir şehir görebileceğini düşündü. Hayatında yaptığı en büyük hata olarak adlandırdığı kaçmak ondan çok şey alıp götürmüştü. Aşkını kaybetmiş, Marlon'a çok zarar vermiş, Daisy yine saraya dönüyordu. "*Bebeğim...*" diye geçirdi içinden kendine soru sorarcasına. "*Ya bebeğim, onu da kaybedecek miyim*?" sorusu içini kemirirken hayatı Marie gibi sarayın koridorlarında köle olarak bitecek belki de bebeği hiçbir zaman ona anne diyemeyecekti. "*Onun yakınında olmak bana yeter.*" dedi içindeki ağlama isteğini bastırarak.

Havaalanına geldiklerinde arabadan inerken Edward Jaymie'nin elini tutup inmesine yardım etmişti. Önceki yolculuklarının aksine Edward normal insanların giriş yaptığı kapılardan geçerken Jaymie'nin elini bırakmamıştı. Korumalar onları gizli olarak takip ederken Prens'i tanıyanlar şaşırıyor, selam vermekte gecikiyorlardı. Jaymie neler olduğunu anlamaya çalışırken "Vaktimiz var; kahve, çay, süt ne istersin?" dedi Edward onu kafeterya tarzı pastaneye yönlendirirken. Jaymie kalabalıkla kasılmış etrafa kaçamak bakışlar atıyordu. "Kahve" dedi Jaymie. Edward'la iki kişilik yuvarlak bir masaya oturduklarında Edward gülümsüyordu.

Jaymie etraftaki bakışlardan kaçmak için masada duran dergiye uzandı. Oyalanmak için vizyondaki filmlerin reklamlarına bakıyordu. "Sinemaya gitmeyeli uzun zaman oldu. En son seninle gitmiştim." dedi Edward. Jaymie gözlerine bakıp hemen bakışlarını çekerken "Ben Daisy'yle gittim." dedi çekinerek.

"Yarın akşam gidebiliriz."

Jaymie içinden neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Konuşmalarının arkasından kötü bir şeyler gelecek diye tetikte bekliyordu. Ses çıkarmadı. Etraf iyice kalabalıklaşmış Edward tanınıyor meraklı insanlar yığın halini

aldığında uzaktan onları izleyen muhafızlardan biri masaya gelmişti.

"Efendim gitmeliyiz." O sırada karşıdan üç dört kamera ve muhabirler hızla onlara doğru gelirken Edward ayaklandı. Jaymie kalktı ve arkasında kalırken Edward elini uzattı. Jaymie tedirgince elini uzattığında Edward ve onun el ele fotoğrafları çekilmişti. Özel bir kapıdan uçağa bindiklerinde bekleyen bir doktor ve hemşire vardı. Edward Jaymie'yi oturması için yönlendirirken Jaymie uçaktaki görevlilerden rahatsız olmuştu. Ona yine hayranlık, şaşkınlık ve merakla bakıyorlardı. Doktor yanlarına gelip "Efendim uçak kalkmadan izninizle kontrolleri yapmak istiyorum." dedi. Edward Jaymie'ye bakarak "Ne dersin?" dedi. Jaymie "Peki efendim." dedi usulca kalkıp doktorla gitti. On beş dakika sonra Doktor Edward'ın yanına geldi ve "Her şey gayet normal. Yolculuk için bir sakınca görmüyorum." dedi ve saygıyla eğilip çekildi.

Edward, Jaymie'yi merak etmiş yanına gittiğinde Jaymie oturmuş öylece duruyordu. Edward'ı görünce apar topar kalkıp selam verdi. "İyi misin?" "Evet, efendim." dedi ve izin isteyerek oturması gereken kabine ilerledi. Edward onun soğukluğunu aşamıyor ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Jaymie bir koltuğa oturup kafasını cama çevirdi. Edward ondaki huzursuzluğu anlamıştı "Hadi biraz dinlen!" dedi.

Edward telefonu çaldığında yerinden kalktı ve uçağın kapısında Daisy'yi karşıladı. Genç kızın ağlamaktan yüzü gözü şişmişti.

"Daisy üzülmene gerek yok. Her şey yoluna girecek. Ağlama artık koca kız oldun."

"Ben saraya dönmek istemiyorum. Köle olmak istemiyorum. Ablamı ve beni rahat bırakamaz mısınız? Başkasından da bebeğiniz olur, siz Kral olacaksınız."

Edward sesini çıkarmadı. Daisy' ye yer gösterdi ve Jaymie'nin yanına oturduğunda "Daisy burada, birazdan uçak kalkacak."

Jaymie gelen anonsla kemerini taktı, arkasına yaslandı, gözlerini kapattığında yine tek istediği her şeyi unutmaktı. Ne kadar uyuduğunu bilmeden gözlerini açtığında genç adamın sıcak kolları onu sarmış koltukları yatar pozisyondaydı. Doğrulmak istediğinde Edward "Biraz kollarımda kal! Bana çok iyi geliyor." dedi. Jaymie uyku sersemi ne yapması gerektiğini anlamak için genç adamın yüzüne baktığında Edward onu kendine çekti. Dudakları genç kadının dudaklarına değdiğinde "Seni öpebilir miyim?" diyerek izin istedi.

Jaymie ilk zamanları hatırladı. Genç adam nazikçe onun olmayı isteyip istemediğini sormuştu. Jaymie o zaman onu deli gibi istemiş, heyecanla evet anlamında başını sallamıştı. Şimdi o istek yoktu içinde ama hayır da diyemezdi. Gözlerini kapatıp evet anlamında başını salladığında Edward usulca dokundu dudaklarına. Öpüşleri olmadığı kadar narin ve sevgi doluydu. Jaymie ürküyor dudaklarına cevap veremiyor, Edward ona yardımcı oluyordu. Ağzının içinde genç kadının dudaklarını ısıtıyor duygularını dudaklarına akıtıyordu. Dakikalar genç adamın ufak derin buseleriyle geçerken Jaymie büyülenmiş gibi onu öpen dudakları düşünüyor, öpüşlerde kayboluyor yine de cevap veremiyordu. Diğer bir yanı Edward'ı izinsiz öptüğünde başına gelenleri hatırlıyordu. Edward dudaklarını genç kadının boynunda gezdirdi.

"Dudaklarına hiç doyamıyorum." derken gözleri gözlerini buldu. Jaymie gözlerini kaçırdığında Edward'ın bakışları dudaklarında aylarca öpmemek için kendiyle savaş verişini hatırlarken şimdi hasretini söndürüyordu. Jaymie'nin gözleri kapalı, genç adam saçlarını okşuyordu. İniş anonsuyla doğrulurken "Biz nereye gidiyoruz efendim?" diye sordu Jaymie. "Saraya." dediğinde

Jaymie bakışlarını kaçırdı. "Bir sorun mu var?" dedi genç kadının yüzünü ellerinin arasına alırken."Hayır, efendim." Edward karşısında duran, bin bir eziyetine katlanan kadını ölesiye seviyordu. Bir kere daha onu dudaklarına hapsedip deli gibi öperken "Tanrım benim olmanı istiyorum." dedi fısıltıyla. Jaymie ona verilen emirleri yerine getirir gibi tepkisizdi ama tutkusu ona bulaşıyor, bu histen kurtulmak için konuşmaya devam etti.

"Saraya gitmemizin özel bir nedeni var mı?"

"Güvenlik için."

Jaymie konuşmasa da Edward onun huzursuzluğunu biliyordu. "Sarayda kimse sana ve Daisy'e karışmayacak, üzülmeni istemiyorum. Ne olursa olsun bana söylemelisin tamam mı?"

"Peki efendim."

İniş için oturduklarında Edward Jaymie'yi seyrediyordu. Jaymie düşünceli, gözleri buğulanmış kapalı camdan dışarıya bakıyor gibi duruyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiç efendim dışarıyı seyrediyordum." Edward gülümseyerek camın açılması için düğmeye bastı.

"Bu arada bütün Kurul ve yaşlılar heyetinin bebekten haberi var. Sanırım artık basının da haberi var." dediğinde Jaymie iyice dehşete kapılmış en azından bu kaosun içinden kardeşini kurtarabileceğini düşündü.

"Sizden bir ricam var efendim. Daisy'nin yatılı okula gitmesi için onay vermenizi istiyorum."

"Saray okulunda en iyi eğitimi alabilir. Senden ayrı kalmasına üzülmeyecek misin?"

"Yatılı okul onun için daha iyi." dedi Jaymie boğazındaki üzgün sesi gölgeleyerek. Ona kalsa kardeşinin her şeyiyle kendi ilgilenirdi. Daisy'nin sarayda kalması köleliğinden kurtulamayacağı anlamına geliyordu. Bu-

nun olmaması için Jaymie onu hayat boyu görmemeye razıydı.

"Bu konuyu sonra konuşuruz."

Jaymie reddetmediği için sevinmişti. Hostes elinde kıyafet çantası yanlarına geldiğinde Edward sevgiyle Jaymie'nin elini tuttu, çantayı alarak onu uçağın diğer bölümüne geçirdi.

"Giyinmene yardım edebilirim."

Jaymie elbiseyi alırken neden üzerini değişmesi gerektiğini merak ediyor ama soramıyordu. Edward Jaymie'nin eşofman fermuarını açtı.

"Ben kendim giyebilirim."

"Benden utanıyor musun?"

"Beni böyle görmenizi istemiyorum."

Edward "Ben istiyorum." derken yine son nokta koyulmuştu. Jaymie'nin giyinmesine yardım ederken gözlerinden hiç ayrılmadı gözleri. Jaymie üzerine dikilmiş gibi duran kalın askılı beyaz keten elbise içinde yine bir melek gibiydi. Omuz askılarından aşağı bol inen elbise dizlerinde son bulurken ayakkabıları hafif topukluydu. Saçlarını ensesinde topuz yapmış tedirginliğini koruyordu.

"Hazırsın." dedi genç adam. Jaymie evet anlamında kafasını sallarken derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışıyordu. Edward kendisi için hazırlanmış kahverengi takımı giymek için siyah kazağını çıkardı. Jaymie gömleğini alıp giymesine yardım ederken kokusuyla bir ara gözlerini kapatmıştı. İçinden kokusuna aşerdiğini düşünüp kazağını alıp günlerce ona sarılıp uyuyabilirim diye içinden geçirirken Edward şortuyla kalmıştı. Jaymie pantolonunu uzatırken ona eğilip öperken Jaymie'nin istemsizce elleri ona dokunmuş çok hoşuna gitmişti. "Keşke giyinmeseydin." dedi Edward gülümseyerek. Sonra giyindi ve kravatını Jaymie düzeltti. Jaymie'nin aklı Edward'ın kazağında kalmış kendine kızarken Edward elini

tutmuş Daisy'nin bulunduğu bölüme girmişlerdi. Daisy yanındaki muhafızların yönlendirmesiyle uçaktan inerken ablasıyla göz göze geldi ve merdivenlerden indi. Edward yine özel kapıların dışında halkın kullandığı çıkışı kullanmış basının onları beklediğini biliyordu. Ordu gibi muhafız alayı onları karşılarken herkes şaşkındı. Havaalanı neredeyse onun yüzünden kilitlenmiş herkes onları görmek için yarışıyordu. O yürürken Jaymie'ye yardım ediyor, güneş gözlüklerinin ardından etrafı kolluyordu.

Kalabalıktan "Edward seni seviyoruz!" diye seslenenler basının muhafızlardan fırsat buldukça "Efendim yanınızdaki bayan sizden mi hamile? Nişanlınız sizi bu yüzden mi terk etti? Köleniz olduğu söyleniyor." Sorularının devamı yağmur gibi geliyordu. Edward kalabalığa aldırmadan yürürken Jaymie'nin kulağına eğildi ve "Soruları yanıtlamak ister misin?" dedi muzipçe.

Gülmesini engellemeden yürürken Jaymie'den bir cevap alamayacağını biliyordu. Başı önde Edward'ın yavaş adımlarına ayak uydurmaya çalışırken genç adamın neden yavaş yürüdüğünü düşünüyor bir an önce kalabalıktan uzaklaşmak için dua ediyordu. Gazeteci biri önlerini keserek "Efendim bize gelen bilgiler arasında üç yıl öncesinde evlenmek istediğiniz özgürleşen kölenizi bulup zorla birlikte olduğunuz söyleniyor." dedi. Edward bu soruyu da yanıtsız bırakırken Jaymie'yle göz göze geldi. Jaymie patlayan flaşlardan, sorulardan iyice bunalmış boğulacak gibiydi. Edward Jaymie'yle arabaya girene kadar elini bırakmadı. Derin bir 'Off!' çekerken gülümsemesi yüzüne yayılmış "Haberler ne çabuk yayılıyor." dedi. Genç kadını yavaş ve memnuniyetle kendini çekip sarıldığında Jaymie'nin her yeri buz gibiydi. "Üşümüşsün." Edward klimayı açarken kendi ceketini çıkartı ve ona giydirdi. Eli Jaymie'nin karnına gitti ve sevgiyle okşadı.

"Yakında tekrar ultrasona girmelisin. Dün o patavatsız doktor yüzünden pek bir şey anlamadım. Oğlumuz büyümüş mü merak ediyorum." dedi Edward. Jaymie şaşırmıştı. "Erkek mi?" dedi. "Evet erkek. Gerçi biliyorsun ben senin gibi gözleri olan bir kız istiyordum. Umarım ikinci kız olur." dedi normal konuşur gibi. Jaymie yüzünde dehşetle ona bakarken "Yani istersen..." dedi Edward panikle ve konuyu değiştirdi.

"Sen de istersen adını Stew koymak istiyorum."

Jaymie Edward'ın kendisine bu kadar iyi davranmasının bebek doğana kadar süreceğini düşündüğünde korku yine yüzüne yansımıştı sesini çıkarmadı. Saray kapısına yaklaşmışlardı, giriş basının akınına uğramış gibiydi. Hepsi bir haber alabilmek ya da bir fotoğraf çekebilmek için savaşıyordu adeta. Jaymie olanlara bir anlam veremiyordu. Bu sırada Edward camı açmış, basını selamlıyor, fotoğraf almalarına izin veriyordu. Jaymie Edward'ın çıldırdığını düşünmüş, bir an önce patlayan flaşlardan kurtulmak için can atıyordu.

Araba bahçeye girdiğinde rahatlamıştı ama sakinleşmesi için zamana ihtiyacı vardı. Edward yüzünün rengi giden Jaymie için endişelendi. Sarayın önünde bekleyen kalabalığı hiçe sayıp arabayı kullanan muhafızı arka kapıya yönlendirmiş, arabadan indiklerinde yalnız olmalarıyla Jaymie biraz daha rahatlatmıştı. Marie onları ön kapıda göremeyince sarayı boydan boya koşarak yanlarına geldi ve Edward'ı selamladı. Diğer arabadan inen Daisy'i alıp götürürken Jaymie'yle göz göze gelmekle yetindi.

Edward'ın yanına adeta koşarak gelen sekreter, "Efendim siz yokken..." derken Yaver'in sekreterden farkı yoktu. Nefes nefese "Babanız sizi görmek istiyor." demesine "Sonra." dedi ve genç kadını kendi katına çıkardı. Dairenin kapısını açıp Jaymie'nin içeri girmesini sağladı. Dudaklarına eğilip masumca öptü "Seni tekrar

burada görmek çok güzel. Benim Kral'ı görmem gerekiyor." dedi ve çıktı.

Edward, Kral'ın daire kapısında derin bir nefes alıp içeri girdiğinde babası camın kenarında düşünceliydi. Edward ses çıkarmadan yaklaştı.

"Hoş geldin. Halkın arasındasın." dedi Kral açık televizyondan onun Jaymie'yle el ele havaalanından çıkarken görüntülerini işaret ederek. Edward duymamış gibi "Bilmenizi isterim. Jaymie burada." dedi.

"Bebeğin doğmasına az kaldı." dedi Kral.

Aralarındaki anlamsız diyalog aslında konuya girmek için atılan ısınma turları gibiydi. Edward uzatmadı.

"Söylemek istediğim şu; Jaymie'yi her ne olursa olsun bırakmayacağım. Onun beni isteyip istememesi, birilerinin onu tehdit etmesi önemli değil. O benim Kraliçem olmayacaksa hayatımda başka kimse olmayacak. Kararı size bırakıyorum efendim."

"Son cümleni anlayamadım."

"Kral olabilirim bunu engellemeye niyetim yok bu benim kaderimde var. Ama yanımda Jaymie oturmayacaksa kimse oturmayacak. Dünya bir kraliçe olmadan pekâlâ yönetilebilir."

"Edward bu imkânsız, bir varisin olmak zorunda."

"Jaymie'nin doğurduğu her çocuk benim kanımdandır ve varisim olacak. Şu an hamile, ben bunu zaten pazarlık konusu bile yapmıyorum. Tabii siz kabul edemem diyorsanız bu ayrı."

"Yine kendini çıkmaz bir sokağa sokuyorsun." dedi Kral kederle.

"Yasalar bana Krallığı reddetme hakkını veriyor. Ya bana destek verin ya da önümden çekilin."

Kral artık köşeye sıkıştığını biliyordu. Edward üstü kapalı imalarıyla babasına karşı eskisi gibi iyi niyetli olmadığını belirtiyordu.

"Desteğim seninle." dedi babası mecbur kalarak. Edward soğuk bir selamlamayla odayı terk etti.

Jaymie yeniden başladığı yerdeydi. Etrafa göz gezdirirken mutluluğunu bırakıp gözyaşlarıyla terk ettiği gün aklına geldi. "*Hataydı.*" dedi pişmanlıkla. Antrede biraz durup ışığın gökkuşağı yarattığı teras penceresine doğru gitti. Sedir aynı güzellikte tülleriyle yerli yerindeydi. Sedirin içinde Edward'ın kollarında ona ilk kez samimi davranırken nasıl utandığını hatırladı. Gülümserken aralık olan yatak odası kapısından her defasında tutkuyla kendini Edward'a verdiği yatak gözüne çarptı. Genç adamı özlediğini düşündü. Onun sevgisini, aşkını, ilgisini, tutkulu gözlerini özlüyordu. Kanı çekilmiş gibi hiç düşünmeden eskiden huzur bulduğu odasına girme isteğiyle doldu. Adımları hızlandı ve odasına girdiğinde üzerindeki elbiseden kurtuldu. Tek kişilik yatağa uzandı, çarşafı üzerine çektiğinde hiçbir şey düşünemez haldeydi. Uyku onun için unutmak demekti ve hemen uyuyakaldı.

Edward dairesine geri geldiğinde her yeri gezmiş Jaymie'yi göremeyince Marie'yi aramış, orada olmadığını öğrendiğinde mutfak tarafı aklına gelmişti. Odaya girdiğinde Jaymie'nin haline gülümsemiş, o da kıyafetlerinden kurtulmuş genç kadının yanına girmişti. Onu kollarına alıp kokusunu içine çekerken Edward daha fazla dayanamamıştı. Dudaklarını usulca öperken Jaymie uyandı. "Selam!" dedi Edward ve tekrar dudaklarını bulduğunda sevgiyle öpmeye başladı. Jaymie aylardan sonra ilk defa Edward'la aynı yatakta ve hazırlıksız bir şekilde iç çamaşırıylaydı. Edward'ın elleri tutkuyla Jaymie'nin bedeninde dolanırken iç çamaşırının kilidini açıp onu kurtardı. Elleri istekten öte sevgiyle dokunuyor kelimelere dökemediği özrünü parmaklarına akıtıyordu. Jaymie'nin alt çamaşırına uzandığında Jaymie'nin tedirginliğini anladı ve "Sadece özledim. İzin ver" dedi. Du-

dakları boynunda omuzlarında can bulur gibiydi. Elleri narin bir o kadar yumuşak şekilde göğüslerinde, karnında, bacaklarında dolanıp durdu. "Tenine dokunmalıyım. Sen hazır olana kadar benim olmanı bekleyeceğim." dedi ve kaldığı yerden dudaklarına uzanıp usul usul öpmeye başladı. Jaymie teninde gezen dudaklarla alev almıştı. Bebek karnında yüzüyor gibi kıpırdanırken Edward'ın elleri her yerindeydi. "Seni seviyorum." dedi Edward gözlerine bakıp bir kez daha dudaklarına uzanırken.

Jaymie dudaklarını genç adamınkilerde kaybederken kafası karmakarışıktı. Edward'ın onu kandırması göz açıp kapatmak kadar kolaydı. İstemsizce dudakları ona cevap verirken Edward günler sonra güneşi görmüş gibiydi. "Beni öpmeni özledim." dedi istekle. Jaymie cevap verdikçe Edward umutlandı, mutlu oldu. Cevap verdikçe daha fazla öptü. Genç adam dakikalarca dolandı özlemini giderir gibi. Zorlamadan, ona sahip olmadan sadece elleri, dudakları sevdi özlediği bedeni. Jaymie teninde dolanan dudaklarla korkuları arasında sıkıştı dakikalarca. Edward ışığı gibi ona bakıp kulağına eğilip "Yoruldun." dedi kollarına aldığı genç kadına. Hevesi kursağında kalmış gibi istekliydi gözleri. Jaymie yine sessizliğe saklandı. Gözlerini kapattı, kafasını Edward'ın boynuna gömdü. Burnuna gelen tanıdık kokuyla ve ona değen tenin sıcaklığıyla bir süre sonra uyuyakaldı.

Edward bulduğu huzurla uykuya dalmış, Jaymie saatler sonra mide bulantısıyla uyanmıştı. Genç adamın bir eli karnındaydı. Jaymie yavaşça kalkıp karanlık odada eline geçen ilk şeyi üzerine geçirdi. Kalkıp mutfağa gittiğinde her yer bomboştu. Çaresiz Marie'yi aradı, yoksa açlıktan ölebilirdi. Marie gündüz vaktiymiş gibi bakımlı ve uyanık bir şekilde elinde tepsi odaya geldiğinde Jaymie tepsiye aldırmadan ona sarıldığında yaşlı kadının gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Jaymie soluksuz yemek yerken Marie'nin en az Jaymie kadar kafası karışıktı. "Sana aşkla bakıyor, onu tanıyorum."

"Ben bilmiyorum, ondan sadece korkuyorum artık. Sevgisi benim için çok uzak. Sanırım bana bebek için iyi davranıyor. Buraya gelişimiz bebeğin güvenliği için."

"Peki, Daisy neden burada?"

"Artık sorgulamıyorum, beni bebeğimden ayırmasın ben her şeye razıyım."

"Seni neredeyse üç ay görmedi."

"İki." diye düzeltti Jaymie.

"Haberim yok."

"Ben iki ay önce kaçmaya çalıştım." dediğinde Marie nefes alamıyordu. "Sonuç değişmedi. Ondan kaçış yok." Marie biraz kendine zaman tanıyıp normale döndükten sonra "Bana sadece bebek içinmiş gibi gelmedi." dedi. Jaymie de acabaları yaşıyor ama hüsrana uğramaktan ölesiye korkuyordu. "Ben riske girip bir kere daha aynı şeyleri yaşamak istemiyorum. Kölelikten uzaklaşmayacak, ne isterse yapacağım. Tek isteğim bebeğimden ayrılmamak."

"Ya köle gibi davranmanı istemiyorsa..."

"Çiftlikteki kurallar benim için hâlâ geçerli. En azından ben uymaya çalışıyorum."

"Benim de aklım karıştı." Sohbetleri sabahın ilk ışıklarına kadar sürmüş Jaymie iki defa yemek yemişti. Sonra sessizce Edward'ın yanına girdi, uykusunu almış, kıpırdamıyor, genç adamın uyanmasını istemiyordu. Marie'yle konuşmak ona iyi gelmiş Edward'ı seyretmeye dalmıştı. Her zamanki gibi kudreti bedeniyle uyum içinde gibiydi. Jaymie onu hâlâ sevip sevmediğini bilmese de birçok kadın gibi ona hayran olduğunu biliyordu. Pişmanlıkları onu esir almış bir yanı onun nefretini hak ettiğini itiraf ediyordu. Edward onun aşkı için savaşırken Jaymie onu yüzüstü bırakmıştı. Genç adamın ya-

pısı gereği intikam duygusunun ne kadar kuvvetli oldu ğunu biliyordu. Edward her zaman başka birinin onu sahip olamayacağını dile getirmiş bu konudaki tavrını saklamamıştı. *"Boşu boşuna."* dedi Marlon'a üzülürken Kederle gözlerini kapatıp yine unutmayı yani uyumayı seçti ve uykuya daldı.

Edward öğlene doğru gözlerini açtığında Jaymie ya nında uyuyordu. Kalkarken onu kokladı ve üzerini örttü. Sonra Marie'yi arayıp kahvaltı istetti. Uzak olduğu dö nemde yapması gereken evrak işlerini halletti. Babasıyla konuşması onu rahatlatmamış bu konular hâlâ zihnini meşgul ediyordu. Üzerine tişört ve kot giyerken babası nın yaverine telefon açıp görüşmek istediğini belirtti. On dakika sonra babası onu kabul etti. Edward düşünceli, babası gergindi.

"Basın Krallığın her yerini sarmış durumda." dedi Kral.

"Evet" dedi Edward umurunda olmadığını belirten bir sesle.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Benim ne yapacağım değil, sizin ne yapacağınız önemli."

"Sana destek vereceğimi söylemiştim."

"Bana her zaman destek verdiniz." dedi Edward imayla. Kral üzgündü. Kaçındığı şey gerçekleşiyor, oğluyla arası açılıyordu.

"Bana düşünmem için fırsat ver. Şimdilik Jaymie'yi basında öne çıkarma."

Edward gülümsedi ve "Size kalmış, Jaymie kabul görmezse Kral olmayı reddedeceğim." dedi ve selam verip çıktı.

Jaymie gözlerini bebeğinin onu tekmelemesiyle açtı. Çaresizce ne giymesi gerektiğini düşündü. Köle kıyafeti elinde öylece kaldı. Hamile haliyle otuz altı beden köle kıyafetine giremezdi. Eşofmanlarını giyip antreye geçti,

aralık olan yemek salonunda kahvaltı hazırlandığını gördü ve görünmek istemedi. Yatak odasına geçtiğinde Edward çalışma odasındaydı. Duvara yansıyan projektörde havalimanındaki eşofmanlı halini gördüğünde yatağa oturmuştu bile. Alt yazıda Prens'in elini bırakmadığı kadının hamile olduğu yazarken iki spiker konuşmaya başladığında Jaymie ve Edward'ın resimleri alt yazının yanında duruyor kırmızı yazılarla yüzyılın aşkı yazıyordu. Spiker Jaymie'nin kimsenin bilmediği geçmişini anlatırken diğeri yorum yapıyor sorular soruyor cevap alıyordu. Daisy ekranda belirdiğinde Jaymie "Olamaz!"dedi.

Spiker "Üç yıl önce ortadan kaybolup nerede olduğu bilinmeyen Prens'in kölesinin nasıl özgürlüğüne kavuştuğu tartışma konusu. Bunun yanında hamile oluşu ve Prens'in onu basına çıkarmasıyla kölelik yine gündemde. Her ne kadar özgürlüğünü elde etmiş olsa da asiller buna ne diyecek sorulan soruların ilk sırasında." diye konuşmaya devam ederken Edward çalışma odasından çıkmıştı. Gelip Jaymie'nin yanına oturdu. Hiçbir şey yokmuş gibi "Günaydın!" dediğinde Jaymie "Günaydın efendim." derken sesi titriyordu.

"Solgun görünüyorsun. Ağrın mı var?" dedi Edward telaşla. "Hayır, efendim." Edward ona sıkıca sarıldı, Jaymie hâlâ şaşkındı. Bir sürü sormak istediği soru vardı ama cesareti olmadığı gibi duyacaklarından korkuyordu. İkisi bir süre spikeri izledi. Edward gülümserken "Başka işleri yok anlaşılan." dedi ve devam etti "Hastaneye gitmeliyiz. Artık buradaki doktorların takibinde olacaksın. Ama ilk önce kahvaltı." dedi ve elinden tutup onu yemek salonuna götürüp masaya oturttu. Sessiz geçen kahvaltılarının ardından "Giyinip çıkalım." dedi Edward. "Duş alabilir miyim?" dedi Jaymie. Edward masadan kalkıp yüzünde dünden beri silinmeyen mutlulukla onu kucağına aldı ve banyoya götürdü.

"Yardım etmek istiyorum." dedi izin isterce.

"Ben kendim halledebilirim."

"İzin yok yani."

"Ben öyle söylemek istemedim. İstiyorsanız..."

"İstiyorum." derken gelip eşofman üstünün fermuarını açtı. Çıplak kaldığında Edward çoktan soyunmuş suyu ayarlıyordu. Onu sıkıca tutup duşa sokarken "Buraya oturman için bir şey ayarlamalarını söylemeli." dedi. Duştan çıktı ve salondan aldığı ahşap sandalyeyle geri geldi. Jaymie "Bu..." dediğinde "Hadi otur Jaymie rahat edeceksin." dedi. Jaymie oturduğunda Edward kölesi gibi ona yıkanırken sevgiyle yardım etti. Yıkanması bittiğinde onu havluya sardı, tekrar kucağına alıp yatağın üzerine bıraktığında Jaymie sersem gibiydi.

Jaymie kalkarken"Kalkma ben sana kıyafet bulurum." dedi ve iki dakikanın içinde bir elbiseyle geri döndü. Jaymie havluyla saçlarını kurularken Edward kurutma makinesini getirmiş prize sokmuştu. "Ben yapabilirim efendim." dedi Jaymie. Edward karşı çıkmadı. Makineyi ona uzattı, Jaymie saçlarını kuruturken o yanında oturmuş onu seyrediyordu. Jaymie makineyi kapattığında Edward elinden aldı. "Seni öpebilir miyim?" dediğinde Jaymie iyice aptallaşmış Edward'a hâlâ cevap vermemişti.

Genç adam "İstemiyorsun." dedi cevap alamayınca. Jaymie şaşkınlığını korurken "Hayır yani evet. İstiyorum." dedi. Edward neredeyse kahkaha atarken Jaymie ifadesizdi. Dudaklarına uzanıp ufak ufak öperken her noktasını ezberliyor gibiydi. Jaymie bu öpüşlere kapılmış, aklından her şey uçup gitmiş genç adamın dudakları yine dünyası olmuştu. Yavaşça birlikte yatağa uzanmış Edward üzerinde karnını sıkıştırmadan havlusunu aralamış neredeyse kendini kaybetmek üzereydi. Jaymie eli genç adamın şortuna gittiğinde eski günlerde gibiydi.

İçinden "*Ben öldüm ve bu da benim cehenneme gitmeden önceki son günüm,*" diye geçirdi.

"Çok güzelsin." dedi Edward kırmızılaşmış dudakları bir kere daha ağzının içinde hissedip bırakırken Jaymie'nin şortundaki eline uzanıp sevgiyle öptü. "Biraz daha seni öpersem doktora gidemeyeceğiz. Birlikte olmamızı doktora sormalıyız. Sana ve bebeğe zarar gelsin istemiyorum." dedi Edward. Jaymie duyduklarına inanmaya çalışırken Edward Jaymie'nin elbisesini ve montunu giymesine yardım etti. Koridorlar yine onlara şaşkınlıkla bakan kurul üyeleriyle doluydu. Arabaya bindiklerinde altı araba onları çevrelerken Edward'ın sekreteri de onlarla aynı limuzine binmiş günlük rapor veriyordu.

"Efendim bir hafta sonra olacak balo için durumunuzu sormalıyım. Katılmayı düşünüyor musunuz?" diyerek elinde kâğıtlar konuşuyordu. "Ne balosu?" dedi Edward.

"Afrika'da yapılandırılan yerleşim yerleri için verilen bir davet. Sizin projeniz." dedi sekreter gitmek zorunda olduğunu belli etmek için.

"Katılmazsam?"

"Projenin sağlığı açısından iyi olmaz. Kimse yardım işlerini sizin kadar umursamıyor. Ve efendim ev sahibi Lord Vanselt."

"Tamam. Jaymie bana eşlik edecek." Sekreter şaşırmış Jaymie'ye bakıyor, Jaymie Edward'a bakıyordu. Jaymie'ye saat gibi gelen bir kaç dakikanın ardından sekreterin hatırlatmaları bitmiş, araba durduğunda diğer bir araca geçmek üzere inmişti. Jaymie hala şoku atlatamamıştı. Edward onun ne hissettiğini biliyordu, "İstemezsen gitmeyiz." derken genç kadının tepkisini ölçüyordu.

"Efendim benim bu halimle gelmem uygun olmaz."

"Kime göre, neye göre uygun olmaz?"

Genç kadına aşkla bakarken Jaymie sessiz kaldı. Hastaneye geldiklerinde Jaymie tahlillerini vermiş, ultrasona

girmek için hazırlanıyordu. Yanındaki kadın muhafızlar onu beş dakika bile yalnız bırakmazken Jaymie onların yanında soyunmak istemedi. Muhafızlar dışarı çıkarken Edward yan bölmeden bir şeyler olduğunu anladı ve Jaymie'nin yanına geldi. Muhafızlara "Emirlere ne oldu?" dedi sertçe. "Efendim ben yalnız olmak istedim" dedi Jaymie telaşla. Edward çıkmaları için işaret verirken gelip yüzünü kendine çevirdi.

"Neden? Yorulmanı istemiyorum yardım etmek için buradalar."

"Ben kimsenin beni iç çamaşırımla görmesini istemiyorum efendim."

"Alışmalısın." dedi Edward'ın kafasındaki ona yardım edilmesiydi ama Jaymie yanlış anladı.

"İç çamaşırımla görülmeye neden alışmalıyım ki?" dedi Jaymie safça. Edward kahkaha atarken "Tamam, o zaman ben yardım ederim"

"Kendim yapabilirim" dediyse de Edward giyinmesine yardım edip çoraplarına kadar giydirmişti. Jaymie'nin elini tuttu ve öptü. Doktor ultrasonda bebeği kontrol ederken Jaymie ve Edward nefes almadan bebeklerini seyrettiler. Edward aylardır ilk defa onun gözlerindeki ışıltıyı görmüş Jaymie bebeğe bakarken gülümsüyordu. "Uzun boylu bir erkek." dedi doktor.

"Kemikleri yerinde. Anlaşılan bedenin sadece bebeği besliyor. Sağlığınız bebeğe oranla daha kötü. Tabi bu geçirdiğiniz ağır tedavinin yan etkileri. Biz size yeni bir program verelim on gün sonra tekrar görüşelim." dedi doktor ve ultrasonu bitirdi.

Edward içinden kendine binlerce kere lanet okuyordu. Durgunlaşmıştı, Jaymie her zamanki gibi sessizdi. Edward Jaymie'nin eski mutlu günlerine döneceğini bilse nefes aldığı her dakika özür dileyebilirdi ama biliyordu ki Jaymie ona güvenmiyordu. Zamana bırakacak onu affetmesi için elinden geleni yapacaktı. Arabada "Hemen

saraya dönmeyebiliriz." dedi Jaymie'ye bakarak onunla yakınlaşmak için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve bu sarayda mümkün değildi.

"Siz nasıl isterseniz efendim."

Edward kulağına eğilip fısıltıyla bir şeyler söylerken Jaymie ağzı açık ona bakıyordu.

"Gerçekten böyle mi sordunuz?"

"Nedense doktor da şaşırdı. Dikkatli olmak kaydıyla dilediğin kadar benim olabileceğini söyledi. "

Jaymie ister istemez gülümsemiş sonra korkuyla Edward'ın çiftlikte söyledikleri aklında belirmişti. Mutlu olmasını istemiyordu. Anında yüzü grileşirken Edward'a baktı.

"Gülüşün bana umut veriyor." dedi Edward. Jaymie korkusunu atmaya çalışıyor nazik kelimeler duymayalı çok uzun zaman olduğunu düşünüyordu. Araba onları şehir dışında Kraliyete ait bir eve getirdi. Jaymie etrafı seyrederken kapı açıldı. Karşısında Enna ve Rose'u gördüğünde anlamsız bir telaşa kapıldı.

Edward huzursuzluğunu anladığı Jaymie'ye sarıldı "Sıkılmışlardı. Seni de merak ediyorlardı. Zaten bu gece dönecekler." Jaymie Enna'yla sarılırken Rose yanına gelip ona sarıldı. Jaymie "Beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum." dediğinde hepsi birlikte güldüler. Yemeklerini yerken Enna ve Rose etraflarında pervane oluyor Edward Jaymie'yi utandırmaya devam ediyordu. Jaymie sessiz kalırken gülümsüyor ama temkinliydi. Yemekten sonra genç adam verandada telefon konuşmaları yaparken Jaymie uzandığı koltukta onu seyrederken uyuyakalmıştı. Edward onu uyandırmadan karşısına geçip saatlerce bebeğinin annesini seyretmişti. Ne istediğinden emindi telefonu eline alıp bahçeye çıktığında yarım kalmış konuşmayı noktalamaktı niyeti. Babasını aradı ve isteğini belirtti.

"Bu iyi bir çözüm." dedi Kral. Edward'ın vazgeçmeyeceğini anlamıştı, isteğini anlayışla karşıladı ve bir gün müsaade istedi. Edward huzuru bulmuş, artık hayatını yoluna soktuğunu hissediyordu. İçinde paha biçilmez bir mutluluk vardı. Jaymie uyandığında hava kararmak üzereydi. Ev telefonu yanında duruyordu. Kalkıp etrafa bakındı yalnız olduğunu anladığında onu merak ettiğini bildiği Bayan Margarite'yı aradı. Margarite onun için farklıydı. Jaymie onunla konuşurken kelimeleri seçmek zorunda kalmaz bütün duygularını dışa vurabilirdi. Edward eve girdiğinde Jaymie'nin temkinli bir o kadar sohbet havasındaki sesini duyduğunda adımlarını yavaşlattı.

"Ne olursa olsun bebeğimle kalmak istiyorum. Hayır, bana kötü davranmıyor. Marlon iyiymiş. Yaşıyor ama nerede bilmiyorum." dedi ve dinledi. Konuşmaya başladığında sesi daha korku doluydu.

"Kral'la hiç karşılaşmadık. Ne düşünüyor bilmiyorum. Konuşmamız açık ve netti. Kral sözünü tuttu ve Daisy zarar görmedi. Kral'a karşı sözümü tutamayan benim, biliyorum Edward vazgeçmedi. Çok korkuyorum. Daisy, Marlon şimdi de bebeğim. Hayır, Edward'a anlatamam bana inanmaz. Ne diyeceğim ki? Kral'la bir anlaşma yaptım yoksa seni terk etmezdim diyemem. Kral en kısa zamanda beni yanına çağırtır herhalde..." dedi ve başını kaldırdığında Edward'la göz göze geldi, kulağındaki telefonu korkuyla indirirken Margarite "Alo... Alo... Jaymie" diye sesleniyordu.

Jaymie taş kesilmiş kıpırdayamıyordu. Aceleyle telefonu kapattı. "Ben..." dedi Edward gülümseyerek yanına geldi. "Korkmana gerek yok."

"Bir dakika beklersen hemen dönerim." Edward içeri gittiğinde duyduklarını sindirirken hareketsiz kaldı. Elleri yumruk olmuş babasına duyduğu öfke kat kat artmıştı.

Sezgileri doğru çıkmıştı, babası Jaymie'yi ondan uzaklaştırmak için korkutmuştu.

Jaymie bu sefer başıma ne gelecek diye düşünürken Edward yine sakin ve yüzünde mutluluk geri geldi. Genç kadını kendiyle birlikte koltuğa oturttu ve Jaymie'nin ellerini öperken avucuna küçük siyah kadife bir kutu bıraktı. "Şimdi zamanı değil ama bana inanmanı, benden korkmamanı sağlayacaksa bunu düşünmeni istiyorum." Jaymie gözlerine bakarken kutu elinde öylece ona bakıyordu. Edward gülümsedi ve kutuyu açtı. Jaymie avucuna açık halde bırakılan kutuya baktığında hayatında gördüğü yüzüklerin en güzeliyle karşılaştı.

"Annemindi."

Jaymie ona bakarken Edward onu kollarına aldı.

"Yaşadığım sürece benim olmanı istiyorum. Karım olmanı, bir sürü bebeğimizin olmasını istiyorum. Tabii bunu sen de istemelisin. Eğer kabul etmezsen, senden 'evet' duyana kadar beklerim. Seni tekrar kendime âşık edip ikinci bebeği yapmak için bir ömür boyu kölen olurum."

Jaymie bu cümle üzerine gözyaşlarını saklamaya gerek duymadı.

Sessizdi, Edward Jaymie'nin gözlerinden akan yaşların ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyor anlayamıyordu. Jaymie ne demeliydi ki, Edward ona evlenme teklif etmişti ama bu imkânsızdı. Edward Jaymie'nin sessizliğiyle paniğe kapıldı.

"Ne Kral ne Krallık ne de dünya sen yanımda olmadığın sürece umurumda değil. Ve inan bana artık Kral da bunu biliyor. Ben sensiz bir hiçim ve nefes alabilmek için sana ihtiyacım var."

Jaymie'nin gözyaşları yüzünü yıkarken "Tamam, hemen cevap vermek zorunda değilsin. Yorgunsun daha yeni geldik." dedi hızla oturduğu yerden kalktı.

"Yarın seni kır gezisine götürmek istiyorum." dedi konuyu değiştirmek için Jaymie "Peki efendim." derken Edward sonraki saatler daha bir tuhaftı; hiç konuşmuyor, aralarında anlaşılmaz bir sessizlik hâkim sürüyordu.

Göz göze geldiklerinde Edward ondan gözlerini ayırmadan bakarken Jaymie gözlerini kaçırıyor başını öne eğiyordu. Kafasında hâlâ bin bir soru dönüp duruyordu. Bütün cevaplar Edward'daydı ama Jaymie cesaret edemiyordu. "*Ben evliyim bu imkânsız. Kral! Kral ne der? Ya asiller... Tanrım Daisy ne olur sonra? Ya bebeğim*?" Saatler birbirini kovalarken gecenin ilerleyen saatlerinde Edward şöminenin karşısına küçük bir yer yatağı hazırladı. Edward viski içerken Jaymie süt içmişti. İçkinin rehaveti Edward'ı panik halinden sıyırmış Jaymie şöminenin önünde serilmiş yer yatağının içinde kollarındaydı. Hiç dokunmamış gibi saçlarına dokunuyor, hiç koklamamış gibi tenini kokluyor, dudaklarıyla yeni tanışmış gibi dolanıyordu. Alamadığı cevabı ömür boyu bekleyecek gibi sabır doluydu. Jaymie zaman dursun dedi dilek diler gibi. Karnında bebeği sevgi dolu kolları hissetti hiç hissetmemiş gibi. Birisi gelip ona eski mutluluğunu geri vermiş gibiydi yaşadıkları. Edward kulağına eğilip isteklerini belli ederken Jaymie utanç içindeydi.

"İstediğini biliyorum."

Jaymie'nin kalbi hızlanmış Edward'ın sesi kulaklarına değen dudaklarla ürperiyordu.

"Ben hamileyim." Jaymie'nin gözlerinin içi gülmüş Edward umut dolmuştu.

"Gerçekten mi?" dedi Edward dudaklarına eğilirken Jaymie'nin düğmelerini açıyordu. Jaymie "Bu halim..." derken gözlerini kaçırdı. Edward boynundan dudaklarını ayırmadan "Teninin beni nasıl mutlu ettiğini tarif etmem imkânsız." dediğinde Jaymie ona ayak uydurmuştu bile. Genç adam onu kendi büyüsüne hapsetmiş olmadığı kadar nazik ve yavaştı. Saatlerce zevkle kadınını mutlu etti.

Jaymie Edward'ın kollarında cennette gibiydi. Yaşadığı eziyet dolu günleri zihninden atmak çok kolaydı. Jaymie uyuyakalırken Edward teklifinin cevabının olumsuz olacağına yüzde yüz emindi. Sabaha kadar ne yapacağını düşünüp durmuş bir çıkar yol bulamamıştı. Jaymie'yi artık incitmek istemiyor, hak ettiği davranışları sergilemek için elinden geleni yapıyordu.

Edward şafakla birlikte kendini evin dışına atmış deli gibi koşup geri geldiğinde Jaymie uyanmış kahvaltı hazırlıyordu. Enna ve Rose gece ayrılmışlardı. Üzerine büyük gelen Edward'ın kalın kazağıyla küçük kızlar gibiydi. Edward kapıdan girmiş mutfaktaki seslerle yanına gelmiş onu seyrediyordu. Gülümserken "Erken kalkmana gerek yoktu."

"Banyonuz hazır efendim," dedi Jaymie eğilerek. Geçirdiği eşsiz gecenin ardından ister istemez aklında çiftlikteki güzel gecelerin sonrası canlanmış ürpermişti. Genç kadın rüyada gibi mutluydu ama korkuları hâlâ onun Edward'a normal davranmasını engelliyordu.

Edward gelip ona yaklaşmadan "Benimle banyo yapmanı istesem." dedi. Jaymie kokusuyla başı dönmüş evet anlamında başını sallarken Edward için her şey tozpembeydi. Edward duşa girip Jaymie'yi kollarına aldığında "Çok güzelsin benim olmanı istiyorum." Oturup onu arkasından sararken Jaymie onu kendine yerleştiriyordu. Edward usulca onda yerini almış Jaymie kucağında zevkle kıvranıyordu. Onu incitmek zevklerinin önüne geçmiş, onu fazla yormak istemiyordu. "Yorulmanı istemiyorum. Sonra yine benim olursun" dedi kendini çekerken. Jaymie "Ben... İstiyorum." Sırtı ona dönüktü ve Edward yüzünü göremiyordu. Gülümsedi ve onu kendine çevirdi "Gerçekten mi?" dedi. Jaymie evet anlamında başını sallarken "Ne kadar istersen." derken Edward dikkatlice onu duştan çıkarıp bornozunu giydirdi. Kendini çıplak bırakırken Jaymie'yi kucağına alıp

yatağa götürdüğünde "Nerede kalmıştık?" derken dudaklarını bulmuştu. Dudakları teninde can bulurcasına dolandı bedeninde. Yatağa uzanıp genç kadını üzerine çektiğinde kendine yerleştirdi narince. Jaymie çarşafla kendini yine saklarken Edward gülümserken hiç karışmadı. Jaymie gözleri kapalı genç adamın olurken Edward "Yorulmadın mı?" dedi usulca kalkıp onu sırtından sararken bir yanı kadının sıcaklığının tadına varıyordu. "Yoruldum ama..." dedi Jaymie yüzü kızarmış nefes nefeseydi. Edward onu yanına uzatıp arkasına geçti. "Peki dinlen o zaman." dedi ve kalçalarını aralayıp ona istediğini verdiğinde Jaymie inliyordu. "Benim olmanı seviyorum" dedi Edward. Kendini kadınını tüketmiş hazları nefeslerine yerleşmişken sıkıca sarıldı. Gözleri kapalı kadının sırtına küçük bir buse koydu ve kalkıp eşofman altını giydi. Jaymie rüyada gibiydi. Gözlerini açıp rüyanın bitmesini istemiyordu. Edward elinde tepsi geri geldiğinde Jaymie şaşkındı.

"Ben acıktım senin de acıktığına eminim." Jaymie bir şey söylemeden doğruldu ve çarşafı üzerine çekti. Edward tepsiyi yatağa bırakıp yanına oturdu ve Jaymie'nin yemek yemesini seyretti. Bütün gün Edward olmadık şeylerden konuşmuş Jaymie'yi güldürmek için elinden geleni yaparken neredeyse onu hiç kıpırdatmamış yataktan çıkmamışlardı.

Ona akşam yemeğini kendi yapacağını söylemiş, elini yakmış Jaymie parmağını üfleyerek yanık kremi sürerken bir çocuk gibiydi. Onu her fırsatta sevdiğini söylüyor, öpüyor, sarılıyordu. Ertesi gün kır gezisi yapmış eve döndüklerinde Jaymie uyuyakalmıştı. Gözlerini açtığında hava kararmıştı. Yatak odasından salona indiğinde şöminenin önünde bir kadeh kırmızı şarap ve diğer şarap kadehinde süt duruyordu. Fonda keman solo çalarken Edward arkasından ona sarıldı ve kollarına alıp dans etmeye başladıklarında Jaymie gülümsüyordu.

"Özel bir gün mü efendim?"

"Senin vereceğin cevapla çok özel bir güne dönebilir."

"Ben anlamadım."

"Sana evlenme teklifi ettiğimi unuttun mu?"

Jaymie karmakarışıktı. "Benim seçme şansım var mı?" Edward telaşlanmıştı Jaymie'nin ona güvenmediğini ve çok korktuğunu biliyordu.

"Evet var. Baskı yok. Korku yok. Bu senin kendi kararın olacak."

"Kabul etmezsem ne olacak?"

"Serbest kalacaksın. Bebeği istediğin gibi göreceksin. Seninle gelemez tehlikeli olur." derken adeta çökmüştü. Gözleri Jaymie'nin gözlerinde olumlu cevabı ararken "Yüzüğü parmağına takmadın, sanırım bu hayır demek."

Jaymie cebinden kutuyu çıkartıp ona uzattı. "Bu imkânsız ben evlenemem." dedi ve korkuyla geri çekildi. Edward'ın yüzünün rengi griye çalarken yıkılmıştı. İçinde bir yerleri kırıp dökmek, yıkıp yakma isteği oluşmuş ama ne olursa olsun Jaymie'yi korkutmayacağına kendine söz vermişti. Acıyla gözlerini kapattı ve elini havaya kaldırıp niyeti Jaymie'ye sarılmakken Jaymie korkuyla geri çekildi. Edward vicdan azabıyla "Korkma sadece sarılmak istemiştim." dediğinde Jaymie Edward'ın cevabını bu kadar sakin karşılamasını beklemiyordu.

"Ben bunu hak ettim." dedi Edward onu kollarına aldığında. Jaymie ben evlenemem dediğinde gerisini getirememiş, Edward adeta onu konuşturmamıştı. Genç adam günlerdir ona mutluluğunu geri vermiş gibi davranırken Jaymie'nin köle yanı sessiz kalması gerektiğini söylüyordu.

Saat gibi gelen dakikalardan sonra Edward elindeki kaçıncı kadeh olduğunu bilmediği içkisini bitirdi. İçki onu üzüntüyle daha durgunlaştırırken aklı yerinde ve kendindeydi.

"Yalnız birlikte baloya gitmeliyiz, bebek için," dedi gülümsemeye çalışırken içi kan ağlıyor kendi kendine "*Hak ettim ben*" diyordu. Jaymie'nin evliliği reddetmesiyle baloya gitmeye itiraz edeceğini düşünmüş ona açıklama yapıyordu. Baloya gelenler Angela'yla nişanın bozulduğunu ve Edward'ın özgür bir kadından bebek beklediğini biliyor ve bunu görmeyi bekliyorlardı. Angela hem basının hem yaşlılar heyetinin sevgi ve saygısını kazanmıştı, şimdi bu zamansız ayrılığın suçunun Jaymie'nin üzerine kalmasına izin veremezdi. Baloya gelmesi Jaymie'nin duruşuyla ve tabii güzelliğiyle onları ele geçirmesi demekti. Edward yaşlılar heyetine doğacak olan çocuğun mirasçısı ve erkek olursa veliahdı olacağını belirtmiş kimseye söz hakkı tanımamıştı ve bunu kanıtlamalıydı.

Edward sabah erkenden kakmış kahvaltıyı hazırlayabildiği kadar hazırlamış öperek Jaymie'yi uyandırmıştı. Jaymie yataktan çıkarken Edward onun kıyafetlerini hazırlamıştı. Yüzünü yıkamaya gittiğinde, elinde havlu Edward yanında belirdiğinde Jaymie şaşkınlığını gizlemiyordu.

Öğlene doğru resmi bir araç onları almaya gelmiş Edward düşünceli bir şekilde camdan bakıyordu. Jaymie ilk defa onu böyle ışığı sönmüş bir yıldız gibi görüyordu. Genç adamın her halini görmüş biri olarak bu ilkti. Saraya geldiklerinde Edward Jaymie'nin inmesine yardım etti. Marie onları karşılarken Edward yaverinin yanında kaldı Jaymie ve Marie daireye girdiklerinde Jaymie karşısındaki kişiyle tedirgin oldu. Kraliçe gülümseyerek ona bakıyordu.

"Jaymie hoş geldin." dedi gülümseyerek. Jaymie selam verirken geldiğinden beri Kraliçe'yi ilk defa görüyordu.

"Tebrik ederim," dedi bebeği kastederek.

"Teşekkür ederim."

"Şimdi ne olacak fikrin var mı?"

"Ben ne söylemek istediğinizi anlayamadım."

"Yani Edward çok uğraşıyor ama bebek kabul görecek mi? Ya da senin eski bir köle olman neleri baltalayacak meraktayım."

Jaymie'nin ruhu daralmıştı. O Edward tarafından ezilebilir hırpalanabilirdi ama artık başka kimsenin onu ezmesine izin vermeyecekti. Marie bir şey söyleyecekken "Siz bunları düşünmeyin Kraliçem. Siz bundan yirmi sene sonra oğlunuzdan on yaş küçük veliahdı ona nasıl ifade edeceğinizi düşünün. Onu hazırlayın." dedi Jaymie. Marie'nin gözleri iki katı açılmış Kraliçe'nin ondan aşağı kalır yanı yokken Edward içeri girdiğinde Jaymie'nin bakışlarının hiç de dostça olmadığını anlamıştı. Selam verirken Kraliçe'nin yüzünün rengi mora yakındı. Bebeğin erkek olduğunu ve Edward'ın onu veliahdı yapacağını Jaymie açık bir dille ifade etmişti. Hemen konuyu değiştirdi.

"Bugün baloya katılacağını duydum. Hazırlanmanda nedimelerim sana yardım edebilir."

Jaymie Edward'a baktığında genç adam onun istemediğini anlamıştı.

"Kraliçem çok incesiniz yalnız Jaymie'yi kendi nedimeleri hazırlayacak."

"Nedimeleri mi var?" dedi kendini tutamayarak.

"Resmi olmasa da" dedi Edward. Kraliçe hüsrana uğradığını saklamayarak "Baloda görüşmek üzere" diyerek çıkarken Edward ve Jaymie selam veriyordu. Edward Jaymie'den uzak duruyor, nazik davranışları kırgınlığını örtüyordu. Jaymie genç adamın değişen kişiliklerine bir yenisinin daha eklendiğini düşündü. Genç adam telefon açtığında dairesine on kişi gelip Jaymie'nin hazırlanmasına yardım ederken, Edward evraklarla ilgileniyor gibi görünse de Jaymie'yi izliyordu. Jaymie sıkılmış sesi çıkmıyor, Marie her şeye karar veriyordu. Jaymie'nin

karnı acıkmıştı, midesi bulanıyordu ve kalabalıktan bu nalmıştı.

Edward masasından kalktı gelip aynanın önünde otu ran kadının elini tuttu yavaşça kaldırdı. Yemek hazır lanması emrini verirken Jaymie'yi yatak odasına götür dü. Jaymie merakla yüzüne bakarken "Acıkmış olduğu mu nereden bildiniz efendim?" dedi hayretle.

"Acıktığın zaman elin hep karnında." gülümseyerek dudaklarına eğildi ve öptü. Yemekleri yatak odasına hazırlanırken Jaymie masaya oturmuştu bile. Edward gülerken Jaymie neden güldüğünü anlamadı. Açılan iş tahıyla yemek yerken Marie gelip hazırlıklara devam etmeleri gerektiğini söylemeseydi bütün gece masada kalabilir devamlı yemek yiyebilirdi. Neredeyse bir gardı rop elbise gelmiş Jaymie için hepsi birbirinden güzeldi. O bol hamileliğini saklayan siyah bir elbise beğenmiş Marie "Cenaze merasimi var da benim mi haberim yok." diyerek üzerinden çıkartıp Jaymie'nin gözlerinin renginde yeşil parlak oldukça iddialı bir elbise giymesini ön görmüştü. Jaymie iki nedime eşliğinde giyinmişti, ayna ya baktığında "Marie bunu giyemem."

Paravanın arkasında kendine bakıyordu. "Bu utanç verici, Sanki bakın karnımı görmeyen kalmasın diyen biri gibi duruyorum."

"Çık da bakalım hadi." Jaymie çıktığında Marie hay ran kalmıştı. Jaymie'nin hiçbir fazlalığı yoktu. Kayık yaka çimen yeşili parlak saten elbise yer yer büzgüleriy le göğüs dekoltesini abartmazken hamileliğiyle büyüyen göğüslerini bir elbisenin içine sığdırmak kolay olmamış tı. Kayık yaka kollar sırtından beline estetik bir ve harfi gibi inerken Elbise bel kısmında düzleşip bedenini sarı yordu. Dizlerinin iki parmak üzerinde biten kısa eteğiyle boyu olduğundan daha uzun görünürken Marie "İşte budur." dedi. Saçları olabildiğince yüksek topuz ile sade bir şekilde toplatıldı. Eline dikdörtgen şeklinde payetler-

le işlenmiş gri bir çanta almış. Ona uygun ayakkabılarla muhteşemdi. Edward yarım saat önce toparlanmış giden nedimelerin ardından sıkılmaya başlamıştı. Yatak odasına girdiğinde Marie'nin sinirli sesini duydu.

"Zamanın yok bak nedimeler gitti. İnat etme gerçekten çok güzel."

"Ben bununla dolaşamam. Karnıma bak."

O sırada Edward banyoya girdi. Gözlerindeki hayran bakışlarla gülümsedi, bu güzelliğin onun olduğunu bilmek paha biçilmezdi.

"Bence harika görünüyorsun." dedi Edward. Marie eğilerek selam verdi. Marie çıkarken Edward "Baloyu unutabiliriz ama o zaman benim isteklerim olacak." dedi gülümseyerek.

Jaymie gülümserken "Ne isterseniz hazırım." dedi. "Çok cazip ama gitmeliyiz. Bunu balodan sonra konuşsak?" dedi. Yavaşça onu banyodan çıkarıp üzerine açık gri pelerini giydirirken Jaymie ister istemez gülümsüyordu.

Balo salonundaki kalabalık, davet edilenden fazla kişinin baloda olduğunun göstergesiydi. Edward her zamanki gibi adamlarını bir davetli gibi etrafa yaymış, koruma sağlamıştı. Kapıya geldiklerinde Jaymie'nin endişe dolu yüzüne baktı.

"Korkma elini bırakmayacağım." dedi ve elini tuttuğunda kölelik damgasını kapatan minik fuları gördü. Bileğinden çıkartıp smokininin sol üst cebine soktu. Jaymie elbisesinin içinde kendini çok şişko hissederken tedirgindi, çantasını karnını kapatmak için kullanmaya çalışmak ona iyi geliyordu. Edward sakinleşmesi için elinden geleni yapıyordu. Kapıdaki görevlinin pelerini almasına izin verirken "Elbisenin rengine bayıldım." dedi. "Marie'nin seçimi." dedi Jaymie.

"Gözlerinin yeşili kadar olmasa da çok güzel."

Tuttuğu elini dudaklarına götürüp öperken Jaymie ürpermiş ona bakarken balo kapısı açıldı ve Jaymie bir kez daha eğilen kalabalığın önünde titriyordu. Edward yüksek merdivenlerden balo salonuna inmek için adım attığında kalabalık selamlamayı bitirmiş doğrulurken sessizlik hâlâ sürüyor, merakla onları izliyorlardı.

"Tuvalete gitmek ister misin?" dedi Edward fısıldayarak.

"Balo bitene kadar orada kalacaksam evet." Sesi titriyordu. Edward duyduğu sesle katıldıkları maskeli balo aklına gelmişti.

"Böyle bir hayat istemediğini biliyorum." dedi üzüntüyle.

"Böyle kalabalıklara alışmam gerektiğini söylemiştiniz." Edward gözlerine bakarken Jaymie tedirgin oldu. Genç adamdan hâlâ korkuyordu. Edward bir şeyler söyleyecekken yanlarına balo sahipliği yapan Vanselt geldi ve yanında Amanda vardı. Yüzü olmadığından daha neşeliydi ve bu Jaymie'nin garip bir şekilde rahatlamasını sağladı. Ona sanki evdeymiş gibi sarılıp "Hoş geldiniz!" dedi. Jaymie "Teşekkür ederim." dedi.

Vanselt deneyimini yıllara yayan biriydi. Edward strateji belirlerken onun fikirlerine güvenirdi. Vanselt Prens'i selamladı ve Jaymie'ye döndü. Herkes onları izliyor, onun tavrının ne olacağını görmeye çalışıyorlardı.

"Leydim." dedi Vanselt ve saygıyla başını eğip selam verdi. Kalabalıktan homurtular yükseldiğinde Vanselt izin isteyerek orkestraya işaret verip müziğin başlamasını sağladı. Jaymie o sırada Amanda'nın bileğindeki köle işaretini fark etti, sorgularcasına Amanda'ya bakarken hepsi neye baktığını çok iyi biliyordu.

Amanda kahkahayla "Bu yeni moda." dedi umarsızca. Sonrasında Vanselt'den destek alıp Edward ve Jaymie'yi selamlayıp sohbete gelenlerin ardı arkası kesilmedi.

Vanselt'in yanlarından ayrılmaması ona güç verirken Amanda'nın samimi davranışları Jaymie'yi rahatlatıyordu. Tam Vanselt Jaymie'yle dans edecekken müzik sustu ve Kral'ın girişi duyuruldu.

Bütün salon eğilerek selam verirken Jaymie "*Evet rüyanın sonu.*" dedi kendine. Kaçıp saklanmak, Kral'a sözünü tutmaya çalıştığını haykırmak isteği benliğini sararken Edward'a baktığında onun da gerildiğini hissetmişti. Müzik yeniden başladığında Vanselt "Jaymie, vals?" dedi. Edward gülümserken Jaymie, Vanselt'in kollarında süzülüyordu.

"Kralla döndüğünden beri karşılaşmadın değil mi?"

"Karşılaşmamak için elimden geleni yaptım. Neden bahsettiğimi bildiğinize eminim bunu bana ifade etmiştiniz."

"Sana tavsiyede bulunmama izin ver. Bana böyle âşık bir adam yanımda olsaydı, dünyaya meydan okurdum."

Jaymie gülümsemekten kendini alamazken Kral'la yüzleşmesi gerektiğini biliyordu.

"Yanımda kalmanızı istesem?"

"Neden olmasın?"

Jaymie biliyordu ki Kral bir şekilde onunla yalnız kalmak isteyecekti. Nihayetinde Edward babasına selam verirken Jaymie'nin elini tutmuş eğiliyordu. "Kralım." dedi Edward.

Kral başıyla selamlarken meraklı kalabalık onları izliyordu. Kral ondan beklenmeyen bir tavırla onlara doğru bir adım attı ve Jaymie'ye doğru uzandığında herkes şaşkındı "Kızım," dedi ve yanağından öptü ve geri çekilirken "Umarım varisim iyidir."

"Teşekkür ederim efendim!" dedi Jaymie. Edward herkes kadar şaşkındı, Kral'dan böyle bir destek beklemiyordu. Bu bir nevi Jaymie'yi kabul ettiğinin göstergesiydi.

"Biraz evvel Vanselt'le vals yaptığınızı gördüm." dedi Kral Jaymie'ye bakarak. Vanselt gülümseyerek "Jaymie iyi bir dans eşi Kral'ım" dediğinde Kral elini uzattı ve "Yaşlı bir adama ayak uydurabilecek misin? Görmek isterim." dedi Kral. Edward babasıyla Jaymie'yi yalnız bırakmak istemiyordu. Ne diyeceğini düşünürken Jaymie "Memnuniyetle efendim." dedi ve Kral'ın uzattığı elini tuttu. Kral onu koluna alırken beraber büyük piste doğru yürüdüler. Müzik bitmiş onlar yerlerini aldığında yeniden başlamış Kral gözlerini Jaymie'den ayırmıyordu.

"Seninle konuşmak için baloya geldiğimi tahmin ediyorsundur."

Jaymie sesini düzenlemeye çalışırken Kral'ın yavaş hareketleri onu yormuyor bir nebze rahat nefes almasını sağlıyordu.

"Beni sarayda çağırtmanızı bekledim efendim."

"Edward fırsat vermedi."

"Oğlumun üzülmesini istemiyorum. En azından artık..." Jaymie sessiz kalırken Kral devam etti "Olaylar hızlı gelişiyor ve Edward sensiz tahta çıkmayacağını belirtti. Sen ne diyorsun?"

"Benim fikrimin önemli olmadığını düşündüğünüzü sanıyordum efendim. Sonuçta beni buradan uzaklaştıran sizsiniz." O sırada ona bakan Edward'la göz göze geldi. Ondan bir şey bekliyor ve yanına gelmek için bahaneye ihtiyacı var gibi duruyordu.

"Marlon'la evlilik kararı almanı ben istemedim."

"Özür dilerim efendim satılmak ya da bilinmez diyarlara yolculuk daha korkutucuydu."

Kral gülümserken "Annene çok benziyorsun Jaymie" dedi.

"Farklıyız." İlk defa ona göre saygısızca konuşuyordu.

"Ben bir fark göremiyorum."

"Ben Edward'ı seviyorum. O sizi hiç sevmedi. Ben esaret içinde büyüdüm. O özgürken köleleştirildi."

Kral o anda müziğe aldırmadan durduğunda Edward'ın bahanesi hazırdı. Hızla yanlarına gelirken Jaymie Kral'a söylemek istediklerini söylüyordu.

"Üzgünüm denedim ama olmadı. Artık Edward ne isterse onu yapacağım." dediğinde Kral gülümsedi ve yine ondan beklenmeyecek hareketle oğlu yanına geldiğinde Jaymie'nin elini dudaklarına götürdü ve öptü. Müzik durmuş herkes merakla üçüne bakarken Jaymie'nin elini oğluna verdi ve "Ben hızınıza yetişemem yarım müzik, yarım dans." dedi ve uzaklaşırken Edward ve Jaymie selam veriyordu. Pistin ortasında Edward "Umarım seni üzmemiştir. Onun söylediği hiçbir şeyin benim için önemi yok." derken Jaymie'yle dans etmeye başladı. Yarım kalan müzik devam ederken "Hayır, bebekten bahsettik." dedi Jaymie. Edward üstüne gitmedi. Jaymie üç saatin sonunda yorulmuştu, daha fazla dayanamadı.

"Efendim, ben tuvalete gidebilir miyim?" dedi. Edward ona eşlik etmeyi ihmal etmedi. Jaymie tuvalete girip klozetin üzerine oturdu ve belini dinlendirmeye başladı. Oturmak bile ona çok iyi gelmişti. Ayaklarının şiştiğini fark edince ayakkabılarını çıkardığında zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Bulunduğu tuvalet kapısı açık öylece otururken Edward telaşlanmış ve panikle içeri girmişti. Jaymie'yi o halde gördüğünde boğulduğunu hissetti. Genç kadının önüne hızla gelip diz çöktüğünde Jaymie ne yapacağını bilemedi.

"İyi misin?" dediğinde telefonu çıkarmış yardım istemek üzereydi.

"Evet, efendim. Ben yorulmuştum." Edward telefon kulağında öylece kalakaldı ve "Anlamadım?" Jaymie yine ne demesi gerektiğini bilmiyordu ve doğruyu söyledi.

"Oturmak için buraya geldim. Özür dilerim." dedi ğinde ne demesi gerektiğini bilmeyen bu sefer Ed ward'dı. İçinden geldiği gibi yakınan sesi bir o kadar kırgındı.

"Bana söyleyebilirdin. Benden hâlâ bu kadar çekiniyor olamazsın." dediğinde Jaymie sessiz kalıp başını öne eğmişti. Edward iyice çökmüş, kendi içinde bir harabeye dönmüştü. Perişan duyguları bir kez daha su yüzüne çıkarken ayağa kalkıp üzerini düzeltirken olabildiğince kendini toparladı ve "Baloya dönelim." Neşesi gitmiş yüzü bir o kadar kederliydi. Jaymie'ye elini uzattı ve tutana kadar bekledi. Jaymie korkarak elini tuttu. Baloya geri döndüklerinde Edward Jaymie'yi yemek salonundaki koltuklardan birine oturttu. Kendi de yanına oturdu. diğer koltuklar sırayla dolup boşalıyor tebrik edenler, asilliklerine yenilip konuyu açmayanlar, Jaymie'yi yok muş farz edenler de yok değildi.

Edward'ın kırgınlığı kendi iç savaşına dönmüş devam ediyordu. Jaymie gelenlerle sohbet etmeye çalışırken kaçamak da olsa ona bakıyordu. Gözleri birleştiğinde kaçıran Jaymie olurken genç adamın ruh halini çözemiyordu. Bu önceki korkularının su yüzüne çıkmasını sağlıyor "*Bu sefer ne yaparım*?" sorusuna bir cevabı yoktu.

Dans başladığında Edward Jaymie'yi hava almak bahanesiyle balkona çıkarttı. Jaymie koltuğa oturmuş Edward karşısında her zamanki gibi onu seyrediyordu. Daha fazla dayanamadı ve yüzleşmenin iç savaşında ona yardım edeceğini düşündü.

"Biliyorum ki Kraliçe'nin planını ilk öğrendiğin zaman Daisy'i alıp kaçma fikri şu an sana daha cazip geliyordur. Tek isteğim beni affetmen. Bunun zor olduğunu da biliyorum ama bir şans istiyorum." dediğinde Jaymie duyduklarıyla genç adama döndü. Sesi boğuklaşmış ne diyeceğini biliyor ama kelimeleri toparlayamıyordu.

"Geçmişe dönüp baştan bir gelecek yazma şansım olsaydı Marlon'la asla kaçmazdım size güvenir ve sizi hiç bırakmazdım. Ben size söyleyemesem de beni hep affetmenizi istedim. Sizin beni sevdiğiniz kadar aşkıma sahip çıkamadım. Sizi affetmemi gerektirecek bir şey yok." diyerek buğulanan gözlerini kaçırdı. Edward bir kere daha neden Jaymie'ye âşık olduğunu biliyordu. Jaymie onun ruh eşiydi. Tamamlandığı kalbiydi. Nefesinin yarısıydı. Gözlerinin gördüğü renkti.

"Senin suçun değil..." derken Jaymie Kral'la olan konuşmasına girmek istemedi. Aceleyle "Yaşandı ve bitti. Yaşananlar geçmişte kaldı. Ben ve siz artık neyin ne olduğunu biliyoruz." dedi Jaymie o sırada bahçedeki seslere kafasını çevirdi. Heyecanla ayağa fırladı ve Edward'ın yüzüne bakınca kendini toparladı ve yerine oturdu. "Ne oldu?" dedi Edward. Jaymie ne gördüğünü, daha doğrusu bir askeri Marlon'a benzettiğini söyleyemezdi.

"Hiç... Hiç." Yüzü beyazlaşmış üzgün görünüyordu. Edward gülümsedi. "Beni bir kere sevdiğini söylemiştin doğru muydu?" dedi Jaymie'nin gözlerine bakarak. Jaymie aklı Marlon'dayken böyle bir soruyla afallamıştı. "Size bu soruyu sorduran nedir efendim?"

"Beni sevmiş olsaydın evlenme teklifimi reddetmezdin."

"Neden kabul etmediğimi sormadınız ki."

Edward gökyüzüne bakıyor ışığını ayın parıltısında arayan sönmüş bir yıldız gibi çare arıyordu. "Nedenlerini biliyorum ve haklısın. Sana çektirdiğim onca şeyden sonra hak ettim."

"Evlenmemizin imkânsız olduğunu biliyoruz."

"Etrafına bak, bu mu imkânsızlık?"

"Sizin bütün dünyayı karşınıza aldığınızı görüyorum. Evlenebileceğimizin farkındayım."

"O zaman?"

"Unuttuğunuz bir şey var." Edward merakla bakarken ve yerinden kalkıp genç kadının yanına oturdu.

"Ben sizinle evlenemem çünkü Marlon'la evliyim."

"Yani Marlon'la evli olmasan benimle evlenmeyi kabul eder miydin?" Edward'ın sesi cıvıltılı çıkmış, heyecanı seziliyordu.

"Başka şansım yok, beni rahat bırakmayacağınızı biliyorum" dedi gülerek. Edward ona sarılırken gözlerinden yaşlar akıyor bir taraftan da gülüyordu.

"Marlon'la evliliğiniz hiç olmamış gibi kayıtlardan silindi. Bu aramızda bir engel değil."

"Tahmin etmeliydim." gülerken Edward'ın yanağındaki yaşları sildi. Duygularını bedeni gibi özgür bırakıp söylemek istediklerini dile getirdi.

"Seni seviyorum Edward." dedi ve dudaklarına uzanıp öptü. Genç adam duyduğu bu kelimelerle mutluluktan ölebilirdi. Bulutların üzerinde gözleri yaşattığı, yaşadığı aşkı döküyordu gözlerinden.

"Beni sevdiğini söyledin yanlış duymadım değil mi?" dedi Edward küçük bir çocuk gibi. Jaymie kafasını sallarken Edward onun ağzından çıkacak kelimeleri bekliyordu.

"Seni seviyorum Edward. Seni hep sevdim." dedi Jaymie. Dudakları birleşip dakikalar onlara saniyeler gibi gelirken Edward sıkıca sarılıp genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sana bir sürprizim var." Elinden tutup onu bahçeye çıkardı ve arkası dönük takım elbiseli adamın yanına götürdü. Muhafızlar saygıyla eğilirken Marlon arkasını döndü ve Jaymie'yi gördü. Jaymie "Marlon..." diyerek koca karnının izin verdiği kadar ona sarıldı. Marlon sevgiyle onu kendinden ayırdı ve karnına bakıp selam verirken "Kraliçem." dedi ve elini alıp öptüğünde Edward gülümsüyordu. Marlon artık onun bir Kraliçe olacağını biliyor ona göre davranıyordu.

Onun için Jaymie'nin mutlu olması yeterdi. Sevgi göreceliydi. Kimi insan aşkı gözle, ruhla yaşar; korumak, kollamak, uzaktan sevmek onlara yeterdi. Bazıları tenleriyle âşık olur; Jaymie ve Edward gibi kopamaz, hayat boyu birbirlerine verdikleri acılı aşklarıyla bağlı kalırlardı. Farklı duyguları yaşayan insanların tek ortak noktası ne şekil yaşanırsa yaşansın gerçek aşktı.

Jaymie yaşlı gözleriyle Marlon'dan ayrılıp Edward'a sarıldı ve teşekkür etti.

Marlon "Artık gitmeliyim." dedi.

"Nereye gideceksin?" dedi Jaymie Edward'ın gözlerine baktı.

"Brezilya Kralı'ndan iyi bir teklif aldım ve kabul ettim." dedi gülümseyerek.

"Bizimle kalabilirsin." dedi Edward.

"Değişiklik bana iyi gelecek efendim." Jaymie bir kere daha ona sarıldı. Muhafızlardan biri gelip "Efendim geç kalıyoruz." dediğinde Marlon gülümsedi ve saygıyla eğilip yanlarından ayrıldı. Jaymie mutluydu, Marlon yaşıyor ve özgürdü.

"Saraya dönelim, çok yoruldun." dedi Edward. Jaymie'nin gözlerinin içi gülüyordu. Arabaya bindiğinde sevinçle Edward'ın neredeyse üstüne atlayıp deli gibi öperken Edward kahkaha atmaktan onu öpememişti.

Jaymie "Teşekkür ederim." dedi sarılmalarının arasında.

"Mutlu olman için elimden geleni yapacağım. Sana söz veriyorum."

O gece baloda ne devlet meseleleri ne dünya olayları ne başka bir konu konuşulmamıştı. Tek konu Edward ve Jaymie'ydi. Ertesi gün Jaymie öğlen yeni uyandığında Edward yanında yoktu. Kalkıp elini yüzünü yıkadı ve kendine kocaman bir hamburger yaptı. Kapı açılıp Marie içeri yine on kişiyle girdiğinde ağzı tıka basa dolu elinde kutu kola vardı.

Marie ona bakarken Jaymie'nin dikkatini kalabalığın arasında Daisy çekti.

"Marie neler oluyor?" dedi yutkunurken.

"Sen bebeği bunlarla mı besliyorsun? Hem de sabah sabah."

"Benim canım istedi." derken yanlarına kalabalıktan biri geldi.

"Efendim vaktimiz kısıtlı. İzninizle sizleri hazırlamalıyız." dedi elinde saç fırçaları ve fön makinesi olan adam. Marie Jaymie'nin elinden hamburger ve kolayı alırken "Bizi?" dedi Daisy ablasına bakarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Marie sırıtıyor "Evet Prens'in verdiği emir böyle." diyerek etrafı topluyordu. Elinde kıyafet poşetleri olan başka bir adam gelip Jaymie'ye selam verirken "Saygılar efendim." dedi Jaymie aptalca ona bakarken ona söylediğini son anda fark etti.

"İlk küçük hanımdan başlayalım izninizle." Jaymie başını sallarken öteki adamlar Jaymie'ye kıyafet gösteriyorlardı. Jaymie kutu kola elinde öylece Marie'ye bakarken "Efendim hangisini arzu edersiniz?" dediğinde Marie, Jaymie'den önce ne giymesi gerektiğine karar vermişti. Marie beyaz tüllerden yapılmış, bol, yere sürünen bir elbiseyi tercih etmişti. Daisy'nin saçı özenle tarandı. Kıyafeti giydirmek için içeri iki kadın geldi ve odanın bir köşesine paravan kurulup giyinmesine yardım edildi. Daisy ve Jaymie göz göze gelirken anlamsızca birbirlerine baktılar. Edward, Jaymie mutfak tarafındayken gelmiş çalışma odasında onları beklerken işleriyle ilgileniyordu. Jaymie bunalmış yatak odasındaki küçük mutfağa geçerken Edward'ın sesini duydu ve hızla elindeki hamburger ve kolayla içeri daldı.

Edward gülmekten kendini alamazken "Hamburger ve kola" diyerek elindekileri aldı ve ona sarıldı. "Derin derin kokladı özlem giderircesine. Jaymie, Edward'ı

görünce mutluluğunla sormak istediği onca soruyu hatırlamıyordu. Dün geceyi hatırlarken yine kızarmış gözleri Edward'ın dudaklarına takılmıştı. "Kraliçem daha giyinmemişsin bir sorun mu var?" dedi Edward. Jaymie soruyla dünyaya dönerken "Yok Ben... Balo mu var? Ama Daisy?" diyebildi. Yanlarına gelen yaver Jaymie'yi bornozla görmüş özür dileyerek çıkarken Jaymie "Ben içeri geçsem iyi olacak." dedi kapıya yürürken Edward "Hadi bir an önce gitmeliyiz." derken gülümsüyordu.

Jaymie diğer odaya geri döndüğünde Daisy hazırlanmıştı. Jaymie giyinip odanın ortasına kurulan paravanın arkasından çıktığında Daisy'nin neden hazırlandığı aklında hâlâ merak konusuydu. Genç adam yanına geldi sevgiyle sarılıp alnından öperken "Beğenmediğin bir şey mi var?" dedi Edward ellerinin arasına yüzünü alırken. Jaymie ona bakarken hayır anlamında başını salladı.

"Peki, o zaman sorun ne?"

"Ben neden hazırlandığımızı sormak istiyorum izninizle. Daisy..."

Gözlerinde yaş birikince Edward gülümsedi.

"Korkma Jaymie." Jaymie öyle telaşlı bakıyordu ki. Ne kadar kötü bir şey düşünmek istemese de geçmişin gölgeleri aklında beliriyordu. Edward onu kollarına aldı.

"Seni ve Daisy'i üzüp zarar verecek bir şey değil." Edward tam ona bir şeyler daha söyleyecekken sekreteri "Efendim geç kalıyoruz." dedi. Edward dudaklarına sevgiyle kendininkileri yerleştirdi ve nefesini kesene kadar ayrılmadı. Jaymie yarım saate hazırlanmış Edward elini tutmuş dururken onları hazırlayanlar saygıyla eğilip selam verdi ve çıktılar. Daisy şaşkındı, Edward ve Jaymie'yi el ele görünce eğilip selam verirken bir nedime onu dışarı çıkartıyordu. Görevliler dışarı çıkarken Edward Jaymie'yi yeniden kollarına almıştı fakat sekreteri kapıda onları bekliyordu. "Harika görünüyorsun." dedi Edward.

Yalnız kalamazken Jaymie neden hazırlandıklarını öğrenemedi. Beraber daireden çıkıp saray koridorlarında yürürken bu kez bir fark vardı. Bütün kurul üyeleri Jaymie'nin önünde eğiliyordu. Üstü açık limuzine binip saray dışına çıktıklarında arkalarında önlerinde yüzlerce araba onlara eşlik ediyor, bir korteji oluşturuyorlardı. Jaymie yollarda toplanan insanlara bakarken merak içindeydi. Bayram havası yaşanıyor, bir anlam veremiyordu. Günün tarihini aklından geçirip, milli dini bayramların tarihini hatırladı, hiçbiri değildi. Bir saat kadar şehirde tur atılıp Edward'ın kalabalığın selamlarını kabul etmesinden sonra saray girişindeki devasa kapıdan geçtiklerinde Jaymie saray önündeki protokol kalabalığıyla telaşa kapıldı.

Araba durduğunda Edward gülümsedi ve açılan araba kapısından indiğinde flaşlar patlayıp kameralar onu çekmeye başlarken diğer limuzinden Daisy iniyordu. Edward elini arabaya uzattığında Jaymie kendini inanılmaz kötü hissetmişti. Neler olduğunu anlamak isterken çaresiz ona uzanan eli tuttu ve arabadan indi.

Saray girişinin önü kurul üyeleri ve saray kadrosu ile dolmuştu. Binlerce insan sırasıyla dizilmiş prenslerini selamlıyorlardı. Edward elini tuttuğu sevdiği kadını yanına çekti. Jaymie merakla ona bakarken toplanan kalabalık saygıyla eğildi. Jaymie titriyordu, Edward yüzünün kireç gibi bembeyaz kesildiğini anlayınca açıklama yapma gereği duydu.

"Bugün benim taç giyme törenim var. Rahatla biraz."

"Bu ani bir karar mı? Umarım Kral'ın sağlığı iyidir " dedi Jaymie kendini tutamayarak. Yanındaki adam artık Dünyanın Kralıydı.

"Basın ve dünya dün öğrendi," dedi Edward sırıtarak.

Jaymie kalabalığın nedenini öğrenmiş, Edward'a yapılan sevgi gösterileri anlam kazanmıştı. Edward elini

tuttuğu genç kadınla birlikte önden yürüyor. Daisy bir adım arkalarında yürürken Jaymie artık dayanamadı.

"Biz niye yanındayız? Ben kusmak üzereyim." Midesi heyecandan kasılıp kalmıştı. Edward telaşla ona bakarken gördüğü buğulu gözlere kıyamadı.

"Tamam, töreni unut odamıza gidelim." dedi hızlanarak. Jaymie genç adamın ciddi olduğunu biliyordu. Edward aklına eseni yapardı, Jaymie bunun yanlış olduğun farkına vardığında "Hayır, geçti ben iyiyim" dedi çaresizce. Yolun sonuna geldiğinde sarayın kapılarına kurulan tahtta oturan babası ve yan koltuktaki Kraliçe'ye selam verdiler. Jaymie'nin yüzündeki mutsuzluk herkes tarafından görülebilecek kadar belliydi. Yaşlılar heyetinin on üç üyesinin gözleri Jaymie'nin üzerindeydi.

Edward yanlarına gelen muhafızın yardımıyla Jaymie ve Daisy'i tahtların hemen önündeki koltuklara oturtmasını izledi ve kendisi babasının yanındaki yerini aldığında tören başlamıştı. Yapılan konuşmalarda ülke ve dünya barışının yüzyıllardır nasıl korunduğu anlatıldı ve son olarak Kral'ın tacını devretmesine geldi.

"Ben Kralınız olarak son defa sizlere seslenirken ne kadar huzurlu ve gururlu olduğumu belirtmek isterim. Yüzyıllardan beri benim soyum dünyayı barışla yönetirken ilk defa bir veliaht prens halk tarafından bu denli benimsendi ve kabul gördü. Krallığı devretme zamanı gelmiştir." Kral konuşmasını bitirirken "Dünya barışına!" diyerek başındaki tacı çıkarıp önünde diz çökmüş oğlunun kafasına koyarken, taç giyme törenlerindeki adetlerden birini yerine getiriyordu.

"İlk isteğin nedir yeni Kral? Bu ilk isteğindir ve kimsenin karşı çıkmasına imkân yoktur." dedi babası. Edward istediği cevabı almıştı. Gülümsedi ve ayağa kalkıp Jaymie'ye baktı.

"Doğacak veliaht prensin annesi, sevdiğim kadınla evlenip onu Kraliçem yapmaktır." dedi Edward. Jaymie

şok olmuş titriyordu. Daisy elleri ağzına gitmiş şaşkın lıktan küçük dilini yutmuş gibiydi. Babası Jaymie'yi yanına çağırdığında Edward gelip elini tutmuş ve babasının yanına getirmişti.

"Kabulümdür. Düğün günü Kraliçem tacını devredecek, Dünya, yeni kraliçesiyle huzur barış dolu günlere devam edecektir." Jaymie hâlâ olanlara inanamıyordu. Bütün duyuları körelmiş ayakları tutmazken içindeki bebeği bile kıpırdamıyordu. Edward, Kral, Jaymie, Kraliçe tahtın önünde durup basına fotoğraf verirken törenin bir saat sürmüştü. Gazeteciler izdiham yaratmış ve basın konferansı sözü alarak sakinleşebilmişlerdi.

Jaymie köle olarak kaçtığı ve Kraliçe olarak döndüğü Edward'ın dairesindeydi. Daisy yanına girmiş çığlık atarken kendinde değildi.

"Daisy yavaş ol biri duyacak." dedi Jaymie sinirle.

"Kime ne? Sana kimse bir şey söyleyemez, sen Kraliçe olacaksın." Çığlık atıyor hopluyor zıplıyor sevincini yaşıyordu. Jaymie, Marie'yi aradı. "Marie neredesin? Lütfen şu kızı al yanımdan." dedi. Daisy mutlulukla Marie'nin yanına gitmek üzere ayrıldı odadan. Jaymie stresli olduğu zamanlarda yaptığı gibi odasına girip üzerini değiştirmeden çarşafın altında saklandı. Dünü bugünü ve bebeğini sevdiği adamla mutlu günleri yarınlarını düşündü.

***

Uzun seneler sonra...

İki günlük gezinin ardından Jaymie Edward'ın burnunda tütüyordu. Onu kollarına alıp koklayabilmek için geç vakit yola çıkmıştı. Saraya girdiğinde herkes bir şeyler söylerken o kimseye aldırmadan sevdiği kadının kapısını açtığında Jaymie sinirle eli belinde söylenmeye başladı.

"Nerede kaldın? Karnım acıktı. Çabuk banyomu hazırla ve yemeğimi yatağa istiyorum. Sonra hazırlan bu gece yanıma gel." dedi. Edward gülmemek için kendini zor tutarken;

"Özür dilerim Kraliçem. Hemen hazırlıyorum. Yol çok uzun sürdü, yemekten önce sizi memnun etmemi ister misiniz?" dedi Edward ve onu kucağına alıp yatak odasına götürürken genç kadını dudaklarına hapsetmişti.

"Deli gibi istiyorum ama olmaz doktoru duydun bebek için tehlikeli." dedi Jaymie. "Stew ve Robert'e hamileyken de böyle söylemişti ve biz dinlememiştik." dedi Edward. Jaymie kıkırdarken "Jaymie artık çocuk yapmayalım." dedi Edward.

"Bence de. Artık şu hapları kullanmama izin vermelisin."

"Haklısın."

Mutlulukla dudaklarını bulduğunda "Hayatım sana köle olarak son bulacak." dedi Edward.

Daisy derin bir iç çekişle uyandı kâbusundan. Nerede olduğunu algılamaya çalışırken doğruldu. Sakinleşmek için başını duvara dayadı. Gözlerini kapatıp derin derin nefes alıp verdi. Taş kesilen bedeni kâbusundan uzaklaştıkça gevşedi. Sırtından akan soğuk terle ürperdi. Üstünden kayan keten yazlık pikeye takıldı gözleri. Elleri özlemle pikenin üzerinde gezdi. Pike aradan geçen onca zamana karşı eskimemiş, saraydan kaçarken pikeye sardığı Mira genç kız olmuştu. Gelen hafif esinti onu ürpertirken kulübenin küçük ahşap penceresine çevirdi gözlerini. Boş bakışları ormanı seyrediyor gibi görünse de kâbusu yine onu esir almıştı. Devasa çam ağaçları meltem esintisiyle ahenste aheste savruluyor, uyum içinde dans ediyorlardı. Orman zamanla özlem dolu yalnızlığını örtmüş, aradığı huzuru vermişti. İlk geceler onu korkuturken şimdi yuvası olmuş, başka bir yerde yaşayamaz hale gelmişti.

Odanın kütükten duvarları rüzgâr geçiriyor, kütüğe takılı yağdanlığın ışığı esintilerle dans ediyordu. Gözleri rüzgâra yenik düşen ışığın gölgesine kaydığında özlemle hatırladı. Küçük bir kızken Jaymie'yle oynadığı oyunu tekrar edercesine şekillendi elleri. Elleri duvardaki gölgede büyük bir tavşana dönüştü. Gülümsedi kederle.

Kütükten duvarlar rüzgârla ıslık çalarken *"Kulübenin bakım zamanı geldi,"* dedi kendi kendine.

Omuzlarında birikmiş, yıllardır kesmediği ak düşen sarı saçlarını topladı elleriyle. Kulübeyle uyumlu küçük oyma ahşap konsola uzanıp günlüğünü aldı. Parmak uçları kederini akıttığı kalemi, huzur bulacakmış gibi avuçlarının arasında sıkarken iyice doğruldu ve günlüğün sayfalarını ağır demir kapı gibi yavaşça araladı. Gözlerinden yaşlar akmaya başladığında kalemi sayfayı karalamaya başlamıştı.

"Yine boş bir sayfa ve ben yine geçmişimde boğuluyorum. Günlerden Çarşamba, aradan on yedi yıl, yirmi saat, on iki dakika geçti. İçime attığım bütün kederimi sana söylemek isteyip söyleyemediğim her şeyi uçurum gelen sayfalara yazıyorum. Bir gün öğrenmeni isteyerek ama istemeyerek... Ne istediğimi ben de bilmiyorum.

Korkuyorum, senin geçmişinde kaybolmandan, intikama yenik düşmenden korkuyorum. Yine de yazıyorum. O uğursuz günün açtığı yaralarımı seninle sararken, geçmişimde mutluyum aslında. Ne çok isterdim Edward'ın bize sunduğu barış dolu huzur dünyasında yaşamayı...

Oysa şimdi geçmişi senden saklayarak sayfalara sığınarak iyi mi yoksa kötü mü yaptığımı bilemiyorum. Er geç geçmiş seni bulacak diye korkarken sana anlatmak için biraz daha zaman diyorum... Mutlu yüzünün kedere boğulmaması için yıllardır biriken acılarımı içimde dinmeyen fırtınalarda saklıyorum... Yeter ki gülen yüzün solmasın diye erteliyorum sana anlatmayı... Acaba anlatmak istiyor muyum? Yüzüne her baktığımda Jaymie'yi görüp özlemimi giderirken daha bir mutsuzluğa düşüyorum senin adına. Beni affedebilecek misin? Söylediğim pembe yalanlarla yüzüne bakabilecek miyim? Kalbim sana anlatıp paylaşma isteğinle dolarken aklım seni düşünerek "Bencil olma!" diye bağırıyor. Bağırıyor da hangisi bencillik diye soruyorum kendime. Hangisi doğru olan? Acımı paylaşmanı dilerken seni kanın canın Stew'le tanıştırıp geçmişinle yüzleşmeni sağlamak mı? Yoksa seni yalan bir dünyaya hapsedip mutlulukla hayatını sürdürmen mi?

Doğrusu bu diyor Marlon. Neye göre? Kime göre? Aklımda Edward'ın soruları beliriyor. Yaşlı, özlem dolu yüreğim. "Lanet olsun! Lanet olsun bizi

sevdiklerimizden ayıran kadere!" Diyorum ama onları geri getirmiyor yaktığım ağıtlar. Ettiğim küfürler.

Ben iç savaşımda kalbim fikrimle ikileme düşerken geçmiş istemesem de seni bulacak. Bulacak çünkü Stew hatırlıyor. Edward'ın cansız, kanlar içindeki bedenini, Jaymie'nin sonsuz aşkına sarılıp son nefesini verişini biliyor. Düşündükçe seni alıp kuytulara saklamak geliyor içimden, ama bunun haksızlık olduğunu bilirken büyüyorsun... Yıllar su gibi akıp giderken ömrüm bitiyor. Kırk sekiz yaşındayım ve korkuyorum... Sana verdiğim annenin hayali olan yaşadığın hayatın senden alınmasından korkuyorum..."

KÖLE 2 de görüşmek dileğiyle...

KAKTÜS TEAM